ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΕΠΙΤΟΜΟΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΒΙΒΛΙΚΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ
Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

5η έκδοση βελτιωμένη – έτος 2022 μ.Χ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ
ο Λόγος του Θεού

επίτομος
ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ
Βιβλικών Θεμάτων

Αρχική 1η έκδοση: 1992
Βελτιωμένη 5η έκδοση: 2022

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© COPYRIGHT 1992, 2022
για την Ελλάδα και όλο τον κόσμο:
ALKIVIADIS TZELEPIS (FILADELFOS)

1η ΕΚΔΟΣΗ: 05/1992, **2**η ΕΚΔΟΣΗ: 01/1995
3η ΕΚΔΟΣΗ: 04/2001, **4**η ΕΚΔΟΣΗ: 11/2012
5η ΕΚΔΟΣΗ (βελτιωμένη): 10/2022

❖

Επιμέλεια κειμένων - εξωφύλλου:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Τηλ. επικοινωνίας - Viber - WhatsApp:
694 - 49 21 318

❖

SITE:
www.AlkiviadisFiladelfos.com

❖

FACEBOOK (3 λογαριασμοί):
Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)
Groups 1: «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»
Groups 2: «Vivliothiki FILADELFOS»

E - MAIL
filadelfos02@hotmail.com
alkiviadistzelepis@yahoo.gr

❖

YOUTUBE (5 κανάλια):
Filadelfos Channel 1 & F. Channel 2
FiladelfosTV - music, Filadelfos FILMS
"Κέντρο Ευαγγελίου /Filadelfos

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: GRAFIMA ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΗ Α.Ε.
www.grafimaprint.gr
Λ.Ελευθερίας 29 - Τ.Κ. 17455 ΑΛΙΜΟΣ
Τηλ. 210 72 51 600

Επιτρέπεται
η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον του παρόντος βιβλίου, **χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου** και με την αναγραφή του ονόματος του συγγραφέα
(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 40 - 1

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

	ΠΡΟΛΟΓΟΣ έκδοσης 2022 …..…..……	**07**
01.	**Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ….....…...**	**15**
02.	**ΠΩΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΩΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ...**	**35**
03.	**ΣΩΤΗΡΙΑ και ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ - Χάνεται η σωτηρία; ....**	**53**
04.	**Ο ΠΙΣΤΟΣ και ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΕΠΙΡΡΟΕΣ .....**	**69**
05.	**ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ .....**	**83**
06.	**ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ .....**	**103**
07.	**Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ .....….....**	**123**
08.	**Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.....**	**141**
09.	**ΙΗΣΟΥΣ: ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ .....**	**155**
10.	**ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ στο όνομα του ΙΗΣΟΥ …….**	**165**
11.	**ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Κυριακός Δείπνος) ……**	**181**
12.	**ΔΕΚΑΤΑ και ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ (Σπορά και Θερισμός)..**	**197**
13.	**ΝΗΣΤΕΙΑ: ΑΠΟΧΗ ή ΑΛΛΑΓΗ ΦΑΓΗΤΟΥ ……..**	**219**
14.	**ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΣΕ ΘΕΟ ή ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ; .....**	**235**
15.	**ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ από τον ΚΥΡΙΟ ΙΗΣΟΥ ….**	**251**

16. Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ και Ο ΟΡΚΟΣ 273

17. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ και ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ 295

18. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ "ΑΓΙΟΣ" (Σήμερα υπάρχουν άγιοι;)..... 311

19. Η ΓΥΝΑΙΚΑ και Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ 331

20. Ι Η Σ Ο Υ Σ:
Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ και ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ 355

21. ΣΕ ΠΟΙΟ ΟΝΟΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ.. 383

22. Η ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ 403

23. ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ 417

24. ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ 439

25. ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΑΓΙΩΝ και ΑΓΓΕΛΩΝ 455

26. ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΕΙΚΟΝΩΝ και ΓΛΥΠΤΩΝ 475

27. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ
Βίβλος και υγιεινή διατροφή 495

28. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ 515

29. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ 531

30. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ (Η ημέρα του Κυρίου) 557

31. ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙΡΟΙ (γεγονότα τελευταίων καιρών)... 575

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: «Αλκιβιάδης Τζελέπης» 599

. . . /// . . .

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

1. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ

Θα ξεκινήσω με την επισήμανση που γίνεται στις εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** και έχει άμεση σχέση με το παρατιθέμενο κείμενο του προλόγου κάθε βιβλίου. Ο **πρόλογος** ενός βιβλίου είναι το **"κλειδί"** που ξεκλειδώνει τα κεφάλαια ολόκληρου του βιβλίου, ώστε οι λεπτομέρειες, οι περιγραφές και οι διαφοροποιήσεις, που παρουσιάζονται στο κείμενο, να είναι για τον αναγνώστη προσιτές και προσπελάσιμες και να μην του δημιουργούν απορίες και ερωτηματικά. Για τον λόγο αυτό, σ' ένα βιβλίο και ειδικά όταν είναι πολυσέλιδο σαν το παρόν και περιλαμβάνει πληθώρα αναφορών και στοιχείων, **είναι αναγκαίο** ο αναγνώστης να διαβάσει με προσοχή τον "πρόλογο" και να μην τον προσπεράσει στα "γρήγορα", καθόσον περιλαμβάνει βασικές πληροφορίες και διευκρινιστικά στοιχεία, που έχουν άμεση σχέση με το θέμα του βιβλίου και που είναι απαραίτητα για να προχωρήσει στη κατανόηση του βιβλίου**.**

Το παρόν βιβλίο αποτελεί μια συλλογή **31 αυτοτελών θεμάτων,** το περιεχόμενο των οποίων αντλείται αποκλειστικά από τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή. Είναι ένα **επίτομο εγχειρίδιο** το οποίο παρουσιάζει τις θεμελιώδεις αρχές της χριστιανικής πίστης και διδασκαλίας. Δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ένας **«πλήρης οδηγός συστηματικής θεολογίας»,** καθόσον, **ως επίτομη έκδοση**, δεν είναι εφικτό να συμπεριληφθούν όλα τα θέματα που πιθανόν να ενδιαφέρουν τον κάθε αναγνώστη, πλην όμως τα θέματα που έχουν επιλεγεί αποτελούν μια πανοραμική παρουσίαση της Βίβλου.

Η βασική αιτία που γράφτηκε το βιβλίο αυτό, ήταν η ανάγκη να υπάρχει ένα βιβλίο, που με απλό, κατανοητό και σύντομο τρόπο να εξηγεί τις βασικές διδασκαλίες της Αγίας Γραφής, ώστε να μπορεί να τις καταλάβει ο οποιοσδήποτε, δηλαδή **και αυτός** που έχει προσωπική σχέση με τον Ιησού Χριστό και έχει επίγνω-

ση των αληθειών του Λόγου Του **και αυτός** που δεν είναι εξοικειωμένος με την Αγία Γραφή, αλλά ποθεί να έρθει σε μια ζωντανή και αληθινή σχέση με τον Θεό.

2. ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Το κάθε κεφάλαιο του βιβλίου αποτελεί και ένα ξεχωριστό θέμα, γι' αυτό και το βιβλίο αυτό μπορεί να θεωρηθεί σαν μια **ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ** της Αγίας Γραφής. Η ύλη του κάθε θέματος είναι περιορισμένη (15 - 20 σελίδες περίπου) και αυτό κρίθηκε απαραίτητο για τους παρακάτω λόγους**:**

α) Το παρόν βιβλίο απευθύνεται σε όλες τις τάξεις των ανθρώπων, σε θεολόγους, ιεροκήρυκες, ομιλητές, δασκάλους κυριακών σχολείων, καθώς και σε απλούς ανθρώπους που εκζητούν με ταπεινή καρδιά να γνωρίσουν τις αιώνιες αλήθειες της Γραφής και να μάθουν για το έργο του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά**.**

β) Ένα μικρό κεφάλαιο, το οποίο περιλαμβάνει συγκεντρωτικά όλες τις βασικές πληροφορίες του υπό εξέταση θέματος, καθιστά το βιβλίο εύκολο στη χρήση και κατάλληλο βοήθημα για τη μελέτη ενός κεφαλαίου την ημέρα. Είναι πολύ πιο εύκολο ο αναγνώστης να συγκρατήσει έναν περιορισμένο αριθμό σκέψεων και γνώσεων που εκτίθενται σ' ένα σύντομο κεφάλαιο, παρά να συγκρατήσει πολλές σκέψεις από ένα μακροσκελές κείμενο.

Κάθε θέμα που αναλύεται, περιλαμβάνει πολλά εδάφια μέσα από την Αγία Γραφή, που έχουν άμεση σχέση με το υπό εξέταση θέμα. Επειδή ο χώρος του κάθε θέματος είναι περιορισμένος, σε πολλά εδάφια δεν θα αναγράφεται ολόκληρο το κείμενο, απλά θα αναφέρονται μόνο τα εδάφια, γεγονός που σημαίνει ότι ο αναγνώστης θα πρέπει να ανατρέξει στην Βίβλο του για να τα διαβάσει, ή να τα μελετήσει. Το αποτέλεσμα γι' αυτόν θα είναι διπλό**: Πρώτον** θα μάθει να χειρίζεται σωστά τον Λόγο του Θεού και **δεύτερον** θα μπορεί μ' αυτό τον τρόπο να αποκτήσει, χωρίς άλλη ανθρώπινη επιρροή, τη δική του προσωπική άποψη, που θα την στηρίζει μέσα στην Αγία Γραφή, ζητώντας παράλληλα με προσευχή από τον Κύριο να έχει τον αποκαλυπτικό λόγο για το

θέμα που μελετά**.**

γ) Σε ορισμένα κεφάλαια, **γίνεται επανάληψη** κάποιου θέματος, ή γεγονότος, ή ερμηνείας. Αυτό κρίθηκε απαραίτητο, επειδή τα κεφάλαια είναι μεταξύ τους αυτοτελή και ανεξάρτητα, ώστε ο αναγνώστης σε περίπτωση που κάποιο θέμα έχει ήδη αναφερθεί σε προηγούμενο κεφάλαιο να μην χρειάζεται να ανατρέχει σ' αυτό, αλλά μέσα στο κεφάλαιο που μελετά να έχει **μία πλήρη εικόνα** του όλου θέματος. Για παράδειγμα στα κεφάλαια **18 («ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΙΟΣ»)** και **25 («ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΩΝ»)** γίνεται ανάλυση για το «ποιος είναι άγιος», στην **1η** περίπτωση με λεπτομέρειες, λόγω θέματος και συνοπτικά στην **2η** περίπτωση.

3. ΠΗΓΕΣ και ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

Το βιβλίο αυτό, ως βασικός **οδηγός μελέτης**, πρωτοτυπεί και στο γεγονός ότι στο τέλος του κάθε θέματος αναγράφονται**:**

(α) **Τίτλοι βιβλίων,** τόσο των εκδόσεων "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ", όσο και άλλων εκδόσεων**.**

(β) **Σειρές μαθημάτων και μηνυμάτων** σε CD και DVD.

(γ) **Ηλεκτρονικές διευθύνσεις** για άντληση στοιχείων, που αφορούν το υπό εξέταση θέμα, καθώς και **άλλες πηγές**, στις οποίες μπορεί να ανατρέξει ο ενδιαφερόμενος για περισσότερες πληροφορίες και λεπτομερή ανάλυση του θέματος που παρουσιάζεται στο κάθε κεφάλαιο**.**

Εκτός από την αναφορά των πηγών, θα υπάρχει και **εικονική (φωτογραφική) παρουσίαση** των εξωφύλλων των βιβλίων, CD, DVD, κλπ, σε όσες περιπτώσεις αυτό είναι εφικτό. Επί πλέον, θα υπάρχουν **κενές γραμμές** (κενός χώρος) για τυχόν ιδιόχειρη καταχώρηση από τον αναγνώστη περισσότερων σχετικών πηγών και βοηθημάτων.

Στο τέλος του παρόντος βιβλίου παρατίθεται **κατάλογος** με όλα τα βιβλία των εκδόσεων «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ», τα οποία περιλαμβάνουν θέματα ερμηνευτικά, απολογητικά, εσχατολογικά, αναζωπύρωσης, κλπ. Όλα τα βιβλία έχουν αναρτηθεί σε αρχεία pdf στην ιστοσελίδα **www.AlkiviadisFiladelfos.com**, όπου υπάρ-

χει ελεύθερη πρόσβαση για αποθήκευση από τον ενδιαφερόμενο. Όλα τα μηνύματα και μαθήματα σε **CD/DVD**, που αναφέρονται σαν πηγές και βοηθήματα στο τέλος του κάθε θέματος, έχουν αναρτηθεί στο youtube στο κανάλι **Filadelfos Channel 1.**

4. ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Η συγγραφή του παρόντος βιβλίου ξεκίνησε σαν προσχέδιο το έτος **1986,** αλλά η επεξεργασία του όμως άρχισε να συστηματοποιείται πέντε χρόνια αργότερα, από τον Απρίλιο του **1991** και ολοκληρώθηκε τον Μάιο του έτους **1992,** όπου κυκλοφορεί σε **1η έκδοση**, περιλαμβάνοντας **26** αυτοτελή θέματα (κεφάλαια) σε 280 σελίδες.

- Το έτος **1995** κυκλοφορεί η **2η έκδοση** του βιβλίου, χωρίς όμως να υπάρχουν ουσιώδεις μεταβολές στο κείμενό του. Η έκδοση αυτή, αν και τεχνικά "έπασχε", καθόσον το κείμενό της είχε γραφτεί με χειροκίνητη γραφομηχανή, στάλθηκε το **1998** στη Βιβλιοθήκη της **Βουλής των Ελλήνων,** όπου έλαβε Α.Π. εισαγωγής **19803366/03.09.1998.**

- Το έτος **2003,** μετά από διάφορες τροποποιήσεις και μεταβολές στην ύλη του βιβλίου, κυκλοφορεί σε **3η έκδοση**, χωρίς όμως να υπάρξει αύξηση των θεμάτων, τα οποία παρέμειναν στον αριθμό **26** και στις ίδιες σελίδες. Η έκδοση αυτή καταχωρήθηκε για πρώτη φορά στην **Εθνική Βιβλιοθήκη Ελλάδος** με ημερομηνία **19.11.2003,** χωρίς να δοθεί ο διεθνής αριθμός ISBN**.**

- Το έτος **2012** το βιβλίο κυκλοφορεί σε **4η έκδοση** βελτιωμένη με την προσθήκη **4** νέων θεμάτων (σύνολο **30**) και με αντίστοιχη αύξηση των σελίδων του σε **360.** Γίνεται νέα εισαγωγή στην **Εθνική Βιβλιοθήκη** με Α.Π. 28482/08.11.2012, λαμβάνοντας και αριθμό ISBN**.**

- Η παρούσα **5η έκδοση** (Οκτ. **2022)** με συνολικά **31** θέματα, είναι πλούσια σε αλλαγές και θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν ένα **νέο βιβλίο**, που κυκλοφορεί για **πρώτη φορά**. Πρόκειται για μια έκδοση μοναδική στην Ελληνική βιβλιογραφία**.**

Ίσως πολλοί αναρωτηθούν ***«ποιος είναι ο λόγος που γίνε-***

ται η παρουσίαση και η καταγραφή της πορείας της έκδοσης του βιβλίου». Αυτό γίνεται σαν ένα "ευχαριστώ" στον Κύριο μεσα από την καρδιά μου, γιατί το βιβλίο αυτό γράφτηκε με πολύ κόπο και προσευχή. Ο εχθρός της ψυχής, από την αρχή έβαλε πολλά εμπόδια, προσπαθώντας να σταματήσει την έκδοσή του, καθόσον το βιβλίο αυτό (που αρχικά κυκλοφόρησε σε πολύ μικρό αριθμό αντιτύπων), όπως διαπιστώθηκε εκ των υστέρων έγινε μεγάλη ευλογία σε πολλούς αναγνώστες, όπως οι ίδιοι ομολόγησαν μετά από πολλά χρόνια, χωρίς εγώ να το γνωρίζω.

5. ΚΕΙΜΕΝΟ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Για την εύκολη κατανόηση της γλώσσας της Αγίας Γραφής στη μελέτη μας αυτή, έχει χρησιμοποιηθεί το κείμενο της μετάφρασης του αρχιμανδρίτη **Νεόφυτου Βάμβα** (έκδοση "ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ"). Πολλά εδάφια έχουν τεθεί όπως αναφέρονται στο πρωτότυπο αρχαίο Ελληνικό κριτικό κείμενο και υπάρχει η σχετική ένδειξη **(έκδοση UBS).** Όσες λέξεις βρίσκονται **μέσα σε παρένθεση,** δεν υπάρχουν στο θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο.

Στο παρόν βιβλίο, εισάγεται μια καινοτομία, όπου το κείμενο του Βάμβα **"δημοτικοποιείται",** χωρίς να αλλοιώνεται η αρχική του μορφή, όπως λεπτομερώς θα αναφέρουμε αμέσως παρακάτω, στην επόμενη **6**η περίπτωση.

Σε μερικές περιπτώσεις χρησιμοποιείται και το αρχαίο Ελληνικό κείμενο της μετάφρασης των **Εβδομήκοντα (Ο΄),** ή άλλων συγχρόνων μεταφράσεων στη δημοτική γλώσσα, όπου θα υπάρχει σχετική ένδειξη**.**

Για τις παραπομπές των εδαφίων χρησιμοποιούνται και ΓΡΑΜΜΑΤΑ **(Α,Β,Γ, …κλπ)** και ΑΡΙΘΜΟΙ (**1,2,3, ….κλπ**) Για παράδειγμα **«**βλ. Ματθαίος Ε/**5**:8 και Αποκάλυψη ΙΒ/**12**:9**»**, δηλαδή Ματθαίος, **5**ο κεφάλαιο (**Ε΄**) και εδάφιο **8** και Αποκάλυψη, 1**2**ο κεφάλαιο (**ΙΒ΄**) και εδάφιο **9.** Αυτό κρίθηκε απαραίτητο για όσους αναγνώστες χρησιμοποιούν Καινή Διαθήκη σε ΝεοΕλληνική μετάφραση, όπου στα εδάφια και στις παραπομπές χρησιμοποιούνται μόνον ΑΡΙΘΜΟΙ και καθόλου ΓΡΑΜΜΑΤΑ**.**

6. "ΝΕΟΣ ΒΑΜΒΑΣ ΑΠΛΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ"

Η πρωτοτυπία, που εισαγάγει η παρούσα έκδοση έγκειται στο γεγονός ότι **λέξεις συγκεκριμένες** σε ΟΛΑ ΤΑ ΕΔΑΦΙΑ του κειμένου του Ν.Βάμβα, θα αναγράφονται μεταφρασμένες στη δημοτική, **ώστε το κείμενο να είναι προσιτό και σε αυτούς που δεν είναι εξοικειωμένοι με την απλή καθαρεύουσα.** Η αρχική μορφή του κειμένου θα παραμένει η ίδια και θα αλλάζουν **μόνο λέξεις,** η έννοια των οποίων δεν είναι γνωστή και χρειάζονται ερμηνεία, **ή** οι λέξεις παρουσιάζουν κάποια ιδιαιτερότητα**.**

Σε όσες περιπτώσεις, κάποια λέξη στο κείμενο του Βάμβα έχει μεταφραστεί λάθος από το πρωτότυπο αρχαίο Ελληνικό κείμενο της Καινής Διαθήκης, θα τίθεται **απευθείας** η μετάφραση της λέξης του αρχικού κειμένου και σαν ένδειξη θα βρίσκεται μέσα σε εισαγωγικά.

Αυτή η καινοτομία θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί ως ο **"νέος Βάμβας απλοποιημένος"** των εκδόσεων ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ**.** Πρόκειται για έναν συνδυασμό της **ΑΠΛΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΣ** με τη **ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ**, όπου ***υπερισχύει η καθαρεύουσα***. Είναι γνωστό ότι το κείμενο του Βάμβα, ολόκληρης της Αγίας Γραφής, έχει μεταφρασθεί στη δημοτική από τις εκδόσεις **"ΠΕΡΓΑΜΟΣ"** (Σπύρου Φίλου) και **"ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΠΙΣΤΗ"** (Χρήστου Χαλκιά), αλλά στις εκδόσεις αυτές ***υπερισχύει η δημοτική***. Μερικές βασικές αλλαγές που έχουν γίνει οι παρακάτω**:**

- Οι λέξεις **«ΕΙΣ»** (=ένας), **«ΤΙΝΕΣ»** (=μερικοί), **«ΟΣΤΙΣ»** (=οποίος), **κλπ**, θα αναγράφονται στη δημοτική, πλην ελαχίστων περιπτώσεων.
- Η μετάφραση των λέξεων που είναι σε **δοτική κλίση,** θα διατηρούν τα αρχικά τους χαρακτηριστικά και δεν θα μεταφράζονται στην απλή καθομιλουμένη. Για παράδειγμα οι λέξεις **"εν τω οποίω",** ή **"ώ εστί"** θα μεταφράζονται ***"εις τον οποίον"*** (όχι **"στον οποίο"**), ή ***"το οποίον είναι"*** (όχι **"που είναι"**)**.**
- Στις περιπτώσεις που το κείμενο του Βάμβα χρησιμοποιεί ρήματα σε υποτακτική έγκλιση με κατάληξη **"η",** θα αναγράφεται η λέξη μεταφρασμένη στη δημοτική και η κατάλη-

ξη θα είναι **"ει".** Για παράδειγμα, αντί **"να εισέλθη"** ή **"να ευρεθή",** θα αναγράφεται **"να εισέλθει"** ή **"να ευρεθεί".**

- Σε περιπτώσεις που επιβάλλεται, λόγω θέματος, να γίνει **ερμηνευτική ανάλυση** κάποιου εδαφίου, για να μην αλλοιώνεται η έννοιά του, αυτό θα τίθεται στην αρχική του μορφή, **είτε** ως κείμενο του Βάμβα, **είτε** ως αρχαίο Ελληνικό κείμενο. Όπου κρίνεται αναγκαίο θα γίνεται παράλληλη **μετάφραση** ολόκληρου του εδαφίου.

- Στη δημοτική γλώσσα το συνθετικό "**-λατρεία"** της λέξης **"ειδωλολατρεία"** γράφεται με «**ι»,** δηλαδή "ειδωλολατρ**ί**α". Στο βιβλίο αυτό, **για να αποδίδεται επακριβώς το νόημα** (λατρεία ειδώλων), θα χρησιμοποιούμε τη λέξη με «**ει**», σύμφωνα με τη γραφή της στην απλή καθαρεύουσα, δηλαδή «ειδωλολατρ**εί**α».

Πιστεύω ότι με την καινοτομία αυτή της παρουσίασης του κειμένου του Βάμβα, το νόημα των εδαφίων θα αποδίδεται επακριβώς, **χωρίς να αλλοιώνεται η έννοιά του** και ο αναγνώστης θα μπορεί να προσαρμοστεί, χωρίς ιδιαίτερα προβλήματα, στη νέα κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στον Ελλαδικό χριστιανικό χώρο από τη χρήση της δημοτικής γλώσσας.

Επειδή στη μελέτη μας αυτή, θα κάνουμε χρήση πληθώρας εδαφίων και αποσπασμάτων από τα κείμενα της Αγίας Γραφής, θα συνιστούσα στον αναγνώστη **(1) να διαβάζει** τα εδάφια αυτά με προσοχή και με προσευχή, **(2) να μην τα προσπερνά** με το σκεπτικό ότι *«τα γνωρίζει»* και **(3) να δίνει ιδιαίτερη** προσοχή στις λέξεις που είναι με ζωηρά γράμματα (γραφή bold), ή στις λέξεις που μέσα στο κείμενο είναι με κεφαλαία, ή στις εκφράσεις και προτάσεις που έχουν υπογράμμιση. Αυτές οι διαφοροποιήσεις στις λέξεις γίνονται για να δοθεί έμφαση σε κάποιο συγκεκριμένο θέμα που αναφέρεται το εδάφιο και θα πρέπει ο αναγνώστης να το προσέξει ιδιαίτερα.

7. ΜΟΡΦΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Τόσο στο βιβλίο αυτό, όσο και σε όλα τα βιβλία των εκδό-

σεων «ΦΙΛΑΦΕΛΦΟΣ», ο αναγνώστης θα έχει παρατηρήσει ότι η μορφοποίηση του κειμένου δεν ακολουθεί τον γενικό κανόνα που ακολουθούν όλοι οι συγγραφείς και οι εκδότες. Οι εκδόσεις «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ» έχουν εισαγάγει μια **καινοτομία** στο χώρο του βιβλίου (ίσως μοναδική), που διαφοροποιούνται ριζικά στην επιμέλεια και στην παρουσίαση του κειμένου.

Η διαφοροποίηση έγκειται στο γεγονός ότι πάρα πολύ συχνά, σχεδόν σε όλες τις παραγράφους, λέξεις ή προτάσεις να είναι με **έντονα γράμματα** (bold γραφή), ή με **πλάγια γράμματα** (italic γραφή), ή να έχουν **υπογράμμιση,** ή να έχουν κάποιο άλλο χαρακτηριστικό, όπως αλλαγή γραμματοσειράς, ή κεφαλαία γράμματα, ή εισαγωγικά, κλπ. Αυτό γίνεται για να δοθεί έμφαση στη συγκεκριμένη λέξη ή πρόταση, ώστε να την προσέξει ιδιαίτερα ο αναγνώστης. Στην πράξη έχει παρατηρηθεί ότι με αυτόν τον τρόπο η ανάγνωση του οποιουδήποτε βιβλίου είναι ευχάριστη και καθόλου κουραστική και ότι τα νοήματα συγκρατούνται από τον αναγνώστη, πολύ πιο εύκολα**.**

8. Εύχομαι ολόψυχα κάθε ειλικρινή καρδιά, που ψάχνει και ερευνά για την "αλήθεια", μέσα από τις σελίδες του επίτομου αυτού εγχειριδίου να βρει τις απαντήσεις σε πολλές απορίες και ερωτηματικά που έχει σε διάφορα πνευματικά θέματα και με προσευχή να εκζητήσει από τον Κύριο Ιησού να του αποκαλύψει τις αλήθειες του Λόγου Του.

Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται στον Κύριο Ιησού με την προσδοκία και την προσευχή ότι θα γίνει ένα μικρό και ταπεινό εργαλείο για τον αγιασμό, τον καθαρισμό και την αναζωπύρωση των πιστών των εσχάτων καιρών, ώστε γεμάτοι από τη δύναμη του αγίου Πνεύματος του Θεού να συντρίψουν τις πονηρές δυνάμεις και το όνομα του Κυρίου Ιησού να υψωθεί. ΑΜΗΝ**.**

. . . /// . . .

1 Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗΣ

1. Η ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Η Αγία Γραφή, είναι ο γραπτός Λόγος του Θεού και αποτελεί την μοναδική πηγή της "αλήθειας". Δεν υπάρχει κανένα άλλο ανθρώπινο βιβλίο ή σύγγραμμα που θα μπορούσε να συγκριθεί και να σταθεί εναντίον του Λόγου του Θεού, γιατί το βιβλίο αυτό **το έγραψε Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ, διά μέσου των αγίων ανδρών Του,** οι οποίοι είχαν παραχωρήσει τον εαυτό τους ολοκληρωτικά στην υπηρεσία Του και είχαν γίνει τα εύχρηστα σκεύη Του.

Σχετικά με την αλήθεια αυτή ο απόστολος Παύλος γράφει στον συνεργάτη του Τιμόθεο: ***«...Και ότι από βρέφους γνωρίζεις τα ΙΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ, τα δυνάμενα να σε σοφίσουν εις σωτηρίαν διά της πίστεως της εν Χριστώ Ιησού.*** **Όλη η Γραφή (είναι) θεόπνευστος** ***και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγχον, προς επανόρθωσιν, προς εκπαίδευσιν την*** *(γενόμενη)* ***μετά της δικαιοσύνης, διά να είναι τέλειος ο άνθρωπος του Θεού, ετοιμασμένος εις παν έργον αγαθόν…»*** (Β' Τιμόθεου Γ/**3**:15-17)**.**

Τα ιερά γράμματα που ο Τιμόθεος γνώριζε από βρέφους, είναι ο Λόγος του Θεού και αυτά τα γράμματα μόνο μπορούν να σοφίσουν και εμάς σήμερα σε σωτηρία δια πίστεως στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού. Άρα, η Αγία Γραφή είναι μόνη πηγή που μας οδηγεί και μας δίνει σοφία για το πως θα σωθούμε.

Ο Παύλος κάνει μία επισήμανση που αποτελεί και μία περίτρανη διακήρυξη ότι ***«ΟΛΗ η Γραφή είναι θεόπνευστη»***. Αυτό σημαίνει ότι δεν είναι μόνο ορισμένα μέρη της θεόπνευστα, αλλά **όλη η Γραφή σαν σύνολο** έχει πνευσθεί από το άγιο Πνεύμα του Θεού, **τόσο** η Παλαιά Διαθήκη, για την οποία μιλούσε ο Παύλος, γιατί τότε δεν είχαν ακόμα γραφτεί τα βιβλία της Καινής Διαθήκης, **όσο** και η Καινή Διαθήκη, όπως διαμορφώθηκε αργότερα.

Η Αγία Γραφή έχει τι παρακάτω ονομασίες, που σημαίνει

πως, όποια και ονομασία και εάν χρησιμοποιήσουμε, αναφερόμαστε στον θεόπνευστο **γραπτό** Λόγο του Θεού:

α) **ΒΙΒΛΟΣ:** Η ονομασία αυτή προέρχεται από το ομώνυμο λιμάνι της Φοινίκης από το οποίο γινόταν εμπόριο **ΠΑΠΥΡΟΥ**, επάνω στα οποία έγραφαν, γι' αυτό και αργότερα όλα τα έντυπα ονομάσθηκαν **"βιβλία".**

β) **ΓΡΑΦΕΣ:** Ο Ιησούς ονόμασε τον Λόγο Του **"γραφές"** και ο απόστολος Παύλος τις αποκαλεί **"άγιες".** Αυτό αναφέρεται στα ακόλουθα εδάφια: Ματθαίος ΚΑ/**21**:42**,** Ιωάννης Ε/**5**:39**,** Ρωμαίους Α/**1**:2, και Ι΄/**10**:11**,** Β' Τιμόθεου Γ/**3**:15-17**,** κλπ.

γ) **ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ:** Βλέπε, Μάρκος Ζ/**7**:13**,** Εβραίους Δ/**4**:12**,** Λουκάς Ε/**5**:1**,** Η/**8**:21**,** ΙΑ/**11**:28**,** Λουκάς Δ/**4**:31**,** ς'/**6**:2**,** Η/**8**:14**,** ΙΓ/**13**:5,7,44**,** ΙΗ/**18**:11**,** Ψαλμός ΙΒ/**12**:6**,** κλπ.

δ) **ΙΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ:** Βλέπε, Β' Τιμόθεου Γ/**3**:15-17, κλπ.

2. Ο ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Η Αγία Γραφή διαχωρίζεται στην **Παλαιά Διαθήκη**, η οποία περιλαμβάνει **39** βιβλία και στην **Καινή Διαθήκη,** η οποία περιλαμβάνει **27** βιβλία (σύνολο **66** βιβλία). Στην Παλαιά Διαθήκη υπάρχουν ακόμα **11** βιβλία που ονομάζονται **"Δευτεροκανονικά"** και για τα οποία θα αναφερθούμε στη συνέχεια.

- **ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ** είναι η διαθήκη (συνθήκη) που έκανε ο Θεός με τους Ισραηλίτες επάνω στο όρος Σινά, δια μέσου του Μωυσή (βλ. Έξοδος, κεφ. ΙΘ/**19** και Κ/**20**).
- **ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ** είναι η νέα διαθήκη που έκανε ο Θεός με τον άνθρωπο επάνω στο λόφο του Γολγοθά, δια μέσου της θυσίας του Ιησού Χριστού (βλέπε: Ιερεμίας ΛΑ/**31**:31-34**,** Α' Κορινθίους ΙΑ/**11**:25,14**,** Β' Κορινθίους Γ/**3**:6,14**,** Εβραίους Ζ/**7**:12, Η/**8**:6-13, Θ/**9**:15, Ι΄/**10**:16**,** κλπ).

Οι όροι "Παλαιά Διαθήκη" και "Καινή Διαθήκη" άρχισαν να χρησιμοποιούνται προς το τέλος του 2ου μ.Χ. αιώνα προς διαχωρισμό των **Ιουδαϊκών και Χριστιανικών κειμένων**. Ο διαχωρισμός αυτός δεν θεωρείται σωστός, γιατί οι αφηγήσεις των 4

Ευαγγελίων αφορούν γεγονότα και καταστάσεις που υπάγονται στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, καθόσον ο Ιησούς έζησε υπό νόμο και υποτάχθηκε στο νόμο.

Τα **39** βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης και τα **27** βιβλία της Καινής Διαθήκης διαχωρίζονται σε **5** κατηγορίες στην κάθε περίπτωση, ως ακολούθως**:**

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ (**39** βιβλία)	**ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ** (**27** βιβλία)
1. ΝΟΜΟΣ (5) Γένεση, Έξοδος, Λευιτικό, Αριθμοί, Δευτερονόμιο.	**1. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ (4)** Ματθαίος, Μάρκος, Λουκάς, Ιωάννης.
2. ΙΣΤΟΡΙΑ (12) Από Ιησού του Ναυή μέχρι Εσθήρ	**2. ΙΣΤΟΡΙΑ (1)** Πράξεις των Αποστόλων
3. ΠΟΙΗΣΗ (5) Ιώβ, Ψαλμοί, Παροιμίες, Εκκλησιαστής, Άσμα Ασμάτων	**3. Επιστολές ΠΑΥΛΟΥ (14)** 13 επιστολές του Παύλου συν 1 προς Εβραίους.
4. Μεγάλοι ΠΡΟΦΗΤΕΣ (5) Ησαΐας, Ιεζεκιήλ, Δανιήλ, Ιερεμίας και Θρήνοι Ιερεμία.	**4. Επιστολές ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ (7)** 3 Ιωάννη, 2 Πέτρου και από 1 Ιακώβου και Ιούδα.
5. Μικροί ΠΡΟΦΗΤΕΣ (12) Από Ωσηέ μέχρι Μαλαχία.	**5. ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ (1)** Αποκάλυψη Ιωάννη.

3. Π Α Λ Α Ι Α Δ Ι Α Θ Η Κ Η

Το κύρος και η αξιοπιστία της θεοπνευστίας της Παλαιάς Διαθήκης είναι εδραιωμένα από τις αποδείξεις που έχουμε και οι οποίες συγκεντρωτικά είναι**:**

α) Η ΟΜΟΦΩΝΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ

Ο Έσδρας το έτος 457 π.Χ. συνέλεξε και τακτοποίησε όλα τα υπάρχοντα γραπτά κείμενα των Ιουδαίων. Το έτος 300 π.Χ. με το βιβλίο του προφήτη Μαλαχία συμπληρώθηκε ο κανόνας της Παλαιάς Διαθήκης. Οι Ιουδαίοι είχαν και άλλα βιβλία, όπως ήταν το Ταλμούδ, αλλά **ποτέ** όμως δεν τα ανάμειξαν με τα βιβλία της Βίβλου, ώστε να αλλοιώσουν τον Λόγο του Θεού. Οι Ιουδαίοι επίσης μεταξύ τους ήσαν διαιρεμένοι σε αιρέσεις, **ποτέ** όμως δεν αλλοίωσαν τον Λόγο του Θεού, προτιμούσαν να πεθάνουν, παρά

να αλλάξουν οτιδήποτε από τις θείες Γραφές. Για το θέμα αυτό υπάρχουν και οι μαρτυρίες του Φλάβιου Ιώσηπου και του Φίλωνα Αλεξανδρείας

β) **Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ** πάντοτε ανέφερε περικοπές από την Παλαιά Διαθήκη, γεγονός που επιβεβαιώνει τη θεοπνευστία των κειμένων αυτών (διάβασε: Ματθαίος Δ/**4:**1-10, Ε/**5:**21-43, ΙΓ/**13:**13-15**,** Λουκάς Δ/**4:**18**,** Μάρκος ΙΒ/**12:**29-31**,** Ιωάννης Ζ/**7:**37-39**,** κλπ)**.**

γ) **ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ**, όπως ο Ιησούς, πολύ συχνά στις επιστολές τους χρησιμοποιούσαν κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης (διάβασε: Πράξεις Β/**2:**16-28, 34-35, Δ/**4:**25, κεφ.Ζ/**7**, Η/**8:**32, ΙΕ/**15:**16, ΚΔ/**24:**14, κλπ**,** Ρωμαίους Γ/**3:**10**,** Εβραίους, κεφ. Α/**1**, Β/**2**, Γ/**3**, κλπ**,** Α' Πέτρου Α/**1:**24, Β/**2:**24, Γ/**3:**10**,** κλπ)**.**

δ) **ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ** αποτελούν μία πηγή αξιοπιστίας των κειμένων της Παλαιάς Διαθήκης, καθόσον εκπληρώθηκαν με λεπτομερή ακρίβεια, ενώ είχαν γραφτεί εκατοντάδες χρόνια πριν την εκπλήρωσή τους, γεγονός που ήταν αδύνατον να είχαν προβλεφτεί από τον άνθρωπο**.**

Αναφέρονται μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα, κατά ζεύγη, δηλαδή πρώτα το εδάφιο της προφητείας και μετά το εδάφιο της εκπλήρωσής της**:** Ησαΐας Ζ/**7:**14 **και** Ματθαίος Α/**1:**18 *(σύλληψη του Μεσσία από παρθένο)***,** Ζαχαρίας ΙΑ/**11:**12 **και** Ματθαίος Κς'/**26:**15 *(τριάντα αργύρια)***,** Ψαλμός ΚΒ/**22:**18 **και** Μάρκος ΙΕ/**15:**24 *(κλήρος στα ιμάτια του Ιησού)***,** Ησαΐας ΝΓ/**53:**9 **και** Ματθαίος ΚΖ/**27:**57-60 *(ο τάφος του Ιησού)***,** Ψαλμός Ις'/**16:**10-11 **και** Πράξεις Β/**2:**27-31 *(ανάσταση του Ιησού)* και πολλές άλλες περιπτώσεις**.**

ε) **ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ** είναι η αρχαιολογία, η ιστορία και η ανθρωπολογία. Υπάρχει πληθώρα αρχαιολογικών ανακαλύψεων, που είναι αδύνατον να αναφερθούν στη μελέτη μας αυτή, γι' αυτό θα αναφέρουμε ενδεικτικά μερικά παραδείγματα**:**

- **Η ΠΕΤΡΑ ΤΗΣ ΡΟΖΕΤΗΣ** (Βρετανικό Μουσείο Λονδίνου), η οποία αναφέρεται στο εδάφιο Γένεση ΙΒ/**12:**16 σε τρεις γλώσσες, αρχαία Αιγυπτιακή, Ιερογλυφικά, Ελληνική. Την ανακάλυψε το έτος 1799 ο Γάλλος μηχανικός Σαμπολιόν**.**

- **Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΣΙΣΑΚ**, η οποία τον δείχνει να σέρνει δεμένους αιχμαλώτους Ιουδαίους. Την ανακάλυψε επίσης ο Γάλλος Σαμπολιόν. Για τον Αιγύπτιο βασιλιά Σισάκ η Βίβλος αναφέρεται σε πολλά εδάφια (βλ. Α' Βασιλέων ΙΑ/**11**:40, ΙΔ/**14**:25, Β' Χρονικών ΙΒ/**12**:2-9)**.**
- **ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΣΦΗΝΟΕΙΔΟΥΣ ΓΡΑΦΗΣ**, πολλές από τις οποίες αντέγραψε ο διάσημος περιηγητής Νιεμπούχρ και από τις επιγραφές αυτές επιβεβαιώθηκαν ονόματα, τοποθεσίες, κλπ, που αναφέρονται μόνο μία φορά μέσα στην Παλαιά Διαθήκη, όπως για παράδειγμα η **Ουρ**, ο τόπος καταγωγής του Αβραάμ (Γένεση ΙΑ/**11**:28-31)**.**
- **ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝ.** Βρέθηκε σε παλαιό υδραγωγό και αναγράφει ***"Κτίσται Φοίνικες ήλθον εις Ιερουσαλήμ και κατασκεύασαν αυτόν τον υδραγωγόν".*** Αυτό επιβεβαιώνει το Β' Σαμουήλ Ε/**5**:11, όπου ο βασιλιάς της Τύρου, στέλνει στην Ιερουσαλήμ (επί βασιλείας Δαβίδ) κτίστες για να κτίσουν το ναό**.**
- **ΒΑΛΤΑΣΑΡ ή ΝΑΒΟΝΕΤΟΣ;** Ο Δανιήλ αναφέρει σαν τελευταίο βασιλιά της Βαβυλώνας τον **Βαλτάσαρ**, ενώ η Βαβυλωνιακή ιστορία αναφέρει τον **Ναβόνετο**. Δεν υπάρχει εδώ καμιά αντίθεση, γιατί βρέθηκε επιγραφή που αναφέρει ότι ο ΒΑΛΤΑΣΑΡ σαν διάδοχος του θρόνου ήταν **διοικητής της Βαβυλώνας**, όταν ο πατέρας του ΝΑΒΟΝΕΤΟΣ πολεμούσε τους Πέρσες, γεγονός που σημαίνει ότι σε κάποια πολεμική περίοδο συγκυβερνούσαν**.**

4. <u>Κ Α Ι Ν Η Δ Ι Α Θ Η Κ Η</u>

Η Καινή Διαθήκη περιλαμβάνει τη νέα διαθήκη (συμφωνία) που έκανε ο Θεός με τον άνθρωπο. **Η κάθε διαθήκη ισχύει πάντα μετά το θάνατο του διαθέτη** (βλ. Εβραίους Θ/**9**:16-17) και η Καινή Διαθήκη έχει ισχύ, γιατί ο Ιησούς Χριστός, που ήταν η ορατή φανέρωση του Θεού του αοράτου (βλ. Κολοσσαείς Α/**1**:15, Α' Τιμόθεου Γ/**3**:16, κλπ), πέθανε και με το αίμα Του έδωσε στη διαθήκη ισχύ γι' εμάς και η κληρονομία που μας άφησε ο Θεός είναι

άφθαρτη, αμίαντη και αμάραντη (βλ. Α' Πέτρου Α/**1**:4).

Οι σπουδαιότερες ιστορικές μαρτυρίες και αποδείξεις της θεοπνευστίας και της αξιοπιστίας των κειμένων της Καινής Διαθήκης είναι οι ακόλουθες**:**

(1) **Ο ΚΑΝΩΝ ΤΟΥ ΜΟΥΡΑΤΟΡΙ:** Πήρε το όνομα αυτό από τον Ιταλό που τον ανακάλυψε το έτος 160 μ.Χ. Περιέχει την Καινή Διαθήκη, πλην των επιστολών του Πέτρου και του Ιωάννη και της επιστολής προς Εβραίους.

(2) **ΜΑΡΚΙΩΝ (αιρ.σοφός) - ΚΕΛΣΟΣ (ειδωλολάτρης):** Στα συγγράμματά τους αναφέρουν πολλές περικοπές από τα βιβλία της Καινής Διαθήκης (περίπου το 140 ή 150 μ.Χ.).

(3) **ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ και ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ:** Αναφέρουν πολλές περικοπές από την Καινή Διαθήκη. Μαρτύρησαν ο Ιουστίνος το 166 μ.Χ. και ο Ιγνάτιος το 115 μ.Χ.

(4) **ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ:** Στην επιστολή του προς την εκκλησία των Φιλίππων αποκαλεί τα βιβλία της Καινής Διαθήκης ως **"άγιες γραφές"** Μαρτύρησε το 156 μ.Χ.

(5) **ΚΛΗΜΗΣ ΡΩΜΗΣ:** Στην επιστολή του προς Κορινθίους, που περιέχει 59 κεφάλαια (93-95 μ.Χ. περίπου), αναφέρει αρκετές περικοπές από τα ευαγγέλια του Μάρκου και του Ματθαίου και από τις επιστολές προς Ρωμαίους, Α' Κορινθίους, Φιλιππησίους και Εβραίους.

(6) **Ο απόστολος ΠΕΤΡΟΣ** αναγνώριζε τα συγγράμματα του απόστολου Παύλου ως θεόπνευστα (βλ. Β' Πέτρου Γ/**3**:15-16)**.**

(7) **Ο απόστολος ΠΑΥΛΟΣ** προέτρεπε την ανάγνωση των γραπτών επιστολών στις διάφορες τοπικές εκκλησίες (βλ. Κολοσσαείς Δ/**4**:16**,** Β' Τιμόθεου Δ/**4**:13**,** Α' Θεσσαλονικείς Ε/**5**:27**,** Β' Θεσσαλονικείς Γ/**3**:14, κλπ)**.**

Όλα αυτά μας οδηγούν αβίαστα και με σιγουριά να δεχθούμε ότι τα βιβλία της Αγίας Γραφής είναι ο Λόγος του Θεού, κέντρο του οποίου είναι ο Ιησούς Χριστός ***«Είθε να ήξευρον*** **που να εύρω** ***Αυτόν...»*** (Ιώβ ΚΓ/**23**:3) και ***«...****(Εκείνον)* ***τον οποίον έγραψεν ο Μωυσής***

εις τον νόμον και οι προφήται, **ευρήκαμεν,** *Ιησούν τον υιόν του Ιωσήφ του από Ναζαρέτ***»** (Ιωάννης Α/1:45)**.** Για τον λόγο αυτό, ο Θεός "φρόντισε" ο άγιος Λόγος Του να είναι συγκεντρωμένος μέσα σ' ένα βιβλίο, το οποίο είναι **ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ** και προς τους τούτο αναφέρουμε τις παρακάτω πηγές**:**

- **ΕΥΣΕΒΕΙΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ** (264 - 340 μ.Χ.)**:** Επίσκοπος της Καισαρείας και εκκλησιαστικός ιστορικός. Συνέταξε κατά διαταγή του Μεγάλου Κωνσταντίνου τον 1ο κανόνα των Γραφών**.**
- **Σύνοδος της ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ** (364 μ.Χ.)**:** Επικύρωσε τα 27 βιβλία της Καινής Διαθήκης**.**
- **Σύνοδος της ΙΠΠΟΝΗΣ (**393 μ.Χ.)**:** Διακήρυξε ότι τα 27 βιβλία αποτελούν τον κανόνα της Καινής Διαθήκης, καθόσον συνήλθε επειδή αμφισβητούντο 3-4 βιβλία**.**
- **Σύνοδος της ΚΑΡΘΑΓΕΝΗΣ** (397 μ.Χ.): Επικύρωσε επίσημα, τόσον τα 27 βιβλία της Καινής Διαθήκης, όσο και τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης**.**
- **Σύνοδος των ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ** (1445 - 1563): Η σύνοδος αυτή έγινε από την Καθολική εκκλησία, η οποία πρόσθεσε στα **"κανονικά"** βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης και τα λεγόμενα **"Δευτεροκανονικά",** τα οποία δεν θεωρούν ως θεόπνευστα, καθόσον θεωρούνται περισσότερο ως ιστορικά βιβλία και τα οποία είναι: Έσδρας Α΄, Τωβίτ, Ιουδίθ, Μακκαβαίων Α, Β, Γ, Δ, Σοφία Σολομώντος, Σοφία Σιράχ, Βαρούχ και Επιστολή Ιερεμία**.**

Εκτός από τα 27 επίσημα βιβλία που απαρτίζουν τον κανόνα της Καινής Διαθήκης, υπάρχουν και τα ονομαζόμενα **"νόθα",** ή **"πλαστά",** ή **"απόκρυφα"** βιβλία, τα οποία είναι γεμάτα από φανταστικές ιστορίες. Μερικά από τα βιβλία αυτά είναι: Πράξεις του Παύλου**,** Ποιμήν του Ερμά**,** Αποκάλυψη του Πέτρου**,** Επιστολή του Βαρνάβα**,** Διδαχή των 12 Αποστόλων**,** Ευαγγέλιο του Πέτρου**,** Ευαγγέλιο του Θωμά**,** Ευαγγέλιο του Ματθία**,** Πράξεις του Ανδρέα**,** Πράξεις του Ιωάννη**,** κλπ**.**

Λεπτομέρειες για το θέμα αυτό, αλλά και για όλα τα θέματα που θίγονται στη μελέτη αυτή, θα βρείτε στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ"** (κωδικός 20)**.**

5. ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ή ΠΑΡΑΔΟΣΗ;

Πολλοί πιστεύουν ότι η ονομαζόμενη **"ιερά παράδοση"** βαδίζει παράλληλα με την Αγία γραφή και ότι διδάχθηκε από τους αποστόλους. Σαν απόδειξη αυτού φέρνουν τα δύο εδάφια που λέγουν ***«αδελφοί, μένετε σταθεροί και κρατείτε τας παραδόσεις...»*** (Β' Θεσσαλονικείς Β/**2**:15) και ***«κρατείτε τας παραδόσεις...»*** (Α' Κορινθίους ΙΑ/**11**:2)**.**

Τα εδάφια αυτά δεν είναι ολόκληρα. Εάν διαβάσουμε τι λέγουν αμέσως παρακάτω, θα δούμε ότι διευκρινίζουν τι ακριβώς εννοούσε ο Παύλος λέγοντας "παραδόσεις". Στους Θεσσαλονικείς γράφει: ***«Λοιπόν, αδελφοί, μένετε σταθεροί και*** **κρατείτε** ***τας παραδόσεις, τας οποίας*** **εδιδάχθητε,** ***είτε διά λόγου, είτε δι' επιστολής ημών...»*** (Β' Θεσσαλονικείς Β/**2**:15)**.** Στους Κορίνθιους γράφει: ***«Σας επαινώ δε, αδελφοί, ότι εις πάντα με ενθυμείσθε και*** **καθώς παρέδωκα εις εσάς** ***τας παραδόσεις κατέχετε....»*** (Α' Κορινθίους ΙΑ/**11**:2). Φαίνεται πολύ καθαρά ότι ο Παύλος με απλά λόγια τους λέγει **"κρατείστε και υπακούστε στο κήρυγμά μου, είτε αυτό γίνεται ζωντανά, είτε γίνεται με επιστολή".**

Ο ίδιος ο Ιησούς επέπληξε με αυστηρά λόγια τους θρησκευόμενους της εποχής Του, γιατί είχαν αντικαταστήσει την "εντολή του Θεού" με την "παράδοσή" τους, λέγοντάς τους: ***«Διά τι και σεις ΠΑΡΑΒΑΙΝΕΤΕ την εντολήν του Θεού διά την παράδοσίν σας; ....και ΑΚΥΡΩΣΑΤΕ την εντολήν του Θεού διά την παράδοσίν σας»*** (Ματθαίος ΙΕ/**15**:3,6)**.**

Ο Ιησούς, όχι μόνο διακήρυξε ότι ***«δεν δύναται*** **να αναιρεθή** ***η γραφή»*** (Ιωάννης Ι΄/**10**:35)**,** αλλά και ο ίδιος αντλούσε τις μαρτυρίες Του ΜΟΝΟ από την γραπτή παράδοση της Παλαιάς Διαθήκης και ποτέ από τις παραδόσεις του Ταλμούδ ή των άλλων θρησκευτικών βιβλίων που είχαν οι Ιουδαίου (Ιωάννης Ε/**5**:39)**.**

Το ίδιο ακριβώς με τον Ιησού έκαναν και οι απόστολοι, όπως διαβάζουμε στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων και στις Επιστολές τους**:**

1. **ΠΡΑΞΕΙΣ Η/**8**:45** ***«Και ανοίξας ο Φίλιππος το στόμα αυτού και αρχίσας*** **από της ΓΡΑΦΗΣ ταύτης,** ***ευηγγελίσατο εις αυτόν***

***τον Ιησούν*».**

2. **ΠΡΑΞΕΙΣ ΙΖ/**17**:25** ***«Και κατά την συνήθειάν του ο Παύλος εισήλθε προς αυτούς, και τρία σάββατα διελέγετο μετ' αυτών*** **από των ΓΡΑΦΩΝ...».**

3. **ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Δ/**4**:16** ***«...Και αφού αναγνωσθεί μεταξύ σας*** **η επιστολή,** ***κάμετε να αναγνωσθεί και εις την εκκλησία των Λαοδικέων, και την*** *(επιστολή)* ***εκ Λαοδικείας να αναγνώσετε και εσείς*».** Εδώ έχουμε ανταλλαγή επιστολών για ανάγνωση.

4. **Α' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β/**2**:13** ***«Διά τούτο και εμείς ευχαριστούμεν τον Θεόν αδιαλείπτως, ότι παραλαβόντες τον ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, τον οποίον*** **ακούσατε από εμάς,** ***εδέχθητε*** *(αυτόν)* ***ουχί ως ΛΟΓΟΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, αλλά*** *(καθώς είναι αληθώς)* ***ΛΟΓΟΝ ΘΕΟΥ, ο οποίος και ενεργείται μεταξύ εις εσάς των πιστευόντων*».**

5. **ΠΡΑΞΕΙΣ ΙΖ/**17**:11** ***«...Ούτοι δε*** *(οι Βεροιείς)* ***ήσαν ευγενέστεροι παρά τους*** *(συναντήσαντες πριν)* ***εις την Θεσσαλονίκη, καθότι εδέχθησαν τον ΛΟΓΟΝ μετά πάσης προθυμίας,*** **εξετάζοντες** ***καθ' ημέραν ΤΑΣ ΓΡΑΦΑΣ εάν ούτως έχουν ταύτα*».**

6. **ΔΙΑΒΑΣΕ από την ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ:** Α' Κορινθίους Θ/**9**:9-11**,** Γαλάτες Γ/**3**:22**,** Β' Πέτρου Γ/**3**:2**,** Πράξεις Α/**1**:16, Γ/**3**:19-22, ΙΓ/**13**:29, Κς'/**26**:22-23, ΚΗ/**28**:23-25**,** Ματθαίος Ε/**5**:17**,** Λουκάς Ις'/**16**:29 και ΚΔ/**24**:27,44**,** Παροιμίες Ζ/**7**:1-2**,** Ησούς του Ναυή Α/**1**:8**,** Ψαλμοί Α/**1**:3, ΚΒ/**22**:7, κλπ**.**

Από τις παραπάνω περιγραφές παρατηρούμε ότι η Αγία Γραφή δεν υπόκειται στην ιερά παράδοση, αλλά **αντίθετα η ιερά παράδοση ΔΟΚΙΜΑΖΕΤΑΙ και ΑΝΑΚΡΙΝΕΤΑΙ από την Αγία Γραφή.** Κάθε τι, το οποίο έρχεται σε αντίθεση με τον Λόγο του Θεού, δεν πρέπει να το δεχόμαστε, αλλά να το απορρίπτουμε αμέσως, αρκεί να μην έχουμε πλανηθεί και να "νομίζουμε" ότι έρχεται σε αντίθεση με τις Γραφές. Μόνο η Αγία Γραφή είναι ικανή και αρκετή και αρκετή **να καταρτίσει** τον πιστό και **να τον ενημερώσει** για κάθε τι που αφορά τη βασιλεία του Θεού και του Χριστού (κεχρισμένου) Αυτού.

Ο Κύριος Ιησούς γνώριζε ότι αργότερα θα υπήρχαν άνθρωποι που θα **"λαλούσαν διεστραμμένα"** με σκοπό να παρασύρουν πίσω από την πλάνη τους και άλλους ανθρώπους (βλ. Πράξεις Κ/**20**:29-30) και ως εκ τούτου να φέρουν ξένα στοιχεία μέσα στην χριστιανική πίστη και διδασκαλία, προσθέτοντας ή αφαιρώντας κατά βούληση μέσα από τον Λόγο του Θεού. Για τον λόγο αυτό, ο Ιησούς πριν κλείσει το βιβλίο της Αποκάλυψης προειδοποιεί προσωπικά τον καθένα ξεχωριστά, που θα τολμούσε να κάνει κάτι τέτοιο, λέγοντάς του:

> ***«Διότι μαρτύρομαι εις πάντα ακούοντα τους ΛΟΓΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ του βιβλίου τούτου·*** **Εάν κάποιος ΕΠΙΘΕΣΕΙ** ***(προσθέσει) εις ταύτα, ο Θεός θέλει επιθέσει εις αυτόν τας πληγάς τας γεγραμμένας εις το βιβλίον τούτο·***
>
> ***....Και*** **εάν κάποιος ΑΦΑΙΡΕΣΕΙ** ***από των λόγων του βιβλίου της προφητείας ταύτης, ο Θεός θέλει αφαιρέσει το μέρος αυτού από του βιβλίου της ζωής και από της πόλεως της αγίας και των γεγραμμένων εις το βιβλίον τούτο»*** (Λουκάς ΚΔ/**24**:49)**.**

Ποιος είναι αυτός που θα τολμήσει να πει ή να διδάξει πράγματα, που όχι μόνον δεν αναφέρονται μέσα στον άγιο Λόγο Του, αλλά είναι εκ διαμέτρου αντίθετα με αυτόν**;**

Αυτό ακριβώς έχει συμβεί μέσα στην πορεία των αιώνων και εξακολουθεί να συμβαίνει και σήμερα, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και παγκόσμια σε μεγάλη κλίμακα. Άνθρωποι τολμούν να αθετούν και να παραμερίζουν τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, εξαιτίας των παραδόσεών τους, να διαστρεβλώνουν τις αλήθειες της ευαγγελίου (των καλών νέων) του Ιησού Χριστού και να παρουσιάζουν το άσπρο σαν μαύρο και το μαύρο σαν άσπρο με τραγικά αποτελέσματα, χωρίς να εξαιρούνται από την κατηγορία αυτή πιστοί άνθρωποι (αναγεννημένοι και βαπτισμένοι με άγιο Πνεύμα) οι οποίοι, είτε από άγνοια, είτε από υπερβάλλοντα ζήλο κλείνουν την καρδιά τους και το πνεύμα τους στις θαυμαστές αποκαλύψεις του Θεού**.**

. . . /// . . .

6. ΚΩΔΙΚΕΣ και ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

Παρακάτω αναφέρονται οι επτά πιο γνωστοί κώδικες και τα κυριότερα χειρόγραφα των κειμένων της Καινής Διαθήκης που έχουν διασωθεί, καθώς και μερικές ιδιωτικές (αξιόλογες) συλλογές χειρογράφων. Δίπλα από τον κάθε κώδικα, υπάρχει μέσα σε παρένθεση και το διεθνές διακριτικό σημάδι του**:**

1. ΒΑΤΙΚΑΝΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ (B)

Γράφτηκε το έτος **350** μ.Χ. και είναι από δέρμα αντιλόπης. Βρίσκεται στο Μουσείο του Βατικανού, γι' αυτό και έλαβε αυτή την ονομασία αυτή. Περιέχει τα βιβλία από τον Ματθαίο μέχρι και την επιστολή προς Εβραίους Θ/**9**:14**.**

2. ΣΙΝΑΪΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ (S)

Γράφτηκε το έτος **375** μ.Χ. και βρέθηκε στη μονή της Αγίας Αικατερίνης στο Σινά από τον Γερμανό πρεσβευτή στην Ρωσία K.Von Tischendorf το **1845.** Σήμερα βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο. Περιέχει 199 φύλλα από την Παλαιά Διαθήκη (όχι ολόκληρη) και 148 από την Καινή Διαθήκη (ολόκληρη), καθώς επίσης και δύο από τα ονομαζόμενα απόκρυφα βιβλία, την "Επιστολή του Βαρνάβα" και μέρος του "Ποιμένα του Ερμά"**.**

3. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ (A)

Γράφτηκε το έτος **425** μ.Χ. και από το **1628** βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο, όταν ο πατριάρχης της Κωνσταντινούπολης Κύριλλος Λούκαρις τον έδωσε στον Κάρολο Α' της Αγγλίας. Από τον κώδικα αυτό λείπουν το περισσότερο μέρος από το κατά Ματθαίο ευαγγέλιο, το 2ο κεφάλαιο του κατά Ιωάννη ευαγγελίου και οι δύο επιστολές του Παύλου προς Κορινθίους**.**

4. ΠΑΛΙΜΨΙΣΤΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ (C)

Γράφτηκε το **450** μ.Χ. και λείπουν οι επιστολές Β' Θεσσαλονικείς και Β' Τιμόθεου. Πήρε την ονομασία αυτή από τη σύνθετη λέξη **"πάλιν + ψάω"** (ψάω=ξύνω)**.** Ο Εφραΐμ, ένας καλόγερος του 12ου αιώνα, πήρε μια ήδη γραμμένη περγαμηνή, έξυσε το παλιό κείμενο και έγραψε επάνω δικές του ομιλίες, αλλά με τα σύγχρονα επιστημονικά μέσα και τεχνολογία ήρθε στο φως το παλιό

(σβησμένο/ξυσμένο) κείμενο**.**

5. ΚΩΔΙΚΑΣ του ΜΠΕΖΑ (D)

Γράφτηκε τον 6ο μ.Χ. αιώνα (μεταξύ 475 - 550 μ.Χ.) και βρέθηκε το έτος **1562** στη μονή του Αγίου Ειρηναίου στη Λυών της Γαλλίας από τον μεταρρυθμιστή κήρυκα Μπέζα. Είναι γραμμένος σε τρεις γλώσσες, Ελληνική, Λατινική και Συριακή. Βρίσκεται στο Καίμπριτζ**.**

6. ΓΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝΙΑΝ (W)

Γράφτηκε τον 5ο μ.Χ αιώνα και βρέθηκε το έτος 906 μ.Χ. στην Ουάσιγκτον, γι' αυτό και πήρε την ονομασία αυτή. Περιέχει μόνο τα τέσσερα Ευαγγέλια.

7. ΚΛΑΡΟΜΟΝΤΑΝΟΣ (D2)

Γράφτηκε τον 7ο μ.Χ. αιώνα και βρέθηκε στο Κλαιρμό της Γαλλίας. Περιέχει τις επιστολές του αποστόλου Παύλου.

ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

α) Συλλογή CHESTER BEATTY **(P45, P46, P47).**

β) Συλλογή BODMER **(P66, P72, P74, P75).**

γ) Συλλογή JOHN RYLANDS **(P52).** Είναι το αρχαιότερο χειρόγραφο της Καινής Διαθήκης (125 μ.Χ.) και σήμερα βρίσκεται στο Manchester της Αγγλίας

❖ Στους παραπάνω κώδικες και ιδιωτικές συλλογές, κάνοντας **κριτική των κειμένων** αυτών, εργάστηκαν οι παρακάτω, μεταξύ των οποίων οι τρεις πρώτοι θεωρούνται πρωτοπόροι:

1. ΕΡΑΣΜΟΣ (1516 μ.Χ.)

Χρησιμοποίησε οκτώ χειρόγραφα του 8ου και 9ου μ.Χ. αιώνα στην **αρχαία Ελληνική**, πλην της Αποκάλυψης την οποία μετάφρασε από την **Λατινική** γλώσσα στην **Ελληνική**. Αυτό ήταν το πρώτο κείμενο που τυπώθηκε με την ανακάλυψη της τυπογραφίας και ονομάσθηκε **TEXTUS RECEPRUS (TR),** δηλαδή **"παραδεδεγμένο κείμενο".**

Αυτό το κείμενο χρησιμοποίησε ο αρχιμανδρίτης Νεόφυτος Βάμβας για να γράψει την Αγία Γραφή την οποία έχουμε εμείς

σήμερα, αλλά στο κείμενό του έχει σημαντικά μεταφραστικά λάθη, που δογματικά αλλοιώνουν την έννοια του αρχικού κειμένου, όπως**:** Α' Ιωάννου Ε/**5**:7**,** Ιωάννης Α/**1**:1-2,14 και ΙΖ/**17**:5,11**,** Εβραίους Α/**1**:1**,** Πράξεις Ις/**16**:7**,** κλπ**.** Λεπτομέρειες για το θέμα αυτό αναφέρονται στο βιβλίο **"Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ"** (κωδικός 20).

Η Ορθόδοξη εκκλησία αναγνωρίζει σαν σωστή τη μετάφραση του Ν.Βάμβα και διδάσκεται στην Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή. Το κείμενο του Βάμβα εκδίδεται από την "Ελληνική Βιβλική Εταιρεία".

2. Σ Τ Ε Φ Α Ν Ο Υ (1550 μ.Χ.)

Ο Στεφάνου έκανε διορθώσεις στο κείμενο του Έρασμου και χώρισε για πρώτη φορά την Καινή Διαθήκη σε **κεφάλαια** και **εδάφια**. Τα πρωτότυπα αρχαία κείμενα ήσαν γραμμένα με κεφαλαία και οι λέξεις ήταν κολλημένες μεταξύ τους. Από τον **9ο** αιώνα και μετά τα χειρόγραφα ήσαν γραμμένα με πεζά (μικρά) γράμματα, αλλά πάλι οι λέξεις ήσαν κολλημένες μεταξύ τους και δεν υπήρχαν κεφάλαια και εδάφια**.**

3. Μ Π Ε Ζ Α Σ

Ο Μπέζας κατείχε τα χειρόγραφα "D" και "D2, τα οποία τύπωσαν οι αδελφοί Ελίζεβιρ και αυτοί ήταν που ονόμασαν το κείμενου του Έρασμου T.R. (παραδεδεγμένο κείμενο)**.**

4. ΓΟΥΕΣΤΚΟΤ και ΧΟΡΤ *(έχουν κάνει την 2η καλύτερη εργασία μετά το κείμενο UBS, που αναφέρεται παρακάτω).* **ΝΕΣΤΛΕ** *(έχει κάνει το 3ο κατά σειρά καλύτερο κείμενο).* **ΤΖΟΝ ΜΙΛΛ** *(χρησιμοποίησε 78 Ελληνικά χειρόγραφα).* **ΤΖΟΝ ΓΚΡΑΪΖΜΠΑΧ** *(ποιμένας που για 40 χρόνια ασχολήθηκε με τα κείμενα της Καινής Διαθήκης).* **ΜΠΕΝΤΛΕΥ** *(έδειξε την "κατωτερότητα" του TR).* **ΜΠΡΑΪΑΝ ΓΟΥΑΛΤΟΝ, ΤΖΟΝ ΜΠΕΝΚΕΛ.**

Οι **UNITED BIBLE SOCIETIES (U.B.S.),** δηλαδή **"Ενωμένες Βιβλικές Εταιρείες",** πήραν τα έργα όλων των παραπάνω και αφού τα επεξεργάστηκαν εξέδωσαν το **ΚΡΙΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ** που έχουμε εμείς σήμερα και θεωρείται το πλέον αξιόπιστο απ' όλα τα άλλα υπάρχοντα κείμενα.

7. ΕΒΡΑΪΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

(α) ΜΑΖΟΡΙΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

"Μαζορίτης" σημαίνει **"αυτός που μεταδίδει"** (Μασορά = παράδοση). Οι Μαζορίτες ήσαν **δύο Εβραϊκές οικογένειες** του 9ου μ.Χ. αιώνα, οι οποίες εργάστηκαν για να φτιάξουν ένα standart κείμενο της Παλαιάς Διαθήκης. Πήραν λοιπόν το κείμενο από την "παράδοση" και το παρέδωσαν σ' εμάς, αφού το χώρισαν σε **κεφάλαια και εδάφια** (περιέχει 23.100 εδάφια).

Μέχρι τον 9ο μ.Χ. αιώνα οι Εβραίοι διάβαζαν τα κείμενα χωρίς φωνήεντα (για παράδειγμα ΜΡ=ΜΑΡΙΑ, ή το τετραγράμματο ΓΧΒΧ=ΓΙΑΧΒΕ, κλπ) και επειδή σταδιακά χανόταν η προφορά, οι Μαζορίτες έβαλαν στις λέξεις και φωνήεντα. Η εργασία αυτή ήταν δύσκολη και ολοκληρώθηκε μέσα σε πέντε γενιές και το τελικό κείμενο ονομάσθηκε **MAZORECT TEXT** (Μ.Τ.).

(β) ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΩΝ Ο' (Εβδομήκοντα)

Η μετάφραση αυτή των κειμένων της Παλαιάς Διαθήκης έγινε το έτος 285 π.Χ. κατά διαταγή του Πτολεμαίου Δ΄ του Φιλάδελφου, προκειμένου να κοσμήσει τη βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας. Στην αρχή την χρησιμοποιούσαν και οι Ιουδαίοι, αλλά αργότερα την απέρριψαν, γιατί την θεώρησαν ότι είχε λάθη.

(γ) ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΝΕΚΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Τα ανακάλυψε ένας βοσκός μέσα σε μια σπηλιά, καθώς έβοσκε τα πρόβατά του. Αποτελούνται από την Παλαιά Διαθήκη και μέρος της Καινής Διαθήκης.

(δ) ΑΝΑΦΟΡΑ ΕΔΑΦΙΩΝ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Πρόκειται για εδάφια που περιέχονται στα γραπτά των εκκλησιαστικών πατέρων, καθώς και στα βιβλία της Καινής Διαθήκης, μέσα στα οποία βλέπουμε τον ίδιο τον Ιησού να αναφέρεται σε όλα τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Ιησούς, εκτός του ότι σε πολλά βιβλία αναφέρεται ονομαστικά (Ησαΐας, Ιερεμίας, κλπ), βλέπουμε για παράδειγμα στο Λουκά Δ/**4**:26 να μιλά για τον προφήτη Ηλία και την χήρα της Σαρεπτά (βλ. Α' Βασιλέων ΙΖ/**17**:8-9), οπότε τα βιβλία των Βασιλέων και των Χρονικών γίνονται θεόπνευστα.

8. Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι **τα ΠΑΝΤΑ** μία ημέρα θα καταστραφούν και τίποτα δεν θα μείνει (βλ. Ψαλμός ΡΒ/**102**:26**,** Ησαΐας ΝΑ/**51**:6**,** Ιερεμίας ΛΑ/**31**:35-36**,** Μάρκος ΙΓ/**13**:31**,** Λουκάς ΚΑ/**21**:23**,** Εβραίους Α/**1**:10-11**,** κλπ), αλλά **οι ΛΟΓΟΙ του Κυρίου** θα μείνουν αιώνια: ***«Ο ουρανός και η γη θέλουν παρέλθει, οι δε λόγοι μου δεν θέλουν παρέλθει»*** (Ματθαίος ΚΔ/**24**:35)**.**

Ο θεόπνευστος (γραπτός) Λόγος του Θεού έχει ιδιότητες και ενέργειες επάνω στον άνθρωπο, που καμιά άλλη **ανθρώπινη παράδοση** και κανένα **ανθρώπινο σύγγραμμα** (θρησκευτικό ή όχι) δεν έχει. **Ο Λόγος του Θεού Ε Ι Ν Α Ι:**

01. **ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ**, που μας δείχνει ποιοι πραγματικά είμαστε μπροστά στον Θεό (Ιάκωβος Α/**1**:23-25).

02. **ΛΥΧΝΟΣ**, που φωτίζει συνέχεια τα μονοπάτια της ζωής μας (Ψαλμός ΡΙΘ/**119**:105**,** Παροιμίες ς'/**6**:23**,** κλπ).

03. **ΜΑΧΑΙΡΑ**, που διερευνά τα βάθη της καρδιάς μας (Εβραίους Δ/**4**:12**,** Εφεσίους ς'/**6**:12,17-18**,** Αποκάλυψη Α/**1**:16, Β/**2**:16**,** Ησαΐας ΜΘ/**49**:2**,** κλπ).

04. **ΝΕΡΟ**, για να μας καθαρίζει από τις αμαρτίες μας (Εφεσίους Ε/**5**:26**,** Ιωάννης ΙΕ/**15**:3**,** κλπ).

05. **ΒΡΟΧΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ**, που κάνει τον Ιησού να καρποφορεί μέσα μας (Ησαΐας ΝΕ/**55**:10-11**,** Δευτερονόμιο ΛΒ/**32**:2**,** Α' Κορινθίους Γ/**3**:6-8**,** κλπ).

06. **ΦΩΤΙΑ**, που καθαρίζει την καρδιά μας από τη σκουριά της αμαρτίας και μας αναγεννά σε "νέο άνθρωπο" (Ιερεμίας ΚΓ/**23**:29**,** Α' Πέτρου Α/**1**:23**,** κλπ).

07. **ΣΦΥΡΙ**, που συντρίβει τη σκληρή και αμετανόητη καρδιά (Ιερεμίας ΚΓ/**23**:29**,** κλπ).

08. **ΓΑΛΑ**, απαραίτητο για να αυξηθούμε πνευματικά (Α' Πέτρου Β/**2**:2**,** Εβραίους Ε/**5**:12-13**,** Α' Κορινθίους Γ/**3**:2**,** κλπ).

09. **<u>ΨΩΜΙ</u>**, που τρέφει την πεινασμένη πνευματικά ψυχή μας (Ματθαίος Δ/**4:**4, Δευτερονόμιο Η/**8:**3, Ιωάννης ς'/**6:**35,48,58, κλπ).

10. **<u>ΔΙΑΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ</u>**, που μας ελέγχει, διορθώνει, διδάσκει, κρίνει, επανορθώνει, κλπ (ια να μας καθαρίζει από τις αμαρτίες μας (Β' Τιμόθεου Γ/**3:**16-17, Δ/**4:**1-4, Ιωάννης Ις'/**16:**8).

11. **<u>ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ</u>** από τις επιθέσεις του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του, από τις δοκιμασίες, τις θλίψεις και τα προβλήματα της ζωής (Εφεσίους ς'/**6:**13-17, Β' Κορινθίους Ι'/**10:**4, Α' Θεσσαλονικείς Ε/**5:**8, κλπ).

12. **<u>ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ</u>**, καταφυγή, θαλπωρή, ικανοποίηση και σκέπη μας (Ψαλμοί ΚΓ/**23,** ΡΙΘ/**119:**103,162, Ησαΐας Μς'/**46:**4, Ματθαίος ΚΗ/**28:**20, κλπ).

13. **<u>ΚΑΘΑΡΟΣ</u>**, που δείχνει τη δική μας ρυπαρότητα ενώπιον του άγιου Θεού (Ψαλμοί ΙΒ/**12:**6, ΙΗ/**18:**30, ΙΘ/**19:**7-10, ΡΙΘ/**119:** 140, Παροιμίες Λ/**30:**5, κλπ).

14. **<u>ΑΣΠΙΔΑ,</u>** που μας προφυλάσσει από τις επιθέσεις του Διαβόλου, του εχθρού της ψυχής μας (Παροιμίες Λ/**30:**5, Ψαλμός ΠΔ/**84:**11, ΡΙΕ/**115:**9-11, κλπ).

15. **<u>ΑΙΩΝΙΟΣ και ΑΓΙΟΣ,</u>** γραμμένος μέσα στις καρδιές μας (Ιωάννης ΙΖ/**17:**17, Α' Πέτρου Α/**1:**25, Ψαλμός ΡΙΘ/**119:**89 και ΡΒ/**102:** 26, Ματθαίος ΚΔ/**24:**35, κλπ).

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**)** **«Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ»** - εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **20.**

(02**)** Μαθήματα και Μηνύματα σε κασετίνα των **4** CD ή σε 1 **CD mp3** με τον ίδιο τίτλο**.** Έχουν αναρτηθεί στο YouTube στο κανάλι **Filadelfos Channe 1**

(03**)** ……..

(04**)** ……..

ΠΑΠΥΡΟΣ - ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ
χρησιμοποιούμενο υλικό γραφής (πριν το χαρτί)

1. ΠΑΠΥΡΟΣ

Ο «πάπυρος» ήταν από φύλλα του **ομώνυμου υδρόβιου φυτού**, το οποίο φυτρώνει συνήθως στην Αίγυπτο. **ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΥΛΙΚΟ ΑΝΤΟΧΗΣ.** Για υλικό γραψίματος οι συγγραφείς και οι αντιγραφείς χρησιμοποιούσαν **μελάνι, γόμα** και **νερό.** Ο πάπυρος γινόταν από λεπτές λουρίδες κομμένες από το εσωτερικό στέλεχος του φυτού. Ένα κάθετο στρώμα από λουρίδες, καλυπτόταν μαζί σε μια σκληρή επιφάνεια. Οι πάπυροι διπλώνονταν σε σχήμα ρολού.

2. ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ

Η «περγαμηνή» ήταν από **λεπτά ειδικά επεξεργασμένα δέρματα ζώων. ΗΤΑΝ ΥΛΙΚΟ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΝΤΟΧΗΣ.** Για υλικό γραψίματος γινόταν χρήση **μελανιού σε φτερό.** Οι περγαμηνές είχαν σχήμα ΒΙΒΛΙΟΥ, ήταν ένας αριθμός φύλλων, διπλωμένα και στερεωμένα μαζί στη μία άκρη και συχνά προστατευόταν από καλύμματα.

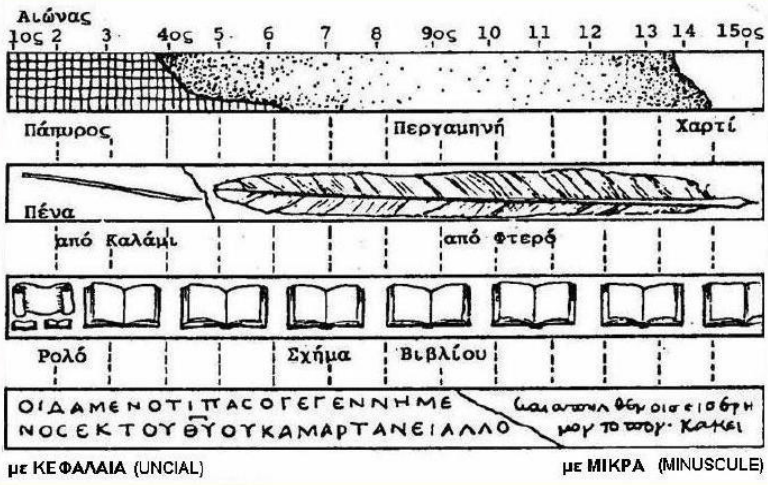

1. **ΠΑΠΥΡΟΣ:** Μέχρι τον **4°** μ.Χ. αιώνα.
2. **ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ:** Από **4° - 9°** μ.Χ. αιώνα **(ΚΕΦΑΛΑΙΑ γράμματα)**
3. **ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ:** Από **9° - 15** μ.Χ. αιώνα **(ΜΙΚΡΑ γράμματα)**
4. **Χ Α Ρ Τ Ι:** Από **15°** μ.Χ. αιώνα μέχρι ΣΗΜΕΡΑ

Το 90% των χειρογράφων που έχουν σωθεί και υπάρχουν μέχρι σήμερα, είναι της περιόδου από τον 9° μέχρι το 15° αιώνα, όπου έχουμε:

- **266** χειρόγραφα με **ΚΕΦΑΛΑΙΑ** σε Περγαμηνές
- **2.754** χειρόγραφα με **ΜΙΚΡΑ** γράμματα σε Περγαμηνές
- **81** χειρόγραφα με **ΚΕΦΑΛΑΙΑ** γράμματα σε Πάπυρους

ΚΩΔΙΚΕΣ και ΣΥΛΛΟΓΕΣ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

αξία κωδίκων - συλλογών κατά χρονολογική σειρά

Α/Α	ΚΩΔΙΚΕΣ -ΣΥΛΛΟΓΕΣ	ΕΤΟΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ (παρατηρήσεις)
01.	P 52 JOHN RYLANDS	1ος - 2ος αιώνας **125** μ.Χ.	Ευαγγέλιο Ιωάννη, κεφ. ΙΗ/18:31-33 Ευαγγέλιο Ιωάννη, κεφ. ΙΗ/18:37-38 (πάπυρος)	MANCHESTER -ΑΓΓΛΙΑ (αρχαιότερο χειρόγραφο)
02.	Συλλογή CHESTER BEATTY	2ος - 3ος αιώνας	P 45 - 4 Ευαγγέλια & αποσπάσματα από Κ.Δ. (3ος αιώνας) P 46 - Επιστολές Παύλου (2ος-3ος αιώνας) P 47 - Περιέχει το 1/3 της Αποκάλυψης (3ος αιώνας)	Οι συλλογές (πάπυροι) CHESTRE BEATTY και BODMER είναι αρχαιότερες από τους παρακάτω αναφερόμενους επτά κώδικες (περγαμηνές)
03.	Συλλογή BODMER	2ος - 7ος αιώνας	P 66 - Ευαγγέλιο Ιωάννη (2ος - 3ος αιώνας) P 72& P 75 - Επ.Ιούδα & Α΄-Β΄Πέτρου (3ος - 4ος αιώνας) P 74 - Πράξεις και κομματια από καθολ.επιστολές (7ος)	
04.	«B» Βατικανός Κώδικας	4ος αιώνας **350** μ.Χ.	Περιέχει σχεδόν όλη την ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, από Ευαγγέλιο Ματθαίου μέχρι Εβραίους Θ/9:14	Μουσείο ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ (από το 1481 μ.Χ.)
05.	«S» Σιναϊτικός Κώδικας ή Κώδικας του Αλεφ	4ος αιώνας **375** μ.Χ.	(1) 199 φύλλα (με βιβλία της ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ) (2) 148 φύλλα (με όλη την ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ) (3) Επιστολή ΒΑΡΝΑΒΑ (4) Ποιμήν του ΕΡΜΑ	1859 - 1933 (Πετρούπολη) 1933 και μετά (Βρετανικό Μουσείο) 43 φύλλα βρίσκονται στη Λειψία
06.	«A» Αλεξανδρινός Κώδικας	5ος αιώνας **425** μ.Χ.	Περιέχει την «ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ» (πλην το Β΄ κεφάλαιο του Ιωάννη, των Α΄ και Β΄ επιστολών προς Κορινθίους και μεγάλο μερος από τον Ματθαίο), τις «Επιστολές του Κλήμεντος» και τους «Ψαλμούς του Σολομώντα».	Βρετανικό Μουσείο (από το 1628 μ.Χ.)
07.	«C» Παλίμψιστος του Εφραίμ	5ος αιώνας **450** μ.Χ.	Περιέχει όλη την ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ (πλην των επιστολών Β΄ Θεσσαλονικείς και Β΄ Τιμόθεου)	Παρίσι - Γαλλία
08.	«D» Κώδικας του Μπέζα	6ος αιώνας **475 - 550** μ.Χ.	Περιέχει τα «4 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ» και το βιβλίο των «ΠΡΑΞΕΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ»	CAMBRIDGE (Κέμπριτζ)
09.	«W» Γουασιγκώνιαν	5ος - 6ος αιώνας	Περιέχει και τα «4 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ»	SMITHSONIAN ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Στην Ουάσιγκτον - ΗΠΑ
10.	«D2» Κλαρομοντάνος	7ος αιώνας	Περιέχει τις «ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ» του απόστολου Παύλου	Ανήκει στον Μπέζα

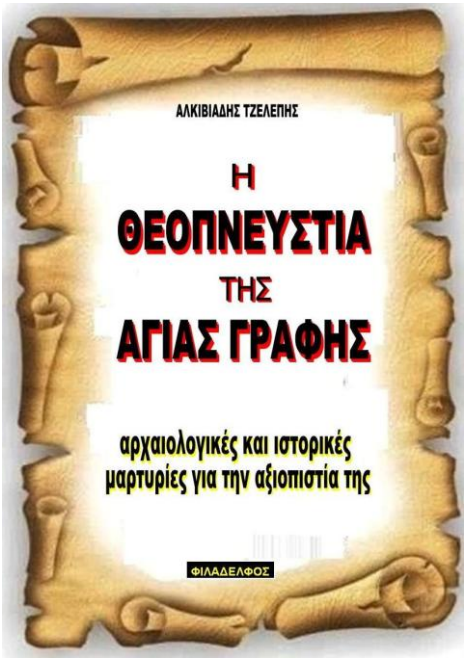

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 29 - 6

Α΄ έκδοση: 03/2018 ❖ Β΄ έκδοση: 11/2019

Αρχική έκδοση: 05/1992 ❖ Σελίδες 84

Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ μεταφράστηκε στην Ελληνική γλώσσα από τους Εβδομήκοντα (Ο΄) και χρησιμοποιείτο επίσημα και από τους Ιουδαίους. **Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ** γράφτηκε απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, μία μεγάλη ευλογία του Θεού για τους Έλληνες. Ολόκληρη **η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ** (Παλαιά και Καινή Διαθήκη) βρίσκεται σε μόνιμη βάση το **1^{ο}** βιβλίο σε παγκόσμια κυκλοφορία, παρ' όλο που δέχεται συχνά πολλές και σκληρές κριτικές εναντίον της.

Μερικά από τα περιεχόμενα του βιβλίου:

Κριτική των κειμένων της Αγίας Γραφής **- Υλικό και τρόπος γραφής των κειμένων -** Κώδικες και Χειρόγραφα της Βίβλου **- Λάθη αντιγραφών και αιτίες -** Εβραϊκά κείμενα **- Μεταφράσεις της Αγίας Γραφής -** Μεταφραστικά λάθη του κειμένου του Νεόφυτου Βάμβα **- Αρχαιολογικές και ιστορικές μαρτυρίες**.

YouTube: Filadelfos Channel 1

2 ΠΩΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΩΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΤΟΥ

«Έθεσα ενώπιόν σας τη ΖΩΗ και τον ΘΑΝΑΤΟ,
την ΕΥΛΟΓΙΑΝ και την ΚΑΤΑΡΑΝ,
διά τούτο εκλέξατε την ζωή δια να ζείτε….»
(Δευτερονόμιο Λ/**30:**19**)**

1. ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ

Η Αγία Γραφή σκιαγραφεί βασικά **δύο** κατηγορίες ανθρώπων**: Πρώτον,** αυτούς που αναγνώρισαν τη θυσία του Ιησού Χριστού στο σταυρό του Γολγοθά και Τον δέχτηκαν σαν προσωπικό τους σωτήρα και λυτρωτή και ελευθερωμένοι πλέον από τις αμαρτίες τους, ζουν μια ζωή πίστης και καθαρότητας, ευαρεστώντας τον Θεό. **Δεύτερον,** αυτούς που συνειδητά απέρριψαν και συνεχίζουν να απορρίπτουν από τη ζωή τους τον Κύριο Ιησού που είναι ***«η αλήθεια, το φως και η ζωή»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14:**6) και ακολουθούν τον ***«θεό και άρχοντα του κόσμου τούτου»,*** τον Διάβολο (βλ. Β' Κορινθίους Δ/**4:**4).

Στον Γολγοθά ο Ιησούς Χριστός σταυρώθηκε ανάμεσα σε δύο κοινούς εγκληματίες, από τους οποίους **ο ένας** μετανόησε ειλικρινά για τις αμαρτίες του και ζήτησε συγχώρεση από τον Θεό, ενώ **ο άλλος** παρέμεινε αμετανόητος μέχρι τέλους, χλευάζοντας τον Ιησού**. Αυτή είναι η εικόνα του κόσμου σήμερα**. Ο Ιησούς πλήρωσε τις αμαρτίες **και** του αμετανόητου ληστή **και** του μετανοημένου, αλλά ο πρώτος δεν το αναγνώρισε, απέρριψε την προσφορά Του και έχασε την αιώνια ζωή. Ο κόσμος έχει χωριστεί σε δύο "αντίπαλα" στρατόπεδα, των **μετανοημένων** και των **αμετανόητων.** Όλοι ενώπιον του Θεού είμαστε ένοχοι και άξιοι θανάτου και καλούμαστε τώρα να πάρουμε θέση σε ποιο στρατόπεδο θέλουμε θα βρεθούμε.

Μέση οδός ή ουδέτερη στάση δεν υπάρχει. **Ή** ο άνθρω-

πος ακολουθεί τον Ιησού Χριστό τον Ναζωραίο, **ή** ακολουθεί τον εχθρό της ψυχής του, τον Διάβολο. Ο Θεός σέβεται την ελευθερία του ανθρώπου και τον καλεί να εκλέξει **ποιον** θέλει να ακολουθήσει: ***«Έθεσα ενώπιόν σας τη ΖΩΗ και τον ΘΑΝΑΤΟ, την ΕΥΛΟΓΙΑΝ και την ΚΑΤΑΡΑΝ,*** **γι' αυτό εκλέξατε** ***τη ΖΩΗ για να ζείτε»*** (Δευτερονόμιο Λ/**30**:19). Τι πρέπει λοιπόν να κάνει ο άνθρωπος, τώρα που όλα τα σημεία δείχνουν ότι η ένδοξη παρουσία του Ιησού πλησιάζει**;** Ποια θα πρέπει να είναι η στάση και η πορεία του**;** Τι θα διαλέξει, τη ΖΩΗ ή το ΘΑΝΑΤΟ**;**

(α) **ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΙ ΑΜΑΡΤΩΛΟΙ:** Ο Ιησούς μιλώντας για την κατηγορία των αμετανόητων ανθρώπων, γι' αυτούς που συνειδητά Τον απορρίπτουν είπε: ***«Εγώ υπάγω και θέλετε Με ζητήσει, και θέλετε*** **αποθάνει εις την αμαρτία σας.** ***Όπου εγώ υπάγω, σεις δεν δύνασθε να έλθητε»*** (Ιωάννης Η/**8**:21). Τους λέγει ότι, εάν εσείς πεθάνετε μέσα στις αμαρτίες σας, δεν μπορείτε να έρθετε εκεί που Εγώ πηγαίνω, στον ουρανό. Είναι βασική διδασκαλία της Βίβλου ότι ο ουρανός είναι **κλειστός για πάντα** για όλους εκείνους που θα φύγουν από τον κόσμο αυτό, χωρίς να έχουν εκζητήσει στη ζωή τους εδώ στη Γη τον Ιησού Χριστό σαν προσωπικό τους σωτήρα και λυτρωτή και είναι **ανοιχτός για πάντα** για όλους που έφυγαν, έχοντας γνωρίσει προσωπικά τον Ιησού και έχοντας αναγεννηθεί από το άγιο Πνεύμα Του.

Ο Λόγος του Θεού διακηρύττει ότι ***«οι ΑΝΟΜΙΕΣ ΣΑΣ έβαλαν*** **χωρίσματα,** ***μεταξύ εσάς και του Θεού σας, και οι ΑΜΑΡΤΙΕΣ ΣΑΣ*** **έκρυψαν** ***το πρόσωπον Αυτού από σας, διάα να μην ακούει»*** (Ησαΐας ΝΘ/**59**:2)**.** Η αμαρτία είναι το εμπόδιο μεταξύ του ανθρώπου και του Θεού, γιατί αφαιρεί από τον άνθρωπο τη σχέση του και την επικοινωνία του με τον άγιο Θεό και αφού ***«όλοι αμάρτησαν και στερούνται της δόξας του Θεού»*** (Ρωμαίους Γ/**3**:23) είναι όλοι μακριά από τον Θεό με αποτέλεσμα η αμαρτία **να συνεχίζει** να παραμένει μεταξύ αυτών και του Θεού.

Αυτός που στην επίγεια ζωή του είναι αφιερωμένος στον Θεό και Τον ευαρεστεί με την άγια και καθαρή ζωή του, θα είναι άγιος και στην άλλη την αιώνια ζωή, δεν θα είναι άδικος εκεί. Το

ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με αυτόν που εδώ στη Γη είναι άδικος και ζει μακριά από τον Θεό, χωρίς να έχει αναγνωρίσει το έργο Ιησού Χριστού ότι έγινε προσωπικά γι' αυτόν, θα είναι άδικος και στην άλλη την αιώνια ζωή. Όλοι μας το γνωρίζουμε, γιατί από μικροί ακούμε συνέχεια τους ιερείς στις κηδείες να λέγουν ότι ***«εν τω Άδη ουκ έστι μετάνοια»***, δηλαδή όσοι πηγαίνουν στον Άδη, εκεί που είναι οι ψυχές των αμετανόητων αμαρτωλών, **δεν υπάρχει μετάνοια,** όσες ανθρώπινες μάταιες προσπάθειες και εάν γίνουν εκ των υστέρων (μνημόσυνα, προσφορές, τάματα, κλπ).

Η τωρινή μας κατάσταση εδώ στη Γη, θα μας ακολουθεί αιώνια, οπότε στην άλλη ζωή, **ή θα έχουμε αιώνια ΑΠΟΛΑΥΣΗ του Θεού,** δια του αναστημένου και ένδοξου Ιησού Χριστού, **ή θα έχουμε αιώνια ΔΥΣΤΥΧΙΑ** στο "πυρ της γεέννης" μαζί με τον Διάβολο και τους πονηρούς αγγέλους του. Τι πρέπει να κάνει ο άνθρωπος στη ζωή αυτή για να κερδίσει τον ουρανό από τώρα, θα αναφερθούμε στη συνέχεια.

(β) **<u>ΜΕΤΑΝΟΗΜΕΝΟΙ ΑΜΑΡΤΩΛΟΙ:</u>** Για την κατηγορία, των μετανοημένων αμαρτωλών, που έχουν πλυθεί και καθαριστεί με το τίμιο αίμα του Ιησού, το γεγονός ότι η επιστροφή Του είναι πολύ κοντά, γιατί ζούμε στους "έσχατους καιρούς", συνεπάγεται μεγάλη ευθύνη. Όταν ο Κύριος Ιησούς έρθει, δεν θα πρέπει να τους βρει πνευματικά κοιμισμένους και μπλεγμένους στα δίχτυα του κόσμου και της αμαρτίας. Πρέπει να τους βρει καθαρούς, αγνούς, χωρίς κηλίδες πνευματικής ακαθαρσίας και να φορούν καθημερινά το λευκό ένδυμα της δικαιοσύνης. **Για τον λόγο αυτό δεν πρέπει να αμελούν, αλλά να αγρυπνούν στην προσευχή, να οδηγούνται από το άγιο Πνεύμα, να υπηρετούν με ζήλο τον Κύριο και να δίνουν τη μαρτυρία τους γι' Αυτόν.** Το πνευματικό φως του Ιησού, που θα είναι μέσα τους θα πρέπει να λάμπει ζωηρά γύρω τους, για να μη θαμπώνεται η μαρτυρία τους και προσβάλλεται το όνομα του Κυρίου Ιησού. Πρέπει να είναι πάντοτε έτοιμοι να υποδεχτούν τον ερχόμενο Κύριο. Η προσδοκία της συνάντησής τους με Αυτόν θα πρέπει να δίνει χαρά, ειρήνη, ζήλο στην υπηρεσία και πιστότητα στη μαρτυρία τους.

Εάν αυτά υπάρχουν, τότε έχουν κάνει την «**καλήν εκλογήν»** στη ζωή τους.

Την άγια ζωή ο πιστός δεν την διακηρύττει απλά, αλλά την βιώνει καθημερινά. **Δεν παίζει με την αμαρτία**, συμβιβαζόμενος με τον κόσμο, αλλά έχει θέσει στόχους υψηλούς. Καθημερινή του χαρά και απόλαυση είναι να ευαρεστεί το σωτήρα του Ιησού. Όπως η νύφη κατά την ημέρα του γάμου της, θέλει το ένδυμά της να είναι καθαρό και ολόλευκο, χωρίς την παραμικρή κηλίδα, έτσι και ο νυμφίος Ιησούς, θέλει τη νύμφη εκκλησία Του να είναι καθαρή, άγια (ξεχωριστή), αγνή, χωρίς να φιλοξενεί μέσα της πνεύματα πλάνης, υπερηφάνειας, δογματισμού, διχοστασίας, ψεύδους, κλπ, την θέλει να είναι γεμάτη από τη δόξα της παρουσίας Του. Η εκκλησία που θα έρθει να παραλάβει ο Ιησούς Χριστός για να είναι για πάντα μαζί Του, θα πρέπει να είναι έτοιμη ***«ως νύμφην κεκοσμημένην με τα πολύτιμα αυτής καλλωπίσματα»*** (Ησαΐας ΞΑ/**61**:10).

Ο ουρανός είναι τόπος αγιότητας και εκεί δεν υπάρχουν κηλίδες και μολύσματα. Εκεί δεν υπάρχει θλίψη, πόνος και δάκρυ. Εκεί υπάρχει μόνο αιώνια χαρά και απόλαυση του προσώπου του Θεού, υπάρχει η ένδοξη παρουσία της αγιότητάς Του που θα την απολαμβάνει ο άνθρωπος **για πάντα**. Είναι αδύνατον με απλά ανθρώπινα λόγια να περιγράψει κάποιος τις ευλογίες που θα απολαμβάνει ο πιστός στον ουρανό. Ο απόστολος Παύλος μιλώντας γι' αυτά λέγει ότι ***«εκείνα τα οποία ΟΦΘΑΛΜΟΣ δεν είδε και ΩΤΙΟΝ δεν άκουσε και εις ΚΑΡΔΙΑΝ ανθρώπου δεν ανέβησαν, τα οποία ο Θεός ετοίμασεν εις τους αγαπώντας αυτόν»*** (Α' Κορινθίους Β/**2**:9)**,** για την εκλεκτή Του νύμφη εκκλησία.

2. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ

Πολλοί άνθρωποι, που δεν γνωρίζουν τον Λόγο του Θεού, στην προσπάθειά τους να «ταχτοποιήσουν» το θέμα της αμαρτίας, έχουν απατηθεί, γιατί πιστεύουν ότι αυτή θα εξαφανιστεί **εάν κάνουν μερικά καλά έργα, ή εάν τηρήσουν μια σειρά θρησκευτικών νόμων και διατάξεων**. Η Αγία Γραφή πολύ καθαρά αναφέρει ότι κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να τακτοποιη-

θεί με τον Θεό και να σωθεί από τις αμαρτίες του, **παρά μόνο εάν αναγνωρίσει με ταπείνωση και συντριβή καρδιάς (α) ότι ΕΙΝΑΙ ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ, (β) ότι ΜΟΝΟΣ του δεν μπορεί να σωθεί και (γ) ότι ο Θεός ΦΡΟΝΤΙΣΕ για το πώς θα σωθεί,** θυσιάζοντας στη δική του θέση τον μονάκριβο Υιό Του. Αυτή ήταν η αποστολή του Ιησού: ***«Ήλθα να ζητήσω και να σώσω το απολωλός»*** (Ιωάννης ΙΘ/**19**:10).

◆ Αν νομίζεις ότι **«δεν είσαι αμαρτωλός»**, άκουσε τι λέγει για σένα η Αγία Γραφή**:**

1) ***«*ΟΛΟΙ** (όχι ΜΕΡΙΚΟΙ ή ΛΙΓΟΙ) **αμάρτησαν και στερούνται την δόξα του Θεού»*** (Ρωμαίους Γ/**3:**23).

2) ***«Όλη η κεφαλή είναι άρρωστη και* όλη *η καρδιά αποχαυνωμένη. Από ίχνος κεφαλής μέχρι τα πόδια δεν υπάρχει εις τον άνθρωπο ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΑ, αλλά** *(υπάρχουν)* ***τραύματα και μελανίσματα και έλκη σάπια»*** (Ησαΐας Α/**1:**5-6).

3) ***«*ΟΛΟΙ** (όχι ΜΕΡΙΚΟΙ ή ΛΙΓΟΙ) **πράγματι έχουμε γίνει σαν ακάθαρτο πράγμα, και ΟΛΗ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΜΑΣ είναι σαν ρυπαρό ιμάτιο»*** (Ησαΐας ΞΔ/**64**:6).

◆ Αν πάλι νομίζει ότι είσαι **«δίκαιος, τίμιος και ηθικός»**, άκουσε τι λέγει γι΄αυτό ο άγιος Λόγος του Θεού**:**

1) ***«Δεν υπάρχει δίκαιος ΟΥΤΕ ΕΝΑΣ ……όλοι παρεξέκλιναν, μαζί εξαχρειώθηκαν. Δεν υπάρχει ο πράττων το αγαθόν, δεν υπάρχει ΟΥΤΕ ΕΝΑΣ»*** (Ρωμαίους Γ/**3:**10-12).

2) ***«Διότι ΕΞ ΕΡΓΩΝ ΝΟΜΟΥ** (με καλά έργα**) δεν θα δικαιωθεί ΚΑΝΕΙΣ άνθρωπος ενώπιον του Θεού»*** (Ρωμαίους Γ/**3:**20).

3) ***«Διότι κατά ΧΑΡΗ είσθε σωσμένοι, διά της πίστεως, και αυτό δεν είναι από εσάς, αλλά** *(είναι)* **δώρο του Θεού, ΟΧΙ ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΓΑ, δια να μη καυχηθεί κανείς»*** (Εφεσίους Β/**2:**8-9).

Η Αγία Γραφή δεν αφήνει καμιά αμφιβολία και ερωτηματικά για το πώς θα σωθεί ο άνθρωπος και πώς θα έχει αληθινή και ζωντανή επικοινωνία με τον Θεό. Σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να ελευθερωθεί από τις αμαρτίες του με τις δικές του προσπάθειες, με τα καλά του έργα, με τη δική του δικαιοσύνη και τη

δική του θρησκεία, **αλλά σώζεται ΜΟΝΟΝ όταν «αναγεννηθεί»,** όταν δηλαδή «**ξανά**γεννηθεί», όταν γεννηθεί για δεύτερη φορά πνευματικά από το άγιο Πνεύμα του Θεού. Την πρώτη φορά ο άνθρωπος γεννιέται ΣΩΜΑΤΙΚΑ από τους φυσικούς γονείς του, τη δεύτερη φορά γεννιέται ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ, όταν καλέσει τον Ιησού να έρθει να κατοικήσει με το Πνεύμα Του μέσα του. Η αναγέννησή είναι το ΜΟΝΟ εισιτήριο του ανθρώπου για τον ουρανό και εκδίδεται ΜΟΝΟ όσο βρίσκεται στη ζωή, μετά είναι πλέον αργά.

3. ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Η Βίβλος διδάσκει και αποκαλύπτει ότι ο Θεός είχε συλλάβει το σχέδιο της σωτηρίας του ανθρώπου πριν ακόμα δημιουργήσει τον κόσμο, ***«προ καταβολής κόσμου»*** (Α΄ Πέτρου Α/**1**:20). Το σχεδιό Του αυτό, τόσο απλό και τόσο άγιο (ξεχωριστό), έγινε πράξη, όταν ο Ιησούς ήρθε εδώ στη Γη, έζησε μια **τέλεια** και **αναμάρτητη ζωή**, υποταγμένος πάντοτε στο θέλημα του Πατέρα και έδωσε τον εαυτό Του θυσία επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, αντίλυτρο **για τις δικές ΣΟΥ** και **για τις δικές ΜΟΥ αμαρτίες.**

Ο Ιησούς 3 ημέρες μετά από το θάνατό Του, ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ σωματικά και μετά από 40 ημέρες από την ανάστασή Του, ΑΝΑΛΗΦΘΗΚΕ παρουσία των μαθητών Του στον ουρανό (βλ. Πράξεις Α/**1**:9-11**,** Μάρκος Ις΄/**16**:19**,** Λουκάς ΚΔ/**24**:51**,** Α΄ Τιμόθεου Γ/**3**:16**,** κλπ). Μετά από 10 ημέρες από την ανάληψή Του και συνολικά 50 ημέρες από την ανάστασή Του, ήρθε και πάλι στη Γη, όχι πλέον σωματικά, αλλά ως ***«Πνεύμα ζωοποιούν»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΕ/**15**:45), ήρθε ως «***ο παρακλητος, το Πνεύμα της αληθείας»,*** που απέστειλε ο Πατέρας για να μας ευλογεί: ***«…ο Θεός ΑΝΑΣΤΗΣΑΣ τον Υιόν αυτού Ιησούν, ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ αυτόν διά να σας ευλογή, όταν επιστρέψητε έκαστος από των πονηριών υμών»*** (Πράξεις Γ/**3**:26 /Βλ.επίσης: Ματθαίος Ις΄/**16:**28, Ιωάννης ΙΕ/**15**:23, Πράξεις Κς΄/**26**:23).

Το απλό αυτό σχέδιο της σωτηρίας του ανθρώπου, της αποκατάστασης των σχέσεών του με τον Θεό, δεν είναι κάποια ανθρώπινη επινόηση, αλλά είναι απόλυτα ουράνιο και ο στόχος του είναι ένας και μοναδικός: **Η σωτηρία του ανθρώπου από την μέλλουσα αιώνια κρίση και η συνεχής απόλαυση της**

ένδοξης παρουσίας του Θεού.

Για να εισέλθει ο άνθρωπος στον ουρανό, **υπάρχει ΜΟΝΟΝ ΕΝΑΣ και ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ,** ο οποίος είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Το είπε ο ίδιος, το είπαν οι μαθητές Του και το διακηρύττει συνέχεια ο άγιος Λόγος Του, η Βίβλος**:**

(1) ***«Εγώ*** *(ο Ιησούς)* ***είμαι* η θύρα, *ΔΙ' ΕΜΟΥ εάν κάποιος εισέλθει, ΘΕΛΕΙ ΣΩΘΕΙ»*** (Ιωάννης Ι΄/**10**:9). Δεν υπάρχουν «πολλές πόρτες» και διάφορα άλλα θρησκευτικά «παραθυράκια» για να μπει κάποιος στον ουρανό, αλλά υπάρχει μόνο ΜΙΑ ΠΟΡΤΑ, που είναι ο αναστημένος και ένδοξος Ιησούς.

(2) ***«Εγώ*** *(ο Ιησούς)* ***είμαι η ΟΔΟΣ, και η ΑΛΗΘΕΙΑ, και η ΖΩΗ,* ουδείς έρχεται *προς τον Πατέρα,* ειμή *ΔΙ' ΕΜΟΥ»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14**:9). Ο δρόμος που οδηγεί προς τον Πατέρα, είναι μόνον **<u>ένας</u>**, ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Όλοι οι άλλοι δρόμοι (θρησκείες, δόγματα, συστήματα, φιλοσοφίες, κλπ) οδηγούν στην αιώνια απώλεια.

(3) ***«Ελάτε σε ΜΕΝΑ όλοι οι κουρασμένοι και οι φορτωμένοι, και ΕΓΩ*** *(όχι κάποιος άλλος)* ***θα σας ξεκουράσω»*** (Ματθαίος ΙΑ/**11**:28). Τα βάρη μας, το άγχος μας, την αγωνία μας, τα προβλήματά μας, την ανάπαυσή μας, όλα τα αφήνουμε στον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ.

(4) ***«Κάθε ένας, ο οποίος θα επικαλεσθεί το ΟΝΟΜΑ του Κυρίου ΘΑ ΣΩΘΕΙ»*** (Ρωμαίους Ι΄/**10**:13). Ποιο είναι το όνομα του Κυρίου, που πρέπει να επικαλεστείς**; Είναι ΙΗΣΟΥΣ** και αυτό το όνομα είναι η σωτηρία σου. Όσο και αν επικαλείσαι άλλα ονόματα, **ανθρώπων ή αγγέλων,** <u>σωτηρία δεν έχεις</u>, γιατί το όνομα του Ιησού είναι η σωτηρία σου και Αυτός **μόνον** πέθανε στη δική σου θέση.

(5) ***«Διότι είναι ΕΙΣ*** *(ΕΝΑΣ)* ***ΘΕΟΣ, και ΕΙΣ*** *(ΕΝΑΣ)* ***ΜΕΣΙΤΗΣ Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς»*** (Α' Τιμόθεου Β/**2**:5). Το "ΕΙΣ" είναι απόλυτο αριθμητικό, που σημαίνει ότι ο μεσίτης μας προς τον Πατέρα Θεό είναι μόνον ένας, ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ. **Πρόσεξε πολύ καλά:** Κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο δεν έχει τέτοια εξουσία από τον Θεό για να μεσιτεύσει για σένα, γιατί κανένας άλλος **δεν πέθανε** στη δική σου θέση.

(6) *«Δεν υπάρχει* **δι' ουδενός άλλου** *η σωτηρία, διότι* ***ούτε άλλο όνομα*** *είναι από τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθούμε»* (Πράξεις Δ/4:12). Το μόνο όνομα που δόθηκε από τον ουρανό, από τον ίδιο τον Θεό, είναι το όνομα «ΙΗΣΟΥΣ», που είναι πάνω από κάθε άλλο όνομα και αυτό είναι το μόνο όνομα που φοβάται ο Διάβολος.

4. ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ και ΕΝΑΣ ΜΕΣΙΤΗΣ

Για να σωθεί λοιπόν ο άνθρωπος από τις αμαρτίες του, πρέπει να δεχτεί τον Κύριο Ιησού σαν προσωπικό του σωτήρα και να αναγεννηθεί από το Πνεύμα Του. Ο ίδιος ο Ιησούς το ξεκαθάρισε, λέγοντας**:** ***«Εάν κάποιος ΔΕΝ ΓΕΝΝΗΘΕΙ ΑΝΩΘΕΝ, δεν δύναται να δει την βασιλεία του Θεού»*** (Ιωάννης Γ/3:3) και η αναγέννηση, δηλαδή η άνωθεν γέννηση (η γέννηση από τον ουρανό) αποκτάται μόνο εδώ στη Γη, δια του Ιησού και είναι το **μοναδικό εισιτήριο** για την αιώνια ζωή.

Τα λόγια αυτά τα είπε ο Ιησούς στο νομοδιδάσκαλο Νικόδημο, ο οποίος δεν κατάλαβε ότι ο Ιησούς του μιλούσε για μια άλλου είδους γέννηση (πνευματική), γι' αυτό και Τον ρώτησε με απορία**:** ***«Πως δύναται άνθρωπος να γεννηθεί ενώ είναι γέρων; Μήπως δύναται να εισέλθει διά δευτέραν φορά εις την κοιλίαν της μητρός αυτού και να γεννηθεί;»*** (Ιωάννης Γ/3:4). Ο Ιησούς του εξήγησε ότι δεν του μιλούσε για μια φυσική (σωματική) γέννηση, αλλά για μια πνευματική γέννηση. Όλοι οι άνθρωποι γεννιόνται **μια φορά** από τους γονείς τους (σαρκικά), αλλά υπάρχει και μία ακόμα γέννηση που πρέπει **να γεννηθούν πνευματικά** από το Πνεύμα του Θεού για να πάρουν το εισιτήριο για την αιώνια ζωή.

Εγώ ζήτησα από τον Ιησού να έρθει με το Πνεύμα Του και να κατοικήσει μέσα στην καρδιά μου τον Απρίλιο του **1977**, ο Κύριος το έκανε, με αναγέννησε με το Πνεύμα Του. **Αυτή ήταν η δεύτερη γέννησή μου.** Αργότερα, ζήτησα να με βαπτίσει και με το άγιο Πνεύμα Του, όπως έκανε με τους 120 μαθητές Του την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξεις Β/2:1-4) και όταν συνέβηκε αυτό, η δόξα και η δύναμη του Κυρίου γέμισε όλο το σώμα μου, όπως γεμίζει ένα μπουκάλι με νερό. Αυτές οι δύο εμπειρίες στη ζωή

μου ήταν αποτέλεσμα ότι αποδέχτηκα ότι ο Ιησούς πέθανε στη **δική μου** θέση, πήρε Αυτός τις **δικές μου** αμαρτίες και πλήρωσε στον Πατέρα Θεό τα λύτρα των αμαρτιών μου**.** Λεπτομέρειες, πως αναγεννήθηκα και πως βαπτίσθηκα με το άγιο Πνεύμα, μπορεί ο ενδιαφερόμενος να διαβάσει το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ"** (κωδικός **11**).

Η θυσία του Ιησού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, Τον κάνει άξιο να λέγει: ***«Εγώ είμαι*** *(όχι κάποιος άλλος)* ***η* ανάσταση *και η* ζωή*· *ο πιστεύων εις Εμέ, και εάν αποθάνει, θέλει ζήσει· και καθένας ο οποίος ζει και πιστεύει εις Εμέ* δεν θέλει αποθάνει *εις τον αιώνα»*** (Ιωάννης ΙΑ/**11**:25-26). Ο αναστημένος Ιησούς είναι **ο μόνος μεσίτης** μεταξύ του αμαρτωλού ΑΝΘΡΩΠΟΥ και του άγιου ΘΕΟΥ Πατέρα**:** ***«Διότι είναι ΕΝΑΣ Θεός και ΕΝΑΣ μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός»*** (Α' Τιμόθεου Β/**2**:5)**.**

Στη μάταιη προσπάθεια του αμαρτωλού ανθρώπου να βρει κάποιον μεσίτη μεταξύ αυτού και του Θεού, κάποιον που θα μεσιτεύσει στον Θεό για τις αμαρτίες του, η Αγία Γραφή διακηρύττει τη μοναδικότητα της μεσιτείας του Ιησού**:**

> ***«Δύναται*** *(ο Ιησούς)* **να σώζει εντελώς** *τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' Αυτού, ζων πάντοτε διά να ΜΕΣΙΤΕΥΣΕΙ υπέρ αυτών. Διότι τοιούτος αρχιερεύς έπρεπεν εις εμάς, όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των αμαρτωλών και υψηλότερος των ουρανών γενόμενος,* ο οποίος δεν έχει ανάγκην *κάθε ημέραν, όπως οι αρχιερείς να προσφέρει* (**1**ον) *πρότερον θυσίας υπέρ των ιδίων αυτού αμαρτιών,* (**2**ον) *έπειτα υπέρ των* (αμαρτιών) *του λαού, διότι* **άπαξ** *έκαμε* (ο Ιησούς) *τούτο, όταν προσέφερε τον εαυτόν Του»*** (Εβραίους Ζ/**7**:25-27)**.**

Ο αναμάρτητος Ιησούς πέθανε στη δική **μου** και στη δική **σου** θέση, πέθανε **"άπαξ",** μια φορά για πάντα και δεν έχει ανάγκη, όπως έκαναν οι αρχιερείς, να προσφέρει πρώτα θυσίες για τις δικές τους αμαρτίες και έπειτα για τις θυσίες όλου του λαού, γι' αυτό και έγινε **ο μοναδικός αρχιερέας μας και μεσίτης μας** προς τον Θεό Πατέρα. Για τον λόγο αυτό ***«εάν ομολογώμεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος,* ώστε να συγχωρήσει εις**

εμάς *τας αμαρτίας και να καθαρίσει εμάς από πάσης αδικίας»* (Α' Ιωάννου Α/**1**:9) και όταν γίνει αυτό, τότε συμβαίνει κάτι το θαυμαστό στη ζωή μας, συμβαίνει ότι *«οι αμαρτίες μας οι οποίες έκρυψαν το πρόσωπο του Θεού από εμάς δια να μην ακούει»* (βλ. Ησαΐας ΝΘ/**59**:2) εξαφανίζονται, όπως ακριβώς εξαφανίζεται το σκοτάδι όταν ανάψει το φως. Αυτό θα συμβεί, όταν εσύ προσωπικά ομολογήσεις τις αμαρτίες σου σ' Αυτόν που έδωσε τον ίδιο τον εαυτό Του για να πεθάνει στη θέση σου.

Γνωρίζεις **γιατί** πέθανε ο Ιησούς Χριστός στη θέση ΣΟΥ και στη θέση ΜΟΥ**; Ποιος** ήταν ο λόγος που αυτό έπρεπε να γίνει**;** Γνώριζε, πως ο μόνος τρόπος που ο άγιος Θεός θα μπορούσε να τιμωρήσει την αμαρτία ήταν "θάνατος". Η Αγία Γραφή με σαφήνεια διακηρύττει ότι *«ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος»* (Ρωμαίους ς'/**6**:23). Δεν μπορούσε ο άγιος Θεός να κάνει τα "στραβά μάτια" στην αμαρτία του ανθρώπου. Η αγιότητα του Θεού **απαιτούσε την τιμωρία** της αμαρτίας που ο άνθρωπος διέπραξε μέσα στον κήπο της Εδέμ, μιας αμαρτίας που τον ακολουθεί από τότε συνέχεια, εφόσον μένει μακριά από τον δημιουργό Του. Δεν μπορεί ο άγιος Θεός **να κάνει συμβιβασμούς** με την αμαρτία και με τον άγιο νόμο Του που ο ίδιος έχει θέσει, ώστε να πάει ενάντια στην άγια φύση Του, **γι' αυτό απαίτησε την καταδίκη της αμαρτίας** και έπρεπε να υπάρχει ένα εξιλαστήριο θύμα που θα φορτωνόταν την αμαρτία όλου κόσμου από τον Αδάμ μέχρι την συντέλεια.

Ο Ιησούς γνωρίζοντας αυτή την απαίτηση του Πατέρα Θεού, δέχθηκε να πληρώσει Αυτός την τιμωρία για όλες τις αμαρτίες και τις δικές σου και τις δικές μου, δέχθηκε να πληρώσει Αυτός τις αμαρτίες τους καθενός μας ξεχωριστά, δέχθηκε να πεθάνει επάνω στο σταυρό της ντροπής, του χλευασμού και της κατάρας. Η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει ότι ο Ιησούς *«βάσταξε ο ίδιος επάνω στο σώμα Του τις ΑΜΑΡΤΙΕΣ μας»* για να ζήσουμε στη δικαιοσύνη, αφού πεθάναμε ως προς τις αμαρτίες μας και δεν βάσταξε μόνο όλες τις αμαρτίες μας, αλλά βάσταξε και όλες τις αρρώστιες μας *«με την πληγή του οποίου ιατρευθήκαμε»* (Α' Πέτρου Β/**2**: 24) και όλες τις θλίψεις μας και τα βάρη μας**.**

Ο Ιησούς, ο οποίος αμαρτία δεν γνώρισε και έζησε μια άγια και αναμάρτητη ζωή, επάνω στο σταυρό του Γολγοθά φορτώθηκε όλες τις αμαρτίες μας από τον Αδάμ και μετά και έγινε κατάρα για εμάς: ***«Επικατάρατος (είναι) ΠΑΣ ο κρεμάμενος επί ξύλου»*** (βλ. Γαλάτες Γ/**3**:13, Δευτερονόμιο ΚΑ/**21**:23). Ο Ιησούς επάνω στο σταυρό έγινε κατάρα για μένα και για σένα. Εκείνη τη φοβερή στιγμή, με τα μάτια της πνευματικής μου φαντασίας βλέπω τον **"εισαγγελέα του σύμπαντος",** τον Πατέρα, να απευθύνει στον κρεμασμένο Υιό Του ένα μεγάλο κατηγορητήριο**:**

- **Κατηγορείσαι** ότι είσαι **φονιάς!** *Απάντησε;*
  ΕΙΜΑΙ απαντούσε ο Ιησούς!
- **Κατηγορείσαι** ότι είσαι **κλέφτης!** *Απάντησε;*
  ΕΙΜΑΙ απαντούσε ο Ιησούς!
- **Κατηγορείσαι** ότι είσαι **πόρνος και μοιχός!** *Απάντησε;*
  ΕΙΜΑΙ απαντούσε ο Ιησούς!
- **Κατηγορείσαι** ότι είσαι **βλάσφημος, συκοφάντης και ψεύτης;** Ότι είσαι **υπερήφανος, αλαζόνας, εγωιστής και υβριστής;** Ότι είσαι **πλεονέκτης και δυνάστης του φτωχού;** *Απάντησε, είσαι;*
  Ναι, ΕΙΜΑΙ απαντούσε ο Ιησούς!
- **Κατηγορείσαι** ότι **είσαι..... είσαι..... είσαι..... είσαι.....**
  Ναι, ΕΙΜΑΙ..... **είμαι..... είμαι..... είμαι.....** απαντούσε ο Ιησούς!

Ο Ιησούς Χριστός, ο αναμάρτητος Υιός του Θεού, ο οποίος ***«αμαρτία δεν έκαμε, ούτε βρέθηκε δόλος εις το στόμα Αυτού»*** (Α' Πέτρου Β/**2**:21-25) πλήρωσε Αυτός με το άγιο αίμα Του τη δική ΣΟΥ και τη δική ΜΟΥ αμαρτία, έγινε Αυτός κατάρα ενώπιον του Θεού **για ΣΕΝΑ** και **για ΜΕΝΑ,** γι' αυτό και για τρεις ώρες επικρατούσε σκοτάδι επάνω σ' ολόκληρη τη Γη ***«από δε έκτης ώρας σκότος έγεινεν εφ' όλην την γην έως ώρας εννάτης»*** (Ματθαίος ΚΖ/**27**:45). Το Πνεύμα του άγιου Θεού που κατοικούσε μέσα στον Ιησού έφυγε και μένοντας ο Ιησούς μόνος και τελείως εγκαταλειμμένος απ' όλους, έκραξε με μεγάλη φωνή ***«Θεέ μου, Θεέ μου, διατί με εγκα-***

τέλιπες;» (Ματθαίος ΚΖ/**27**:46)**.**

Ο δίκαιος και ο άγιος Θεός, εγκατέλειψε τον Υιό Του, γιατί δεν μπορούσε να κατοικεί μέσα σ' ένα σώμα, το οποίο είχε φορτωθεί όλη την αμαρτία του κόσμου, είχε φορτωθεί επάνω Του τις **αμαρτίες** σου, τις **αρρώστιες** σου, τις **θλίψεις** σου, τα **βάρη** σου και όλα τα **προβλήματά** σου.

5. Η ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΕΚΛΟΓΗ

Τη σταυρική θυσία του Ιησού πρέπει να την αποδεχθείς ότι έγινε προσωπικά για σένα, γνώριζε ότι εσύ έπρεπε να πεθάνεις στη θέση του Ιησού και όχι ο αναμάρτητος Ιησούς, αλλά Αυτός **από αγάπη για σένα** για να μην πας στην αιώνια κόλαση, δέχθηκε να πεθάνει στη δική σου θέση και να πληρώσει Αυτός το τίμημα των δικών σου αμαρτιών ενώπιον του άγιου Θεού. Τώρα το μόνο που εσύ καλείσαι να κάνεις, είναι να αποδεχτείς και να αναγνωρίσεις τη θυσία του Ιησού, να μετανοήσεις για τις αμαρτίες σου και να ζητήσεις να έρθει στη ζωή σου και να αναλάβει Αυτός το τιμόνι της καρδιάς σου:

> **«Διότι τόσον αγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωκε τον Υιό αυτού τον μονογενή διά να μη χαθεί ...ΚΑΘΕΝΑΣ {***αντικατέστησε τη λέξη* ***«καθένας»*** *με το δικό σου ΟΝΟΜΑ}* **ο οποίος πιστεύει εις Αυτόν, αλλά να έχει ΖΩΗ ΑΙΩΝΙΟΝ. Επειδή δεν απέστειλε ο Θεός τον Υιό αυτού εις τον κόσμο, δια να κρίνει τον κόσμο, αλλά ΔΙΑ ΝΑ ΣΩΘΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ δι' αυτού»** (Ιωάννης Γ/**3**:16-17)**.**

◆ Αυτός είναι ο τρόπος της σωτηρίας του κάθε ανθρώπου. Με το να προσπαθείς να είσαι «καλός» και να κάνεις «καλά έργα» δεν μπορείς, **ποτέ δεν μπορείς** να πληρώσεις την τιμή που απαιτεί η αμαρτία, αλλά προσβάλλεις και τον ίδιο τον ΙΗΣΟΥ, γιατί Αυτός ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΥΤΟΣ πέθανε στη δική σου θέση και εσύ με τα καλά σου έργα απορρίπτεις το δώρο της θυσίας Του. **Πρόσεξε! Δεν κάνεις καλά έργα για να σωθείς, αλλά επειδή σώθηκες με το αίμα του Ιησού ευαρεστείς τον Θεό κάνοντας καλά έργα.** Εάν μπορούσαμε, εγώ και εσύ, να προσθέσουμε έστω και το ελάχιστο στο θέμα της σωτηρίας του ανθρώπου, τότε *«ΜΑΤΑΙΑ απέθανε ο Χριστός»* (Γαλάτες Β/**2**:21). Ο Ιησούς με τη θυσία

Του έχει ήδη πληρώσει για όλες τις αμαρτίες μας, παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος, εμείς απλά το δεχόμαστε ή το απορρίπτουμε και ανάλογα με τη στάση μας καθορίζουμε το αιώνιο μέλλον μας. Η εκλογή είναι δική μας, εμείς καλούμαστε να εκλέξουμε τη ζωή ή το θάνατο, να εκλέξουμε **εάν θα είμαστε** με τους μετανοημένους αμαρτωλούς που η κληρονομιά τους είναι η αιώνια ζωή μαζί με τον ένδοξο Ιησού, ή **εάν θα είμαστε** με τους αμετανόητους αμαρτωλούς που η κληρονομιά τους είναι η αιώνια απώλεια μαζί με τον Διάβολο**.**

Ο Ιησούς στο σταυρό, δεν πήρε μόνο τις ΑΜΑΡΤΙΕΣ μας, αλλά πήρε και τις ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ μας: ***«Με τις πληγές Του εμείς θεραπευτήκαμε…»*** (Ησαΐας ΝΓ/**53**:4-5**,** Α΄ Πέτρου Β/**2**:24**,** Ψαλμός ΡΓ/**103**:3**,** κλπ). Ο Ιησούς προσφέρει στον κάθε άνθρωπο τέλεια σωτηρία από τις αμαρτίες του και τέλεια θεραπεία από τις αρρώστιες του**. Γι' αυτό:**

ΖΗΤΗΣΕ από τον Κύριο Ιησού να έρθει **τώρα** να κατοικήσει μέσα στην άδεια και αμαρτωλή καρδιά σου για να σε καθαρίσει από κάθε σου αμαρτία και να σε αναγεννήσει (ξαναγεννήσει) με το άγιο Πνεύμα Του.

ΖΗΤΗΣΕ από τον Ιησού, αφού αναγεννηθείς και ελευθερωθείς από το βάρος των αμαρτιών σου, να σου δώσει και το χρίσμα του Πνεύματός Του, δηλαδή να σε βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του, να σε ντύσει με τη ***«δύναμιν εξ ύψους»*****,** να σου δώσει την εμπειρία της Πεντηκοστής, όπως ακριβώς συνέβηκε και στην πρώτη αποστολική εκκλησία την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξεις Β/**2**:1-4) και ΟΠΩΣ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ σε όσους εκζητούν αυτή τη δύναμη μέσα τους, γιατί χωρίς την εμπειρία αυτή ο πιστός χωλαίνει πνευματικά στη ζωή του.

Ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν οι συγκεντρωμένοι πολίτες τον ρώτησαν τι πρέπει να κάνουν για να σωθούν, τους έδειξε τα τρία βήματα που έπρεπε να κάνουν**:** ***«*****Μετανοήσατε** (**1**ο βήμα)**,** ***και*** **ας βαπτισθεί** ***έκαστος από εσάς εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών*** (**2**ο βήμα)**,** ***και*** **θέλετε λάβει την δωρεάν** ***του αγίου Πνεύματος*** (**3**ο βήμα)**.** ***Διότι προς εσάς είναι***

η επαγγελία και προς τα τέκνα σας και προς πάντας τους εις μακράν, όσους αν προσκαλέσει Κύριος ο Θεός ημών….» (Πράξεις Β/**2**:38-39)**.**

Το βάπτισμα (η δωρεά) του αγίου Πνεύματος δίνει στον πιστό δύναμη στον πνευματικό πόλεμο με τις πονηρές σκοτεινές δυνάμεις, του δίνει **πνευματικά χαρίσματα** (Εφεσίους Δ/**4**:8-9, Α' Κορινθίους ΙΒ/**12**:4-11), τον **σφραγίζει** για την ημέρα της απολύτρωσης, της αρπαγής της νύμφης εκκλησίας (Εφεσίους Α/**1**:13-14, Ρωμαίους Η/**8**:24, Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:51-53), του δίνει **δύναμη προσευχής και δοξολογίας** και γενικά του δίνει όλα, όσα ο Κύριος έχει υποσχεθεί στα δικά Του παιδιά. Λεπτομέρειες για τις διαφορές "αναγέννησης" και "βάπτισμα αγίου Πνεύματος", μπορεί ο ενδιαφερόμενος να διαβάσει το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ"** (κωδικός **12**).

ΖΗΤΗΣΕ το αυτό τώρα, γιατί η Βίβλος λέγει ***«ΤΩΡΑ*** (σήμερα) ***είναι ο καιρός που σε δέχεται ο Κύριος, ΤΩΡΑ είναι η ημέρα της σωτηρίας…»,*** γι' αυτό ***«ΣΗΜΕΡΑ, εάν ακούσεις τη φωνή Του, μη σκληρύνεις την καρδιά σου»*** (βλ. Β΄ Κορινθίους ς΄/**6**:13, Εβραίους Γ/**3**:7-8). Μην αμελείς και μη βραδύνεις να ανοίξεις την πόρτα της καρδιάς σου στον Ιησού τώρα. Αυτός χτυπά την πόρτα της καρδιάς σου για να μπει μέσα και να αναλάβει τη ζωή σου: ***«Ιδού, στέκομαι εις την θύρα και κρούω, εάν κάποιος ακούσει τη φωνή Μου, και ανοίξει την θύρα, θέλω εισέλθει προς αυτόν και θέλω δειπνήσει με αυτόν και αυτός με Μένα»*** (Αποκάλυψη Γ/**3**:21)**.**

ΠΡΟΣΕΞΕ, γιατί ο Θεός είναι δίκαιος και άγιος και ***«δεν εμπαίζεται· επειδή ό,τι αν σπείρει ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει»*** (Γαλάτες ς'/**6**:7). Η βάση του θρόνου, επάνω στον οποίο ο Θεός κάθεται, είναι **δικαιοσύνη** και **κρίση** (Ψαλμός 97:2). Αυτό δείχνει την καρδιά του Θεού, ο οποίος **συγχωρεί** τον μετανοούντα αμαρτωλό, αλλά **απονέμει δικαιοσύνη** στον αμετανόητο αμαρτωλό, σε αυτόν που συνέχεια σκληραίνει την καρδιά του ενώπιον του Θεού και απορρίπτει τις αλήθειες του Λόγου Του.

ΠΡΟΣΕΞΕ, γιατί αν φύγεις απ' αυτόν τον κόσμο, χωρίς να έχεις λυτρωθεί από τις αμαρτίες σου, χωρίς δηλαδή να έχεις **αναγεννηθεί** (σε **1**ο στάδιο) και να έχεις **βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα** του

Θεού (σε **2**ο στάδιο), γνώριζε και ΜΗΝ ΤΟ ΞΕΧΝΑΣ ΠΟΤΕ ΟΣΟ ΖΕΙΣ ότι σε περιμένει αιώνια δυστυχία και αυτό είναι δική σου προσωπική και συνειδητή επιλογή.

ΠΡΟΣΕΞΕ, τώρα διαβάζεις αυτά τα λόγια, γνωρίζεις όμως εάν σε λίγο θα βρίσκεσαι στη ζωή**;** Είσαι απόλυτα σίγουρος ότι σου ανήκει η ζωή και θα ζήσεις πολλά χρόνια και θα κάνεις ότι εσύ θέλεις, μακριά από τον Θεό**;** Πιστεύεις ότι σε σένα δεν θα συμβεί ποτέ κάποιο οδυνηρό πρόβλημα, κάποιο ατύχημα ή συμφορά, ή αρρώστια, ή σεισμός, ή πόλεμος**; Άκουσε τι λέγει για το θέμα αυτό ο Λόγος του Θεού:**

- ***«Μη καυχάσαι εις την αύριον ημέραν·*** **διότι ΔΕΝ ΕΞΕΥΡΕΙΣ** ***τι θέλει γεννήσει η ημέρα»*** (Παροιμίες ΚΖ/**27**:1)**.**
- ***«Δεν εξεύρετε το μέλλον της αύριον·*** **διότι ποία είναι η ζωή σας;** ***Είναι πράγματι ατμός, ο οποίος φαίνεται προς ολίγον και έπειτα αφανίζεται...»*** (Ιάκωβος Δ/**4**:14)**.**

Το "αύριο" δεν είναι δικό σου, είναι του Κυρίου και Αυτός μόνο το γνωρίζει. Ζήτησε σήμερα, **ΤΩΡΑ που διαβάζεις αυτά τα λόγια**, να έρθει ο αναστημένος Ιησούς στη ζωή σου και να είναι ο τιμονιέρης της ζωής σου, γιατί εάν το κάνεις αύριο θα είναι πολύ αργά**:** ***«Ζητείτε τον Κύριον, ενόσω δύναται να ευρεθεί· επικαλείσθε αυτόν, ενόσω είναι πλησίον»*** (Ησαΐας ΝΕ/**55**:6). Ο απόστολος Παύλος λέγει ***«ιδού, ΤΩΡΑ*** *(όχι αύριο)* ***είναι καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού, ΤΩΡΑ είναι ημέρα σωτηρίας»*** (Β' Κορινθίους ς΄/**6**:2)**.**

ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή και ο Κύριος Ιησούς θα σε φωτίσει πνευματικά, θα σου ανοίξει τα μάτια της ψυχής σου και θα σου αποκαλυφτεί για να Τον γνωρίσεις προσωπικά και θα σε οδηγήσει τι πρέπει να κάνεις.

ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΑΙ με ταπεινή και ειλικρινή καρδιά. Δεν χρειάζεται να πεις "πολλά" και "μεγάλα" λόγια, αλλά μίλησέ στον Κύριο Ιησού με απλά λόγια που να βγαίνουν μέσα από την καρδιά σου. Μίλησέ Του, όπως ακριβώς μιλάς σ' ένα φίλο σου και όσο Του μιλάς, χωρίς να το καταλαβαίνει, θα βγαίνουν χείμαρρος τα λόγια από μέσα σου. Πες Του**:**

«Κύριε ΙΗΣΟΥ...

Σ' ευχαριστώ που πέθανες Εσύ ΓΙΑ ΜΕΝΑ και πλήρωσες Εσύ για τις ΔΙΚΕΣ ΜΟΥ αμαρτίες. Με λύπη μετανοώ για κάθε μου αμαρτία. Ανοίγω αυτή τη στιγμή την πόρτα της καρδιάς μου και με πίστη Σε καλώ να έρθεις στη ζωή μου. Έλα Κύριε Ιησού μέσα στην καρδιά μου, γέμισέ με Συ με το άγιο Σου Πνεύμα και κάνε με έναν καινούριο και άγιο άνθρωπο ενώπιόν Σου.

Θέλω να αρχίσω να ζω από ΤΩΡΑ την αιώνια ζωή, που Εσύ μου δίνεις αυτή τη στιγμή. Βοήθησέ με να τιμώ, να δοξάζω και να ομολογώ σε όλους το άγιο όνομά Σου. Βοήθησέ με να ζω κάθε ημέρα μια άγια και καθαρή ζωή. Το θέλω αυτό και μπορώ να το κάνω με τη δική Σου δύναμη Κύριε.

Διακηρύττω ενώπιόν Σου ότι αρνούμαι τον Σατανά και όλες τις πονηρές δυνάμεις του, αρνούμαι κάθε του ενέργεια επάνω μου. Σε ευχαριστώ Κύριε Ιησού για την ΕΞΟΥΣΙΑ και τη ΔΥΝΑΜΗ που μου δίνεις να συντρίβω τις πονηρές δυνάμεις στο δικό Σου το παντοδύναμο όνομα.

Σε ευχαριστώ Ιησού, Σε ευχαριστώ σωτήρα μου, γιατί είμαι τώρα δικό Σου παιδί, ελευθερωμένος πλέον και από τις αμαρτίες μου και από τις αρρώστιες μου και καλυμμένος με το άγιο αίμα Σου.

Σε ευχαριστώ Κύριε Ιησού που με αναγέννησες σ' έναν νέο άνθρωπο και με τη σταυρική θυσία Σου πήρες ΟΛΕΣ τις αμαρτίες μου, ΟΛΕΣ τις αρρώστιες μου, ΟΛΕΣ τις θλίψεις και τα προβλήματά μου και με ελευθέρωσες από τη δυναστεία του Διαβόλου που βρισκόμουν πριν.

Σε δοξάζω Κύριε Ιησού, γιατί είσαι θαυμαστός και Σου ανήκει όλη η λατρεία, η τιμή και η δόξα στους αιώνες των αιώνων, αμήν».

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ»** - εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **24.**

(02**) «ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ»** εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **19.**

(03**) «ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ»** - εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **24.**

(04**) «ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ - 10ο κεφάλαιο» -**εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" -** Κωδικός **12.**

(05**) CD 049 - «ΠΕΘΑΝΕ ΓΙΑ ΣΕΝΑ - Ησαΐας ΝΓ/**53**»** (ομιλητής Αλκιβιάδης Τζελέπης).

(06**) CD 083 - «ΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΝΕΑ - Ιωάννης Γ/**3**:16»** (ομιλητής Αλκιβ. Τζελέπης).

(07**) CD 108 - «ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΗΓΗ ΑΝΟΙΧΤΗ»** (ομιλητής Αλκιβιάδης Τζελέπης).

Όλα τα μηνύματα έχουν αναρτηθεί στο YouTube στο κανάλι **Filadelfos Channe 1**

(08**)** ……..…….

(09**)** ……..…….

(10) ……..…….

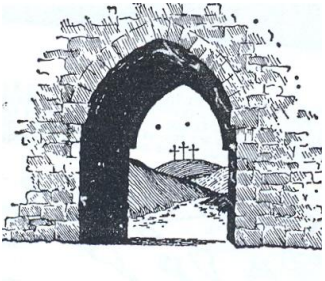

ΧΡΗΣΙΜΑ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ για το "ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2"

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 08 - 1

1η έκδοση: **01/1994** ❖ **2η** έκδοση: **04/2003**
3η έκδοση: **04/2021**

❖ Η βάση της Χριστιανικής πίστης είναι το ΑΙΜΑ της θυσίας του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά. Ο Θεός αγαπάει τον αμαρτωλό άνθρωπο και δεν θέλει να χαθεί κανένας στην αιώνια απώλεια, γι' αυτό θέλει να κάνει με τον κάθε άνθρωπο μια **διαθήκη** (συμφωνία), για να του δώσει ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ που την σφραγίζει με το πολύτιμο και άγιο αίμα του Υιού Του, του Ιησού.

Ο Θεός είναι «**ΘΕΟΣ ΥΠΟΣΧΕΣΕΩΝ**» και τις υποσχέσεις Του τις επικυρώνει με διαθήκες, γιατί είναι «Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ». Έκανε διαθήκη με το Μωϋσή στο όρος Σινά και έδωσε το Νόμο Του στο λαό Ισραήλ και σήμερα κάνει διαθήκη μαζί σου, σφραγίζοντάς την με το αίμα του Ιησού και βάζει το Νόμο Του μέσα στην καρδιά σου.

Πιστεύω ότι διαβάζοντας το βιβλίο αυτό, η ζωή σου θα αποκτήσει ουσιαστικό νόημα και περιεχόμενο και θα αλλάξει ριζικά.

(σελ. 60)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 27 - 2

1η έκδοση: **01/1992** ❖ **2η** έκδοση: **03/2003**
3η έκδοση: **01/2018**

❖ Το βιβλίο αυτό παρουσιάζει τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, ως το μοναδικό ΜΕΣΙΤΗ μας μεταξύ Θεού και ανθρώπων (Α' Τιμόθεου Β/2:5), είναι ο μοναδικός ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ μας στον ουρανό. Πρόκειται για μια πολύ απλή και κατανοητή παρουσίαση της ιεροσύνης του αναστημένου και ένδοξου Κυρίου Ιησού που κάθεται μέσα στο θρόνο του Πατέρα (βλ. Αποκάλυψη Γ/3:21) και μεσιτεύει για μας.

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ:

Το σκίσιμο του καταπετάσματος και το ιερατείο – Εξομολόγηση σε Θεό ή σε ανθρώπους; - Προσκύνηση αγίων και αγγέλων - Προσκύνηση εικόνων και γλυπτών - ΙΗΣΟΥΣ: Το υπέρ παν όνομα.

Το βιβλίο αυτό, μαζί με τα βιβλία **«ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ»** και **«ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ»** αποτελούν μια θαυμαστή ενότητα. Αν και το κάθε βιβλίο είναι αυτοτελές, το ένα συμπληρώνει το άλλο.

(σελ. 84)

3 ΣΩΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ "χάνεται η σωτηρία;"

1. Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Έχουμε στα χέρια μας ένα μοναδικό βιβλίο την Αγία Γραφή, που είναι ο γραπτός Λόγος του Θεού προς τον άνθρωπο και μέσα από τις θεόπνευστες σελίδες της αντλούμε αιώνιες αλήθειες, που η αποδοχή ή η απόρριψή τους καθορίζουν το αιώνιο μέλλον μας. Οι προφητείες του θαυμαστού αυτού βιβλίου μας δίνουν μία γνώση **της ιστορίας του μέλλοντος** και είναι καταπληκτικό να γνωρίζει ο άνθρωπος με σιγουριά και βεβαιότητα το τι θα συμβεί στο μέλλον.

Υπάρχουν πολλά προφητικά μηνύματα μέσα στην Βίβλο τα οποία δείχνουν την ένδοξη πορεία της νύμφης εκκλησίας των εσχάτων καιρών, η οποία ντυμένη με τη δόξα και τη δύναμη του αναστημένου και ένδοξου νυμφίου της Ιησού Χριστού προκαλεί ταραχή στις δυνάμεις της κόλασης. Πρόκειται για την εκκλησία της αρπαγής, που στην Αποκάλυψη αναφέρεται ως **"η εκκλησία της Φιλαδέλφειας".**

Παράλληλα όμως, υπάρχουν και προφητικά μηνύματα που το περιεχόμενό τους είναι θλιβερό και αποκαρδιωτικό και αφορούν ένα κομμάτι της εκκλησίας των εσχάτων καιρών, το οποίο παρουσιάζει μια διαφορετική εικόνα με πολλά χαρακτηριστικά πνευματικής πτώσης και χλιαρότητας, όπως συμβιβασμός με το σύστημα του κόσμου, ερωτοτροπίες με την αμαρτία, ηθική κατάπτωση, ψύχρανση της αγάπης, αποστασία από την αληθινή πίστη, ψευδοδιδασκαλίες και πλάνες. Πρόκειται για την εκκλησία της θλίψης, που είναι γνωστή ως **"η εκκλησία της Λαοδίκειας".**

Βασικά όλα αυτά ξεκινούν από μία αφετηρία, το όνομα της οποίας είναι **ανταρσία και ανυπακοή** του ανθρώπου στο άγιο θέλημα του Θεού. Λεπτομέρειες για την πορεία της εκκλησίας του Ιησού Χριστού, διαβάστε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τί-

τλο **"Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ"** (κωδικός 21), στο οποίο αναλύεται η πορεία των **επτά εκκλησιών** της Ασίας, που αναφέρονται στα τρία πρώτα κεφάλαια του βιβλίου της Αποκάλυψης και που τυπολογικά αντιστοιχούν σε **επτά περιόδους**, από την ημέρα της Πεντηκοστής μέχρι την 2η έλευση του Κυρίου Ιησού.

Ο Ιησούς Χριστός έθεσε ένα βαρυσήμαντο ερώτημα**:** ***«Ο Υιός του ανθρώπου, όταν έλθει άραγε θέλει ευρεί την πίστη επί της γης;»*** (Λουκάς ΙΗ/**18**:8)**.** Σε ποιους αναφέρεται εδώ ο Ιησούς, σ' εκείνους που Τον έχουν αναγνωρίσει προσωπικό τους σωτήρα, ή σ' εκείνους που συνειδητά Τον έχουν απορρίψει**;** Για ποια πίστη μιλά εδώ ο Ιησούς**;** Αυτό θα το δούμε καθαρά στη συνέχεια.

Ο απόστολος Παύλος τις επιστολές του δεν τις απευθύνει προς τον κόσμο, σ' αυτούς δηλαδή που δεν έχουν γνωρίσει τον Ιησού Χριστό ως προσωπικό τους σωτήρα και κύριο, αλλά τις απευθύνει προς τους αγίους των τοπικών εκκλησιών, τις οποίες ο ίδιος ως απόστολος είχε ιδρύσει. Στις επιστολές του αυτές πολύ συχνά αναφέρεται με γλαφυρό τρόπο στην πνευματική πτώση και στην έλλειψη πίστης, τόσο των πιστών της εποχής τους, όσο και των πιστών της εκκλησίας των εσχάτων καιρών και το φαινόμενο αυτό το αποκαλεί με μια λέξη, "αποστασία"**:**

- ***«Ας μη σας εξαπατήσει κάποιος κατ' ουδένα τρόπο· διότι δεν θα έλθει η ημέρα εκείνη, εάν δεν έλθει πρώτον*** **η αποστασία** ***και*** *(εάν δεν)* ***αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας...»*** (Β' Θεσσαλονικείς Β/**2**:3)**.**
- ***«Το δε Πνεύμα ρητώς λέγει ότι "εν υστέροις καιροίς"*** *(εις τους έσχατους καιρούς)* **θέλουν αποστατήσει** ***μερικοί από της πίστεως, προσέχοντες εις πνεύματα πλάνης και εις διδασκαλίες δαιμονίων»*** (Α' Τιμόθεου Δ/**4**:1)**.**

Ο απόστολος Πέτρος στις επιστολές του αναφέρεται στους ψευδοδιδασκάλους οι οποίοι θα εμφανισθούν μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Ιησού Χριστού: ***«Υπήρξαν όμως και ψευδοπροφήτες*** **μεταξύ του λαού,** ***καθώς*** **και μεταξύ σας** ***θέλουν είσθαι ψευδοδιδάσκαλοι, οι οποίοι θέλουν εισαγάγει με πλάγιο τρόπον*** *("παρεισάξει")* ***αιρέσεις απωλείας, ΑΡΝΟΥΜΕΝΟΙ και τον αγοράσαντα αυ-***

τούς δεσπότην** (Ιησού), **επισύροντες εις εαυτούς ταχείαν απώλειαν...» (Β' Πέτρου Β/**2**:1)**.**

Εδώ ο Πέτρος αναφέρεται σε δύο κατηγορίες **ψευδο**διδασκάλων και **ψευδο**προφητών, **(1)** σ' αυτούς που είναι **"μεταξύ του λαού"**, μεταξύ των απερίτμητων, των μη πιστών και **(2)** σ' αυτούς που είναι **"μεταξύ των πιστών",** μεταξύ των αγίων των τοπικών εκκλησιών και αυτή η 2η κατηγορία είναι που μας αφορά άμεσα και που αναφερόμαστε στη μελέτη μας αυτή.

2. Ο ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ανάμεσα στα 27 βιβλία της Καινής Διαθήκης υπάρχει και ένα βιβλίο που αποκαλύπτει την πνευματική γύμνια και φτώχεια της εκκλησίας των τελευταίων καιρών, της εκκλησίας της Λαοδίκειας (Αποκάλυψη Γ/**3**:14-2). Το βιβλίο αυτό είναι **η επιστολή του Ιούδα,** η οποία είναι το αντιπροσωπευτικό βιβλίο των **"Πράξεων της Αποστασίας"** της εκκλησίας των εσχάτων καιρών, σε αντίθεση με το βιβλίο των **"Πράξεων των Αποστόλων",** στο οποίο εξιστορείται η λαμπρή και ένδοξη πορεία της εκκλησίας των αποστολικών χρόνων. Η επιστολή του Ιούδα μας δείχνει ότι η αποστασία από την υγιαίνουσα πίστη έχει αυξηθεί και εξαπλωθεί και με την πάροδο των αιώνων έλαβε παγκόσμιες διαστάσεις.

Σήμερα, που ζούμε στην 3η δεκαετία του 21ου αιώνα, έχουμε εισχωρήσει πολύ βαθιά μέσα στην περιοχή των λεγομένων "εσχάτων καιρών" και τα σημάδια της αποστασίας του ανθρώπου από τον Θεό και τον άγιο Λόγο Του είναι έκδηλα και ζωντανά. **Η αληθινή αποστασία** ξεκινά μέσα στις εκκλησίες, στις οποίες κηρύττεται σωτηρία δια του αίματος της θυσίας του Ιησού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά και όχι έξω από τις εκκλησίες.

Η παραποίηση και η αλλοίωση της πίστης αρχίζει στην αρχή μέσα στις διάφορες τοπικές εκκλησίες και στη συνέχεια επεκτείνεται παγκόσμια με τη μορφή **"νεωτερισμών",** όπως είναι ύμνοι με μουσική rock, με το πρόσχημα να προσελκύσουμε στον Ιησού Χριστό αυτούς που είναι λάτρεις αυτού του είδους της μουσικής, κυρίως τους νέους, γνωρίζοντες όμως ότι η μουσική rock χρησιμοποιείται επίσημα στις εκκλησίες του Σατανά. Νεωτερι-

σμοί βασικά είναι ένα σύνολο ανθρωπίνων διατάξεων που έχουν επιβληθεί στο σώμα της εκκλησίας του Χριστού και αποσκοπούν στην **πνευματική καλοπέραση** των πιστών, που δεν είναι τίποτα άλλο παρά **συμβιβασμός** με το σύστημα του κόσμου.

Την πραγματικότητα αυτή, μπορεί να την διαπιστώσει κάποιος πολύ εύκολα, εάν απλά αναλογισθεί ποια είναι η θέση και η στάση των αναγεννημένων πιστών κατά τη διάρκεια των μεγάλων λεγομένων **εορτών** (Πάσχα, Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά, κλπ) και των διαφόρων άλλων **"πολιτιστικών" εκδηλώσεων**, όπως είναι τα καρναβάλια. Σε πολλές από τις περιπτώσεις αυτές, κάποιος **δεν μπορεί να ξεχωρίσει** (1) ποιος είναι ο πιστός, που με το στόμα του διακηρύττει ότι ανήκει στον Ιησού και απορρίπτει τις αρχαίες ειδωλολατρικές δοξασίες, που είναι βδέλυγμα για τον Θεό και (2) ποιος είναι ο κοσμικός, ο μη πιστός, που του είναι παντελώς αδιάφορο η ειδωλολατρική προέλευση των εκδηλώσεων αυτών, αρκεί να περνά καλά.

Ο Θεός από τη φύση Του είναι άγιος και σιχαίνεται την αμαρτία και την **ειδωλο**λατρεία κάθε μορφής, δεν θέλει ο πιστός να έχει μοιρασμένη καρδιά. Ο Θεός θέλει να Του δίνουμε όλο τον εαυτό μας (βλ. Ματθαίος ΙΒ/**12**:30), γι' αυτό η προτροπή του Λόγου Του είναι να μην συμβιβαζόμαστε με το σύστημα του κόσμου και να βγούμε αμέσως (τώρα) έξω από αυτό**:**

«Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, διά των οικτιρμών του Θεού, να παραστήσετε τα σώματά σας θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, η οποία είναι η λογική σας λατρεία, και **μη ΣΥΜμορφόνεσθε** ***με τον αιώνα τούτον,*** **αλλά ΜΕΤΑμορφόνεσθε** ***διά της ανακαινίσεως του νοός σας, ώστε να δοκιμάζετε ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον»*** (Ρωμαίους ΙΒ/**12**:1-2)**.** Ο πιστός, όταν συμμορφώνεται με τον κόσμο, παίρνει το ίδιο σχήμα και την ίδια μορφή του κόσμου, συμβιβάζεται με αυτόν και εφόσον εξακολουθεί να μένει στην κατάσταση αυτή, τότε οδηγείται στην αποστασία από την αληθινή πίστη.

«**Εξέλθετε** ***εκ μέσου αυτών και*** **αποχωρίσθητε,** ***λέγει Κύριος,*** ***και*** **μη εγγίσητε** ***ακάθαρτον, και εγώ θέλω σας δεχθεί, και θέλω εί-***

σθαι Πατήρ σας, και σεις θέλετε είσθαι υιοί μου και θυγατέρες, λέγει Κύριος παντοκράτωρ» (Β' Κορινθίους ς'/**6**:17-18)**.** Ο Λόγος του Κυρίου εδώ είναι πολύ καθαρός, θέλει ο λαός Του, τα δικά Του παιδιά **να βγουν έξω** από το σύστημα του κόσμου και **να αποχωρισθούν** τελείως από την αμαρτία, να μην έχουν καμιά επαφή και **να μην αγγίζουν** τίποτα που είναι ακάθαρτο, γιατί όταν συμβιβάζονται και αγγίζουν τις ακαθαρσίες του κόσμου **και εμμένουν σ' αυτές** (για παράδειγμα, καρναβάλια, ειδωλολατρικά ήθη και έθιμα, κλπ) οδηγούνται στην απώλεια.

«Έχοντες λοιπόν, αγαπητοί, ταύτας τας επαγγελίας, **ας καθαρίσωμεν εαυτούς** *από παντός μολυσμού ΣΑΡΚΟΣ και ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, εκπληρούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού»* (Β' Κορινθίους Ζ/**7**:1)**.** Για να ευαρεστεί ο πιστός τον Θεό, πρέπει να καθαρίζει συνέχεια τον εαυτό του από κάθε μορφή μολυσμού του σώματός του και το πνεύματός του, γιατί σε αντίθετη περίπτωση λυπεί το άγιο Πνεύμα του Θεού, σβήνει την πνευματική φλόγα μέσα του και οδηγείται στο σκοτάδι, με αποτέλεσμα τα έσχατα να γίνουν χειρότερα των πρώτων και το τέρμα που οδηγεί η απομάκρυνσή του από τον Θεό, η αποστασία του από τον Λόγο Του, είναι ο πνευματικός θάνατος, η αποκοπή του από τον Θεό **για πάντα**.

Εάν θελήσουμε να ασχοληθούμε μόνο με τις ειδωλολατρικές δοξασίες και τα αρχαία ήθη και έθιμα που σήμερα έχουν υιοθετηθεί από τον χριστιανισμό και έχουν γίνει αποδεκτά για κοινωνικούς, πολιτιστικούς, ή άλλους λόγους και από ομάδες αναγεννημένων πιστών, θα χρειαζόταν ειδική μελέτη πολλών τόμων. Μπορεί όμως ο ενδιαφερόμενος να βρει πολλές λεπτομέρειες για το θέμα αυτό στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ"** (κωδικός 37) και σε άλλες πηγές που αναφέρονται στο τέλος του παρόντος κεφαλαίου.

Στα τέλη του 20ού αιώνα στις περισσότερες εκκλησίες της πολιτισμένης "χριστιανικής" Δύσης, ένα θέμα που τις είχε απασχολήσει ήταν και η προσαρμογή της Αγίας Γραφής στα σημερινά δεδομένα και στην κίνηση αυτή είχε δοθεί η ονομασία **"ΑΠΟΜΥΘΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ".** Κυκλοφόρησαν την περίοδο εκείνη

διάφορες εκδόσεις της προσαρμοσμένης νέας Βίβλου, που ήσαν κομμένες και ραμμένες ανάλογα με το ψαλίδι που κρατούσε ο κάθε αναθεωρητής στο χέρι του.

Προς το τέλος του έτους 1985 διαφημιζόταν από τα μαζικά μέσα ενημέρωσης της χώρας μας η νέα έκδοση της Αγίας Γραφής του περιοδικού **"READER'S and DIGEST"** (δεν κυκλοφορεί πλέον), η οποία **πρωτοτυπούσε** από τις άλλες εκδόσεις στο γεγονός ότι είχαν περικοπεί οι **"διπλές"** και **"περιττές"** εκφράσεις του πρωτοτύπου κειμένου, παραβλέποντας οι εκδότες τις φοβε-ρές προειδοποιήσεις του Ιησού για εκείνους που θα τολμούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο (βλ. Αποκάλυψη ΚΒ/**22**:18-19)**.**

Αν και είναι κατανοητό πλέον, θα πρέπει όμως να επισημάνουμε και για επιβεβαίωση ότι **η αποστασία** για την οποία αναφέρεται η Αγία Γραφή δεν αφορά αυτούς που ζουν μέσα στην αμαρτία, μένοντας συνέχεια μακριά από τον Θεό, αλλά αφορά τους πιστούς, αυτούς **που** αναγεννήθηκαν και βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, **που** γεύθηκαν την επουράνια δωρεά, **που** έγιναν μέτοχοι των ευλογιών του Θεού (βλ. Εβραίους ς'/**6**:4-8) και **που** αργότερα αποστάτησαν από την "οδό της ζωής" που είναι ο Ιησούς και ακολούθησαν ***«οπίσω άλλης σαρκός»*** (Ιούδας, εδ.7).

3. Ο ΑΠΟΣΤΑΤΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Υπάρχουν διάφορες χριστιανικές, εκκλησίες, ή ομάδες, ή ομολογίες, που διδάσκουν ότι **η Αγία Γραφή πουθενά δεν αναφέρει ότι υπάρχουν αποστάτες και κατά συνέπεια δεν υπάρχει αποστασία από την αληθινή και υγιαίνουσα πίστη**. Σύμφωνα με τους υποστηρικτές της άποψης αυτής, όλοι αυτοί που δημιουργούν σκάνδαλα μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Χριστού, που παρουσιάζονται ότι είναι χλιαροί στην πίστη, που παρασύρονται από τις σαρκικές απολαύσεις του κόσμου και γενικά όλοι αυτοί, τους οποίους η Γραφή αποκαλεί **αποστάτες**, στην πραγματικότητα **ουδέποτε είχαν αναγεννηθεί** και κατ' επέκταση δεν είχαν βαπτισθεί και με το άγιο Πνεύμα, αλλά ζούσαν μέσα στην εκκλησία, απολάμβαναν την αγάπη και τη ζεστή κοινωνία των αδελφών, απολάμβαναν τα ευεργετήματα της εκκλησίας και

γενικά γεύονταν τις ευλογίες που γεύονταν και οι άλλοι πιστοί. Τώρα όμως πέταξαν τη μάσκα του αδελφού και αποκαλύφθηκαν ότι είναι ψευδάδελφοι.

Εφόσον λοιπόν **ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ, άρα ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ** και όταν κάποιος πλυθεί με το αίμα του θυσίας του Ιησού και αναγεννηθεί, **ΔΕΝ ΧΑΝΕΙ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ**, γιατί (κατά την άποψή τους) ο Θεός δεν κρατάει κάποια γομολάστιχα, ώστε τη μία φορά να σβήνει το όνομα κάποιου από το "βιβλίο της ζωής" (βλ. Λουκάς Ι'/**10:**20, Έξοδος ΛΒ/**32:**32, κλπ) και την άλλη φορά να το ξαναγράφει. Άρα λοιπόν, εφόσον η σωτηρία δεν χάνεται, τότε μπορούμε να ζούμε όπως θέλουμε και να κάνουμε ότι θέλουμε, αφού ο Θεός είναι χάρη και έλεος! Αυτή η διδαχή είναι μια απάτη και παγίδα του Διαβόλου, ώστε να κρατά τους πιστούς κοιμισμένους και να μην μπορούν να δουν την αλήθεια και δυστυχώς έχει γίνει αποδεκτή από μια μεγάλη μερίδα πιστών. Στη συνέχεια θα αναφέρουμε περιπτώσεις μέσα από την Βίβλο ανθρώπων, που είχαν αναγεννηθεί, αλλά στην πορεία αποστάτησαν και έχασαν τη σωτηρία τους.

Ο Ιησούς, αναφερόμενος για τα γεγονότα των εσχάτων καιρών, λίγο πριν έρθει και πάλι, είπε ότι θα εγερθούν ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήτες που θα ενεργούν θαύματα απάτης και ψεύδους, από τα οποία **θα πλανηθούν ακόμα και οι εκλεκτοί Του** (Ματθαίος ΚΔ/**24:**24) εάν δεν μένουν ενωμένοι μαζί Του, υπακούοντες στον Λόγο Του. Όταν ο πιστός πλανηθεί και μείνει μέσα στην πλάνη και στο ψεύδος γιατί του αρέσει, εάν δεν μετανοήσει θα αρχίσει η αντίστροφη πορεία στη ζωή του, που θα τον οδηγήσει αρχικά στη χλιαρότητα και στον συμβιβασμό και στη συνέχεια στην αποστασία. Σήμερα, διαπιστώνουμε ότι το σώμα της εκκλησίας δεν διοικείται από την κεφαλή της, τον Κύριο Ιησού, αλλά από ανθρώπινες φιλοδοξίες και επιδιώξεις, από φρονήματα της σάρκας, που η πηγή τους δεν έχει καμιά σχέση με τον άγιο Θεό.

ΑΠΟΣΤΑΤΗΣ είναι σύνθετη λέξη **("από" + "ίσταμαι"),** προέρχεται από το ρήμα ***"αποστατέω-ώ"*** και σημαίνει ***"ίσταμαι μακράν, αποσκιρτώ, είμαι χωριστά, διαφέρω από..."*** (βλ. Λεξικόν της Αρχαίας

Ελληνικής Γλώσσας - Ι.Σταματάκου, έκδοση 1990)**.**

ΑΠΟΣΤΑΤΗΣ, σύμφωνα με το Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας του καθηγητή Γ.Μπαμπινιώτη είναι ***"αυτός που αρνείται τις αρχές του, εγκαταλείπει την ιδεολογία του ή τη θρησκεία του, ή παρουσιάζει δείγματα διαφοροποιήσεως από τις αρχές τους"*** (βλ. έκδοση 1998, σελ. 259)**.**

Άρα, σύμφωνα με την Βίβλο αποστάτης είναι αυτός, **που** κάποτε στεκόταν στην αλήθεια **("ίστατο"), που** βάδιζε επάνω στην οδό της ζωής, που είναι ο Κύριος Ιησούς, **που** είχε φως και επίγνωση του Λόγου του Θεού, **που** είχε άγια ζωή και πνευματικά έργα, αλλά έφυγε από τη θέση που στεκόταν, αποσκίρτησε και στράφηκε προς τα οπίσω και έχασε όλα όσα είχε πριν.

Ο Λόγος του Θεού μας κάνει μία προτροπή ***«μετά ΦΟΒΟΥ και ΤΡΟΜΟΥ*** **εργάζεσθε** ***την εαυτών σωτηρίαν»*** (Φιλιππησίους Β/**2:**12). Στον ΦΥΣΙΚΟ ΤΟΜΕΑ **"εργάζομαι"** σημαίνει ότι δουλεύω για να αποκτήσω τα προς το ζειν, γιατί εάν δεν εργασθώ δεν θα έχω μισθό και δεν θα μπορώ να ζήσω, θα πεθάνω από την πείνα. Στον ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΤΟΜΕΑ **"εργάζομαι τη σωτηρία"** σημαίνει ότι δουλεύω και κοπιάζω για να πάρω το μισθό μου που θα είναι η αιώνια ζωή, γιατί εάν δεν εργασθώ τη σωτηρία μου, **τη δική μου** σωτηρία, θα μείνω χωρίς πνευματικό μισθό και αυτό θα με οδηγήσει στον αιώνιο πνευματικό θάνατο.

Εργαζόμαστε τη σωτηρία μας **για να μην τη χάσουμε** και βρεθούμε στην τραγική κατάσταση των παρακάτω, που δεν είναι οι μόνες περιπτώσεις που αναφέρονται στην Αγία Γραφή, αλλά αποτελούν για μας θλιβερά παραδείγματα για αποφυγή**:**

(1) **Του Ανανία και της Σαπφείρας,** που έχασαν τις ευλογίες της επίγειας ζωής τους, προσπαθώντας να εξαπατήσουν τους αποστόλους (Πράξεις Ε/**5:**1-11)**.**

(2) **Του Δημά,** που εγκατέλειψε τη διακονία που είχε με τον απόστολο Παύλο ***«αγαπήσας τον παρόντα κόσμο»*** και τις απολαύσεις του (Β' Τιμόθεου Δ/**4:**10)**.** Εδώ ο Παύλος καθαρά αναφέρεται ότι ο συνεργάτης του αποστάτησε ακολουθώντας τη ματαιότητα του συστήματος του παρόντα αιώνα.

(3) **Των πέντε μωρών παρθένων**, που κάποτε είχαν λάδι στη ζωή τους (Πνεύμα άγιο), αλλά στην πορεία το έχασαν, γιατί αγάπησαν τη φανταχτερή ματαιότητα του κόσμου και βρήκαν μετά κλειστή την πόρτα του ουρανού (Ματθαίος ΚΕ/**25**:1-13)**.**

(4) **Της γυναίκας του Λωτ,** που αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα αποστασίας που το επικαλέστηκε και ο ίδιος ο Ιησούς. Η γυναίκα του Λωτ **βγήκε μεν** από τα Σόδομα, σώθηκε προς στιγμήν, αλλά λίγο μετά την έξοδό της **χάθηκε,** γιατί η καρδιά της ήταν κολλημένη με την αμαρτία των Σοδόμων και δεν ήταν ευθυγραμμισμένη με το θέλημα του Θεού (Λουκάς ΙΖ/**17**:32)**.**

(5) **Του Ιούδα,** τον οποίο είχε εκλέξει ο ίδιος ο Ιησούς, γιατί είχε δει την καρδιά του και μάλιστα τον εμπιστεύθηκε και τον έστειλε μαζί με τους υπόλοιπους μαθητές να κηρύξουν το ευαγγέλιο της βασιλείας και να ενεργήσουν θαύματα στο όνομά Του (Μάρκος ς'/**6:**7,12-13, Ματθαίος Ι'/**10:**1-8)**.** Όλα αυτά τα έκανε και ο Ιούδας, μέχρι που μπήκε στην αρχή μέσα του πνεύμα απληστίας και φιλαργυρίας και σιγά - σιγά μπήκαν και άλλα πνεύματα και στο τέλος μπήκε και ο ίδιος ο Σατανάς, με αποτέλεσμα να προδώσει τον ίδιο τον δάσκαλό Του και να έχει τραγικό τέλος (Ιωάννης ΙΓ/**13:**27, Ματθαίος ΚΖ/**27:**5)**.**

(6) **Των ξεπεσμένων αγγέλων,** που κάποτε είχαν επικοινωνία με τον Θεό, αλλά αποστάτησαν και στράφηκαν εναντίον Του, ακολουθούντες τον Εωσφόρο (Ιούδας, εδ.6)**.** Γι' αυτούς ετοιμάστηκε η κόλαση και όχι για τον άνθρωπο, για τον οποίο ο Θεός είχε προ καταβολής κόσμου ένδοξα σχέδια. Ο άνθρωπος όμως πηγαίνει στην κόλαση από καθαρά δική του επιλογή, εφόσον ακολουθεί τον θεό και άρχοντα του κόσμου τούτου (Β' Κορινθίους Δ/**4:**4, Ιωάννης ΙΒ/**12:**31)**.**

(7) **Του λαού Ισραήλ,** ο οποίος αποτελεί το πιο χαρακτηριστικό και αντιπροσωπευτικό παράδειγμα αποστασίας μέσα στην Βίβλο. Ο λαός Ισραήλ βγήκε από την Αίγυπτο ***«αλλά δεν ευαρεστήθηκε ο Θεός εις τους περισσοτέρους εξ αυτών· διότι κατεστρώθησαν εις την έρημο»*** (βλ. Α' Κορινθίους Ι'/**10:**1-10). Σώθηκαν από την

Αίγυπτο, αλλά ποτέ δεν έφθασαν στη γη Χαναάν, που ήταν η γη της επαγγελίας και πέθαναν στην έρημο, γιατί γόγγυζαν κατά του Θεού και κατά του Μωυσή.

Το ίδιο συμβαίνει σήμερα και με τον πνευματικό Ισραήλ, την εκκλησία. Οι αναγεννημένοι πιστοί βγήκαν από την **"Αίγυπτο"** του κόσμου και ελευθερώθηκαν από την δουλεία του **"Φαραώ"** του κόσμου τούτου, του Διαβόλου, αλλά ποτέ δεν θα φθάσουν στην πνευματική Χαναάν, εάν δεν περάσουν νικηφόρα την **έρημο του κόσμου** βαδίζοντες ενωμένοι με τον Ιησού Χριστού, αλλά θα πεθάνουν μέσα στην "έρημο" του κόσμου, που τόσο αγάπησαν. Ο κατά σάρκα λαός Ισραήλ, είναι ο **"τύπος"** και ο πνευματικός Ισραήλ, η εκκλησία, είναι το **"αντίτυπον".** Έχουμε παράλληλη πορεία και μέσα από την τυπολογία αποκαλύπτεται ο λόγος της αλήθειας**:**

- Ο λαός Ισραήλ βγήκε μέσα από την **ΑΙΓΥΠΤΟ** και ελευθερώθηκε από τη δυναστεία του **ΦΑΡΑΩ.** Η εκκλησία βγήκε μέσα από τον κόσμο της αμαρτίας ***("Αίγυπτο")*** και ελευθερώθηκε από τη δυναστεία του Διαβόλου ***("Φαραώ").*** **1**ο βήμα είναι η αναγέννηση με το αίμα της θυσίας του Ιησού, που τυπολογικά είναι η έξοδος του πιστού από το σύστημα του Φαραώ του κόσμου.

- Ο λαός Ισραήλ πέρασε από μέσα από την **ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ** και ***«πάντες εις τον Μωυσή βαπτίσθησαν»***. Συμβολικά βαπτίσθηκαν στο όνομα εκείνου που τους έσωσε (Α' Κορινθίους Ι'/**10**:2). Οι πιστοί της εκκλησίας **βαπτίζονται** στο όνομα του Κυρίου Ιησού, που τους έσωσε με τη θυσία Του (βλ. Πράξεις Β/**2**:38**,** Η/**8**:16**,** Ι'/**10**:48**,** κλπ)**. 2**ο βήμα είναι το βάπτισμα στο νερό, που τυπολογικά είναι το πέρασμα από την Ερυθρά Θάλασσα.

- Ο λαός Ισραήλ συνεχίζοντας την πορεία του πήγε στο **όρος του ΣΙΝΑ**, που φλεγόταν και σειόταν από την παρουσία του Θεού για να λάβει το νόμο του Θεού, χαραγμένο επάνω σε πλάκες. Οι πιστοί στη δική τους πνευματική πορεία **βαπτίζονται με το άγιο Πνεύμα** όπου ο Θεός κατοικεί μέσα τους και χαράζει το νόμο Του στις πλάκες της καρδιάς τους. **3**ο βήμα είναι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα, που τυπολογικά είναι το πέρασμα από

το όρος Σινά.

- **Ο λαός Ισραήλ** μετά την Αίγυπτο, την Ερυθρά Θάλασσα και το όρος Σινά, συνέχισε την πορεία του στην **έρημο** με προορισμό την **Χαναάν,** αλλά εκτός δύο ατόμων, του Ιησού του Ναυή και του Χάλεβ, όλοι τους πέθαναν στην έρημο, λόγω της απιστίας τους. **Ο κατά πνεύμα Ισραήλ**, η εκκλησία, μετά την αναγέννηση, το βάπτισμα στο νερό και το βάπτισμα εν Πνεύματι, καλείται να περάσει νικηφόρα τη σύγχρονη **ΕΡΗΜΟ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ.** Εάν οι πιστοί, αυτό δεν το κατορθώσουν, λόγω της απιστίας τους και της αποστασίας τους, **τότε θα πεθάνουν πνευματικά** και δεν θα φθάσουν ποτέ στον αρχικό προορισμό τους, στην πνευματική Χαναάν.

(8) Η αποστασία του ανθρώπου από τον Θεό, φαίνεται και από την παραβολή του Ιησού για τον **"καλό σπορέα"** (βλ. Λουκάς Η/**8** και Ματθαίος ΙΓ/**13**). Ο σπόρος, που είναι **ο Λόγος του Θεού**, πέφτει στις **καρδιές των ανθρώπων**, που παρομοιάζονται με χωράφια. Ο Ιησούς εξήγησε πως, όταν ο σπόρος της αλήθειας πέφτει σε καρδιές που μοιάζουν με **πετρώδη χωράφια**, δεν έχει βαθιές ρίζες, γι' αυτό όταν έρχονται θλίψεις ή διωγμοί ο πιστός αποστατεί από τον Θεό (Ματθαίος ΙΓ/**13:**20-21).

Το ίδιο συμβαίνει, αλλά με πιο παραστατικό τρόπο, όταν ο σπόρος του Λόγου του Θεού πέσει σε καρδιές, που μοιάζουν με χωράφια που έχουν **αγκάθια,** βλαστάνει μεν, αλλά τ' αγκάθια που είναι οι μέριμνες του βίου αυτού και η απάτη του πλούτου **πνίγουν την αλήθεια** του Λόγου του Θεού, με αποτέλεσμα ο πιστός να μην μπορεί να καρποφορήσει και να οδηγείται στη χλιαρότητα και την αποστασία (Ματθαίος ΙΓ/**13:**22).

Ο Διάβολος, είναι ο ***«πλανών την οικουμένην όλην»*** (Αποκάλυψη ΙΒ/**12:**9) και έχει εμπειρία αιώνων, συνέχεια ενεργεί για να φέρει πλάνη επάνω στον άνθρωπο και ιδιαίτερα μισεί όσους ανήκουν στον Ιησού. Για να εξαπατήσει τον πιστό και να τον παρασύρει στην κόλαση, του λέγει: **"Εάν αναγεννηθείς και σωθείς από τις αμαρτίες σου, μη φοβάσαι, ο Θεός είναι αγάπη και δεν θα χάσεις τη σωτηρία σου εάν ζήσεις και λίγο με τον κόσμο και τις απολαύσεις**

του..." και αρχίζει ο Διάβολος να φέρνει εδάφια από την Γραφή, όπως έκανε με τον Ιησού στην έρημο (Λουκάς Δ/**4:**1-13), αλλά τα φέρνει διαστρεβλωμένα και όταν ο πιστός είναι σαρκικός πέφτει στην παγίδα του.

Στον τομέα αυτό ο Διάβολος τα έχει καταφέρει με αρκετή επιτυχία και η αποστασία είναι τόσο φανερή στις ημέρες μας, που σε κάποια χριστιανική τοπική εκκλησία, στην οποία συμμετείχα και στην οποία γινόντουσαν μαθήματα από την επιστολή του (αδελφόθεου) Ιούδα, μερικοί πιστοί δυσανασχέτησαν και ζήτησαν να σταματήσει η μελέτη της επιστολής, γιατί τους έλεγχε έντονα το περιεχόμενό της για τη χλιαρότητα της πνευματικής τους ζωής, που προτιμούσαν να μην το γνωρίζουν για να μπορούν να απολαμβάνουν καλύτερα τον πνευματικό τους ύπνο.

4. ΟΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Οι πιστοί στις έσχατες ημέρες που ζούμε έχουν μεγάλη ανάγκη να διαφυλαχθούν από τον Κύριο Ιησού, ζώντες μια ζωή πίστης και αυξανόμενου αγιασμού. Με αυτό το πνεύμα προσεύχεται ο Ιησούς για την αληθινή ενότητα του σώματός Του, λέγοντας**:** ***«Πάτερ άγιε, τήρησε αυτούς ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΣΟΥ, το οποίο*** *(όνομα)* ***μου έχεις δώσει»*** (Ιωάννης ΙΖ/**17:**11, αρχαίο **"ώ δεδδωκάς μοι"**).

Εάν ο αναγεννημένος και βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα πιστός δεν μένει συνέχεια ενωμένος με τον Κύριο, αφιερωμένος και πλήρως υποταγμένος στο άγιο θέλημά Του, τότε θα αρχίσει σιγά - σιγά να κυριαρχείται από σαρκικό φρόνημα, θα απομακρύνεται από τον Θεό και στο τέλος θα μοιάζει με το ξερό κλίμα που δεν φέρνει καρπό, γι' αυτό και πετιέται έξω από αμπέλι. Ο Ιησούς το είπε πολύ καθαρά: ***«<u>Εγώ</u> είμαι η άμπελος η αληθινή, και ο <u>Πατήρ μου</u> είναι ο γεωργός. <u>Παν κλήμα</u>*** *(=ο κάθε πιστός)* ***ΜΗ ΦΕΡΟΝ ΚΑΡΠΟΝ εις Εμένα,*** **εκκόπτει** *(ο Πατήρ μου)* **αυτό,** ***και παν*** *(κλήμα)* ***ΤΟ ΦΕΡΟΝ ΚΑΡΠΟΝ,*** **καθαρίζει αυτό,** ***διά να φέρει πλειότερον καρπόν»*** (Ιωάννης ΙΕ/**15:**1-2)**.**

Η εκκλησία έχει δύο κατηγορίες κλημάτων, αυτά που φέρνουν καρπό και αυτά που δεν φέρνουν, γι' αυτό ο Ιησούς συνεχίζει να λέγει**:** ***«Εάν κάποιος δεν μείνει εις Εμένα*** *(ενωμένος),* **ρίπτεται**

έξω ***ως το κλήμα και ξηραίνεται και συνάγουν αυτά και ρίπτουν εις το πυρ και καίονται»*** (Ιωάννης ΙΕ/**15:**6). Ο λόγος του Ιησού είναι καθαρός, **κάθε πιστός που δεν φέρνει καρπό και δεν μένει ενωμένος μαζί Του,** είναι άχρηστος στο αμπέλι του Κυρίου και πετιέται έξω, γεγονός που φανερώνει ότι ο αναγεννημένος πιστός αποστατεί και χάνει τη σωτηρία του. ΠΡΙΝ ήταν ένα κλίμα ενωμένο με την άμπελο ***(είχε αναγέννηση),*** ΤΩΡΑ είναι ένα κλίμα κομμένο και πεταμένο έξω από την άμπελο ***(έχει αποστατήσει).***

Ο απόστολος Παύλος μας προτρέπει να εργαζόμαστε με φόβο και τρόμο για να διαφυλάξουμε τη σωτηρία μας, μιλώντας μέσα από την προσωπική του εμπειρία: ***«...Αλλά δαμάζω το σώμα μου και*** *(το)* ***δουλαγωγώ, μήπως εις άλλους κηρύξας, εγώ γείνω αδόκιμος»*** (Α' Κορινθίους Θ/**9:**27 /Διάβασε**:** Ρωμαίους Ζ/**7:**15-25**,** Β' Κορινθίους ΙΓ/**13:**5-7**,** Β' Τιμόθεου Γ/**3:**8**,** Τίτος Α/**1:**16**,** κλπ)**.**

Οι προειδοποιήσεις του Λόγου του Θεού είναι πολύ αυστηρές, κάτι που θα πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας και να εκζητούμε καθημερινά από τον Κύριο Ιησού να μας καλύπτει με το αίμα Του και να μας αυξάνει σε πίστη για να ζούμε με καθαρότητα. Διαβάστε και ξανά διαβάστε με προσοχή και με προσευχή τα παρακάτω εδάφια**:**

(1) **ΕΒΡΑΙΟΥΣ Ι΄/**10**:26-27** ***«Διότι εάν εμείς*** *(οι πιστοί)* ***αμαρτάνουμε* εκουσίως,** ***αφού ελάβομεν ΤΗΝ ΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, δεν απολείπεται πλέον θυσία περί αμαρτιών, αλλά κάποια φοβερά αναμονή κρίσεως και έξαψη πυρός, το οποίον*** *(πυρ)* ***μέλλει να κατατρώγει τους εναντίους»*****.** Εδώ ο Λόγος του Θεού αναφέρεται σε πιστούς που αμαρτάνουν **με τη θέληση τους**, εκούσια, ενώ έχουν επίγνωση της αλήθειας, ενώ δηλαδή είναι αναγεννημένοι.

(2) **ΕΒΡΑΙΟΥΣ Ι΄/**10**:29** ***«Πόσον στοχάζεσθε χειροτέρας τιμωρίας θέλει κριθεί άξιος*** **ο καταπατήσας** ***τον Υιόν του Θεού*** **και νομίσας** ***ΚΟΙΝΟΝ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ, με το οποίον αγιάσθη,*** **και υβρίσας** ***το Πνεύμα της χάριτος;»*****.** Όταν ο πιστός "παίζει" με την αμαρτία, το άγιο αίμα του Ιησού, που το πρόσφερε προσωπικά γι' αυτόν, το κάνει "κοινό", χωρίς αξία και αυτό επιφέρει την κρίση του Θεού επάνω του.

(3) **ΕΒΡΑΙΟΥΣ ς΄/6:4-6** *«Διότι αδύνατον είναι* **οι άπαξ φωτισθέντες** *και γευθέντες της επουρανίου δωρεάς και* **γενόμενοι μέτοχοι** *του αγίου Πνεύματος και* **γευθέντες** *τον καλόν λόγον του Θεού και τας δυνάμεις του μέλλοντος αιώνος, και* **έπειτα παραπεσόντες,** *(αδύνατον είναι) να ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΟΥΝ πάλιν εις μετάνοια, ανασταυρούντες εις εαυτούς τον Υιόν του Θεού και καταισχύνοντες***».** Εδώ ο Λόγος του Θεού αναφέρεται καθαρά σε αναγεννημένους πιστούς, που είχαν φωτισθεί και γευθεί τα δώρα του ουρανού και είχαν γίνει μέτοχοι των ευλογιών του Πνεύματος του Θεού, αλλά στην πορεία ξέπεσαν πνευματικά σε τέτοιο σημείο αποστασίας, που η επιστροφή τους είναι πλέον αδύνατον, ώστε κάθε φορά "να μετανοούν" και να σταυρώνουν και να **ξανα**σταυρώνουν τον Ιησού, κάνοντας κοινό το αίμα της θυσίας Του.

(4) **Β' ΠΕΤΡΟΥ Β/2:20-22** *«Επειδή, εάν αφού απέφυγον τα μολύσματα του κόσμου* **διά της επιγνώσεως του Κυρίου** *και σωτήρος Ιησού Χριστού, ενεπλέχθησαν πάλιν εις ταύτα και νικώνται, έγειναν εις αυτούς τα έσχατα χειρότερα των πρώτων.*

Επειδή καλήτερον ήτο εις αυτούς **να μη γνωρίσουν** *την οδόν της δικαιοσύνης, παρά αφού (την) εγνώρισαν να επιστρέψουνν εκ της παραδοθείσας εις αυτούς αγίας εντολής. Συνέβη δε εις αυτούς εκείνο της αληθινής παροιμίας,* **"ο ΚΥΩΝ επέστρεψεν εις το ίδιον αυτού εξέρασμα"** *και* **"ο ΧΟΙΡΟΣ λουσθείς επέστρεψεν εις το κύλισμα του βορβόρου"».**

Εάν γινόταν ανάλυση στα παραπάνω λόγια, θα μπορούσαμε να γράψουμε ένα ολόκληρο σύγγραμμα, αλλά θα μείνω μόνο στο τελευταίο εδάφιο. Ο άνθρωπος **όταν αναγεννιέται**, ελευθερώνεται από τα δεσμά του Σατανά με τα οποία είχε "γαλουχηθεί" επί χρόνια, όπως προλήψεις, δεισιδαιμονίες, ταμπού, κλπ. Μετά όμως, **όταν αποστατεί** και επιστρέφει στον κόσμο της αμαρτίας, απαλλαγμένος πλέον από τα δεσίματα αυτά, κάνει πράγματα που πριν δεν θα διανοείτο να κάνει, γι' αυτό λέγει η Βίβλος ότι **"ο σκύλος επέστρεψε στο ίδιο αυτού ξέρασμα"**. Αυτό ακριβώς κάνει και ο αποστάτης άνθρωπος, επιστρέφει στις ακαθαρσίες του. Καλύτερα λοιπόν ήταν, αυτοί οι άνθρωποι να μην είχαν γνωρίσει ποτέ τον Κύριο, γιατί η τιμωρία τους θα είναι πολύ μικρότερη στην

ημέρα της κρίσης.

5. ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΑΤΩΝ

Τα βασικά στοιχεία που χαρακτηρίζουν έναν αποστάτη και που τον αποκαλύπτουν ποιος είναι στην πραγματικότητα, είναι τα παρακάτω**:**

(1) Έλλειψη **προσευχή**ς και **μελέτης** του Λόγου του Θεού**.**

(2) Αδιαφορία για αύξηση προσωπικού **αγιασμού** και **αφιέρωσης** στον Κύριο Ιησού**.**

(3) Αδιαφορία για την **στήριξη** νέων πιστών και για **ευαγγελισμό** ψυχών**.**

(4) Έλλειψη **πρακτικής εφαρμογής** του χριστιανικού τρόπου ζωής**.**

(5) Ύπαρξη πνεύματος **κατάκρισης, καταλαλιάς** και **ευερέθιστου** χαρακτήρα**.**

(6) Εξωτερική **τυπικότητα** στα πνευματικά καθήκοντα και ευχαρίστηση σε **κοσμικές διασκεδάσεις.**

(7) Έλλειψη **πνευματικής χαράς**, εξαιτίας της ασέβειας και της απείθειας στον Θεό και στον Λόγο Του**.**

(8) Έλλειψη ενδιαφέροντος για **πνευματικές συζητήσεις** και ύπαρξη υποχωρητικού πνεύματος**.**

Ο αποστάτης, όταν παρουσιάζει τα παραπάνω χαρακτηριστικά, ή μερικά από αυτά, ή άλλα που δεν αναφέρονται εδώ, **θα αρχίσει να γεμίζει τη ζωή του** από τα ΛΑΘΗ του, από τα δικά του ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ και ΛΟΓΙΑ, από τις ΦΡΟΝΤΙΔΕΣ του και τις ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ του, από τους δικούς του ΦΟΒΟΥΣ και ΠΡΟΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, από τα ΠΑΘΗ του και τις ΖΗΜΙΕΣ του, **θα γεμίσει τη ζωή του** με τις δικές του ΠΛΑΝΕΣ (Ματθαίος ς'**/6:**22), θα είναι γεμάτος από ΑΥΤΟΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ και θα έχει ΕΝΟΧΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01) «Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» - εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **06.**

(02) «Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ» - εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **21.**

(03) «Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ» - **Σειρά 4 CD/VCD** (ομιλητής **Α**λκιβ. **Τ**ζελέπης)**.**

(04) «ΤΟ ΒΔΕΛΥΓΜΑ ΤΗΣ ΕιδωλοΛΑΤΡΕΙΑΣ» - **Σειρά 4 CD/VCD** (ομιλητής Α.Τ.)**.**

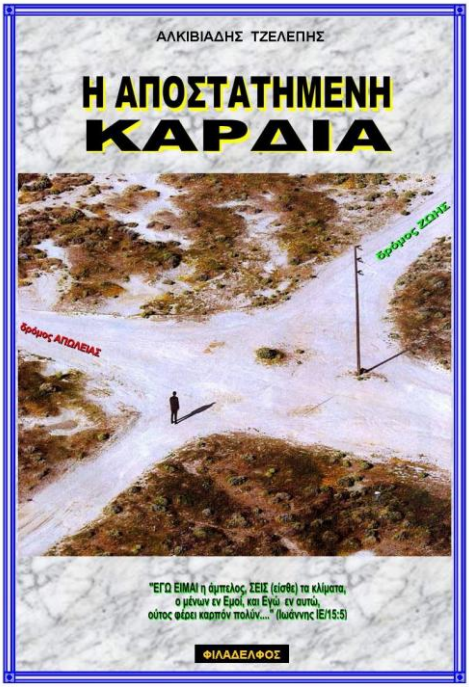

ISBN: 978 - 618 - 80075 - 7 - 4

Α΄ έκδοση: 01/1993 ❖ Β΄ έκδοση: 11/2016
Γ΄ έκδοση: 04/2021 ❖ Σελίδες 84

Εάν επιθυμείς και έχεις το ζήλο να ζεις μια άγια ζωή, **εάν** θέλεις να είσαι μέσα στο θέλημα του Κυρίου Ιησού και **εάν** θέλεις να μην πλανηθείς από τον Διάβολο και αποστατήσεις από την υγιαίνουσα διδασκαλία του Λόγου του Θεού, το βιβλίο αυτό είναι ένα κατάλληλο και χρήσιμο βοήθημα για να μπορέσεις να το επιτύχεις, καθόσον αναλύονται τα γενικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα των αποστατών και παρουσιάζει τις συνέπειες της αποστασίας, τόσο στην προσωπική μας ζωή, όσο και μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Χριστού και στο τέλος αναφέρεται και ο τρόπος θεραπείας μιας αποστατημένης καρδιάς.

4 Ο ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΕΠΙΡΡΟΕΣ

1. Ο ΣΑΡΚΙΚΟΣ ΠΙΣΤΟΣ

Πολλές φορές αναρωτιόμαστε πως είναι δυνατόν ο πιστός που φωτίζεται και οδηγείται από το φως του Ιησού Χριστού, που είναι μέτοχος των ευλογιών του αγίου Πνεύματος, που γεύεται καθημερινά τις δωρεές του Θεού και που ζει μια άγια ζωή, μερικές φορές (λίγες ή πολλές) να παρουσιάζει μέσα στην πνευματική του πορεία έναν χαρακτήρα καθαρά "σαρκικό" με έντονες εκδηλώσεις θυμού, κατάκρισης, εγωισμού, ζήλειας, καταλαλιάς, έριδας και πολλών άλλων εκδηλώσεων που δεν χαρακτηρίζουν έναν άνθρωπο που επαγγέλλεται "θεοσέβεια".

Ένας άνθρωπος που δεν έχει επίγνωση του Λόγου του Θεού, ή που είναι νέος στην πίστη, ή που δεν έχει αποκαλύψεις, του είναι δύσκολο να συνδυάσει το γεγονός πως μπορεί να συμβαίνει το ίδιο άτομο **από τη μια μεριά** να φανερώνει στη ζωή του, τους ΚΑΡΠΟΥΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ του Θεού, όπως αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη πραότητα και εγκράτεια (Γαλάτες Ε/**5**:22) και τα ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (βλ. Α' Κορινθίους ΙΒ/**12**:4-11, 27-31, Εφεσίους Δ/**4**:7-14), με αποτέλεσμα το πρόσωπό του να ακτινοβολεί από τη δόξα και την παρουσία του Κυρίου Ιησού και **από την άλλη μεριά** να εκδηλώνει ένα σαρκικό χαρακτήρα με "σατανικές" εκδηλώσεις, όπως αυτές αναφέρονται στους Γαλάτες Ε/**5:**19-21 και σε πολλά άλλα μέρη της Αγίας Γραφής.

Ίσως κάποιος να θεωρήσει τον όρο "σατανικό" υπερβολικό, καθόσον αυτό δεν αρμόζει σε αγίους, πλην όμως ο όρος αυτός είναι ο πλέον δόκιμος, καθόσον γνωρίζουμε, **τόσο** από την προσωπική μας πορεία μας, **όσο** και από περιπτώσεις μαρτυρίας άλλων πιστών, ότι αυτό είναι μια μεγάλη πραγματικότητα, δηλαδή πιστοί που είναι γεμάτοι από την παρουσία του Θεού και

που η δύναμη του αγίου Πνεύματός του να φανερώνεται στη ζωή τους, σε στιγμές έντονης αντιπαράθεσης, θυμού, αντιλογίας, καταλαλιάς, κλπ, η έκφραση του προσώπου τους να γίνεται σκοτεινή και απωθητική και το βλέμμα τους να είναι φαρμακερό, όμοιο με του φιδιού.

Ίσως όλοι μας να έχουμε γίνει μάρτυρες τέτοιων καταστάσεων, όπου πιστοί άνθρωποι όταν βρίσκονται σε κατάσταση παροργισμού και θυμού να χρησιμοποιούν εκφράσεις και ύβρεις από το λεξιλόγιο του κόσμου και στην περίπτωση αυτή να μην μπορούμε να ξεχωρίσουμε ποιος **είναι** ο αναγεννημένος και **ποιος** είναι ο πνευματικά απερίτμητος (ο μη πιστός). Αυτό το γεγονός ο απόστολος Παύλος το επισημαίνει και μας προτρέπει, σαν παιδιά του Θεού, να καθαριζόμαστε και να ελευθερωνόμαστε απ' όλα αυτά (βλ. Εφεσίους Δ/**4**:29, Ε/**5**:3-5,15-17, κλπ).

Πως λοιπόν μπορεί αυτό να συμβαίνει σ' έναν πιστό; Συνήθως στις περιπτώσεις αυτές δίνουμε την εύκολη απάντηση, **είτε** γιατί βολεύει και εμάς, **είτε** από άγνοια και έλλειψης αποκάλυψης του Λόγου του Θεού, όπως για παράδειγμα ότι ***«εις πολλά πταίομεν άπαντες»*** (Ιάκωβος Γ/**3**:2), ότι αυτοί που έχουν αυτές τις εκδηλώσεις είναι ***«νήπιοι εν Χριστώ»*** (Α' Κορινθίους Ι'/**10**:13), ή ότι ***«αγαπάμε τον κόσμο»*** (Α' Ιωάννου Β/**2**:15) και παρασυρόμαστε με αποτέλεσμα να υπάρχει πνευματική χλιαρότητα.

Μέσα στο πνεύμα μας όμως καταλαβαίνουμε ότι αυτές είναι δικαιολογίες που δεν στέκουν, καθόσον η διαφορετική αυτή εκδήλωση δεν παρουσιάζεται μόνο σε πιστούς που έχουν λίγο χρόνο στον Χριστό ή σε χλιαρούς πιστούς, κάτι που θα το θεωρούσαμε σαν μια φυσική συνέπεια της πορείας τους, ώστε η ζωή τους να είναι σαρκική και όχι πνευματική, αλλά αυτό συμβαίνει (έστω και λίγες φορές) και σ' αυτούς που είναι γεμάτοι από την παρουσία του Θεού και που η ζωή τους παρουσιάζει μια πνευματική αύξηση και αυτό είναι φανερό στο περιβάλλον τους.

Αυτή η απορία ήταν και δική μου σε κάποιο διάστημα στα αρχικά χρόνια της πίστης μου και ζητούσα από τον Κύριο να μου αποκαλύψει πως είναι δυνατόν ένας αφιερωμένος πιστός σε με-

ρικές αντίξοες και πιεστικές καταστάσεις να γίνεται "πιόνι" στα χέρια του Διαβόλου, κάτι που το έβλεπα και στην προσωπική μου ζωή και αναρωτιόμουνα εάν ήμουν εγώ το παιδί του Θεού που ενεργούσα με αυτόν τον τρόπο ή ήταν κάποιος άλλος που ενεργούσε από μέσα μου. Για τον λόγο αυτό, ζητούσα από τον Κύριο Ιησού να μου δώσει αποκάλυψη του Λόγου Του, ώστε να μην είμαι πνευματικά στάσιμος πιστός ή οπισθοδρομικός, αλλά να προχωρώ μπροστά, κατά τον δικό Του λόγο: ***«Αιτείτε, και θέλει σας δοθεί· ζητείτε, και θέλετε ευρεί, κρούετε, και θέλει σας ανοιχθεί. Διότι πας ο ΑΙΤΩΝ λαμβάνει και*** *(πας)* ***ο ΖΗΤΩΝ ευρίσκει και εις τον ΚΡΟΥΟΝΤΑ θέλει ανοιχθεί»*** (Ματθαίος Ζ/**7**:7-8)**.**

Στην παραπάνω εκζήτηση της αλήθειας, ο Κύριος βλέποντας τον πόθο της καρδιάς μας να εκτελούμε το θέλημά Του, μας αφαιρεί το πνευματικό κάλυμμα και μας αποκαλύπτει τις μεθοδείες του Διαβόλου, ώστε ο λαός Του, η εκκλησία Του να πάρει δύναμη και να καταστρέψει τα έργα του Διαβόλου. Στις περιπτώσεις αυτές λείπει το πνευματικό "κλειδί", που όταν το βρούμε, τότε όλος ο Λόγος του Θεού "δένει" μέσα μας σε μια θαυμαστή αρμονία και ενότητα και κατανοούμε πράγματα που πριν ήταν αδύνατον να κατανοήσουμε.

Το κλειδί στην περίπτωση αυτή είναι η αποκάλυψη **ότι ο πιστός δεν πειράζεται από τα πονηρά πνεύματα μόνο ΑΠ' ΕΞΩ, κάτι που συνέχεια γίνεται από τον Διάβολο, αλλά πειράζεται και ΑΠΟ ΜΕΣΑ ΤΟΥ**, γιατί όταν ο πιστός δώσει τόπο στον Διάβολο (Εφεσίους Δ/**4**:27), οι πονηρές δυνάμεις αποκτούν δικαιώματα επάνω μας και διεκδικούν αυτά τα δικαιώματά τους, ζητώντας το σώμα μας να γίνει κατοικία τους. Όσο και αν αυτό ενοχλεί πολλούς πιστούς και αρνούνται να το δεχθούν, δεν παύει να είναι μια πραγματικότητα, για την οποία η Γραφή είναι γεμάτη περιγραφές, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Πρόκειται για μία από τις πιο θαυμαστές αποκαλύψεις του Κυρίου Ιησού στην εκκλησία των εσχάτων καιρών, ώστε να καθαρίσει τη νύμφη εκκλησία Του και να έρθει να την παραλάβει "αγνή παρθένο", χωρίς να έχει επάνω της κηλίδες αμαρτίες (Εφε-

σίους Ε/**5**:27). Για τον λόγο αυτό, ο Διάβολος την αλήθεια αυτή, καθώς και την αλήθεια για το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα (όπου ο σώμα του πιστού γίνεται ναός του Θεού), τις μάχεται με φοβερή λύσσα και μανία και έχει χύσει όλο το δηλητήριο της πλάνης του, ώστε να φέρει στο σώμα του Χριστού διάσπαση, αδράνεια, χλιαρότητα και έλλειψη δύναμης. Ο νυμφίος Ιησούς όμως έχει ένδοξα σχέδια για την εκλεκτή Του νύμφη, δίνονται πλούσιες αποκαλύψεις και ξεσκεπάζοντας τον εχθρό της ψυχής μας, ώστε ***«να μην υπερισχύσει εναντίον μας ο Σατανάς· διότι*** *(εμείς)* ***δεν αγνοούμεν τα διανοήματα αυτού»*** (Β' Κορινθίους Β/**2**:11)**.**

2. ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΠΟΝΗΡΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Ο άνθρωπος που βρίσκεται **μακριά** από τον Θεό και ζει μέσα στην αμαρτία, είναι γεμάτος από εκδηλώσεις των πονηρών δαιμονικών πνευμάτων **τα οποία ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ μέσα του**. Ο Ιησούς είχε πει ότι ***«εκ της καρδίας εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι. Ταύτα είναι τα μολύνοντα τον άνθρωπον»*** (Ματθαίος ΙΕ/**15**:19-20)**.** Ο απόστολος Παύλος με πολύ ζωηρά χρώματα περιγράφει όλα τα χαρακτηριστικά που έχουν αυτοί οι άνθρωποι, λόγω όμως έλλειψης χώρου δεν θα γίνει καταγραφή, αλλά θα τα βρείτε στα ακόλουθα εδάφια**:** Ρωμαίους Α/**1**:26-32**,** Β' Τιμόθεου Γ/**3**:1-5**,** Γαλάτες Ε/**5**:19-21**,** Εφεσίους Δ/**4**:31**,** Κολοσσαείς Γ/**3**:8**,** Τίτος Γ/**3**:2-3**,** κλπ.

Όταν ο άνθρωπος αναγεννηθεί από το Πνεύμα του Θεού, δεχόμενος τη λυτρωτική θυσία του Ιησού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά και ζει μια άγια και καθαρή ζωή, τα πονηρά πνεύματα (δαιμόνια) που κατοικούσαν μέσα του **φεύγου**ν, γιατί έχασαν τα κυριαρχικά δικαιώματα που είχαν. Εάν όμως ο πιστός πλέον άνθρωπος δίνει ***«τόπον εις τον Διάβολον»*** (Εφεσίους Δ/**4**:27), χωρίς να αλλάζει πορεία και να εξακολουθεί να εμμένει σ' αυτή την κατάσταση, τότε επιτρέπει στα πονηρά πνεύματα **να εισέρχονται και πάλι μέσα του**, με αποτέλεσμα μέσα στο σώμα του Χριστού να υπάρχουν θλιβερές καταστάσεις σαν αυτές που περιγράφονται στον Λόγο του Θεού (διάβασε**:** Εφεσίους Ε/**5**:3-4**,** Κολοσσαείς Γ/**3**:5**,** Α' Κορινθίους Γ/**3**:1-3**,** Β' Κορινθίους ΙΒ/**12**:21**,** Ρωμαίους Ζ/**7**:14-23). Για το

πως επιστρέφουν τα πονηρά πνεύματα μέσα στον πιστό, θα αναφερθούμε παρακάτω με περισσότερες λεπτομέρειες.

Ο αναγεννημένος πιστός ανήκει στην κυριότητα, στην εξουσία του Ιησού Χριστού και δεν είναι δυνατόν **να "ΚΑΤΕΧΕΤΑΙ**", να κυριαρχείται δηλαδή από δαιμονικά πνεύματα, μπορεί όμως να τα **"ΦΙΛΟΞΕΝΕΙ"** μέσα του, γεγονός που γίνεται φανερό από τις εκδηλώσεις τους, όπως όταν έχει πνεύμα εγωισμού, πνεύμα θυμού, πνεύμα ασθένειας, πνεύμα απείθειας, πνεύμα καταλαλιάς, έριδας, κλπ, και εάν επιποθεί να έχει άγια και καθαρή ζωή, πρέπει όλα αυτά να φύγουν από μέσα του και να ελευθερωθεί από τα πονηρά δεσμά. Όσο πιο γρήγορα καταλάβει ότι τα πονηρά πνεύματα δεν βρίσκονται **μόνο απ' έξω** για να τον πειράζουν, αλλά βρίσκονται και **μέσα του**, τόσο πιο γρήγορη θα είναι η νίκη του ενάντια στις πονηρές δυνάμεις.

Όταν κάποιος πιστός για παράδειγμα λέγει ψέματα, αυτό γίνεται γιατί μέσα του φιλοξενεί **πνεύμα ψεύδους**, το οποίο χρησιμοποιεί το στόμα του για τους άνομους σκοπούς του. Όταν ο πιστός το καταλάβει αυτό, φέρνει το θέμα ενώπιον του Κυρίου και με το όπλο της προσευχής και με τη δύναμη του ονόματος του Κυρίου Ιησού απελευθερώνεται από τις δαιμονικές επιρροές.

Ο Διάβολος δεν θέλει να τον ξεσκεπάζουμε και να γνωρίζουμε τις στρατηγικές και τις μεθόδους που ακολουθεί, γι' αυτό εργάζεται με κάθε τρόπο και με φοβερή μανία να εξαφανίσει, ή να μειώσει την αποκάλυψη αυτή του Κυρίου Ιησού προς την εκκλησία Του στις έσχατες ημέρες, ο οποίος μας προτρέπει ***«να καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός ΜΟΛΥΣΜΟΥ* σαρκός *και* πνεύματος*, εκπληρούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού»*** (Β' Κορινθίους Ζ/**7**:1). Εδώ ο Λόγος του Θεού διευκρινίζει ότι ο μολυσμός της αμαρτίας δεν είναι μόνο στο **σώμα** (πχ πορνεία), ή μόνο στο **πνεύμα** (πχ εγωισμός, κακία), αλλά είναι σε όλο το "είναι" του ανθρώπου, ΣΩΜΑ και ΠΝΕΥΜΑ.

Ο απόστολος Παύλος γράφει ***«να παραστήσετε* τα ΣΩΜΑΤΑ σας *θυσία ζώσα, αγία και ευάρεστη εις τον Θεό»*** (Ρωμαίους ΙΒ/**12**:1). Εδώ αναφέρεται μόνο στο ΣΩΜΑ και όχι στο ΠΝΕΥΜΑ ή στην ΨΥ-

ΧΗ του πιστού, γιατί βασική επιδίωξη του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του είναι να καταστήσουν το σώμα του πιστού κατοικία τους, γι' αυτό και ο Παύλος μας προτρέπει τα σώματά μας **να γίνουν θυσία στον Θεό**, να γίνει πλήρης η αφιέρωσή μας σ' Αυτόν, ώστε να υπάρχει νίκη και θρίαμβος.

Για να επιτύχει το σκοπό του ο Διάβολος και να μας εξαπατήσει, έρχεται σαν άγγελος του φωτός για να μας ...προφυλάξει από την "πλάνη" και μας ψιθυρίζει γλυκά στο αυτί**: "Πως είναι δυνατόν να συγκατοικεί ο Θεός με τον Σατανά μέσα σου, μην το πιστεύεις αυτό, γιατί είναι μεγάλη πλάνη!".** Αυτό όμως δεν είναι η αλήθεια, γιατί ο Θεός κατοικεί με το Πνεύμα Του στον ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΑΝΘΡΩΠΟ, ενώ ο Διάβολος με τις πονηρές δυνάμεις του κατοικεί στον ΣΑΡΚΙΚΟ ΑΝΘΡΩΠΟ, γιατί εκεί είναι η τροφή του όταν ο πιστός του δίνει τόπο, γι' αυτό μέσα στο σώμα της εκκλησίας έχουμε τους **σαρκικούς πιστούς** και τους **πνευματικούς πιστούς** και όταν αναφερόμαστε σε "πιστούς", εννοούμε τους αναγεννημένους και βαπτισμένους μα το άγιο Πνεύμα και όχι τους κατ' όνομα χριστιανούς που δεν έχουν επίγνωση της αλήθειας.

Ο σαρκικός χριστιανός είναι αυτός που δίνει τροφή στον Διάβολο. Ο προφήτης Ησαΐας για το θέμα αυτό είναι πολύ αποκαλυπτικός**:** ***«Άρτος δε του ΟΦΕΩΣ (θέλει είσθαι) το χώμα»*** (Ησαΐας ΞΕ/**65:**25) και μέσα στην Βίβλο αρχαίος όφις αποκαλείται ο Διάβολος (βλ. Γένεση Γ/**3:**1-4, Αποκάλυψη ΙΒ/**12:**9, Κ/**20:**2). Η βασική τροφή του όφεως είναι το "χώμα", που είναι οι σαρκικοί χριστιανοί**:** ***«Και είπε Κύριος ο Θεός προς τον όφιν, Επειδή έκαμες τούτο, επικατάρατος να είσαι μεταξύ πάντων των κτηνών, και πάντων των ζώων του αγρού· επί της κοιλίας σου θέλεις περιπατεί, και*** **χώμα** ***ΘΕΛΕΙΣ ΤΡΩΓΕΙ, πάσας τας ημέρας της ζωής σου»*** (Γένεση Γ/**3:**14)**.**

Εδώ ο Θεός, δεν διέταξε το φίδι να τρώει πραγματικό χώμα (όπως ίσως να νομίζει μερίδα πιστών), γιατί γνωρίζουμε όλοι μας πολύ καλά από την Ζωολογία ότι τα φίδια δεν τρέφονται με χώμα, αλλά ως ερπετά τρέφονται με πτηνά, αυγά, έντομα κλπ. Εδώ ο Θεός δεν απευθύνεται στο φίδι του αγρού, αλλά στον Διάβολο, που παρομοιάζεται με φίδι, γι' αυτό και η Γραφή τον αποκαλεί ο

"αρχαίος όφις". Στην Αποκάλυψη γράφει**:** ***«Και εβλήθη ο δράκων ο μέγας,*** **ο όφις ο αρχαίος,** ***ο καλούμενος Διάβολος και ο Σατανάς, ο πλανών την οικουμένην όλην...»*** (Αποκάλυψη ΙΒ/**12:**9)**.**

Ο Θεός λέγει στον Διάβολο (τον όφι) ότι η τροφή του θα είναι το "χώμα". **Τι εννοεί εδώ ο Θεός;** Το χώμα που θα τρώει ο Διάβολος είναι ο άνθρωπος. **"Αδάμ"** σημαίνει "άνθρωπος" και προέρχεται από τη ρίζα της Εβραϊκής λέξης **"αδαμά",** που σημαίνει "γήινος-χωματένιος" και ο Θεός είπε στον Αδάμ, μετά την πτώση του**:** ***«Εις τον ιδρώτα του προσώπου σου θέλεις τρώγει τον άρτον σου, ΕΩΣΟΥ*** **επιστρέψεις εις την γην,** ***εκ της οποίας ελήφθης·*** **επειδή γη είσαι,** ***και εις γην θέλεις επιστρέψει»*** (Γένεση Γ/**3:**19). Ο Διάβολος τρέφεται με χωματένιους, σαρκικούς χριστιανούς, γι' αυτό ο αναγεννημένος πιστός που ζει μια ζωή σαρκική, όπως πολύ γλαφυρά αναφέρεται και στις επιστολές του αποστόλου Παύλου, γίνεται το φαγητό που "θρέφει και αυξάνει" τον Διάβολο και τις πονηρές του δυνάμεις.

Ο πιστός λοιπόν που ζει σαρκικά δίνει τροφή στον Διάβολο και εάν δεν φάει πνευματικά τη "σάρκα" του Ιησού και δεν πιεί το "αίμα" Του, όπως ο ίδιος ο Ιησούς το είπε (βλ. Ιωάννης ς΄/**6:**53-56), ώστε να ζει ενωμένος μ' Αυτόν και να περιπατεί κατά το Πνεύμα Του, **τότε ο Διάβολος θα φάει τη δική του σάρκα.** Αυτό συμβαίνει, γιατί ο πιστός αφήνει τη σάρκα του ακαλλιέργητη από το Πνεύμα του Θεού και δεν αφήνει τον Θεό να εργαστεί στη ζωή του, με αποτέλεσμα η σάρκα του να γίνεται τροφή του Διαβόλου και φυσικά όσο περισσότερο τροφή του δίνει, τόσο περισσότερο αυτός "μεγαλώνει" και αποκτά δικαιώματα επάνω του.

Έτσι εξηγείται, γιατί πολλοί πιστοί, είτε είναι **ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ,** είτε είναι και **ΒΑΠΤΙΣΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ,** παρουσιάζουν χαμηλή πνευματική ζωή, μια ζωή που δεν φανερώνει θεοσέβεια, μια ζωή σαρκική χωρίς πνευματικούς καρπούς, μια ζωή γεμάτη από καταλαλιά, έριδες, διχοστασίες, προβλήματα, άγχη, υπερηφάνεια, εγωισμούς και μικρότητες.

Εάν για παράδειγμα, αφήσουμε να μας καταλάβει η **ζήλεια** για κάποιον άνθρωπο, ανεξάρτητα εάν αυτός είναι πιστός ή όχι,

τότε αρχίζουμε να δίνουμε τροφή στον Διάβολο, σε σημείο που μετά να μην μπορούμε να ησυχάσουμε, με αποτέλεσμα να χάνουμε την ειρήνη μας και την ενότητά μας με τον Κύριο Ιησού, να μην έχουμε διάθεση για προσευχή και μελέτη του Λόγου του Θεού και να βρίσκουμε ότι "όλα μας φταίνε".

Ίσως στην αρχή να δίνουμε στον Διάβολο να τρώει μόνο λίγο "κρέμα" και αυτό να μην το καταλαβαίνουμε. Έτσι όμως εργάζεται ο Διάβολος για να μας εξαπατά και αργότερα να του δίνουμε περισσότερη "στερεά" τροφή. Πρέπει να είμαστε πνευματικά άγρυπνοι και να αρεσκόμαστε να περπατούμε κατά το Πνεύμα. Πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί, ώστε να μην αφήνουμε τον Διάβολο να μας προξενεί πνευματικά ρήγματα και τραύματα.

3. ΚΑΘΑΡΙΣΕ ΤΟ "ΣΑΛΟΝΙ" ΣΟΥ

Ένα βασικό σημείο που πρέπει να γνωρίζει ο πιστός για το θέμα αυτό είναι τα λόγια του απόστολου Παύλου**:** ***«Διότι εξεύρομεν ότι ο νόμος είναι πνευματικός, ΕΓΩ δε ΕΙΜΑΙ*** (δεν λέγει **"ήμουν",** αλλά **"είμαι"**, σε χρόνο ενεστώτα) ***ΣΑΡΚΙΚΟΣ, πεπωλημένος υπό την αμαρτίαν …..επειδή εκείνο το οποίον θέλω, τούτο δεν πράττω, αλλ' εκείνο το οποίον μισώ, τούτο πράττω…»*** (Ρωμαίους Ζ/7:14-15) και συνεχίζει πιο κάτω στο εδάφιο 18 ***«διότι εξεύρω ότι δεν κατοικεί ΕΝ ΕΜΟΙ (δηλαδή εις την σάρκα)αγαθόν…»*** **.**

Εδώ ο Παύλος μας μιλάει συγκεκριμένα για την επίδραση και τη δύναμη της αμαρτίας επάνω στον πιστό, επάνω στον αναγεννημένο άνθρωπο, όχι στον μη πιστό, σε αυτόν δηλαδή που δεν έχει προσωπική σχέση με τον Ιησού, γιατί ο Παύλος μιλάει **μέσα από τη δική του προσωπική εμπειρία,** αφότου γνώρισε τον Ιησού Χριστό ως προσωπικό του σωτήρα και λυτρωτή. Αυτό το διευκρινίζει ο ίδιος, λέγοντας**:** ***«Διότι*** **ηδύνομαι** ***μεν εις τον νόμον του Θεού κατά τον εσωτερικόν άνθρωπον, βλέπω όμως*** **εις τα μέλη μου,** ***άλλον νόμον αντιμαχόμενον εις τον ΝΟΜΟΝ ΤΟΥ ΝΟΟΣ μου, και αιχμαλωτίζοντά με εις τον ΝΟΜΟΝ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ,*** **τον υπάρχοντα μέσα εις τα μέλη μου***»* (Ρωμαίους Ζ/7:22-23)**.**

Λέγει **"ηδύνομαι",** δηλαδή "ευχαριστιέμαι στο νόμο του Θεού" και δεν θα μπορούσε ποτέ ο Παύλος να ευχαριστιέται (να

"ηδύνεται") στο νόμο του Θεού ΕΑΝ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΓΝΩΡΙΣΕΙ προσωπικά ΠΡΩΤΑ ΤΟΝ ΘΕΟ εν Χριστώ Ιησού. Και συνεχίζει να λέγει ***«…και αιχμαλωτίζοντά με εις τον νόμον της αμαρτίας ΤΟΝ ΟΝΤΑ ΕΝ*** (=ο οποίος είναι μέσα) ***ΤΟΙΣ ΜΕΛΕΣΙ ΜΟΥ»***. Η αμαρτία είναι μέσα στα μέλη μας, γι' αυτό πρέπει να ζητάμε από τον Κύριο Ιησού να μας κρατά συνέχεια άγιους, αγνούς και καθαρούς, ώστε να μη δίνουμε τροφή και τόπο στον Διάβολο και εφόσον έχουμε καθημερινή επαφή μαζί Του, τότε δεν θα δουλεύουμε ***«με την σάρκα εις τον νόμον της αμαρτίας»*** (Ρωμαίους Ζ/**7**:25)**.**

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης η παρουσία του Θεού βρισκόταν μέσα στην "Κιβωτό της Διαθήκης" που βρισκόταν αρχικά στη Σκηνή του Μαρτυρίου και αργότερα μέσα στο ναό του Σολομώντα στην Ιερουσαλήμ. **Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης,** ο Θεός δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς (Πράξεις Ζ/**7**:48, Ιωάννης Δ/**4**:24),, αλλά ναός Του είναι το σώμα των πιστών που έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα Του. Είναι ο "τύπος" (Κιβωτός της Διαθήκης) και το "αντίτυπον" (ναός του σώματός μας).

Να θυμηθούμε το περιστατικό που ο Ιησούς Χριστός πήγε στο ναό και βλέποντας τους εμπόρους να έχουν κάνει κατάληψη του χώρου, πήρε ένα μαστίγιο και γεμάτος θεία οργή τους πέταξε όλους έξω, λέγοντας ***«μη κάμνετε τον οίκον του Πατρός μου οίκον εμπορίου»*** (Ιωάννης Β/**2**:16). Εδώ έχουμε τον τύπο, ενώ το αντίτυπο είναι η καρδιά του ανθρώπου, που πριν αναγεννηθεί ήταν γεμάτη με ζώα, χοίρους, φίδια, τσακάλια, κλπ, που όλα αυτά αντιπροσωπεύουν δαιμόνια.

Ο άνθρωπος πρέπει να πάρει το μαστίγιο του Λόγου του Θεού και του Πνεύματός Του και να πετάξει έξω όλα αυτά τα ζώα (δαιμόνια) που έχει μέσα του και να καθαρίσει ο οίκος του, το σώμα του. Η καρδιά μας τυπολογικά είναι ένα **σαλόνι,** που μέσα του κατοικούσαν ακάθαρτα ζώα, τα οποία όταν πετάχτηκαν έξω, το σαλόνι **καθάρισε**. Αυτό είναι η αναγέννηση του ανθρώπου και το σώμα του είναι πλέον καθαρό, αλλά δεν αρκεί μόνον αυτό, γιατί υπάρχει ο κίνδυνος να επιστρέψουν πάλι τα δαιμόνια και να εισέλθουν μέσα του.

Αυτό το εξήγησε ο ίδιος ο Ιησούς με τον πιο απλό και κατανοητό τρόπο, λέγοντας ότι το πονηρό ακάθαρτο πνεύμα που κατοικούσε μέσα στον άνθρωπο, όταν θα βγει από μέσα του, δεν θα βρίσκει πουθενά ανάπαυση και θα θελήσει να επιστρέψει και πάλι στην προηγούμενη κατοικία του, που ήταν το σώμα του πιστού πλέον ανθρώπου. Ας προσέξουμε, πως ακριβώς το περιέγραψε ο Ιησούς**:** ***«Όταν δε*** **το ακάθαρτον πνεύμα** ***εξέλθει από του ανθρώπου, διέρχεται δι' ανύδρων τόπων και ζητεί ανάπαυσιν και δεν ευρίσκει .....Τότε λέγει·*** **"Ας επιστρέψω εις τον οίκόν μου, όθεν εξήλθον"** ***και ελθόν ευρίσκει αυτόν ΚΕΝΟΝ*** *(άδειον),* ***σεσαρωμένον και εστολισμένον»*** (Ματθαίος ΙΒ/**12:**43-44)**.**

Το δαιμόνιο σκέφτηκε ότι μόνο του ήταν ανίσχυρο, γι' αυτό και εκδιώχθηκε, έπρεπε λοιπόν να φέρει μαζί του για ενίσχυση και άλλες πονηρές δυνάμεις, πιο ισχυρές από τον εαυτό του, για να επανακτήσει το έδαφος που έχασε, το οποίο θεωρούσε δικό του (**"να επιστρέψω στον οίκο ΜΟΥ"** είπε), ήθελε να διεκδικήσει και πάλι τα δικαιώματα που έχασε**:** ***«Τότε υπάγει και παραλαμβάνει μεθ' εαυτού*** **επτά άλλα πνεύματα πονηρότερα εαυτού,** ***και εισελθόντα κατοικούν εκεί, και ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΧΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΚΕΙΝΟΥ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ»*** (Ματθαίος ΙΒ/**12:**45)**.**

Τι πρέπει να κάνει ο αναγεννημένος πιστός για να μη συμβεί αυτό και να είναι συνέχεια καθαρός ο οίκος του, το σώμα του**;** Στην περίπτωση αυτή, η λύση του προβλήματος **είναι <u>μία</u> για κάθε πιστό.** Χρειάζεται να έρθει ο Κύριος Ιησούς και να μας βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του, να γεμίσει όλο τον οίκο μας (το σώμα μας) με την παρουσία Του και τη δόξα Του και εφόσον το σώμα μας γίνεται ο ναός του αγίου Πνεύματος του Θεού, τότε και η θύρα εισόδου για τα δαιμόνια σφραγίζεται (βλ. Α' Κορινθίους Γ/**3:**16, ς'/**6:**19**,** Εφεσίους Β/**2:**21-22**,** Β' Κορινθίους ς'/**6:**16-18**,** κλπ)**.**

Εάν ο πιστός δεν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, ή εάν έχει μεν βαπτισθεί, αλλά συνέχεια δίνει τόπο στον Διάβολο, τότε ο Διάβολος **απαιτεί** τα δικαιώματά του και τα πονηρά πνεύματα επιστρέφουν από εκεί που βγήκαν. **Γι' αυτό πρέπει ο πιστός να διατηρεί πάντα καθαρό το σαλόνι της καρδιάς του**. Λεπτομε-

ρή ανάλυση για το πως ενεργούν τα δαιμόνια μέσα στον πιστό, μπορεί ο ενδιαφερόμενος να βρει στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ"** (κωδικός 17)**.**

4. ΤΙ ΑΝΑΦΕΡΕΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Όσα συμβαίνουν συνήθως στη ζωή μας είναι ενέργειες των πνευμάτων του πονηρού υπερβατικού κόσμου και έχουμε πολλά παραδείγματα μέσα από την Αγία Γραφή. Ένα ισχυρό όπλο του Διαβόλου είναι ότι **(α)** έχει πείσει τον αμαρτωλό άνθρωπο ότι **δεν υπάρχει** και **(α)** έχει εξαπατήσει τον αναγεννημένο πιστό να μην ασχολείται πολύ μαζί του, γιατί αυτό "δεν είναι" προς δόξα του Κυρίου. Αναφέρω παρακάτω μερικές περιπτώσεις ενδεικτικά**:**

(1) ΠΝΕΥΜΑ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

«Κάποια γυνή είχε* πνεύμα ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ *δεκαοκτώ έτη, και ήτο συγκύπτουσα ….αύτη δε, ενώ είναι θυγάτηρ του Αβραάμ, την οποία ο* Σατανάς έδεσεν *ιδού δεκαοκτώ έτη…» (Λουκάς ΙΓ/13:11-17). Εδώ μας λέγει η Γραφή ότι γυναίκα αυτή, η οποία είχε μέσα της δαιμόνιο ασθένειας, **ήταν θυγατέρα του Αβραάμ,** ήταν δηλαδή πιστή στον Θεό, γνώριζε και ακολουθούσε τον άγιο νόμο Του. Δεν ήταν έξω από τις υποσχέσεις και τις επαγγελίες του Θεού, αλλά ζούσε μέσα σ' αυτές και όμως ο Πονηρός είχε αποκτήσει επάνω της δικαιώματα.

«…Μοι εδόθη ΣΚΟΛΟΨ εις την σάρκα, ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΤΑΝ, δια να με ραπίζη, δια να μη υπεραίρωμαι» (Β΄ Κορινθίους ΙΒ/12:7). Ίσως αναρωτηθεί κάποιος "Είναι δυνατόν ο Παύλος, που ήταν γεμάτος από το Πνεύμα και τη δύναμη του Θεού, να έχει μέσα του κάποιο πνεύμα που του δημιουργούσε προβλήματα**;**" Ναι, είναι δυνατόν, γιατί έτσι μας διδάσκει ο Λόγος του Θεού, αλλά και ο ίδιος ο Παύλος το αναφέρει για τον εαυτό του στην επιστολή προς Ρωμαίους Ζ/7:12-25. Όπως ο ίδιος ο Παύλος γράφει, το επέτρεψε αυτό ο Θεός "για να μην υπερηφανευθεί" για τις πολλές αποκαλύψεις που του είχε δώσει.

Εδώ θα ήθελα να κάνω και μία αναγκαία διευκρίνιση, τι εννοεί ο Παύλος, λέγοντας "σκόλοψ": Μία μεγάλη μερίδα ερμηνευτών της Βίβλου πιστεύει ότι ο σκόλοπας, ο άγγελος του Σατα-

νά, που ήταν στη σάρκα του Παύλου ήταν κάποιο πνεύμα ασθένειας. Εδώ ο ίδιος ο Παύλος δεν λέγει **ρητά** ότι είχε πρόβλημα ασθένειας, αλλά λέγει για σκόλοπα και **"σκόλοψ"** στην Βίβλο είναι το **"αγκάθι".** Υπήρχε κάποιο αγκάθι από τη δράση των πονηρών δυνάμεων επάνω στη ζωή του Παύλου, που του προξενούσε πόνο, για να τον κρατεί ταπεινό και να μην υπερηφανεύεται. Ο Ιεζεκιήλ αναφέρεται για ***«σκόλοπα πικρίας και άκανθα οδύνης»*** (βλ. Ιεζεκιήλ ΚΗ/**28:**24). Αναμφισβήτητα στη ζωή του Παύλου υπήρχαν "σκόλοπες", "αγκάθια" και "σκορπιοί" στη σάρκα του για να τον ραπίζουν.

Βλέπε επίσης: Μάρκος Θ/**9:**17-25 **(πνεύμα ΑΛΑΛΟΝ),** Ματθαίος Θ/**9:**32-34 **(πνεύμα ΚΩΦΟΝ δαιμονιζόμενον),** Ματθαίος ΙΒ/**12:**22 και Λουκάς Η/**8:**26-39, ΙΑ:14 **(δαιμόνιον ΚΩΦΟΝ),** κλπ..

(2) ΠΝΕΥΜΑ ΠΛΑΝΗΣ

«Το δε πνεύμα ρητώς λέγει, ότι εις τους ύστερους καιρούς θέλουν αποστατήσει μερικοί από της πίστεως, προσέχοντες εις ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΠΛΑΝΗΣ και εις διδασκαλίας δαιμονίων…» (Α΄ Τιμόθεου Δ/**4:**1). Πολλοί χριστιανοί που έχουν γνωρίσει τη χάρη και τις ευλογίες του Θεού στη ζωή τους, αποστατούν γιατί δίνουν τόπο στην καρδιά τους σε πνεύματα πλάνης και απάτης. Ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς είπε ότι ο Διάβολος, δεν θα πλανήσει μόνον τους απλούς πιστούς, αλλά θα πλανήσει και τους εκλεκτούς (Ματθαίος ΚΔ/**24**:24). Στην Αποκάλυψη ΙΒ/**12**:4 αναφέρεται ότι η ουρά του Δράκοντα, του Διαβόλου ***«έσυρε το τρίτον των ΑΣΤΕΡΩΝ του ουρανού, και έριψεν αυτούς εις την γην».*** Μέσα στην Βίβλο οι εργάτες του Θεού παρομοιάζονται με "αστέρες" (βλ. Δανιήλ ΙΒ/**12**:3**,** Α΄ Κορινθίους ΙΕ/ **15**:41).

(3) ΠΝΕΥΜΑ ΨΕΥΔΟΥΣ: Βλέπε, Α΄ Βασιλέων ΚΒ/**22:**22**,** Β΄ Χρονικών ΙΗ/**18**:21-22**,** κλπ.

(4) ΠΝΕΥΜΑ ΜΑΝΤΕΙΑΣ - ΠΥΘΩΝΟΣ: Βλέπε, Λευιτικό ΙΘ/**19:**31, Κ/**20:**27**,** Α΄ Σαμουήλ ΚΗ/**28:**3-9**,** Πράξεις Ις΄/**16:**16-18, ΙΘ/**19:**16-18.

(5) ΠΝΕΥΜΑ ΠΟΡΝΕΙΑΣ: Βλέπε, Ωσηέ Δ/**4**:12, Ε/**5**:4, κλπ.

(6) ΠΝΕΥΜΑ ΑΚΑΘΑΡΤΟΝ: Βλέπε**, Ματθαίος** Η/**8**:28, ΙΒ/**12**:43-44, ΙΖ/**17**:14-18**, Λουκάς** Δ/**4**:33-35, ς΄/**6**:18, ΙΑ/**11**:24**, Μάρκος** Α/**1**:23,

Γ/3:30, Ε/5:2, Ζ/7:25, Αποκάλυψη Ις΄/16:13, Ζαχαρίας ΙΓ/13:2.

Διάβασε με προσοχή τα παραπάνω εδάφια από την Γραφή σου.

Ο πιστός πρέπει με **εξουσία** και **δύναμη** Πνεύματος αγίου να επιτιμά τις πονηρές δυνάμεις του σκότους στο παντοδύναμο όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ για να ελευθερωθεί ο ίδιος, η οικογένειά του και όσοι από το λαό του Θεού βρίσκονται σε πνευματικά δεσμά. Η εκκλησία του Ιησού σήμερα έχει ανάγκη από αποκατάσταση, αγιότητα και καθαρισμό, ώστε να είναι έτοιμη για να την παραλάβει ο νυμφίος Ιησούς, να είναι νύμφη ντυμένη με το λευκό ένδυμα της δικαιοσύνης και κοσμημένη με αγιότητα, ευσέβεια και καθαρότητα.

Για να συμβεί όμως αυτό, πρέπει να ζητεί αδιάλειπτα τον αγιασμό της, να ζητεί από τον Κύριο της δόξας να την καθαρίζει από τα πνεύματα της πονηρίας που φιλοξενεί μέσα της. Ο ίδιος ο Ιησούς μας προειδοποιεί ότι ***«δεν θέλει εισέλθει εις αυτήν*** (στην ουράνια πόλη) ***ο υ δ έ ν το οποίο ΜΙΑΙΝΕΙ και προξενεί ΒΔΕΛΥΓΜΑ, και ΨΕΥΔΟΣ, αλλά*** *(θα εισέλθουν)* ***μόνον οι γεγραμμένοι εις το βιβλίον της ζωής του Αρνίου»*** (Αποκάλυψη ΚΑ/21:27).

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01) «ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ» -εκδ.**"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** -Κωδ.**17.**

(02) «ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑ» -εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** -Κωδικός **18.**

(03) CD 041 - «Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ 2 ΒΑΣΙΛΕΙΩΝ» (ομιλητής Αλκιβιάδης Τζελέπης)**.**

(04) «Η ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ» - **Σειρά 4 CD/VCD** (**Α**λκ.**Τ**ζελέπης)**.**

(05) «ΘΕΛΟΥΣΙ ΕΚΒΑΛΕΙ ΔΑΙΜΟΝΙΑ» - **Derek Prince** (εκδόσεις **"το ΑΝΩΓΕΙΟ" - 2001**)**.**

(06) «Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ» - **Jessie Penn Lewis & Evav Roberts** (εκδ. **"ΘΡΙΑΜΒΟΣ**)**.**

(07) «Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ» - **Kenneth E. Hagin** (εκδόσεις **"το ΑΝΩΓΕΙΟ" - 1998**)**.**

(08) «Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ» - **Rebecca Brown** (εκδόσεις **"το ΑΝΩΓΕΙΟ" - 1997**)**.**

(09) «ΗΡΘΕ ΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΤΟΥΣ ΔΕΣΜΙΟΥΣ» - **Rebecca Brown** (έκδοση **1999**)**.**

(10) .....

(11) .....

(12) .....

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 10 - 4

Α΄ έκδοση: 01/2001 ❖ Β΄ έκδοση: 2022 ❖ Σελίδες 276

Το βιβλίο από τελείται από τρία μέρη:

Μέρος 1ο - ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ.ΠΝΕΥΜΑΤΑ

"ξεσκεπάζοντας τον εχθρό"

Μέρος 2ο - ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ.ΠΝΕΥΜΑΤΑ

"συντρίβοντας τον εχθρό"

Μέρος 3ο - ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑ -

"σπάζοντας τα δεσμά του εχθρού"

❖ Μια θαυμαστή αποκάλυψη του Κυρίου Ιησού Χριστού στην εκκλησία των τελευταίων καιρών, **για να ξεσκεπαστούν και να συντριφτούν** τα έργα του Διαβόλου και των πονηρών σκοτεινών δυνάμεών του και **για να ετοιμαστεί η νύμφη Του** για τον ένδοξο ερχομό Του.

❖ Πρόκειται για διασκευή του βιβλίου **«ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ»** των **Φράνκ και Άϊντα Μακ Χάμμοντ**, στο οποίο έχουν προστεθεί από τον συγγραφέα **Αλκιβιάδη Τζελέπη** πλήθος νέων στοιχείων, απόψεων και πληροφοριών, με αποτέλεσμα η ανάλυση να γίνεται με λεπτομερή τρόπο. Τα **2** τελευταία κεφάλαια έχουν προστεθεί εξ ολοκλήρου από τον Έλληνα συγγραφέα.

5 Β Α Π Τ Ι Σ Μ Α ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

1. ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΟΥΤΟ;

Οι μαθητές του Ιησού Χριστού, λίγο πριν την ανάληψή Του, Τον ρώτησαν ***«Κύριε, τάχα εις τον καιρόν τούτον*** *(θα)* ***αποκαθιστάνεις την βασιλείαν εις τον Ισραήλ;»*** (Πράξεις Α/**1**:6). Αυτός τους απάντησε**:** ***«Δεν ανήκει εις εσάς να γνωρίζετε τους χρόνους ή τους καιρούς, τους οποίους ο Πατήρ έθεσεν εις την ιδία Αυτού εξουσία, αλλά*** **θέλετε λάβει δύναμιν,** ***ΟΤΑΝ ΕΠΕΛΘΕΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ επάνω εις εσάς και*** **θέλετε είσθαι εις Εμέ μάρτυρες** ***και εις την Ιερουσαλήμ και εις πάσαν την Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γης»*** (Πράξεις Α/**1**:7-8)**.** Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του να καθίσουν εκεί που βρίσκονται, όχι για πάντα, αλλά μέχρι να ντυθούν με τη δύναμη από τον ουρανό**:** ***«Και ιδού, εγώ αποστέλλω την <u>επαγγελίαν</u> του Πατρός μου επάνω εις εσάς, σεις δε καθήσατε εις την πόλιν Ιερουσαλήμ*** **εωσού ενδυθείτε ΔΥΝΑΜΙΝ ΕΞ ΥΨΟΥΣ»** (Λουκάς ΚΔ/**24**:49)**.**

Ο Ιησούς με τα λόγια αυτά, επισημαίνει στους μαθητές Του ποια έπρεπε να είναι η βασική τους προτεραιότητα. Πάνω από όλα τα θέματα ή τα προβλήματα που τους απασχολούσαν και πριν από οποιαδήποτε άλλη ενέργειά τους, εκείνο που ήταν ζωτικής σημασίας για την πνευματική τους ζωή, ήταν η επιτακτική ανάγκη **να λάβουν τη ΔΥΝΑΜΗ του αγίου Πνεύματος του Θεού.**

Η υπόσχεση του Ιησού εκπληρώθηκε δέκα ημέρες μετά την ανάληψή Του, κατά την ημέρα της εορτής των Ιουδαίων της Πεντηκοστής. Όπως είχαν μαζευτεί και προσευχόντουσαν, ξαφνικά έγινε ένας ήχος από τον ουρανό, που έμοιαζε σαν να φυσά ένας βίαιος άνεμος, ο οποίος με ορμή γέμισε όλο το σπίτι όπου ήσαν οι μαθητές και οι λοιποί. Τότε συνέβηκε ένα συγκλονιστικό και πρωτόγνωρο γεγονός, φάνηκαν πύρινες γλώσσες που κάθισαν επάνω στον καθένα ξεχωριστά και ***«επλήσθησαν άπαντες***

Πνεύματος αγίου, και άρχισαν να λαλούν ξένες γλώσσες, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλούν» (βλ. Πράξεις Α/**1**:1-4)**.**

Όταν λοιπόν συνέβηκε το θαυμαστό αυτό γεγονός, ο Λόγος του Θεού μας αναφέρει ότι οι συγκεντρωμένοι που άκουσαν τη βοή αυτή και έτρεξαν να δουν τι συμβαίνει, δεν το δέχτηκαν όλοι με τα ίδια αισθήματα**:**

(1) **Άλλοι** θαύμαζαν, που οι μαθητές δόξαζαν τον Θεό για τα μεγαλεία Του σε ξένες γλώσσες, που για τους ίδιους ήταν άγνωστες**:** ***«…Ακούομεν αυτούς λαλούντας εις τας γλώσσας ημών τα μεγαλεία του Θεού»*****.**

(2) **Άλλοι** ρωτούσαν μεταξύ τους ***«τι σημαίνει τούτο;»***, αλλά δεν μπορούσαν να δώσουν κάποια λογική εξήγηση για το θαυμαστό αυτό φαινόμενο**.**

(3) **Άλλοι** χλεύαζαν και έλεγαν ότι είναι μεθυσμένοι**:** ***« Άλλοι δε χλευάζοντες έλεγον ότι είναι γεμάτοι από γλυκύν οίνον»*****.**

(4) **Άλλοι** το δέχτηκαν σαν μια θαυμαστή ενέργεια του Θεού, με αποτέλεσμα να έρθει η καρδιά τους σε κατάνυξη, να μετανοήσουν και να πιστέψουν στο κήρυγμα του Πέτρου και να δεχτούν το μήνυμα του ευαγγελίου του Ιησού.

Από τότε που συνέβηκε το γεγονός αυτό, πριν δύο χιλιάδες χρόνια περίπου, μέχρι και σήμερα το ερώτημα στα χείλη των ανθρώπων και ιδιαίτερα των αναγεννημένων πιστών είναι ***«τι σημαίνει τούτο;»*** (Πράξεις Β/**2**:12)**.**

(1) **Άλλοι** υποστηρίζουν ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, που συνοδεύεται από το φαινόμενο των ξένων γλωσσών, ήταν μόνον για την **πρώτη αποστολική εκκλησία**, γιατί έπρεπε να κηρυχθεί το μήνυμα του ευαγγελίου με τη δύναμη του Πνεύματος του Θεού**.**

(2) **Άλλοι** πιστεύουν ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής είναι για όλες τις εποχές, άρα **είναι και γι' εμάς σήμερα,** γιατί είναι το **σημείο** ότι ο Θεός κατοικεί μέσα στον πιστό και το σώμα του γίνεται ο ναός Του**.**

(3) **Άλλοι** δέχονται ότι ήταν για την αποστολική εποχή, αλλά **"εάν θέλει" ο Θεός** βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα Του και σήμερα, σε όσους ευαρεστείται**.**

(4) **Άλλοι** δέχονται ότι βάπτισμα εν Πνεύματι είναι και γι' εμάς σήμερα, σαν μια δεύτερη εμπειρία, μετά την εμπειρία της αναγέννησης, αλλά **χωρίς να συνοδεύεται** από το σημείο των ξένων γλωσσών**.**

(5) **Άλλοι** διακηρύττουν"εμείς σήμερα θέλουμε τον καρπό του Πνεύματος και πάνω απ' όλα θέλουμε την αγάπη και δεν χρειαζόμαστε τις ξένες γλώσσες και τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος, γιατί χωρίς αγάπη δεν μας ωφελούν"**.**

(6) **Άλλοι** διακηρύττουν ότι όταν αναγεννήθηκαν, βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, χωρίς όμως να μιλήσουν σαν σημείο τις ξένες γλώσσες, γιατί στην πρώτη αποστολική εκκλησία δεν ....μίλησαν όλοι ξένες γλώσσες όταν έλαβαν το άγιο Πνεύμα**.**

(7) **Και πάρα πολλές** άλλες απόψεις, μικρότερης έκτασης, υπάρχουν ανάμεσα στους πιστούς σχετικά με την εμπειρία της Πεντηκοστής, όπως η άποψη ότι οι ομιλίες σε ξένες γλώσσες και ειδικά όταν ο πιστός υποστηρίζει ότι είναι γλώσσες αγγέλων είναι αυθυποβολή, ή κατάληψη από πονηρές δαιμονικές δυνάμεις, κλπ**.**

Θα πρέπει να επισημάνουμε το γεγονός ότι το θέμα αυτό αποτελεί υψίστης σημασίας προσωπικής επιλογής, γιατί **όλοι οι πιστοί**, **είτε το επιδιώκουν, είτε όχι, έρχονται αντιμέτωποι με το μέρος αυτό της Αγίας Γραφής**, εάν δηλαδή, το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Θεού, ακολουθούμενο από το σημείο της ομιλίας των ξένων γλωσσών, όπως δόθηκε στην πρώτη αποστολική εκκλησία, είναι και γι' εμάς σήμερα ή όχι**.**

Η **απόρριψη** ή η **αποδοχή** της αλήθειας αυτής από τον κάθε πιστό, θα είναι ένας καθοριστικός παράγοντας, τόσο για την παραπέρα επίγεια πνευματική πορεία του, όσο και για τη μέλλουσα ημέρα, κατά την οποία θα βρεθεί μπροστά στο βήμα του Χριστού. Το πιο συγκλονιστικό και τραγικό για τον πιστό θα είναι **όταν κάνει λάθος εκλογή,** η οποία θα του στερήσει και τη συμμετοχή στην αρπαγή της εκκλησίας, γιατί η Βίβλος μας αποκαλύπτει ότι το βάπτισμα του Πνεύματος είναι ο ***«αρραβώνας του Πνεύματος»,*** είναι το δαχτυλίδι του αρραβώνα, που δίνει ο νυμφίος Ιησούς στην εκλεκτή Του νύμφη εκκλησία, είναι το σημείο ότι μας ***«εσφράγισεν διά την ημέρα της απολύτρωσης»***, για την ημέρα της αρπαγής της νύμφης εκκλησίας Του (βλ. Β' Κορινθίους Α/

1:22,, Ε/**5**:5**,** Εφεσίους Δ/**4**:30, κλπ)**.**

2. Η ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Πριν από εκατοντάδες χρόνια ο Θεός έδωσε μια θαυμαστή υπόσχεση, που γέμισε με χαρά τις καρδιές των προφητών. Η υπόσχεσή Του ήταν ότι, Εκείνος, ο αιώνιος Θεός, ο ένας και μόνος Θεός που υπάρχει, ο δημιουργός του ουρανού και της γης, θα ερχόταν σε **πρώτο στάδιο** να κατοικήσει ΜΕΤΑΞΥ (ανάμεσα) ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ και σε **δεύτερο στάδιο** να κατοικήσει ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΤΟΥΣ**.**

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ του μυστηρίου, δηλαδή να κατοικήσει ο Θεός ανάμεσα στους ανθρώπους εκπληρώθηκε με τη γέννηση του Υιού Του, του Ιησού Χριστού διά μέσου της παρθένου Μαρίας, όπου ***«ο Θεός εφανερώθη εν σαρκί»*** (Α΄ Τιμόθεου Γ/**3**:16), ***«ο Θεός*** *(ήτο)* ***εν Χριστώ»*** (Β΄ Κορινθίους Ε/**5**:19). Ο Ιησούς Χριστός είναι η **ορατή** εικόνα του Θεού του **αοράτου** (Κολοσσαείς Α/**1**:15), είναι ο **τύπος** από το **αντίτυπο**, είναι ***«το ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ*** *(=η ακτινοβολία)* ***της δόξης και ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ της υποστάσεως Αυτού*** *(του Πατέρα)****…»*** (Εβραίους Α/**1**:3). Ο Πατέρας, ο ένας και μόνος Θεός, ο ποιητής του ουρανού και της γης φανερώθηκε στο πρόσωπο του εκλεκτού Του, του κεχρισμένου Του Ιησού Χριστού και έτσι εκπληρώθηκε το πρώτο μέρος του σχεδίου του Θεού να κατοικήσει ανάμεσα στους ανθρώπους (βλ. Ιωάννης ΙΔ/**14**:7-11, Ι'/**10**:38, ΙΒ/**12**: 44-45, ΙΖ/**17**:21-23**,** Κολοσσαείς Α/**1**:15, κλπ)**.**

Ο Θεός, ο οποίος είναι «Πνεύμα» (**βλ**. Ιωάννης Δ/**4**:24, Ιωήλ Β/**2**:28, Κριτές Γ/**3**:10, κλπ), είχε προείπει ότι το **Πνεύμα** Του που είναι **άγιο** (γιατί ο ίδιος είναι **άγιος** Θεός), θα κατοικούσε **χωρίς μέτρο**, χωρίς κάποιον περιορισμό μέσα στον εκλεκτό Του, μέσα στον κεχρισμένο Του (βλ. Ησαΐας ΙΑ/**11**:1-2, ΜΒ/**42**:1, ΜΗ/**48**:16, ΞΑ/ **61**:1, Κολοσσαείς Α/**1**:19, Ιωάννης Γ/**3**:34, Λουκάς Γ/**3**:21, κλπ)**.**

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ του θαυμαστού μυστηρίου, να κατοικήσει δηλαδή ο Θεός μέσα στις καρδιές των ανθρώπων, εκπληρώθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν ήλθε να κατοικήσει ως **«Πνεύμα ζωοποιούν»** μέσα στις καρδιές όλων, όσων Τον εκζητούσαν και έτσι ο πιστός γίνεται ο ναός του ζωντανού Θεού (Α΄ Κορινν-

θίους Γ/**3:**16-17, ς΄/**6:**19-20**,** Β΄ Κορινθίους ς'/**6**:16, ΙΓ/**13:**5, κλπ)**.**

Με την ανάληψή Του, ο Ιησούς έφυγε **"κατά σάρκα",** γιατί δεν μπορούσε να ήταν ταυτόχρονα παντού και επανήλθε **"πνευματικά"** ως Πνεύμα ζωοποιούν**:** ***«Προς εσάς πρώτον ο Θεός*** **αναστήσας** ***τον Υιόν αυτού Ιησούν*** **ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ αυτόν** ***διά να σας ευλογεί όταν επιστρέφετε έκαστος από τις πονηρίες σας»*** (Πράξεις Γ/**3:** 26 - Βλέπε: Α' Κορινθίους ΙΕ/**15:**45 Πράξεις Κς'/**26:**23). Ήταν μια διαφορετική φανέρωση του Κυρίου Ιησού και αυτό εννοούσε όταν μιλούσε στους μαθητές Του ***«διά παροιμιών»*** (Ιωάννης Ις'/**16**:25) και τους έλεγε για ***«ΑΛΛΟΝ παράκλητον»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14**:16,26**,** ΙΕ/**15**:25**,** Ις'/**16**:7,12**,** κλπ), για **διαφορετική** φανέρωση του μεσίτη (παράκλητου), που είναι ο Κύριος Ιησούς (βλ. Α' Ιωάννου Β/**2**:1-2, Ρωμαίους Η/**8**:34, Α' Τιμόθεου Β/**2**:5, κλπ)**.**

Ο αναστημένος και δοξασμένος Ιησούς, την ημέρα της Πεντηκοστής **εξέχεε** το Πνεύμα Του στην εκκλησία Του, την οποία απέκτησε από την πληγωμένη Του πλευρά, **εξέχεε** την υπόσχεση του Πατέρα στα παιδιά Του, που ήταν ο καρπός του πόνου της ψυχής Του και αυτό είναι το μυστήριο, το οποίο ήταν επί αιώνες κρυμμένο και φανερώθηκε τώρα στους αγίους του Θεού και το μυστήριο αυτό είναι **Ο ΙΗΣΟΥΣ ΜΕΣΑ ΜΑΣ:** ***«...Το μυστήριον,*** *(το οποίον ήτο)* **αποκεκρυμμένον** ***από των αιώνων και από των γενεών,*** **τώρα δε εφανερώθη** ***εις τους αγίους Αυτού, εις τους οποίους ηθέλησεν ο Θεός να φανερώσει ποιος*** *(είναι)* ***ο πλούτος της δόξας του μυστηρίου τούτου εις τα έθνη,*** **"το οποίο** *(μυστήριο)* **είναι ο Χριστός μέσα σας"** *(αρχαίο "ὁ εστίν Χριστός <u>εν</u> υμίν"),* ***η ελπίς της δόξας»*** (Κολοσσαείς Α/**1:**26-27)**.**

Την υπόσχεση του Θεού για το άγιο Πνεύμα Του την βλέπουμε επανειλημμένα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή, Παλαιά Διαθήκη και Καινή Διαθήκη**:**

- **<u>ΙΩΗΛ Β/</u>**2:**<u>28-29</u>** ***«Και μετά ταύτα*** **θέλω εκχέει το πνεύμα μου** ***επί πάσαν σάρκα· και*** **θέλουν προφητεύσει** ***οι υιοί σας και οι θυγατέρες σας· οι πρεσβύτεροί σας*** **θέλουν ενυπνιασθεί** ***ενύπνια, οι νεανίσκοι σας*** **θέλουν ιδεί** ***οράσεις»*** (βλ. Πράξεις Β/**2:**16-21)**.**
- **<u>ΗΣΑΪΑΣ ΜΔ/</u>**44:**<u>3</u>** ***«Διότι*** **θέλω εκχέει ΥΔΩΡ** ***επί τον διψώντα και πο-***

ταμούς επί την ξηράν· **θέλω εκχέει το ΠΝΥΜΑ Μου** *επί το σπέρμα σου και την ευλογίαν μου επί τους εκγόνους σου».*

- **ΗΣΑΪΑΣ ΚΗ/**28:**9-13** *«...Διότι με χείλη ψελλίζοντα και* **με άλλην γλώσσαν** *θέλει ομιλεί προς τούτον τον λαόν· προς τον οποίον είπεν, Αύτη είναι η* **ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ** *(με την οποίαν δύνασθε) να αναπαύσετε τον κεκοπιασμένον, και αύτη είναι η* **ΑΝΕΣΙΣ***· αλλ' αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσουν».*

- **ΙΩΑΝΝΗΣ Ζ/**7:**37-39** *«Εάν κάποιος διψά, ας έρχεται προς Εμέ και ας πίνει. Όποιος πιστεύει εις Εμέ, καθώς είπεν η γραφή,* **ποταμοί ύδατος ζώντος θέλουν ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού.** *Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος, το οποίον έμελλον να λαμβάνουν οι πιστεύοντες εις Αυτόν· διότι δεν ήτο ακόμα δεδομένον Πνεύμα άγιον….».*

- **ΙΩΑΝΝΗΣ Δ/**4:**13-14** *«Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτήν· Πας ο οποίος πίνει εκ του ύδατος τούτου θέλει διψάσει πάλιν· όποιος όμως πίει εκ του ύδατος,* **το οποίον Εγώ θέλω δώσει** *εις αυτόν, ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΔΙΨΑΣΕΙ εις τον αιώνα, αλλά το ύδωρ, το οποίον θέλω δώσει εις αυτόν, θέλει γίνει εις αυτόν πηγή ύδατος αναβλύζοντος εις ζωήν αιώνιον».*

- **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΔ/**14:**21-22** *«Εις τον νόμο είναι γεγραμμένον ότι* **"δι' ετεροglώσσων και διά ξένων χειλέων θέλω λαλήσει προς τον λαόν τούτον, και ουδέ ούτω θέλουν με εισακούσει"***, λέγει Κύριος. Ώστε* **οι γλώσσες είναι διά ΣΗΜΕΙΟΝ** *ουχί προς τους πιστεύοντας, αλλά προς τους απίστους».*

Λεπτομέρειες για το θέμα αυτό σας συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ - Η θεότητα του Ιησού Χριστού"** (κωδικός 23)**.**

3. ΠΟΙΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΛΑΒΟΥΝ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Για να βαπτισθεί κάποιος με το άγιο Πνεύμα του Θεού, απαραίτητη προϋπόθεση είναι **να έχει αναγεννηθεί** από τον Λόγο και από το Πνεύμα του Θεού, δηλαδή να έχει γίνει μέσα στην καρδιά του έργο ένα πνευματικού καθαρισμού από κάθε ρυπαρότητα που προσφέρει ο κόσμος της αμαρτίας. Αυτό το δικαίωμα, ως πιστοί, το έχουμε αποκτήσει με το αίμα της θυσίας του Ιησού Χριστού.

Η καρδιά του κάθε ανθρώπου είναι σαν ένα σπίτι γεμάτο με ζώα (δαιμόνια). Έρχεται όμως η αλήθεια του Λόγου του Θεού, διά πίστεως στη λυτρωτική θυσία του Ιησού και αρχίζει το έργο της

ανακαίνισης και του καθαρισμού του σπιτιού της καρδιάς μας και τα "τρωκτικά" αυτά ζώα που μας κατέτρωγαν τη ζωή με προβλήματα, άγχος, αρρώστιες , ανησυχία, ταραχή, φόβους, κλπ πετάγονται έξω και έτσι ελευθερωνόμαστε από τις αμαρτίες μας. Αυτό είναι η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ **σαν πρώτη εμπειρία**, αλλά δεν αρκεί μόνο αυτό, πρέπει τώρα που το σπίτι της καρδιάς μας είναι καθαρό και άγιο ΝΑ ΓΕΜΙΣΕΙ και με το Πνεύμα του Θεού, **σαν μια δεύτερη εμπειρία** στη ζωή του πιστού, που είναι διαφορετική από την πρώτη. Για το θέμα της αναγέννησης έχουμε αναφερθεί με περισσότερες λεπτομέρειες στο **"Κεφάλαιο 2",** στο οποίο ασχοληθήκαμε "πως ο άνθρωπος σώζεται από τις αμαρτίες του"**.**

Τις δύο αυτές ξεχωριστές εμπειρίες (ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ και ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ) η Αγία Γραφή τις διδάσκει με σαφήνεια και καθαρότητα και θα αναφερθούμε ενδεικτικά σε 4 περιπτώσεις**:**

(1) **ΠΡΑΞΕΙΣ Β/**2**:38-39** ***«Και ο Πέτρος είπε προς αυτούς·*** **Μετανοήσατε,** ***και*** **ας βαπτισθή** ***έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και*** **θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος.** ***Διότι προς εσάς είναι η επαγγελία και προς τα τέκνα σας και προς πάντας τους εις μακράν, όσους αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός ημών»*** (κείμενο Βάμβα).

Εδώ έχουμε τρεις διαφορετικές ενέργειες, όπου η μία (η επόμενη) είναι άμεσο επακόλουθο της άλλης (της προηγούμενης)**:**

- **ΜΕΤΑΝΟΙΑ** (αφού πιστέψει στον Λόγο του Θεού)**.**
- **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ** (αφού ομολογήσει την πίστη του στην αλήθεια του Λόγου του Θεού)**.**
- **ΔΩΡΕΑ** (ΒΑΠΤΙΣΜΑ) **ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.**

Ο Πέτρος λέγει ***«και ΘΕΛΕΤΕ ΛΑΒΕΙ την δωρεάν του αγίου Πνεύματος...»***, δεν λέγει ότι **"έχετε ήδη λάβει",** αλλά **"θα λάβετε"** (αρχαίο **"λήψεσθε"**), κάτι που πρόκειται να συμβεί στο μέλλον. Για να συμβεί όμως αυτό, θα πρέπει να έχουν προηγηθεί οι άλλες δύο ενέργειες (ΜΕΤΑΝΟΙΑ και ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ), γεγονός που φανερώνει καθαρά ότι το ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ είναι μία τρίτη ξεχωριστή εμπειρία από τις δύο άλλες που προηγούνται.

Ο Πέτρος συνεχίζει λέγοντας: **«...δ ι ό τ ι προς ΕΣΑΣ είναι η επαγγελία** *(προς εκείνους που τους μιλούσε εκείνη τη στιγμή)* **και προς τα ΤΕΚΝΑ σας** *(δηλαδή προς τους αμέσους απογόνους τους)* ***και προς πάντας τους εις ΜΑΚΡΑΝ*** *(προς όλες τις γενιές, σε όλους τις εποχές),* **ό σ ο υ ς αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός ημών».** Εφόσον εσύ σήμερα πιστεύεις ότι ο Κύριος σε "προσκάλεσε" και αναγεννήθηκες από το Πνεύμα Του και τον Λόγο Του, τότε η επαγγελία του Πνεύματός Του είναι και για σένα προσωπικά σήμερα που ζούμε στην 3η δεκαετία του 21ου αιώνα, γιατί ο Ιησούς Χριστός είναι ***«ο ίδιος ΧΘΕΣ και ΣΗΜΕΡΟΝ και εις τους ΑΙΩΝΕΣ»*** (Εβραίους ΙΓ/**13**:8), αρκεί μόνο να το πιστέψεις με την καρδιά σου.

(2) **ΠΡΑΞΕΙΣ Η/**8**:14-17** ***«Ακούσαντες δε οι απόστολοι οι*** *(ευρισκόμενοι)* ***εις Ιεροσόλυμα ότι η Σαμάρεια*** **εδέχθη τον λόγον του Θεού,** ***απέστειλαν προς αυτούς τον Πέτρον και*** *(τον)* ***Ιωάννην· οι οποίοι καταβάντες προσευχήθησαν περί αυτών διά να λάβουν Πνεύμα άγιον· διότι δεν είχεν έτι επιπέσει επ' ουδένα εξ αυτών, αλλά*** **μόνον ήσαν βεβαπτισμένοι** ***εις το όνομα του Κυρίου Ιησού. Τότε επέθετον τας χείρας επ' αυτούς, και ελάμβανον Πνεύμα άγιον»***.

Εδώ βλέπουμε ότι οι Σαμαρείτες, **πρώτον** ήσαν ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ (***"η Σαμάρεια ΕΔΕΧΘΗ τον λόγον του Θεού"***) και **δεύτερον** είχαν ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ ΣΤΟ ΝΕΡΟ στο όνομα του Ιησού (εδ.Η/**8**:16). Έπρεπε λοιπόν να ακολουθήσει και η **τρίτη** ενέργεια, που ήταν το ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, γεγονός το οποίο πράγματι έγινε, όπως αναφέρεται στα παραπάνω εδάφια.

(3) **ΠΡΑΞΕΙΣ Θ/**9**:17-19** ***«Υπήγε δε ο Ανανίας και εισήλθεν εις την οικίαν, και επιθέσας επ' αυτόν τας χείρας είπε·*** **"...Σαούλ αδελφέ, ο Κύριος με απέστειλεν, ο ΙΗΣΟΥΣ, ο οποίος εφάνη εις σε εις την οδόν κατά την οποίαν ερχόσουν, διά να αναβλέψεις και να πλησθείς Πνεύματος αγίου..."** ***Και ευθύς έπεσον από των οφθαλμών αυτού ως λέπη, και ανέβλεψεν ευθύς, και σηκωθείς*** **εβαπτίσθη.** ***Και λαβών τροφήν εδυναμώθη...»***.

Ο Ιησούς έστειλε τον Ανανία να προσευχηθεί για τον Παύ-

λο, ώστε: **(α)** ΝΑ ΑΝΑΒΛΕΨΕΙ, και **(β)** ΝΑ ΓΕΜΙΣΕΙ με το άγιο Πνεύμα. Βλέπουμε τον Ανανία να αποκαλεί τον Παύλο "αδελφό", γιατί ο Παύλος είχε ήδη πιστέψει στον Ιησού, όταν του αποκαλύφθηκε στο δρόμο προς την Δαμασκό (βλ. Πράξεις Θ/**9**:1-9). Έπρεπε όμως ο Παύλος μετά την αναγέννησή του να βαπτισθεί και στο ΝΕΡΟ και με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

(4) **<u>ΙΕΖΕΚΙΗΛ Λς'/</u>**36**<u>:26-27</u>** ***«Και θέλω δώσει εις εσάς*** **"καρδίαν ΝΕΑΝ",** ***και*** **"πνεύμα ΝΕΟΝ"** ***θέλω εμβάλει εις εσάς, και αποσπάσας την ΛΙΘΙΝΗΝ καρδίαν από της σαρκός σας θέλω δώσει εις εσάς καρδίαν ΣΑΡΚΙΝΗΝ....***

...Και **θέλω εμβάλει εν υμίν** *(μέσα σας)* ***το ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ, και*** *(θέλω)* ***σας κάμει να περιπατείτε εις τα διατάγματά Μου και να φυλάσσετε τις κρίσεις μου και να εκτελείτε αυτάς»***

Εδώ έχουμε μια ενέργεια του Θεού που γίνεται σε δύο στάδια, τα οποία είναι αλληλένδετα μεταξύ τους και δεν μπορούμε εμείς να τα χωρίσουμε, επειδή έτσι το επιβάλλει η θεολογία μας**:**

1ο στάδιο: Το πρώτο που πρέπει να γίνει είναι να φύγει από τη μέση η ***«ΛΙΘΙΝΗ καρδία»,*** να φύγει η σκληρή καρδιά που είναι σαν πέτρα μπροστά στην αγάπη του Θεού. Πρέπει η πέτρα αυτή να σπάσει και να γίνει χίλια κομμάτια, ώστε η πέτρινη καρδιά του ανθρώπου να μετατραπεί σε ***«καρδία ΣΑΡΚΙΝΗ»*****,** να γίνει εύπλαστη στα άγια χέρια του Θεού. Αυτή είναι η ***«ΝΕΑ καρδία»*****,** που αποκτά ο άνθρωπος όταν δέχεται στη ζωή του τον Θεό και με αυτή την καρδιά μπορεί να Τον λατρεύει στο πρόσωπο του Υιού Του. Είναι μια καρδιά που γεννήθηκε άνωθεν, όταν ο Λόγος του Θεού μπήκε μέσα της.

2ο στάδιο: Όταν η Κύριος μας δώσει ***«<u>καρδίαν</u> ΝΕΑΝ»*** και αυτή η νέα καρδιά λαχταρά να γίνει **"ένα"** με τον Θεό και δεν αρκείται να μένει μόνο σ' αυτή την κατάσταση του 1ου σταδίου, **τότε** ο Θεός θα βάλει μέσα μας και ***«<u>πνεύμα</u> ΝΕΟΝ»*** και μας εξηγεί πολύ καθαρά, ποιο θα είναι το "πνεύμα" που θα βάλει μέσα μας, λέγει ***«θέλω εμβάλει εν υμίν το Πνεύμα ΜΟΥ»***, θα βάλει μέσα μας το **δικό Του** Πνεύμα και έτσι το σώμα μας θα είναι ναός του Πνεύματός Του και θα είμαστε ικανοί να περπατάμε στα

διατάγματά Του και να εκτελούμε τις εντολές Του.

Βλέπουμε λοιπόν ότι σε όλες τις περιπτώσεις για να βαπτισθεί κάποιος με το Πνεύμα του Θεού, θα πρέπει πρώτα να πιστέψει στον Λόγο Του και να αναγεννηθεί από το Πνεύμα του Θεού. **Χωρίς πίστη ο Θεός δεν ευαρεστείται** (Εβραίους ΙΑ/**11**:6) και κατά συνέπεια δεν μπορεί να ενεργήσει και να δώσει στον πιστό όλες τις ευλογίες Του, εκπληρώνοντας όλες τις υποσχέσεις Του. Το πρώτο που ζητάει ο Θεός από τον κάθε άνθρωπο είναι η πίστη στον Λόγο Του**:** ***«Όποιος*** **πιστεύσει** ***και βαπτισθεί θέλει σωθεί, όποιος όμως*** **απιστήσει** ***θέλει κατακριθεί»*** (Μάρκος Ις'/**16:**16).

4. ΟΛΟΙ ΜΙΛΟΥΣΑΝ ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ

Όταν ο πιστός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, σαν "σημείο" αυτού, είναι η ομιλία ξένων γλωσσών, άγνωστες γι' αυτόν και αυτό φαίνεται με πλήρη καθαρότητα στην Καινή Διαθήκη**:**

(α) **Την ημέρα της Πεντηκοστής** μίλησαν με ξένες γλώσσες όλοι οι συγκεντρωμένοι στο ανώγειο, σύνολο 120 πιστοί, μεταξύ των οποίων ήταν η Μαρία η μητέρα του Ιησού και οι αδελφοί Του (Πράξεις Α/**1:**14-15, Β/**2:**1-4)**.**

(β) **Οι Σαμαρείτες** μίλησαν με ξένες γλώσσες και αυτό ήταν που είδε ο Σίμων ο μάγος και πρόσφερε χρήματα στους αποστόλους για να αποκτήσει αυτή την εξουσία (Πράξεις Η/**8:**9-19)**.**

(γ) **Ο εκατόνταρχος Κορνήλιος** και οι οικείοι του μίλησαν σε ξένες γλώσσες και όπως αναφέρει ο απόστολος Πέτρος, συνέβηκε στην περίπτωση αυτή ότι είχε συμβεί και στους ίδιους την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξεις Ι΄/**10:**44-48)**.**

(δ) **Οι 12 Εφέσιοι** μαθητές μίλησαν ξένες γλώσσες, όταν βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα (Πράξεις ΙΘ/**19:**1-7)**.**

(ε) **Οι Κορίνθιοι πιστοί** μιλούσαν με ξένες γλώσσες και είχαν τα περισσότερα πνευματικά χαρίσματα απ' όλες τις άλλες εκκλησίες, πλην όμως έκαναν κακή χρήση των χαρισμάτων (Α΄ Κορινθίους, κεφ. ΙΒ/**12** και ΙΔ/**14**)**.**

(στ) **Ο απόστολος Παύλος** επιβεβαιώνει ότι είχε το χάρισμα των γλωσσών και ότι μιλούσε τις περισσότερες γλώσσες απ' όλους τους πιστούς (βλ. Πράξεις Θ/**9:**17-19, Α΄ Κορινθίους ΙΔ/**14:**15-18)**,** αλλά δεν αναφέρεται ρητά μέσα στις Πράξεις, **ούτε** πότε ακριβώς έλαβε το άγιο Πνεύμα, **ούτε** και ότι μίλησε με ξένες γλώσσες όταν το έλαβε.

Από τις 6 παραπάνω περιπτώσεις στις 4 αναφέρεται ρητά ότι μίλησαν με ξένες γλώσσες (Πεντηκοστή, Κορνήλιος, Εφέσιοι, Κορίνθιοι), ενώ στις άλλες 2 (Σαμάρεια και απ. Παύλος) δεν αναφέρεται ρητά. **Και στις 6 περιπτώσεις ΟΛΟΙ μίλησαν με γλώσσες, καθ' όσον ο Λόγος του Θεού δεν αντιφάσκει και δεν αφήνει κενά**, αλλά επιβεβαιώνει την αλήθεια με συμμαρτυρίες γεγονότων και καταστάσεων, όπως έγινε με τον Σίμωνα τον μάγο στην περίπτωση των πιστών της Σαμάρειας και όπως έγινε με τον απόστολο Παύλο που επιβεβαίωνε ότι μιλούσε περισσότερες γλώσσες από όλους.

Όλοι μίλησαν με ξένες γλώσσες, γιατί **είναι** το ΣΗΜΕΙΟ ότι έλαβαν το άγιο Πνεύμα και **δεν είναι** το ΧΑΡΙΣΜΑ των γλωσσών, που ακολουθεί το "σημείο" και το οποίο χάρισμα **δεν το έχουν όλοι** (είδη γλωσσών και ερμηνεία γλωσσών)**.**

Επειδή η Γραφή δεν αναφέρει ρητά ότι οι Σαμαρείτες μίλησαν ξένες γλώσσες όταν βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, πολλοί για να δικαιολογήσουν τη δογματική τους θέση, ισχυρίζονται ότι **"...δεν είναι απαραίτητο σήμερα να μιλήσεις κάποιος ξένες γλώσσες ΣΑΝ ΣΗΜΕΙΟ ότι έλαβε το άγιο Πνεύμα, αφού η Γραφή δεν το αναφέρει για τους Σαμαρείτες;".**

Αυτό είναι μια αυθαίρετη ερμηνεία, αλλά το επιχείρημά τους στρέφεται εναντίον τους, γιατί υπάρχει και ο αντίλογος που είναι**: "Όπως εσύ λέγεις ότι η Γραφή ΔΕΝ γράφει ότι μίλησαν ξένες γλώσσες και εγώ σου λέγω ότι επίσης η Γραφή ΔΕΝ γράφει ότι ΔΕΝ μίλησαν, ποιος από τους δύο έχει δίκιο, αφού δεν γράφει ρητά εάν μίλησαν ή εάν δεν μίλησαν με ξένες γλώσσες**;". Ο απόστολος Παύλος αναφέρει στις επιστολές του ότι μιλούσε ξένες γλώσσες περισσότερο απ' όλους, αλλά ο Λόγος του Θεού **ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΕΙ**

πότε αυτό συνέβηκε στη ζωή του.

Το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα είναι ένα από **τα ΑΡΧΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ της πίστης** που διδάσκεται ένας νέος πιστός που είναι πνευματικά νήπιος και αυτό είναι για όλες τις εποχές. Η αρχική διδασκαλία του Χριστού είναι**: (1) ΜΕΤΑΝΟΙΑ** από νεκρά έργα. **(2) ΠΙΣΤΗ** στον Θεό. **(3) ΔΙΔΑΧΗ ΤΩΝ ΒΑΠΤΙΣΜΩΝ**. Εδώ έχουμε πληθυντικό αριθμό, γιατί έχουμε δύο είδη βαπτίσματος, που είναι το βάπτισμα στο ΝΕΡΟ και το βάπτισμα με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. **(4) ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ. (5) ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΝΕΚΡΩΝ. (6) ΑΙΩΝΙΑ ΚΡΙΣΗ** (Εβραίους Ε/**5:**11-12, ς'/**6:**1-2). Αυτές τις απλές αλήθειες δίδασκε η πρώτη αποστολική εκκλησία στους νέους πιστούς και ανάμεσα σ' αυτές ήταν και η "διδαχή των βαπτισμών" και αυτές τις αλήθειες πρέπει να διδάσκονται και σήμερα.

Λεπτομέρειες για το βάπτισμα του Πνεύματος διαβάστε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ"** (έκδοση 2021, σελ. 526). Στο "Κεφάλαιο έκτο" του βιβλίου αυτού αναφέρονται και αναλύονται με λεπτομέρειες **12 επιχειρήματα** αυτών που ισχυρίζονται ότι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα που συνοδεύεται από το φαινόμενο των ξένων γλωσσών ήταν μόνο για την πρώτη εκκλησία**.**

5. ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Υπάρχουν πολλές χριστιανικές ομολογίες και κινήσεις που διακηρύττουν ότι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα, που συνοδεύεται από το υπερφυσικό φαινόμενο των ξένων γλωσσών ήταν **μόνο** για την πρώτη αποστολική περίοδο και κατά συνέπεια **δεν είναι** και για τη σημερινή εποχή που εμείς ζούμε. Για να στηρίξουν τη διδαχή αυτή, διακηρύττουν πως, όταν ο άνθρωπος αναγεννηθεί από το Πνεύμα του Θεού, **ταυτόχρονα** βαπτίζεται και με το άγιο Πνεύμα, **χωρίς όμως να συνοδεύεται από την εμπειρία των ξένων γλωσσών** σαν σημείο ότι έλαβε το άγιο Πνεύμα, όπως συνέβηκε με τους αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής.

Σαν αποτέλεσμα αυτής της διδασκαλίας είναι να δέχονται ότι **"...**εφόσον δεν υπήρχε αναγέννηση στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, άρα και **οι απόστολοι** του Κυρίου Ιησού, πριν την ημέρα της Πεντηκοστής, **δεν ήσαν αναγεννημένοι"**. Για το θέμα

αυτό δεν θα δώσουμε εμείς καμιά ερμηνεία, αλλά θα δούμε τι ακριβώς αναφέρει ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού**:**

1) **<u>ΜΩΥΣΗΣ</u>:** Όταν ο Μωυσής είχε ανέβει στο όρος Σινά για να παραλάβει τις εντολές από τον Θεό, κάτω ο λαός είχε φτιάξει ένα χρυσό μοσχάρι και το προσκυνούσε. Ο Μωυσής, επιστρέφοντας από το όρος, όταν είδε τη βδελυρή πράξη του λαού να έχει πέσει στην **ειδωλο**λατρεία, παρακαλεί τον Θεό για την ανομία αυτή του λαού, να εξαλείψει το δικό του όνομα μέσα από το βιβλίο της ζωής**:** ***«...Εξάλειψόν με, δέομαι, εκ της ΒΙΒΛΟΥ Σου, την οποία έγραψας»*** (Έξοδος ΛΒ/**32:**32). Από το περιστατικό αυτό βλέπουμε ότι και τα ονόματα των αγίων της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης ήσαν γραμμένα στο "βιβλίο της Ζωής", όπως γίνεται και με τα ονόματα των πιστών της περιόδου της Καινής Διαθήκης (βλ. Φιλιππησίους Δ/**4:**3)**.**

2) **<u>ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ</u>:** Από τη συνομιλία που είχε ο Ιησούς με τον Νικόδημο, φαίνεται πολύ καθαρά ότι η άνωθεν γέννηση διδασκόταν στο λαό Ισραήλ. Όταν ο Ιησούς είπε στον Νικόδημο ότι για να δει κάποιος τη βασιλεία του Θεού πρέπει να γεννηθεί "άνωθεν" και μετά του εξήγησε τη διαφορά μεταξύ της γέννησης του ανθρώπου από τη σάρκα (εξ αίματος) και της γέννησής του από το Πνεύμα, ο Νικόδημος του λέγει ***«πως δύνανται να γείνουν ταύτα;»***. Η απάντηση του Ιησού ήταν αρκετά αποκαλυπτική, του είπε**:** ***«Συ είσαι ο διδάσκαλος του Ισραήλ και ταύτα δεν εξεύρεις;»*** (βλ. Ιωάννης Γ/**3:**2-11). Πολύ απλά του λέγει ο Ιησούς ότι "εσύ που είσαι δάσκαλος του Ισραήλ, **πως αυτά δεν τα γνωρίζεις,** αφού έπρεπε να τα διδάσκεις", όπως έκαναν και οι λοιποί αρχιερείς**.**

3) **<u>ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ</u>:** Όταν επέστρεψαν οι μαθητές που τους είχε αποστείλει ο Ιησούς, γεμάτοι χαρά Του είπαν ότι και τα δαιμόνια υποτάσσονταν στο όνομά Του. Ο Ιησούς τους είπε**:** ***«...Πλην εις τούτο μη χαίρετε, ότι τα πνεύματα υποτάσσονται εις εσάς· αλλά χαίρετε μάλλον ότι τα ΟΝΟΜΑΤΑ σας εγράφησαν*** *(αρχαίο **"εγγέγραπται")*** **εν τοις ουρανοίς»*** (Λουκάς Ι'/**10:**17-20). Εδώ λέγει **"εγγέγραπται"** στο βιβλίο της Ζωής, κάτι που είχε συμβεί στο παρελθόν, όχι **"θα γραφτούν"** κάτι που θα συνέβαινε στο μέλλον, που σημαίνει ότι οι

μαθητές ήσαν αναγεννημένοι και η καρδιά τους είχε ανακαινισθεί και καθαρισθεί *«διά του λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του αγίου Πνεύματος»* (Τίτος Γ/3:5). Ο Ιησούς σε συνομιλία με τον Πέτρο είχε πει ότι *«ο λελουμένος* (ο πλυμένος με τον Λόγο, ο σωσμένος) ***δεν έχει χρείαν ειμή τους πόδας να νιφθεί, αλλ' είναι όλος καθαρός·*** **και ΣΕΙΣ είσθε καθαροί,** ***αλλ' ουχί ΠΑΝΤΕΣ*** (εννοούσε τον Ιούδα τον Ισκαριώτη)...*»* (Ιωάννης Η/8:10)**.**

4) <u>ΕΚΛΟΓΗ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ</u>: Οι απόστολοι, ενώ ο Ιησούς είχε αναληφθεί και περίμεναν την εκπλήρωση της υπόσχεσής Του, **εξέλεξαν σαν δωδέκατο απόστολο** τον Ματθία στη θέση του Ιούδα του Ισκαριώτη, ο οποίος εξέπεσε της διακονίας του. Η απόφαση αυτή των μαθητών μετά την Πεντηκοστή **ποτέ δεν αναιρέθηκε**, όπου βλέπουμε τον Ματθία να συνέρχεται με τους λοιπούς μαθητές. Εάν οι μαθητές δεν ήσαν αναγεννημένοι, ήταν αδύνατον να λάβουν μια τόσο μεγάλη ευθύνη.

5) <u>ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ</u>: Όταν ο Ιησούς συνάντησε την Μαρία Μαγδαληνή, μετά την ανάστασή Του, της είπε *«ύπαγε προς τους* **αδελφούς ΜΟΥ** *και ειπέ προς αυτούς· Αναβαίνω προς τον Πατέρα μου και* **Πατέρα ΣΑΣ** *και Θεόν μου και* **Θεόν ΣΑΣ***»* (Ιωάννης Κ/20:17). Εδώ ο ίδιος ο Ιησούς αποκαλεί τους μαθητές **"αδελφούς Του"** και ονομάζει τον Θεό **"Πατέρα ΤΟΥΣ",** κάτι που δεν θα μπορούσε να το κάνει εάν οι μαθητές δεν είχαν αναγεννηθεί πριν την Πεντηκοστή. Οι μαθητές είχαν **ανάμεσά τους** τον Ιησού, που ήταν ο **ζωντανός Λόγος του Θεού** και τους είχε πει, όταν τους μιλούσε *«...διά παροιμιών»* (βλ. Ιωάννης Ις'/**16:**25), ότι μαζί με το Πνεύμα του Πατέρα θα είναι **και μέσα τους** *«...διότι (τώρα)* ***μένει μεθ' υμών και εν υμίν θέλει είσθαι ...και προς αυτόν θελομεν ελθεί και εις αυτόν θέλομεν κατοικήσει»*** (Ιωάννης ΙΔ/14:17,23 /κείμενο Βάμβα)**,** τώρα δηλαδή μένει ***μαζί σας*** και θα είναι ***μέσα σας***. Ο Ιησούς ήταν "αδελφός" τους στην επίγεια διακονία Του και ήταν "αδελφός" τους και μετά την Πεντηκοστή, γιατί κατοικούσε μέσα τους.

6) <u>ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ **πριν ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ</u>:** Οι ΔΩΔΕΚΑ μαθητές, μαζί με τον Ιούδα, πριν την Πεντηκοστή με

την εξουσία του ονόματος του Ιησού ενεργούσαν σημεία και τεράστια, όταν ο Ιησούς τους είχε αποστείλει δύο - δύο: **:** ***«Και προσκαλέσας τους δώδεκα μαθητάς αυτού, έδωκεν εις αυτούς εξουσίαν κατά* πνευμάτων ακαθάρτων*, ώστε να εκβάλλουν αυτά και* να θεραπεύουν *πάσαν νόσον και πάσαν ασθένειαν»*** (Ματθαίος Ι'/**10:**1 - Βλ. Μάρκος ς'/**6**:7-13). Το ίδιο συνέβηκε και με τους ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ μαθητές, που ο Ιησούς τους απέστειλε (Λουκάς Ι'/**10:**17-19). Πως είναι δυνατόν ένας άνθρωπος άπιστος (χωρίς πίστη) που δεν έχει αναγεννηθεί **να ενεργεί σημεία και δυνάμεις** στο όνομα του Ιησού**;** Οι μαθητές ήσαν αναγεννημένοι και είχαν την εξουσία να ενεργούν επάνω στις πονηρές δυνάμεις.

- **<u>Μπορούμε</u>** να ισχυρισθούμε ότι ο **τελώνης Ματθαίος**, που πριν ήταν άπληστος και σκληρός και "ρούφαγε" οικονομικά το αίμα των συμπατριωτών του, δεν είχε αναγέννηση **όταν τα παράτησε όλα** και ακολούθησε τον Ιησού**;** Ήταν ο ίδιος όπως ήταν και πριν**;** Εάν δεν είχε επέλθει κάποια ριζική αλλαγή μέσα του, πως μπόρεσε και άφησε το επικερδές τελωνείο του**;** (βλ. Λουκάς Ε/**5:**27-32).
- **<u>Μπορούμε</u>** να δεχθούμε ότι ο αρχιτελώνης **Ζακχαίος** δεν σώθηκε από τις αμαρτίες του, αφήνοντας το παρελθόν πίσω του και ότι τα λόγια του Ιησού ***«*σήμερον *έγεινε ΣΩΤΗΡΙΑ εις τον οίκον τούτον»*** (Λουκάς ΙΘ/**19:**9) ήσαν ψέματα και ότι δεν έγινε σωτηρία στο σπίτι του Ζακχαίου**;**
- **<u>Μπορούμε</u>** να δεχθούμε ότι ο μετανοημένος **ληστής** επάνω στον Γολγοθά, που σταυρώθηκε μαζί με τον Ιησού, δεν σώθηκε, γιατί (τάχα) δεν ήταν αναγεννημένος**;** Είναι δυνατόν να αμφισβητήσουμε τα λόγια του ίδιου του Ιησού, που του είπε**:** ***«Αληθώς σου λέγω,* σήμερον *θέλεις είσθαι μετ' Εμού εν τω παραδείσω;»*** (Λουκάς ΚΓ/**23:**43)**.**

Αυτές τις περιπτώσεις και όλες τις άλλες που αναφέρονται στην Βίβλο δεν μπορούμε να τις αρνηθούμε, γιατί τότε ερχόμαστε σε αντίθεση με τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, που καθαρά διακηρύττει ότι τα ονόματα των αγίων της Παλαιάς Διαθήκης είχαν γραφτεί στο ουράνιο βιβλίο της Ζωής.

6. ΠΩΣ ΘΑ ΛΑΒΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Δεν είναι λίγοι εκείνοι που με αγωνία ρωτούν, τι πρέπει να κάνουν για να βαπτισθούν με το άγιο Πνεύμα, γιατί υπάρχουν και περιπτώσεις που ενώ το ζητούν από τον Κύριο, δεν βλέπουν απάντηση στην προσευχή τους. Γιατί συμβαίνει αυτό; Τι είναι αυτό που υπάρχει μέσα στη ζωή του πιστού, που δεν αφήνει τον Θεό να ενεργήσει; Η απάντηση είναι ότι, για να σε βαπτίσει ο Θεός με το άγιο Πνεύμα Του, είναι αναγκαίο να γνωρίζεις τα παρακάτω βήματα, που είναι βασικά για να προχωρήσεις πνευματικά:

(Α) **ΝΑ ΠΙΣΤΕΨΕΙΣ** στον Λόγο του Θεού ότι αυτό που λέγει είναι "ναι και αμήν", είναι η μόνη αλήθεια και εφόσον ο Κύριος υποσχέθηκε ότι θα σου δώσει το άγιο Πνεύμα Του, είναι σαν να το έχεις ήδη λάβει, γιατί είναι πιστός και δίκαιος να εκπληρώνει τις υποσχέσεις Του: ***«Όποιος πιστεύει εις Εμέ, καθώς είπεν η γραφή,*** **ποταμοί** ***ΥΔΑΤΟΣ ΖΩΝΤΟΣ*** **θέλουν ρεύσει** ***εκ της κοιλίας αυτού»*** (Ιωάννης Ζ/**7**:38). Το πρώτο βασικό βήμα που πρέπει να κάνεις είναι να πιστέψεις με όλη σου την καρδιά ότι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα είναι μια από τις θεμελιώδεις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής (Εβραίους Ε/**5**:11-12) και αυτό είναι που ζητεί από σένα ο Κύριος, να έχεις δηλαδή ΠΙΣΤΗ, γιατί χωρίς πίστη δεν μπορείς να Τον ευαρεστήσεις.

(Β) **ΝΑ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΕΙΣ** στον Λόγο του Θεού, που σημαίνει ότι "υπακούς" στον Λόγο: ***«Και εμείς είμεθα μάρτυρες αυτού περί των λόγων τούτων, και το Πνεύμα δε το άγιον, το οποίον έδωκεν ο Θεός*** **εις τους πειθαρχούντας** ***εις Αυτόν»*** (Πράξεις Ε/**5**:32).

"Πειθαρχώ" σημαίνει υπακούω στον Λόγο του Θεού και αφήνω τον Κύριο να με οδηγεί, να με ελέγχει και να με προτρέπει, Τον αφήνω να μου αποκαλύπτει τις αλήθειες του άγιου Λόγου Του και να με διδάσκει τον Λόγο Του. Ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, αφού ανάφερε ποια είναι η σειρά των γεγονότων (μετάνοια, βάπτισμα στο νερό και δωρεά Πνεύματος), συνέχισε και είπε: ***«Διότι προς*** **εσάς** ***είναι η επαγγελία και προς τα*** **τέκνα** ***σας και προς*** **πάντας τους εις μακράν,** ***όσους αν προσκαλέση Κύριος ο***

Θεός ημών» (Πράξεις Β/**2:**39). Εφόσον υπακούμε στην πρόσκληση Του και αναγεννηθήκαμε, τότε ο Κύριος θα μας βαπτίσει και με το άγιο Πνεύμα Του.

(Γ) **ΝΑ ΜΗΝ ΑΜΦΙΒΑΛΛΕΙΣ** στον Λόγο του Θεού. Πολλοί ειλικρινείς πιστοί δεν βαπτίζονται με το άγιο Πνεύμα, επειδή αμφιβάλλουν "εάν η εμπειρία της Πεντηκοστής είναι και για μας σήμερα", ή λέγουν "είναι και για εμάς σήμερα, αλλά ακόμα δεν ήρθε η ώρα μου", ή "δεν θεωρώ τον εαυτό μου έτοιμο για να λάβει το Πνεύμα", ή "αυτό δεν είναι δώρο για όλους τους πιστούς" και πολλές άλλες μεθοδείες του Διαβόλου. Όταν ο πιστός κάνει αυτές τις σκέψεις, τότε δεσμεύει τον Κύριο και με την απιστία του δεν Τον αφήνει να ενεργήσει. Ο Λόγος Του λέγει**:** ***«Όποιος όμως*** **αμφιβάλλει,** ***κατακρίνεται ....και ΠΑΝ ό,τι δεν γίνεται εκ πίστεως, είναι αμαρτία»*** (Ρωμαίους ΙΔ/**14:**23) και ***«*****χωρίς** ***δε πίστεως αδύνατον (είναι) να ευαρεστήσει (κάποιος εις αυτόν)·*** **διότι** ***ο προσερχόμενος εις τον Θεόν*** **πρέπει να πιστεύει** ***ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας Αυτόν»*** (Εβραίους ΙΑ/**11:**6).

(Δ) **ΝΑ ΖΗΤΗΣΕΙΣ και ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ** να λάβεις το άγιο Πνεύμα στη ζωή σου. Το "να περιμένεις" σημαίνει ότι πιστεύεις και δεν αμφιβάλλεις καθόλου, όπως ήδη αναφέραμε, γιατί είναι Λόγος του Θεού και θα εκτελεσθεί**:** ***«Εάν λοιπόν εσείς, ενώ είσθε πονηροί, εξεύρετε να δίδετε καλές δόσεις εις τα τέκνα σας, πόσο μάλλον ο Πατήρ ο ουράνιος*** **θέλει δώσει** ***Πνεύμα άγιον*** **εις τους αιτούντας** ***παρ' Αυτού;»*** (Λουκάς ΙΑ/**11:**13). Ζήτησε λοιπόν και περίμενε να λάβεις την απάντηση, όπως το υποσχέθηκε ο Ιησούς: ***«Και συνερχόμενος μετ' αυτών, παρήγγειλε να μην απομακρυνθούν από Ιεροσολύμων,*** **αλλά να περιμένουν** ***την επαγγελίαν του Πατρός, την οποίαν ακούσατε, είπε, παρ' Εμού»*** (Πράξεις Α/**1:**4)**.**

(Ε) **ΝΑ ΔΟΞΑΖΕΙΣ** τον Κύριο, όταν γονατίζεις για να Του ζητήσεις να σε βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του. Άφησε την καρδιά σου να ανοίξει σε **προσευχή δοξολογίας** και εκείνη τη στιγμή θα είσαι ΕΣΥ και ο ΚΥΡΙΟΣ και θα ξεχάσεις οτιδήποτε άλλο μπορεί να σε απασχολεί. Εάν το κάνεις αυτό, τότε αφήνεις τον Κύριο να ενεργήσει και να σε γεμίσει με τη δόξα Του.

Δεν μπορούμε να βάλουμε σε "καλούπι" το πως θα ενεργήσει ο Κύριος και πότε χρονικά θα βαπτισθεί κάποιος με το άγιο Πνεύμα. Υπάρχουν πιστοί που βαπτίσθηκαν σχεδόν αμέσως με την αναγέννησή τους. **Άλλοι** βαπτίσθηκαν μετά από ένα μεγαλύτερο διάστημα και **άλλοι** μετά από χρόνια, γιατί δεν το ζητούσαν, καθόσον δεν είχαν καταλάβει την αναγκαιότητα του βαπτίσματος εν Πνεύματι. **Άλλοι,** παρ' όλο που βρισκόντουσαν μέσα σε εκκλησίες που διδάσκουν την εμπειρία της Πεντηκοστής, ποτέ δεν βαπτίσθηκαν γιατί, είτε δεν το ζητούσαν, είτε δεν εκπλήρωναν τις προϋποθέσεις, απειθώντας στον Λόγο του Θεού.

Ζήτησε λοιπόν από τον Κύριο Ιησού να σε βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του και θα το κάνει κατά την υπόσχεσή Του. Δεν πρέπει να ξεχνάμε τα λόγια του Ιησού πως, όποιος ζητά λαμβάνει και όποιος χτυπά την πόρτα θα του ανοιχθεί. Όπως, κανένας πατέρας, δεν δίνει στο παιδί του πέτρα αντί άρτου, ή φίδι αντί για ψάρι, αλλά δίνει καλές δόσεις στα παιδιά του, έτσι και ο ουράνιος Πατέρας *«**θέλει δώσει** **Πνεύμα άγιον** **εις τους αιτούντας** **παρ' Αυτού»*** (βλ. Ματθαίος ΙΑ/**11:**9-13).

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ», Αλκιβιάδη Τζελέπη** (έκδοση βελτιωμένη 2021**,** σελ. 526 - **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" -** Κωδικός **12).**

(02**) «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ», Αλκ.Τζελέπη (**εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **23).**

(03**) «ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΘΑ ΛΑΛΗΣΟΥΝ ΝΕΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ», Θεμιστοκλή Κουλούρη** (έκδοση 2008 - **"ΕΚΧΕ.gr).**

(04**) «ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» - Σειρά μηνυμάτων /**κασετίνα των **4 CD** ή σε **1 CD mp3.**

(05**)** ……

(06**)** ……

ΟΛΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΑΛΛΕΣ (ΞΕΝΕΣ) ΓΛΩΣΣΕΣ

όταν λαμβάνουν το άγιο Πνεύμα του Θεού;

Το "λαλείν ξένας γλώσσας" είναι το αρχικό ΣΗΜΕΙΟ του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα

Copyright 03/2013: "FILADELFOS"
Φιλοτέχνηση: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ISBN: 978 - 618 - 80075 - 4 - 3

Α΄ έκδοση: 1990 (σελίδες 280) Β΄ έκδοση: 2012 (ανατύπωση)
Γ΄ έκδοση εμπλουτισμένη : 2021 (σελίδες 526)

❖ Ένα βιβλίο μοναδικό για την Ελληνική Χριστιανική βιβλιογραφία, καθόσον παρουσιάζει και αναλύει την εμπειρία της Πεντηκοστής και το λαλείν ξένες γλώσσες σύμφωνα με όλες τις επικρατούσες απόψεις, τόσο των υποστηρικτών της, όσο και των αντιφρονούντων (**αντι**χαρισματικών) Πρόκειται για μια απολογητική και ερμηνευτική μελέτη, που θα δώσει απάντηση στα ερωτήματα κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας του Λόγου του Θεού.

Μερικά από τα περιεχόμενά του:

❖ Η υπόσχεση του Θεού για το άγιο Πνεύμα του Θεού **-** Το έργο του αγίου Πνεύματος στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης **-** Πεντηκοστή: Το "σημείο" της εκπλήρωσης της υπόσχεσης του Θεού **-** Παρουσίαση 12 επιχειρημάτων που παρουσιάζουν οι αρνητές της εμπειρίας της Πεντηκοστής **-** Αποτελέσματα και οφέλη από το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα **-** Πνευματικά χαρίσματα **-** Ποια είναι η διαφορά ανάμεσα στην "αναγέννηση" και στο "βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα" **-** Πως μπορεί ο πιστός να λάβει το άγιο Πνεύμα;

6 ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Α) ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΗ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

1. **«Πνευματικά χαρίσματα»**, ή **«χαρίσματα του αγίου Πνεύματος»** ονομάζονται οι υπερφυσικές δυνάμεις που δίνει ο Θεός στον πιστό. Για να αντιταχθεί στις πονηρές δυνάμεις του Διαβόλου και για να έχει ανοδική πνευματική πορεία ο κάθε πιστός έχει ανάγκη τα χαρίσματα του Πνεύματος στη ζωή του, γι' αυτό πρέπει με πίστη να τα εκζητεί από τον Κύριο, ο οποίος και τα δίνει κατά τον πλούτο της χάριτος και του ελέους Του.

Για το θέμα των πνευματικών χαρισμάτων και για την πρωταρχική θέση που έχουν στη λειτουργία του σώματος του Χριστού, ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει:

- ***«Περί δε των πνευματικών, αδελφοί, δεν θέλω*** **να αγνοείτε...**» (Α' Κορινθίους ΙΒ/**12**:1).
- «**Ζητείτε** ***δε μετά ΖΗΛΟΥ τα καλύτερα*** (αρχ. **μείζονα**) ***χαρίσματα...»*** (Α' Κορινθίους ΙΒ/**12**:31).
- ***«Ακολουθείτε την αγάπην· και*** **ζητείτε** ***μετά ΖΗΛΟΥ τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύετε...»*** (Α' Κορινθίους ΙΔ/**14**:1).
- ***«Ώστε, αδελφοί,*** **ζητείτε** ***μετά ΖΗΛΟΥ το προφητεύειν, και το λαλείν γλώσσες μην εμποδίζετε»*** (Α' Κορινθίους ΙΔ/**14**:39).

Αυτό που παρατηρούμε εδώ είναι ότι πρέπει να ζητούμε τα πνευματικά ***«μετά ζήλου»***, γιατί χωρίς τα χαρίσματα είμαστε άοπλοι στην πνευματική μάχη, γι' αυτό πρέπει να τα εκζητούμε με θέρμη, με ζήλο και να μην αποκάνουμε στην προσευχή μέχρι να τα αποκτήσουμε, αλλά απαραίτητη προϋπόθεση για να μας δώσει τα πνευματικά χαρίσματα ο Κύριος είναι να μας βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του.

Το αυθόρμητο ερώτημα που γεννιέται είναι: **"Όσοι είναι αναγεννημένοι, αλλά δεν έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, δεν**

μπορούν να έχουν χαρίσματα;" Ο Ιησούς έχει δώσει σε όλους τους πιστούς **ΕΞΟΥΣΙΑ** και **ΔΥΝΑΜΗ**. Η εξουσία έρχεται αμέσως με την αναγέννηση και η δύναμη δίνεται με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος. Οι αναγεννημένοι πιστοί δεν μπορούν να έχουν όλα τα χαρίσματα, για παράδειγμα μπορούν να έχουν το χάρισμα του ευαγγελιστή, αλλά δεν μπορούν να έχουν το χάρισμα των γλωσσών, ή της ερμηνείας γλωσσών, ή κάποιο άλλο.

Ο Κύριος Ιησούς έχει δώσει εξουσία **σ' όλους** τους πιστούς**:** ***«ΣΗΜΕΙΑ δε εις τους πιστεύσαντας θέλουν παρακολουθεί ταύτα, εν τω ονόματί μου θέλουσιν ΕΚΒΑΛΛΕΙ ΔΑΙΜΟΝΙΑ, θέλουν λαλεί ΝΕΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ, όφεις θέλουν πιάνει, και εάν κάτι θανάσιμον πιούν, ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΒΛΑΨΕΙ ΑΥΤΟΥΣ, επί αρρώστους θέλουν επιθέσει τας χείρας*** *(αυτών)* ***και ΘΕΛΟΥΝ ΙΑΤΡΕΥΕΣΘΑΙ»*** (Μάρκος Ις΄/**16:** 17-18). Την παραπάνω εξουσία να ενεργεί σημεία την έχει ο κάθε αναγεννημένος πιστός, πλην της περίπτωσης του «λαλείν νέας γλώσσας», γιατί αυτό προϋποθέτει την εμπειρία της Πεντηκοστής μέσα στη ζωή του.

Αυτό το βλέπουμε μέσα στην Καινή Διαθήκη από την πορεία των μαθητών του Ιησού, πριν και μετά την Πεντηκοστή. **ΠΡΙΝ** την Πεντηκοστή έκαναν θαύματα, όταν ο Ιησούς τους έστελνε δύο - δύο, αλλά η πνευματική τους πορεία και γενικά η μαρτυρία τους ήταν άτολμη και χλιαρή. Πολλές φορές φέρθηκαν με δειλία και φόβο. **ΜΕΤΑ** όμως που βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα είχαν και εξουσία και δύναμη να εκτελούν τον Λόγο του Κυρίου με παρρησία, τόλμη, αφοβία και αποφασιστικότητα. Δεν τους ένοιαζε πλέον τίποτε, ούτε δοκιμασίες και κακουχίες, ούτε φυλακή και χλευασμός. Ένα μόνο τους ενδιέφερε, να υπακούσουν και να εκτελέσουν το θέλημα του Κυρίου Ιησού.

2. Τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος δίνονται για να φανερωθεί η δύναμη και η δόξα του Θεού, αλλά και για την πνευματική **τελειοποίηση** και **οικοδομή των πιστών** (βλ. Εφεσίους Δ/**4:**12). Όσοι αναγεννημένοι πιστοί και εργάτες του ευαγγελίου δεν δέχονται ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και το λαλείν ξένες γλώσσες είναι και για την εκκλησία σήμερα, έχει σαν άμεσο

επακόλουθο να μη δέχονται και τα πνευματικά χαρίσματα, με αποτέλεσμα να προσπαθούν να οικοδομήσουν τους πιστούς με ανθρώπινες ενέργειες και δυνάμεις και όχι με τη δύναμη του Πνεύματος και την ενέργεια των πνευματικών χαρισμάτων. Ο Κύριος όμως λέγει ***«ουχί διά δυνάμεως*** *(ανθρώπινης),* ***ουδέ διά ισχύος*** *(ανθρώπινης)****, αλλά ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΟΥ…»*** (Ζαχαρίας Δ/**4:**6)**.**

Αυτός είναι λόγος που υπάρχει διαφορά μεταξύ των δύο κατηγοριών, μεταξύ των πιστών που είναι μόνο αναγεννημένοι και των πιστών που είναι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα. Ο Παύλος λέγει**:** ***«Αλλ' εμείς δεν ελάβομεν το πνεύμα του κόσμου, αλλά το πνεύμα το*** *(προερχόμενον)* ***εκ του Θεού, διά να γνωρίσωμεν*** **τα υπό του Θεού χαρισθέντα** ***εις εμάς. Τα οποία και λαλούμεν ουχί με διδακτούς λόγους ανθρωπίνης σοφίας, αλλά με διδακτούς*** *(λόγους)* ***του Πνεύματος του αγίου, συγκρίνοντες τα πνευματικά προς τα πνευματικά»*** (Α' Κορινθίους Β/**2:**12-13)**.**

Εάν ο πιστός δεν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα και στερείται στη ζωή του την εμπειρία της Πεντηκοστής, το ερώτημα είναι**:** ΠΩΣ μπορεί να γνωρίσει **"τα υπό του Θεού χαρισθέντα;"** ΠΩΣ μπορεί να γνωρίσει όλα και όχι μερικά από αυτά που ο Θεός του χάρισε**;** Σαν αναγεννημένος θα έχει μερική γνώση των δώρων του Θεού, αλλά σαν βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα θα μπορεί να έχει όλα τα δώρα του Θεού, όπως προσευχή και δοξολογία σε ξένες γλώσσες, ερμηνεία γλωσσών, είδη γλωσσών, προφητεία, χαρίσματα ιαμάτων, λόγο γνώσεως και λόγο σοφίας, διακρίσεις πνευμάτων, κλπ**.**

Ο αναγεννημένος πιστός, δεν μπορεί να πάρει τα χαρίσματα αυτά, παρ' όλο που ο Κύριος του τα έχει δώσει και του ανήκουν, εάν πρώτα δεν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα. **Θα δώσω ένα απλό παράδειγμα μέσα από την καθημερινότητά μας:** Έχεις χρήματα στην τράπεζα, τα οποία είναι δικά σου και γνωρίζεις ότι σου ανήκουν και μπορείς να τα πάρεις όποια στιγμή το θελήσεις. Πηγαίνεις λοιπόν στην τράπεζα για να αποσύρεις ένα χρηματικό ποσό, το οποίο έχεις ανάγκη, αλλά όταν φθάνεις στο ταμείο διαπιστώνεις ότι δεν έχεις μαζί του την αστυνομική ταυτό-

τητα, με αποτέλεσμα να φύγεις από την τράπεζα χωρίς να έχεις κάνει ανάληψη των χρημάτων, παρ' όλο που είναι στην κυριότητά σου. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τα χαρίσματα του Πνεύματος, εφόσον αναγεννήθηκες σου ανήκουν, γιατί τα υποσχέθηκε ο Κύριος, αλλά για να τα πάρεις θα πρέπει να έχεις τη σφραγίδα (την ταυτότητα) του αγίου Πνεύματος και αυτή η σφραγίδα είναι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος (Εφεσίους Α/**1:**13, Δ/**4:**30**,** Β΄ Κορινθίους Α/**1:**22, Ε/**5:**5**,** Ρωμαίους Η/**8:**23**,** κλπ)**.**

3. Πολλοί πιστοί, που δεν δέχονται το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και με τα επακολουθούντα σημεία και χαρίσματα, λέγουν ότι **"προφήτης"** είναι ο "κήρυκας" και κατά συνέπεια προφητεία είναι το κήρυγμα. Αυτή η ερμηνεία είναι αυθαίρετη και δεν έχει κανένα στήριγμα μέσα στην Βίβλο. Προφήτης είναι αυτός που **"προ-**λέγει**"** ("**προ**-φημί") και μιλά, όχι με το νου του και το μυαλό του, αλλά μιλά με το Πνεύμα του Θεού και η προφητεία είναι ένα από τα εννέα χαρίσματα που αναφέρει ο Παύλος στο ΙΒ/**12** κεφάλαιο της επιστολής Α' Κορινθίους.

"Προφητεύω" και "κηρύττω" είναι δύο διαφορετικές λέξεις ως προς την έννοιά τους. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι στην κυριολεξία **ούτε η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ είναι κήρυγμα, αλλά ούτε και το ΚΗΡΥΓΜΑ είναι προφητεία.**

Εδώ υπάρχει και ο αντίλογος, ο οποίος είναι ο εξής**:** Με το κήρυγμα δίνεται ένα μήνυμα για τον πιστό, αλλά μήνυμα για οικοδομή, προτροπή και παρηγορία δίνεται και με την προφητεία σύμφωνα με την Α' Κορινθίους ΙΔ/**14:**3, γιατί λέγεις ότι **"η προφητεία δεν είναι κήρυγμα;"** Ή το ίδιο συμβαίνει και με το κήρυγμα, μπορεί μέσα του να περιέχει και προφητικό λόγο, γιατί εσύ λέγεις ότι **"το κήρυγμα δεν είναι προφητεία;"** Η απάντηση στα δύο αυτά ερωτήματα - απορίες είναι η εξής**:**

<u>Στο ΚΗΡΥΓΜΑ</u> λειτουργεί καθαρά ο νους του ανθρώπου, γιατί ο ομιλητής γνωρίζει τι λέγει, ακόμα και στην περίπτωση που το κήρυγμα είναι εμπλουτισμένο με προφητικό λόγο, γιατί όταν το μήνυμα είναι χρισμένο, έχει μέσα του και αποκαλυπτικό (προφητικό) λόγο, αλλά αυτό γίνεται πάντα στην κατανοητή γλώσσα

που γίνεται το κήρυγμα και όχι στην άγνωστη γλώσσα του αγίου Πνεύματος του Θεού.

Στην ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ενεργεί αποκλειστικά το άγιο Πνεύμα, χρησιμοποιώντας σε πολλές περιπτώσεις και το ιδιαίτερο λεκτικό γνώρισμα του προφητεύοντος. Ο προφητεύων, δεν γνωρίζει εκ των προτέρων τι θα πει, όπως συμβαίνει στο κήρυγμα. Η προφητεία μπορεί να γίνεται, **ή** στη γλώσσα του Πνεύματος και μετά να υπάρχει ερμηνεία, **ή** να γίνεται απευθείας στη γλώσσα μας.

Συμπερασματικά θα λέγαμε ότι **το κήρυγμα** είναι μία θεία έμπνευση, χωρίς να υπάρχουν υπερφυσικά χαρακτηριστικά, ενώ **η προφητεία** είναι σε κάθε λεπτομέρειά της υπερφυσική. Όσοι δεν δέχονται την εμπειρία την Πεντηκοστής και το λαλείν ξένες γλώσσες, με τον ίδιο τρόπο που ερμηνεύουν και εξηγούν το χάρισμα της προφητείας, ερμηνεύουν και τα άλλα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει πνευματική πρόοδος, αλλά στασιμότητα.

(Β) ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜ. ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ

1. Ο Λόγος του Θεού αναφέρεται στη ξεχωριστή και ταυτόχρονα ηγετική θέση που πρέπει να έχουν τα πνευματικά χαρίσματα, τόσο μέσα στη ζωή του πιστού (ατομικά), όσο και μέσα στη ζωή του σώματος της εκκλησίας του Χριστού (συνολικά). Ο Κύριος δίνει τα χαρίσματά Του για το έργο Του, για τη φυσιολογική αύξηση και οικοδομή του σώματός Του (Εφεσίους Δ/**1:**7-13).

Η εκκλησία παρομοιάζεται με την εικόνα του ανθρωπίνου σώματος, κεφαλή του οποίου είναι ο Ιησούς Χριστός (βλ. Εφεσίους Α/**1:**22-23 & Δ/**4:**1-6**,** Α' Κορινθίους ΙΒ/**12:**12-27**,** κλπ). Όπως **το ανθρώπινο σώμα** για να διατηρηθεί στη ζωή χρειάζεται τροφή και νερό, για να πάρει τις απαραίτητες ουσίες, ώστε να είναι ακμαίο και υγιές, έτσι και **το σώμα της εκκλησίας του Χριστού** για να οικοδομηθεί σωστά και να τελειοποιηθούν οι πιστοί, θα πρέπει να έχει τα χαρίσματα του Πνεύματος, τα οποία δεν πρέπει να μένουν παθητικά, αλλά να ενεργούνται και να φανερώνεται η δόξα της κεφαλής του σώματος, η δόξα του ένδοξου και

αναστημένου Ιησού στο υπόλοιπο σώμα.

- **Το «βάπτισμα»** με το άγιο Πνεύμα είναι η ΔΥΝΑΜΗ του πιστού.
- **Ο «καρπός»** του Πνεύματος είναι ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ του πιστού.
- **Τα «χαρίσματα»** του Πνεύματος είναι τα ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΚΑΛΩΠΙΣΜΑΤΑ της νύμφης εκκλησίας.

Πολλοί λέγουν **«Εγώ θέλω να έχω μόνο τον καρπό του Πνεύματος, δεν χρειάζομαι το βάπτισμα ή τα χαρίσματα, αφού δεν με κάνουν πιο πνευματικό!»** Ένα φυσικό δέντρο δεν μπορεί, σε καμιά περίπτωση να έχει καρπό, εάν δεν έχει κορμό, κλαδιά και φύλλα. Το ίδιο και ένα πνευματικό δέντρο, δεν θα έχει ποτέ καρπό, εάν δεν έχει πνευματικό κορμό (βάπτισμα) και κλαδιά με πλούσιο φύλλωμα (χαρίσματα). Βλέπε στο τέλος ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ.

Λεπτομέρειες για τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος θα βρείτε στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο: **"ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ"** (κωδικός 12)**.**

2. **Ο ΙΗΣΟΥΣ ΔΙΝΕΙ ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ**: Τα πνευματικά χαρίσματα δόθηκαν στο σώμα της εκκλησίας από την κεφαλή του σώματος, τον Κύριο Ιησού, ο οποίος είχε υποσχεθεί ότι θα στείλει την επαγγελία του Πατρός μετά την ανάληψή Του: ***«Αναβάς εις ύψος, αιχμαλώτισε αιχμαλωσία και* έδωκε χαρίσματα *εις τους ανθρώπους. Το δε ανέβη τι είναι, ειμή ότι και* κατέβη πρώτον *εις τα κατώτερα μέρη της γης; Ο καταβάς αυτός είναι και ο αναβάς υπεράνω ΠΑΝΤΩΝ των ουρανών, διά να πληρώσει τα πάντα. Και αυτός έδωκεν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτες, άλλους δε ευαγγελιστές, άλλους δε ποιμένες και διδασκάλους»*** (Εφεσίους Δ/**4:**8-11).

Εδώ ο απόστολος Παύλος αναφέρεται στη σταύρωση, στην ταφή και στην ανάσταση του Ιησού, ο οποίος όταν πέθανε κατέβηκε **"πρώτον**" στα κατώτερα μέρη της γης, πήγε στον Άδη και ***«ηχμαλώτευσεν αιχμαλωσίαν»*** (αρχ.κείμενο)**.** Αναστήθηκε νικητής, έχοντας πάρει τα κλειδιά του Άδη και του θανάτου και μαζί Του πήρε και αυτούς που ήσαν αιχμάλωτοι στον κόλπο του Αβραάμ. Το **"δεύτερον",** θριαμβευτής πλέον ανέβηκε υπεράνω των ουρανών, ανέβηκε στον τρίτο ουρανό, εκεί που είναι ο θρόνος του Θεού για να γεμίσει με πληρότητα τα πάντα και το **"τρίτον"** εξέ-

χεε το Πνεύμα της επαγγελίας και έδωσε χαρίσματα (εδ.11) στο σώμα της εκκλησίας Του.

3. **Η ΔΙΠΛΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ**: Ο Ιησούς έδωσε χαρίσματα στους αγίους Του **(α)** για την ιδιαίτερη διακονία τους, στόχος της οποίας είναι η τελειοποίηση των αγίων και η οικοδομή του σώματος του Χριστού, και **(β)** για να μην είναι πνευματικά νήπια, ακολουθούντες κάθε άνεμο διδασκαλίας.

(α) Όσον αφορά το πρώτο μέρος, που έχει να κάνει με την τελειοποίηση των αγίων, ο απόστολος Παύλος λέγει**:**

> ***«Εις ένα δε έκαστον από εμάς εδόθη η χάρις κατά το μέτρον της δωρεάς του Χριστού . . .***
>
> ***. . .Και αυτός*** *(ο Ιησούς)* ***έδωκεν άλλους μεν ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ, άλλους δε ΠΡΟΦΗΤΕΣ, άλλους δε ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ, άλλους δε ΠΟΙΜΕΝΕΣ και ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ, προς την*** **τελειοποίησιν** ***των αγίων διά το έργον της διακονίας, διά την*** **οικοδομήν** ***του σώματος του Χριστού. . .***
>
> ***. . .ΕΩΣΟΥ*** ***καταντήσωμεν πάντες εις την*** **ενότητα** ***της πίστεως και της*** **επιγνώσεως** ***του Υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού...»*** (Εφεσίους Δ**/4:**7, 12-13)**.**

Το αρχαίο κείμενο δεν λέγει **«προς την τελειοποίησιν»,** αλλά **«προς καταρτισμόν των αγίων».** Πρέπει ο λαός του Θεού, διά των χαρισμάτων του Πνεύματος να καταρτισθεί σωστά, για να μπορέσει στη συνέχεια και να οικοδομηθεί σωστά και αυτό θα γίνει μέχρι ("**εωσού**") να φθάσουμε όλοι σε ενότητα πίστης και επίγνωσης του Κυρίου Ιησού. Η τελειοποίηση των αγίων, που θα έχει σαν κατάληξη να φθάσουν στην ενότητα της πίστης θα γίνει μέσα από τα πνευματικά χαρίσματα και εδώ ο Λόγος του Θεού, διά του αποστόλου Παύλου, παρουσιάζει πέντε χαρίσματα, τα οποία είναι χαρίσματα διακονίας **("...διά το έργον της διακονίας")** και τα οποία θα μπορούσαμε να τα χαρακτηρίσουμε με σύγχρονη ορολογία ότι είναι πέντε "υπουργήματα", για τα οποία θα αναφερθούμε εκτενέστερα παρακάτω**.**

Η εκκλησία σήμερα έχει μεγάλο πρόβλημα, **γιατί στερείται**

της ενότητας, με αποτέλεσμα, όχι απλοί πιστοί, αλλά εργάτες του ευαγγελίου με ομολογουμένως ευλογημένη διακονία, να εμποδίζουν να φανερωθεί η δόξα της κεφαλής του σώματος της εκκλησίας (του Ιησού) στο υπόλοιπο σώμα και αυτό γίνεται, είτε λόγω της άγνοιας που έχουν στα πνευματικά, είτε λόγω υπερβολικού ζήλου που οδηγεί σε λάθος κατεύθυνση. Πριν πει αυτά τα λόγια ο Παύλος στους Εφέσιους πιστούς, τους προτρέπει να περπατήσουν άξια της πρόσκλησης του Κυρίου**:** ***«Σας παρακαλώ λοιπόν εγώ ο δέσμιος εν Κυρίω*** **να περιπατήσετε αξίως** ***της προσκλήσεως, κατά την οποίαν προσεκλήθητε, μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πραότητος, μετά μακροθυμίας, υποφέροντες αλλήλους εν αγάπη, ΣΠΟΥΔΑΖΟΝΤΕΣ*** **να διατηρείτε την ενότητα του Πνεύματος** ***διά του συνδέσμου της ειρήνης...»*** (Εφεσίους Δ/**4:**1-3).

Μέσα από τα λόγια αυτά, βλέπουμε την αγωνία και τον πόνο του Παύλου για την **ενότητα** του σώματος της εκκλησίας του Χριστού, που σημαίνει ότι ακόμα (τότε) **δεν υπήρχε ενότητα** και αυτό αποτυπώνεται στα δύο εδάφια που αναφέρονται για την "ενότητα του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ" και για την "ενότητα της ΠΙΣΤΕΩΣ"**:**

- ***«...Να διατηρείτε την*** **ενότητα** ***του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»*** (εδ.3)**.**
- ***«...Καταντήσωμεν πάντες εις την*** **ενότητα** ***της ΠΙΣΤΕΩΣ»*** (εδ.13)**.**

Τα χαρίσματα έχουν δοθεί για να τελειοποιήσουν το σώμα της εκκλησίας του Χριστού, ώστε να έρθει και η ενότητα στο σώμα. Πρέπει ο κάθε πιστός να ζητά «**μετά ζήλου»** τα πνευματικά χαρίσματα, γιατί δεν οικοδομείται μόνον η εκκλησία, σαν σύνολο, αλλά και ο ίδιος ο πιστός ξεχωριστά, καθόσον ο Κύριος τον έχει χρίσει και διά μέσου αυτού ενεργούνται τα χαρίσματά Του.

(β) Μετά την τελειοποίηση, έρχεται και η πνευματική αύξηση και η οικοδομή του σώματος και παύουν πλέον οι πιστοί να συμπεριφέρονται σαν πνευματικά νήπια**:**

> ***«...Διά να μην είμεθα πλέον*** **νήπιοι,** ***κυματιζόμενοι και περιφερόμενοι με πάντα άνεμον της διδασκαλίας, διά της δολιότητος των ανθρώπων, διά της πανουργίας εις το μεθοδεύεσθαι την ΠΛΑΝΗΝ, αλλά αληθεύοντες εις την αγάπην*** **να αυξήσωμεν** ***εις Αυτόν κατά πάντα, ο οποίος είναι η κεφαλή, ο Χριστός....***

....εκ του οποίου παν το σώμα συναρμολογούμενον *και συνδεόμενον διά πάσης συναφείας των συνεργούντων μελών, κατά την ανάλογον ενέργειαν ενός εκάστου μέρους κάμνει την αύξησιν του σώματος* **προς οικοδομήν** *εαυτού εν αγάπη...»* (Εφεσίους Δ/**4**:14-16)**.**

"Διά να μην είμεθα πλέον νήπιοι": Τα χαρίσματα δίνονται για την τελειοποίηση των αγίων, αυτό σημαίνει ότι ο **τέλειος** δεν είναι πλέον **νήπιος** και το αντίθετο, ότι ο **νήπιος**, ανεξάρτητα πόσα χρόνια έχει στον Κύριο, δεν έχει ακόμα φθάσει στην **τελειότητα.** Εδώ έχουμε δύο καταστάσεις, που είναι διαφορετικές η μία από την άλλη, είναι ο ***ώριμος*** πνευματικά πιστός (τέλειος), είναι και ο ***ανώριμος*** πνευματικά πιστός (νήπιος).

Εάν ο πιστός εξακολουθεί να παραμένει σε νηπιακή πνευματική ηλικία, δεν θα έχει ποτέ γερές βάσεις και θεμέλια μέσα από τον Λόγο του Θεού και θα παρασύρεται από κάθε άνεμο ψευδοδιδασκαλίας, που θα έρχεται επάνω του διά μέσου της δολιότητας και της πανουργίας του εχθρού της ψυχής μας, του Διαβόλου, ο οποίος μεθοδικά, με μαεστρία και με τέχνη, οδηγεί τον άνθρωπο στην πλάνη.

Τη συνεχιζόμενη πνευματική νηπιακή κατάσταση, την περιγράφει με πολύ γλαφυρά χρώματα και εικόνες ο Λόγος του Θεού, διευκρινίζοντας ότι όποιος εξακολουθεί να πίνει γάλα είναι **"άπειρος"** του λόγου της δικαιοσύνης, ενώ το αντίθετο, η στερεά τροφή είναι για τους **τέλειους**, οι οποίοι είναι πάντα σε πνευματική ετοιμότητα, έχοντας εκπαιδευτεί (γυμναστεί), ώστε να μπορούν να διακρίνουν το καλό από το κακό**:**

«Επειδή ενώ ως προς τον καιρόν έπρεπε να είσθε διδάσκαλοι, πάλιν έχετε χρείαν του να σας διδάσκει κάποιος τα αρχικά στοιχεία των λόγων του Θεού, και **κατηντήσατε να έχετε χρείαν γάλακτος** *και ουχί στερεάς τροφής. . .*

. . .Δ Ι Ο Τ Ι πας ο μετέχων γάλακτος είναι **άπειρος** *του λόγου της δικαιοσύνης· επειδή είναι νήπιος·* **των τελείων** *όμως είναι η στερεά τροφή, οι οποίοι διά την έξιν (τη συνήθεια) έχουν τα αισθητήρια γεγυμνασμένα εις το να διακρίνουν το καλόν*

και το κακόν» (Εβραίους Ε/**5:**12-14).

Όταν το σώμα του Χριστού, υψώσει την κεφαλή του (τον Ιησού), τότε και το κάθε μέλος του σώματος θα ενεργεί για τη δική του οικοδομή ξεχωριστά, τελώντας προς τούτο **σε τέλειο σύνδεσμο** και με τα υπόλοιπα μέλη του σώματος, με αποτέλεσμα ολόκληρο το σώμα θα έχει φθάσει στην αληθινή ενότητα πίστης και επίγνωσης του Υιού του Θεού.

(Γ) ΕΙΔΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ

1. Ο απόστολος Παύλος, κατεξοχήν ερμηνευτής και απολογητής του Λόγου του Θεού, στην επιστολή Α΄ Κορινθίους, παρουσιάζει την ενέργεια του αγίου Πνεύματος του Θεού να εκδηλώνεται με εννέα (9) χαρίσματα, τα οποία είναι**:**

«Είναι δε διαιρέσεις ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ, το Πνεύμα όμως το αυτό, είναι και διαιρέσεις ΔΙΑΚΟΝΙΩΝ, ο Κύριος όμως ο αυτός, είναι και διαιρέσεις ΕΝΕΡΓΗΜΑΤΩΝ, ο Θεός όμως είναι ο αυτός, ο ενεργών τα πάντα εν πάσι. . .

...Δίδεται δε εις έκαστον η φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρον. Διότι εις άλλον μεν δίδεται διά του Πνεύματος ΛΟΓΟΣ ΣΟΦΙΑΣ, εις άλλον δε ΛΟΓΟΣ ΓΝΩΣΕΩΣ, κατά το αυτό Πνεύμα, εις άλλον δε ΠΙΣΤΙΣ, διά του αυτού Πνεύματος. . .

...εις άλλον δε (δίδεται) **ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΙΑΜΑΤΩΝ, διά του αυτού Πνεύματος, εις άλλον δε ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΘΑΥΜΑΤΩΝ, εις άλλον δε ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ, εις άλλον δε ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ, εις άλλον δε ΕΙΔΗ ΓΛΩΣΣΩΝ, εις άλλον δε ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΓΛΩΣΣΩΝ…**

...Πάντα δε ταύτα ενεργεί το ένα και το αυτό Πνεύμα, διανέμον ιδία εις έκαστον καθώς θέλει» (Α' Κορινθίους ΙΒ/**12:**4-11)**.**

❖ Παρατηρούμε ότι υπάρχουν τρεις κατηγορίες μεταξύ των εννέα χαρισμάτων και μεταξύ των κατηγοριών αυτών υπάρχουν και τρεις διαιρέσεις/διανομές (σε κάθε κατηγορία). **«Διαιρώ»** δεν σημαίνει μόνο «χωρίζω», αλλά **και «διανέμω».** Έχουμε διανομή χαρισμάτων, διακονιών και ενεργημάτων του αγίου Πνεύματος.

(α) «Είναι δε διαιρέσεις ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ, το Πνεύμα όμως το αυ-

τό...» (εδ.4). "Χαρίσματα" σημαίνει μία δοσμένη "χάρη" (δωρεά). Εδώ είναι ο Θεός, που σαν Πνεύμα δίνει τα χαρίσματα στους ανθρώπους.

(β) «Είναι και διαιρέσεις ΔΙΑΚΟΝΙΩΝ, ο Κύριος όμως ο αυτός» (εδ.5). "Διακονία" σημαίνει "υπηρεσία" και μάλιστα πνευματική υπηρεσία. Ο Κύριος θέτει διαφορετικούς τύπους διακονιών. Υπάρχουν διακονίες που είναι για τις **ανάγκες των πιστών**, αλλά υπάρχουν και διακονίες που έχουν **θέση εξουσίας** μέσα στην εκκλησία, ο Κύριος όμως είναι πάνω από κάθε διακονία. Ενώ στην πρώτη περίπτωση (εδ.4) είδαμε ότι ο Θεός σαν ΠΝΕΥΜΑ δίνει χαρίσματα, εδώ στο εδ.5 βλέπουμε ότι ο Θεός σαν ΚΥΡΙΟΣ δίνεις τις διακονίες.

(γ) «Είναι και διαιρέσεις ΕΝΕΡΓΗΜΑΤΩΝ, ο Θεός όμως είναι ο αυτός, ο ενεργών τα πάντα εν πάσι...» (εδ.6). Με τον χαρακτηρισμό "ενεργημάτων" ο Λόγος του Θεού αναφέρεται στο αποτέλεσμα της δύναμης των χαρισμάτων. Είναι θα λέγαμε μια εξωτερική εργασία της διακονίας, κάτι δηλαδή που φαίνεται και στον φυσικό τομέα. Ο Θεός φέρνει διάφορες ενέργειες του Πνεύματός Του, σύμφωνα με την ικανότητα του ατόμου, μέσα από το οποίο εργάζεται.

❖ Οι τρεις κατηγορίες των πνευματικών χαρισμάτων με τις τρεις αντίστοιχες διαιρέσεις της κάθε κατηγορίας (σύνολο εννέα διαιρέσεις) είναι**:**

(α) Χαρίσματα Α Π Ο Κ Α Λ Υ Ψ Η Σ: 1/Λόγος σοφίας, **2/**Λόγος γνώσεως και **3/**διακρίσεις πνευμάτων. Τα χαρίσματα αυτά, αποκαλύπτουν γεγονότα και καταστάσεις που δεν μπορεί το φυσικό μάτι του ανθρώπου να διακρίνει. Μπορούμε τα χαρίσματα αυτά να τους δώσουμε την ονομασία ***"τα πνευματικά ΜΑΤΙΑ της εκκλησίας"*.**

(β) Χαρίσματα Δ Υ Ν Α Μ Η Σ: 1/Ενέργειες θαυμάτων, **2/**Πίστη και **3/**Χαρίσματα ιαμάτων. Τα χαρίσματα αυτά, μπορούμε να τα ονομάσουμε ***"τα πνευματικά ΧΕΡΙΑ της εκκλησίας"*.**

(γ) Χαρίσματα Ο Μ Ι Λ Ι Α Σ: 1/Προφητεία, **2/**Είδη γλωσσών

και **3/**Ερμηνεία γλωσσών. Τα χαρίσματα αυτά, μπορούμε να τα ονομάσουμε ***"το πνευματικό ΣΤΟΜΑ της εκκλησίας".***

2. Στην προς Εφεσίους επιστολή ο απόστολος Παύλος αναφέρει πέντε χαρίσματα, τα οποία είναι διαφορετικές ενέργειες του Πνεύματος του Θεού από τις παραπάνω εννέα (9) και τα οποία κατά σειρά είναι **Απόστολοι, Προφήτες, Ευαγγελιστές, Ποιμένες και Διδάσκαλοι: *«Και αυτός έδωκεν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτες, άλλους δε ευαγγελιστές, άλλους δε ποιμένες και διδασκάλους...»*** (Εφεσίους Δ/**4:**11).

Ο Παύλος στην Α' Κορινθίους παρουσιάζει το ίδιο, αλλά με μια μικρή διαφοροποίηση, καθόσον παρουσιάζει με **συνοπτικό** τρόπο τα πιο βασικά χαρίσματα, δηλαδή τρία χαρίσματα διακονίας και πέντε χαρίσματα πνευματικά**: *«Και σεις είσθε σώμα Χριστού και μέλη κατά μέρος. Και άλλους μεν έθεσεν ο Θεός εις την εκκλησία πρώτον* αποστόλους*, δεύτερον* προφήτες*, τρίτον* διδασκάλους*, έπειτα ΘΑΥΜΑΤΑ, έπειτα χαρίσματα ΙΑΜΑΤΩΝ, ΒΟΗΘΕΙΑΣ, ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ, ΕΙΔΗ ΓΛΩΣΣΩΝ...»*** (Α' Κορινθίους ΙΒ/**12:**27-28).

Τα εννέα χαρίσματα είναι για όλο το σώμα της εκκλησίας του Χριστού, ενώ τα άλλα πέντε χαρίσματα, που αναφέρονται στην προς Εφεσίους επιστολή είναι για την ηγεσία της εκκλησίας, η οποία φυσικά έχει και ορισμένα από τα εννέα χαρίσματα ανάλογα με τις ανάγκες της διακονίας που το Πνεύμα του Θεού χρίει τον πιστό για να εκτελέσει το έργο Του.

Τα χαρίσματα δόθηκαν για να οικοδομείται **ολόκληρο** το σώμα της εκκλησίας του Ιησού Χριστού**: *«Ούτω και εσεις, επειδή είσθε ζηλωταί πνευματικών, ζητείτε να περισσεύετε (εις αυτά) προς την οικοδομήν της εκκλησίας...»*** (Α' Κορινθίους ΙΔ/**14:**12).

Ο απόστολος Παύλος για παράδειγμα ήταν κλητός απόστολος από το άγιο Πνεύμα διά της προφητείας (Πράξεις ΙΓ/**13:**1-3) και είχε πολλά χαρίσματα, όπως**:**

- **Δυνάμεων**, ανάστησε τον Εύτυχο και θεράπευσε τον χωλό στα Λύστρα (Πράξεις ΙΔ/**14:**8-10**,** Κ/ **20:**7-10)**.**
- **Είδη γλωσσών** (Α' Κορινθίους ΙΔ/**14:**18)**.**

- **Λόγο γνώσεως**, που βλέπουμε στην περίπτωση του μάγου Ελύμα (Πράξεις ΙΓ/ **13:**6-11)**.**
- **Λόγο σοφίας και προφητείας,** καθόσον συχνά αναφέρει στις επιστολές του θέματα που έχουν σχέση με την αρπαγή της εκκλησίας και τον Αντίχριστο (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ/ **4:**13-18**,** Β' Θεσσαλονικείς Β/**2:**7-12**,** Α' Κορινθίους ΙΕ/**15:**51-58)**.**
- **...Και πολλά άλλα χαρίσματα** που έδωσε ο Κύριος στον Παύλο για να φέρει σε πέρας τη διακονία που του εμπιστεύθηκε.

Πρέπει λοιπόν **"να μη σβήνουμε το Πνεύμα",** αλλά ούτε **"να εξουθενούμε τις προφητείες"** (Α' Θεσσαλονικείς Ε/**5:**19-20) και να μην εμποδίζουμε **"το λαλείν ξένες γλώσσες",** γιατί στην περίπτωση αυτή (εφόσον το κάνουμε), είτε το θέλουμε είτε όχι, είτε το γνωρίζουμε είτε όχι, πηγαίνουμε ενάντια στο θέλημα του Θεού.

(Δ) 3 ΑΡΧΕΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ

Υπάρχουν γενικές αρχές που πρέπει να γνωρίζουμε για τη λειτουργία των πνευματικών χαρισμάτων μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Χριστού. Εδώ θα ασχοληθούμε μόνο με τρεις αρχές, οι οποίες θεωρούνται βασικές και οι οποίες είναι**:**

(1) Το "χάρισμα" δεν αντικαθιστά και δεν παίρνει τη θέση του θεόπνευστου Λόγου του Θεού.

(2) Άλλο είναι ο "καρπός του Πνεύματος" και άλλο είναι τα "χαρίσματα του Πνεύματος.

(3) Όλοι οι πιστοί δεν έχουν όλα τα χαρίσματα και δεν έχουν τα ίδια χαρίσματα.

Π Ρ Ω Τ Ο Ν

Το "χάρισμα" δεν ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ

και δεν ΠΑΙΡΝΕΙ τη θέση του "Λόγου του Θεού"

Το χάρισμα δεν πρέπει να παίρνει τη θέση του γραπτού Λόγου του Θεού, της Αγίας Γραφής, γιατί αυτό είναι ένα πάρα πολύ σοβαρό θέμα, καθόσον πολλοί πιστοί κάνουν το τραγικό λάθος να εμπιστεύονται **μόνο τα λόγια του προφήτη**, χωρίς να

εξετάζουν και να ελέγχουν εάν η "προφητεία" συμφωνεί ή όχι με τον Λόγο του Θεού. Όσοι το έχουν κάνει αυτό, στην πλειοψηφία τους, είχαν τραγικές συνέπειες στην μετέπειτα πορεία τους, φθάνοντας ακόμα και στην αποστασία, καθόσον είχαν βάλει πάνω από την Γραφή την προφητεία, η οποία δεν εκπληρώθηκε όπως διακαώς ποθούσαν, με αποτέλεσμα να σκανδαλιστούν, να χάσουν την πίστη τους και στο τέλος να συμβιβαστούν και να αγαπήσουν τον παρόντα κόσμο.

Όσο και αν προσπαθήσει ο πιστός να μιλήσει στη θέση του Θεού, ο λόγος του υπόκειται σε λάθη, ενώ ο Λόγος του Θεού είναι αλάνθαστος, γι' αυτό πρέπει να γνωρίζει τις **πέντε** παρακάτω περιπτώσεις**:**

(1) **<u>Η προφητεία κάποτε θα καταργηθεί</u>**. Αυτό σημαίνει ότι η προφητεία σαν χάρισμα έχει ένα σκοπό, που είναι να δώσει στον πιστό λόγο προτροπής, οικοδομής και παρηγορίας και να οδηγήσει το σώμα του Χριστού, σαν σύνολο, στο "τέλειο" και όταν έρθει το τέλειο, τότε η προφητεία δεν θα έχει λόγο ύπαρξης και θα καταργηθεί: ***«Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει· τα άλλα όμως, είτε ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ είναι,*** **θέλουν καταργηθεί**·*** ***είτε ΓΛΩΣΣΕΣ*** *(είναι)****, θέλουν παύσει· είτε ΓΝΩΣΙΣ*** *(είναι)****, θέλει καταργηθεί»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΓ/**13:**8)**.**

(2) **<u>Ο Λόγος του Θεού θα μείνει στον αιώνα</u>**. Υπάρχει ο **γραπτός** Λόγος του Θεού (οι Γραφές ή ο νόμος του Θεού), που μας δόθηκε, αρχής γενομένης με την Πεντάτευχο του Μωυσή και έκλεισε με την Αποκάλυψη του Ιωάννη. Υπάρχει και ο **ζωντανός** Λόγος του Θεού, που είναι ο Ιησούς, ο οποίος εκπλήρωσε κατά πάντα τον γεγραμμένο Λόγο (Α΄ Πέτρου Α/**1:**24-25)**.**

(3) **<u>Η προφητεία πρέπει να ελέγχεται</u>**. Ο Λόγος του Θεού είναι ο μόνος αλάνθαστος οδηγός στη ζωή πιστού, γι' αυτό η προφητεία πρέπει να ελέγχεται εάν συμφωνεί με τον Λόγο Του. Για το θέμα αυτό ο απόστολος Παύλος δίνει οδηγίες, ώστε οι ακούοντες να γνωρίζουν την πηγή της προφητείας**:** ***«Εάν κάποιος λαλεί γλώσσαν αγνώριστον, ας κάμουν τούτο ανά δύο ή το περισσότερον ανά τρεις και εκ διαδοχής, και ένας*** **ας διερμηνεύει**·*** ***αλλ' εάν δεν***

είναι διερμηνευτής, ας σιωπά εις την εκκλησία, ας λαλεί δε προς εαυτόν και προς τον Θεόν. Προφήτες δε* ας λαλούν δύο ή τρεις, *και οι άλλοι ας διακρίνουν» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/**14:**27-29)**.**

(4) **<u>Προφητεία ψευδής πρέπει να απορρίπτεται</u>**. Όταν μία προφητεία δεν συμφωνεί με τον Λόγο του Θεού και δεν εκπληρώνει τον ορισμό της Γραφής, δεν εκπληρώνει τα γεγραμμένα, θα πρέπει αμέσως να απορρίπτεται, χωρίς κανένα δισταγμό.

Ο Θεός δίνει έναν προφητικό λόγο στον προφήτη Ιεζεκιήλ που καταδικάζει τους ψευδοπροφήτες, αυτούς που προφητεύουν "εν ονόματι Κυρίου του Θεού", χωρίς όμως ο Θεός να τους έχει δώσει προφητεία ή όραση, αλλά προφέρουν λόγο, σύμφωνα με την καρδιά τους. Διαβάστε προσεκτικά από την Βίβλο σας, τι λέγει ο Κύριος στον Ιεζεκιηλ ΙΓ/**13:**1-9.

Ο Θεός δεν μας άφησε στο έλεος κάποιου που κυνηγά το χάρισμα της προφητείας για να κάνει τον πνευματικό, ή που έχει μεν από τον Θεό το χάρισμα της προφητείας, αλλά από άγνοια ή από επίδειξη **δεν το χρησιμοποιεί σωστά**. Για να αποφύγουμε αυτές τις καταστάσεις, ο Θεός μας έδωσε τον Λόγο Του, που είναι αιώνιος και ασάλευτος, που είναι ο σταθερός βράχος επάνω στον οποίο με σιγουριά και εμπιστοσύνη μπορούμε να στηριχτούμε και να ελέγξουμε την ορθότητα μιας προφητείας.

Ένα από τα χαρίσματα του Πνεύματος, που ο Κύριος μας δίνει και με το οποίο μπορούμε με ασφάλεια να ελέγξουμε μία προφητεία εάν είναι ή όχι ψευδοπροφητεία είναι το **χάρισμα της διάκρισης** των πνευμάτων.

(5) **<u>Η προφητεία δεν αντικαθιστά τις ξένες γλώσσες</u>**. Αυτή η άποψη υπάρχει από μερίδα πιστών, που δεν δέχονται τα πνευματικά χαρίσματα, καθόσον ταυτίζουν την "προφητεία" με το "λαλείν ξένες γλώσσες", για να δικαιολογήσουν τη θέση τους. Ο Λόγος του Θεού για το θέμα αυτό γράφει**:** ***«Και αφού ο Παύλος επέθηκεν επ' αυτών τας χείρας, ήλθε το Πνεύμα το άγιον επ' αυτούς, και ΕΛΑΛΟΥΝ ΓΛΩΣΣΑΣ* <u>κ α ι</u> *ΠΡΟΕΦΗΤΕΥΟΝ»*** (Πράξεις ΙΘ/**19:**6).

Το αρχαίο κείμενο γράφει ***«ελάλουν* <u>τε</u> *γλώσσαις και επρο-***

φήτευον». Το "και" (αρχ.**"τε"**) είναι συμπλεκτικός σύνδεσμος που συνδέει δύο πράγματα. Εδώ πρόκειται για την περίπτωση που Παύλος πήγε στην Έφεσο και βρήκε τους δώδεκα μαθητές που είχαν κάνει μόνο το βάπτισμα του Ιωάννη και τους ρώτησε εάν είχαν λάβει το άγιο Πνεύμα και αυτοί απάντησαν ότι δεν είχαν ακούσει καν ότι υπάρχει Πνεύμα άγιο. Αφού βαπτίσθηκαν στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού, ο Παύλος προσευχήθηκε για να λάβουν την εμπειρία της Πεντηκοστής, επιθέτοντας τα χέρια του επάνω τους και όταν ήλθε το άγιο Πνεύμα (α) **ΚΑΙ** μιλούσαν ξένες γλώσσες εν Πνεύματι (β) **ΚΑΙ** προφήτευαν στην κατανοητή γλώσσα τους.

Πολύ καθαρός ο Λόγος του Θεού, εδώ έχουμε δύο διαφορετικές καταστάσεις, ανεξάρτητη η μία από την άλλη. **Οι γλώσσες** είναι το "σημείον" ότι ο πιστός βαπτίσθηκε με το άγιο Πνεύμα και με τις γλώσσες εν Πνεύματι δοξάζει και μεγαλύνει τον Θεό. **Η προφητεία** δεν είναι το σημείο των χαρισμάτων, αλλά είναι ένα από τα αποτελέσματα και τα οφέλη του πιστού από το βάπτισμα εν Πνεύματι.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν

Άλλο είναι ο "ΚΑΡΠΟΣ του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ" (και) Άλλο είναι τα "ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ"

Πολλοί είναι εκείνοι, που λόγω άγνοιας και έλλειψης επίγνωσης των πνευματικών να συγχέουν τον "καρπό" του αγίου Πνεύματος με τα "χαρίσματα" του αγίου Πνεύματος, αλλά ο Λόγος του Θεού, κάνει σαφή διάκριση μεταξύ των δύο καταστάσεων. Ο απόστολος Παύλος γράφει**: «Ο δε καρπός του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια· κατά των τοιούτων δεν υπάρχει νόμος...»** (Γαλάτες Ε/ **5:**22-23 - Βλ. Εφεσίους Ε/**5:**8-10)**.**

Ο καρπός του Πνεύματος έρχεται **ΕΝΤΟΣ μας** (μέσα μας) και είναι απαραίτητος για την αιώνια ζωή, ενώ το χάρισμα έρχεται **ΕΚΤΟΣ** και μπορεί να μας βλάψει εάν δεν το χρησιμοποιούμε σωστά. Για παράδειγμα, μπορεί να υπερηφανευτούμε για το χάρισμα που ο Κύριος μας έδωσε, γι' αυτό πρέπει να μένουμε πάντα

ταπεινοί, σε οποιοδήποτε χάρισμα μας έχει δοθεί.

Τα χαρίσματα του Πνεύματος δεν μας κάνουν πνευματικούς, αλλά γινόμαστε πνευματικοί, όταν φανερώνεται στη ζωή μας ο καρπός του Πνεύματος, τα χαρίσματα μας έχουν δοθεί για να τελειοποιήσουν την εκκλησία. **Ο καρπός** του Πνεύματος (αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια) είναι το θεμέλιο της ζωής μας. **Πρέπει να ζητάμε με ζήλο τα χαρίσματα του Πνεύματος,** γιατί δεν οικοδομείται πνευματικά μόνο η εκκλησία σαν σύνολο, αλλά οικοδομείται και ο κάθε πιστός ατομικά, τον οποίο ο Κύριος έχρισε για διακονία και διά μέσου του ενεργούνται τα χαρίσματα του Πνεύματος.

Όταν ο Θεός μας δίνει χαρίσματα, μας τα δίνει για να γίνουμε **υπηρέτες των άλλων**, κατά το παράδειγμα του Ιησού Χριστού, ο οποίος δεν ήρθε για να υπηρετηθεί, αλλά ήρθε για να υπηρετήσει, γι' αυτό και πρέπει να είμαστε ταπεινοί ενώπιόν Του. Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει**:**

> *«Έκαστος* **κατά το ΧΑΡΙΣΜΑ***, το οποίον έλαβεν, υπηρετείτε κατά τούτο εις αλλήλους ως καλοί οικονόμοι της πολυειδούς χάριτος του Θεού·* **εάν κάποιος λαλεί** *(ας λαλεί ως λαλών) λόγια Θεού·* **εάν κάποιος υπηρετεί** *(ας υπηρετεί) ως υπηρετών εκ της δυνάμεως, την οποίαν χορηγεί ο Θεός·* **διά να δοξάζεται** *εις όλα ο Θεός διά Ιησού Χριστού, εις τον οποίον είναι η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν»* (Α' Πέτρου Δ/**4:**10-11).

Η προσωπική πίστη είναι απαραίτητη σε κάθε χάρισμα που δίνεται. Είναι δυνατόν το χάρισμα να φύγει από τον πιστό, όταν κάνει κακή χρήση, γιατί ο Κύριος δίνει τα δώρα Του **για την τελειοποίηση των αγίων** και όχι για να προ**σ**βάλλεται τ' όνομά Του. Μπορεί επίσης ο πιστός να αναπτύξει μέσα από το χάρισμα γνώση και να έχει παρρησία, γνωρίζοντας ποια είναι η πραγματική κατάσταση που επικρατεί μέσα στην εκκλησία.

Τ Ρ Ι Τ Ο Ν

Όλοι οι πιστοί δεν έχουν Ο Λ Α τα χαρίσματα
και δεν έχουν τα Ι Δ Ι Α χαρίσματα

Είναι αυτονόητο ότι όλοι οι πιστοί δεν μπορεί να έχουν **όλα τα χαρίσματα,** όπως επίσης να έχουν όλοι **τα ίδια χαρίσματα**. Εάν συνέβαινε αυτό, τότε όλοι θα ήσαν **"πνευματικά ρομπότ",** χωρίς ελεύθερη βούληση, αφού δεν θα διέφεραν και όλοι θα έκαναν την ίδια διακονία. Μέσα στο σώμα του Χριστού, ο καθένας έχει διαφορετική θέση. Ο Παύλος λέγει ***«διότι το σώμα δεν είναι ΕΝΑ μέλος, αλλά*** *(είναι)* ***ΠΟΛΛΑ μέλη»*** (Α' Κορινθίους ΙΒ/**12:**14)**.**

Αυτό σημαίνει ότι, άλλος είναι το "**πόδι"** του ενός σώματος, που τρέχει για να φέρει τα καλά νέα του ευαγγελίου. Άλλος είναι το "**χέρι"** του σώματος που ευεργετεί τον πλησίον, όταν προσεύχεται για θεραπεία, ελευθερία, κλπ. Άλλος είναι το **"αυτί"** του σώματος που ακούει το πρόβλημα του αδελφού. Άλλος είναι το **"μάτι"** του σώματος που βλέπει τις ανάγκες των αδελφών και ούτω καθεξής. Ο Κύριος δίνει τα χαρίσματά Του, όπως Αυτός θέλησε**:** ***«Αλλά τώρα ο Θεός έθεσε τα μέλη ένα έκαστον αυτών εις το σώμα*** **καθώς ηθέλησεν.** ***Εάν όμως πάντα ήσαν ένα μέλος, που*** *(είναι)* ***το σώμα; Αλλά τώρα είναι μεν ΠΟΛΛΑ μέλη, ΕΝΑ όμως*** *(είναι)* ***σώμα...»*** (Α' Κορινθίους ΙΒ/**12:**18-20)**.**

Όλοι δεν έχουν τα ίδια χαρίσματα και αυτό ο Παύλος το αναφέρει με σαφήνεια στους Κορίνθιους πιστούς, λέγοντας στην αρχή ότι ο Θεός έθεσε για τη διοίκηση της εκκλησίας αποστόλους, προφήτες και διδασκάλους, καθώς και χαρίσματα ιαμάτων, βοηθείας, κυβερνήσεων και είδη γλωσσών (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/**12:**27-28) και μετά στα επόμενα δύο εδάφια λέγει**:**

- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ είναι **απόστολοι;**
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ είναι **προφήται;**
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ είναι **διδάσκαλοι;**
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ (ενεργούσι) **θαύματα;**
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ έχουσι **χαρίσματα ιαμάτων;**
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ **λ α λ ο ύ σ ι γλώσσας;**
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ **διερμηνεύουσι;** (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/**12:**29-30).

Ο Παύλος με τη φράση ***«μη πάντες λαλούσι γλώσσας»,*** δεν

αναφέρεται στο «λαλείν νέας γλώσσας» **σαν σημείο**, αλλά **σαν χάρισμα.** Το σημείο είναι για τον καθένα που βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα, γι' αυτό προτρέπει ***«το λαλείν γλώσσας ΜΗ ΕΜΠΟΔΙΖΕΤΕ»,*** ενώ το χάρισμα δεν είναι για όλους. Ο Θεός δίνει τα χαρίσματά Του όπως Εκείνος θέλει (**«...καθώς ηθέλησεν»**)**.**

Ο Παύλος τελειώνοντας παραπάνω την απαρίθμηση των χαρισμάτων και εφόσον όλοι οι πιστοί δεν έχουν όλα τα χαρίσματα, ή δεν έχουν τα ίδια χαρίσματα, προτρέπει τους πιστούς να ζητούν ΜΕ ΖΗΛΟ τα μεγαλύτερα χαρίσματα**:** ***«Ζητείτε δε μετά ζήλου τα καλύτερα (αρχ. "μείζονα") χαρίσματα.…»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/**12:**31)**.**

Το αρχαίο κείμενο αναφέρει τα ***"μείζονα"*** (μεγαλύτερα) χαρίσματα, ενώ το κείμενο του Βάμβα αναφέρει τα ***"καλύτερα"*** χαρίσματα. Οι δύο λέξεις δεν είναι συνώνυμες, είναι διαφορετικές έννοιες. Τα χαρίσματα είναι "μείζονα" (μεγαλύτερα) για το συγκεκριμένο πρόσωπο, σύμφωνα με την ανάγκη, στην οποία βρίσκεται εκείνη τη στιγμή**:**

- Είναι τα χαρίσματα "μείζονα" για την κάθε **στιγμή.**
- Είναι τα χαρίσματα "μείζονα" για την κάθε **περίσταση.**
- Είναι τα χαρίσματα "μείζονα" για τον **καθένα** ξεχωριστά.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ», Αλκιβιάδη Τζελέπη** (έκδοση βελτιωμένη 2021**,** σελ. 526 - **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" -** Κωδικός **12).**

(02**) «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ», Αλκ.Τζελέπη (**εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **23).**

(03**) «ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΘΑ ΛΑΛΗΣΟΥΝ ΝΕΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ», Θεμιστοκλή Κουλούρη** (έκδοση 2008 - **"ΕΚΧΕ.gr).**

(04**) «ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» - Σειρά μηνυμάτων /**κασετίνα των **4 CD** ή σε **1 CD mp3.**

(05) ……..

(06) ……..

. . . /// . . .

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ
ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ

1. **ΚΟΡΜΟΣ** του δένδρου	**ΒΑΠΤΙΣΜΑ** του Πνεύματος (Ιωήλ Β/**2**:28-30, Λουκάς ΚΔ/**24**:49, Πράξεις Α/**1**:8, Β/**2**:1-21, κλπ)
2. **ΚΛΩΝΟΙ** του δένδρου	**ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ** του Πνεύματος (Α' Κορινθίους ΙΒ/**12**:4-11, 27-31, Εφεσίους Δ/**4**:7-14, Ρωμαίους ΙΒ/**12**:6-8)
3. **ΚΑΡΠΟΣ** του δένδρου	**ΚΑΡΠΟΙ** του Πνεύματος (Γαλάτας Ε/**5**:22, Ιωάννης ΙΕ/**15**:2.)
ΟΛΟ το δένδρο Εφεσίους Ε/**5**:18	**ΠΛΗΡΩΣΗ** του Πνεύματος (ΚΟΡΜΟΣ - ΚΛΩΝΟΙ - ΚΑΡΠΟΣ) Καθημερινή πλήρωση με το Πνεύμα

Ο ΠΙΣΤΟΣ μοιάζει σαν το ΔΕΝΔΡΟ, που είναι φυτευμένο "παρά τους ρύακας των υδάτων" (Ψαλμός Α:3 και Ιερεμίας ΙΖ:8). Μέσα από τα ΖΩΝΤΑΝΑ ΝΕΡΑ, που είναι ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ (βλέπε: Ιωάννης Δ/4:13-14, Ζ/7:37-39, κλη), α ν α β λ ύ ζ ο υ ν:

(1) Και το "ΒΑΠΤΙΣΜΑ" του αγίου Πνεύματος του Θεού

(2) Και τα "ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ" του αγίου Πνεύματος του Θεού

(3) Και ο "ΚΑΡΠΟΣ" του Πνεύματος (φανερώνεται στη ζωή του)

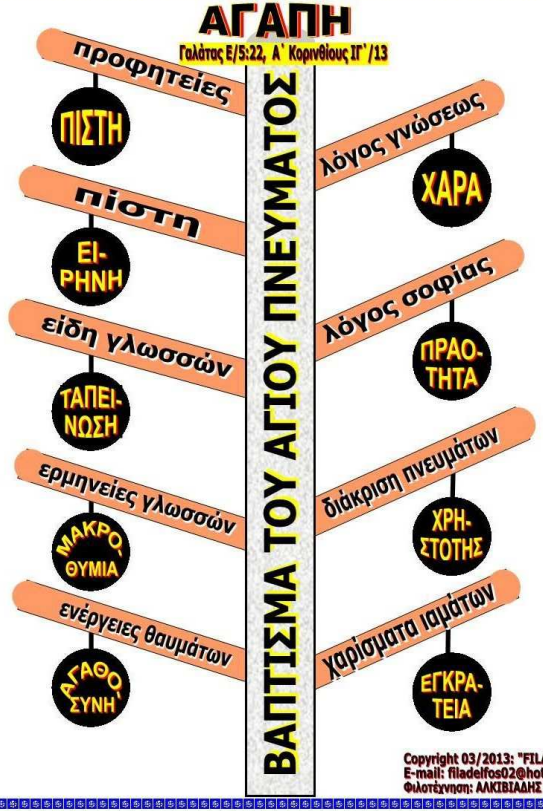

Copyright 03/2013: "FILADELFOS"
E-mail: filadelfos02@hotamil.com
Φιλοτέχνηση: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

7 Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. ΟΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η δόξα του Θεού φανερώνεται μέσα από τις ιδιότητές Του, οι οποίες είναι οι πολύχρωμες αχτίνες απ' όπου λάμπει η άγια φύση Του. Η γνώση των ιδιοτήτων Του από τον πιστό, αποτελεί μια μικρή γεύση του ουρανού. Ο Θεός αποκάλυψε τον εαυτό Του με πολλούς και διαφορετικούς τρόπους, αλλά η μεγαλύτερη αποκάλυψή Του έγινε στο πρόσωπο του εκλεκτού Του, του κεχρισμένου Του Ιησού, ***«ο οποίος είναι*** *(η ορατή)* ***ΕΙΚΩΝ του Θεού του αοράτου»*** (Κολοσσαείς Α/**1:**15). Στον Ιησού βλέπουμε τις υπέροχες εκλάμψεις της μεγαλοπρέπειας και της δόξας του Θεού Πατέρα. Η σοφία, η αγάπη, η δικαιοσύνη και η αγιότητα του Θεού ακτινοβολούν μέσα από τον Υιό, όπως και ο ίδιος το αποκάλυψε, λέγοντας ***«όποιος είδεν Εμέ, ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ…»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14:**9)**.**

Οι βασικές ιδιότητες του Θεού, όπως αυτές μας αποκαλύπτονται μέσα στον άγιο Λόγο Του είναι**:**

- **ΠΝΕΥΜΑ** (Γένεση Α/**1:**1-2**,** Ιωάννης Δ/**4:**24**,** Πράξεις ΙΖ/**17:**24-28)**.**
- **ΑΠΕΙΡΟΣ** (Α΄ Βασιλέων Η/**8**:27**,** Ιερεμίας ΚΓ/**23**:24**,** Ιώβ ΛΖ/**37**:23-24)**.**
- **ΑΟΡΑΤΟΣ** (Κολοσσαείς Α/**1**:15**,** Α΄ΤιμόθεουΑ/**1**:17**,** ς΄/**6**:16, κλπ)**.**
- **ΑΙΩΝΙΟΣ** (Δευτερ.ΛΓ/**33**:27**,** Α΄ Τιμόθεου Α/**1**:17**,** Ησαΐας Μ/**40**:28)**.**
- **ΠΟΙΗΤΗΣ-ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ** (Γένεση Α/**1**:1**,** Ησαΐας Μ/**40**:28**,** κλπ)**.**
- **ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ** (Ιώβ ΛΖ/**37**:23**,** Α΄ Τιμόθεου ς΄/**6**:15**,** κλπ)**.**
- **ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΣ** (Μαλαχίας Γ/**3**:6**,** Ιάκωβος Α/**1**:17**,** κλπ)**.**
- **ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΟΣ** (Ιώβ Ε/**5**:8-9,ΙΑ//**11**:17**,** Ησαΐας Μ/**40**:28**,** κλπ)**.**
- **ΑΓΑΠΗ** (Έξοδος ΛΔ/**34**:6-7, Ιωάννης Γ/**3**:16**,** Α΄ Ιωάννου Δ/**4**:16**,** κλπ)**.**
- **ΕΝΑΣ - «ΕΙΣ» (**Δευτερονόμιο ς΄/**6**:4**,** Μάρκος ΙΒ/**12**:28-29**,** κλπ)**.**
- **ΠΑΝΣΟΦΟΣ, ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ, ΑΓΙΟΣ, ΟΙΚΤΙΡΜΩΝ, ΕΛΕΗΜΩΝ, ΑΓΑΘΟΣ . . .** και πολλές άλλες ιδιότητες**.**

Παρακάτω θα ασχοληθούμε μόνο με μία από τις ιδιότητες του Θεού, που είναι η "πρώτη" απ' όλες τις ιδιότητές Του.

2. Η ΠΡΩΤΗ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ

Η Αγία Γραφή επανειλημμένα διακηρύττει ότι ο Θεός είναι **«ΕΝΑΣ».** Αυτό δίδασκαν ο Ιησούς, οι απόστολοι και γενικά η εκκλησία των πρώτων αιώνων. Ακόμα και τα δαιμόνια πιστεύουν σ' αυτό και φρίττουν**:** ***«Συ πιστεύεις ότι ο Θεός είναι*** **"ΕΙΣ"** ***(ΕΝΑΣ), καλώς ποιείς, και τα δαιμόνια πιστεύουν και φρίττουν»*** (Ιάκωβος Β/**2**: 19). Για να αποδίδεται επακριβώς η έννοια του όρου, στη μελέτη μας αυτή θα χρησιμοποιούμε πάντοτε το **"ΕΙΣ",** όπως αναγράφεται στο αρχαίο κείμενο και όχι στη δημοτική γλώσσα (ΕΝΑΣ)**.**

Ο Παύλος στις επιστολές του, τόνιζε συχνά την αλήθεια αυτή, καθόσον ήταν επιτακτική ανάγκη να ξεχωρίσει η χριστιανική πίστη από την πολυθεΐα των γύρω ειδωλολατρικών λαών**:**

- ***«Επειδή*** **"ΕΙΣ"** *(είναι)* ***ο Θεός, ο οποίος θέλει δικαιώσει την περιτομήν εκ πίστεως....»*** (Ρωμαίους Γ**3**:30).
- ***«...*****"ΕΙΣ"** ***Θεός και Πατήρ πάντων, ο ών επί πάντων και διά πάντων…»*** (Εφεσίους Δ/**4**:6).
- ***«Ο δε μεσίτης δεν είναι ενός, ο Θεός όμως είναι*** **"ΕΙΣ"»** (Γαλάτες Γ/**3**:20)
- ***«Διότι*** *(είναι)* **"ΕΙΣ"** ***ο Θεός,*** **ΕΙΣ** ***και μεσίτης*** *(μεταξύ)* ***Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Χριστός Ιησούς»*** (Α΄ Τιμόθεου Β/**2**:5).
- ***«Εξεύρομεν ότι το είδωλον*** *(είναι)* ***ουδέν εις τον κόσμο και ότι ΔΕΝ*** *(υπάρχει)* ***ΟΥΔΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΘΕΟΣ, ειμή*** **"ΕΙΣ"** ***Θεός, διότι αν και είναι λεγόμενοι θεοί….»*** (Α' Κορινθίους Η/**8**:4-5).
- ***«Αλλ' εις ημάς*** *(είναι)* **"ΕΙΣ"** ***Θεός, ο Πατήρ»*** (Α' Κορινθίους Η/**8**:6).

Στο Δευτερονόμιο **ς΄/6**:4 γράφει: **«Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών είναι ΕΙΣ Κύριος».** Το Εβραϊκό κείμενο λέγει **«Άκουε Ισραήλ, ΓΙΑΧΒΕ ΕΛΟΧΙΜ, ΓΙΑΧΒΕ ΕΧΑΔ»,** που κατά γράμμα σημαίνει **«**Κύριος Θεός, Κύριος ΕΙΣ**»** Την ίδια διακήρυξη έκανε και ο Ιησούς, όταν Τον ρώτησαν, ποια είναι «πρώτη» όλων των εντολών**:** ***«Ο δε Ιησούς απεκρίθη προς αυτόν, ότι ΠΡΩΤΗ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ (είναι), Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών είναι*** **ΕΙΣ Κύριος»** (Μάρκος ΙΒ/**12**:29). Στα Εβραϊκά η λέξη "εχάδ" έχει την έννοια της απόλυτης ακεραίας μονάδας και αυτό ήταν που διαφοροποιούσε τον μόνο αληθινό Θεό από τους πολλούς ψεύτικους

θεούς που ο άνθρωπος δημιούργησε και λάτρευαν τα γύρω έθνη. Για την λέξη "εχάδ" θα αναφερθούμε και στη συνέχεια.

<u>Ο ίδιος ο Πατέρας Θεός αναφέρει για τον εαυτό Του:</u>

- ***«Προ Εμού (άλλος)*** **Θεός** ***ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ, ουδέ ΘΕΛΕΙ ΥΠΑΡΧΕΙ μετ' Εμέ. Εγώ, Εγώ (είμαι) Κύριος,*** **εκτός Εμού** ***ΣΩΤΗΡ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ»*** (Ησαΐας ΜΓ/**43**:10-11).
- ***«Ούτω λέγει ο Κύριος, ο βασιλεύς του Ισραήλ ….Εγώ (είμαι) ο ΠΡΩΤΟΣ και ο ΕΣΧΑΤΟΣ και*** **εκτός Εμού** ***ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ»*** (Ησαΐας ΜΔ/**44**:6 /βλ. Αποκάλυψη Α/**1**:8,17, ΚΒ/**22**:13).
- ***«Εις Εμέ ΒΛΕΨΑΤΕ, και σώθητε, πάντα τα πέρατα της γης, διότι Εγώ (είμαι) ο Θεός, και ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΟΣ…»*** (Ησαΐας ΜΕ/**45**:22).
- ***«Εγώ (είμαι) ο Κύριος, τούτο (είναι) το όνομά Μου, και ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΔΩΣΕΙ*** **ΤΗΝ ΔΟΞΑΝ ΜΟΥ** ***ΕΙΣ ΑΛΛΟΝ….»*** (Ησαΐας ΜΒ/**42**:8).

Έχουμε ένα Θεό, τον Πατέρα, ο οποίος είναι ο σωτήρας, ο λυτρωτής και ο Κύριός μας. Αποκάλυψε τον εαυτό Του στον άνθρωπο πολλάκις και πολυτρόπως, αλλά ***«εν ταις εσχάταις ημέραις εφανερώθη ΕΝ ΥΙΩ»*** (Εβραίους Α/**1**:1), φανερώθηκε στο πρόσωπο του μονογενή Υιού Του, του **ΙΗΣΟΥ** και σήμερα κατοικεί μέσα μας διά του αγίου **ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ** Του. Ο Παύλος γράφει ***«ο Θεός εφανερώθη εν σαρκί»*** (Α' Τιμόθεου Γ/**3**:16), μέσα στον άνθρωπο Χριστό Ιησού κατοίκησε, χωρίς μέτρο, όλο το πλήρωμα του Πνεύματός Του: ***«Διότι εν Αυτώ*** *(τον Ιησού)* ***κατοικεί ΠΑΝ το πλήρωμα της θεότητας*** *(του Πατέρα)* ***σωματικώς»*** (βλ. Κολοσσαείς Α/**1**:19, Β/**2**:9). Αυτό το γεγονός συνέβηκε στη βάπτιση του Ιησού στον Ιορδάνη, όπου το Πνεύμα του Θεού ήρθε και κατοίκησε εντός Του (βλ. Ματθαίος Γ/**3**:16-17**,** Ιωάννης Α/**1**:32-34)**.**

Ο Θεός του Ισραήλ, ο Γιάχβε, φανερώθηκε «εν Υιώ» για να μπορέσουμε να Τον γνωρίσουμε, να Τον ψηλαφίσουμε και για να δούμε τη δόξα Του. Ο Ιησούς είπε ***«όποιος είδεν ΕΜΕ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ, Εγώ και ο Πατήρ "εν" είμεθα»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14**:9) και όταν είπε τα λόγια αυτά οι Ιουδαίοι θέλησαν να Τον λιθοβολήσουν, γιατί ταύτιζε τον εαυτό Του (ως άνθρωπος) με τον Πατέρα (βλ. Ιωάννης

Ι΄/10:29-33). Ο Ιησούς Χριστός είναι η **ορατή** εικόνα του Θεού του **αοράτου** (Κολοσσαείς Α/1:15), είναι ο **τύπος** από το **αντίτυπο**, είναι ***«το ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ** (η ακτινοβολία) **της δόξης και ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ της υποστάσεως Αυτού** (του Πατέρα)**…»*** (Εβραίους Α/1:3). Εδώ λέγει **«της** (όχι **"των"**) **υποστάσεως»**, γιατί ο Πατέρας Θεός είναι "ΕΙΣ" (ΕΝΑΣ) και η θεία υπόστασή Του κατοίκησε με πληρότητα, χωρίς μέτρο, στον Υιό. Θαυμαστή αποκάλυψη ***«ο Πατήρ εν τω Υιώ»*.**

03. Η ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Το ότι ο Θεός είναι ΕΝΑΣ, είναι μια ιδιότητα που Τον διαφοροποιεί και Τον ξεχωρίζει απ' όλες τις άλλες θρησκείες, λατρείες και δοξασίες, βασικό χαρακτηριστικό των οποίων είναι η λατρεία περισσοτέρων του ενός προσώπων, ή ειδώλων, ή θεοτήτων, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα και εκείνο που ο Θεός βδελύσσεται είναι η κάθε μορφής ειδωλο**λατρεία**.

Το **"ΕΙΣ"** είναι απόλυτο αριθμητικό, το οποίο εκφράζει την έννοια της **μονάδας** σε αντιδιαστολή με τα αριθμητικά δύο, τρία, κλπ και όταν το **"ΕΙΣ"** αναφέρεται στον Θεό φανερώνει ότι **«ο Θεός είναι ΕΝΑΣ»,** ότι έχει δηλαδή **ΜΙΑ υπόσταση** (Εβραίους Α/1:3) και όχι δύο, ή τρεις, ή περισσότερες υποστάσεις.

Στα Εβραϊκά το "**ΕΙΣ**" είναι "**ΕΧΑΔ**" και έχει την έννοια της απόλυτης ακεραίας μονάδας (βλέπε**: Γένεση** Α/1:3, Β/2:24, ΜΒ/42:13**, Έξοδος** Α/1:19, ΙΒ/12:4, ΚΕ/25:19, Κς'/26:16,19,24, ΚΗ/28:10, ΚΘ/29:1,3,23,39**, Λευιτικό** Ις΄/16:8, ΚΓ/23:19**, Αριθμοί** Ζ/7:14, Ι΄/10:4, ΙΕ/15:25**, Δευτερονόμιο** ς΄/6:4**, Α' Βασιλέων** Ι΄/10:17**, Ζαχαρίας** ΙΔ/14:9, κλπ). Το ότι ο Θεός είναι "ΕΙΣ" (ΕΝΑΣ) ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού, το διακηρύσσει επανειλημμένα με καθαρότητα και σαφήνεια.

Στις παρακάτω περιπτώσεις, όχι απλά αναφέρεται η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ του Θεού, αλλά ο ίδιος ο Θεός διακηρύττει με σαφήνεια και το ξεκαθαρίζει, ώστε να μην υπάρξει καμιά αμφισβήτηση και αμφιβολία **(1) ότι δεν υπήρξε** ΠΡΙΝ απ' Αυτόν, ούτε θα υπάρξει ΜΕΤΑ μετ' Αυτόν "άλλος" θεός, **(2) ότι δεν δίνει** τη δόξα Του σε "άλλον" και **(3) ότι Αυτός είναι ο μόνος σωτήρας** και λυτρωτής. Διάβασε προσεκτικά τις περιπτώσεις αυτές, στις οποίες επαναλαμβάνονται και όσες περιπτώσεις ήδη αναφέρθη-

καν, ώστε η παρουσίαση να είναι σφαιρική:

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ Δ/4**:35**	**«Εις σε εδείχθη** (τούτο), **διά να γνωρίσεις ότι ο Κύριος, αυτός** είναι **ο Θεός· δεν είναι άλλος ΕΚΤΟΣ ΑΥΤΟΥ».**
ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ ς΄/6**:4**	**«Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών** (είναι) **"ΕΙΣ" Κύριος....».**
ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ ΛΒ/32**:39**	**«Ιδέτε τώρα ότι εγώ, Εγώ Είμαι, και δ ε ν είναι Θεός ΠΛΗΝ ΕΜΟΥ...».**
Β' ΣΑΜΟΥΗΛ Ζ/7**:22**	**«Δια τούτο μέγας είσαι Κύριε Θεέ, διότι δεν είναι όμοιός Σου, ο υ δ έ είναι Θεός ΕΚΤΟΣ ΣΟΥ...».**
Α' ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΙΗ/18**:39**	**«Και ότε είδε πας ο λαός ...και είπον, Ο Κύριος,** αυτός (είναι) **ο Θεός· ο Κύριος,** αυτός (είναι) **ο Θεός».**
ΨΑΛΜΟΣ ΠΓ/83**:18**	**«Και ας γνωρίσουν ότι Συ, του οποίου το όνομα** (είναι) **Κύριος,** (είσαι) **ο μόνος Ύψιστος επί πάσαν την γην».**
ΗΣΑΪΑΣ ΜΒ/42**:8**	**«Εγώ** (είμαι) **ο Κύριος· τούτο** (είναι) **το όνομά μου· και ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΔΩΣΕΙ την δόξαν μου ΕΙΣ ΑΛΛΟΝ** ουδέ **την αίνεσίν μου εις τα γλυπτά».**
ΗΣΑΪΑΣ ΜΓ/43**:3**	**«Διότι εγώ** (είμαι) **Κύριος ο Θεός σου, ο άγιος του Ισραήλ, ο ΣΩΤΗΡ σου...».**
ΗΣΑΪΑΣ ΜΓ/43**:10-11**	**«Σεις είσθε μάρτυρές μου, λέγει Κύριος ...διά να μάθετε και να πιστεύσετε εις Εμέ και να εννοήσετε ότι εγώ** αυτός (είμαι)**· προ Εμού άλλος Θεός ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕΝ ουδέ θέλει υπάρχει μετ' Εμέ. Εγώ, εγώ** (είμαι) **ο Κύριος· και εκτός Εμού ΣΩΤΗΡ δεν υπάρχει».**
ΗΣΑΪΑΣ ΜΔ/44**:6**	**«Ούτω λέγει Κύριος ο Βασιλεύς του Ισραήλ και ο Λυτρωτής αυτού, ο Κύριος των δυνάμεων· Εγώ** (είμαι) **ο ΠΡΩΤΟΣ και εγώ ο ΕΣΧΑΤΟΣ· και εκτός Εμού ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ Θεός».**
ΗΣΑΪΑΣ ΜΔ/44**:8**	**«Σεις είσθε μάρτυρές μου· εκτός Εμού υπάρχει Θεός; βεβαίως δεν υπάρχει βράχος· δεν γνωρίζω** (ουδένα)**».**
ΗΣΑΪΑΣ ΜΔ/44**:24**	**«Εγώ** (είμαι) **ο Κύριος ο ποιήσας τα πάντα· ο μόνος ΕΚΤΕΙΝΑΣ τους ουρανούς, ο ΣΤΕΡΕΩΣΑΣ την γην απ' εμαυτού».**
ΗΣΑΪΑΣ ΜΕ/45**:18**	**«Διότι ούτω λέγει Κύριος, ο ποιήσας τους ουρανούς ...Εγώ** (είμαι) **ο Κύριος και ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ άλλος».**

ΗΣΑΪΑΣ ΜΕ/45**:5-6**	**«Εγώ** (είμαι) **ο Κύριος και ΔΕΝ είναι άλλος· δεν υπάρχει εκτός Εμού Θεός· ...διά να γνωρίσουν από ανατολών ηλίου και από δυσμών, ότι εκτός εμού δεν υπάρχει ουδείς· Εγώ** (είμαι) **ο Κύριος και δεν υπάρχει άλλος».**
ΗΣΑΪΑΣ ΜΕ/45**:18**	**«Διότι ούτω λέγει Κύριος, ο ποιήσας τους ουρανούς ...Εγώ** (είμαι) **ο Κύριος και ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ άλλος».**
ΗΣΑΪΑΣ ΜΕ/45**:22**	**«Εις Εμέ βλέψατε και ΣΩΘΗΤΕ, πάντα τα πέρατα της γής· διότι Εγώ** (είμαι) **ο Θεός και ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ άλλος....».**
ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΙΔ/14**:9**	**«Και ο Κύριος θέλει είσθαι βασιλεύς εφ' όλην την γήν· εν τη ημέρα εκείνη θέλει είσθαι Κύριος "ΕΙΣ"** (εχάδ) **και το όνομα αυτού "ΕΝ"** (εχάδ)**...»**
ΜΑΛΑΧΙΑΣ Β/2**:10**	**«Δεν** (είναι) **"ΕΙΣ" ο πατήρ πάντων ημών; Δεν έπλασεν ημάς "ΕΙΣ" Θεός;».**
ΜΑΡΚΟΣ ΙΒ/12**:28-29** (Δευτερον.ς'/6:4)	**«Ο δε Ιησούς απεκρίθη προς αυτόν, ότι πρώτη πασών των εντολών είναι· Άκουε Ισραήλ, ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΗΜΩΝ ΕΙΝΑΙ "ΕΙΣ" ΚΥΡΙΟΣ».**
ΜΑΡΚΟΣ ΙΒ/12**:32**	**«Καλώς, διδάσκαλε, αληθώς είπας ότι είναι "ΕΙΣ Θεός", και ΔΕΝ είναι άλλος εκτός Αυτού».**
ΓΑΛΑΤΑΣ Γ/3**:20**	**«Ο δε μεσίτης δεν είναι ενός, ο Θεός όμως είναι ΕΙΣ».**
ΡΩΜΑΙΟΥΣ Γ/3**:30**	**«Επειδή "ΕΙΣ"** (είναι) **ο Θεός, όστις θέλει δικαιώσει την περιτομήν εκ πίστεως και την ακροβυστίαν...».**
ΙΑΚΩΒΟΣ Β/2**:19**	**«Συ πιστεύεις ότι Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ "ΕΙΣ"· καλώς ποιείς· και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίττουσι».**
Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Η/8**:4-6**	**«Εξεύρομεν ότι το είδωλον** (είναι) **ουδέν εις τον κόσμο, και ότι ΔΕΝ** (υπάρχει) **ΟΥΔΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΘΕΟΣ ειμή "ΕΙΣ". Διότι αν και είναι λεγόμενοι θεοί, είτε εις τον ουρανό, είτε επί της γης, καθώς και είναι θεοί πολλοί και κύριοι πολλοί, αλλ' εις εμάς είναι ΕΙΣ Θεός ο Πατήρ,** εκ του οποίου (προέρχονται) **τα πάντα και ημείς εις αυτόν, και ΕΙΣ Κύριος Ιησούς Χριστός,** δια του οποίου (έγιναν) **τα πάντα και ημείς δι' αυτού».**
ΕΦΕΣΙΟΥΣ Δ/4**:4-6**	**«ΕΝ σώμα και ΕΝ Πνεύμα, καθώς και προσεκλήθητε με μίαν ελπίδα της προσκλήσεώς σας· ΕΙΣ Κύριος, ΜΙΑ πίστις, ΕΝ βάπτισμα· ΕΙΣ Θεός και Πατήρ πάντων, ο ΩΝ επί πάντων και διά πάντων και εν πάσιν υμίν».**
Α' ΤΙΜΟΘΕΟΥ Β/2**:5**	**«Διότι είναι ΕΙΣ Θεός, ΕΙΣ** και **μεσίτης** Θεού και ανθρώπων, **άνθρωπος** Ιησούς Χριστός».

Ο Λόγος του Θεού χρησιμοποιεί πολύ συχνά στα Ελληνικά την έννοια του **«ΕΝΑΣ και ΜΟΝΟΣ»**, που στην Εβραϊκή γλώσσα είναι η λέξη **"ΛΕΒΑΔΕΧΑ"**, η οποία είναι επίρρημα και προέρχεται από το ρήμα **"ΜΠΑΔΑΔ"** που σημαίνει **«ΜΟΝΟΣ»** και **«ΕΝΑΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΣ»**. Παρακάτω αναφέρονται μερικές περιπτώσεις ενδεικτικά:

Β' ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΙΘ/19**:15**	**«Κύριε Θεέ του Ισραήλ, ο καθήμενος** (επί) **των χερουβείμ, Συ αυτός** (είσαι) **ο Θεός, ο ΜΟΝΟΣ, πάντων των βασιλείων της γης· Συ έκαμες τον ουρανόν και την γην».**
Β' ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΙΘ/19**:19**	**«Τώρα λοιπόν, Κύριε Θεέ ημών, σώσον ημάς, δέομαι, εκ της χειρός αυτού· διά να γνωρίσουν πάντα τα βασίλεια της γης, ότι Συ** (είσαι) **Κύριος ο Θεός, ο ΜΟΝΟΣ».**
ΝΕΕΜΙΑΣ Θ:6	**«Συ αυτός είσαι Κύριος ΜΟΝΟΣ· Συ εποίησας τον ουρανόν, τους ουρανούς των ουρανών, και πάσαν την στρατιάν αυτών, την γην και πάντα τα επ' αυτής ...»**
ΨΑΛΜΟΣ Πς΄/86**:10**	**«Διότι μέγας είσαι και κάμνεις θαυμάσια· Συ είσαι Θεός ΜΟΝΟΣ».**
ΗΣΑΪΑΣ ΛΖ/37**:16**	**«Κύριε των δυνάμεων, Θεέ του Ισραήλ, ο καθήμενος** (επί) **των χερουβείμ, Συ αυτός** (είσαι) **ο Θεός, ο ΜΟΝΟΣ, πάντων των βασιλείων της γής...».**
ΗΣΑΪΑΣ ΛΖ/37**:20**	**«Τώρα λοιπόν, Κύριε Θεέ ημών, σώσον ημάς εκ της χειρός αυτού· διά να γνωρίσουν πάντα τα βασίλεια της γης, ότι Συ** (είσαι) **ο Κύριος, ο ΜΟΝΟΣ».**
ΙΩΑΝΝΗΣ Ε/5**:44**	**«Πως δύνασθε σεις να πιστεύσετε, οι οποίοι λαμβάνετε δόξαν ο ΕΝΑΣ παρά του ΑΛΛΟΥ, και δεν ζητείτε την δόξαν την** (προερχόμενη) **παρά του ΜΟΝΟΥ Θεού;».**
ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΖ/17**:34**	**«Αύτη δε είναι η ΑΙΩΝΙΟΣ ΖΩΗ** (δηλαδή) **το να γνωρίζωσι** (πρώτον) **Σε τον ΜΟΝΟΝ αληθινόν Θεόν, και** (δεύτερον) **τον οποίον απέστειλας ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ».**
ΡΩΜΑΙΟΥΣ Ις'/16**:27**	**«Εις τον ΜΟΝΟΝ σοφόν Θεόν** (ας είναι) **η δόξα διά Ιησού Χριστού εις τους αιώνας· αμήν».**
Α' ΤΙΜΟΘΕΟΥ Α/1**:17**	**«Εις δε τον βασιλέα των αιώνων, τον άφθαρτον, τον αόρατον, τον ΜΟΝΟΝ σοφόν Θεόν, είη τιμή και δόξα εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν» (βλ.** και **ς':16).**
ΙΟΥΔΑΣ, εδ.25	**«Εις τον ΜΟΝΟΝ σοφόν Θεόν τον σωτήρα ημών, είη δόξα και μεγαλωσύνη, κράτος και εξουσία, και νυν και εις πάντας τους αιώνας. Αμήν».**

Η μοναδικότητα του Θεού είναι **η ΠΡΩΤΗ από όλες τις εντολές** που ο ίδιος ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο για να την τηρεί και για να μην πέσει στην **ειδωλοΛΑΤΡΕΙΑ**. Όταν ο Ιησούς ρωτήθηκε "ποια είναι η πρώτη ΟΛΩΝ των εντολών" επανέλαβε το Δευτερονόμιο ς΄/6:4**:** ***«Ο δε Ιησούς απεκρίθη προς αυτόν, ότι πρώτη ΠΑΣΩΝ των εντολών είναι· Άκουε Ισραήλ, ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΗΜΩΝ ΕΙΝΑΙ "ΕΙΣ" ΚΥΡΙΟΣ»*** (Μάρκος ΙΒ/12:28-29). Η πρώτη από τις δέκα εντολές που ο Θεός έδωσε στον Μωυσή είναι**:** ***«Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου...ΜΗΝ ΕΧΕΙΣ ΑΛΛΟΥΣ ΘΕΟΥΣ, πλην Εμού»*** (Έξοδος Κ/20:20, ΚΘ/29:46). Δυστυχώς όμως η ιστορία μαρτυρεί την πτώση του ανθρώπου στα είδωλα.

4. ΕΝΑΣ ΘΡΟΝΟΣ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Τον ένα και μόνο Θεό που υπάρχει θα βλέπουμε στον ουρανό, δια μέσου του Υιού Του. Στην Αποκάλυψη ΚΒ/22:3-4 γράφει: **«*Και ουδέν ανάθεμα θέλει είσθαι πλέον, και ο θρόνος του ΘΕΟΥ και του ΑΡΝΙΟΥ*** (υπάρχει ΕΝΑΣ θρόνος για ΔΥΟ πρόσωπα) ***θέλει είσθαι εις αυτήν, και οι δούλοι ΑΥΤΟΥ*** (ενώ αναφέρεται σε δύο πρόσωπα, στον Θεό και στο Αρνίο, γραμματικώς έπρεπε να πει **«αυτών»** και όχι «αυτού») ***θέλουν λατρεύσει ΑΥΤΟΝ, και θέλουν ιδεί το ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΑΥΤΟΥ και το ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΟΥ θέλει είσθαι επί των μετώπων αυτών…»*.** Εδώ, ενώ αναφέρεται στο πρόσωπο του Πατέρα και στο πρόσωπο του Υιού (Αρνίου) δεν λέγει «πρόσωπα» και αυτό σημαίνει ότι στον ουρανό θα βλέπουμε «έναν» και αυτό είναι ευνόητο, γιατί ο Θεός Πατέρας, που είναι Πνεύμα (βλ. Ιωάννης Δ/4:24, Ιωήλ Β/2:28, κλπ) κατοικεί και διαμένει μέσα στο αναστημένο και ένδοξο πλέον σώμα του Υιού Του και έτσι θα βλέπουμε "ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ **ΜΕΣΑ** ΣΤΟΝ ΥΙΟ" και "ΤΟΝ ΥΙΟ **ΜΕΣΑ** ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ," όπως συνέβαινε και εδώ στη Γη: ***«Δεν πιστεύεις ότι Εγώ Είμαι εν τω Πατρί και ο Πατήρ είναι εν Εμοί;»*** (βλ. Ιωάννης ΙΔ/14:10,20, Ι΄/10:38, ΙΖ/17:21,23)**.**

Στην Αποκάλυψη ΚΑ/21:22-23 γράφει: ***«Και ναόν δεν είδον εις αυτήν*** *(την ουράνια πόλη),* ***διότι ναός αυτής είναι Κύριος ο Θεός ο*** **ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ** ***και το*** **ΑΡΝΙΟΝ**. ***Και η πόλις δεν έχει χρείαν του ηλίου, ουδέ της σελήνης, δια να φέγγουν εις αυτήν,*** **δ ι ό τ ι** ***Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ εφώτισεν αυτήν και Ο ΛΥΧΝΟΣ ΑΥΤΗΣ (είναι) το ΑΡΝΙΟΝ»*.** Ο

λύχνος είναι το σκεύος το ανθρώπινο (ανθρώπινη φύση του Ιησού) και δια μέσου του λύχνου Χριστού βλέπουμε στην αιωνιότητα να φανερώνεται και να φωτίζεται Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ επάνω μας. Λεπτομέρειες για τον "ένα θρόνο" στον ουρανό, διαβάστε τη μελέτη μας με τίτλο **"Η ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ".**

5. ΙΗΣΟΥΣ: Η ΦΑΝΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ο Ιησούς είναι η εικόνα του Πατέρα, που σημαίνει ότι βλέπουμε τον Πατέρα στο πρόσωπο του Υιού Του. Έχουμε ταύτιση των δύο φύσεων, δηλαδή της **θείας φύσης** του Πατέρα και της **ανθρώπινης φύσης** του Ιησού Χριστού. Αυτό είναι το **«**μυστήριον της ευσεβείας**»** για το οποίο αναφέρεται ο Παύλος, λέγοντας ότι ***«ο Θεός*** (ο ΕΝΑΣ και ΜΟΝΟΣ που υπάρχει, ο Πατέρας) ***εφανερώθη εν σαρκί….»***. **Πως ακριβώς έγινε αυτό, δεν γνωρίζουμε**. Μια μικρή όμως γεύση αυτού του μυστηρίου έχουμε, όταν λάβουμε στη ζωή μας την εμπειρία της Πεντηκοστής, το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος (βλ. Πράξεις Β/**2**:1-4), όπου ο Ιησούς, ως «Πνεύμα ζωοποιούν», κατοικεί μέσα μας: ***«Προς εσάς πρώτον ο Θεός, ΑΝΑΣΤΗΣΑΣ τον Υιόν αυτού Ιησούν, <u>ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ Αυτόν</u> διά να σας ευλογεί, όταν επιστρέφετε έκαστος από των πονηριών υμών»*** (Πράξεις Γ/**3**:26 /**βλ.** Β' Κορινθίους ΙΓ/**13**:5, Ιωάννης ΙΔ/**14**:17-18, Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:45, κλπ). Το σώμα μας γίνεται ναός του αγίου Πνεύματός Του, γίνεται το κατοικητήριο του Θεού και πρέπει να προσευχόμαστε να πληρωθούμε με όλο το πλήρωμα του Πνεύματός Του, γιατί είναι εντολή του Λόγου Του ***«πληρούσθε διά του Πνεύματος…»*** (Εφεσίους Ε/**5**:18 /βλ. Α' Κορινθίους Γ/**3**:16-17, ς΄/**6**:19-20)**.**

***«Και ο Κύριος θέλει είσθαι βασιλεύς εφ'όλην την γην, εν τη ημέρα εκείνη θέλει είσθαι ΚΥΡΙΟΣ* ΕΙΣ** (=εχάδ) ***και το ΟΝΟΜΑ Αυτού* ΕΝ** (=εχάδ)**»** (Ζαχαρίας ΙΔ/**14**:9). Μέσα στο αναστημένο Αρνίο, στον ένδοξο Υιό, ο Πατέρας Θεός έχει στήσει τη σκηνή Του (Αποκάλυψη ΚΑ/**21**:3, Ζ/**7**:15, κλπ)**.**

◆ Όλες οι δοξασίες που διαστρεβλώνουν την αλήθεια του Λόγου του Θεού για το **ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ** και που δημιουργούν σύγχυση μεταξύ των πιστών, είναι διδασκαλίες των "πατέρων" του 3ου - 4ου αιώνα μ.Χ. και μετά, οι οποίοι ήσαν γεμάτοι από

τις θεωρίες του Πλάτωνα και ειδικότερα του Νεοπλατωνισμού, διδασκαλίες που απαιτούσαν πολλά πρόσωπα μέσα στις θεότητα, γι' αυτό και ήσαν πολύ αυστηρές που είχε δώσει ο Θεός για τα είδωλα. Από τον 3ο αιώνα και μετά και ειδικότερα μετά το διάταγμα των Μεδιολάνων περί ανεξιθρησκείας που εξέδωσε ο Μέγας Κωνσταντίνος (313 μ.Χ.), η εκκλησία συμβιβάστηκε με τον κόσμο, εισήγαγε πολλές καινοτομίες, υιοθέτησε αρχαίες δοξασίες, εισήγαγε πλήθος νέων μεσιτών και δημιούργησε νέες λατρείες, παραμερίζοντας τον μόνο μεσίτη, με αποτέλεσμα να "κρυφτεί" η αλήθεια για την μοναδικότητα του Θεού.

Προς τούτο υιοθέτησε και **νέες αντι-Βιβλικές ορολογίες** που δεν αναφέρονται μέσα στον θεόπνευστο Λόγο του Θεού και δημιουργήθηκε μεγάλη σύγχυση στους πιστούς, καθόσον προσπαθούσαν να ερμηνεύσουν τα ανερμήνευτα και να συμβιβάσουν τα ασυμβίβαστα. Γι' αυτό ορολογίες που δεν υπάρχουν μέσα στον Λόγο του Θεού και έχουν γίνει αιτία να έρθει διάσπαση στο σώμα του Χριστού θα πρέπει **να απορρίπτονται**. Τέτοιες ορολογίες είναι: Παναγία, Θεομήτωρ, Θεοτόκος, Βασίλισσα των ουρανών, Θεός Υιός, τριαδικός Θεός, τρισυπόστατος Θεός, ομοούσιος, ή ομοιοούσιος, κλπ. Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε το βιβλίο εκδόσεών μας με τίτλο: **"ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ"** (κωδικός 37).

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, ο ΥΙΟΣ και το άγιο ΠΝΕΥΜΑ του Θεού είναι **τίτλοι** και **φανερώσεις** του ενός και μόνου αληθινού Θεού και όχι τρία διαφορετικά θεία πρόσωπα, φαίνεται πολύ καθαρά από τις παρακάτω ενδεικτικές περιπτώσεις, οι οποίες επιβεβαιώνουν ότι ο ΠΑΤΕΡΑΣ Θεός, που είναι ΠΝΕΥΜΑ κατοίκησε μέσα στον ΥΙΟ Του και μέσω Αυτού ενήργησε και ενεργεί τα πάντα**:**

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ

ο ΙΗΣΟΥΣ : Βλέπε, Αποκάλυψη Α/1**:1, 12-19, ΚΒ/**22**:16**

το ΑΓ.ΠΝΕΥΜΑ : «Όποιος έχει ωτίον, ας ακούσει τι λέγει το ΠΝΕΥΜΑ προς τας εκκλησίας....» (Αποκάλυψη Β/**2**:7,11,17,28)**.**

ο ΠΑΤΕΡΑΣ : Δανιήλ Ζ/9**:9-14. Εδώ ο "Παλαιός των Ημερών", ο Θεός Πατέρας, αποκαλύπτει τα μέλλοντα να συμβούν**

ΠΟΙΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣΕ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

ο ΙΗΣΟΥΣ : **«Χαλάσατε τον ναόν τούτον, και διά τριών ημερών θέλω εγείρει αυτόν ...Εκείνος όμως έλεγε περί ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ....»** (Ιωάννης Β/**2**:19-21).

το ΑΓ.ΠΝΕΥΜΑ : **«Εάν δε κατοικεί εις εσάς το ΠΝΕΥΜΑ του αναστήσαντος τον Ιησούν εκ νεκρών...»** (Ρωμαίους Η/**8**:11).

ο ΠΑΤΕΡΑΣ : **«....Τον οποίον ο ΘΕΟΣ ανέστησεν...»** (Πράξεις Β/**2**:24). **«....Και ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ του αναστήσαντος Αυτόν»** (Γαλάτας Α/**1**:1).

ΠΟΙΟΣ ΔΙΝΕΙ ΣΟΦΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΩΣ ΘΑ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ

ο ΙΗΣΟΥΣ : **«Διότι ΕΓΩ θέλω σας δώσει στόμα και σοφίαν, εις την οποία δεν θέλουν δυνηθεί να αντιλογήσουν...»** (Λουκάς ΚΑ/**21**:12-15).

το ΑΓ.ΠΝΕΥΜΑ : **«Διότι δεν είσθε σεις οι λαλούντες, αλλά το ΠΝΕΥΜΑ το άγιον»** (Μάρκος ΙΓ/**13**:11, Πράξεις Β/**2**:4, Δ/**4**:8,31, κλπ).

ο ΠΑΤΕΡΑΣ : **«...Αλλά το Πνεύμα του ΠΑΤΡΟΣ σας, το οποίο λαλεί εις εσάς»** (Ματθαίος Ι'/**10**:19-20, κλπ).

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΜΑΣ ("ΕΝ ΗΜΙΝ")

ο ΙΗΣΟΥΣ : **«...ότι ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ είναι υμίν;»** (Β' Κορινθίους ΙΓ/**13**:5, Ιωάννης ΙΔ/**14**:17-18, Γαλάτες Δ/**4**:19, Ρωμ. Η/**8**:10).

το ΑΓ.ΠΝΕΥΜΑ : **Α' Κορινθίους Γ/**3**:16 και ς'/**6**:19. Εδώ αναφέρεται ότι το σώμα του πιστού είναι ναός του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**

ο ΠΑΤΕΡΑΣ : **«...Διότι σεις είσθε ναός ΘΕΟΥ ζώντος»** (Β' Κορινθίους ς'/**6**:16**,** Εφεσίους Δ/**4**:6**,** κλπ).

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο "ΛΟΓΟΣ"

ο ΙΗΣΟΥΣ : **Διάβασε: Ιωάννης Α/**1**:1, Α' Ιωάννου Α/**1**:1, Αποκάλυψη ΙΘ/**19**:13.**

το ΑΓ.ΠΝΕΥΜΑ : **«...Και την μάχαιραν του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ό έστιν ΡΗΜΑ Θεού»** (***"το οποίο Πνεύμα είναι ρήμα/λόγος Θεού"*** - αρχαίο κείμενο /Εφεσίους ς'/**6**:17).

ο ΠΑΤΕΡΑΣ : **«Με τον Λόγον του Κυρίου** (Γιάχβε) **έγειναν οι ουρανοί»** (Ψαλμός ΛΓ/**33**:6-7**,** Β' Πέτρου Γ/**3**:5-7**,** Ησαΐας ΝΕ/**55**:11).

Επίσης, Εβραίους ΙΑ/**11**:3, όπου λέγει: **«Πίστει νοούμεν κατηρτίσθαι τους αιώνας ΡΗΜΑΤΙ Θεού»** (αρχαίο κείμενο).

6. Η ΥΠΑΚΟΗ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ

Η πρώτη «πασών» των εντολών είναι ότι υπάρχει μόνο **ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ** και αυτό το γνωρίζουν τα δαιμόνια και φρίττουν: ***«Συ πιστεύεις ότι ο Θεός είναι ΕΙΣ· καλώς ποιείς· και τα δαιμόνια πι-***

στεύουν και φρίττουν» (Ιάκωβος Β/**2:**19). Γι' αυτό ο Ιωάννης στις επιστολές του προτρέπει ΝΑ ΦΥΛΑΜΕ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΜΑΣ από τα είδωλα**:** ***«Τεκνία, φυλάξατε εαυτούς από των ειδώλων»*** (Α΄ Ιωάννου Ε/**5:**20-21). Οι αλήθειες αυτές που μας αποκαλύπτει ο Λόγος του Θεού γίνονται για τους; αναγεννημένους πιστούς ασπίδα κατά των επιθέσεων και ασφαλή καταφύγια κατά των μεθοδειών του Διαβόλου.

Δεν γνωρίζω το «γιατί», αλλά εάν ρωτήσει κάποιος το 90% των αναγεννημένων πιστών που μελετούν την Βίβλο **«ποια είναι η ΠΡΩΤΗ εντολή»** απαντούν αυθόρμητα, χωρίς να σκεφτούν **«να αγαπάς Κύριο τον Θεό σου με όλη την καρδιά σου, και με όλη την ψυχή σου, και με όλη τη δύναμή σου, και με όλη τη διάνοιά σου και τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου»,** ενώ όλοι οι Βιβλικοί μελετητές και διδάσκαλοι γνωρίζουν τα λόγια του ίδιου του Ιησού Χριστού στο Μάρκος ΙΒ/**12:**29, που επαναλαμβάνει το Δευτερονόμιο ς΄/**6:**4-5 και αναφέρει ότι η πρώτη ΟΛΩΝ... (το διευκρινίζει «ΠΑΣΩΝ») των εντολών είναι ***«Άκουε Ισραήλ, ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΗΜΩΝ ΕΙΝΑΙ "ΕΙΣ"*** *(ένας)* ***ΚΥΡΙΟΣ».***

Ποιος σήμερα είναι ο πνευματικός Ισραήλ**;** Είναι το σώμα του Χριστού, είναι η εκκλησία Του, προς την οποία λέγει ***«Άκουε ΕΚΚΛΗΣΙΑ, άκουε ΛΑΕ μου, ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΣΑΣ, ΕΙΝΑΙ «ΕΙΣ» ΚΥΡΙΟΣ….»*** και επειδή ο Θεός σας είναι ΕΝΑΣ και επειδή είναι Θεός σας είναι ζηλότυπος «θα τον αγαπάς, όχι με μισή καρδιά, αλλά ΜΕ ΟΛΗ την καρδιά σου, όχι με μισή ψυχή, αλλά ΜΕ ΟΛΗ την ψυχή σου, όχι με μισή δύναμη, αλλά ΜΕ ΟΛΗ τη δύναμή σου και ΜΕ ΟΛΗ τη διάνοιά σου…» και τελειώνοντας ο Ιησούς σφραγίζει τα λόγια Του λέγοντας ***«αύτη είναι η ΠΡΩΤΗ εντολή».***

Δίνει μία εντολή που αφορά τον **ΘΕΟ**, αλλά δεν μένει μόνο εκεί, δίνει και μια (δεύτερη) εντολή που αφορά τον **ΑΝΘΡΩΠΟ,** λέγοντας ***«Και ΔΕΥΤΕΡΑ ομοία, αύτη· Θέλεις αγαπά τον πλησίον σου ως σεαυτόν».*** Και συνεχίζει λέοντας ότι από αυτές τις δύο εντολές άλλη (τρίτη) μεγαλύτερη δεν υπάρχει: ***«Μεγαλύτερη τούτων άλλη εντολή δεν είναι».***

«ΘΕΟΣ» και «ΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Η πρώτη εντολή ανήκει στον

Κύριο των δυνάμεων, στο δημιουργό του σύμπαντος, η δεύτερη εντολή αφορά τον άνθρωπο. Στις 10 εντολές που έδωσε ο Θεός στον Μωυσή πάλι η ΠΡΩΤΗ εντολή ανήκει στον Θεό και στη μοναδικότητά Του: ***«Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου, ο εξαγαγών σε εκ γης Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας. ΜΗ ΕΧΗΣ ΑΛΛΟΥΣ ΘΕΟΥΣ, πλην Εμού»*** (βλ. Έξοδος Κ/**20:**1-17). Στη συνέχεια προτρέπει το λαό Του να μην κάνει «είδωλα» και «ομοιώματα» και να μην προσκυνήσει αυτά, γιατί είναι Θεός ζηλότυπος, που σημαίνει ότι ΔΕΝ ΔΙΝΕΙ ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΣΕ ΑΛΛΟΝ (Ησαΐας ΜΓ/**33:**10-11**,** ΜΕ/**45:**5, κλπ).

Ενώ ο Ιησούς στο **Μάρκος ΙΒ/**12**:29-30,** επαναλαμβάνει την 1η εντολή του Θεού, μέσω του Μωυσή, στο **Δευτερονόμιο ς΄/**6**:4-5** και μετά αναφέρεται στη 2η εντολή, <u>ο Μωυσής συνεχίζει και στα επόμενα **6 - 9 εδάφια**, τα οποία είναι συνέχεια της μεγάλης εντολής και αξίζει να προσέξουμε την πολύ μεγάλη σημασία που δίνει ο ίδιος ο Θεός στην εντολή Του</u>. **Προστάζει οι λόγοι Του αυτοί: (1)** Να είναι στην καρδιά κάθε πιστού**, (2)** Να διδάσκονται επιμελώς στα παιδιά του, **(3)** Όπου και αν βρίσκεται, είτε στο σπίτι του, είτε περπατώντας, είτε κοιμάται, είτε σηκώνεται, θα μιλά για τους λόγους αυτούς του Κυρίου, **(4)** Θα τους δέσει στο χέρι του σαν σημείο και θα τους έχει σαν προμετωπίδα στο μέτωπό του, και **(5)** Θα γράψει τους λόγους αυτούς επάνω στους παραστάτες και στις εισόδους του σπιτιού του**: «6/Και ούτοι οι λόγοι, τους οποίους εγώ σε προστάζω σήμερον, θέλουν είσθαι εις την καρδία σου· 7/και θέλεις διδάσκει αυτούς επιμελώς εις τα τέκνα σου, και περί αυτών θέλεις ομιλεί καθήμενος εις την οικία σου και περιπατών εις την οδό και πλαγιάζων και εγειρόμενος. 8/Και θέλεις δέσει αυτούς διά σημείον επί της χειρός σου και θέλουν είσθαι ως προμετωπίδια μεταξύ των οφθαλμών σου. 9/Και θέλεις γράψει αυτούς επί τους παραστάτας της οικίας σου και επί τας πύλας σου».**

Στην παραπάνω πρώτη εντολή ο Θεός, ο Κύριος των δυνάμεων, ο Κύριος του ουρανού και της γης, δίνει μεγάλη έμφαση στη μοναδικότητά Του. Όλη η Παλαιά Διαθήκη επιβεβαιώνει τη μοναδικότητα του Θεού και σε κάθε περίπτωση ο Θεός το θυμίζει στο λαό Του, για να μην πέσει στην **ειδωλο**λατρεία**:**

- *«Ίδετε τώρα ότι Εγώ, Εγώ είμαι, και* **δεν είναι Θεός πλην Εμού***· Εγώ θανατόνω και ζωοποιώ· Εγώ πληγώνω και ιατρεύω· και δεν υπάρχει ο ελευθερών εκ της χειρός μου»* (Δευτερονόμιο ΛΒ/**32:**39).
- *«Διά τούτο μέγας είσαι, Κύριε Θεέ· διότι δεν είναι όμοιός Σου·* **ουδέ είναι Θεός εκτός Σου,** *κατά πάντα όσα ακούσαμεν με τα ώτα ημών»* (Β' Σαμουήλ Ζ/**7:**22).
- *«Κύριε, δεν είναι όμοιός Σου,* **ουδέ είναι Θεός εκτός Σου** *κατά πάντα όσα ακούσαμεν με τα ώτα ημών»* (Α' Χρονικών ΙΖ/**17:**20).

❖ Ο προφήτης Ησαΐας τη μοναδικότητα του Θεού την διακηρύττει συνέχεια και συνέχεια και την παρουσιάζει με πολύ γλαφυρά στοιχεία, δίνοντας μεγάλη έμφαση όχι μόνο στη μοναδικότητά Του, ως ΘΕΟΣ, αλλά και στη μοναδικότητά Του ως ΣΩΤΗΡΑΣ**:**

- *«Προ Εμού* **άλλος Θεός** *δεν υπήρξεν, ουδέ θέλει υπάρχει μετ' Εμέ. Εγώ, Εγώ είμαι ο Κύριος και εκτός Εμού ΣΩΤΗΡ δεν υπάρχει...»* (Ησαΐας ΜΓ/**43:**10-11).
- *«Εγώ είμαι ο πρώτος, και Εγώ ο έσχατος και* **εκτός εμού δεν υπάρχει Θεός** *....Εκτός εμού υπάρχει Θεός; βεβαίως δεν υπάρχει βράχος, δεν γνωρίζω ουδένα»* (Ησαΐας ΜΔ/**44:6-8**).
- *«Εγώ είμαι ο ΚΥΡΙΟΣ,* **ο ποιήσας τα πάντα,** *ο μόνος εκτείνας τους ουρανούς, ο στερεώσας την γήν απ' εμαυτού....»* (Ησαΐας ΜΔ/**44:**24)
- *«Εκτός εμού* **δεν υπάρχει ουδείς.** *Εγώ είμαι ο ΚΥΡΙΟΣ και δεν υπάρχει άλλος .....Δεν υπάρχει εκτός Εμού άλλος Θεός, Θεός δίκαιος και ΣΩΤΗΡ, δεν υπάρχει εκτός Εμού. Εις Εμέ βλέψατε, και σώθητε, πάντα τα πέρατα της γης, διότι Εγώ είμαι ο Θεός* **και δεν υπάρχει άλλος»** (Ησαΐας ΜΕ/**45:**6,21-22)**.**
- *«Ενθυμήθητε τα πρότερα, τα απ' αρχής, διότι Εγώ είμαι ο Θεός,* **και δεν υπάρχει άλλος,** *Εγώ είμαι ο Θεός και ουδείς όμοιός Μου...»* (Ησαΐας Μς'/**46:**9)**.**
- *«ΚΥΡΙΕ των δυνάμεων, Θεέ του Ισραήλ, ο καθήμενος επί των χερουβείμ, Συ αυτός είσαι ο Θεός,* **ο μόνος, πάντων των βασιλείων της γης,** *Συ έκαμες τον ουρανόν και την γήν...»* (Ησαΐας ΛΖ/**37:**16)**.**

Στις σχετικές περικοπές από τον Ησαΐα παρατηρούμε τη χρήση κάποιων λέξεων και φράσεων, όπως **«ουδείς, ουδείς άλλος, ουδείς όμοιός μου, ουδείς εκτός εμού, μόνος, απ' εμαυτού».** Αυτές οι εκφράσεις και πολλές άλλες από την πληθώρα που υπάρχουν μέσα στην Βίβλο, δείχνουν με καθαρότητα και σαφήνεια, χωρίς να αφήνουν σημεία αμφισβήτησης, ότι ο ίδιος Θεός επιβεβαιώνει μέσα στον Λόγο Του τη μοναδικότητά Του.

❖ Η πτώση του ανθρώπου στην ειδωλο**λατρεία** ξεκίνησε σε μια καταστροφική πορεία αντίστροφη. Είχε γνώση του Θεού που τον δημιούργησε, αλλά στην πορεία Τον εγκατέλειψε και στράφηκε σε άλλες πηγές λατρείας κάθε φορά πιο ολισθηρές. Την πορεία του αυτή πολύ γλαφυρά περιγράφει ο Παύλος, ο οποίος μας γνωρίζει ότι στην αρχή λάτρευε τον **Θεό,** μετά τον **άνθρωπο,** δημιούργημα του Θεού, μετά έφυγε από τον άνθρωπο πήγε στο ζωικό βασίλειο όπου στην αρχή λάτρευε τα **πετεινά** του ουρανού, μετά πήγε πιο χαμηλά λατρεύοντας τα **ζώα** και αργότερα ακόμα πιο χαμηλά άρχισε να λατρεύει τα **ερπετά**. Μία πορεία φθίνουσα, όπου ο άνθρωπος λάτρευσε την κτίση παρά τον κτίσαντα**: Θεός, άνθρωπος, πετεινά του ουρανού, ζώα της γης και ερπετά.** Αυτή τη φθίνουσα πορεία και τον ηθικό ξεπεσμό του ανθρώπου, την περιγράφει με πολύ γλαφυρά χρώματα ο απόστολος Παύλος στην επιστολή του προς Ρωμαίους Α/**1**:19-32 και λόγω της μεγάλης σημασίας παρατίθεται αυτούσια ολόκληρη την περικοπή**:**

«(19) **Επειδή ό,τι δύναται να γνωρισθεί περί Θεού είναι φανερόν εν αυτοίς (**μέσα τους**), διότι ο Θεός εφανέρωσε τούτο προς αυτούς.** (20) **Επειδή τα αόρατα αυτού βλέπονται φανερώς από κτίσεως κόσμου νοούμενα διά των ποιημάτων, και η αιώνια αυτού δύναμις και η θειότης, ώστε αυτοί είναι αναπολόγητοι.**

(21) **Διότι γνωρίσαντες τον Θεόν, δεν εδόξασαν ως Θεόν ουδέ ευχαρίστησαν, αλλ' εματαιώθησαν εις τους διαλογισμούς αυτών, και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδία·** (22) **λέγοντες ότι είναι σοφοί εμωράνθησαν** (23) **και άλλαξαν την δόξαν του αφθάρτου Θεού εις ομοίωμα εικόνος φθαρτού ανθρώπου και πετεινών και τετραπόδων και ερπετών.**

(24) <u>Διά τούτο και παρέδωκεν</u> αυτούς ο Θεός διά των επιθυμιών των καρδιών αυτών εις ακαθαρσίαν, ώστε να ατιμάζωνται τα σώματα αυτών μεταξύ αυτών. (25) Οι οποίοι μετήλλαξαν την αλήθειαν του Θεού εις το ψεύδος, και εσεβάσθησαν και ελάτρευσαν την κτίσιν μάλλον παρά τον κτίσαντα, ο οποίος είναι ευλογητός εις τους αιώνας· αμήν.

(26) <u>Διά τούτο παρέδωκεν</u> αυτούς ο Θεός εις πάθη ατιμίας· διότι και αι γυναίκες αυτών μετήλλαξαν την φυσικήν χρήσιν εις την παρά φύσιν· (27) ομοίως δε και οι άνδρες, αφήσαντες την φυσικήν χρήσιν της γυναικός, εξεκαύθησαν εις την επιθυμίαν αυτών προς αλλήλους, πράττοντες την ασχημοσύνην άρσενες εις άρσενας και απολαμβάνοντες εις εαυτούς την πρέπουσαν αντιμισθίαν της πλάνης αυτών.

(28) <u>Και καθώς απεδοκίμασαν</u> το να έχουν επίγνωσιν του Θεού, παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εις αδόκιμον νούν, ώστε να πράττουν τα μη πρέποντα, (29) πλήρεις όντες πάσης αδικίας, πορνείας, πονηρίας, πλεονεξίας, κακίας, γέμοντες φθόνου, φόνου, έριδος, δόλου, κακοηθείας· (30) ψιθυρισταί, κατάλαλοι, μισόθεοι, υβρισταί, υπερήφανοι, αλαζόνες, εφευρεταί κακών, απειθείς εις τους γονείς, (31) ασύνετοι, παραβάται συνθηκών, άσπλαγχνοι, αδιάλλακτοι, ανελεήμονες· (32) οι οποίοι, ενώ γνωρίζουν την δικαιοσύνην του Θεού, ότι οι πράττοντες τα τοιαύτα είναι άξιοι θανάτου, ουχί μόνον πράττουν αυτά, αλλά και συνευδοκούν εις τους πράττοντας».

Η βάση, το θεμέλιο επάνω στο οποίο στηρίζεται η αρχή της πίστης στη μοναδικότητα του Θεού βρίσκεται στο Δευτερονόμιο ς'/6:4 **«'Άκουε, Ισραήλ, ΚΥΡΙΟΣ ο Θεός ημών είναι "ΕΙΣ" ΚΥΡΙΟΣ».** Αυτό το εδάφιο ήταν και είναι στις ημέρες μας η πιο χαρακτηριστική και σημαντική ομολογία της πίστης των Εβραίων στη μοναδικότητα του Θεού. Την ομολογία τους αυτή την ονόμαζαν **«σεμά»,** γιατί αυτή ήταν στα Εβραϊκά η πρώτη λέξη του εδαφίου **«Άκου, ω Ισραήλ, ΚΥΡΙΟΣ ο Θεός ημών, ΚΥΡΙΟΣ "ΕΙΣ" εστί»**. Σύμφωνα με την παράδοση, κάθε ευσεβής Εβραίος έπρεπε να προσπαθήσει να κάνει αυτή την ομολογία πίστης, λίγο πριν από τον θάνατό του.

Ολόκληρη η Αγία Γραφή διδάσκει τη μοναδικότητα του

Θεού. Το μήνυμα για τον ΕΝΑ Θεό ήταν αναγνωριστικό σημείο του λαού του Θεού σ' όλες τις εποχές. Ο Θεός διάλεξε τον Αβραάμ χάρη στην προθυμία του να αφήσει τους θεούς του έθνους του και του πατέρα του και να λατρεύσει τον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ Αληθινό Θεό (βλ. Γένεση ΙΒ/**12:**1-8). Ο Θεός έκρινε τον Ισραήλ κάθε φορά που λάτρευε άλλους θεούς και η ειδωλο**λατρεία** ήταν ένας από τους κύριους λόγους που ο Θεός επέτρεψε τελικά να σταλεί στην αιχμαλωσία (Πράξεις Ζ/**7:**43). Ο σωτήρας, ο Ιησούς Χριστός, ήρθε στον κόσμο **μέσα** από ένα έθνος, τον Ισραήλ και **μέσα** από την Ιουδαϊκή θρησκεία, με την οποία ο λαός αυτός καθαρίστηκε από τον πολυθεϊσμό, ο Ισραήλ ήταν λαός αποκλειστικά μονοθεϊστικός.

Εμείς σήμερα, οι αναγεννημένοι πιστοί, είμαστε ο πνευματικός λαός Ισραήλ, είμαστε οι κληρονόμοι του Αβραάμ **«δια πίστεως»** και αυτή η προνομιακή θέση μας υποχρεώνει να έχουμε την ίδια πίστη με τον Αβραάμ (Ρωμαίους Δ/**4:**13-17). Ο πρωταρχικός στόχος του κάθε πιστού είναι να διακηρύσσει την αλήθεια και να υψώνει το Κύριο των κυρίων, τον ένα και μόνο Θεό που υπάρχει και φανερώθηκε εν Χριστώ Ιησού, κατοικώντας πλήρως σε Αυτόν δια του αγίου Πνεύματός Του.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01) «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ», Αλκ.Τζελέπη (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **23).**

(02) «ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ», Αλκιβιάδη Τζελέπη (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" -** σελ. 524 /Κωδικός **37).**

(03) «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΙΗΣΟΥΣ» - **Σειρά 8 μηνυμάτων /**κασετίνα των **8 CD** ή **1 CD mp3.**

(04) CD 100. «Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ» (ομιλητής Αλκιβιάδης Τζελέπης).

(05) ……..……..

(06) ……..……..

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ "ΠΝΕΥΜΑ"

Γένεσις Α(1):1
Έξοδος Μ(40):34-38
Β΄Χρονικών Ζ(7):1-3
Ιώβ ΛΓ(33):4
Ψαλμός ΡΛΘ (139):7-12
Ησαΐας ΜΔ(44):3 και ΝΘ(59):21
Ιερεμίας ΚΓ(23):23-24
Ιεζεκιήλ ΛΘ(39):29
Ιωήλ Β(2):28
Ιωάννης Δ(4):23-24
Πράξεις Ε(5):3-4, ΙΖ(17):24-28
Α΄Κορινθίους Γ(3):16, ς΄(6):19
Β΄Κορινθίους Γ(3):17-18
Εφεσίους Δ(4):4-6

ΘΕΙΑ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

(ο Ιησούς είναι η ΟΡΑΤΗ φανέρωση του ΑΟΡΑΤΟΥ Θεού)

Ησαΐας Θ(9):6
(Αιώνιος ΠΑΤΗΡ, ΘΕΟΣ Ισχυρός)
Ματθαίος Α(1):20-23
(ο "ΗΛ" ΜΕΘ΄ΗΜΩΝ = ΕΜΜΑΝΟΥ-ΗΛ)
Ιωάννης Α(1):1-4,14,18 & Κ(20):28
Ρωμαίους Θ(9):5
Β΄Κορινθίους Ε(5):19
Α΄Τιμόθεου Γ(3):16 & ς΄(6):14-18
Τίτος Β(2):13
Κολοσσαείς Β(2):9
Εβραίους Α(1):1-4
Α΄Ιωάννου Ε(5):20
Αποκάλυψη Α(1):8, 11, 17-18

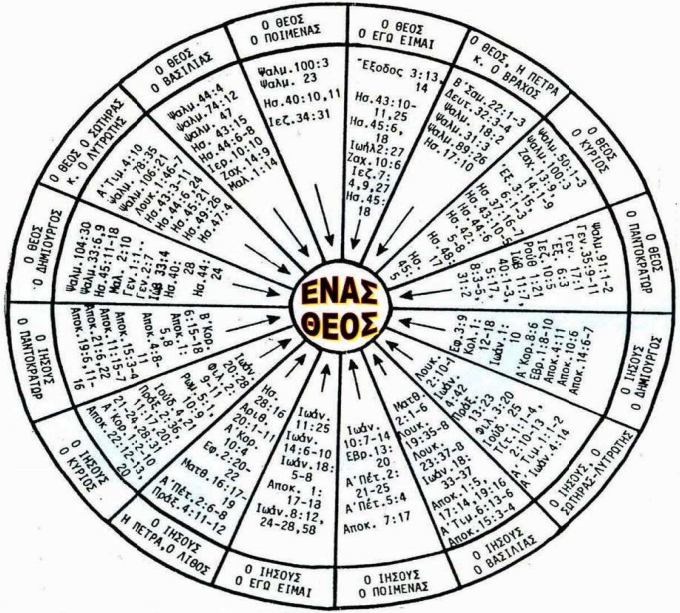

Ποιος είναι ο ΘΕΟΣ;

ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΟΝΟ "ΕΝΑΣ" ΘΕΟΣ

Δευτερονόμιο ς΄(6):4-9
Ησαΐας ΜΓ(43):10-11, ΜΔ(44):6,24
Ησαΐας ΜΕ(45):2-6, 21-23
Ησαΐας Μς΄(46):8-9
Μαλαχίας Β(2):10
Ζαχαρίας ΙΔ(14):9

Μάρκος ΙΒ(12):29-34
Ρωμαίους Γ(3):30
Α΄Κορινθίους Η(8):4-6
Γαλάτας Γ(3):20
Εφεσίους Δ(4):5-6
Α΄Τιμόθεου Β(2):5
Ιάκωβος Β(2):19
Αποκάλυψη Δ(4):2-3

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

(ο Ιησούς είναι και "άνθρωπος")

Ησαΐας ΝΓ(53):1-9
Ματθαίος Ις΄(16):16, ΚΕ(25):31
Λουκάς Α(1):31-35, Β(2):42-52
Ιωάννης Α(1):14
Πράξεις ΙΖ(17):31
Α΄Τιμόθεου Β(2):5, Γ(3):16
Α΄Ιωάννου Α(1):1-3
Β΄Ιωάννου εδ.7
Εβραίους Β(2):9
Αποκάλυψη Α(1):1,5,13, Ε(5):5-9
Αποκάλυψη ΚΒ(22):16

επιμέλεια - παρουσίαση: "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com

8 Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Η ΔΙΠΛΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ένας και μόνος Θεός που υπάρχει, ο **ΠΑΤΕΡΑΣ,** φανερώθηκε στον άνθρωπο πολλάκις και πολυτρόπως, αλλά ***«εν ταις εσχάταις ημέραις εφανερώθη ΕΝ ΥΙΩ»,*** φανερώθηκε στο πρόσωπο του μονογενή Υιού Του, του **ΙΗΣΟΥ** και σήμερα κατοικεί μέσα μας διά του **ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ** Του. Φανερώθηκε «εν Υιώ», δηλαδή «μέσα από τον Υιό». Ο Ιησούς είχε την τέλεια **ανθρώπινη φύση** (ως άνθρωπος είχε σώμα, ψυχή και πνεύμα και ως άνθρωπος έπαθε), γι' αυτό και αποκαλείται "ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ". Παράλληλα είχε και τη **θεία φύση** του Πατέρα, γι' αυτό και αποκαλείται "ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ". Έχουμε ταύτιση της θείας φύσης του Πατέρα Θεού με την ανθρώπινη φύση του Υιού. Ο Ιησούς, ως ΜΕΣΙΤΗΣ, έπρεπε να μετείχε και των δύο φύσεων, του ανθρώπου και του Θεού.

(Α) ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ

Ονομάζεται ***«άνθρωπος Χριστός Ιησούς»*** και ***«έσχατος αδάμ»*** (βλ. Α' Τιμόθεου Β/**2**:5, Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:45) και είναι ο μόνος μεσίτης μας προς τον Θεό Πατέρα. **Σαν άνθρωπος** πειράστηκε, έπαθε, έκλαψε, υπέφερε, πόνεσε, σταυρώθηκε, πέθανε και τάφηκε. Είναι ο Υιός του Θεού (πολλοί χρησιμοποιούν τον όρο **«ο Θεός Υιός»,** που δεν υπάρχει μέσα στην Γραφή), τον οποίο γέννησε ο Πατέρας δια μέσου της παρθένου Μαρίας. **Σαν άνθρωπος** φαίνεται στην Αποκάλυψη σαν ***«το Αρνίον το εσφαγμένον»*** και σαν ***«τη ρίζα και το γένος του Δαβίδ»*** (βλ.Αποκάλυψη Ε/**5**:5,12 και ΚΒ/**22**:16). **Σαν άνθρωπος** είναι κατώτερος από τον Πατέρα και υποτάσσεται σ' Αυτόν**:** «***Και αυτός ο Υιός θέλει υποταχθεί εις τον υποτάξαντα εις Αυτόν τα πάντα, διά να είναι ο Θεός ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝ ΠΑΣΙ»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΕ/**15**:28 /βλ.επίσης Γ/**3**:23 και ΙΑ/**11**:3)**.**

(Β) ΘΕΙΑ ΦΥΣΗ

Ο Ιησούς Χριστός ως προ τη θεότητά Του είναι**:**

01. **«Ο ΘΕΟΣ (ο ΕΝΑΣ και ΜΟΝΟΣ που υπάρχει) εν Χριστώ»** (Β' Κορινθ. Ε/**5**:19).

02. **«Ο ΘΕΟΣ** (που) **φανερώθηκε εν ΣΑΡΚΙ»** (Α' Τιμόθεου Γ/**3**:16). Είναι **«**Ο ΓΙΑΧΒΕ που φανερώθηκε μέσα στη ΣΑΡΚΑ του Υιού Του, του Ιησού Χριστού».

03. **«Ο ΘΕΟΣ** (ο "ΗΛ") **μεθ' ημών: ο ΕΜΜΑΝΟΥ- ΗΛ»** (Ματθαίος Α/**1**:23). **«ΗΛ»** ή **«ΕΛ»** είναι ο ενικός αριθμός του **«ΕΛΟΧΙΜ».**

- Άρα ο Ιησούς είναι η φανέρωση του «Ελοχίμ»**.**
- Κατά γράμμα **«ΕΜΜΑΝΟΥ-ΗΛ»** σημαίνει **«ο ΗΛ μεθ' ημών».**

04. **«Ο ΘΕΟΣ ΙΣΧΥΡΟΣ»** Εβραϊκά είναι «ΕΛ ΓΚΙΜΠΟΡ» (Ησαΐας Θ/**9**:6).

05. **«ΑΙΩΝΙΟΣ ΠΑΤΗΡ»** (Ησαΐας Θ/**9**:6)**.**
Ο Ιησούς αποκαλείται «αιώνιος Πατέρας», αλλά ΠΑΤΕΡΑΣ είναι μόνον ένας, ο ΘΕΟΣ. Άρα ο Ιησούς είναι η φανέρωση του Πατέρα Θεού (**ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Στο κείμενο της μετάφρασης του αρχιμ. Νεόφυτου Βάμβα αναφέρεται λάθος **«ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ ΑΙΩΝΟΣ»**).

06. **«Ο ΕΛΟΧΙΜ»** (βλ. Ψαλμός ΜΕ/**45**:6-7**,** Εβραίους Α/**1**:8-9**,** Ησαΐας ΛΕ/**35**:4, Μ/**40**:3**,** Ματθαίος Α/**1**:23, Γ/**3**:3**,** κλπ)**.**

07. **«Ο ΓΙΑΧΒΕ»** (βλ. Λουκάς ΚΑ/**21**:8**,** Εφεσίους Δ/**4**:5-6**,** Ιωάννης Η/**8:**24, 28, 58, ΙΓ/**13**:19**,** Ψαλμός ΡΙ΄/**110**:1**,** κλπ)**.**

08. **«Το Α και το Ω, η ΑΡΧΗ και το ΤΕΛΟΣ....»** (Αποκάλυψη Α/**1**:8).

09. **«...ο ΩΝ, και ο ΗΝ, και ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ, ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ»** (Αποκάλυψη Α/**1**:8). Εδώ ο Ιησούς φανερώνεται ως ο **«παντοκράτωρ».** Δεν υπάρχουν ΠΟΛΛΟΙ «παντοκράτορες», αλλά μόνον «ΕΝΑΣ», ο Πατέρας, ο οποίος φανερώθηκε «εν Υιώ».

10. **«...ο ΩΝ επί πάντων ΘΕΟΣ ευλογητός»** (βλ. Ρωμαίους Θ/**9**:5**,** Εφεσίους Δ/**4**:5-6, κλπ)**.**

11. **«Ο Αληθινός ΘΕΟΣ και η Ζωή η Αιώνιος»** (Α' Ιωάννου Ε/**5**:20)**.**

12. **«Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΣ και Ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ»** (Ιωάννης Κ/**20**:28)**.**

13. **«Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΘΕΟΣ και ΣΩΤΗΡΑΣ ΗΜΩΝ»** (Τίτος Β/**2**:13)**.**

14. **«Ο ΚΥΡΙΟΣ»** (βλ. Πράξεις Β/**2**:36, Ι΄/**10**:36**,** Ματθαίος ΚΗ/**28**:18**,** Ιωάννης Γ/**3**:35, ΙΖ/**17**:2**,** κλπ). Ο «Κύριος» του ουρανού και της γης φανερώθηκε «εν Χριστώ».

15. **«Ο ΕΓΩ ΕΙΜΙ»** Εβραϊκά «ΕΧΓΙΕ» (Έξοδος Γ/**3**:13-14**,** Ιωάννης Η/**8**:24).

Ο ένας και μόνος αληθινός Θεός που υπάρχει, ο ΓΙΑΧΒΕ, φανερώθηκε στη σάρκα, στο πρόσωπο του μονογενή Υιού Του για να Τον γνωρίσουμε, να Τον ψηλαφίσουμε και να δούμε τη δόξα Του. Ο Ιησούς Χριστός είναι η **ορατή** εικόνα του Θεού του **αοράτου** (βλ. Κολοσσαείς Α/**1**:15), είναι ο **τύπος** από το **αντίτυπο**, είναι ***«το ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ** (η ακτινοβολία) **της δόξης και ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ της υποστάσεως Αυτού** (του Πατέρα)**…»*** (Εβραίους Α/**1**:3). Εδώ λέγει **«της** (όχι **"των"**) **υποστάσεως»**, γιατί ο Θεός είναι «Ένας» και η θεία υπόστασή Του κατοίκησε χωρίς μέτρο μέσα στον Υιό.

2. Η ΘΕΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ

Η Αγία Γραφή διακηρύττει **μόνο ΕΝΑ Θεό,** τον Πατέρα και αυτή τη διακήρυξη έκανε ο Ιησούς, όταν Τον ρώτησαν, ποια είναι «πρώτη» όλων των εντολών**:** ***«Απεκρίθη ο Ιησούς ότι πρώτη εστίν "Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών, ΕΙΣ έστιν"…»*** (Μάρκος ΙΒ/**12**:29, **αρχ. κείμενο** /βλ. Δευτερονόμιο **ς΄/6**:4). Ο ίδιος ο Θεός λέγει: ***«Προ Εμού (άλλος)* Θεός *ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ, ουδέ ΘΕΛΕΙ ΥΠΑΡΧΕΙ μετ' Εμέ. Εγώ, Εγώ (είμαι) Κύριος,* εκτός Εμού *ΣΩΤΗΡ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ»*** (Ησαΐας ΜΓ/**43**:10-11, κλπ).

Η θεότητα που κατοικούσε στον Υιό **ήταν** του Πατέρα. Έχουμε τον **«ΑΝΘΡΩΠΟ Χριστό Ιησού»** και τον **«ΘΕΟ Πατέρα»,** όπου η ανθρώπινη φύση του Υιού ταυτίζεται με τη θεία φύση του Θεού Πατέρα: ***«Διότι εν Αυτώ** (τον Ιησού) **κατοικεί ΠΑΝ το πλήρωμα της θεότητας σωματικώς»*** (Κολοσσαείς Α/**1**:19) και εξηγεί στο κεφ.Α/**1**:9 ότι η θεότητα που κατοικούσε στον Υιό είναι του Πατέρα Θεού.

Υπάρχει πληθώρα εδαφίων μέσα στην Αγία Γραφή που παρουσιάζουν ταυτόχρονα την ανθρώπινη φύση του Υιού και τη θεία φύση του Πατέρα. Θα αναφέρουμε μερικά ενδεικτικά, μαζί με ένα πολύ σύντομο σχόλιο:

1. **ΡΩΜΑΙΟΥΣ Θ/**9**:5** ***«…Των οποίων (είναι) οι πατέρες, και εκ των οποίων (εγεννήθη) ο χριστός* το κατά σάρκα, *ο* ών *επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνας».*** **"Το κατά σάρκα"** και **"ο χριστός"** αναφέρονται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού. ΧΡΙΣΤΟΣ δεν είναι το όνομα του Υιού, αλλά δείχνει την αποστολή Του, είναι ο κεχρισμένος του Πατέρα (βλ. Λουκάς Δ/**4**:18) και εφόσον πρόκειται για

τίτλο και όχι όνομα, ορθώς γράφεται με μικρό **"χ"** (χριστός, κεχρισμένος). Ο **"ών"** επί πάντων Θεός ευλογητός, αναφέρεται στη θεία φύση του Ιησού Χριστού.

2. **Β΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Ε/5:19** ***«…Δηλονότι ο ΘΕΟΣ ήτο ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ, διαλλάσσων τον κόσμον προς εαυτόν».*** "**Χριστός"** σημαίνει «κεχρισμένος» και αφορά την ανθρώπινη φύση του Ιησού, γιατί ο άνθρωπος χρίεται και όχι ο Θεός. **"Ο Θεός εν Χριστώ"** αναφέρεται στη θεία φύση του Ιησού, γιατί μέσα Του κατοικούσε ο Πατέρας. Εάν μεταφράσουμε κατά λέξη το κείμενο, έχει ως εξής: **"Δηλαδή ο Θεός ήταν μέσα στον ΧΡΙΣΜΕΝΟ Του, συμφιλιώνοντας τον κόσμο προς τον εαυτό Του"** και χρισμένος ήταν ο υιός της Μαριάμ.

3. **ΙΩΑΝΝΗΣ Κ/20:28** ***«Και απεκρίθη ο Θωμάς, και είπε προς Αυτόν, ο ΚΥΡΙΟΣ μου, και ο ΘΕΟΣ μου…»*** **"Ο Κύριος μου"** είναι η ανθρώπινη φύση του Ιησού και **"ο Θεός μου"** είναι η θεία φύση Του. Ο Θωμάς σαν Εβραίος δεν είχε καμιά σχέση με την ειδωλο**λατρεία** των γύρω λαών, λάτρευε τον ένα και μόνο αληθινό Θεό των πατέρων του, του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ. Στο πρόσωπο του αναστημένου διδασκάλου αναγνώρισε τη φανέρωση του Γιάχβε.

4. **ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Α/1:15** ***«…Ο οποίος*** *(ο Ιησούς)* ***είναι ΕΙΚΩΝ του Θεού του αοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως».*** Η ΟΡΑΤΗ ΕΙΚΟΝΑ αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού, γιατί ο Θεός είναι αόρατος και Αυτόν **«ουδείς είδε πώποτε»,** αλλ' **«ο ών εις τον κόλπον του Πατρός Εκείνος ΕΦΑΝΕΡΩΣΕΝ Αυτόν»** (βλ. Ιωάννης Α/1:18, Β' Κορινθίους Ε/5:19, κλπ). Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΘΕΟΣ «εφανερώθη **εν** Χριστώ».

5. **ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ Α/1:17-18** ***«…Μη φοβού, Εγώ είμαι ο ΠΡΩΤΟΣ και ο ΕΣΧΑΤΟΣ, ο ΖΩΝ και έγεινα ΝΕΚΡΟΣ…»*** Η φράση **"και έγεινα νεκρός"** αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Κυρίου Ιησού. **"Ο πρώτος και ο έσχατος"** αναφέρεται στη θεία φύση Του, η οποία είναι του Πατέρα, γιατί ο Ησαΐας αναφέρει ότι Αυτός είναι «ο πρώτος και ο έσχατος» (βλ. Ησαΐας ΜΑ/41:4, ΜΔ/44:6, ΜΗ/48:12).

6. **Α' ΤΙΜΟΘΕΟΥ Γ/3:16** ***«Και αναντιρρήτως το μυστήριον της ευσεβείας είναι μέγα· ο Θεός εφανερώθη εν σαρκί»***. Ο **Θεός,** ο ένας

και μόνος που υπάρχει φανερώθηκε μέσα στη **σάρκα** του Ιησού και αυτό είναι το μεγάλο μυστήριο που δεν μπορεί να καταλάβει ο πεπερασμένος νους του ανθρώπου, πως αυτός που πληροί το σύμπαν κατοίκησε χωρίς μέτρο, με πληρότητα μέσα σ' ένα ανθρώπινο σώμα. Γι' αυτό ο Ιησούς, που μετέχει και των δύο φύσεων (ανθρώπινης και θείας) δεν είναι **"Θεός",** αλλά είναι **"ο Θεός"** (με το οριστικό άρθρο), είναι η φανέρωση του αληθινού Θεού.

Αυτός είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός τον οποίο υψώνουμε, λατρεύουμε και δοξάζουμε, **Αυτός** είναι ο μόνος ΜΕΣΙΤΗΣ μας προς τον Θεό Πατέρα, **Αυτός** είναι που διακήρυξε ***«Σε Μένα δόθηκε ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ στον ουρανό και επί γης»*** (Ματθαίος ΚΗ/**28**:18). Ο ίδιος ο Ιησούς μας διαβεβαιώνει ότι Αυτός που μένει και κατοικεί μέσα Του είναι ο ίδιος ο Πατέρας:

- ***«Διά να γνωρίσετε και να πιστεύσετε, ότι ο Πατήρ** (είναι) **ΕΝ** (=μέσα) **ΕΜΟΙ, και Εγώ ΕΝ** (=μέσα) **ΑΥΤΩ»*** (Ιωάννης Ι΄/**10**:38).
- ***«Όποιος είδεν ΕΜΕ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ …Δεν πιστεύεις ότι Εγώ Είμαι εν** (=μέσα) **τω Πατρί και ο Πατήρ είναι εν** (=μέσα) **Εμοί;»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14**:9-10).
- ***«….Αλλ' ο Πατήρ* ο μένων εν Εμοί,** *αυτός εκτελεί τα έργα»* (Ιωάννης ΙΔ/**14**:10).

Τα παρακάτω εδάφια παρουσιάζουν ταυτόχρονα την **ανθρώπινη φύση** του Υιού (του ΙΗΣΟΥ), που γεννήθηκε από παρθένο και τη **θεία φύση** του Πατέρα (του ΓΙΑΧΒΕ)**:**

01. <u>ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ</u>

ΓΙΑΧΒΕ : Ψαλμός ΡΙΗ/118**:26, Ζαχαρίας Δ/**4**:7, κλπ.**
ΙΗΣΟΥΣ: Ιωάννης ΙΒ/12**:12-13, Ματθαίος ΚΑ/**21**:9,ΚΓ:39, Λουκάς ΙΘ/**19**:38.**

02. <u>ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΔΟΞΑΖΕΤΑΙ</u>

ΓΙΑΧΒΕ : Ψαλμός ΡΜΕ/115**:21, Ησαΐας ΙΒ/**12**:4, ΜΒ/**42**:8, ΜΕ/**45**:23, κλπ.**
ΙΗΣΟΥΣ: Φιλιππησίους Β/2**:9-11, Ρωμαίους ΙΔ/**14**:11, Αποκάλυψη Ε/**5**:13.**

03. <u>ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΚΗΡΥΧΘΕΙ ΣΤΑ ΕΘΝΗ</u>

ΓΙΑΧΒΕ : Μαλαχίας Α/1**:11, Ησαΐας Ξ/**60**:3-5, ΜΘ/**49**:6, Ψαλμός ΙΗ/**18**:49.**
ΙΗΣΟΥΣ: Ματθαίος ΙΒ/12**:21, Πράξεις ΙΑ/**11**:18-21, Ρωμαίους Ι'/**10**:12-13.**

04. <u>ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΓΙΑ ΣΩΤΗΡΙΑ</u>

ΓΙΑΧΒΕ : Ιωήλ Β/2**:32, Ησαΐας ΜΓ/**43**:11, ΜΕ/**45**:15, ΜΘ/**49**:29, κλπ.**
ΙΗΣΟΥΣ: Πράξεις Β/2**:21, Δ/**4**:10-12, Ρωμαίους Ι'/**10**:13, κλπ.**

05 . ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΘΑ ΚΗΡΥΧΘΕΙ ΣΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ

ΓΙΑΧΒΕ : **Ψαλμοί ΚΒ/**22**:22-25, ΛΕ/**35**:18, Μ/**40**:9-10, κλπ.**
ΙΗΣΟΥΣ: **Εβραίους Β/**2**:10-13, Ιωάννης Ι'/**10**:29, ΙΖ/**17**:6, 9-12, κλπ.**

06. ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΩΝ (Εβρ. "ΕΓΧΙΕ")

ΓΙΑΧΒΕ : **Έξοδος Γ/3:13-14, ς'/6:3, Ψαλμοί ΞΗ/68:4, ΠΓ/83:18**, κλπ.
ΙΗΣΟΥΣ: **Ιωάννης Η/**8**:24,28,58, ΙΔ/**14**:6, Ρωμ.Θ/**9**:5, Αποκάλυψη Α/**1**:8.**

07. ΠΑΝ ΓΟΝΥ ΘΑ ΚΛΙΝΕΙ Σ' ΑΥΤΟΝ

ΓΙΑΧΒΕ : **Ησαΐας ΜΕ/**45**:21-23.**
ΙΗΣΟΥΣ: **Φιλιππησίους Β/**2**:10, Ρωμαίους ΙΔ/**14**:11.**

08. ΘΑ ΕΠΙΒΛΕΨΟΥΝ Σ' ΑΥΤΟΝ

ΓΙΑΧΒΕ : **Ζαχαρίας ΙΒ/**12**:10.**
ΙΗΣΟΥΣ: **Αποκάλυψη Α/**1**:7, Ιωάννης ΙΘ/**19**:34-37.**

09. ΘΑ ΣΤΗΣΟΥΝ ΤΟ ΜΙΣΘΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΓΙΑΧΒΕ : **Ζαχαρίας ΙΑ/**11**:12-13, Έξοδος ΚΑ/**21**:32.**
ΙΗΣΟΥΣ: **Ματθαίος Κς'/**26**:15, ΚΖ/**27**:9-10.**

10. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ

ΓΙΑΧΒΕ : **Ησαΐας ΜΔ/**44**:6, Ζαχαρίας Θ/**9**:9, Ιερεμίας ΚΓ/**23**:5-6,** κλπ.
ΙΗΣΟΥΣ: **Ιωάννης Α/**1**:50, ΙΗ/**18**:37, ΙΘ/**19**:3, Ματθαίος ΚΑ/**21**:5, ΚΖ/**27**:11.**

11. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΒΡΑΧΟΣ

ΓΙΑΧΒΕ : **Δευτερονόμιο ΛΒ/**32**:31, Α' Σαμουήλ Β/**2**:2, Έξοδος ΙΖ/**17**:6.**
ΙΗΣΟΥΣ: **Α' Κορινθίους Ι'/**10**:4, Εφεσίους Β/**2**:20, Α' Πέτρου Β/**2**:6.**

3. ΤΟ «ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» είναι Ο «ΚΥΡΙΟΣ»

Ο Θεός είναι **«Πνεύμα»** και πληροί τους ουρανούς των ουρανών και εφόσον ο Θεός είναι **«άγιος»** και το Πνεύμα Του είναι «**άγιο Πνεύμα».** Αυτό το Πνεύμα του Πατέρα είναι που κατοίκησε **«παν το πλήρωμα», «χωρίς μέτρο»** μέσα στον Ιησού Χριστό, γι' αυτό με αποκάλυψη ο Παύλος διακηρύττει για τον Ιησού ***«ο δε Κύριος ΕΙΝΑΙ το Πνεύμα»*** (Β΄ Κορινθίους Γ/**3**:17). Στην Εφεσίους Δ/**4**:4-6 αναφέρει: ***«ΕΝΑ σώμα και ΕΝΑ Πνεύμα, καθώς και προσεκλήθητε με ΜΙΑΝ ελπίδα της προσκλήσεώς σας· ΕΝΑΣ Κύριος, ΜΙΑ πίστις, ΕΝΑ βάπτισμα· ΕΝΑΣ Θεός και Πατήρ πάντων, ο ών επί πάντων και διά πάντων και εν πάσιν υμίν»***.

Ο ΙΗΣΟΥΣ αναφέρεται ως **παράκλητος** (Α΄ Ιωάννου Β/**2**:1), αλλά και το ΠΝΕΥΜΑ αναφέρεται ως **παράκλητος** (Ιωάννης ΙΔ/

14:16). Δεν μπορεί να υπάρχουν δύο «παράκλητοι», ούτε μπορεί το Πνεύμα του Θεού να μεσιτεύσει, αφού η Βίβλος ξεκαθαρίζει ότι ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ μεταξύ Θεού και ανθρώπων είναι ο Ιησούς, άλλωστε δεν πέθανε ο Πατέρας ή το Πνεύμα Του για να είναι μεσίτες μας, που φανερώνει ότι εδώ υπάρχει κάποια αποκάλυψη του Λόγου.

Άρα, όταν λέμε «άγιο Πνεύμα» **ή** «Πνεύμα» **ή** «Πνεύμα του Θεού», **ή** «άγιο Πνεύμα του Θεού», εννοούμε τον Πατέρα που κατοικεί εν πληρότητι μέσα στον Ιησού Χριστό, γι' αυτό και ο Ιησούς αποκαλείται **«παράκλητος»** (Α΄ Ιωάννου Β/**2**:1), **«Πνεύμα ζωοποιούν»** (Α΄ Κορινθίους ΙΕ/**15**:45)**, «Πνεύμα Ιησού»** (Πράξεις Ις΄/**16**:6-7, αρχαίο κείμενο)**, «το Πνεύμα**» (Ιωάννης Δ/**4**:24), κλπ.

***«Και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα, και θέλει σας δώσει* άλλον παράκλητον,** *διά να μένει μεθ' υμών (μαζί σας) εις τον αιώνα»* (Ιωάννης ΙΔ/**14:**16). Σύμφωνα με το λεξικό της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας η λέξη **«ΕΤΕΡΟΣ»** μεταφράζεται «άλλος» και η λέξη **«ΑΛΛΟΣ»** μεταφράζεται «διαφορετικός». Εδώ ο Ιησούς λέγει στους μαθητές ότι ο Πατέρας θα τους δώσει **«διαφορετικόν» παράκλητο,** όχι κάποιον **«άλλον»** (με τη σύγχρονη έννοια του όρου) **παράκλητο**, αλλιώς θα τους έλεγε *«θέλει σας δώσει ΕΤΕΡΟΝ παράκλητον»*.

Άρα όταν λέμε «ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΙΟ» εννοούμε «Ο ΠΑΤΗΡ ΕΝ ΤΩ ΥΙΩ». Έφυγε ο Ιησούς σωματικά με την ανάληψή Του και είναι σήμερα μαζί μας ως «Πνεύμα ζωοποιούν», γεγονός που το διακήρυξε με καθαρότητα και σαφήνεια ο απ. Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, λέγοντας: *«Προς εσάς πρώτον ο Θεός αναστήσας τον Υιόν αυτού Ιησούν* **απέστειλεν Αυτόν** *διά να σας ευλογεί όταν επιστρέφετε έκαστος από τις πονηρίες σας*» (Πράξεις Γ/**3**:26». Ο Πατέρας **«αναστήσας τον Υιόν Του»** (1η φάση) **«τον απέστειλε»** (2η φάση). Πως τον απέστειλε**;** Τον απέστειλε ως **Πνεύμα ζωοποιούν** και κατοικεί πλέον μέσα στις καρδιές μας.

4. ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Αναφερθήκαμε στη διπλή φύση του Ιησού Χριστού και ποια ήταν η θεότητα που κατοικούσε μέσα Του. Για να είναι ο ο-

λοκληρωμένη η μελέτη μας και για να αποκτήσουμε μια σφαιρική εικόνα του όλου θέματος, θα αναφέρουμε εδάφια από την Καινή Διαθήκη που παρουσιάζουν λεπτομέρειες από τον χαρακτήρα και τις ιδιότητες του Ιησού, ως ο **"Υιός του Ανθρώπου"** (ανθρώπινη φύση) και ως ο **"Υιός του Θεού"** (θεία φύση). Δεν θα γίνει καταγραφή των εδαφίων (παρά μόνο σε λίγες περιπτώσεις), αλλά απλή αναφορά και θα αποτελέσουν υλικό μελέτης και διδασκα\λίας από τον μελετητή της Βίβλου. Για ανάλυση και ερμηνεία των παρατιθέμενων εδαφίων συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ"** (κωδικός 23)**.**

Μέρος 1ο - Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

(1) Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ Ιησούς Χριστός - γενικά

α) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ Δ/4:1-2** ***«Τότε ο Ιησούς εφέρθη υπό του Πνεύματος εις την έρημον* διά να πειρασθεί *υπό του Διαβόλου και νηστεύσας ημέρας τεσσαράκοντα και νύκτας τεσσαράκοντα, ύστερον* επείνασε».**

- Ο Θεός είναι **απείραστος** κακών (Ιάκωβος Α/**1**:13)**.**
- Ο Θεός **ΔΕΝ πεινά** (Ψαλμός Ν/**50**:10-12, Πράξεις ΙΖ/**27**:25)**.**

β) **ΛΟΥΚΑΣ Γ/3:21** ***«Αφού δε εβαπτίσθη πας ο λαός,* βαπτισθέντος *και του Ιησού, και* προσευχομένου *ηνοίχθη ο ουρανός...»***

- Ο άνθρωπος **βαπτίζεται** και όχι ο Θεός**.**
- Ο άνθρωπος **προσεύχεται** στον Θεό και όχι ο Θεός στον Θεό**.**

γ) **ΕΔΑΦΙΑ ΓΙΑ ΜΕΛΕΤΗ: Ματθαίος** Α/**1**:1**, Μάρκος** Δ/**4**:38, ΙΓ/**13**:32**, Λουκάς** Δ/**4**:6,18**, Ιωάννης** Η/**8**:40, Κ/**20**:17,28, **Πράξεις** Β/**2**:32, Γ/**3**:26, ΙΖ/**17**:31**, Ρωμαίους** Ε/**5**:15**, Α' Κορινθίους** ΙΕ/**15**:21,45-47**, Φιλιππησίους** Β/**2**:7-8**, Α' Τιμόθεου** Β/**2**:5**, Γαλάτες** Δ/**4**:6**.** Βλ. επίσης**: Ησαΐας** ΝΓ/**53**:3**.**

(2) Ο Ιησούς είχε ΣΩΜΑ - ΨΥΧΗ - ΠΝΕΥΜΑ

Ο Ιησούς Χριστός, σαν άνθρωπος είχε **σώμα, ψυχή** και **πνεύμα** (ανθρώπινο), όπως έχουν όλοι οι άνθρωποι, γεγονός που το διδάσκει ο Λόγος του Θεού**:** ***«Αυτός δε ο Θεός της ειρήνης είθε να σας αγιάσει ολοκλήρως, και να διατηρηθεί ολόκληρον το* πνεύμα *σας και η* ψυχή *και το* σώμα *αμέμπτως εις την παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού»*** (Α' Θεσσαλονικείς Ε/**5**:23). Μέσα στον "άνθρωπο Ιησού Χριστό", ο οποίος είχε ΣΩΜΑ, ΨΥΧΗ και ΠΝΕΥ-

ΜΑ (**ανθρώπινη φύση Του**), κατοίκησε και όλο το πλήρωμα του αγίου Πνεύματος του Πατέρα Θεού (**θεία φύση Του**), χωρίς μέτρο (Ιωάννης Γ/**3**:34**,** Κολοσσαείς Α/**1**:19, Β/**2**:19), γεγονός που συνέβηκε την ημέρα της βάπτισής Του (Ματθαίος Γ/**3**:16**,** Μάρκος Α/**1**:10)**.**

- **Ο Ιησούς με "ΣΩΜΑ" ανθρώπινο:** **Ματθαίος** Κς/**26**:12, ΚΖ/**27**:58**, Ιωάννης** Β/**2**:19-21**, Εβραίους** Ι'/**10**:10**, Α' Πέτρου** Β/**2**:24**.**
- **Ο Ιησούς με "ΨΥΧΗ" ανθρώπινη:** **Ματθαίος** Κς/**26**:38**, Ιωάννης** Ι'/**10**:15-17, ΙΒ/**12**:27, ΙΓ/**13**:21**, Πράξεις** Β/**2**:27**.**
- **Ο Ιησούς με "ΠΝΕΥΜΑ" ανθρώπινο:** **Μάρκος** Β/**2**:8, Η/**8**:12, **Λουκάς** Ι'/**10**:21, ΚΓ/**23**:46, **Ιωάννης** ΙΑ/**11**:33, ΙΓ/**13**:21**.**

(3) Ο Ιησούς ΜΙΛΟΥΣΕ σαν άνθρωπος

α) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΖ/**17**:22-23** ***«Είπε προς αυτούς ο Ιησούς· Μέλλει* o Υιός του ανθρώπου** ***να παραδοθεί εις χείρας ανθρώπων· και θέλουσι* θανατώσει** ***αυτόν, και την τρίτην ημέραν θέλει* αναστηθεί*...».***

β) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΘ/**19**:17** ***«Ο δε είπε προς αυτόν· Τι με λέγεις αγαθόν; ΟΥΔΕΙΣ ΑΓΑΘΟΣ* ειμή "ΕΙΣ", ο Θεός*. Αλλ' εάν θέλεις να εισέλθεις εις την ζωήν, φύλαξον τις εντολές».***

γ) **ΕΔΑΦΙΑ ΓΙΑ ΜΕΛΕΤΗ: Ματθαίος** ΙΑ/**11**:19, ΙΕ/**15**:24, Κ/**20**:28, Κς'/**26**:11-12,26-28,32, ΚΖ/**27**:46**, Μάρκος** Α/**1**:38, ΙΓ/**13**:32**, Λουκάς** Δ/**4**:18, Θ/**9**:58, Ι'/**10**:22, ΙΑ/**11**:20, ΚΒ/**22**:8,15, ΚΓ/**23**:34,46, ΚΔ/**24**:39**, Ιωάννης** Δ/**4**:7, Ε/**5**:17,36, Η/**8**:37, Ι'/**10**:17, ΙΑ/**11**:41, ΙΔ/**14**:28, Κ/**20**:27**.**

(4) Ο Ιησούς ΠΕΘΑΝΕ σαν άνθρωπος

α) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΖ/**17**:22-23** ***«Και ενώ διέτριβον εις την Γαλιλαία, είπε προς αυτούς ο Ιησούς· Μέλλει* o Υιός του ανθρώπου** ***να παραδοθεί εις χείρας ανθρώπων· και* θέλουσι ΘΑΝΑΤΩΣΕΙ αυτόν*, και την τρίτην ημέραν* θέλει ΑΝΑΣΤΗΘΕΙ*. Και ελυπήθησαν σφόδρα».***

β) **ΕΔΑΦΙΑ ΓΙΑ ΜΕΛΕΤΗ: Ιωάννης** Γ/**3**:14, ς'/**6**:51, ΙΕ/**15**:13, ΙΘ/**19**:26,30**, Ρωμαίους** Ε/**5**:10**, Φιλιππησίους** Β/**2**:8**, Κολοσσαείς** Α/**1**:22**, Α' Τιμόθεου** Β/**2**:5-6**, Εβραίους** Β/**2**:9,14, Ι'/**10**:10**, Α' Πέτρου** Γ/**3**:18**.** Βλ. επίσης: **Ησαΐας** ΝΓ/**53**:3**.**

. . . /// . . .

Μέρος 2ο - Η ΘΕΪΚΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

(1) Η διπλή φύση του Ιησού Χριστού

α) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ Α/1:23** *«Ιδού, η* **παρθένος** *θέλει συλλάβει και θέλει γεννήσει υιόν, και θέλουν καλέσει το όνομα αυτού* **Εμμανου-ΗΛ,** *το οποίον μεθερμηνευόμενον είναι, "Μεθ' ημών ο ΗΛ (Θεός)"...».*

- Η **"παρθένος"** που θα γεννήσει **"υιό"** αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού**.**
- Ο όρος **"Εμμανου-ΗΛ"** δείχνει τη θεία φύση του Ιησού, ο οποίος είναι *«ο ΗΛ μεθ' ημών»*. "ΗΛ" και "ΕΛ" είναι ο ενικός αριθμός του "ΕΛΟΧΙΜ". **Άρα ο Υιός, που γεννήθηκε από την παρθένο είναι η ορατή φανέρωση του Ελοχίμ της Παλαιάς Διαθήκης**.

β) **ΙΩΑΝΝΗΣ Β/2:19-21** *«Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτούς· Χαλάσατε τον* **ναόν** *τούτον, και διά τριών ημερών* **θέλω εγείρει** *αυτόν ...Εκείνος όμως έλεγε περί του ναού του* **σώματος** *αυτού».*

- Οι όροι **"ναός"** και **"σώμα"** που θα πέθαινε και θα αναστηνόταν, αναφέρονται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού Χριστού**.**
- Η φράση **"θέλω ΕΓΕΙΡΕΙ αυτόν"** αφορά τη θεϊκή φύση του Ιησού, ο οποίος εδώ μιλούσε ως ο Πατέρας Θεός, **γιατί ο Πατέρας ανέστησε τον Ιησού** (βλ. Γαλάτες Α/**1**:1, Πράξεις Β/**2**:24, κλπ)**.**

γ) **ΕΔΑΦΙΑ ΓΙΑ ΜΕΛΕΤΗ: Δευτερονόμιο** ΙΗ/**18**:18-19**, Ησαΐας** Θ/**9**:6, ΜΗ/**48**:16**,** Ιωάννης Κ/**20**:28**, Ρωμαίους** Θ/**9**:5**, Β' Κορινθίους** Δ/**4**:4-6, Ε/**5**:19**, Κολοσσαείς** Α/**1**:15,19, Β/**2**:9**, Α' Τιμόθεου** Γ/**3**:16**, Αποκάλυψη** Α/**1**:17-18, ΚΒ/**22**:3,16**.**

(2) Ο Ιησούς ΜΙΛΟΥΣΕ ως ο Θεός Πατέρας

α) **ΜΑΡΚΟΣ Β/2:5** *«Ιδών δε ο Ιησούς την πίστιν αυτών, λέγει προς τον παραλυτικόν· Τέκνον,* **συγκεχωρημέναι** *είναι εις σε* **αι αμαρτίαι σου»**. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, γι' αυτό οι γραμματείς όταν άκουσαν τα λόγια αυτά από τον Ιησού, τον κατηγόρησαν για βλασφημία, λέγοντες**:** *«Ποιος δύναται να συγχωρεί αμαρτίας, ειμή "ΕΙΣ", ο Θεός;»* (εδ.Β/**2**:7). Εδώ ο Ιησούς μιλά με την θεία ιδιότητά Του, ως ο Θεός Πατέρας.

β) **ΛΟΥΚΑΣ Ι'/10:18** *«Είπε δε προς αυτούς·* **Εθεώρουν τον Σατανάν** *ως αστραπήν εκ του ουρανού πεσόντα».* Αυτός που είχε δει

την αποστασία και την πτώση του Σατανά ήταν ο Θεός, ο Κύριος και δημιουργός των πάντων. Ο Ιησούς, που είναι η **ΟΡΑΤΗ** φανέρωση του **ΑΟΡΑΤΟΥ** Θεού, "ο Πατήρ εν τω Υιώ", εδώ μιλάει ως ο Θεός Πατέρας, φανερώνει τη θεία φύση Του.

γ) ΕΔΑΦΙΑ ΓΙΑ ΜΕΛΕΤΗ: Ματθαίος ΙΗ/**18**:20, ΚΗ/**28**:20, ΚΓ/**23**:37**, Ιωάννης** Η/**8**:58**,** Ι'/**10**:30-31, ΙΔ/14:8-9**, Αποκάλυψη** Α/**1**:8,17-18, ΚΒ/**22**:16**.**

(3) Ο Ιησούς είναι ο "ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΩΝ" (ο ΓΙΑΧΒΕ)

Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι ο **«ΙΗΣΟΥΣ της Καινής Διαθήκης»** είναι η φανέρωση του **«ΓΙΑΧΒΕ της Παλαιάς Διαθήκης».** Η λέξη **«ΙΗΣΟΥΣ»** είναι σύνθετη, αποτελείται από τις λέξεις «**ΑΥΣΗΣ**» ή «**ΟΣΗΑ**» (=σωτήρας) και «**ΓΙΑ**» (σύντμηση του ΓΙΑΧΒΕ) και σημαίνει **«Ο ΓΙΑΧΒΕ είναι ΣΩΤΗΡΑΣ».** Με το όνομα "Γιάχβε" (ο "ΩΝ") παρουσιάστηκε ο Θεός στον Μωυσή στην καιόμενη βάτο (Έξοδος Γ/**3**:13-14) και αυτό είναι το όνομα που κληρονόμησε ο Υιός από τον Πατέρα Θεό (Εβραίους Α/**1**:4, Ιωάννης ΙΖ/**17**:11, **αρχαίο**). Η Εβραϊκή λέξη **"Γιάχβε"** στο θεόπνευστο Ελληνικό κείμενο της Καινής Διαθήκης αποδίδεται ως ο **"ΩΝ"** και έτσι βλέπουμε τον αναστημένο και ένδοξο Ιησού να αποκαλύπτεται στην Αποκάλυψη.

Με το θέμα αυτό, θα ασχοληθούμε με λεπτομέρειες στο **επόμενο κεφάλαιο,** αναλύοντας το όνομα του Πατέρα και του Υιού. Εδώ θα δώσουμε μερικά βασικά εδάφια για μελέτη και ανάλυση**: Μάρκος** ΙΓ/**13**:6**, Λουκάς** ΚΑ/**21**:8**, Ιωάννης** Η/**8**:28,58, ΙΓ/**13**:19, ΙΗ/**18**:4-6**, Ρωμαίους** Θ/**9**:5**, Εφεσίους** Δ/**4**:4-6**, Αποκάλυψη** Α/**1**:4,8, Δ/**4**:8, κλπ.

(4) Ονομασίες και ιδιότητες του Ιησού Χριστού

Εφόσον ο ΥΙΟΣ της Καινής Διαθήκης, είναι η φανέρωση του ΠΑΤΕΡΑ της Παλαιάς Διαθήκης, **εφόσον** είναι κληρονόμος πάντων του Θεού και **εφόσον** σ' Αυτόν δόθηκε ΟΛΗ η εξουσία στον ουρανό και στη γη, **όλες οι ονομασίες και όλες οι ιδιότητες του Θεού αποδίδονται και εφαρμόζονται και στον Υιό**. Πρόκειται για όρους της θεότητας του Θεού Πατέρα, οι οποίοι εφαρμόζονται πλήρως και στον άνθρωπο Ιησού, που καταμαρτυρούν τη θεότητά Του, τη θεία προέλευσή Του. Θα αναφέρουμε

συγκεντρωτικά τις περιπτώσεις αυτές**:**

1. **Ο Ιησούς είναι ο "ΑΔΟΝ"** (Ψαλμός ΡΙ'/**110**:1, Μαλαχίας Γ/**3**:1)**.**
2. **Ο Ιησούς είναι ο "ΑΔΟΝΑΪ"** (Ψαλμός ΚΒ/**22**:30 και ΛΕ/**35**:23, Κ/**20**:28)**.**
3. **Ο Ιησούς είναι ο "ΕΧΓΙΕ" ή ο "ΓΙΑΧΒΕ"** (Έξοδος Γ/**3**:14, Λουκάς ΚΑ/**21**:8, Αποκάλυψη Α/**1**:8, κλπ)**.**
4. **Ο Ιησούς είναι "ο ΘΕΟΣ"** (Ματθαίος Α/**1**:23, Ιωάννης Κ/**20**:28, Τίτος Β/**2**:13)**.**
5. **Ο Ιησούς είναι ο "ΚΥΡΙΟΣ"** (Πράξεις Ι'/**10**:36, Ματθαίος Γ/**3**:3, Πράξεις Θ/**9**:5)**.**
6. **Ο Ιησούς είναι ο "ΗΛ"** (Ησαΐας Ζ/**7**:14, Θ/9:6, Ματθαίος Α/**1**:23).
7. **Ο Ιησούς είναι ο "ΕΛΟΧΙΜ"** (Ησαΐας ΛΕ/**35**:4, Μ/**40**:3)**.**

Η λέξη **«Ελοχίμ»** μεταφράζεται **«Θεός»,** σε ενικό αριθμό και ποτέ **«Θεοί»,** πρόκειται για πληθυντικό μεγαλειότητας και αυτό φαίνεται με σαφήνεια και καθαρότητα μέσα από τον Λόγο του Θεού. Το «Ελοχίμ», πάντα με την έννοια του ενικού αριθμού εφαρμόζεται βασικά στις 4 παρακάτω περιπτώσεις**:**

- **Στον αληθινό Θεό** (Γένεση Α/**1:**26**,** Δευτερονόμιο ς'/**6:**4).
- **Σε ψεύτικους θεούς** (Κριτές Ις'/**16:**23).
- **Σε ανθρώπους** (Έξοδος Ζ/**7:**1, ΚΑ/**21:**6).
- **Στον Ιησού** (Ψαλμός ΜΕ/**45:**6-7**,** Εβραίους Α/**1**:8-9).

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ», Αλκ.Τζελέπη (**εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **23).**

(02**) «ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ», Αλκιβιάδη Τζελέπη** (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" -** σελ. 524 /Κωδικός **37).**

(03**) «ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ» (**εκδ. **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** /Κωδικός **23).**

(04**) «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΙΗΣΟΥΣ»** - **Σειρά 8 μηνυμάτων /**κασετίνα των **8 CD** ή **1 CD mp3.**

(05**) CD 100. «Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ»** (ομιλητής Αλκιβιάδης Τζελέπης).

(06**)** ……

(07**)** ……

(08**)** ……

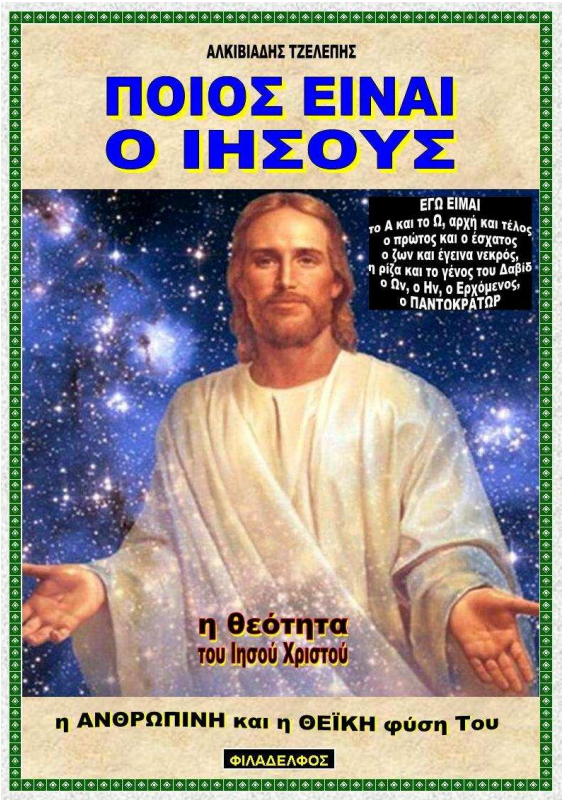

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 28 - 9

Α΄ έκδοση: **06/1992** ❖ **Β΄** έκδοση: **01/1995**

Γ΄ έκδοση: **03/2018** ❖ Σελ. **84**

❖ Πρόκειται για ένα καθαρά ερμηνευτικό βιβλίο, το οποίο δεν **«διαβάζεται»** απλά, αλλά προσφέρεται για **«μελέτη»** και **«διδασκαλία»,** καθόσον αποτελεί μια συστηματική παρουσίαση των δογματικών αληθειών της Αγίας Γραφής, που αναφέρονται στη φύση του Πατέρα και του Υιού και στην κοινωνία του αγίου Πνεύματος.

❖ Αναλύονται και εξηγούνται με κατανοητό τρόπο **η ανθρώπινη και η θεϊκή φύση** του Κυρίου Ιησού Χριστού, **η σχέση Του** με τον Πατέρα, **η φανέρωσή Του** στον άνθρωπο, **η θέση Του** στον ουρανό και πολλά άλλα που απασχολούν κάθε αναγνώστη της Βίβλου.

σειρά 8 μηνυμάτων

έχουν εκδοθεί σε: 8 CD - 2 DVD - 1 CDmp3

YouTube:
Filadelfos Channel 1

9 "Ι Η Σ Ο Υ Σ" ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ

1. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο "ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο "ΩΝ" (ο ΓΙΑΧΒΕ)

Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι ο **«ΙΗΣΟΥΣ της Καινής Διαθήκης»** είναι η φανέρωση του **«ΓΙΑΧΒΕ της Παλαιάς Διαθήκης».** Ο ένας και μόνος αληθινός Θεός που υπάρχει στις έσχατες ημέρες ***«εφανερώθη εν σαρκί»*** (βλ. Α' Τιμόθεου Γ/3:16, Εβραίους Α/1:1). Ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς το διακήρυξε λέγοντας ***«όποιος είδε ΕΜΕΝΑ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ, εγώ και Πατήρ ΕΝ*** (=ένα) ***είμαστε»*** (Ιωάννης ΙΔ/ 14:6). Το "ΕΝ" είναι η ενότητα δύο προσώπων, του ΑΝΘΡΩΠΟΥ Ιησού Χριστού και του ΘΕΟΥ Πατέρα, έχουμε δύο πρόσωπα, αλλά ΕΝΑ ΘΕΟ. Η λέξη **«ΙΗΣΟΥΣ»** είναι σύνθετη, αποτελείται από τις λέξεις **«ΑΥΣΗΣ»** ή **«ΟΣΗΑ»** (=σωτήρας) και **«ΓΙΑ»** (σύντμηση του ΓΙΑΧΒΕ) και σημαίνει **«Ο ΓΙΑΧΒΕ είναι ΣΩΤΗΡΑΣ».** Αυτό το θαυμαστό γεγονός θα το δούμε με λεπτομέρειες, αναλύοντας το όνομα του Πατέρα και του Υιού.

Στην Έξοδο Γ/3:13-14 αναφέρει: **«*Και είπεν ο Μωυσής προς τον Θεόν, Ιδού (όταν) εγώ υπάγω προς τους υιούς Ισραήλ και είπω προς αυτούς,* "ο Θεός των πατέρων σας με απέστειλεν προς εσάς", *και εκείνοι μ' ερωτήσουν* "ΠΟΙΟ (ΕΙΝΑΙ) ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΟΥ; Τι θέλω ειπεί προς αυτούς;" *Και είπεν ο Θεός προς τον Μωυσήν,* "Εγώ είμαι ο ΩΝ" (=ΕΧΓΙΕ), *και είπεν, Ούτω θέλεις ειπεί προς τους υιούς Ισραήλ,* "ο ΩΝ (=ΓΙΑΧΒΕ) με απέστειλε προς εσάς…."** Εδώ το όνομα του Πατέρα αναφέρεται ως **«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΩΝ»,** επειδή είναι δύσκολη η έννοιά του στην Ελληνική γλώσσα, θα το αναλύσουμε στην Εβραϊκή.

Ο Θεός είπε στον Μωυσή **«ΕΧΓΙΕ ΑΣΕΡ ΑΧΓΙΕ»** που κατά γράμμα σημαίνει **«Εγώ είμαι αυτός που ΕΙΜΑΙ».** Το «ΕΧΓΙΕ» είναι το **1**ο πρόσωπο του ρήματος «ΧΑΓΟΥΑ» και σημαίνει «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ». Όταν αργότερα ο Μωυσής πήγε στους Ισραηλίτες, στην Αίγυπτο, τους είπε ότι τον απέστειλε ο **«ΓΙΑΧΒΕ».** Χρησιμοποίησε το ίδιο ρήμα (ΧΑΓΟΥΑ) στο **3**ο ενικό πρόσωπο, αντί για το **1**ο πρό-

σωπο που είναι ΕΧΓΙΕ. Τους είπε ότι τον απέστειλε **«Αυτός που ΕΙΝΑΙ»** και αυτό είναι το κατ' εξοχήν όνομα με το οποίο ο Θεός αποκαλύπτεται στην Παλαιά Διαθήκη, το οποίο στην Καινή Διαθήκη από τους θεόπνευστους συγγραφείς μεταφράζεται ως ο **«ΩΝ»**.

Είναι γνωστό ότι το όνομα του Θεού στην Εβραϊκή είναι τετραγράμματο (**ΓΧΒΧ**), χωρίς φωνήεντα και υποδηλοί ότι **υπάρχει συνέχεια,** ότι ακολουθεί κάποια ιδιότητα του Θεού. «**ΓΙΑΧΒΕ**» σημαίνει «**ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ…**» και το ερώτημα είναι «Τι ΕΙΝΑΙ» ο Γιάχβε**;** Αναφέρουμε ενδεικτικά μερικές περιπτώσεις ιδιοτήτων του Θεού**:**

- Αυτός είναι **ΘΕΡΑΠΕΙΑ** (=Γιάχβε ΡΑΦΑ)
- Αυτός είναι **ΣΗΜΑΙΑ** (μας) (=Γιάχβε ΝΙΣΙ)
- Αυτός είναι **ΣΩΤΗΡΑΣ** (=Γιάχβε ΟΣΗΑ)
- Αυτός είναι **ΕΚΕΙ** (=Γιάχβε ΣΑΜΑ), κλπ..

Από τα αναφερόμενα ονόματα του Θεού, το κατ' εξοχήν όνομα με το οποίο φανερώνεται είναι **«Γιάχβε ΟΣΗΑ»,** δηλαδή **«Αυτός είναι ΣΩΤΗΡΑΣ»** και το όνομά του ο Πατέρας το έδωσε στον Υιό. Η Ελληνική μετάφραση του *ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ* είναι *ΙΗΣΟΥΣ*, που στην Εβραϊκή γλώσσα προφέρεται «ΓΕΣΟΥΑ» (δηλαδή ΓΙΑ+ΟΣΗΑ). **Άρα ο άνθρωπος Χριστός ΙΗΣΟΥΣ της Καινής Διαθήκης είναι η φανέρωση του ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ της Παλαιάς Διαθήκης.**

Κατά συνέπεια, έχουμε**:**

- **«ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ»** στην Παλαιά Διαθήκη (**=** ΙΗΣΟΥΣ Ελληνικά)**.**
- **«ΙΗΣΟΥΣ»** στην Καινή Διαθήκη (**=** ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ Εβραϊκά)**.**
- «**ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΩΤΗΡΑΣ**» (**=** ΙΗΣΟΥΣ **=** ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ)**.**

Ο Θεός Πατέρας, ***«…ός εφανερώθη εν σαρκί»*** (Α' Τιμόθεου Γ/**3:**16, **αρχαίο κείμενο**), ο οποίος δηλαδή φανερώθηκε («εν σαρκί») στον άνθρωπο Χριστό Ιησού, που μίλησε ***«εν Υιώ»*** (Εβραίους Α/**1**:1), το όνομά Του το έδωσε στον Υιό Του, ο οποίος είναι ***«ο χαρακτήρ ΤΗΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ του Πατέρα»*** (Εβραίους Α/**1**:3) και η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει για τον Υιό ότι ***«τοσούτον ανώτερος των αγγέλων γενόμενος, όσον ΕΞΟΧΟΤΕΡΟΝ υπέρ αυτούς ΟΝΟΜΑ*** **εκληρονόμησε»** (Εβραίους Α/**1**:4)**.**

Το ίδιο είπε και ο Ιησούς όταν προσευχόταν για τους μαθη-

τές Του: *«Πάτερ άγιε, τήρησον αυτούς ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΣΟΥ,* **ώ δέδωκάς μοι.…»** (Ιωάννης ΙΖ/**17**:11, **αρχ. κείμενο**), δηλαδή **«Πατέρα άγιε, φύλαξέ τους ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ, το οποίο** (όνομα) **μου έδωσες…»**. Ο Υιός, το όνομα "ΙΗΣΟΥΣ" το κληρονόμησε από τον Πατέρα και δυστυχώς ο λαός του Θεού δεν έχει συνειδητοποιήσει ότι το όνομα του Πατέρα στα Ελληνικά είναι "ΙΗΣΟΥΣ" και εάν ρωτήσεις τους περισσότερους πιστούς για το όνομα του Θεού, θα σου πουν ότι **«το όνομα του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη είναι ΙΕΧΩΒΑ»,** κάτι που είναι λάθος και στην καλύτερη περίπτωση θα πουν ότι είναι "ΓΙΑΧΒΕ"**.** Για το πως προέκυψε το λάθος όνομα "ΙΕΧΩΒΑ", που χρησιμοποιείται παγκόσμια, σας συστήνουμε να διαβάσετε το 10ο κεφάλαιο του βιβλίου των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ"** (κωδικός 34 - σελ.160)**.**

◈ Ο **ΥΙΟΣ** της Καινής Διαθήκης είναι η φανέρωση του **ΠΑΤΕΡΑ** της Παλαιάς Διαθήκης**:** *«Ο Θεός (ο Πατέρας) ήτο εν Χριστώ, διαλλάσσων τον κόσμον προς εμαυτόν…»* (Β' Κορινθίους Ε/**5**:18), γι' αυτό το όνομα **και** του Πατέρα **και** του Υιού είναι «ΙΗΣΟΥΣ» (**=**ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ). Όταν ήρθε ο Ιησούς Χριστός άρχισε να φανερώνεται ως ο **«ΕΧΓΙΕ»,** δηλ. ως ο **«ΕΓΩ ΕΙΜΙ Ο ΩΝ»** και να διακηρύττει ανοιχτά το θαυμαστό όνομά Του, που κληρονόμησε από τον Πατέρα (Βλέπε: Μάρκος ΙΓ/**13**:6**,** Λουκάς ΚΑ/**21**:8**,** Ιωάννης Η/**8**:28,58, ΙΓ/**13**:19, ΙΗ/**18**:4-6).

Ο Ιησούς όταν μιλούσε για τον εαυτό Του (ως ανθρώπινη φύση), τον ταύτιζε, όχι με κάποια άλλη ανύπαρκτη ή άγνωστη μέχρι τότε θεότητα, αλλά ταύτιζε τον εαυτό Του με τη θεία φύση του Πατέρα. Ο Θεός κατοίκησε μέσα στον κεχρισμένο Του και μίλησε στους έσχατους καιρούς μέσα από Αυτόν**:** *«Ο Θεός, αφού ελάλησε το πάλαι προς τους πατέρας ημών διά των προφητών πολλάκις και πολυτρόπως, εν ταις εσχάταις ταύταις ημέραις ελάλησε προς ημάς* **διά του Υιού** *("ΕΝ ΥΙΩ" αρχαίο κείμενο, δηλαδή "μέσα από τον Υιό"), τον οποίον έθεσε κληρονόμον πάντων»* (Εβραίους Α/**1**:1-2). Ο Ιησούς Χριστός είναι η φανέρωση του «Γιάχβε», του «Εγώ Ειμί» της Παλαιάς Διαθήκης και θα πρέπει να επισημάνουμε ότι μέσα στο πρωτότυπο θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο αναφέρεται το **«Εγώ Ειμί»** σε ενικό αριθμό, γιατί έχουμε **ένα «**Εγώ Ειμί**»** και όχι

πολλά, αλλιώς θα έλεγε **«Εμείς Είμαστε».**

«Πριν γίνει ο Αβραάμ, ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ:» Ο Θεός Πατέρας είναι ο **«Εγώ Είμαι ο ΩΝ»** και μίλησε στον άνθρωπο **«εν Υιώ»**, γι' αυτό και ο Ιησούς είναι η φανέρωση του **«Εγώ Είμαι»** και συχνά αυτό διακήρυττε. Παρακάτω, παραθέτουμε έναν κατάλογο από τα **«Εγώ Είμαι»** ("Εγώ Ειμί") του Κυρίου Ιησού**:**

- **«Εγώ ΕΙΜΙ ο λαλών σοι...»** (Ιωάννης Δ/**4:**26).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ ο άρτος της ζωής ....ο άρτος ο καταβάς εκ του ουρανού»** (Ιωάννης ς'/**6:**35,41).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ ο άρτος ο ζων...»** (Ιωάννης ς'/**6:**51).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ το ΦΩΣ του κόσμου...»** (Ιωάννης Η/**8:**12).
- **«Εγώ εκ των άνω ΕΙΜΙ...»** (Ιωάννης Η/**8:**23).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ η ΘΥΡΑ των προβάτων...»** (Ιωάννης Ι΄/**10:**7,9).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ ο ΠΟΙΜΗΝ ο καλός...»** (Ιωάννης Ι΄/**10:**11).
- **«Πριν ο Αβραάμ γενέσθαι Εγώ ΕΙΜΙ...»** (Ιωάννης Η/**8:**12).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ η Ανάστασις και η Ζωή...»** (Ιωάννης ΙΑ/**11:**25).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ η Οδός και η Αλήθεια και η Ζωή...»** (Ιωάννης ΙΔ/**14:**6).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ η Αμπελος η αληθινή...»** (Ιωάννης ΙΕ/**15:**1,5).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ εν μέσω αυτών...»** (Ματθαίος ΙΗ/**18:**20).
  Εβραϊκά: ΓΙΑΧΒΕ ΣΑΜΑ **=** Ο ΓΙΑΧΒΕ ΕΚΕΙ **=** ΕΚΕΙ ΕΙΜΙ.
- **«Εγώ μεθ' υμών ΕΙΜΙ πάσας τας ημέρας....»** (Ματθαίος ΙΗ/**18:**20). Βλ. **«ΕμμανουΗΛ»,** δηλ.**«ο ΗΛ μεθ' ημών»** (Ματθαίος Α/**1:**23).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ το Α και το Ω...»** (Αποκάλυψη Α/**1:**8).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ ο Πρώτος και ο Έσχατος...»** (Αποκάλυψη Α/**1:**17).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ ο ερευνών νεφρούς και καρδίας...»** (Αποκ.Β/**2:**23).
- **«Εγώ ΕΙΜΙ η Ρίζα και το Γένος Δαβίδ...»** (Αποκάλ. ΚΒ/**22:**16).

◈ Η διαφορά ως προς τη διδασκαλία της θεότητας του Κυρίου Ιησού μεταξύ των δύο μεγάλων παγκόσμια ομάδων, **τριαδικών** και **μονοθεϊστών** (μη τριαδικών), έγκειται στα δύο θέματα που αφορούν: **(α)** Την ΠΡΟΫΠΑΡΞΗ ή ΜΗ του Ιησού, και **(β)** Ποια

ΘΕΟΤΗΤΑ κατοικούσε μέσα στον άνθρωπο Χριστό Ιησού. Θα κάνουμε μία σύντομη παρουσίαση των θέσεων των δύο παραπάνω κατηγοριών. Για λεπτομερή ερμηνεία, συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΘΕΣΕΙΣ - ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ"** (κωδικός 38).

(α) ΠΡΟΫΠΑΡΞΗ ΙΗΣΟΥ:

Η τριαδική θεολογία δέχεται χωρίς να αφήνει αμφισβητήσεις την προϋπαρξη του **«Θεού Υιού»**, γνωρίζοντες οι υποστηρικτές της άποψης αυτής ότι τέτοιος όρος ρητά δεν αναφέρεται μέσα στην Αγία Γραφή, αλλά σε πολλά δογματικά τους βιβλία και διδασκαλίες τους χρησιμοποιούν συχνά τους όρους **«**ΘΕΟΣ Πατέρας**», «**ΘΕΟΣ Υιός**»** και **«**ΘΕΟΣ Άγιον Πνεύμα**».**

Η μονοθεϊστική (μη τριαδική) **θεολογία** δέχεται την προϋπαρξη, όχι του «Θεού Υιού», αλλά του «Λόγου του Θεού», ο οποίος Λόγος ***«σαρξ εγένετο….εσκήνωσεν εν ημίν»*** (Ιωάννης Α/**1**:1 και 14, **αρχαίο κείμενο**), σύμφωνα με την οποία ο Ιησούς δεν είναι ο **«Θεός Υιός»,** αλλά ο **«Υιός του Θεού»** και κατά συνέπεια ΔΕΝ ΕΝΣΑΡΚΩΘΗΚΕ ο προϋπάρχων Ιησούς ως «Θεός Υιός», αλλά ΕΝΣΑΡΚΩΘΗΚΕ ο «Λόγος» του Πατέρα, **που** βρισκόταν μέσα στον ***«κόλπο»*** του Πατέρα (Ιωάννης Α/**1**:18) και **που** ***«εξήλθε»*** από τον Πατέρα (Ιωάννης Η/**8**:42**,** ΙΓ/**13**:3, κλπ) και κατά τον Παύλο ***«ότε όμως ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, ΕΞ–ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ ο Θεός τον Υιόν αυτού, όστις εγεννήθη εκ γυναικός και υπετάγη εις τον νόμον»*** (Γαλάτες Δ/**4**:4)**.**

Πολλές τριαδικές ομάδες διακηρύττουν ότι ενσαρκώθηκε ο "Λόγος του Πατέρα", κατά τον λόγο της Γραφής, αλλά ταυτόχρονα αναφέρονται και στην προϋπαρξη του Ιησού ως "Θεού Υιού".

(β) ΘΕΟΤΗΤΑ ΙΗΣΟΥ:

Η τριαδική διδασκαλία ΑΛΛΟΤΕ διακηρύττει ότι μέσα στον άνθρωπο Χριστό Ιησού κατοικούσε ο Πατέρας, ως το **1**ο πρόσωπο της τριάδας, αναφέροντας τα σχετικά εδάφια από την Βίβλο ("Πατήρ ο μένων εν Εμοί, ούτος εκτελεί πάντα τα έργα...", κλπ, κλπ) και ΑΛΛΟΤΕ διακηρύττει ότι μέσα Του κατοικούσε το "Αγιον Πνεύμα", ως το **3**ο πρόσωπο της τριάδας, όταν βαπτίσθηκε στον

Ιορδάνη ποταμό.

Επίσης σε λίγες περιπτώσεις διακηρύττει ότι μέσα στον άνθρωπο Χριστό Ιησού κατοικούσε η θεότητα του προϋπάρχοντα «Θεού Υιού», **που άφησε την δόξα Του στον ουρανό και έλαβε δούλου μορφή.** Εδώ όμως υπάρχει σύγχυση, καθόσον οι ακολουθούντες τη λεγόμενη **"κενωτική διδασκαλία",** δέχονται ότι ο Υιός **"άδειασε"** τελείως τον εαυτό Του από τη θεότητα που είχε στον ουρανό ως "Θεός Υιός" και εδώ στη γη ήταν μόνον άνθρωπος, χωρίς θεία υπόσταση, στηριζόμενοι στο Φιλιππησίους Β/**2**:5-8. Λεπτομέρειες για το **"κενωτικό ζήτημα"** θα βρείτε στο **9**ο κεφάλαιο του βιβλίου των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ"** (κωδικός 37).

Η μονοθεϊστική διδασκαλία δέχεται ότι μέσα στον άνθρωπο Χριστό Ιησού κατοικούσε **μόνο** η θεότητα του Πατέρα και ότι ο Ιησούς είχε και τις δύο φύσεις, ήταν τέλειος ως άνθρωπος (ο **Υιός του ανθρώπου**) και τέλειος ως η φανέρωση του Θεού Πατέρα (ο **Υιός του Θεού**), δηλαδή η θεία φύση του Υιού ήταν του Πατέρα, ο οποίος κατοίκησε μέσα Του «χωρίς μέτρο». Κατά τον απ. Παύλο κατοίκησε μέσα στον Ιησού «ΠΑΝ τον πλήρωμα» της θεότητας του Πατέρα σωματικά, εξ' ού και τα λόγια του Ιησού προς τον Φίλιππο ***«…όποιος είδεν Εμέ,*** **είδε τον Πατέρα.**…***Δεν πιστεύεις ότι εγώ είμαι εν τω Πατρί και ο Πατήρ είναι εν Εμοί; τους λόγους, τους οποίους εγώ λαλώ προς εσάς, απ' εμαυτού δεν λαλώ· αλλ' ο Πατήρ ο μένων εν Εμοί αυτός εκτελεί τα έργα»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14**:9-11). Το **«εν»** (=μέσα) υποδηλώνει ενότητα δύο προσώπων, του ΘΕΟΥ Πατέρα και του ΑΝΘΡΩΠΟΥ Ιησού Χριστού, το ένα πρόσωπο βρίσκεται μέσα στο άλλο. Έχουμε πλήρη ταύτιση της θείας φύσης του Πατέρα με την ανθρώπινη φύση του Ιησού. Κατά συνέπεια η μονοθεϊστική (μη τριαδική) διδασκαλία δέχεται **και** τον ΠΑΤΕΡΑ **και** τον ΥΙΟ **και** το άγιο ΠΝΕΥΜΑ (το οποίο Πνεύμα είναι του Θεού Πατέρα), αλλά όχι την «τριάδα».

2. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ είναι Ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ

Ο Ιησούς, ο κεχρισμένος του Θεού Πατέρα είναι ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ μεταξύ Θεού και ανθρώπων**:** ***«Διότι είναι ΕΙΣ Θεός,***

ΕΙΣ και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός» (Α' Τιμόθεου Β/**2:**5, Εβραίους Θ/**9**:24-28, κλπ). Ο «μεσίτης» ΘΕΟΥ και ΑΝΘΡΩΠΩΝ, πρέπει να μετέχει και των δύο φύσεων (ανθρώπινης και θείας) και ο Ιησούς είχε και τις δύο φύσεις, την τέλεια ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ φύση και την τέλεια ΘΕΙΑ φύση του Πατέρα. Πλήρη ταύτιση: **«ο Πατήρ εν τω Υιώ»** και ο Υιός είναι ο ΜΟΝΟΣ μεσίτης προς τον Πατέρα.

Ο Λόγος του Θεού λέγει ***«Πας όποιος επικαλεσθεί ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ θέλει σωθεί»*** (Ρωμαίους **Ι΄/10:**13, Πράξεις Β/**2:**21, Θ/**9:**24) και εφόσον ο Ιησούς είναι ο ΜΟΝΟΣ μεσίτης μας, Αυτόν θα επικαλούμαστε πάντοτε, σε όλες τις περιπτώσεις γιατί**:**

<u>Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ λαμβάνουμε ΣΩΤΗΡΙΑ:</u> **«*Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου σωτηρία, διότι ΟΥΤΕ ΟΝΟΜΑ άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθούμε»*** (Πράξεις Δ/**4:**12 - Βλέπε**:** Ις΄/**16:**31, ΚΒ/**22**:16). Είναι το μόνο όνομα που μπορεί να επικαλεσθεί ο κάθε άνθρωπος για να σωθεί.

<u>Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ λαμβάνουμε ΘΕΡΑΠΕΙΑ:</u> Ο Πέτρος και ο Ιωάννης, είπαν σε έναν εκ γενετής χωλό: ***«Αργύριον και χρυσίον δεν έχω, αλλ' ό,τι έχω, τούτο σου δίδω, ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΝΑΖΩΡΑΙΟΥ, σηκώθητι και περιπάτει»*** (Πράξεις Γ/**3:**6). Όταν βρισκόταν στην πόλη Λύδδα είπε σ' έναν παραλυτικό **«Αινέα, σε ιατρεύει Ιησούς ο Χριστός, σηκώθητι…»** (Πράξεις Θ/**9**:34)**.**

<u>Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ εκβάλλουμε ΔΑΙΜΟΝΙΑ:</u> Ο Ιησούς πριν αναληφθεί είπε: ***«ΣΗΜΕΙΑ εις τους πιστεύσαντας θέλουν παρακολουθεί ταύτα, ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ θέλουν εκβάλλει δαιμόνια, θέλουν λαλεί νέας γλώσσας ….επί αρρώστους θέλουν επιθέσει τας χείρας, και θέλουν ιατρεύεσθαι»*** (Μάρκος Ις΄/**16:**17-18). Ο απόστολος Παύλος όταν βρισκόταν στους Φιλίππους, είπε σε κάποια δούλη που είχε πνεύμα πύθωνος (δαιμόνιο μαντείας): **«Προστάζω σε ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, να εξέλθεις απ' αυτής»** (Πράξεις Ις΄/**16:**18)**.**

Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ βαπτιζόμαστε με ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΙΟ: Ο Ιησούς είπε: *«ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ ….θέλουν λαλεί νέας γλώσσας»* (Μάρκος Ις΄/**16**:17-18). Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είπε: *«Ο δε οπίσω μου ερχόμενος ...αυτός θέλει σας βαπτίσει εν Πνεύματι αγίω και πυρί»* (Ματθαίος Γ/**3**:11, Ιωάννης Α/**1**:3)**.**

Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ βαπτιζόμαστε στο ΝΕΡΟ: Την ημέρα της Πεντηκοστής ο Πέτρος είπε: *«Μετανοήσατε, και ας βαπτισθεί έκαστος από εσάς ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, εις άφεσιν αμαρτιών…»* (Πράξεις Β/**2**:38). Αυτό εφάρμοζε η πρώτη εκκλησία (βλ. Πράξεις Η/**8**:16, Ι΄/**10**:48, ΙΘ/**19**:5, ΚΒ/**22**:16**,** Γαλάτες Γ/**3**:27**,** Ρωμαίους ς΄/**6**:3**,** Α' Κορινθίους Α/**1**:13**,** κλπ), γι' αυτό το όνομα **«του Πατέρα και του Υιού και του αγίου Πνεύματος»** είναι «ΙΗΣΟΥΣ» (Ματθαίος ΚΗ/**28**:19). Το μόνο όνομα που δόθηκε από τον ουρανό είναι «ΙΗΣΟΥΣ», η σωτηρία είναι δια του **Ιησού** και απεικονίζεται με το βάπτισμα στο νερό στο όνομα του Ιησού, που πέθανε για μας.

Στο όνομα του ΙΗΣΟΥ ενεργούμε τα ΠΑΝΤΑ: «*Και παν ό,τι αν πράττετε εν λόγω ή εν έργω, ΠΑΝΤΑ εν τω ονόματι του Κυρίου ΙΗΣΟΥ (πράττετε)….»* (Κολοσσαείς Γ/**3**:17). Ότι και να κάνουμε: Τρώμε, εργαζόμαστε, ψάλλουμε, προσευχόμαστε, κλπ. ΟΛΑ γίνονται στο όνομα του Κυρίου Ιησού. Είναι εντολή του Λόγου του Θεού και εάν δεν την τηρούμε, σημαίνει ότι δεν έχουμε γνωρίσει προσωπικά ΠΟΙΟΣ είναι ο Κύριός μας: *«Όποιος λέγει* **εγνώρισα Αυτόν,** *και τις εντολές Αυτού ΔΕΝ ΦΥΛΑΤΕΙ, ψεύτης είναι και εις αυτό αλήθεια δεν υπάρχει»* (Α΄ Ιωάννου Β/**2**:4).

Ο ίδιος ο Ιησούς είπε: *«Όσα αν αιτήσητε παρά του Πατρός μου* **εν τω ονόματί μου** *θέλει σας δώσει»* (Ιωάννης Ις΄/**16**:23). Το «όνομα» φανερώνει κάποια «ιδιότητα» και ο Ιησούς ήρθε με την ιδιότητα του **μεσίτη** και του **σωτήρα**. Όταν θέλουμε κάτι από τον Πατέρα, σε ποιον θα το ζητήσουμε**;** Από τον Ιησού, γιατί σ' Αυτόν δόθηκε *«ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανώ και επί γης»* (Ματθαίος ΚΗ/**28**:19). Άλλωστε αυτό, το διευκρίνισε και ο Ιησούς λέγοντας: *«Ό,τι αν ζητήσετε* **εν τω ονόματί μου,** *ΘΕΛΩ ΚΑΜΕΙ ΤΟΥΤΟ* (εδώ λέγει «Εγώ θα το κάνω», και για ποιο λόγο θα το κάνει;) ***διά να δοξασθεί ο Πατήρ εν τω Υιώ. Εάν ζητήσετε κάτι εν τω ονόματί Μου, ΕΓΩ ΘΕΛΩ***

ΚΑΜΕΙ αυτό» (Ιωάννης ΙΔ/**14:**13-14). Μέσα από τον Ιησού δοξάζεται ο Πατέρας ο μένων εν Αυτώ**.**

- Αυτό είναι το θαυμαστό όνομα του Θεού μας, είναι το **ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ.**
- **Είναι** το όνομα που τρέμουν ο Διάβολος και οι πονηρές δυνάμεις του και το πολεμούν με φοβερή μανία.
- **Είνα**ι το όνομα που δίνει εξουσία και δύναμη στον πιστό.
- **Είναι** το όνομα που μας παρέχει ασφάλεια από κάθε καταιγίδα και πρόβλημα.
- **Είναι** το όνομα της νίκης, του θριάμβου και του αλαλαγμού, και μια ημέρα θα κλίνει ***«εις το όνομα του ΙΗΣΟΥ παν γόνυ επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και ΠΑΣΑ ΓΛΩΣΣΑ θα ομολογήσει ότι ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ (είναι) Κύριος, εις δόξαν Θεού Πατρός»*** (Φιλιππησίους Β/**2:**9-10**).**

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ», Αλκ.Τζελέπη (**εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **23).**

(02**) «ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ», Αλκιβιάδη Τζελέπη** (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" -** σελ. 524 /Κωδικός **37).**

(03**) «ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ» (**εκδ. **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** /Κωδικός **23).**

(04**) «ΘΕΣΕΙΣ - ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ» (**εκδόσεις. **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** /Κωδικός **38).**

(05**) «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΙΗΣΟΥΣ»** - **Σειρά 8 μηνυμάτων /**κασετίνα των **8 CD** ή **1 CD mp3.**

(06**) CD 100. «Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ»** (ομιλητής Αλκιβιάδης Τζελέπης).

(07**)** ……

(08**)** ……

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 24 - 1
1η έκδοση: 01/2017
2η έκδοση: 11/2020

❖ Πρόκειται για ένα βιβλίο που αποτελεί σταθμό στην **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ**, καθόσον γίνεται μια αντικειμενική ιστορική καταγραφή των γεγονότων και των συνθηκών που συνετέλεσαν στην καθιέρωση του «Συμβόλου της Πίστεως» και παράλληλα γίνεται και **ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ** του, για να είναι τεκμηριωμένη από κάθε άποψη η παρουσίαση του όλου θέματος και για να μην υπάρχουν κενά και ερωτηματικά.

❖ Η παρούσα μελέτη, σε καμιά περίπτωση **δεν μπορεί** να χαρακτηριστεί ως **«τριαδική»** ή ως **«μη τριαδική»**, καθόσον με αντικειμενικότητα και με ιστορική αξιοπιστία καταγράφονται οι θέσεις **και των δύο κατηγοριών.** Ο δόκιμος όρος που θα μπορούσε να αποδοθεί στο παρόν βιβλίο είναι ότι αποτελεί μια **«ιστορική εκκλησιαστική πραγματεία»**, που με τεκμηριωμένα στοιχεία δείχνει την ανωτερότητα της θεόπνευστης Βίβλου απέναντι σ' ένα **ανθρώπινο** θρησκευτικό σύγγραμμα, όπως είναι το Σύμβολο της Πίστεως» και πολλά άλλα αξιόλογα κείμενα.

(σελ.. **524**)

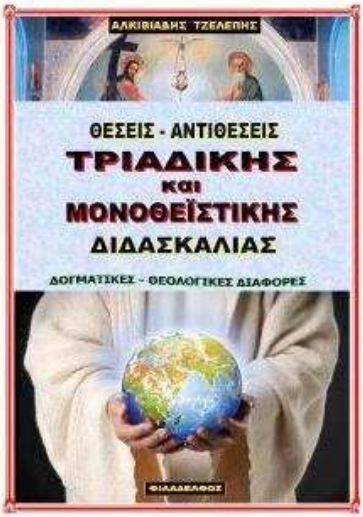

ISBN: 978 - 618 - 80075 - 8 - 1
1η έκδοση: 11/2016
2η έκδοση: 03/2021

❖ Το βιβλίο αυτό είναι καθαρά θεολογικό και ερμηνευτικό και αναφέρεται στις βασικές **δογματικές διαφορές μεταξύ της τριαδικής και της μονοθεϊστικής (μη τριαδικής) διδασκαλίας**. Αυτό που ξεχωρίζει την παρούσα μελέτη είναι η **αντικειμενική και αδογμάτιστη παρουσίαση** του όλου θέματος, για το λόγο αυτό παρουσιάζονται ***με αξιοπιστία*** οι θέσεις **και** της τριαδικής **και** της μονοθεϊστικής διδασκαλίας.

❖ Το περιεχόμενο του παρόντος βιβλίου θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ότι αποτελεί **πρωτοτυπία** και ίσως μοναδικό στη μορφή του από όλα τα υπόλοιπα βιβλία του συγγραφέα, καθόσον **κανένα κεφάλαιό του** δεν γράφτηκε ολόκληρο από την αρχή, αλλά στηρίχτηκε επάνω σε προϋπάρχον υλικό, το οποίο ήταν ήδη γραμμένο. Όλα τα κεφάλαια του βιβλίου αποτελούν **συρραφή κεφαλαίων** από άλλα βιβλία των εκδόσεων "**ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ**", που το περιεχόμενό τους είναι ομοειδές.

(σελ.. **84**)

10 ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ

1. ΟΙ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ και ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Ο Ιησούς μας λέγει: ***«Εάν με αγαπάτε τις εντολές Μου φυλάξατε»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14**:15,23 και ΙΕ/**15**:10,14). Το βάπτισμα στο νερό είναι εντολή του ίδιου του Ιησού: ***«Όποιος ΠΙΣΤΕΥΣΕΙ και* βαπτισθεί *θέλει σωθεί, όποιος όμως ΑΠΙΣΤΗΣΕΙ θέλει κατακριθεί»*** (Μάρκος Ις΄/**16**:16). Το βάπτισμα στο νερό **είναι** μια εκούσια (και όχι εξαναγκαστική) ενέργεια του πιστού που φανερώνει την υπακοή του στον Λόγο του Κυρίου, **είναι** η επισφράγιση της ομολογίας του για το έργο της σωτηρίας που έχει επιτελεσθεί μέσα του, **είναι** ένα εξωτερικό γεγονός που φανερώνει την εσωτερική αλλαγή που έχει γίνει μέσα του, είναι η επιβεβαίωση της απόφασής του ότι Κύριος στη ζωή του είναι ο αναστημένος Ιησούς.

Ο άνθρωπος για να βαπτισθεί πρέπει πρώτα να πιστέψει, να μετανοήσει και να αναγεννηθεί: **«Όποιος ΠΙΣΤΕΥΣΕΙ** (πρώτον) **και ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ** (δεύτερον) **θέλει σωθεί…».** Η έλλειψη πίστης και υπακοής στον Λόγο του Θεού είναι αρκετή για να μας στερήσει τη σωτηρία. Όταν όμως έχουμε πίστη, τότε πρέπει και να βαπτιστούμε στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού, για να ευαρεστήσουμε τον Κύριό μας και σωτήρα μας.

Το τελευταίο μήνυμα που κηρύχτηκε από τον Ιησού, πριν την ανάληψή Του στον ουρανό, ήταν η εντολή Του να βαπτισθούν οι πιστεύοντες σ' Αυτόν: ***«Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη,* βαπτίζοντες *αυτούς…»*** (Ματθαίος ΚΗ/**28**:19). ***«Όποιος ΠΙΣΤΕΥΣΕΙ και* βαπτισθεί *θέλει σωθεί, όποιος όμως ΑΠΙΣΤΗΣΕΙ θέλει κατακριθεί»*** (Μάρκος Ις΄/**16**:16).

Το πρώτο μήνυμα που κήρυξαν οι απόστολοι, την ημέρα της Πεντηκοστής, περιλάμβανε και την εντολή του βαπτίσματος: ***«Μετανοήσατε, και ας* βαπτισθεί *έκαστος από εσάς εις το όνομα του ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ εις άφεση αμαρτιών…»*** (Πράξεις Β/**2**:38). Όπως

η μετάνοια είναι απαραίτητη για τη σωτηρία, έτσι και το βάπτισμα στο νερό είναι απαραίτητο να πειθαρχήσουμε για τη σωτηρία μας, γιατί γίνεται ***«εις άφεση αμαρτιών…»***.

Το βάπτισμα στο νερό αποτελεί μέρος του σχεδίου του Θεού για τη σωτηρία του αμαρτωλού ανθρώπου, είναι μια εντολή που πρέπει να εκτελεστεί **αμέσως**, γιατί το βάπτισμα απεικονίζει τη σωτηρία μας. Το βάπτισμα στο νερό για να είναι ευπρόσδεκτο ενώπιον του Κυρίου πρέπει να γίνεται ΜΟΝΟ από τον αναγεννημένο πιστό **και όχι από τον μη πιστό**, όχι δηλαδή απ' αυτόν που δεν έχει δεχτεί τη θυσία του Ιησού και δεν Τον έχει αναγνωρίσει ως προσωπικό του σωτήρα.

Η Αγία Γραφή πουθενά δεν διδάσκει ότι το βάπτισμα στο νερό **από μόνο του**, **ΧΩΡΙΣ να έχει προηγηθεί το έργο της αναγέννησης,** σώζει τον άνθρωπο από τις αμαρτίες του. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, ενώ ήταν ΑΝΑΜΑΡΤΗΤΟΣ βαπτίσθηκε, δείχνοντας έτσι την πλήρη υποταγή Του, ως άνθρωπος, στο θέλημα του Πατέρα και για να εκπληρώσει ***«πάσαν δικαιοσύνην»*** (βλ. Ματθαίος Γ/**3**:13-16**,** Μάρκος Α/**1**:9-11**,** Λουκάς Γ/**3**:21-22).

Ο ένας από τους δύο συσταυρωθέντες με τον Χριστό ληστές, ο οποίος μετανόησε, σώθηκε χωρίς να βαπτισθεί στο νερό (Λουκάς ΚΓ/**23**:39-43). Μόνο η αναγέννηση από τον Λόγο και το Πνεύμα του Θεού σώζει τον άνθρωπο από τις αμαρτίες του και μετά ακολουθεί το βάπτισμα στο νερό: ***«Όσοι δε*** **εδέχθησαν Αυτόν** *(τον Ιησού)**, εις αυτούς ΕΔΩΚΕΝ ΕΞΟΥΣΙΑΝ να γίνουν τέκνα Θεού, εις τους πιστεύοντας εις το όνομα Αυτού· οι οποίοι ουχί εξ αιμάτων, ουδέ εκ θελήματος σαρκός, ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν»*** (βλ. Ιωάννης Α/**1**:12-13**,** Μάρκος Ις'/**16**:16**,** Λουκάς ΚΑ/**21**:47**,** Πράξεις Β/**2**:38, Δ/4:12, Ις'/**16**:31**,** κλπ).

2. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΜΟΝΟ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Μέσα στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, που περιγράφεται η οργάνωση και η λειτουργία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, είναι από τις θεμελιώδεις διδασκαλίες που αναφέρονται ότι ο άνθρωπος πρέπει **ΠΡΩΤΑ να πιστέψει** στο έργο του Ιησού στο σταυρό και να σωθεί και **ΜΕΤΑ να βαπτισθεί** στο

νερό στο όνομα εκείνου που τον έσωσε, γι' αυτό μέσα στις Πράξεις βλέπουμε σε όλες τις περιπτώσεις να βαπτίζονται μόνον οι πιστεύοντες. Διαβάστε με προσοχή τα παρακάτω εδάφια:

1. **ΠΡΑΞΕΙΣ Β/**2:**41** *«Εκείνοι λοιπόν μετά χαράς* **δεχθέντες** *τον λόγον αυτού (του Πέτρου)* ***ΕΒΑΠΤΙΣΘΗΣΑΝ....».***

2. **ΠΡΑΞΕΙΣ Η/**8:**12** *«Όταν όμως* **επίστευσαν** *εις τον Φίλιππον ευαγγελιζόμενον τα περί της βασιλείας του Θεού και του ονόματος του Ιησού Χριστού,* ***ΕΒΑΠΤΙΖΟΝΤΟ*** *και άνδρες και γυναίκες».*

3. **ΠΡΑΞΕΙΣ Η/**8:**13** *«Ο δε Σίμων και αυτός* **επίστευσε,** *και* ***ΒΑΠΤΙΣΘΕΙΣ*** *έμενε πάντοτε μετά του Φιλίππου.....».*

4. **ΠΡΑΞΕΙΣ Η/**8:**36-37** *«...Και λέγει ο ευνούχος· Ιδού ύδωρ· τι με εμποδίζει να βαπτισθώ; Και ο Φίλιππος είπεν·* **Εάν πιστεύεις** *εξ όλης της καρδίας, δύνασαι. Και αποκριθείς είπε·* **Πιστεύω** *ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού».*

5. **ΠΡΑΞΕΙΣ Θ/**9:**17-19** Εδώ περιγράφεται η μεταστροφή του πρώην διώκτη Σαύλου, ο οποίος αφού **πίστεψε στον Ιησού**, που Τον συνάντησε στο δρόμο προ την Δαμασκό, στη συνέχεια ***«..σηκωθείς ΕΒΑΠΤΙΣΘΗ».***

6. **ΠΡΑΞΕΙΣ Ι'/**10:**44-48** Εδώ έχουμε την περίπτωση που ο απόστολος Πέτρος κήρυξε το ευαγγέλιο της σωτηρίας στον εκατόνταρχο Κορνήλιο και στους οικείους του, οι οποίοι **πίστεψαν** στο μήνυμα του Πέτρου και ο Θεός τους βάπτισε με το άγιο Πνεύμα Του, χωρίς όμως να έχουν βαπτισθεί πρώτα στο νερό, γι' αυτό αμέσως ο Πέτρος ***«προσέταξεν*** *αυτούς* ***ΝΑ ΒΑΠΤΙΣΘΟΥΝ*** *εις το όνομα του Κυρίου».*

7. **ΠΡΑΞΕΙΣ Ις'/**16:**14-15** *«...Κάποια γυνή, Λυδία το όνομα, ...της οποίας ο Κύριος* **διήνοιξε την καρδίαν** *διά να προσέχει εις τα λαλούμενα υπό του Παύλου. Αφού δε ΕΒΑΠΤΙΣΘΗ αυτή και ο οίκος αυτής, παρεκάλεσε λέγουσα· Εάν με κρίνατε* **ότι είμαι πιστή** *εις τον Κύριον, εισέλθετε εις τον οίκον μου...».*

8. **ΠΡΑΞΕΙΣ Ις'/**16:**30-33** *«...Κύριοι, τι πρέπει να κάμω διά να σωθώ; Οι δε είπον·* **Πίστευσον εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν,** *και θέλεις σωθεί, συ και ο οίκος σου. Και ελάλησαν προς αυτόν τον ΛΟΓΟΝ του Κυρίου και προς πάντας τους εις την οικία αυτού. Και παραλαβών αυτούς κατά την ώρα εκείνη της νυκτός, έλουσε τις πληγές*

αυτών και ΕΒΑΠΤΙΣΘΗ ΕΥΘΥΣ αυτός και πάντες οι αυτού...».

9. **ΠΡΑΞΕΙΣ ΙΗ/**18**:8** *«Ο αρχισυνάγωγος Κρίσπος* **πίστεψε** *στον Κύριο μαζί με ολόκληρη την οικογένειά του· και πολλοί από τους Κορινθίους, ακούγοντας πίστευαν και ΒΑΠΤΙΖΟΝΤΑΝ».*

9. **ΠΡΑΞΕΙΣ ΙΘ/**19**:2-5** *«Λάβατε Πνεύμα άγιο* **όταν πιστέψατε;** *Και εκείνοι είπαν σ' αυτόν: Μα, ούτε εάν υπάρχει Πνεύμα άγιο ακούσαμε. Και τους είπε: Σε τι βαπτιστήκατε, λοιπόν; .....Ο Ιωάννης μεν βάπτισε βάπτισμα μετάνοιας, λέγοντας στον λαό να πιστέψουν σ' εκείνον που θα ερχόταν ύστερα απ' αυτόν, στον Ιησού Χριστό.* **Και όταν το άκουσαν,** *ΒΑΠΤΙΣΘΗΚΑΝ στο όνομα του Κυρίου Ιησού».*

10. **ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΒ/**22**:16** *«Και τώρα τι βραδύνεις; Σηκωθείς ΒΑΠΤΙΣΘΗΤΙ και ΑΠΟΛΟΥΣΘΗΤΙ από των αμαρτιών σου,* **επικαλεσθείς** *το όνομα του Κυρίου.....».*

Σε όλες τις περιπτώσεις παρατηρούμε ότι όλοι βαπτίζονταν μόνο **όταν πίστευαν στον Ιησού** (όταν είχαν αναγεννηθεί), αλλά εκείνο που πρέπει να προσέξουμε ιδιαίτερα είναι ότι μόλις δεχόντουσαν τον Ιησού, **αμέσως υπάκουαν** στον λόγο των αποστόλων και βαπτίζονταν, χωρίς να αφήνουν να περάσει κάποιο χρονικό διάστημα. Είχαν ταυτίσει την ΠΙΣΤΗ με το ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ. Η πίστη στον Ιησού ήταν κάτι που τους είχε αλλάξει **μέσα τους**, αλλά το βάπτισμα ήταν **το εξωτερικό σημείο** που φανέρωνε τι είχε συμβεί μέσα τους, γι' αυτό και πειθαρχούσαν αμέσως στον Λόγο του Κυρίου και δεν ξεχώριζαν τις δύο αυτές ενέργειες. Βλέπουμε για παράδειγμα τον Παύλο με τον Σίλα να βαπτίζουν μέσα στην νύχτα τον δεσμοφύλακα των Φιλίππων και τους οικείους του, που μόλις είχαν πιστέψει (Πράξεις Ις'/**16**:30-33)**.**

Εάν κάποιος πίστευε στον λόγο των αποστόλων, αλλά δεν βαπτιζόταν στο νερό, **δεν γινόταν μέλος της εκκλησίας.** Σήμερα μέσα στις αναγεννημένες εκκλησίες, οι υπεύθυνοι δείχνουν κάποια χαλαρότητα στο θέμα αυτό και δεν "διατάσσουν" τους πιστούς να βαπτισθούν αμέσως (όπως έκανε ο Πέτρος στην περίπτωση του Κορνήλιου), αλλά αφήνουν πότε αυτοί θα αποφασίσουν και έτσι για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, μετά την αναγέννησή τους, να μην έχουν εκτελέσει την εντολή του Κυρίου, με αποτέλεσμα να δεσμεύουν με την ανυπακοή τους τον Θεό να ενεργήσει

στη ζωή τους και να χάνουν ευλογίες.

Ο Θεός ευαρεστείται όταν υπακούμε στις εντολές Του (Ιωάννης ΙΔ/**14:**15). Η απείθεια να βαπτισθούμε στο νερό (όπως και σε όλες τις εντολές Του), μπορεί να μας οδηγήσει στην αιώνια απώλεια: ***«Δεν θέλει εισέλθει εις την βασιλείαν των ουρανών πας ο λέγων προς Εμέ, Κύριε, Κύριε, αλλ'*** **ο πράττων το θέλημα** ***του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς»*** (Ματθαίος Ζ/**7:**21)**.** Ο Ιησούς το είπε ακόμα πιο απλά ότι ***«όποιος ΠΙΣΤΕΥΣΕΙ και*** **βαπτισθεί** ***θέλει σωθεί, όποιος όμως ΑΠΙΣΤΗΣΕΙ θέλει κατακριθεί»*** (Μάρκος Ις΄/**16**:16). Εδώ δεν λέγει ο Ιησούς ότι **"όποιος απιστήσει ΚΑΙ ΔΕΝ ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ θα κατακριθεί",** γιατί η **απιστία** (έλλειψη πίστης) αναφέρεται στην παράβαση κάθε εντολής του Θεού και είναι αρκετή να μας φέρει κατάκριση και να μας στερήσει τη σωτηρία. Όταν έχουμε **πίστη** τότε πρέπει αμέσως να βαπτισθούμε στο νερό στο όνομα του Ιησού και αυτό Τον ευαρεστεί και ενεργεί θαυμαστά στη ζωή μας.

3. ΣΕ ΠΟΙΟ ΟΝΟΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΑΠΤΙΖΟΜΑΣΤΕ

Μετά την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ του ανθρώπου ακολουθεί το ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ, το οποίο γίνεται **στο όνομα του ΙΗΣΟΥ**, και όχι στους τίτλους των ονομάτων (Πατέρας, Υιός και άγιο Πνεύμα, δεν είναι ονόματα, αλλά τίτλοι). Όταν ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του ***«Πορευθέντες λοιπόν μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, ΒΑΠΤΙΖΟΝΤΕΣ αυτούς εις το ΟΝΟΜΑ του Πατρός και του Υιού και του αγίου Πνεύματος»*** (βλ. Ματθαίος ΚΗ/**28**:18-19) δεν έδωσε εντολή να βαπτιζόμαστε στα ***«ονόματα»*** (πληθυντικός αριθμός) του Πατρός και του Υιού και του αγίου Πνεύματος, <u>γιατί τότε θα έπρεπε να έχουμε **τρία** ονόματα</u> (ένα για τον Πατέρα, ένα για τον Υιό και ένα για το άγιο Πνεύμα), αλλά να βαπτιζόμαστε στο ***«όνομα»*** (ενικός αριθμός)**,** στο ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ, που ανήκει **και** στον Πατέρα **και** στον Υιό **και** στο άγιο Πνεύμα του Θεού και στο οποίο όνομα βάπτιζε ολόκληρη η πρώτη αποστολική εκκλησία.

Ο απόστολος Πέτρος αυτό το ξεκαθάρισε την ημέρα της Πεντηκοστής, λέγοντας: ***«Μετανοήσατε και ας βαπτισθεί έκαστος από εσάς*** **εις το ΟΝΟΜΑ του Ιησού Χριστού** ***εις άφεση αμαρτιών και θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος»*** (Μάρκος Ις΄/**16**:16).

Είναι δυνατόν να είπε άλλα ο Ιησούς **("εις το όνομα του πατρός και του Υιού και του αγίου Πνεύματος")** και ο Πέτρος να απείθησε και να εφάρμοσε άλλα **("εις το όνομα του Ιησού");** Ο Πέτρος έκανε ακριβώς αυτό που διέταξε ο Ιησούς, δεν επανέλαβε **κατά γράμμα** τα λόγια του Ιησού, αλλά ερμήνευσε και εφάρμοσε **το περιεχόμενο** της εντολής Του, γιατί είχε επίγνωση ότι το όνομα ΙΗΣΟΥΣ ανήκει **ΚΑΙ** στον Πατέρα **ΚΑΙ** στον Υιό **ΚΑΙ** στο άγιο Πνεύμα του Θεού. Το όνομα του Πατέρα στα Εβραϊκά είναι **"ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ"** που στα Ελληνικά μεταφράζεται **"ΙΗΣΟΥΣ"** και αυτό είναι το όνομα που κληρονόμησε ο Υιός (Εβραίους Α/**1:**4, Ιωάννης ΙΖ/**17:**11 **αρχ.κείμενο**).

Βλέπουμε για μια ακόμα φορά τη διακήρυξη της Αγίας Γραφής για τη μοναδικότητα του αληθινού Θεού, του **ΠΑΤΕΡΑ**, ο οποίος φανερώθηκε **"εν ΥΙΩ"**, κατοικώντας με το άγιο **ΠΝΕΥΜΑ** Του μέσα Του, χωρίς μέτρο, με όλο το πλήρωμα της θεότητάς Του (βλ. Ιωάννης Γ/**3**:34, Κολοσσαείς Α/**1**:19, Β/**2**:9). Αυτό φαίνεται και από τις παρακάτω περιπτώσεις:

(Α) Ο ΙΗΣΟΥΣ είναι η φανέρωση του ΠΑΤΕΡΑ

1. Στον Ησαΐα Θ/**9:**6 ονομάζεται **"ΑΙΩΝΙΟΣ ΠΑΤΗΡ"** (Εβραϊκό κείμενο). Η μετάφραση του Βάμβα γράφει "Πατήρ του μέλλοντος αιώνος". Ο Υιός είναι η ΦΑΝΕΡΩΣΗ του Πατέρα Θεού, **γιατί Πατέρας είναι μόνον ΕΝΑΣ.**

2. Στο Ματθαίος Α/**1:**23 ονομάζεται **"ΕΜΜΑΝΟΥ - ΗΛ",** που σημαίνει **"Ο ΗΛ (Θεός) ΜΕΘ' ΗΜΩΝ".** ΗΛ ή ΕΛ είναι ο ενικός αριθμός του ΕΛΟΧΙΜ και γνωρίζουμε ότι αυτός είναι τίτλος του Θεού Πατέρα**.**

3. Στην Αποκάλυψη Α/**1:**8 ονομάζεται **"ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ**". Δεν υπάρχουν πολλοί "παντοκράτορες", **μόνον ΕΝΑΣ**, ο Πατέρας Θεός**.**

4. Στην Α' Ιωάννου Ε/**5:**20 ονομάζεται **"ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ",** που είναι μόνον ο Πατέρας, όπως αναφέρεται καθαρά στο Ιωάννης ΙΖ/**17**:3, Α' Θεσσαλονικείς Α/**1**:9, κλπ**.**

5. **"ΙΗΣΟΥΣ"** σημαίνει **"Ο ΓΙΑΧΒΕ ΕΙΝΑΙ ΣΩΤΗΡΑΣ"** και γνωρίζουμε ότι ο "Γιάχβε" είναι ο Θεός, όπως αποκαλύφθηκε στον Μωυσή (Έξοδος Γ/**3:**13-16) και αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη**.**

(Β) Ο ΙΗΣΟΥΣ είναι ο ΥΙΟΣ

Όλη η Γραφή το μαρτυρεί (βλ. Λουκάς Α/**1**:11, Ματθαίος Α/**1**:25)**.**

(Γ) <u>Στον ΙΗΣΟΥ κατοικεί το άγιο ΠΝΕΥΜΑ του Θεού</u>

1. Στις Πράξεις Ις'/**16**:7 ονομάζεται **"ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΙΗΣΟΥ"** (**αρχ.κείμενο**).

2. Στην Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:45 ονομάζεται **"ΠΝΕΥΜΑ ΖΩΟΠΟΙΟΥΝ".**

3. Στην Β' Κορινθίους Γ/**3**:17 λέγει **«ο δε ΚΥΡΙΟΣ είναι το ΠΝΕΥΜΑ»** και στα προηγούμενα εδάφια Γ/**3**:12-16 φαίνεται καθαρά ότι ο "Κύριος" εδώ είναι ο Ιησούς.

4. Στην Φιλιππησίους Α/**1**:19 έχουμε τη βοήθεια του **"ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ".**

5. Στην Αποκάλυψη Β/**2**:7,11,17,29, Γ/**3**:6,13,27 (επτά περιπτώσεις) ονομάζεται **"ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ".**

6. Στον Ιωάννη ΙΔ/**14**:17, ΙΕ/**15**:26, Ις'/**16**:13 ονομάζεται **"ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ",** γιατί ο Ιησούς είναι ο **παράκλητος**, ο μεσίτης μας (Α' Ιωάννου Β/**2**:11) και η **αλήθεια** (Ιωάννης Α/**1**:17, ΙΔ/**14**:6, κλπ)**.**

7. Στην Εφεσίους ς'/**6**:17 το αρχαίο κείμενο γράφει ***«...και την μάχαιραν του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ό*** *(το οποίο Πνεύμα)* ***εστίν ΡΗΜΑ Θεού»***. Το **"Πνεύμα"** αποκαλείται ο **"Λόγος (ρήμα) του Θεού"** και γνωρίζουμε ότι <u>ο Ιησούς είναι ο Λόγος που εξήλθε από τον Πατέρα</u>, έγινε σάρκα και ***«εσκήνωσεν εν ημίν»*** (βλ. Ιωάννης Α/**1**:1-2, 14 **αρχ.κείμενο**, Ιωάννης Η/**8**:12, Ις'/**16**:27**,** Α' Ιωάννου Α/**1**:1)**.**

8. Το **"ΠΝΕΥΜΑ"** ονομάζεται **παράκλητος** (βλ. Ιωάννης ΙΔ/**14**:16,26, ΙΕ/**15**:26, Ις'/**16**:7), αλλά και ο **"ΙΗΣΟΥΣ"** ονομάζεται **παράκλητος** (Α' Ιωάννου Β/**2**:1). Δεν υπάρχουν **<u>δύο παράκλητοι</u>** (μεσίτες), αλλά μόνον ΕΝΑΣ, που είναι ο θυσιαστείς Υιός (Α' Τιμόθεου Β/**2**:5).

Το όνομα που ανήκει στον Πατέρα, στον Υιό και στο άγιο Πνεύμα είναι "ΙΗΣΟΥΣ" και σ' αυτό το όνομα μας παραγγέλλει ο Λόγος του Θεού να βαπτιζόμαστε και αυτό εφάρμοζε σε όλες τις περιπτώσεις η πρώτη αποστολική εκκλησία: ***«Και παν ό,τι αν πράττετε εν λόγω ή εν έργω, πάντα*** **εν τω ονόματι** ***του Κυρίου Ιησού πράττετε....»*** (Κολοσσαείς Γ/**3**:17). Όλα θα γίνονται στο όνομα, το υπέρ παν όνομα του Κυρίου Ιησού**:** Τρώμε, εργαζόμαστε, ψάλλουμε, **βαπτιζόμαστε,** προσευχόμαστε, κλπ, όλα θα γίνονται στο όνομα του Ιησού. Στις παρακάτω περιπτώσεις βλέπουμε οι απόστολοι και η πρώτη αποστολική εκκλησία να εφαρμόζουν το βάπτισμα στο νερό μόνον στο όνομα του Κυρίου Ιησού**:**

- **ΙΣΡΑΗΛΙΤΕΣ:** *«Μετανοήσατε, και ας βαπτισθεί έκαστος από εσάς εις το όνομα του ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ…»* (Πράξεις Β/**2**:38).
- **ΣΑΜΑΡΕΙΤΕΣ:** *«…Αλλά μόνον ήσαν βεβαπτισμένοι εις το όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ…»* (Πράξεις Η/**8**:16).
- **ΕΘΝΙΚΟΙ:** *«Και προσέταξεν αυτούς να βαπτισθώσιν εις το όνομα του ΚΥΡΙΟΥ»* (Πράξεις Ι΄/**10**:48). Ποιού «Κυρίου;» Του Κυρίου ΙΗΣΟΥ.
- **ΕΦΕΣΙΟΙ:** *«Ακούσαντες δε, εβαπτίσθησαν εις το όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ…»* (Πράξεις ΙΘ/**19**:5).
- **απ. ΠΑΥΛΟΣ:** «*Και τώρα τι βραδύνεις; Σηκωθείς βαπτίσθητι και απολούσθητι από των αμαρτιών σου, ΕΠΙΚΑΛΕΣΘΕΙΣ το όνομα του ΚΥΡΙΟΥ*» (Πράξεις ΚΒ/**22**:16).
- **ΓΑΛΑΤΕΣ:** *«….Επειδή όσοι εβαπτίσθητε εις ΧΡΙΣΤΟΝ, Χριστόν ενδύθητε»* (Γαλάτες Γ/**3**:27).
- **ΡΩΜΑΙΟΙ:** *«Ή αγνοείτε ότι, όσοι εβαπτίσθημεν εις ΧΡΙΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ, εις τον θάνατον Αυτού εβαπτίσθημεν; ΣΥΝΕΤΑΦΗΜΕΝ λοιπόν μετ' Αυτού ΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ εις τον θάνατον»* (Ρωμ. ς΄/**6**:3).

Το όνομα στο οποίο πρέπει να βαπτιζόμαστε είναι **"ΙΗΣΟΥΣ"** που σημαίνει **"Αυτός είναι σωτήρας"** (=Γιαχβε Οσήα). Η σωτηρία είναι μόνον δια της θυσίας του Ιησού και το βάπτισμα στο νερό πρέπει να γίνεται στο όνομά Του, γιατί Αυτός πέθανε για μας. Είναι το μόνο όνομα ΠΟΥ ΔΟΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ: «*Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου σωτηρία, διότι* **ούτε άλλο όνομα** *είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει ΝΑ ΣΩΘΩΜΕΝ*» (Πράξεις Δ/4:12) και η σωτηρία μας απεικονίζεται με το βάπτισμα. Γι' αυτό όλα γίνονται στο όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ, το οποίο κληρονόμησε από τον Πατέρα. Για περισσότερες λεπτομέρειες για το βάπτισμα στο νερό συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ"** (κωδικός 10).

4. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΚΑΙ Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ

Ο πιστός βαπτίζεται στο όνομα εκείνου που τον έσωσε και Τον ακολουθεί συμβολικά σε όλη την πορεία του μαρτυρίου Του (σταύρωση, θάνατο, ταφή και ανάσταση): *«Όσοι βαπτισθήκαμε εις ΧΡΙΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ, εις τον θάνατο Αυτού βαπτισθήκαμε…»* (Ρω-

μαίους ς΄/**6**:3). Ειδικότερα ο αναγεννημένος πιστός ακολουθεί τον Ιησού στα επτά παρακάτω πνευματικά στάδια**:**

- **ΣΥΝΕΣΤΑΥΡΩΘΗ** με τον Ιησού (Ρωμαίους ς΄**/6**:6**,** Γαλάτες Β/**2**:20)**.**
- **ΣΥΝΑΠΕΘΑΝΕ** με τον Ιησού (Ρωμαίους ς΄**/6:**3,7-8)**.**
- **ΣΥΝΕΤΑΦΗΚΕ** με τον Ιησού (Ρωμαίους ς΄**/6:**4**,** Κολοσσαείς Β/**2**:12)**.**
- **Γίνεται ΣΥΜΦΥΤΟΣ** με τον Ιησού (Ρωμαίους ς΄**/6:**5**,** Φιλιππ.Γ/**3**:10)**.**
- **ΕΝΔΥΕΤΑΙ** τον Ιησού (Γαλάτες Γ/**3**:26-27, Ρωμαίους ΙΓ/**13**:14, Εφεσίους Δ/**4**:22-24)**.**
- **ΣΥΝΑΝΕΣΤΗ** με τον Ιησού (Ρωμαίους ς΄**/6:**5**,** Κολοσσαείς Β/**2**:12**,** Γ/**3**:1-2**,** Εφεσίους Β/**2**:6)**.**
- **ΣΥΖΕΙ και ΣΥΜΒΑΣΙΛΕΥΕΙ** με τον Ιησού (Ρωμαίους ς΄**/6:**8, Εφεσίους Β/**2**:6)**.**

Με το βάπτισμα στο νερό **συν**σταυρωνόμαστε, **συν**αποθνήσκουμε, **συν**ταφόμαστε και **συν**αναστηνόμαστε με τον Ιησού Χριστό. Άλλωστε δεν πέθανε ο Πατέρας ή το άγιο Πνεύμα Του για να βαπτισθούμε στ' όνομά τους (εάν είχαν διαφορετικό όνομα από τον Υιό). Το βάπτισμα του πιστού στο νερό είναι τύπος του πραγματικού θανάτου του Ιησού, που πέθανε στη **δική μας θέση** για να εξιλεώσει τη θεία δικαιοσύνη και να μας αγιάσει. Επειδή ***«ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος»*** (Ρωμαίους **ς΄/6:**23) ο αμαρτωλός πρέπει να πεθάνει. Ο θάνατος του πιστού στο βάπτισμα είναι μεν ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΣ, αλλά για τον Θεό λογίζεται σαν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ, γιατί γίνεται σαν απόδειξη της πίστης μας, γινόμαστε δηλαδή νεκροί κατά την αμαρτία. Στον υγρό τάφο θάβουμε τον παλιό (σαρκικό) άνθρωπο και ανασταίνεται ένας νέος (πνευματικός) άνθρωπος, ντυμένος με τη δικαιοσύνη του Ιησού.

Το βάπτισμα στο νερό πρέπει να γίνεται**:**

- **Με ολοκληρωτική κατάδυση** του σώματος του βαπτιζόμενου στο νερό, καθόσον ακολουθεί συμβολικά τον Ιησού στο θάνατό Του. Κατά συνέπεια, βάπτισμα με οποιονδήποτε άλλο τρόπο (π.χ. διά ραντίσματος) δεν ευαρεστεί τον Θεό και δεν γίνεται αποδεκτό, αφού γίνεται με ανθρώπινο τρόπο και όχι σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού.

- **Με μία μόνο κατάδυση,** γιατί ο Κύριος Ιησούς ***«απέθανεν ΑΠΑΞ διά την αμαρτίαν»*** (Ρωμαίους ς΄/6:10 /βλ. Εβραίους Ζ/**7**:27, Θ/**9**:12, Ι΄/**10**:12). Μία φορά -άπαξ- πέθανε ο Ιησούς και εάν η κατάδυση γίνεται περισσότερες φορές της μίας, χαλάει ο τύπος.

ΠΕΡΙΤΟΜΗ και ΒΑΠΤΙΣΜΑ: Όλη η Παλαιά Διαθήκη είναι γεμάτη με **τύπους** και έχουμε την εκπλήρωσή τους στην Καινή Διαθήκη ως το **αντίτυπο.** Για παράδειγμα, η θυσία του αρνιών που είχε διατάξει ο Θεός ήταν τύπος της μοναδικής θυσίας του Ιησού στο σταυρό, που είναι το αντίτυπο. Η περιτομή που ο Θεός είχε διατάξει τον Αβραάμ, σαν σημείο τήρησης της διαθήκης μαζί Του ήταν ο "τύπος" (Γένεση ΙΖ/**17**:10-12). Στην Καινή Διαθήκη το "αντίτυπο" (η εκπλήρωση) είναι το βάπτισμα του πιστού στο νερό: ***«...Εις τον οποίον*** *(Ιησού)* ***και περιετμήθητε με*** **περιτομήν αχειροποίητον,** ***απεκδυθέντες το σώμα των αμαρτιών της σαρκός διά της περιτομής του Χριστού, συνταφέντες μετ' Αυτού*** **εν τω βαπτίσματι,** ***διά του οποίου και συνανέστητε...»*** (Κολοσσαείς Β/**2**:11-12)**.**

5. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΑΝΑ-ΒΑΠΤΙΣΘΕΙΣ ή ΟΧΙ;

Το ότι βαπτιζόμαστε στο όνομα εκείνου που μας έσωσε, φαίνεται καθαρά και από τα λόγια του Παύλου προς τους Κορίνθιους πιστούς: ***«Διεμερίσθη ο Χριστός; Μήπως ο Παύλος*** **εσταυρώθη** ***διά εσάς; ή εις το ΟΝΟΜΑ του Παύλου*** **εβαπτίσθητε;»** (Α' Κορινθίους Α/**1**:13)**.** Εδώ ο Παύλος ελέγχει αυστηρά μια μερίδα από τους αγίους της εκκλησίας της Κορίνθου που τον θεωρούσαν ανώτερο και από τον Ιησού. Τους υπενθυμίζει ότι αυτός, ούτε ΣΤΑΥΡΩΘΗΚΕ γι' αυτούς, **ούτε και ΒΑΠΤΙΣΘΗΚΑΝ στο όνομά του** για να υπερτερεί του Ιησού. Το ίδιο έκαναν και οι Ισραηλίτες στην Παλαιά Διαθήκη, **βαπτίσθηκαν στον Μωυσή**, γιατί αυτός ήταν ο χριστός (ο εκλεκτός) του Θεού, που τους έσωσε από τη σκλαβιά των Αιγυπτίων: ***«Πάντες εις τον ΜΩΥΣΗΝ εβαπτίσθησαν εν τη νεφέλη και εν τη θαλάσση»*** (βλ. Α' Κορινθίους **Ι΄/10:**2)**.**

Βαπτιζόμαστε στο όνομα εκείνου που μας έσωσε. Εάν δεχθούμε (το επαναλαμβάνω: Εάν δεχθούμε) ότι το εδάφιο Ματθαίος ΚΗ/**28**:19 ***«...βαπτίζοντες αυτούς εις το ΟΝΟΜΑ του Πατρός και του Υιού και του αγίου Πνεύματος»*** είναι ΓΝΗΣΙΟ και δεν είναι "νόθο" ή

"ψευδεπίγραφο", "προσθήκη" (για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε παρακάτω), τότε οι απόστολοι, όταν βάπτιζαν, ΔΕΝ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΑΝ **κατά λέξη** την εντολή του Κυρίου στο εδάφιο αυτό, αλλά υπάκουαν στον Λόγο Του και εφάρμοζαν **το περιεχόμενο** της εντολής, γεγονός που φαίνεται σαφέστατα στις περιπτώσεις που ήδη αναφέραμε. Αφού «Πατήρ, Υιός και άγιο Πνεύμα» είναι τίτλοι των τριών εκδηλώσεων (φανερώσεων) του Θεού, οι απόστολοι και γενικά η πρώτη εκκλησία βάπτιζαν στο **μόνο όνομα** που δόθηκε από τον ουρανό.

Ίσως κάποιος να αναρωτηθεί: **«Είναι λάθος όταν βαπτιζόμαστε στους ΤΙΤΛΟΥΣ του ονόματος και όχι στο ΟΝΟΜΑ των τίτλων;».** Ο Θεός μέσα από τον Λόγο Του μας μιλάει πολλές φορές **με τύπους**, γιατί θέλει να μας διδάξει κάτι και εμείς πρέπει να υπακούμε και να εφαρμόζουμε το συμβολισμό των τύπων. Για παράδειγμα ο Δείπνος του Κυρίου είναι ένας **τύπος του «Πάσχα»,** είναι ένας τύπος της θυσίας του Ιησού και εμείς οφείλουμε να πειθαρχούμε στον Λόγο του Θεού και να τελούμε τον αναμνηστικό Δείπνο.

Εάν κάποιος βαπτισθεί το νερό στους ΤΙΤΛΟΥΣ του ονόματος (=Πατήρ, Υιός, άγιο Πνεύμα), βαπτίζεται γιατί αγαπά πράγματι τον Κύριο Ιησού, υπακούει στον Λόγο Του και εκτελεί την εντολή Του, δεν έχει όμως βαθύτερη **επίγνωση** του συμβολισμού του βαπτίσματος και ενεργεί με τον τρόπο που θεωρεί ως σωστό.

Εάν όμως βαπτισθεί στο ΟΝΟΜΑ των τίτλων (=Ιησούς), τότε γνωρίζει και **για ποιο λόγο** βαπτίζεται, ποιος είναι ο συμβολισμός και ποια η σημασία του βαπτίσματος, έχει επίγνωση **ποιος** είναι ο Κύριος που λατρεύει, που υψώνει και που δοξάζει, έχει επίγνωση **ποιος** είναι ο Πατέρας, ο Υιός και το άγιο Πνεύμα.

Εάν ο πιστός έχει αποκάλυψη και επίγνωση της αλήθειας ότι το βάπτισμα στο νερό πρέπει να γίνεται στο όνομα του Κυρίου Ιησού, **ακολουθώντας τον Ιησού στο θάνατό Του, στην ταφή Του και στην ανάστασή Του**, σύμφωνα με το Ρωμαίους ς'/**6**, αλλά δεν το κάνει ή αμελεί ΕΠΕΙΔΗ ΕΧΕΙ ΗΔΗ ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ στους τίτλους, τότε **δεσμεύει** τον Θεό να εκχέει τους καταρράκτες των ευλογιών Του επάνω στη ζωή του. Το βάπτισμα στους τίτλους, εφό-

σον ο πιστός δεν έχει την αποκάλυψη του ονόματος του Θεού, **είναι "αποδεκτό" από τον Θεό,** γιατί βλέπει την καρδιά του ότι θέλει να μένει πιστός στον Λόγο Του και ότι έκανε, το έκανε μέσα στην άγνοιά του. Όταν όμως γνωρίσει την αλήθεια, **τότε θα πρέπει να βαπτισθεί και στο όνομα του Κυρίου Ιησού για να ευαρεστήσει τον Θεό.** ΕΝΑΣ Θεός, ΕΝΑ όνομα, ΕΝΑ βάπτισμα, ΜΙΑ κατάδυση μας διδάσκει η Γραφή και αυτό πρέπει να ακολουθούμε και να εφαρμόζουμε στη ζωή μας.

6. ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΚΗ/28:19-20 (ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ;)

Ισχυρές αρχαιολογικές μαρτυρίες για την αυθεντικότητα του εδαφίου Ματθαίος ΚΗ/**28**:19, **δεν υπάρχουν**, γιατί στα αρχαιότερα χειρόγραφα, πριν τον **4**^{ο} μ.Χ. αιώνα, σχεδόν ολόκληρο το κεφάλαιο ΚΗ/**28** του Ματθαίου **ΔΕΝ ΕΧΕΙ διασωθεί**. Τις γραπτές αποδείξεις που έχουμε για το θέμα αυτό είναι οι ακόλουθες**:**

(1) **ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ:** Έζησε το 264**-**340 μ.Χ., διεύθυνε την περίφημη βιβλιοθήκη του Παμφίλου στην Αντιόχεια και θεωρείται ο μεγαλύτερος εκκλησιαστικός συγγραφέας με αντικειμενικότητα στα γραπτά του. Είχε μελετήσει τα αρχαιότερα χειρόγραφα των τριών πρώτων μ.Χ. αιώνων, γι' αυτό **από ιστορική άποψη** η μαρτυρία του έχει ακόμα μεγαλύτερη αξιοπιστία από τα υπάρχοντα μεταγενέστερα χειρόγραφα της Καινής Διαθήκης. Σε όσες περιπτώσεις χρησιμοποιείται σήμερα η φράση ***«βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός, και του Υιού, και του αγίου Πνεύματος»*** ο Ευσέβιος χρησιμοποιεί πάντοτε τη φράση ***«βαπτίζοντες αυτούς ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ».***

(2) **ΚΡΙΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Κ.ΔΙΑΘΗΚΗΣ E.NESTLE - 1936:** Στην έκδοση του κριτικού κειμένου της Καινής Διαθήκης **«NOVUM TESTAMENTUM GRAECE»** της Στουτγκάρδης (έκδοση BIBEL-LANSTALT, 1936) και στη σελίδα 83 αναφέρεται στις υποσημειώσεις του κεφαλαίου ΚΗ/**28** του Ματθαίου ότι ο κυριότερος ιστορικός του χριστιανισμού Ευσέβιος, αντί της επίμαχης φράσης, αναφέρει πάντοτε ***«εν τω ονόματί Μου».***

(3) **ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ:** Η φράση που υπάρχει στο Ματθαίο ΚΗ/**28**:19 ***«βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός,***

και του Υιού, και του αγίου Πνεύματος» προβληματίζει τους μελετητές και ερευνητές της Βιβλικής Αρχαιολογίας, γιατί ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΕ ΣΥΜΦΩΝΙΑ με τα άλλα εδάφια της Καινής Διαθήκης, τα οποία αναφέρονται στο ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ και στο συμβολισμό του, γιατί όλα αναφέρουν ότι το βάπτισμα γίνεται ΠΑΝΤΟΤΕ ***«εις το όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ»*** (βλ. Πράξεις Β/**2:**38, Η/**8:**16, Ι΄/**10:**48, ΙΘ/**19:**5**,** Ρωμαίους ς΄/**6:**3**,** Α' Κορινθ. Α/**1:**11.13, κλπ), καθόσον το βάπτισμα του πιστού στο νερό είναι ο συμβολικός τύπος του θανάτου της σαρκικής φύσης του, ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ, γι' αυτό βαπτιζόμαστε στο όνομά Του, δεν πέθανε ο Πατέρας ή το άγιο Πνεύμα του Πατέρα, για να βαπτιστούμε στο όνομά τους.

Μέσα στην Βίβλο διαβάζουμε ότι βεβαιώνεται ***«πας λόγος επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών»*** (Ματθαίος ΙΗ/**18:**16, Β' Κορινθίους ΙΓ/**13:**1). Η φράση ***«εις το όνομα του Πατρός, και του Υιού, και του αγίου Πνεύματος»*** δεν δευτερώνει ή τριτώνει πουθενά αλλού μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή. Υπάρχουν ερμηνευτικοί Βιβλικοί κανόνες, που εάν τους ακολουθήσουμε σωστά, δεν θα πέσουμε σε λάθος και θα οδηγηθούμε στην αλήθεια, όταν δηλαδή εξετάζουμε σε τι αναφέρονται τα συμφραζόμενα εδάφια ΠΡΙΝ και ΜΕΤΑ από το επίμαχο εδάφιο, ποιο είναι το θέμα ολόκληρου του κεφαλαίου και εάν συμφωνεί με ολόκληρη την Γραφή. Ο Ησαΐας έχει το κλειδί της ερμηνείας, αναφέροντας τον **γενικό ερμηνευτικό κανόνα** που πρέπει να ακολουθούμε, λέγοντας ότι ο Λόγος του Κυρίου είναι ***«διδασκαλία επί διδασκαλίαν, στίχος επί στίχον, ολίγον εδώ και ολίγον εκεί»*** (Ησαΐας ΚΗ/**28:**13). Ο Λόγος του Θεού είναι ένα πνευματικό παζλ, παίρνουμε ολίγον εδώ και ολίγον εκεί και έτσι δένουμε διδασκαλία με διδασκαλία.

Η περίπτωση του εδαφίου στο Ματθαίος ΚΗ/**28:**19 δεν δένει πουθενά μέσα στην Γραφή και είναι τελείως ξεκομμένο και αυτό είναι ένα ισχυρό τεκμήριο ότι η μαρτυρία του Ευσέβιου είναι αξιόπιστη, ότι δηλαδή η φράση ***«εν τω ονόματί μου»*** **έχει αντικατασταθεί** με τη φράση ***«εις το όνομα του Πατρός, και του Υιού, και του αγίου Πνεύματος»***, δεδομένου ότι πριν τον 4^{ο} μ.Χ. αιώνα, σχεδόν ολόκληρο το κεφάλαιο ΚΗ/**28** του Ματθαίου δεν έχει δια-

σωθεί. Για τον λόγο αυτό όλες οι ιστορικές και αρχαιολογικές μαρτυρίες δέχονται τη μαρτυρία του Ευσέβιου, όπως συμβαίνει (εκτός από τις περιπτώσεις που αναφέρθηκαν) με την **«Βιβλική Σχολή της Ιερουσαλήμ»** που ανήκει στην Καθολική εκκλησία και με την Αγγλική έκδοση της Αγίας Γραφής **«The Jerusalem Bible»,** που επικαλούνται τη μαρτυρία του Ευσέβιου, ως αξιόπιστη πηγή.

Λεπτομέρειες για το Ματθαίος ΚΗ/**28:**19 διαβάστε τα βιβλία των εκδόσεών μας με τίτλο **"Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ"** (κωδικός 20) και **"ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ"** (κωδικός 33).

7. ΤΟ ΝΗΠΙΟΒΑΠΤΙΣΜΑ

Η εκκλησία του Χριστού μετά τη λαμπρή πορεία της κατά τους πρώτους αποστολικούς αιώνες, συμβιβάστηκε με τον κόσμο και εισήγαγε πλήθος αντιΒιβλικών δοξασιών, μέσα στις οποίες ήταν και το νηπιοβάπτισμα, το οποίο με την πάροδο των αιώνων υιοθέτησαν πλήρως τα δύο μεγάλα δόγματα της χριστιανοσύνης, Ορθοδόξων και Καθολικών.

Πουθενά η Αγία Γραφή δεν διδάσκει το νηπιοβάπτισμα, γιατί **(α)** το βάπτισμα **από μόνο του** δεν σώζει τον άνθρωπο από την αμαρτία, και **(β)** αυτός που θα βαπτισθεί, θα πρέπει πρώτα **να έχει πιστέψει** στον Ιησού και αναγεννηθεί. Μέσα στην Βίβλο διαβάζουμε**: «*...Ενώ κατεσκευάζετο η κιβωτός, εις την οποίαν ολίγαι ψυχαί (τουτέστιν οκτώ), διεσώθησαν δι' ύδατος, του οποίου* αντίτυπον το βάπτισμα*, σώζει και εμάς την σήμερον, ουχί ΑΠΟΒΟΛΗ ΤΗΣ ΑΚΑΘΑΡΣΙΑΣ της σαρκός, αλλά ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΘΗΣ συνειδήσεως εις Θεόν, διά της αναστάσεως του Ιησού Χριστού...»** (Α' Πέτρου Γ/**3**:20-21). Πολύ καθαρά αναφέρεται εδώ ότι το βάπτισμα **δεν αποβάλει την αμαρτία**, αλλά αποτελεί μαρτυρία της αγαθής συνείδησης του ανθρώπου προς τον Θεό. Κατά συνέπεια, τα νήπια δεν έχουν ανάγκη βαπτίσματος, γιατί δεν είναι σε κατάλληλη ηλικία, ώστε να είναι υπεύθυνα και υπόλογα ενώπιον του Θεού για τις πράξεις τους και να έχουν έτσι μαρτυρία αγαθής συνείδησης προς τον Θεό.

Το νηπιοβάπτισμα, σε περιορισμένη κλίμακα χωρίς να έχει γενικευτεί, για πρώτη φορά, άρχισε να εφαρμόζεται προς το τέ-

λος του 2ου μ.Χ. αιώνα και αυτό ήταν αποτέλεσμα δύο λανθασμένων διδασκαλιών: **(1) Ότι** το βάπτισμα, αυτό καθ' εαυτό, αναγεννά και σώζει (απαλλάσσει) τον άνθρωπο από την αμαρτία. **(2) Ότι** τα νήπια έχουν υποστεί ολοσχερή έμφυτη διαφθορά από το προπατορικό αμάρτημα με αποτέλεσμα να φέρνουν επάνω τους την ενοχή και την αμαρτία. Όταν οι άνθρωποι δέχτηκαν αυτές τις εσφαλμένες απόψεις, καθιέρωσαν το βάπτισμα των νηπίων σαν το βασικό μέσον της σωτηρίας τους, για να μην πάνε στην κόλαση σε περίπτωση πρόωρου θανάτου τους.

Από τον 2ο μέχρι τον 5ο μ.Χ. αιώνα το θέμα του νηπιοβαπτισμού αποτέλεσε μεγάλο θεολογικό θέμα για διαμάχη, με το οποίο ασχολήθηκαν πολλοί εξέχοντες εκκλησιαστικοί πατέρες της Ανατολικής και Δυτικής εκκλησίας, όπως οι Ωριγένης, Αυγουστίνος, Τερτυλλιανός, Ειρηναίος, κλπ. Ειδικότερα οι Μέγας Βασίλειος, Γρηγόριος Ναζιανζηνός και Ιωάννης Χρυσόστομος, αν και προερχόντουσαν από χριστιανούς γονείς, βαπτίσθηκαν σε ώριμη ηλικία, που φανερώνει ότι **ΔΕΝ δεχόντουσαν** το νηπιοβάπτισμα ότι είναι σύμφωνο με την Αγία Γραφή.

Ιστορικά, ο νηπιοβαπτισμός απέκτησε μεγάλη σοβαρότητα εξαιτίας της διαμάχης του **ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ**, υπέρμαχου του βαπτίσματος των νηπίων και του Βρετανού μοναχού **ΠΕΛΑΓΙΟΥ**, υπέρμαχου κατά του νηπιοβαπτίσματος. Η διένεξή τους αυτή, ήταν η αιτία που η τοπική **Σύνοδος της Καρθαγένης** το έτος **418** μ.Χ. καταδίκασε τον Πελάγιο και τους οπαδούς του και επικύρωσε το νηπιοβάπτισμα ως σύμφωνο με τις Γραφές. Το αποτέλεσμα ήταν τον **5**ο μ.Χ. αιώνα να γενικευτεί το νηπιοβάπτισμα, αλλά σαν θεσμός επεκράτησε οριστικά από τον **6**ο μ.Χ. αιώνα και μετά.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ», Αλκιβ. Τζελέπη (**εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** /Κωδικός **23).**

(02**) «Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ», Αλκιβιάδη Τζελέπη** (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" /**Κωδικός **20).**

(03**) «ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ» (**εκδόσεις. **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** /Κωδικός **33).**

(04**)** ……..……..

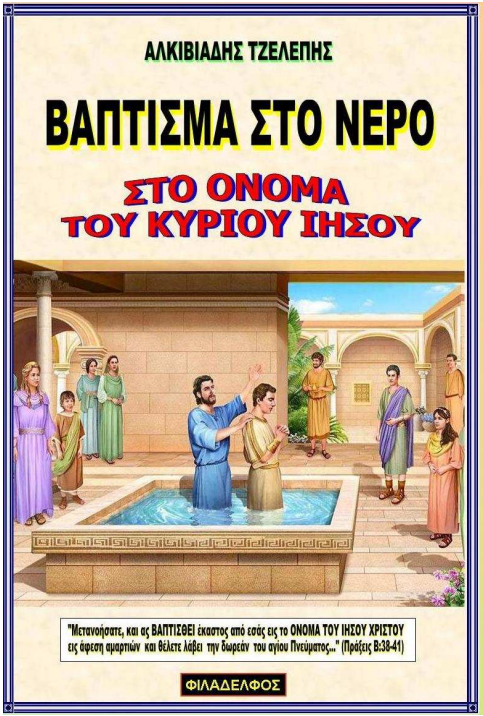

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 17 - 3

Α΄ έκδοση: 04/1997 - Β΄ έκδοση: 04/2003

Ανατύπωση: 2022 - Σελίδες 84

Το βιβλίο αυτό αναλύει με σύντομο τρόπο ένα από τα πιο βασικά θέματα της Βίβλου και αφορά προσωπικά τον κάθε αναγεννημένο πιστό**:**

- **Σε ποιο** ΟΝΟΜΑ πρέπει να βαπτιζόμαστε στο νερό: Στο **«όνομα του ΙΗΣΟΥ»** ή στο όνομα των τίτλων, δηλαδή **«του ΠΑΤΡΟΣ, και του ΥΙΟΥ, και του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ;»**
- **Τι** εφάρμοζε η πρώτη εκκλησία; **Τι** αναφέρεται στις «Πράξεις των Αποστόλων;»
- **Ποια** είναι η ερμηνεία των εδαφίων **Ματθαίος ΚΗ/**28**:19** και **Πράξεις Β/**2**:38;**
- **Ποιοι** πρέπει να βαπτίζονται;
- **Πρέπει** να ακολουθούμε το νηπιοβάπτισμα**;**

Αυτά και πολλά άλλα σημαντικά ερωτήματα που απασχολούν τον κάθε πιστό σχετικά με το βάπτισμα στο νερό βρίσκουν την απάντηση στις σελίδες του βιβλίου αυτού.

11 Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
(Κυριακός δείπνος)

1. Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Η Αγία Γραφή ρητά αναφέρει ότι πρέπει οι πιστοί να τηρούν την τελετή που ονομάζεται **«δείπνος του Κυρίου».** Ο όρος αυτός μόνο μια φορά αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη: *«Όταν λοιπόν συνέρχεσθε επί το αυτό, τούτο δεν είναι να φάγετε* **Κυριακόν δείπνον....***»* (Α' Κορινθίους ΙΑ/**11**:20). Ευρύτατα όμως από την κατεστημένη Ελλαδική εκκλησία χρησιμοποιούνται οι όροι **"Θεία Κοινωνία"** και **"Μεταλαβιά",** χωρίς οι όροι αυτοί να αναφέρονται στην Βίβλο.

Στις Πράξεις ονομάζεται **"κλάση του άρτου":** *«Και ενέμενον εις την διδαχή των αποστόλων και εις την κοινωνία και εις την* **κλάση του άρτου** *και εις τας προσευχάς...»* (Πράξεις Β/**2**:42). Μερίδα ερευνητών και μελετητών της Βίβλου δέχονται ότι η κλάση του άρτου δεν αφορά τον δείπνο του Κυρίου, αλλά την κοπή του άρτου στα κοινά τραπέζια που είχαν οι πρώτοι πιστοί. Αυτή η άποψη δεν συμφωνεί με τις περιγραφές στις Πράξεις Β/**2**:46 και Κ/**20**:7, όπου έχουμε **"κλάση ΑΡΤΟΥ"** (ενικός), που αφορά τον "έναν" άρτο και που συμβολίζει τον Ιησού και όχι **"κλάση ΑΡΤΩΝ"** (πληθυντικός), που αφορά τους πολλούς άρτους που είχαν στα κοινά τραπέζια. Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε παρακάτω.

Ο Κυριακός δείπνος θεσπίστηκε από τον ίδιο τον Ιησού: *«Και ενώ έτρωγον, λαβών ο Ιησούς τον* **ΑΡΤΟΝ,** *και ευλογήσας, έκοψε και έδιδεν εις τους μαθητάς και είπε* **"Λάβετε, φάγετε, τούτο είναι ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ".** *Και λαβών το* **ΠΟΤΗΡΙΟΝ,** *και ευχαριστήσας, έδωκεν εις αυτούς, λέγων* **"Πίετε εξ αυτού πάντες, διότι τούτο είναι ΤΟ ΑΙΜΑ ΜΟΥ το της καινής διαθήκης, το υπέρ πολλών εκχυνόμενον εις άφεση αμαρτιών...."**. (Ματθαίος Κς΄/**26**:26-28 - Βλ. Λουκάς ΚΒ/**22**:19-20, Μάρκος ΙΔ/**14**:22-24). Το ίδιο δίδασκαν οι μαθητές Του και εφάρμοζε όλη η πρώτη αποστολική εκκλησία (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:23-25), όπως θα δού-

με στη συνέχεια με περισσότερες λεπτομέρειες.

2. "ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΜΟΥ"

Ο ίδιος ο Ιησούς εξηγεί για ποιο λόγο πρέπει να τελείται ο δείπνος: ***«Τούτο ποιείτε εις την εμήν ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ»*** (Λουκάς ΚΒ/**22:** 19-20). Το ίδιο ακριβώς δίδασκε και η πρώτη εκκλησία και ο Παύλος επ' αυτού γράφει: ***«Διότι εγώ παρέλαβον από του Κυρίου, εκείνο το οποίον και παρέδωκα εις εσάς, ότι ο Κύριος Ιησούς την νύκτα κατά την οποία παρεδίδετο, έλαβεν ΑΡΤΟΝ, και ευχαριστήσας έκοψε και είπε,*** "**Λάβετε, φάγετε, τούτο είναι το σώμα μου το υπέρ υμών κλώμενον, τούτο κάμνετε εις την ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ Μου**". ***Ομοίως και το ΠΟΤΗΡΙΟΝ, αφού εδείπνησε, λέγων,*** "**Τούτο το ποτήριον είναι η καινή διαθήκη εν τω αίματί μου, τούτο κάμνετε, οσάκις πίνητε, εις την ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ μου**" (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:23-25). Είναι μια αναμνηστική τελετή με την οποία θυμόμαστε ότι ο Ιησούς πρόσφερε το σώμα Του (άρτος) και το αίμα Του (ποτήριον/οίνος) για τη λύτρωσή μας. Κάθε φορά που συμμετέχουμε στον δείπνο του Κυρίου καταγγέλλουμε (γνωστοποιούμε) δημόσια το θάνατο του Κυρίου: ***«Διότι οσάκις αν τρώγετε τον άρτον τούτον, και πίνετε το ποτήριον τούτο, ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΤΕ, μέχρι της ελεύσεως Αυτού»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:26)**.**

Ο δείπνος του Κυρίου είναι ο εορτασμός του "πάσχα" του πιστού κατά την περίοδο της Καινής Διαθήκης. Ο Παύλος αναφερόμενος στον πνευματικό καθαρισμό του πιστού γράφει: ***«Καθαρίσθητε λοιπόν από της παλαιάς ζύμης*** *(αμαρτία)****, διά να είσθε νέον φύραμα, καθώς είσθε άζυμοι*** *(καθαροί)****.*** **Διότι** ***το ΠΑΣΧΑ ΗΜΩΝ εθυσιάσθη υπέρ ημών, ο Χριστός»*** (Α΄ Κορινθίους Ε/**5**:7)**.** Είναι το δικό μας πάσχα ("**πάσχα ημών**"), των λυτρωμένων με το αίμα της θυσίας του Ιησού, αλλά για να το καταλάβουμε αυτό θα πρέπει να αναφέρουμε ποιος ήταν ο συμβολισμός της εορτής του Πάσχα στην Παλαιά Διαθήκη και τι σημαίνει "πάσχα".

3. ΤΟ "ΠΑΣΧΑ" ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, όπως διαβάζουμε στο κεφάλαιο ΚΓ/**23**ο του Λευιτικού ο ίδιος ο Θεός είχε θεσπίσει **επτά**

ετήσιες εορτές και **μία εβδομαδιαία εορτή,** το Σάββατο, οι οποίες κατά σειρά είναι**:** (1) **Πάσχα,** (2) **Αζύμων,** (3) **Δράγματος εκ των Απαρχών του θερισμού,** (4) **Πεντηκοστής, (**5) **Σαλπίγγων, (**6) **Εξιλασμού** και (7) **Σκηνοπηγίας.** Εδώ θα αναφερθούμε με συντομία στην πρώτη εορτή, του Πάσχα, λεπτομέρειες όμως για όλες τις εορτές θα βρείτε στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ"** (κωδικός 40).

Στις 14 του Εβραϊκού μήνα Νισάν είχε διατάξει ο Θεός τους Ισραηλίτες που ήσαν υπόδουλοι στους Αιγυπτίους, δια μέσου του Μωυσή, να σφάξουν ένα αρνί που θα ήταν ***«τέλειον, αρσενικόν ενιαύσιον»*** (Έξοδος ΙΒ/**12**:5) και με το αίμα του να βάψουν τους δύο παραστάτες και το ανώφλιο της θύρας τους, ώστε όταν θα περνούσε ο εξολοθρευτής άγγελος για να επιφέρει το θάνατο επάνω σε κάθε πρωτότοκο της γης Αιγύπτου, αυτοί να έχουν τέλεια προστασία και κάλυψη. Ήταν **η δέκατη πληγή** κατά της σκληροκαρδίας του Φαραώ, που τον ανάγκασε μετά να αφήσει τον υπόδουλο λαό να φύγει. Είναι η γνωστή έξοδος των Ισραηλιτών.

«Πάσχα» είναι Εβραϊκή λέξη, ετυμολογικά προέρχεται από τη ρίζα **«πεσάχ»** και έχει διπλή ονομασία**: (1) «ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΗ»,** γιατί ο άγγελος του Κυρίου είδε στις θύρες το αίμα του αρνίου και τους προσπέρασε, χωρίς να επιφέρει την κρίση του Θεού στα πρωτότοκα των Ισραηλιτών, και (2) **«ΠΕΡΑΣΜΑ»,** που είναι το «πέρασμα» από τη σκλαβιά των Αιγυπτίων στην ελευθερία στην απέναντι όχθη της Ερυθράς Θάλασσας. Ο Θεός είχε παραγγείλει στο λαό Του να φάει το αρνί τη νύκτα εκείνη που θα έκανε κρίση κατά των Αιγυπτίων ψημένο στη φωτιά ***«οπτόν εν πυρί, με άζυμα και με χόρτα πικρά»*** (Έξοδος ΙΒ/**12**:8) και να μην αφήσουν τίποτα ως υπόλοιπο, ότι περισσέψει να το κάψουν στη φωτιά και αυτό ***«είναι πάσχα του Κυρίου»*** (βλ.Έξοδος, κεφ.ΙΒ/**12**).

Όλα αυτά έχουν τυπολογική, συμβολική σημασία. **«Αίγυπτος»** είναι ο κόσμος που βρίσκεται κάτω από την εξουσία του «Φαραώ», τον άρχοντα του κόσμου τούτου, τον Διάβολο. **«Αρνί»** είναι σύμβολο του Ιησού Χριστού, που μέσα στην Βίβλο αναφέρεται ως το ***«αρνίον το εσφαγμένον προ καταβολής κόσμου»*** (βλ. Απο-

κάλυψη ΙΓ/13:8, Α' Πέτρου Γ/3:19, Ησαΐας ΝΓ/53:7, Ιωάννης Α/1:29,36, κλπ). Το **«αίμα»** είναι σύμβολο σωτηρίας και κάλυψης από την οργή του Θεού ενάντια στους απειθούντες. Τότε ο λαός Ισραήλ σώθηκε με το **"αίμα του αρνίου"** που είχε βάλει στις θύρες των σπιτιών του, σήμερα εμείς που βρισκόμαστε μέσα στο σύστημα του Φαραώ του κόσμου τούτου, σωζόμαστε με το πολύτιμο **"αίμα του Ιησού Χριστού"** που χύθηκε επάνω στο σταυρό του Γολγοθά και με το αίμα Του έχουμε βάψει **συμβολικά** τους παραστάτες και το ανώφλιο της καρδιά μας και εφόσον ο Ιησούς Χριστός είναι πλέον ο κύριος της ζωής μας, τότε οι κρίσεις του Θεού ενάντια στην αμαρτία, μας προσπερνούν και δεν μας αγγίζουν. Το αρνί που θα θυσίαζαν έπρεπε να είναι ***«τέλειο, αρσενικό και ενιαύσιο»*** (Έξοδος ΙΒ/12:5) και ***«άμωμο ενιαύσιο»*** (Λευιτικό ΚΓ/23:12), γιατί ο Ιησούς ήταν τέλειος, άμωμος (αναμάρτητος) και θυσιάστηκε σε ώριμη ηλικία (ενιαύσιο).

4. ΤΟ «ΠΑΣΧΑ» ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Σαν ανάμνηση αυτού του γεγονότος, ότι είμαστε παιδιά του Θεού, αναγεννημένα και πλυμένα με το αίμα Του εορτάζουμε το «πάσχα», το πέρασμά μας δηλαδή από τη σκλαβιά του Διαβόλου στην ελευθερία του Ιησού με την τέλεση του **«δείπνου του Κυρίου»** (βλ. Α' Κορινθίους, κεφ.ΙΑ/11). Όταν μετέχουμε του δείπνου του Κυρίου και λαμβάνοντας του ***«άρτου και του ποτήριου*** *(οίνου)****»,*** διακηρύττουμε ότι ο Ιησούς Χριστός με τη θυσία Του **πρόσφερε το ΣΩΜΑ Του** (άρτος) **και το ΑΙΜΑ Του** (ποτήριον) **για να σωθούμε εμείς, για να σωθώ εγώ και εσύ προσωπικά.** Αυτή είναι η αναμνηστική τελετή του «πάσχα» που πρέπει να εορτάζουμε σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού. Ο απόστολος Παύλος διακηρύττει ότι ο Ιησούς Χριστός «πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας».

Η πνευματική πορεία των πιστών, της εκκλησίας του Ιησού Χριστού είναι παράλληλη με την πορεία της εξόδου του λαού Ισραήλ από την Αίγυπτο. Οι Ισραηλίτες βγήκαν θριαμβευτικά από την **ΑΙΓΥΠΤΟ**, πέρασαν με θαυμαστό τρόπο την **ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ**, βρέθηκαν στο **ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ**, όπου ο Θεός τους έδωσε τις εντο-

λές Του και μετά περιπλανήθηκαν στην **ΕΡΗΜΟ** μέχρι να πάνε στη γη της υπόσχεσης του Θεού, στη "γη της επαγγελίας"**.**

Εμείς σήμερα, που ο Παύλος μας αποκαλεί «ο πνευματικός Ισραήλ», δεχόμενοι τη θυσία του αμνού του Θεού, του Ιησού, **αναγεννιόμαστε πνευματικά** και βγαίνουμε έξω από την πνευματική **"ΑΙΓΥΠΤΟ"** του άρχοντα του κόσμου τούτου, του Διαβόλου, περνάμε μέσα από την **"ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ",** που για μας είναι **το βάπτισμα στο νερό** στο όνομα του Εκείνου που μας έσωσε, φθάνουμε στη συνέχεια στο **"ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ"** που για μας είναι η προσωπική μας Πεντηκοστή, δηλαδή **το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Θεού** και στη συνέχεια, έχοντας ΔΥΝΑΜΗ (αναγέννηση) και ΕΞΟΥΣΙΑ (βάπτισμα στο Πνεύμα) στο παντοδύναμο όνομα του Ιησού, βρισκόμαστε στην **"ΕΡΗΜΟ"** του κόσμου και πολεμάμε με τις πονηρές σκοτεινές δυνάμεις, μέχρι να κατακτήσουμε τις υποσχέσεις του Θεού και δεν σταματάμε ούτε και εκεί, γιατί αναφέρει η Βίβλος ότι οι Ισραηλίτες όταν μπήκαν στη γη της επαγγελίας, στην Χαναάν ***«έπραξαν πονηρά ενώπιον του Κυρίου»,*** γεγονός που σημαίνει ο πνευματικός πόλεμος με το σύστημα του Φαραώ του κόσμου τούτου δεν σταματά, αλλά συνεχίζεται μέχρι την ένδοξη έλευση του Ιησού Χριστού, που θα επιφέρει την ολοκληρωτική συντριβή στον Διάβολο και το σατανικό του σύστημα**.**

Το "πάσχα" των αναγεννημένων πιστών είναι η τέλεση του δείπνου του Κυρίου. Οι εορτές της Παλαιάς Διαθήκης δεν ισχύουν πλέον, καθόσον ή εκπληρώθηκαν ή καταργήθηκαν. **Όλες οι εορτές που σήμερα έχουν καθιερωθεί είναι ανθρώπινες ενέργειες και αναβίωση αρχαίων δοξασιών με χριστιανικό μανδύα** (Πάσχα, Χριστούγεννα, εορτές αγίων, κλπ) και έρχονται σε αντίθεση με τη διδασκαλία του Κυρίου Ιησού και των αποστόλων. Η εντολή του Λόγου του Θεού είναι ο λαός του Θεού να βγει έξω από το σύστημα του κόσμου τούτου: ***«*Εξέλθετε** *εκ μέσου αυτών και* **αποχωρίσθητε,** *λέγει Κύριος, και* **μη εγγίσητε** *ακάθαρτον, και εγώ θέλω σας δεχθεί»* (Β΄ Κορινθίους ς'/**6**:17 - Βλ. Αποκάλυψη ΙΗ/**18**:4).

5. ΕΙΔΟΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕΝΟΥ ΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥ

Ο "άρτος" συμβολίζει το ΣΩΜΑ του Ιησού, που κόπηκε

για να λυτρωθούμε εμείς, γι' αυτό ο άρτος που χρησιμοποιούμε στον δείπνο του Κυρίου **ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ** (σύμφωνα με την Γραφή) **ΣΥΜΒΟΛΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΜΑΡΤΙΑ** και ένα τέτοιο στοιχείο είναι η **ζύμη** (προζύμι ή ζυμάρι), που είναι σύμβολο υποκρισίας, ψευδοδιδασκαλίας, κακίας, πονηρίας και πορνείας (βλ. Λουκάς ΙΒ/**12**:1**,** Ματθαίος Ις΄/**16**:5-12**,** Γαλάτες Ε/**5**:9**,** κλπ). Για τον λόγο αυτό ο Θεός είχε διατάξει του Ισραηλίτες, τι βνα κάνουν: ***«Και θέλουν φάγει το κρέας την νύκταν εκείνην, ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ, με ΑΖΥΜΑ, (και) με ΠΙΚΡΑ ΧΟΡΤΑ…»*** (Έξοδος ΙΒ/**12**:8). Τα άζυμα που έφτιαχναν για να εορτάσουν το Πάσχα ήταν από τέσσερα στοιχεία, από **αλεύρι, νερό, λάδι** και **αλάτι**, τα οποία όλα συμβολίζουν τον Ιησού Χριστό.

Ο άρτος που θα χρησιμοποιούμε για την τέλεση του δείπνου του Κυρίου **θα πρέπει να είναι ΑΖΥΜΟΣ**, αλλιώς χαλάει ο τύπος που συμβολίζει, τον Ιησού: ***«Δεν θέλεις προσφέρει το αίμα της θυσίας με άρτον ΕΝΖΥΜΟΝ»*** (Έξοδος ΚΓ/**23**:18). Το ένζυμο (προζύμι) φουσκώνει το ψωμί, κάτι που συμβολίζει την **υπερηφάνεια,** αλλά ο Ιησούς Χριστός ήταν ταπεινός και υπάκουος κατά πάντα στο θέλημα του Πατέρα (βλ. Φιλιππησίους Β/**2**:5-11**,** Ματθαίος Κς΄/**26**:39-42**,** Ιωάννης Ι'/**10**:18**,** Εβραίους Ε/**5**:8**,** κλπ). Εάν χρησιμοποιούμε "ένζυμο άρτο" και απλώνουμε το χέρι μας για να πάρουμε τον άρτο, διακηρύττουμε, ακούσια ή εκούσια, ότι γι' εμάς πέθανε, όχι ο **"αζυμος (αναμάρτητος) Ιησούς",** αλλά πέθανε ο **"ένζυμος (αμαρτωλός) Ιησούς".** Μη γένοιτο όμως να συμβαίνει κάτι τέτοιο.

Πιστεύω ότι, **εφόσον** έχουμε επίγνωση της αλήθειας αυτής και λαμβάνουμε μέρος σε Κυριακό δείπνο, που χρησιμοποιείται ένζυμος άρτος, δεν ευαρεστούμαι τον Κύριο με την ενέργειά μας αυτή και κατά συνέπεια δεν γινόμαστε μέτοχοι των ευλογιών Του, που απορρέουν από την υπακοή στον Λόγο Του.

Όσοι όμως **δεν έχουν την παραπάνω αποκάλυψη** και χρησιμοποιούν ένζυμο άρτο, ο Θεός κάνει αποδεκτή την ενέργειά τους, γιατί βλέπει την καρδιά τους ότι θέλουν να μένουν πιστοί και υπάκουοι στον Λόγο Του και ότι έκαναν, το έκαναν **μέσα στην**

άγνοιά τους. Όταν όμως γνωρίσουν την αλήθεια, τότε θα πρέπει να λάβουν υπεύθυνη θέση στο θέμα αυτό και να ευαρεστήσουν τον Κύριο, υπακούοντας στον Λόγο Του.

Το "ποτήριον" (ο οίνος) **συμβολίζει το ΑΙΜΑ του Ιησού,** που χύθηκε για την κάλυψη των δικών μας αμαρτιών και επειδή το αίμα είναι κόκκινο, πρέπει και ο οίνος που χρησιμοποιείται στον δείπνο του Κυρίου να είναι κόκκινος, για να μη χαλάει ο τύπος της διδαχής. Ολόκληρη η Καινή Διαθήκη περιέχεται σε τύπους μέσα στην Παλαιά Διαθήκη, γι' αυτό δεν πρέπει να τους αλλοιώνουμε. Εάν γνωρίζουμε τους συμβολισμούς των "τύπων", είναι πολύ δύσκολο να μας εξαπατήσει ο Διάβολος και να πέσουμε σε πλάνη.

Ο Παύλος γράφει: ***«Το πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών ο Χριστός»*** (Α΄ Κορινθίους Ε/**5**:6-8). Ο δείπνος του Κυρίου είναι σήμερα το δικό μας "πάσχα", είναι δηλαδή το "πέρασμά" μας από τη σκλαβιά της αμαρτίας στην ελευθερία του Ιησού Χριστού και τελούμε τον δείπνο σε ανάμνηση της θυσίας Του και έτσι κάθε φορά που λαμβάνουμε μέρος καταγγέλλουμε το θάνατό Του ενώπιον των ανθρώπων και των αγγέλων (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:26), γι' αυτό πρέπει να χρησιμοποιούμε τον τύπο που μας δίνει ο Λόγος του Θεού, δηλαδή **ΑΖΥΜΟ ΑΡΤΟ** και **ΚΟΚΚΙΝΟ ΟΙΝΟ,** για να είμαστε ευάρεστοι στον Κύριό μας και σωτήρα μας Ιησού.

6. <u>ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΤΟΝ ΔΕΙΠΝΟ</u>

Για να συμμετέχει κάποιος στον Δείπνο του Κυρίου απαραίτητη προϋπόθεση είναι να έχει αναγνωρίσει τον Ιησού σαν προσωπικό του σωτήρα και λυτρωτή, να είναι δηλαδή αναγεννημένο μέλος του σώματος της εκκλησίας του Χριστού. Στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε ότι μετείχαν του Δείπνου μόνον οι πιστοί και κανείς άλλος (βλ. Πράξεις Β/**2**:41-47, Κς΄/**26**:7, κλπ). Γιατί συνέβαινε αυτό;

<u>Εφόσον</u> το ΠΑΣΧΑ (θυσία αρνιού) που είχε διατάξει ο Θεός τους υπόδουλους Ισραηλίτες στην Αίγυπτο ήταν **"τύπος"** της μελλοντικής θυσίας του Μεσσία και **<u>εφόσον</u>** ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (θάνατος Ιησού) είναι το **"αντίτυπον",** η εκπλήρωσή του,

θα πρέπει στην περίοδο της Καινής Διαθήκης να εφαρμόζουμε συμβολικά στον δείπνο του Κυρίου κατά πάντα, όσα ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες.

Κανείς, είτε αυτόχθων, είτε ξένος και πάροικος, είτε δούλος, δεν μπορούσε να συμμετέχει στο Πάσχα εάν πρώτα δεν είχε **"περιτμηθεί"** (βλ. Έξοδος ΙΒ/**12**:43-49). Η περιτομή που ο Θεός είχε διατάξει τον Αβραάμ, σαν σημείο τήρησης της διαθήκης μαζί Του ήταν ο "τύπος" (Γένεση ΙΖ/**17**:10-12). Στην Καινή Διαθήκη το "αντίτυπο" (η εκπλήρωση) είναι το βάπτισμα του πιστού στο νερό: ***«...Εις τον οποίον** (Ιησού) **και περιετμήθητε με** **περιτομήν αχειροποίητον,** **απεκδυθέντες το σώμα των αμαρτιών της σαρκός διά της περιτομής του Χριστού, συνταφέντες μετ' Αυτού** **εις το βάπτισμα,** **διά του οποίου και συνανέστητε...»*** (Κολοσσαείς Β/**2**:11-12)**.** Αυτό σημαίνει ότι στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, δεν μπορεί κανείς να συμμετέχει στο **χριστιανικό πάσχα**, στο δείπνο του Κυρίου, εάν πρώτα δεν έχει πνευματικά περιτμηθεί, εάν δηλαδή δεν έχει πρώτα βαπτισθεί στο νερό, γιατί σε αντίθετη περίπτωση χαλάει ο τύπος και δεν ευαρεστούμε τον Θεό. Σήμερα, η πλειοψηφία των εκκλησιών δεν εφαρμόζει αυτόν τον τύπο της διδαχής του Λόγου του Θεού και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να υπάρχει πνευματική στασιμότητα και χλιαρότητα στο σώμα του Χριστού.

Ο Παύλος επισημαίνει τις φοβερές συνέπειες αυτών που συμμετέχουν στον Κυριακό δείπνο ανάξια: ***«Ώστε, όποιος τρώγει τον άρτον τούτον, ή πίνει το ποτήριον του Κυρίου*** **ΑΝΑΞΙΩΣ,** ***ένοχος θέλει είσθαι του σώματος και του αίματος του Κυρίου.*** **Ας δοκιμάζει** ***δε εαυτόν ο άνθρωπος και ούτως ας τρώγει εκ του άρτου και ας πίνει εκ του ποτηρίου.*** **Διότι ο τρώγων και ο πίνων ΑΝΑΞΙΩΣ, τρώγει και πίνει κατάκρισιν εις εαυτόν,** ***ΜΗ ΔΙΑΚΡΙΝΩΝ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:27-29). Μετέχουν αναξίως του δείπνου **(α)** **αυτοί** που είναι αναγεννημένοι, αλλά δεν διακρίνουν το θυσιασθέν σώμα του Κυρίου Ιησού και κάνουν κοινό το αίμα της διαθήκης και μία από τις βασικές αιτίες είναι η ανυπακοή τους στο θέλημα του Θεού, και **(β)** **αυτοί** που δεν έχουν λυτρωθεί με το αίμα της θυσίας του Ιησού και βρίσκονται έξω από τις επαγγελίες του Θεού. Ο Παύλος αναφέρεται στο αποτέλεσμα αυ-

τής της κατάστασης**:** ***«Δια τούτο υπάρχουν μεταξύ σας*** **πολλοί** ***ΑΣΘΕΝΕΙΣ και ΑΡΡΩΣΤΟΙ και ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΥΝ ικανοί»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:30). Υπάρχουν **πνευματικά** ασθενείς, **σωματικά** άρρωστοι και πολλοί θάνατοι.

Αυτός είναι ένας βασικός λόγος που η χώρα μας και γενικά ο κόσμος ολόκληρος είναι γεμάτος από αρρώστιες και προβλήματα. Ο Λόγος του Θεού είναι αποκαλυπτικός στο θέμα αυτό: ***«Δεν δύνασθε <u>να πίνετε</u>*** *(και)* ***το*** **"ποτήριον του Κυρίου"** ***και το*** **"ποτήριον των δαιμονίων·** ***δεν δύνασθε <u>να είσθε μέτοχοι</u>*** *(και)* ***της*** **"τράπεζας του Κυρίου"** ***και της*** **"τράπεζας των δαιμονίων"»** (Α΄ Κορινθίους Ι'/**10**:21). Αυτό σήμερα είναι μια τραγική πραγματικότητα, **τόσο** μέσα στον αποστάτη από τον Θεό κόσμο, **όσο** και από την εκκλησία, που έχει συμβιβαστεί με το σύστημα του κόσμου και χωλαίνει μεταξύ δύο φρονημάτων.

Μια ακόμα απαραίτητη προϋπόθεση για να συμμετέχει ο πιστός στον δείπνο του Κυρίου είναι, εάν έχει κάτι εναντίον κάποιου, να συμφιλιωθεί μαζί του για να είναι η θυσία και η λατρεία της καρδιάς του ευπρόσδεκτη στον Κύριο, πρέπει η καρδιά του να καθαριστεί από κάθε τι «ένζυμον». Οι Ισραηλίτες έπρεπε, πριν σφάξουν το αρνί, να αποβάλλουν από τα σπίτια τους **κάθε ένζυμο άρτο** (Έξοδος ΙΒ/**12**:18-20)**.** Πρέπει και εμείς πριν λάβουμε μέρος στον δείπνο **να καθαρίσουμε το σώμα μας**, που είναι ο πνευματικός οίκος του Θεού, από κάθε τι το ένζυμο, από κάθε αμαρτία που φιλοξενούμε, υπακούοντας με χαρά στον Λόγο Του.

7. <u>Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ</u>

Ο δείπνος του Κυρίου, εκτός από τα προαναφερόμενα, συμβολίζει και την ενότητα των πιστών σαν ΕΝΑ ΣΩΜΑ εν Χριστώ Ιησού: ***«Το <u>ΠΟΤΗΡΙΟΝ</u> της ευλογίας, το οποίον ευλογούμεν, δεν είναι*** **κοινωνία του αίματος** ***του Χριστού; Ο <u>ΑΡΤΟΣ,</u> τον οποίον κόπτομεν, δεν είναι*** **κοινωνία του σώματος** ***του Χριστού;*** **ΔΙΟΤΙ** ***"ΕΙΣ*** *(ένας)* ***άρτος", "ΕΝ*** *(ένα)* ***σώμα" είμεθα οι πολλοί· επειδή πάντες εκ του ΕΝΟΣ άρτου μετέχομεν….»*** (Α' Κορινθίους Ι'/**10**:16-17).

Ολόκληρος ο άρτος που χρησιμοποιείται στον Κυριακό δείπνο, πριν κοπεί, συμβολίζει το **«ένα σώμα»** των λυτρωμένων

πιστών. **Το αλεύρι** από το οποίο έγινε ο άρτος, προέρχεται από πολλούς **κόκκους σίτου**, που πιθανόν να αναπτύχθηκαν χωριστά σε **διαφορετικούς αγρούς**, αλλά με τη μέθοδο της αρτοποιείας ενώθηκαν και έγιναν **«είς άρτος».** Έτσι γίνεται και με τα παιδιά του Θεού (πολλοί, σε διάφορα μέρη και χωρισμένοι μεταξύ τους), δια του αίματος του Ιησού ενώθηκαν και η φύση τους μεταβλήθηκε από αμαρτωλή σε άγια και έγιναν ***«ΕΙΣ άρτος, ΕΝ σώμα ….επειδή πάντες εκ του ΕΝΟΣ άρτου μετέχομεν…».***

Ο «ένας άρτος» αντιπροσωπεύει την ενότητα πιστών μέσα στο άγιο σώμα του Ιησού, ο οποίος είναι ο ***«άρτος της ζωής, ο καταβάς εκ του ουρανού»*** (Ιωάννης ς'/6:41,51,58) και πρέπει ο πιστός να τρώγει συνέχεια από τον "άρτο της ζωής" για να συντηρείται πνευματικά και μάλιστα να τον "τρώγει" ΟΛΟΚΛΗΡΟ**.** Ο Ιησούς είπε: ***«Εγώ είμαι η οδός και η αλήθεια και η ζωή· ουδείς έρχεται προς τον Πατέρα, ειμή δι' Εμού»*** (Ιωάννης ΙΔ/14:6) και για να είναι ο Ιησούς η ζωή της εκκλησίας, πρέπει ο Λόγος Του να γίνει μέσα μας βίωμα και να μην είναι κάτι το τυπικό.

Ο Θεός για να απεικονίσει αυτή την όμορφη αυτή αλήθεια στην Παλαιά Διαθήκη, είχε διατάξει τους Ισραηλίτες τη νύχτα που θα έτρωγαν το αρνί μέσα στην Αίγυπτο, ότι **έπρεπε να το φάνε ΟΛΟΚΛΗΡΟ** και να μην αφήσουν το παραμικρό απ' αυτό, γιατί το ΑΡΝΙ συμβόλιζε τον ΙΗΣΟΥ και ο Ιησούς πνευματικά "τρώγεται" **ολόκληρος**, δεν υπάρχει κάτι που μην τρώγεται σ' Αυτόν (βλ. Έξοδος ΙΒ/12:9-10)**.**

8. ΧΡΟΝΟΣ και ΤΟΠΟΣ ΤΕΛΕΣΗΣ ΤΟΥ ΔΕΙΠΝΟΥ

Πολλές χριστιανικές ομολογίες αναγεννημένων πιστών διδάσκουν ότι η πρώτη αποστολική εκκλησία τελούσε τον δείπνο του Κυρίου την Πρώτη ημέρα της εβδομάδος, γι' αυτό έχουν καθιερώσει να τελούν τον δείπνο του Κυρίου κάθε εβδομάδα, την σημερινή Κυριακή. Αυτό το στηρίζουν στις Πράξεις που γράφει: ***«Και εις την πρώτη ημέρα της εβδομάδος ενώ οι μαθηταί ήσαν συνηγμένοι διά την* κλάσιν του άρτου*, ο Παύλος διελέγετο προς αυτούς, μέλλων να αναχωρήσει τη επαύριον, και παρέτεινε τον λόγον* μέχρι μεσονυκτίου*»*** (Πράξεις Κ/20:7). Διαβάζοντες όμως προσεκτι-

κά ολόκληρο το Κ'/**20**ό κεφάλαιο των Πράξεων βλέπουμε ότι η περιγραφή που γίνεται δεν έχει κανένα **θεολογικό** (ερμηνευτικό) χαρακτήρα, αλλά πρόκειται για μια **ιστορική** περιγραφή, καθόσον ο Λόγος του Θεού περιγράφει τις μετακινήσεις και τα γεγονότα που αφορούν τον Παύλο και τη συνοδεία του.

Στις Πράξεις των Αποστόλων **ΚΑΜΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ** δεν γίνεται και **ΚΑΜΙΑ ΕΝΤΟΛΗ** δεν δίνεται για τον δείπνο του Κυρίου. Αυτοί που δέχονται την παραπάνω άποψη, διδάσκουν το μισό εδάφιο, δηλαδή να γίνεται μεν η τέλεση του δείπνου κατά την Πρώτη ημέρα της εβδομάδας (σημερινή Κυριακή), αλλά όχι όμως και **"να παρατείνεται ο λόγος μέχρι το μεσονύχτιο"**, όπως έκανε ο Παύλος στην περίπτωση αυτή, που σημαίνει ότι ο δείπνος έγινε την επόμενη ημέρα.

Το αρχαίο κείμενο δεν γράφει *«ενώ οι μαθητές* **ΗΣΑΝ συνηγμένοι** *διά την κλάση του άρτου»*, αλλά γράφει *«***συνηγμένων ΗΜΩΝ** *κλάσαι άρτον»*, δηλαδή **"ενώ ΕΜΕΙΣ** (όχι **"ήσαν"** αυτοί) **συναχθήκαμε για την κλάση του άρτου",** που σημαίνει ότι ο απόστολος Παύλος με τους συνεργάτες του (πριν φύγουν) είχαν πάρει αποκλειστικά την πρωτοβουλία, **(1ο)** να γίνει η συνάθροιση για να τους μιλήσει τον Λόγο του Θεού και **(2ο)** να κόψουν και τον άρτο. Συνέβηκε όμως ο Παύλος να παρατείνει τον λόγο, κηρύττοντας μέχρι το πρωί, με αποτέλεσμα να κόψουν τον άρτο την επόμενη ημέρα της εβδομάδας.

Άλλωστε, δεν γνωρίζουμε **ποια ώρα της ημέρας** ξεκίνησε η συγκέντρωση, γιατί η ημέρα των Ιουδαίων άλλαζε στις 6 το απόγευμα και όχι στις 12 τα μεσάνυχτα όπως γίνεται σήμερα. Εάν συγκεντρώθηκαν το Σάββατο το βράδυ (έβδομη ημέρα), μετά τις 6 ώρα, για τους Ιουδαίους ήταν "Πρώτη ημέρα" και το επόμενο πρωινό ήταν πάλι η ίδια ημέρα (Πρώτη). Ότι και να είχε συμβεί, το γεγονός δεν αλλάζει, καθόσον εδώ έχουμε μία καθαρά ιστορική αφήγηση των γεγονότων και τίποτα άλλο.

Όλη η λάθος διδασκαλία για την ημέρα τέλεσης του Κυριακού δείπνου ξεκινάει από μια γενική λάθος διδασκαλία που είναι ότι **η πρώτη αποστολική εκκλησία τηρούσε σαν ιδιαίτερη**

ημέρα ανάπαυσης και λατρείας του Κυρίου την (σημερινή) Κυριακή, στην οποία μεταφέρθηκε το Ιουδαϊκό Σάββατο. Αυτό όμως δεν ισχύει, όπως επίσης δεν ισχύει ότι η πρώτη εκκλησία τηρούσε το Ιουδαϊκό Σάββατο. Το Σάββατο, ούτε καταργήθηκε, ούτε μεταφέρθηκε, αλλά **εκπληρώθηκε,** γι' αυτό και δεν ισχύει στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Το "σάββατο" (ανάπαυση) του αναγεννημένου πιστού είναι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα. Για το θέμα αυτό διαβάστε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ - Η ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ"** (κωδικός 22).

Διαβάζουμε στις Πράξεις ότι οι πιστοί της πρώτης εκκλησίας ***«ενέμενον εις την διδαχή των αποστόλων ΚΑΙ εις την κοινωνία ΚΑΙ εις την κλάση του άρτου ΚΑΙ εις τις προσευχές»*** (Πράξεις Β/2:42), χωρίς όμως να αναφέρεται κάθε πότε, ποια ημέρα, γινόντουσαν αυτά. Λίγο πιο κάτω όμως, στο ίδιο κεφάλαιο, γράφει ***«...και* καθ' ημέραν *εμμένοντες ομοθυμαδόν εις το ιερόν και* κόπτοντες τον άρτον *κατ' οίκους, μετελάμβανον την τροφήν με αγαλλίαση και (με) απλότητα καρδίας»*** (Πράξεις Β/2:46), που δείχνει πολύ καθαρά ότι αυτό το έκαναν **ΚΑΘΕ ΗΜΕΡΑ**, κάτω βέβαια από την επίβλεψη των αποστόλων.

Το ερώτημα είναι: **"Γιατί δεν έκαναν την κλάση του άρτου κάθε εβδομάδα, την Πρώτη ημέρα, σύμφωνα με αυτούς που διδάσκουν αυτή τη διδαχή; Μήπως έκαναν λάθος;"** Όχι δεν έκαναν λάθος οι απόστολοι, αλλά υπήρχε μεγάλη πνευματική ανάγκη να βρίσκονται συνέχεια μαζί και να καταγγέλλουν τον **πρόσφατο** θάνατο του Κυρίου Ιησού. Η περιγραφή ***«κόπτοντες τον άρτον κατ' ΟΙΚΟΥΣ»*** φανερώνει ότι ο δείπνος του Κυρίου μπορεί να γίνεται σε οποιονδήποτε χώρο συναθροίζονται οι πιστοί, ακόμα και σε σπίτια (οίκους). Στην Καινή Διαθήκη δεν υπάρχουν "ιεροί χώροι", δεν υπάρχουν "επίγειοι ναοί", αλλά ο πιστός είναι ***«ναός του Θεού του ζώντος»*** (Α' Κορινθίους Γ/3:16-17, Β' Κορινθίους ς'/6:16), γι' αυτό οι χώροι "...γίνονται" ιεροί, όταν μέσα σ' αυτούς υπάρχουν άγιοι άνθρωποι που λατρεύουν τον Κύριο και λυτρωτή τους.

Άρα, τι είναι Βιβλικό, για το πότε πρέπει να τελείται ο δείπνος του Κυρίου**;** Κάθε **ημέρα;** Κάθε **εβδομάδα;** Κάθε **μήνα;**

Κάθε **πότε;** Η αναμνηστική αυτή τελετή **δεν πρέπει** να τελείται μέσα σε αυστηρά τακτικά χρονικά διαστήματα, που εάν τα παραβούμε θα έχουμε ενοχές και κατάκριση ότι αμαρτήσαμε, αυτός είναι ο θρησκευτικός ανθρώπινος τρόπος, που βάζει δεσμά και νόμους στον πιστό.

Ο Λόγος του Θεού μας παραγγέλλει ότι ο δείπνος του Κυρίου γίνεται ***«οσάκις αν...»*****,** δηλαδή θα γίνεται με την οδηγία και την ελευθερία του Πνεύματος του Θεού, καταγγέλλοντες συνέχεια το θάνατο του Κυρίου Ιησού, μέχρι να έρθει και πάλι ντυμένος με τη δόξα Του: ***«Διότι* οσάκις *αν τρώγετε τον άρτον τούτον και πίνετε το ποτήριον τούτο, τον θάνατον του Κυρίου* καταγγέλλετε, *μέχρι της ελεύσεως Αυτού...»*** **(**Α' Κορινθίους ΙΑ/**11**:26). Ο δείπνος του Κυρίου στην περίοδο της Καινής Διαθήκης είναι το **«πάσχα»** του πιστού. Δεν τελείται πλέον κάθε χρόνο, όπως γινόταν με το Πάσχα των Ιουδαίων, αλλά **«οσάκις...»**, γι' αυτό ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΤΑΚΡΙΝΕΤΑΙ καμιά χριστιανική ομολογία εάν εκτελεί την εντολή για τον δείπνο **ή** μία φορά την εβδομάδα, **ή** κάθε δεύτερη εβδομάδα, **ή** μια φορά το μήνα, **ή** περισσότερες φορές μέσα την εβδομάδα, **ή** με κάποιον άλλον τρόπο.

9. Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ και Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Το θρησκευτικό κατεστημένο διδάσκει ότι για να «κοινωνήσει» κάποιος πρέπει να έχει νηστέψει δυο ή τρεις ημέρες πριν και την ίδια ημέρα να μην έχει φάει απολύτως τίποτα. Πουθενά η Αγία Γραφή δεν το διδάσκει αυτό, αντίθετα ο απόστολος Παύλος γράφει ότι η αποχή από το φαγητό είναι διδασκαλία δαιμονίων και πνευμάτων πλάνης ***«...εμποδιζόντων τον γάμον, (προσταζόντων) ΑΠΟΧΗ ΒΡΩΜΑΤΩΝ, τα οποία ο Θεός έκτισε διά να μεταλαμβάνουν μετά ευχαριστίας οι πιστοί και ΟΙ ΓΝΩΡΙΣΑΝΤΕΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ»*** (Α' Τιμόθεου Δ/**4**:1-4)**.**

Ο Ιησούς που θέσπισε τον αναμνηστικό δείπνο της θυσίας Του το βράδυ πριν συλληφθεί, **συνέφαγε** με τους μαθητές Του, γι' αυτό είναι λάθος να "επιβάλλεται" η αποχή από τις τροφές για να λάβει κάποιος την "θεία κοινωνία" και ακόμα το πιο παράδοξο είναι ότι κατά την περίοδο της νηστείας, δεν επιτρέπουν στον άν-

θρωπο να τρώει **καθαρές τροφές** (υγιεινές), αλλά του επιτρέπουν να τρώει σαν "νηστίσιμες", αυτές που σύμφωνα με το Λευιτικό ΙΑ/**11** είναι **ακάθαρτες** (χταπόδι, καλαμάρια, κλπ). Αυτό είναι κάτι που πρέπει να προβληματίζει σοβαρά τον πιστό, γιατί ο Διάβολος πάντοτε **αντιστρέφει** τον Λόγο του Θεού και βάζει δεσμά στον άνθρωπο και τον έχει αιχμάλωτο στην άγνοια και στην πλάνη.

Παρατηρείται το θλιβερό φαινόμενο ότι ο άνθρωπος ενώ **από τη μια μεριά** προσπαθεί να μην φάει για να καθαριστεί σωματικά και να λάβει μέρος στον δείπνο του Κυρίου (**"θεία κοινωνία"**), **από την άλλη όμως μεριά** η καρδιά του να μην είναι καθαρή και ευθεία ενώπιον του Θεού. Ο Ιησούς είπε: ***«Δεν μολύνει τον άνθρωπον* το εισερχόμενον *εις το στόμα, αλλά (μολύνει)* το εξερχόμενον *εκ του στόματος…»*** (Ματθαίος ΙΕ/**15**:11). Ο Κύριος δεν θέλει να νηστέψουμε το φαγητό, ώστε να μετέχουμε του δείπνου, αλλά θέλει να "νηστέψουμε" πνευματικά από την αμαρτία.

Τα παραπάνω *"περί νηστείας",* όπως και το παρακάτω θέμα *"περί μετουσίωσης",* αφορούν αυτούς **που δεν έχουν δεχθεί τον Ιησού** ως κύριο της ζωής τους και ακολουθούν το τυπολατρικό της κατεστημένης εκκλησίας, πιστεύοντας ότι, αφού "κοινωνήσουν" και εφόσον πριν έχουν εξομολογηθεί και νηστέψει, οι αμαρτίες τους συγχωρούνται. Οι αναγεννημένοι όμως πιστοί γνωρίζουν ότι για να μετέχουν του δείπνου του Κυρίου πρέπει να είναι πνευματικά περιτμημένοι και συνέχεια να "καθαρίζουν" (σε ενεστώτα χρόνο) τη ζωή τους από πνευματικά άζυμα, να έχουν ζωή υπακοής στον Θεό, ώστε να Τον ευαρεστούν.

10. ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΤΗΤΑ ή ΜΕΤΟΥΣΙΩΣΗ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

Σύμφωνα με την τυπολογία της Αγίας Γραφής ο "άρτος" και το "ποτήριον" (οίνος) συμβολίζουν το ΣΩΜΑ και το ΑΙΜΑ του Ιησού Χριστού. Σήμερα διδάσκεται από την κατεστημένη εκκλησία ότι **τα σύμβολα αυτά "αγιάζονται" επάνω στην Αγία Τράπεζα και μετουσιώνονται σε πραγματικό ΣΩΜΑ και ΑΙΜΑ του Ιησού.** Αυτή η διδασκαλία είναι αντίθετη με τον Λόγο του Θεού για τους παρακάτω λόγους**:**

(α) Κάθε Κυριακή, που τελείται η Θεία Λειτουργία, ο Ιησούς Χριστός **σταυρώνεται ξανά** (αναίμακτα), με αποτέλεσμα το λυτρωτικό έργο Του και η θυσία Του στον Γολγοθά να καταργείται, γιατί η Γραφή αναφέρει πως η θυσία του Ιησού ήταν **"ΑΠΑΞ",** μια για πάντα (Εβραίους Ζ/**7**:27, Θ/**9**:26, Ι'/**10**:10)**.**

(β) Όταν ο Ιησούς έκανε θαύματα, αυτά ήσαν πραγματικά. Για παράδειγμα στην πόλη Κανά μετέτρεψε το νερό σε κρασί (Ιωάννης Β/**2**:1-12). Εάν θα κάναμε χημική ανάλυση θα βλέπαμε ότι αυτό ήταν πραγματικό κρασί. Όταν λοιπόν λέμε ότι γίνεται μετουσίωση του ΑΡΤΟΥ και του ΟΙΝΟΥ **σε πραγματικό ΣΩΜΑ και ΑΙΜΑ του Κυρίου,** τότε αυτό δεν θα είναι κάτι το συμβολικό ή θα έχει μεταφορική έννοια, αλλά σύμφωνα με τη διδασκαλία τους θα πρέπει να έχει και την ανάλογη χημική σύσταση του αίματος. Φυσικά κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει, γιατί τότε, όσοι "κοινωνούν" θα ήσαν ανθρωποφάγοι**.**

Είναι λάθος που στηρίζουν τη διδασκαλία της μετουσίωσης στα λόγια του Ιησού: ***«Εάν δεν φάγετε την σάρκα του Υιού του ανθρώπου και πίετε το αίμα αυτού, δεν έχετε ζωήν εις τους εαυτούς*** *(σας).* ***Όποιος τρώγει την σάρκα Μου και πίνει το αίμα Μου, έχει ζωήν αιώνιον, και εγώ θέλω αναστήσει αυτόν εις την εσχάτη ημέρα....»*** (Ιωάννης ς'/**6**:53-54)**....».** Ο ίδιος ο Ιησούς, πριν πει αυτά τα λόγια, είχε δώσει και την εξήγηση, αποκαλώντας τον εαυτό Του ως τον "άρτο της ζωής", που είναι οι λόγοι Του, τους οποίους έπρεπε να "φάνε" πνευματικά (Ιωάννης ς'/**6**:535-40,63)**.** Για το θέμα αυτό και τους συμβολισμούς που υπάρχουν, αναφερθήκαμε όταν μιλήσαμε για τον συμβολισμό της ενότητας του σώματος του Χριστού όταν μετέχουμε στον δείπνο του Κυρίου.

Ο Λόγος του Θεού αναφέρει με σαφήνεια ότι ο δείπνος του Κυρίου είναι μια αναμνηστική τελετή**:** ***«Τούτο ποιείτε εις την ΕΜΗΝ ανάμνησιν....»***. Ο Ιησούς είπε ***"αυτό να το κάνετε στη δική ΜΟΥ ανάμνηση"*** (Λουκάς ΚΒ/**22**:19, Α' Κορινθίους ΙΑ/**11**:23-25).

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ - Η Ημέρα του Κυρίου», Αλκιβιάδη Τζελέπη (**εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** /Κωδικός **22).**

(02) **«ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ», Αλκ. Τζελέπη** (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" /**Κωδ. **20).**

(03) ……

(04) ……

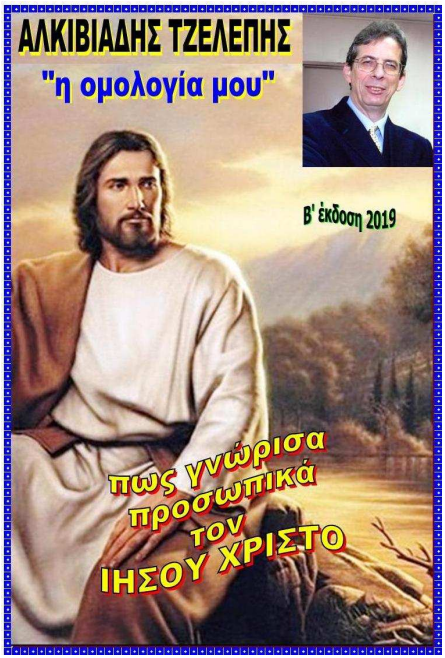

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 34 - 0

Α΄ έκδοση: 11/2007 ❖ Β΄ έκδοση: 11/2019

Αρχική έκδοση: 03/1998 ❖ Σελίδες 88

Στο βιβλίο αυτό περιγράφεται με σύντομο, αλλά και με γλαφυρό τρόπο η ΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΜΑΡΤΥΡΙΑ του συγγραφέα Αλκιβιάδη Τζελέπη.

Περιγράφεται **πως** αναγεννήθηκε και βαπτίσθηκε με το άγιο Πνεύμα του Θεού, **ποιοι** άνθρωποι ήταν γι' αυτόν πνευματικά στηρίγματα, **πως** και με ποιους συνεργάστηκε μέσα στο έργο του Θεού, **τι** προβλήματα είχε σαν αναγεννημένος πιστός στη δουλειά του, **πως** τα πνευματικά βιβλία που έχει γράψει έγιναν μια πηγή ευλογίας για εκατοντάδες ανθρώπους σε Ελλάδα και εξωτερικό και **πως** ο Κύριος τον έχρισε και τον οδήγησε να εργαστεί ως κήρυκας του Λόγου του, μεταφέροντας το μήνυμα του ευαγγελίου, μέσα από CD, DVD και το διαδίκτυο σε όλο τον κόσμο ...και πολλά άλλα.

12 ΔΕΚΑΤΑ και ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ (σπορά και θερισμός)

1. ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Για πρώτη φορά το "δέκατο" αναφέρεται στη συνάντηση του Άβραμ με τον Μελχισεδέκ, αρχιερέα και βασιλιά της πόλης Σαλήμ (που είναι η Ιερουσαλήμ), ο οποίος ως ιερέας τον ευλόγησε και ο Άβραμ του πρόσφερε το δέκατο απ' όλα τα υπάρχοντά του: ***«Και ο Μελχισεδέκ βασιλεύς Σαλήμ, έφερεν έξω άρτον και οίνον· ήτο δε ιερεύς του Θεού του Υψίστου. Και ευλόγησεν αυτόν και είπεν, Ευλογημένος ο Άβραμ παρά του Θεού του Υψίστου, ο οποίος έκτισε τον ουρανόν και την γήν· και ευλογητός ο Θεός ο Ύψιστος ο οποίος παρέδωκε τους εχθρούς σου εις την χείρα σου. Και Άβραμ έδωκεν εις αυτόν ΔΕΚΑΤΟΝ από πάντων»*** (Γένεση ΙΔ/**14**:18-20). Το γεγονός αυτό αναφέρεται και στην επιστολή Εβραίους Ζ/**7**:1-3.

Το δέκατο αναφέρεται και στην περίπτωση που ο Ιακώβ βρισκόταν στην Λουζ, στη γη Χαναάν (βλ. Γένεση ΜΗ/**48**:3) και κοιμήθηκε στην ύπαιθρο, έχοντας σαν προσκεφάλι έναν λίθο. Είδε ένα ενύπνιο, όπου υπήρχε μια σκάλα από τη γη μέχρι τον ουρανό που ανεβοκατέβαιναν άγγελοι του Θεού και άκουσε τον Θεό να τον ευλογεί. Όταν ξύπνησε έκανε μια ευχή, λέγοντας: ***«Αν ο Θεός είναι μετ' εμού και με διαφυλάξει εις την οδό ταύτη εις την οποίαν υπάγω, και μου δώσει άρτον να φάγω και ένδυμα να ενδυθώ, και επιστρέψω εν ειρήνη εις τον οίκον του πατρός μου, τότε ο Κύριος θέλει είσθαι Θεός μου· και ο λίθος ούτος, τον οποίον έστησα διά στήλην, θέλει είσθαι οίκος Θεού· και εκ πάντων όσα μου δώσεις, το ΔΕΚΑΤΟΝ θέλω προσφέρει εις Σε»*** (Γένεση ΚΗ/**28**:20-22).

Όταν αργότερα δόθηκε ο νόμος από τον Θεό στον Μωυσή κάθε Ισραηλίτης υποχρεωνόταν να δίνει στον **Κύριο** το ένα δέκατο απ' όλα τα εισοδήματά του, όπως προϊόντα γης, ποίμνια, ζώα, κλπ (Λευιτικό ΚΖ/**27**:30-33**,** Β΄ Χρονικών ΛΑ/**31**:5-6,13**,** Νεεμίας ΙΓ/**13**:12, κλπ). Το δέκατο δινόταν και τους **Λευίτες ιερείς** για να συντηρούνται (Αριθμοί ΙΗ/**18**:21-32**,** Α' Κορινθίους Θ/**9**:13**,** Εβραίους Ζ/**7**:5**,** κλπ).

Το δέκατο είναι εντολή του ίδιου του Θεού, η τήρηση της οποίας έχει μεγάλη ευλογία για τον πιστό: ***«Φέρετε* πάντα τα δέκατα *εις την αποθήκην, διά να είναι τροφή εις τον οίκον Μου· και* δοκιμάσατέ με *τώρα εις τούτο, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, εάν δεν σας ανοίξω τους καταρράκτας του ουρανού και* εκχέω την ευλογίαν *εις εσάς, ώστε να μην αρκεί τόπος δι' αυτήν»*** (Μαλαχίας Γ/3:10). Ο Θεός δεν ζητούσε, αλλά απαιτούσε να δίνει ο λαός Του το δέκατο πάντων, σε σημείο να τους αποκαλεί κλέφτες, εάν δεν το έκαναν, γι' αυτό πριν τους πει τα παραπάνω λόγια ευλογίας, τους επισημαίνει την κατάρα (κρίση) από την ανυπακοή τους: ***«Μήπως θέλει κλέπτει ο άνθρωπος τον Θεόν; ΣΕΙΣ όμως* με εκλέπτετε· *και λέγετε,* "Εις τι σε εκλέψαμεν;" *(Με εκλέψατε) εις τα* δέκατα *και εις τας* προσφοράς. *Σεις είσθε καταραμένοι με ΚΑΤΑΡΑΝ· διότι εσείς Με εκλέψατε, ναι, εσείς, όλον το έθνος»*** (Μαλαχίας Γ/3:8-9).

Ο Αβραάμ και ο Ιακώβ τα δέκατα που πρόσφεραν στον Κύριο ήταν **πριν το νόμο** του Μωυσή, γεγονός που φανερώνει ότι τώρα που βρισκόμαστε στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, δεν μπορούμε να ισχυριστούμε ότι δεν είμαστε υποχρεωμένοι να δίνουμε δέκατα, γιατί δεν βρισκόμαστε πλέον υπό νόμο, **αφού αυτά δόθηκαν πριν το νόμο.** Το ότι ο Αβραάμ έδωσε το δέκατο στον Θεό, έχει άμεση σχέση με τους αγίους της Καινής Διαθήκης, γιατί εμείς σήμερα είμαστε πνευματικοί υιοί του Αβραάμ και μας ανήκουν όλες οι ευλογίες, που απολάμβανε ο Αβραάμ πριν δοθεί ο νόμος: ***«Εάν δε είσθε του Χριστού, άρα είσθε σπέρμα του Αβραάμ και κατά την επαγγελίαν κληρονόμοι»*** (βλ. Γαλάτες Γ/3:7,29).

Πράγματι σαν πιστοί της Καινής Διαθήκης δεν βρισκόμαστε κάτω από το νόμο, γιατί ο Χριστός μας εξαγόρασε από την κατάρα του νόμου (Γαλάτες Γ/3:13). ΠΩΣ λοιπόν μπορούμε να γνωρίζουμε τι ισχύει και τι δεν ισχύει σήμερα από την Παλαιά Διαθήκη, όταν ο Παύλος λέγει ***«*όλη η Γραφή *είναι θεόπνευστος και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν...»*** (Β' Τιμόθεου Γ/3:16) και όταν λέγει **"όλη"** εννοεί το νόμο, την Παλαιά Διαθήκη, γιατί τότε δεν υπήρχαν ακόμα τα βιβλία της Καινής Διαθήκης**;** Την απάντηση θα την δούμε στη συνέχεια και δεν θα μας αφήσει κενά και ερωτηματικά.

2. ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΟΥ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ο Ιησούς έκανε μια πολύ βασική διακήρυξη**:** ***«Μη νομίσετε ότι ήλθον*** **να καταλύσω** ***τον ΝΟΜΟ ή τους ΠΡΟΦΗΤΕΣ· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω*** **(**αρχ. **"αλλά ΠΛΗΡΩΣΑΙ")...»** (Ματθαίος Ε/**5:**17)**.** Ο Ιησούς είναι ο μόνος που μπορεί να εξηγήσει και να δώσει τη σωστή ερμηνεία του νόμου του Θεού και εδώ το ξεκαθάρισε στους ομοεθνείς Του Ιουδαίους όταν τους είπε ότι δεν ήρθε για να καταλύσει το νόμο του Θεού και τους προφήτες, αλλά ήρθε **για να "γεμίσει"** το νόμο. Αυτό σημαίνει ο όρος **"πληρώσαι"** που χρησιμοποιεί ο θεόπνευστος συγγραφέας. Ο Ιησούς δεν ήρθε να εκπληρώσει το νόμο, που λάθος μεταφράζει ο Βάμβας, αλλά ήρθε να τον "γεμίσει", να του δώσει τη σωστή διάσταση μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.

Καταργήθηκε όλος ο **τυπολογικός (τελετουργικός) νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης (θυσίες ζώων, μεσιτεία ιερέων, κλπ), αλλά ο **ηθικός νόμος** παραμένει πάντα φρέσκος και επίκαιρος. Τι σημαίνει με ένα απλό παράδειγμα "γεμίζω" (πληρώνω), μπορούμε να το δούμε στο Ε/**5**ο κεφάλαιο του Ματθαίου, όπου ο Ιησούς επάνω στο όρος δίδαξε το συγκεντρωμένο πλήθος με τους λεγόμενους **μακαρισμούς**. Όταν τελείωσε τους μακαρισμούς (Ματθαίος Ε/**5:**1-16), άρχισε να ερμηνεύει το νόμο του Θεού (Μη φονεύσεις, Μη μοιχεύσεις, Μη επιορκήσεις, κλπ). Αναφερόμενος για παράδειγμα στην εντολή "Μη μοιχεύσεις" είπε: ***«Ακούσατε ότι ερρέθη*** *(ειπώθηκε)* ***εις τους αρχαίους*****, "μη μοιχεύσεις".** ***Εγώ όμως σας λέγω ότι*** **πας ο βλέπων γυναίκα διά να επιθυμήσει αυτήν*****, ήδη εμοίχευσεν αυτήν εις την καρδία αυτού»*** (Ματθαίος Ε/**5:**27-28). Εδώ ο Ιησούς δεν εκπλήρωσε, ούτε κατάργησε αυτή την εντολή, αλλά την **"γέμισε"**, λέγοντας με απλά λόγια «Μοιχεία δεν έχουμε μόνο όταν κάποιος την διέπραξε, αλλά έχουμε και στην περίπτωση που κάποιος δει μια γυναίκα και την επιθυμήσει με την καρδιά του». Αυτό σημαίνει "γεμίζω το νόμο", δίνω περιεχόμενο και νόημα στο νόμο.

Όταν ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είπε το ***«τετέλεσται»*** και το καταπέτασμα του επίγειου ναού σχίστηκε από επάνω προς τα κάτω (Ματθαίος ΚΖ/**27:**51), τότε καταργήθηκε

και όλος ο τυπολογικός - τελετουργικός νόμος της Παλαιάς Διαθήκης, **καταργήθηκαν** οι θυσίες των ζώων, γιατί η θυσία του Ιησού ήταν *«άπαξ»*, πέθανε ο δίκαιος υπέρ των αδίκων, **καταργήθηκε** η Λευιτική ιεροσύνη, γιατί ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος μεσίτης και ιερέας κατά την τάξη Μελχισεδέκ, **καταργήθηκαν** οι εορτές γιατί άρχισε η εκπλήρωσή τους (Πάσχα, Πεντηκοστή, κλπ), **καταργήθηκαν** οι "τύποι" αφού εκπληρώθηκε πλέον το "αντίτυπον", αλλά **δεν καταργήθηκε** ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη, που πολλές χριστιανικές ομάδες σήμερα διακηρύττουν, εκφράζοντας ένα αντί Ιουδαϊκό πνεύμα, γιατί ***«ΟΛΗ η Γραφή είναι θεόπνευστη»***. Ο Ιησούς Χριστός ήρθε για να "γεμίσει" τον θεόπνευστο νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, δεν ήρθε για να τον καταργήσει, μέσα στον ηθικό ΝΟΜΟ της Παλαιάς Διαθήκης, έβαλε και τη ΧΑΡΗ της αγάπης Του με τη Νέα Διαθήκη που την σφράγισε με το αίμα της θυσίας Του**:** ***«Ο νόμος του Κυρίου είναι ΑΜΩΜΟΣ, επιστρέφων ψυχήν· η μαρτυρία του Κυρίου πιστή, σοφίζουσα τον απλούν»*** (Ψαλμός ΙΘ/**19:**7)**.**

3. Ο ΜΩΥΣΗΣ ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΑΚΟΜΑ…

Στις Πράξεις διαβάζουμε ότι η εκκλησία της Ιερουσαλήμ είχε συνέλθει για να λύσει ένα πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί με τους νέους πιστούς, που προέρχονταν από τα έθνη**:** ***«Απ' αιώνος είναι γνωστά εις τον Θεόν πάντα τα έργα Αυτού. Όθεν εγώ κρίνω να μη παρενοχλώμεν τους από των εθνών επιστρέφοντας εις τον Θεόν, αλλά να γράφωμεν προς αυτούς*** **να απέχουν** ***από των μιασμάτων των ειδώλων και από της πορνείας και του πνικτού και του αίματος. Διότι ο*** **Μωϋσής** ***από γενεάς αρχαίας*** **έχει εις πάσαν πόλιν τους κηρύττοντας αυτόν** ***εις τας συναγωγάς, αναγινωσκόμενος κατά παν σάββατον»*** (Πράξεις ΙΕ/**15:**19-21)**.** Εδώ μιλάει ο Ιάκωβος, σαν υπεύθυνος της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ και λέγει να ΜΗΝ παρενοχλούμε τους επιστρέφοντες στον Θεό από τα έθνη και εξηγεί για ποιο λόγο το λέγει αυτό**:** ***«…*****ΔΙΟΤΙ** ***ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας ΕΧΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΟΛΗ ΤΟΥΣ ΚΗΡΥΤΟΝΤΑΣ αυτόν εις τις συναγωγές, αναγινωσκόμενος κατά παν σάββατον».*** Έχουν μεγάλη βαρύτητα τα λόγια του Ιακώβου, γιατί έχουν εφαρμογή σε πρώην ειδωλολάτρες

(εθνικούς), οι οποίοι "από γενεάς αρχαίας" δεν γνώριζαν τίποτα για τον Μωυσή, αλλά εδώ όμως γίνεται η διευκρίνιση πως, ότι γινόταν στις προηγούμενες γενεές με τους ομοεθνείς τους Ιουδαίους, που διδάσκονταν το νόμο του Μωυσή, το ίδιο θα συνεχιστεί να γίνεται και με τους νέους πιστούς που προέρχονται από τα έθνη, γιατί **ο νόμος του Θεού είναι αιώνιος** και δεν καταργείται.

Απλή η αλήθεια: Κάθε τοπική εκκλησία που δημιουργείτο τότε, είχε σαν βάση μερικούς Εβραίους οι οποίοι είχαν βγει από κάποια συναγωγή και αυτοί αποτελούσαν τον πυρήνα, τη βάση επάνω στην οποία οικοδομείτο η νέα εκκλησία. **Οι άνθρωποι αυτοί ΓΝΩΡΙΖΑΝ το νόμο του Θεού (που είχε δώσει στον Μωυσή) και τον ΔΙΔΑΣΚΑΝ στους νέους πιστούς.** Γνώριζαν τις δέκα εντολές, γνώριζαν όλους τους ηθικούς νόμους που αναφέρει η Βίβλος. Γι' αυτό ο Ιάκωβος τους επισημαίνει ότι **«έχουν σε κάθε πόλη τους κηρύττοντας τον Μωυσή»** ώστε να διδάσκονται αυτά που έπρεπε να μάθουν, μεταξύ των οποίων ήταν τα δέκατα και οι προσφορές Άλλωστε όταν οι απόστολοι συγκεντρώθηκαν για να συζητήσουν τα θέματα αυτά, **δεν υπήρχε** ακόμα ο γραπτός λόγος της Καινής Διαθήκης, **δεν γνώριζαν** τη συνομιλία του Ιησού με τον Νικόδημο, **δεν γνώριζαν** τα γραπτά των αποστόλων, **δεν γνώριζαν** τίποτα απ' αυτά που γνωρίζουμε εμείς σήμερα, **γνώριζαν μόνο τον γραπτό νόμο του Μωυσή και αυτόν δίδασκαν και ακολουθούσαν.**

Πρέπει λοιπόν να είμαστε προσεκτικοί και να μην ισχυριζόμαστε αβίαστα και χωρίς εξέταση ότι όλος ο νόμος της Παλαιάς Διαθήκης καταργήθηκε, γιατί **τότε η πρώτη αποστολική εκκλησία ήταν σε πλάνη, γιατί δίδασκε το νόμο,** όπως βλέπουμε παραπάνω από τα λόγια του Ιακώβου. Θα πρέπει να ερμηνεύουμε τον Λόγο του Θεού ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ και όχι ΚΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑ, θα πρέπει να αναζητούμε ποιος ήταν **ΤΟΤΕ** ***ο τύπος*** και ποιο είναι **ΣΗΜΕΡΑ** ***το αντίτυπο*** και έτσι θα οδηγηθούμε στην αλήθεια.

Για να μη γίνει παρερμηνεία από όσους δεν έχουν "επίγνωση" της αλήθειας του Λόγου του Θεού, θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι, **το να δεχόμαστε τον ηθικό νόμο της Παλαιάς**

Διαθήκης, δεν σημαίνει ότι μπαίνουμε κάτω από τον αυστηρό και δεσμευτικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, ούτε και ο άνθρωπος πλέον μπορεί να δικαιωθεί δια του νόμου, όπως συνέβαινε τότε. Ο άνθρωπος σώζεται μόνο με τη χάρη του Θεού και δικαιώνεται **"εκ πίστεως"** με το αίμα της θυσίας του Ιησού, που μας εξαγόρασε από την κατάρα του νόμου (βλ. Γαλάτες Γ/**3**:10-13). Ο Παύλος λέγει: ***«Απεχωρίσθητε από του Χριστού όσοι δικαιόνεσθε διά του νόμου, εξεπέσατε από της χάριτος»*** (Γαλάτες Ε/**5:**4). Τώρα έχουμε εισέλθει σε μια ***«νέα και ζώσα οδόν»*** (Εβραίους Ι'/**10:**20) και περπατούμε με το νόμο γραμμένο μέσα στις καρδιές μας.

Ποια είναι η διαφορά της "διαθήκης του ΝΟΜΟΥ" και της "διαθήκης της ΧΑΡΗΣ;" Η διαθήκη του νόμου στηριζόταν στη θυσία των ζώων, η οποία δεν μπορούσε να αφαιρέσει τις αμαρτίες (Εβραίους Ι'/**10**:4). Η διαθήκη της χάρης σφραγίστηκε με το αίμα του Ιησού και η θυσία Του ήταν **"άπαξ"**, ήταν μία για πάντα (βλ. Εβραίους Ι'/**10**:10, Α' Πέτρου Γ/**3**:18, Ιούδας, εδ.3). Στην Καινή Διαθήκη ο ΗΘΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ της Παλαιάς Διαθήκης "ντύθηκε" με τη ΧΑΡΗ της θυσίας του Ιησού Χριστού, ο οποίος τον "γέμισε" (Ματθαίος Ε/**5:**17)**.** Κατά συνέπεια και η ΧΑΡΗ "ντύθηκε" τον ΗΘΙΚΟ ΝΟΜΟ του Μωυσή, που διδασκόταν στην πρώτη αποστολική εκκλησία και μέσα στο νόμο του Μωυσή ήταν (εκτός των άλλων) και τα δέκατα με τις προσφορές.

4. ΤΟ ΔΕΚΑΤΟ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Στην Καινή Διαθήκη δεν αναφέρεται **ρητά** ότι οι πιστοί πρέπει να δίνουν το δέκατο, σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή, παρά μόνο η περίπτωση στην Εβραίους Ζ/**7**:8-9, πλην όμως αυτό δεν αποτελεί απόδειξη ότι η εντολή των δεκάτων καταργήθηκε, καθόσον οι απόστολοι κήρυτταν το νόμο του Μωυσή (Πράξεις ΙΕ/**15:**19-21)**.** Για το δέκατο αναφέρθηκε και ο Ιησούς όταν επέπληττε τους Φαρισαίους για την υποκρισία τους, χρησιμοποιώντας τον όρο **"αποδεκατίζετε"** (Ματθαίος ΚΓ/**23**:23, Λουκάς ΙΑ/**11**:42), αλλά όπως προαναφέρθηκε ο Ιησούς ήρθε να "γεμίσει" το νόμο του Θεού και όχι να τον καταργήσει.

Πολλοί που δεν έχουν τον αποκαλυπτικό λόγο ισχυρίζο-

νται με αυθαίρετο τρόπο ότι **"...αφού η Καινή Διαθήκη δεν αναφέρει καθαρά, ούτε επαναλαμβάνει την εντολή των δεκάτων, άρα καταργήθηκαν και μπορούμε να δίνουμε κατά την προαίρεση της καρδιάς μας". ΠΡΟΣΕΞΤΕ,** γιατί εδώ υπάρχει ένας πολύ ισχυρός και αξιόπιστος αντίλογος**:** "Όπως εσύ λέγεις ότι η Καινή Διαθήκη δεν γράφει ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ τα δέκατα και εγώ σου λέγω ότι επίσης δεν γράφει και ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΝΟΥΜΕ, ποιος από τους δύο έχει δίκιο, εσύ ή εγώ**;**" Με αυτό το επιχείρημα κανένας δεν έχει δίκιο και για να οδηγηθούμε στην αποκάλυψη της αλήθειας, θα πρέπει να εξετάσουμε τον Λόγο του Θεού σύμφωνα με τον ερμηνευτικό κανόνα που μας δίνει ο Ησαΐας στο κεφάλαιο ΚΗ/**28.**

Ο Ησαΐας αναφερόμενος στο θέμα της ερμηνείας και της διδασκαλίας του Λόγου του Θεού λέγει**:** ***«Και ο λόγος του Κυρίου θέλει είσθαι προς αυτούς*** **διδασκαλία** ***επί διδασκαλίαν, διδασκαλία επί διδασκαλίαν,*** **στίχος** ***επί στίχον, στίχος επί στίχον,*** **ολίγον** ***εδώ, ολίγον εκεί...»*** (Ησαΐας ΚΗ/**28**:13**α**). Αυτό σημαίνει πνευματική ερμηνεία, παίρνεις δηλαδή μια διδασκαλία από εδώ, μια άλλη διδασκαλία από εκεί, παίρνεις ένα στίχο (εδάφιο) από το ένα μέρος και ένα στίχο από το άλλο μέρος της Γραφής, βρίσκεις λίγο εδώ και λίγο παραπέρα και στο τέλος δημιουργείς ένα θαυμαστό οικοδόμημα, το οποίο σαν ένα καλλιτεχνικό παζλ συναρμολογείται και δένει τέλεια, σαν να γράφτηκε όλο μαζί από έναν άνθρωπο και σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο.

Όσοι δεν ερμηνεύουν σωστά (πνευματικά) τον Λόγο, με τον παραπάνω τρόπο, τον οποίο δείχνει ο Λόγος του Θεού και ακολουθούν δικό τους λάθος τρόπο (ακούσια ή εκούσια), θα παγιδευτούν, με αποτέλεσμα να συντριφθούν και να στραφούν προς τα πίσω, όπως πολύ γλαφυρά αναφέρει ο Ησαΐας**:** ***«...Διά να περιπατήσουν και να προσκόψουν εις τα οπίσω και να συντριφθούν και να παγιδευθούν και να πιασθούν»*** (Ησαΐας ΚΗ/**28**:13**β**)**.** Ο Λόγος του Θεού πρέπει να ερμηνεύεται πνευματικά, να ερμηνεύεται ***«οπτόν εν πυρί»*** (Έξοδος ΙΒ/**12**:8), να είναι δηλαδή ψημένος με τη φωτιά του αγίου Πνεύματος του Θεού και για να αποφεύγουμε πνευματικά ολισθήματα και παγίδες**.**

Εάν στην περίοδο του νόμου ανήκε **ΜΟΝΟ το ένα δέκατο** στον Θεό, όταν ακόμα η αμαρτία σκεπαζόταν με τις θυσίες των ζώων, τώρα στην περίοδο της χάρης που ζούμε και που είμαστε λυτρωμένοι με τη μοναδική θυσία του Ιησού και έχουμε ελευθερωθεί από τη δυναστεία του Διαβόλου, **ΟΛΑ ΤΑ ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ ΜΑΣ** ανήκουν στον Κύριο**:** ***«Του Κυρίου είναι η γη και το πλήρωμα αυτής· η οικουμένη και οι κατοικούντες εν αυτή»*** (Ψαλμός ΚΔ/**24**:1 - **Διάβασε:** Ησαΐας ΜΒ/**42**:5, Έξοδος Θ/**9**:29, ΙΘ/**19**:5, Ιώβ ΜΑ/**41**:11, Ψαλμός Ν/**50**:12, Α' Κορινθίους Ι'/**10**:26, κλπ)**.** Ο Θεός δεν έχει ανάγκη τα υπάρχοντά μας, είναι όλα δικά Του γιατί Αυτός μας τα δίνει, έχει ανάγκη να Του προσφέρουμε την καρδιά μας και όταν το κάνουμε αυτό, τότε όλες οι ευλογίες αρχίζουν να ρέουν πλούσια.

5. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΠΟΡΑΣ και ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ

Μέσα στον Λόγο του Θεού υπάρχει ένας νόμος, που η τήρησή του από τον πιστό ανοίγει τους καταρράκτες των ευλογιών του ουρανού, είναι ο νόμος της σποράς και του θερισμού: ***«Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ό,τι αν σπείρει ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει»*** (Γαλάτες ς'/**6**:7)**.** Απλή αλήθεια, ότι σπέρνουμε αυτό και θερίζουμε, είναι αδύνατο για παράδειγμα να σπείρουμε φασόλια και να φυτρώσουν κολοκύθια, αυτό αντιβαίνει στο νόμο που ο Θεός έχει θέσει στη δημιουργία Του. Ο νόμος όμως αυτός δεν αφορά μόνο την **υλική δημιουργία**, αφορά και την **πνευματική δημιουργία**. Σπέρνουμε αγάπη θερίζουμε αγάπη, σπέρνουμε πόνο θερίζουμε πόνο, σπέρνουμε υλικά αγαθά βοηθείας θερίζουμε ευλογίες, ότι σπέρνουμε αυτό και θερίζουμε.

Τα πάντα ότι και όσα έχουμε (χρήματα, σπίτια, φαγητό, υγεία, κλπ) ανήκουν στον Θεό **που μας τα έδωσε** και από αυτά που μας έδωσε, εμείς σπέρνουμε. Δεν δίνουμε πλέον στον Κύριο μόνο το ένα δέκατο των υπαρχόντων μας, αλλά ξεκινάμε με βάση το ελάχιστο (που είναι το δέκατο) και προσθέτουμε σ' αυτό τις πλούσιες προσφορές ευγνωμοσύνης, αγάπης και ευχαριστίας μας προς τον Κύριο. Εάν σπείρουμε λίγα, θα θερίσουμε λίγα και αυτό μας λέγει ο απόστολος Παύλος**:** ***«Τούτο δε λέγω, ότι ο*** **σπείρων με φειδωλία** ***και με φειδωλία θέλει θερίσει, και ο*** **σπείρων με**

αφθονία ***και με αφθονία θέλει θερίσει. Έκαστος κατά την προαίρεση της καρδίας αυτού, ουχί με ΛΥΠΗ ή ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ· διότι τον ιλαρόν δότη αγαπά ο Θεός*»** (Β' Κορινθίους Θ/**9**:6-7)**.**

Εφόσον οι πιστοί ευαρεστούνται να υπακούουν στις εντολές του Θεού, τότε σπέρνουν για να θερίσουν ευλογίες. Το δέκατο είναι **το ελάχιστο** που πρέπει να σπέρνουν και όχι **το περισσότερο** και αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με χρήματα (όπως πολλοί λάθος νομίζουν), αλλά έχει να κάνει με τα πάντα στη ζωή τους ακόμα και με το αντικείμενο της επιστήμης και της εργασίας τους (ιατροί, νομικοί, έμποροι, λογιστές, κλπ), ώστε να δίνουν συχνά μέρος του χρόνου τους και να προσφέρουν τις γνώσεις τους και τα εφόδιά τους χωρίς να ζητούν αμοιβή από αυτούς που βοηθούν, αλλά να το κάνουν για να φανερωθεί η δόξα του Κυρίου Ιησού στη ζωή τους και κάθε ενέργειά τους να έχει τη σφραγίδα Του.

Πριν από πολλές δεκαετίες υπήρχε ένας πιστός επιχειρηματίας, ο οποίος ζήτησε από τον Κύριο να τον ευλογήσει στη δουλειά του, κάνοντας μια συμφωνία μαζί Του, να γίνει ο Θεός συνέταιρος στην επιχείρησή του. Το αποτέλεσμα ήταν το όνομά του να γίνει παγκόσμια γνωστό, γιατί ποιος είναι αυτός που σήμερα δεν γνωρίζει ή δεν έχει χρησιμοποιήσει την οδοντόκρεμα **Colgate,** γιατί αυτό ήταν τ' όνομά του, **Ουίλιαμ Γκολγκέιτ!**

Εάν ο γεωργός σπείρει μόνο **ένα τσουβάλι** σπόρο σίτου, φυσικό είναι να θερίσει και μικρή σοδειά. Εάν όμως σπείρει είκοσι ή περισσότερα τσουβάλια σπόρο, θα θερίσει είκοσι φορές πιο πλούσια σοδειά. Ο Λόγος του Θεού μας δείχνει τις πλούσιες ευλογίες που απολαμβάνει αυτός που πλούσια σπέρνει**:**

- ***«Δίδετε, και θέλει δοθεί εις εσάς»*** (Λουκάς ς'/**6**:38)**.**
- ***«Ο ελεών πτωχόν* δανείζει εις τον Κύριον*· και θέλει γίνει εις αυτόν η ανταπόδοσις αυτού»*** (Παροιμίες ΙΘ/**19**:17)**.**
- ***«Διότι δεν (είναι) άδικος ο Θεός, ώστε* να λησμονήσει *το έργον σας και τον κόπον της αγάπης, την οποίαν εδείξατε εις το όνομα Αυτού,* υπηρετήσαντες τους αγίους *και υπηρετούντες»*** (Εβραίους ς'/**6**:10)**.**

6. ΣΠΕΡΝΟΥΜΕ και ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ

Δεν σπέρνουμε μόνο **όταν έχουμε**, αυτό είναι πολύ εύκολο για τον καθένα, αλλά σπέρνουμε και **όταν δεν έχουμε** και τότε η ευλογία είναι εκατονταπλάσια. Επί των ημερών του Ισαάκ έγινε πείνα και ήθελε να πάει στην Αίγυπτο για να φέρει τροφές, αλλά ο Θεός τον εμπόδισε, λέγοντάς του: ***«Μην καταβείς εις την Αίγυπτον· κατοίκησε εις την γη την οποίαν θέλω σου ειπεί· παροίκει εις την γη ταύτη και εγώ θέλω είσθαι μετά σου...»*** (Γένεση Κς'/**26**:2-3)**.** Υπάκουσε ο Ισαάκ και πήγε στην πόλη Γεράρα και μέσα σε περίοδο φτώχειας και πείνας ***«έσπειρε ...εις την γη εκείνη και εσύναξε κατ' εκείνον τον χρόνον* εκατονταπλάσια*· και ευλόγησεν αυτόν ο Κύριος»*** (Γένεση Κς'/**26**:12)**.**

Ο πιστός δεν πρέπει να λέει "δεν μπορώ να σπείρω, γιατί δεν έχω ή γιατί δεν μου περισσεύουν", αυτό είναι το πνεύμα του κόσμου της αμαρτίας, που έχει δικούς του νόμους για την ευημερία, οι οποίοι νόμοι είναι έξω από το θέλημα του Θεού. Ο κόσμος είναι υποδουλωμένος στον "Μαμωνά", που είναι ο θεός του χρήματος και της απάτης και έχει θέσει νόμους γι' αυτούς που τον υπηρετούν. Ο πιστός όμως ακολουθεί το νόμο του Θεού, που του λέγει να έχει πίστη και **με πίστη να σπείρει** μέσα στη φτώχια και σε καιρό πείνας.

Ο πιστός δεν πρέπει να συμβιβάζεται με το οικονομικό σύστημα του Μαμωνά, γιατί ***«ουδείς δούλος δύναται να δουλεύει δύο κυρίους, διότι ή τον ένα θέλει μισήσει και τον άλλον θέλει αγαπήσει· ή εις τον ένα θέλει προσκολληθεί και τον άλλον θέλει καταφρονήσει. Δεν δύνασθε να δουλεύετε ΘΕΟΝ και ΜΑΜΩΝΑ»*** (Λουκάς Ις'/**16**:13)**.** Εφόσον είμαστε δούλοι του μόνου αληθινού Θεού που υπάρχει, δεν πρέπει να ακολουθούμε τον Μαμωνά του κόσμου τούτου, που είναι ο Διάβολος. Εφόσον ο Θεός μας λέγει να σπείρουμε και στο περίσσευμά μας και στη φτώχεια μας, εμείς πρέπει να το κάνουμε με πίστη, υπακούοντας στον Λόγο Του.

Ο Ισαάκ αυτό έκανε, σε καιρό πείνας δεν φύλαξε τον σπόρο για να έχει λίγο φαγητό ακόμα για μερικές ημέρες, αλλά έσπειρε κατά τον Λόγο του Θεού και για την υπακοή του θέρισε

εκατονταπλάσια σοδιά. Ο Θεός του Ισαάκ είναι και ο δικός μας Θεός, δεν έχει αλλάξει, ο άνθρωπος πρέπει να αλλάξει και να υπακούει στον Λόγο Του**:** ***«Όποιος παρατηρεί τον άνεμον, δεν θέλει σπείρει· και όποιος θεωρεί τα νέφη, δεν θέλει θερίσει .....Σπείρε τον σπόρον σου το πρωί, και την εσπέραν ας μην ησυχάσει η χειρ σου...»*** (Εκκλησιαστής ΙΑ/**11**:4-6)**.** Ο Θεός μας παραγγέλλει να μη διστάζουμε να σπέρνουμε, να μην κοιτάζουμε τον άνεμο και τα νέφη, να μην κοιτάζουμε σε ποια δεινή οικονομική κατάσταση βρίσκεται ο κόσμος, εμείς δεν ακολουθούμε τον άρχοντα του κόσμου τούτου, δεν ακολουθούμε τον Μαμωνά, τον θεό του χρήματος, γι' αυτό πρέπει συνέχεια να σπέρνουμε υλικά αγαθά, χρήματα, αγάπη, θεραπεία, ευλογία, να σπέρνουμε παντού και πάντοτε τα δώρα του Θεού, που απορρέουν από το σταυρό του Γολγοθά.

Αυτό έκανε και η χήρα στην εποχή του Ιησού Χριστού, που έβαλε στο γαζοφυλάκιο μόνο έναν κοδράντη, δηλαδή **δύο λεπτά**, αλλά αυτή όμως ήταν ΟΛΗ η περιουσία της, έσπειρε μέσα στη φτώχεια της, γεγονός για το οποίο την επαίνεσε ο ίδιος ο Ιησούς**:** ***«Αληθώς σας λέγω ότι η πτωχή αύτη χήρα έβαλε περισσότερον πάντων· <u>ΔΙΟΤΙ</u> άπαντες ούτοι*** **εκ του περισσεύματος** ***αυτών έβαλον εις τα δώρα του Θεού, αύτη όμως*** **εκ του υστερήματος** ***αυτής έβαλεν ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ όσην είχε»*** (βλ. Λουκάς ΚΑ/**21**:3-4, Μάρκος ΙΒ/**12**:41-44)**.**

Η εντολή του Λόγου του Θεού είναι ***«….και θέλεις ΑΓΑΠΑ Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της*** **καρδίας** ***σου, και εξ όλης της*** **ψυχής** ***σου, και εξ όλης της*** **διανοίας** ***σου, και εξ όλης της*** **δυνάμεώς** ***σου· αύτη είναι η πρώτη εντολή»*** (Μάρκος ΙΒ/**12**:29-30). Η χήρα γυναίκα αγαπούσε τον Θεό με όλη την καρδιά της, την ψυχή της, τη διάνοιά της και τη δύναμή της και αυτό το έδειξε στην πράξη με το να δώσει όλη την περιουσία της. Ο Θεός είναι Θεός ζηλότυπος (Έξοδος Κ/**20**:5) και θέλει την πρώτη θέση στη ζωή μας και αυτό για τη χήρα ήταν μια ζωντανή πραγματικότητα σ' όλη την πορεία της. Το δίλεπτο της χήρας είχε μεγάλη αξία ενώπιον του Θεού, γιατί αντιπροσώπευε τον πλούτο της καρδιάς της. Ο Θεός θέλει να του δίνουμε για να μας ευλογεί, θερίζουμε ότι σπέρνουμε.

Όταν δίνουμε στον Κύριο, αποταμιεύουμε στον ουρανό και στη γη. Όταν σπέρνουμε πολλά, θερίζουμε και πολλά. Η χήρα δεν έσπειρε λίγα δίνοντας μόνο δύο λεπτά, αλλά έσπειρε ολόκληρη την περιουσία της και η σοδειά που θέρισε ήταν πλούσια. Ο Θεός θέλει με τα χρήματά μας, με τις προσφορές μας και τη διακονία μας να επενδύουμε για τον ουρανό. Όπως η χήρα γυναίκα, έτσι και εμείς μπορούμε να επενδύουμε συναλλαγές αιώνιας αξίας στο χρηματιστήριο του ουρανού. Εκείνο που είναι βέβαιο για κάθε άνθρωπο, πλούσιο ή πτωχό, είναι ότι τα χρήματά μας και όλα τα πλούτη μας δεν μπορούμε να τα πάρουμε μαζί μας στον ουρανό, όταν ο Κύριος μας καλέσει κοντά Του. Μπορούμε όμως, όσο είμαστε εδώ στη Γη να «στείλουμε» τα χρήματά μας στον ουρανό, ενεργώντας σαν τη πτωχή χήρα**: ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΘΕΟ!**

7. "ΠΟΙΟΙ" ΔΙΝΟΥΝ και "ΓΙΑΤΙ" ΔΙΝΟΥΝ

Στον Θεό δίνουν οι πιστοί που έχουν αναγεννηθεί και βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα Του και υπακούν στον Λόγο Του, δίνουν από τα αγαθά που Αυτός τους έχει εμπιστευθεί για να τα διαχειρίζονται. Η Γραφή λέγει ***«μακάριον είναι να δίδει κάποιος, παρά να λαμβάνει»*** (Πράξεις Κ/**20**:35), αλλά όσα και να δίνουμε, δεν μπορούμε να ξεχρεωθούμε από τον Κύριο Ιησού, γιατί είμαστε αιώνια "χρεωμένοι" σ' Αυτόν για το πολύτιμο αίμα Του που έχυσε για εμάς. Δίνουμε για να Του εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας για το τριπλό έργο που έκανε στη ζωή μας, που μας έσωσε από την αμαρτία, που μας θεραπεύει από τις αρρώστιες και που μας ελευθερώνει από τη δυναστεία του Διαβόλου, γι' αυτό ότι κάνουμε, το κάνουμε με αγάπη και χαρούμενη καρδιά και όχι αναγκαστικά, γιατί τότε η προσφορά μας δεν είναι ευπρόσδεκτη.

Δίνουμε γιατί βλέπουμε την ανάγκη που υπάρχει να εξαπλωθεί το μήνυμα του ευαγγελίου του Χριστού σε όλη τη χώρα μας. **Δίνουμε** σε εκείνους που μας υπηρετούν πνευματικά και επαγρυπνούν για τη σωτηρία της ψυχής μας, γιατί ο εργάτης του Κυρίου ***«είναι άξιος του μισθού και της τροφής αυτού»*** (βλ. Λουκάς Ι'/**10**:7**,** Ματθαίος Ι'/**10**:10**,** Α' Τιμόθεου Ε/**5**:18, κλπ). **Δίνουμε** όπως ο Κύριος μας οδηγεί κάθε φορά, σύμφωνα με τις ανάγκες του σώ-

ματος της εκκλησίας Του. Ο Λόγος του Θεού μας λέγει για το θέμα αυτό:

- *«Κάμετε λοιπόν καρπούς αξίους της μετανοίας»* (Λουκάς Γ/3:8).
- *«**Μη θησαυρίζετε** εις εαυτούς θησαυρούς επί της γης, **όπου** ο σκώληξ και η σκωρία αφανίζει και **όπου** κλέπται διατρυπούν και κλέπτουν.....*
  ***Αλλά θησαυρίζετε** εις εαυτούς θησαυρούς εν ουρανώ, **όπου** ούτε σκώληξ ούτε σκωρία αφανίζει και **όπου** κλέπται δεν διατρυπούν ουδέ κλέπτουν· **επειδή** **όπου** είναι ο θησαυρός σας, **εκεί** θέλει είσθαι και η καρδία σας»* (Ματθαίος ς'/6:19-21).
- *«Ο δε κατηχούμενος τον λόγον **ας κάμνει** τον κατηχούντα **μέτοχον** εις πάντα τα αγαθά αυτού»* (Γαλάτες ς'/6:6).
- *«...Και παρακαλώ και σε, σύντροφε γνήσιε, **βοήθει αυτάς,** οι οποίες συνηγωνίσθησαν μετ' εμού εις το ευαγγέλιον....»* (Φιλιππησίους Δ/4:3).
- *«Έκαστος κατά το χάρισμα, το οποίον έλαβεν, **υπηρετείτε** κατά τούτο **εις αλλήλους** ως καλοί οικονόμοι της πολυειδούς χάριτος του Θεού»* (Α' Πέτρου Δ/4:10).

Υπάρχει μεγάλη ευλογία από τον Θεό σε εκείνους που με χαρά Του δίνουν και είναι μισθαποδότης. Μας "προκαλεί" να Τον δοκιμάσουμε στην πιστότητά Του: *«...**Δοκιμάσατέ Με** **τώρα** εις τούτο, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, εάν δεν σας ανοίξω τους καταρράκτας του ουρανού και **εκχέω την ευλογίαν** εις εσάς, ώστε να μην αρκεί τόπος δι' αυτήν»* (Μαλαχίας Γ/3:10). Δοκιμάστε με -λέγει ο Θεός- και πριν πει αυτά τα λόγια αναφέρθηκε για τα δέκατα. Μας λέγει με απλά λόγια **"...φέρτε σε Μένα τα δέκατα που μου ανήκουν και Εγώ θα ανοίξω τους καταρράκτες των ευλογιών Μου επάνω σας, εμπρός λοιπόν ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΜΕ τ ώ ρ α!!".**

8. Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΔΕΚΑ"

Η Αγία Γραφή είναι γεμάτη από **τυπολογίες** και **αριθμητικούς συμβολισμούς**, τα οποία είναι **σκιά μελλοντικών γεγονότων και πραγμάτων.** Όταν κάποιος γνωρίζει τους συμβολισμούς αυτούς μπορεί να εννοήσει τις πνευματικές αποκαλύψεις

του Λόγου του Θεού, καθόσον η Γραφή "πνευματικώς ανακρίνεται". Όλοι οι αριθμοί μέσα στην Βίβλο έχουν ένα συμβολισμό και ο αριθμός **"ΔΕΚΑ" (**με τα πολλαπλάσιά του ή το δέκατο, που είναι κλάσμα του δέκα), συχνά αναφέρεται στην Βίβλο και συμβολίζει τη δοκιμασία και τη θλίψη, όπως στις παρακάτω περιπτώσεις**:**

- **10 ΠΛΗΓΕΣ** (κρίσεις) έδωσε ο Θεός στο λαό της Αιγύπτου, που ήταν και δοκιμασία πίστης για τους Ισραηλίτες (Έξοδος Θ/**9** - ΙΒ/**12**)**.**
- **10 ΕΝΤΟΛΕΣ** έδωσε ο Θεός στον Μωυσή, η τήρηση των οποίων φανέρωνε την υπακοή του Ισραήλ σ' Αυτόν (Έξοδος Κ/**20**:1-17)**.**
- **10 ΠΑΡΘΕΝΕΣ** αναφέρθηκαν από τον Ιησού στην παραβολή Του, που έπρεπε να δοκιμαστεί η πίστη τους (Ματθαίος ΚΕ/**25**:1-11)**.**
- **10 ΦΟΡΕΣ** άλλαξε ο Λάβαν τους **μισθούς** του Ιακώβ, που γι' αυτόν ήταν μια μεγάλη δοκιμασία (Γένεση ΛΑ/**31**:7)**.**
- **10 ΗΜΕΡΩΝ ΘΛΙΨΗ** αναφέρεται ότι θα έχουν οι πιστοί της περιόδου της εκκλησίας της Σμύρνης και η δοκιμασία της πίστης τους θα φανέρωνε την υπακοή τους στον Κύριο (Αποκάλυψη Β/**2**:10)**.**

Το ΔΕΚΑΤΟ όλων των υπαρχόντων του πρέπει να δίνει ο πιστός στον Κύριο, γεγονός που φανερώνει την χωρίς όρους υπακοή του στον άγιο Λόγο Του και τη δοκιμασία των υποσχέσεων του Θεού ότι θα ανοίξει τους καταρράκτες του ουρανού και θα βρέξει **"χρυσή βροχή".** Εάν ο πιστός δεν περάσει νικηφόρα τη δοκιμασία του "δίδειν", εάν κλέβει τον Θεό, θα επισύρει την κρίση του Θεού, γι' αυτό μας λέγει ***«δοκιμάστε Με ΤΩΡΑ εις τούτο...».*** Η νίκη στη δοκιμασία θα φέρει την ευλογία, αντίθετα η κλοπή και η πλεονεξία θα φέρουν την κατάρα στη ζωή του πιστού.

Ο απόστολος Παύλος αναφέρει **ΔΕΚΑ κατηγορίες** ανθρώπων που δεν θα κληρονομήσουν την αιώνια βασιλεία και ανάμεσα σ' αυτούς είναι οι κλέπτες και οι πλεονέκτες**:** ***«Δεν εξεύρετε ότι οι άδικοι δεν θέλουν κληρονομήσει την βασιλεία του Θεού; Μην πλανάσθε· (1)ούτε πόρνοι, (2)ούτε ειδωλολάτρες, (3)ούτε μοιχοί, (4)ούτε μαλακοί, (5)ούτε αρσενοκοίτες, (6)ούτε* κλέπτες, *(7)ούτε* πλεονέκτες, *(8)ούτε μέθυσοι, (9)ούτε λοίδοροι, (10)ούτε άρπαγες θέλουν κληρονομήσει την βασιλεία του Θεού»*** (Α' Κορινθίους ς'/**6**:910)**.**

9. "Π Ο Τ Ε" ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ

Οι Ισραηλίτες στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, στην οικονομία του νόμου, έδιναν:

(α) **Το πρώτο μερίδιο από κάθε τι** (Δευτερονόμιο ΙΗ/**18**:4, Έξοδος ΚΒ/**22**:29-30, Αριθμοί ΙΗ/**18**:12,24, Β' Κορινθίους Η/**8**:5, κλπ).

(β) **Από τις απαρχές των καρπών των γεννημάτων τους** (βλ. Παροιμίες Γ/**3**:9-10, Β' Χρονικών ΛΑ/**31**:5, Αριθμοί ΙΓ/**13**:20, Δευτερονόμιο ΙΗ/**18**:3-4, Νεμίας Ι'/**10**:35-37, κλπ).

(γ) **Κάθε έτος** (Δευτερονόμιο ΙΔ/**14**:22).

(δ) **Τρεις φορές το έτος** (Δευτερονόμιο Ις'/**16**:16-17).

Σήμερα στην περίοδο της Καινής Διαθήκης (οικονομία της χάρης), ανεξάρτητα εάν το εισόδημα του πιστού είναι μηνιαίο, ή εβδομαδιαίο, ή οτιδήποτε άλλο, ο Κύριος πρέπει να έχει πάντα **το πρώτο μερίδιο,** γιατί πριν ακόμα Του δώσουμε οτιδήποτε το υλικό, Του έχουμε προσφέρει τον εαυτό μας ως ***«θυσία ζώσα, αγία και ευάρεστη εις Αυτόν»*** (Ρωμαίους ΙΒ/**12**:1-2). Ο Παύλος αναφερόμενος για τους πιστούς Θεσσαλονικείς, λέγει προς τους Κορίνθιους πιστούς: ***«...Αλλ' εαυτούς έδωκαν*** **πρώτον εις τον Κύριον** ***και (έπειτα) εις εμάς διά θελήματος του Θεού»*** (Β' Κορινθίους Η/**8**:5).

Στην Καινή Διαθήκη συγκεκριμένος χρόνος για το πότε πρέπει να προσφέρουμε στον Κύριο ρητά δεν αναφέρεται. Πρέπει όμως να δίνουμε και εμείς, όπως έκαναν οι Ισραηλίτες, το "πρώτο μερίδιο" από κάθε τι που έχουμε, γιατί δεν είναι δικά μας, αλλά είναι δικά Του και μας τα έχει εμπιστευθεί: ***«Αλλά ποιος είμαι εγώ, και ποιος (είναι) ο λαός μου, ώστε να δυνηθούμε να προσφέρουμε προθύμως εις Σε κατά ταύτα; ΔΙΟΤΙ τα πάντα έρχονται εκ Σου και*** **εκ των δικών Σου** ***δίδομεν εις Σε»*** (Α' Χρονικών ΚΘ/**29**:14).

Υπάρχουν χριστιανικές ομάδες ή ομολογίες που διδάσκουν ότι η Καινή Διαθήκη ρητά αναφέρει πως πρέπει να δίνουμε υποχρεωτικά την "Πρώτη ημέρα" της εβδομάδας (σημερινή Κυριακή), στηριζόμενοι στα λόγια του Παύλου προς τους Κορίνθιους πιστούς: ***«Κατά την πρώτην της εβδομάδος έκαστος από εσάς ας εναποθέτει*** **παρ' εαυτώ** ***θησαυρίζων ό,τι αν ευπορεί, ώστε*** **όταν έλθω** ***να***

μη συνάγωνται τότε συνεισφοραί...» (Α' Κορινθίους Ιϛ'/**16**:2)**.** Εδώ ο Παύλος φαίνεται πολύ καθαρά ότι δεν μιλάει **για ΔΕΚΑΤΑ**, αλλά αναφέρεται **σε έκτακτες ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΕΣ** για να καλύψουν τις ανάγκες της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ**:** ***«...Και* όταν έλθω,** ***οποίους εγκρίνετε, δι' επιστολών τούτους θέλω πέμψει διά να φέρουν την δωρεάν σας*** **εις Ιερουσαλήμ»** (Α' Κορινθίους Ιϛ'/**16**:3)**.**

Ο Παύλος εδώ δεν θέτει εντολή, αλλά τους προτρέπει κατά την Πρώτη ημέρα της εβδομάδας (ημέρα εργάσιμη τότε), που πιθανόν να πληρωνόντουσαν, να βάζουν στην άκρη κάποια χρήματα για τους αδελφούς στην Ιερουσαλήμ και όταν ο Παύλος θα πήγαινε στην Κόρινθο, θα τα έπαιρνε για να τα μεταφέρει. Το ίδιο είχε πει να κάνουν και οι πιστοί της εκκλησίας της Γαλατίας, όπως αναφέρεται στο προηγούμενο εδάφιο**:** ***«...Περί δε της*** **συνεισφοράς** ***της υπέρ των αγίων, καθώς διέταξα εις τας εκκλησίας της*** **Γαλατίας,** ***ούτω κάμετε και σεις»*** (Α' Κορινθίους Ιϛ'/**16**:1)**.**

Το ότι ο Παύλος στην περίπτωση αυτή δεν "ξεχωρίζει" την Πρώτη ημέρα και δεν μιλάει για δέκατα, φαίνεται πολύ καθαρά όταν τους λέγει ***«...έκαστος από εσάς ας εναποθέτει*** **παρ' εαυτώ»,** δηλαδή να μαζεύει τα χρήματα **στο σπίτι του** και όχι στην εκκλησία (στο χώρο που συναθροίζονταν), γιατί τα χρήματα αυτά ήσαν για διαφορετικό σκοπό.

Πρέπει λοιπόν και εμείς σήμερα, να αποκτήσουμε μια καλή συνήθεια και μια καλή αρχή στη ζωή μας, που είναι, όταν πληρωνόμαστε, πριν ακόμα βάλουμε τα χρήματα στην τσέπη μας **να τα αποδεκατίζουμε**. Σήμερα που οι πληρωμές γίνονται και ηλεκτρονικά (απευθείας σε κάποιο τραπεζιτικό λογαριασμό μας), θα πρέπει το πρώτο μέλημά μας να είναι να αφαιρούμε το ανάλογο ποσό για τον Κύριο ή να έχουμε έναν λογαριασμό που να είναι αποκλειστικά για το έργο του Κυρίου. Προσωπικά έχω εφαρμόσει αυτή την τακτική και γεύομαι τις πλούσιες ευλογίες του Κυρίου. Η Γραφή μας προτρέπει να "δοκιμάζουμε" τον Κύριο: ***«Γεύθητε και ιδέτε...»*** (Ψαλμός ΛΔ/**34**:8, Α' Πέτρου Β/**2**:3)**.**

. . . /// . . .

10. <u>"Π Ο Υ" ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΝΟΥΜΕ</u>

Πολλοί πιστοί έχουν πολλούς ενδοιασμούς και αμφιβολίες, όχι εάν **"θα πρέπει"** να δίνουν, αλλά το **"που πρέπει"** να δίνουν και βρίσκουν σαν επιχείρημα ότι μπορεί να μην γίνεται σωστή διαχείριση των χρημάτων από τους υπεύθυνους των διαφόρων τοπικών εκκλησιών. Ο Λόγος του Θεού μας αναφέρει **ΠΟΥ** πρέπει να δίνουμε και παρακάτω αναφέρονται έξι περιπτώσεις, που αφορούν την Παλαιά Διαθήκη και την Καινή Διαθήκη**:**

- **<u>ΠΔ</u>: ΣΤΟΝ ΟΙΚΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** (Γένεση ΚΗ/**28**:22**,** Α' Χρονικών ΚΘ/**29**:3**,** Β' Χρονικών ΚΘ/**29**:31 και ΙΕ/**15**:18**,** Α' Βασιλέων Ζ/**7**:51**,** κλπ)**.**
- **<u>ΠΔ</u>: ΣΤΙΣ ΑΠΟΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** (Νεεμίας Ι'/**10**:37-39**,** Μαλαχίας Γ/**3**:10)**.**
- **<u>ΠΔ</u>: ΣΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΟ** (Νεεμίας Ζ/**7**:66-71, ΙΒ/**12**:44**,** Δευτερονόμιο ΛΒ/**32**:34, Ιησούς του Ναυή ς'/**6**:19, κλπ)**.**
- **ΚΔ: ΟΠΟΥ Ο ΠΙΣΤΟΣ ΤΡΕΦΕΤΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ** (Α' Κορινθίους Θ/**9**: 11-14**,** Γαλάτες ς'/**6**:6,10, κλπ)**.**
- **ΚΔ: ΣΤΙΣ (τοπικές) ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ** (Α' Κορινθίους Ις'/**16**:1-2**,** Γαλάτες ς'/**6**:10, Ρωμαίους ΙΒ/**12**:13, κλπ)**.**
- **ΚΔ: ΣΕ ΦΤΩΧΟΥΣ, ΧΗΡΕΣ, κλπ** (Α' Τιμόθεου Ε/**5**:4-8,16 και ς'/**6**:18**,** Λουκάς ς'/**6**:38, Ιάκωβος Α/**1**:27**,** Α' Ιωάννου Γ/**3**:17**,** κλπ)**.**

Πολλοί πιστοί δεν θέλουν να δίνουν στην (τοπική) εκκλησία επειδή **έχουν σκανδαλισθεί** για κάποια αιτία, προβάλλοντας σαν σύνηθες επιχείρημα την **κακοδιαχείριση** και εμμένουν σ' αυτή την απόφασή τους. <u>Πιστεύω ότι αυτό είναι μία άστοχη **πρόφαση**, γιατί τα χρήματα δεν ανήκουν στην όποια τοπική εκκλησία, αλλά ανήκουν στον Κύριο και **σ' Αυτόν τα δίνουμε**</u>. Εάν λοιπόν πιστεύουμε και έχουμε αποδείξεις ότι οι ισχυρισμοί μας είναι αληθείς, τότε θα πρέπει να προσευχηθούμε για να μας δείξει ο Κύριος **άλλους τρόπους** για να Του δώσουμε αυτά που Του ανήκουν, αλλιώς Τον κλέβουμε και αυτό επισύρει την κρίση εναντίον μας. Αν αυτό, το ζητήσουμε με πίστη, να είμαστε βέβαιοι ότι ο Κύριος θα το κάνει, γιατί βλέπει την καρδιά μας.

Άλλοι πιστοί "καυχώνται" ότι δεν δίνουν δέκατα, γιατί είναι

αντί Βιβλικό, αλλά **δίνουν πολύ περισσότερα** και πράγματι το κάνουν. Αυτό όμως δείχνει καρδιά υπερήφανη, που έχει κάνει δικό της νόμο, ανώτερο του Θεού και καυχιέται γι' αυτό. Πουθενά η Καινή Διαθήκη δεν διδάσκει ότι **δεν πρέπει** να δίνουμε δέκατα, αντίθετα ρητά αναφέρει ότι οι απόστολοι μετά την Πεντηκοστή δίδασκαν τον Μωυσή στους πιστούς (Πράξεις ΙΕ/**15:**19-21)**.** Δώσε λοιπόν στον Θεό τα ΔΕΚΑΤΑ και τις ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ σου και μετά πρόσθεσε παραπάνω όσα δέκατα θέλεις, κάνοντας και διαθήκη με τον Θεό, για να Τον ευαρεστήσεις και να λάβεις ευλογίες.

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης οι Ισραηλίτες έδιναν τα δέκατα στον **επίγειο ναό** του Θεού, μέσα στον οποίο υπήρχε η παρουσία Του και από αυτά συντηρούντο και οι **ιερείς**, όπως έχουμε αναφέρει. Σήμερα όμως ο Θεός δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς, αλλά μέσα στους πιστούς, οι οποίοι είναι ο άγιος ναός Του (Α' Κορινθίους ς'/**6**:19**,** Β' Κορινθίους ς'/**6**:16**,** κλπ), όπως επίσης σήμερα δεν υπάρχει **ειδική τάξη ιερέων**, γιατί οι πιστοί είναι ενώπιον του Θεού βασιλείς και ιερείς, η εκκλησία του Χριστού είναι "βασίλειον ιεράτευμα", είναι λαός ιερέων (Α' Πέτρου Β/**2**:9).

Η τυπολογία και ο συμβολισμός είναι πλέον εμφανής**: Στην Παλαιά Διαθήκη** (νόμος), που έχουμε τον "τύπο" τα δέκατα πήγαιναν στον επίγειο ναό και στους ιερείς του ναού. **Στην Καινή Διαθήκη** (χάρη), που έχουμε το "αντίτυπο" τα δέκατα πηγαίνουν στον πνευματικό ναό του Θεού, στους αγίους Του, που είναι και ιερείς Του. Με τα δέκατα και τις προσφορές ευλογείται πλέον όλο το σώμα του Χριστού και όλες οι ανάγκες που υπάρχουν καλύπτονται. Αυτό γινόταν στην εποχή των αποστόλων, που πρόσφεραν όλη την περιουσία τους (βλ. Πράξεις Δ/**4**:34-35)**.**

Η τοπική εκκλησία (συνάθροιση) στην οποία ανήκουμε και υπηρετούμε αυτοδίκαια έχει την προτεραιότητα σε κάθε ενέργειά μας και κατά συνέπεια και στα δέκατα και στις προσφορές μας. Λόγοι ηθικής τάξης και με αίσθημα ευθύνης ενώπιον του Θεού και ενώπιον των αδελφών "επιβάλλουν" να δίνουμε **το πρώτο μερίδιο** στη ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΗ που τρεφόμαστε πνευματικά, ώστε να ικανοποιούνται οι πνευματικές και υλικές ανάγκες των οικείων

της πίστης, χωρίς όμως αυτό να γίνεται **θρησκευτικός καταναγκαστικός νόμος**, που να μας δημιουργεί ενοχές, εάν ενεργήσουμε περιστασιακά ή σε συγκεκριμένες περιπτώσεις με έναν διαφορετικό τρόπο.

Οι προσφορές μας όμως δεν σταματούν στην εκκλησία που εμείς ανήκουμε, αλλά καλύπτουν τις ανάγκες **όλων των πιστών**, ανεξάρτητα σε ποια τοπική συνάθροιση ανήκουν και θα ζητούμε από τον Κύριο να μας οδηγεί με το Πνεύμα Του πως να ενεργούμε σε κάθε περίπτωση (Γαλάτες ς'/**6**:6,10). Μπορεί να υπάρχουν πολλές τοπικές συναθροίσεις (εκκλησίες), **το σώμα όμως του Χριστού είναι ένα, ενιαίο και αδιαίρετο.** Είμαστε όλοι μέλη του ΕΝΟΣ σώματος και οι ανάγκες των αδελφών, σε όποια εκκλησία και εάν ανήκουν είναι και δικές μας ανάγκες. Ο Λόγος του Θεού γράφει**:** ***«Όποιος όμως έχει τον βίον του κόσμου και θεωρεί τον αδελφόν αυτού*** **ότι έχει χρείαν** ***και κλείσει τα σπλάχνα αυτού απ' αυτού, πως η αγάπη του Θεού μένει εις αυτόν;»*** (Α' Ιωάννου Γ/**3**:17)**.**

Ο Ιησούς Χριστός είναι η κεφαλή (η εξουσία) επάνω σε όλο το σώμα της εκκλησίας. Ο Παύλος αναφερόμενος στην ενότητα του σώματος, δείχνει την ξεχωριστή θέση του κάθε μέλους, διευκρινίζοντας ότι άλλη είναι διακονία που κάνει το "χέρι" της εκκλησίας, άλλη είναι η διακονία που κάνει το "πόδι" της εκκλησίας, άλλη είναι η διακονία που κάνει το "ωτίον" ή ο "οφθαλμός" και ούτω καθεξής. Το κάθε μέλος της σώματος του Χριστού έχει διαφορετική διακονία που το άλλο μέλος, όχι μόνο δεν μπορεί να την κάνει, αλλά το κάθε μέλος έχει ανάγκη τη συνεργασία του άλλου μέλους.

Ότι σπείρουμε, αυτό και θα θερίσουμε, γι' αυτό θα πρέπει να δίνουμε **από κάθε τι στη ζωή μας** το "δέκατο" στον Κύριο, γιατί είναι δικό Του και Του ανήκει. Εκεί που θα πρέπει να προσέξουμε ιδιαίτερα σαν πιστοί είναι να μην Του κλέβουμε το χρόνο **που πρέπει να Τον λατρεύουμε καθημερινά**. Πρέπει να δίνουμε στον Κύριο το ένα δέκατο της 24ωρης ημέρας (είναι περισσότερο από δύο ώρες) και να το αφιερώνουμε σε προσευχή, μελέτη

του Λόγου Του και λατρεία. Πολλοί δικαιολογούνται ότι "δεν έχουν χρόνο", αλλά όμως βρίσκουν πολύ εύκολα χρόνο για να διαβάσουν εφημερίδες και περιοδικά, για να δουν διάφορα ενδιαφέροντα προγράμματα στην τηλεόραση, για να πάνε βόλτα "να ξεσκάσουν", ή για να φάνε νόστιμα παϊδάκια και για πολλά άλλα. Για όλα έχουμε χρόνο, αλλά (κατά σύμπτωση) για τον Θεό δε βρίσκουμε χρόνο. Όταν ο Κύριος λέγει **"μη Με κλέβετε και φέρτε τα δέκατα στις αποθήκες Μου",** εδώ μας λέγει **"μην κλέβετε από το ΧΡΟΝΟ της κοινωνίας μαζί Μου, φέρτε ΤΑ ΔΕΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΣΑΣ για να μπείτε μέσα στα άγια των αγίων και Εγώ θα σας ευλογήσω".**

Δοκίμασε ΤΩΡΑ τον Θεό με το να προσφέρεις από αυτό το λίγο που έχεις, από το υστέρημά σου. Θυμήσου ότι ο Ιησούς επαίνεσε το δίλεπτο της χείρας, γιατί έδωσε όλα όσα είχε. Γνώριζε πως, ότι προσφέρεις για τον Κύριο, ότι και να είναι αυτό (χρήματα, αγαθά, υπηρεσίες, κλπ), το καταθέσεις για αποταμίευση στην τράπεζα του ουρανού και το κέρδος σου θα είναι μεγάλο.

11. ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ο Παύλος υπεραμύνεται ο εργάτης του Θεού να συντηρείται από την εκκλησία με τα δέκατα, παρουσιάζοντας ισχυρά επιχειρήματα, από τα οποία ξεχωρίζουν τα **έξι** παρακάτω. Λεπτομερή ανάλυση όλων των επιχειρημάτων αυτών θα βρείτε στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ":**

- ***"Οι εργαζόμενοι εις τα ιερά τρώγουν εκ του ιερού...."***
- (Α' Κορινθίους Θ/**9:**13-14, Γαλάτες ς'/**6**:6)**.**
- ***"Δεν θέλεις φράξει στόμα βοός αλωνίζοντος"*** (βλ. Α΄ Κορινθίους Θ/**9**:9, Α' Τιμόθεου Ε/**5**:18, Δευτερονόμιο ΚΕ/**25**:4).
- ***"<u>Ποιος</u> εκστρατεύει ποτέ με δικά του έξοδα;"***
- ***"<u>Ποιος</u> φυτεύει αμπελώνα και δεν τρώει*** *(πρώτα αυτός)* ***από τον καρπό του;"***
- ***"<u>Ποιος</u> ποιμαίνει ποίμνιο και δεν τρώει από το γάλα τού ποιμνίου;"*** (Α΄ Κορινθίους Θ/**9**:7).

  <u>Βλέπε:</u> Πράξεις Κ/**20**:28**,** Β' Τιμόθεου Β/**2**:3-4**,** Ησαΐας ΝΓ/**53**:7**,** Παροιμίες ΚΖ/**27**:18,23**,** Δευτερονόμιο Κ/**20**:6**,** Α' Κορινθίους Γ/**3**:6-8.

- ***"Ο εργάτης είναι άξιος του μισθού του"*** (Α' Τιμόθεου Ε/**5**:18**,** Λουκάς Ι'/**10**:7**,** Ματθαίος Ι'/**10**:10 Α' - **Βλέπε επίσης:** Α' Κορινθίους Θ/**9:**14, Α' Θεσσαλονικείς Ε/**5**:12-13.)**.**

Ο Παύλος ενώ στις επιστολές του είναι υπέρμαχος της διδασκαλίας ο εργάτης του Θεού να συντηρείται οικονομικά από το ποίμνιο, η δική του προσωπική επιλογή στη διακονία του, ήταν να κάνει **"αδάπανο"** το ευαγγέλιο, χωρίς αυτό να έρχεται σε αντίθεση με τη διδαχή ο εργάτης να συντηρείται από το ποίμνιο**:** ***«Ποιος λοιπόν είναι ο μισθός μου;*** *(Είναι)* ***το να κάμω ΑΔΑΠΑΝΟΝ το ευαγγέλιον του Χριστού»*** (Α' Κορινθίους Θ/**9**:18 - **Βλέπε:** Β' Κορινθίους ΙΑ/**11**:7-9, 13-14, Β' Θεσσαλον. Β/**2**:9, Γ/**3**:8-9)**.** Αυτό σημαίνει ότι ο εργάτης του Θεού για να συντηρείται οικονομικά θα πρέπει να ασκεί κάποια βιοποριστική εργασία, όπως έκανε και ο Παύλος που στην Κόρινθο κατασκεύαζε σκηνές (Πράξεις ΙΗ/**18**:2-3)**.**

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - ΔΕΚΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ», Αλκιβιάδη Τζελέπη (**εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** /Κωδικός **44).**

(02**) «ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΜΕ ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΝ ΣΟΥ», Florence Christie - 1969.**

(03**) «ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΛΕΤΟΥΡΝΩ», Αλβέρτου Λόριμερ** (εκδόσεις **"ο ΛΟΓΟΣ"- 1961).**

(04**) «ΣΠΟΡΑ και ΘΕΡΙΣΜΟΣ», Γιώργου Παππά** (εκδόσεις **"ΘΕΡΙΣΜΟΣ").**

(05**) «ΕΜΠΙΣΤΕΥΣΟΥ ΤΟΝ ΘΕΟ ΓΙΑ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΣΟΥ»**
Jack Hartman (εκδόσεις **"ΑΝΩΓΕΙΟ - 1998").**

(06**) «ΟΙ ΠΙΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΤΗ ΓΗ - Βιογραφία Δήμου Σακαριάν» Ιωάννη & Ελισάβετ Σέρριλλ - 1984.**

(07**) «ΒΙΒΛΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ» - Σειρά 10 μηνυμάτων με τον Συμεών Κοντούδη YouTube" Logos Church Thessaloniki (Ιαν. - Απρ. 2022)**

(08**)** ……

(09**)** ……

(10) ……

. . . /// . . .

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 39 - 5

Α΄ έκδοση: 04/2022 - Σελίδες 308

❖ Πως μπορεί ο αμαρτωλός άνθρωπος να είναι **ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ;** Μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο ανάμεσα στον Δημιουργό του σύμπαντος και στον άνθρωπο**;** Ο Παύλος λέγει ότι είμαστε ***"συνεργοί του Θεού".*** Ο ίδιος ο Θεός λέγει ***"κάντε με ΣΥΝΕΤΑΙΡΟ και δώστε Μου το ΔΕΚΑΤΟ των υπαρχόντων σας και Εγώ θα ανοίξω τους καταρράκτες του ουρανού και θα εκχέω την ευλογία Μου".*** Ο Θεός είναι αξιόπιστος συνέταιρος και ζητεί να Τον δοκιμάσουμε, ζητεί από εμάς να εφαρμόσουμε το **ΝΟΜΟ ΤΗΣ ΣΠΟΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ** και θα μας προμηθεύσει τα πάντα προς ζωή και ευσέβεια..

❖ Σήμερα μεταξύ των διαφόρων χριστιανικών κινήσεων, ομολογιών, κλπ. υπάρχουν διαφορετικές απόψεις και θέσεις **εάν η εντολή του Θεού για τα δέκατα ισχύει και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης**. Στο βιβλίο αυτό δίνονται απαντήσεις με σαφήνεια και καθαρότητα, που δεν αφήνουν απορίες και ερωτηματικά για την εντολή του Θεού, όπως**: Γιατί ο Θεός έδωσε την εντολή των δεκάτων; Τι εφάρμοζε η πρώτη αποστολική εκκλησία; Ο νόμος της σποράς και του θερισμού ισχύει στην Καινή Διαθήκη; Μπορούμε να σπέρνουμε και όταν δεν έχουμε; Πως ο Θεός γίνεται συνέταιρός μας σήμερα;** Και πολλές άλλες απαντήσεις.

13 ΝΗΣΤΕΙΑ
αποχή ή αλλαγή του φαγητού;

1. Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Η λέξη **"νηστεία"** είναι σύνθετη, προέρχεται από το αρνητικό μόριο **«νη»** και το ρήμα **«εσθίω»,** που σημαίνει "δ**εν τρώγω",** πλήρης αποχή από το φαγητό και όχι μερική αποχή ή αλλαγή στο είδος του φαγητού. Μέσα στην νηστεία περιλαμβάνεται και η αποχή από νερό, χυμούς, καφέδες, κλπ (υγρά στοιχεία), πλην όμως αυτό ανήκει στην απόφαση του νηστεύοντα**.**

Ο άνθρωπος σήμερα, ακολουθώντας θρησκευτικούς τύπους και μη γνωρίζοντας το πραγματικό νόημα της νηστείας, όπως μας το αποκαλύπτει ο Λόγος του Θεού, έχει αποστατήσει από τον Θεό και από τις αλήθειες της Γραφής, προσέχοντας σε πνεύματα πλάνης και διδασκαλίες δαιμονίων ***«εμποδιζόντων τον γάμον (προσταζόντων) ΑΠΟΧΗΝ ΒΡΩΜΑΤΩΝ, τα οποία ο Θεός έκτισε διά να μεταλαμβάνουν μετά ευχαριστίας οι πιστοί και οι γνωρίσαντες την αλήθειαν»*** (Α' Τιμόθεου Δ/4:1-5). Το αποτέλεσμα είναι όταν ο άνθρωπος νηστεύει να μην απέχει πλήρως από φαγητά, αλλά να αλλάζει είδος φαγητού. **Δεν τρώει** ελαιόλαδο, αλλά τρώει ελιές, σπορέλαιο και βαμβακέλαιο, **δεν τρώει** κρέας, αλλά τρώει χταπόδια και καλαμαράκια, **δεν τρώει** αυγά, αλλά τρώει πανάκριβο αυγοτάραχο, **δεν τρώει** τυροκομικά προϊόντα, αλλά τρώει τη νέα ανακάλυψη των τελευταίων ετών που ονομάσθηκε ***"ευλογημένο τυρί νηστίσιμο"***, εμπαίζοντας με αυτό τον τρόπο τον Θεό, εξαπατώντας τον εαυτό του και καθησυχάζοντας τη συνείδησή του ότι ενώπιον του Θεού έπραξε τα θρησκευτικά του καθήκοντα**.**

Αυτό δεν είναι **"<u>νη</u>-στεία",** αλλά είναι **"<u>αλλαξο</u>-φαγία"** και όχι μόνον αυτό, αλλά όσοι γνωρίζουν τον Λόγο του Θεού, δημιουργείται και ένα πολύ μεγάλο ερώτημα που θέλει απάντηση με αποκαλυπτικό λόγο**: «**Γιατί ο Διάβολος, "ο πλανών την οικουμένη όλη", τις τροφές που ο Θεός στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης

είχε καθιερώσει ως ακάθαρτες και απαγορευόταν στον λαό Του να τις τρώει (βλ.Λευιτικό ΙΑ/**11**), τώρα στην περίοδο της Καινής Διαθήκης ο Διάβολος τις παρουσιάζει ως νηστίσιμες και καθαρές (καλαμαράκια, σουπιές , χταπόδια, κλπ), γιατί συμβαίνει αυτό**;**"

2. ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ (ΝΟΜΟΥ)

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης οι Ισραηλίτες είχαν πολλών ειδών νηστείες από τις οποίες διακρίνονται τρεις βασικές κατηγορίες, που ήσαν οι τακτικές, οι έκτακτες και οι ειδικές**:**

(α) ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΝΗΣΤΕΙΕΣ: Αρχικά τακτική νηστεία ήταν μόνον μία και ήταν η νηστεία που γινόταν στην εορτή του Εξιλασμού (βλ. Λευιτικό Ις'/**16**:24-30), η οποία ήταν η 6η κατά σειρά εορτή από τις επτά ετήσιες εορτές που είχε καθιερώσει ο Θεός στον λαό Ισραήλ και γινόταν την 10η του **7**ου μήνα Τισρί**.**

Κατά την Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία καθιερώθηκε και μία δεύτερη νηστεία, που γινόταν τον **5**ο μήνα (Ζαχαρίας Ζ/**7**:4-7) και μετά την αιχμαλωσία καθιερώθηκαν άλλες δύο νηστείες, τον **4**ο και τον **10**ο μήνα. Αυτές τις τέσσερις νηστείες ο Θεός τις έδωσε για να είναι στον λαό Του χαρά και ευφροσύνη**:** ***«Ούτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων· Η νηστεία του ΤΕΤΑΡΤΟΥ μηνός και η νηστεία του ΠΕΜΠΤΟΥ (μηνός) και η νηστεία του ΕΒΔΟΜΟΥ (μηνός) και η νηστεία του ΔΕΚΑΤΟΥ (μηνός) θέλουν είσθε εις τον οίκον Ιούδα με χαρά και με ευφροσύνη και με εύθυμες εορτές· όθεν αγαπάτε την αλήθειαν και την ειρήνην»*** (Ζαχαρίας ΖΗ/**8**:19)**.**

(β) ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΝΗΣΤΕΙΕΣ: Όπως το αναφέρει και η ονομασία τους ("έκτακτες"), οι νηστείες αυτές γινόντουσαν, χωρίς να υπάρχει καθιερωμένη κάποια χρονική περίοδος, αλλά ήταν αποτέλεσμα κάποιο ξαφνικού και απρόοπτου γεγονότος, ή κάποιου γεγονότος που έπρεπε να το φέρουν ενώπιον του Θεού με νηστεία και προσευχή για να τους δώσει οδηγία και λύση. Έκτακτες νηστείες έχουμε στις παρακάτω περιπτώσεις**:**

- **Κήρυξη νηστείας, όταν πέθαιναν επίσημα πρόσωπα**, όπως συνέβηκε με τον Σαούλ για τους γιους του, όπου έγινε νηστεία για 7 ημέρες (βλ. Α' Σαμουήλ ΛΑ/**31**:12-13, Β' Σαμουήλ Α/**1**:12)**.**

- **Κήρυξη νηστείας για να αποφύγουν κάποια συμφορά**, όπως συνέβηκε με τους κατοίκους της Νινευή, που κήρυξαν νηστεία, όταν ο **Ιωνάς** τους προειδοποίησε για επικείμενη καταστροφή, λόγω της αμαρτίας τους (Ιωνάς Γ/**3**:5-6). Το ίδιο συνέβηκε όταν η **Εσθήρ,** βασίλισσα της Περσίας, ζήτησε από τους συμπατριώτες της Ιουδαίους νηστεία και προσευχή για να μπορέσει να παρασταθεί ενώπιον του βασιλιά και να ζητήσει χάρη για τον λαό της από τις σκευωρίες του αξιωματούχου Αμάν (Εσθήρ Δ/**4**:1-17)**.**

- **Κήρυξη νηστείας σε παραμονές πολέμου,** κάτι που πολύ συχνά αναφέρεται μέσα στην Βίβλο, όπως στις ακόλουθες περιπτώσεις**:** Κριτές Κ/**20**:26**,** Β' Χρονικών Κ/**20**:3**,** Ιερεμίας Λς'/**36**:6-10**,** Α' Σαμουήλ Ζ/**7**:6**,** Ιωήλ Β/**2**:1-15**,** κλπ (διαβάστε με προσοχή τα εδάφια).

- **Κήρυξη νηστείας για κάποια σπουδαία αποστολή,** όπως έχουμε στην περίπτωση που ο Έσδρας κήρυξε νηστεία, κοντά στον ποταμό Ααβά, ώστε αφού ταπεινωθεί ο λαός Ισραήλ μπροστά στον Θεό, να Του ζητήσουν έναν ίσιο δρόμο για όλο τον λαό και τα υπάρχοντά τους (Έσδρας Η/**8**:21-23).

- **Κήρυξη νηστείας για να διαβάσουν το βιβλίο του νόμου του Θεού,** αλλά και για να εξομολογηθούν και να προσκυνήσουν τον Κύριο (Νεεμίας Θ/**9**:1-3).

(γ) **<u>ΕΙΔΙΚΕΣ ΝΗΣΤΕΙΕΣ</u>:** Οι νηστείες αυτές χαρακτηρίζονται ως ειδικές, γιατί διαρκούν πολλές ημέρες και χρειάζεται ειδική χάρη και δύναμη από τον Θεό, καθόσον οι νηστείες αυτές αποσκοπούν σε κάποιο θαυμαστό γεγονός που θα επακολουθήσει. Τέτοιες νηστείες αναφέρονται στην Βίβλο οι παρακάτω τέσσερις**:**

1. Ο Μωυσής νήστεψε για 40 ολόκληρες ημέρες και νύχτες, για να πάρει το νόμο του Θεού επάνω στο όρος του Σινά**:** ***«...Και ήτο*** *(ο Μωυσής)* ***εκεί μετά του Κυρίου*** **τεσσαράκοντα** ***ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας· άρτον*** **δεν έφαγε** ***και ύδωρ*** **δεν ήπιε.** ***Και έγραψεν επί των πλακών τους λόγους της διαθήκης, τας δέκα εντολάς*****»** (Έξοδος ΛΔ/**34**:28)**.** Προσέξτε γιατί έχει μεγάλη σημασία, όταν κάποιος δεν γνωρίζει το νόημα της νηστείας, ότι ο Μωυσής όταν νήστευε για 40 ημερόνυχτα δεν ΕΦΑΓΕ τίποτα, ούτε ΗΠΙΕ νερό**.**

2. Ο Ηλίας, όταν έφυγε κυνηγημένος από την Ιεζάβελ, άγγελος Κυρίου του παρείχε τροφή και με την τροφή αυτή, πήρε δύναμη για να πάει στην Χωρήβ, στο όρος του Θεού, περπατώντας για 40 ημέρες και νύχτες χωρίς άλλη τροφή (Α' Βασιλέων ΙΘ/**19**:8)**.**

3. Ο Δανιήλ προσευχόταν και νήστευε για 21 ημέρες να του αποκαλύψει ο Θεός τα μέλλοντα**:** ***«Κατά τας ημέρας εκείνας εγώ ο Δανιήλ ήμουν πενθών τρεις ολοκλήρους εβδομάδας. Άρτον επιθυμητόν*** **δεν έφαγον** ***και κρέας και οίνος*** **δεν εισήλθεν εις το στόμα μου** ***ουδέ άλειψα τον εαυτόν μου παντελώς, μέχρι συμπληρώσεως τριών ολοκλήρων εβδομάδων»*** (Δανιήλ Ι'/**10**:2-3)**.**

4. Ο Ιησούς πριν αρχίσει το μεγάλο έργο της επίγειας διακονίας Του, πήγε στην έρημο, όπου για 40 ημέρες δεν έφαγε τίποτε**:** ***«Τότε ο Ιησούς εφέρθη υπό του Πνεύματος εις την έρημον διά να πειρασθεί υπό του Διαβόλου, και ΝΗΣΤΕΥΣΑΣ ημέρας*** **τεσσαράκοντα** ***και νύκτας*** **τεσσαράκοντα,** ***ύστερον επείνασε»*** (Ματθαίος Δ/**4**:1-2)**.** Ο Ιησούς έζησε στην περίοδο του νόμου και όχι στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, την οποία Αυτός εγκαινίασε με τη θυσία Του και την ανάστασή Του. Η νέα περίοδος της χάρης (Καινής Διαθήκης) αυτή αρχίζει από την ημέρα της Πεντηκοστής και μετά**.**

Αυτές οι νηστείες έχουν εφαρμογή και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, όταν ο πιστός αποφασίζει να αφιερωθεί στον Κύριο, ή όταν θέλει να ζητήσει την οδηγία Του και την προστασία Του, ή όταν θέλει να φέρει αιτήματα ενώπιόν Του και για πολλούς άλλους λόγους. Πόσες ημέρες θα διαρκέσουν ο Θεός δεν βάζει όριο, ο πιστός αποφασίζει τον αριθμό των ημερών, αλλά βασικό χαρακτηριστικό της νηστείας είναι πάντα διπλό: Αποχή από το φαγητό και παράλληλα προσευχή και μελέτη του Λόγου του Θεού. Νηστεία, χωρίς προσευχή, είναι ένα άδειο ποτήρι χωρίς νερό.

3. ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ (ΧΑΡΗΣ)

Τα 4 Ευαγγέλια που περιγράφουν τη ζωή του Ιησού, αφορούν κατά βάση την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, μέσα στην οποία έδρασε ο Ιησούς και όπως αναφέρθηκε ο Ιησούς για να προετοιμασθεί για το έργο που θα άρχιζε σε λίγο, νήστεψε στην

έρημο, χωρίς να φάει τίποτα εκείνες τις ημέρες. **Σε τι Τον βοήθησε η αφιέρωση και η νηστεία των 40 ημερών;** Η Γραφή αναφέρει ότι βγήκε νικητής από τους πειρασμούς του Διαβόλου, αλλά περιγράφει κάτι άλλο που αφορά όλους εμάς και σήμερα. Ο Ιησούς έφυγε και πήγε στην έρημο ***«πλήρης Πνεύματος αγίου»*** (Λουκάς Δ/**4**:1), αλλά επέστρεψε στην Γαλιλαία ***«εν τη δυνάμει του Πνεύματος»*** (Λουκάς Δ/**4**:14). Εμείς σήμερα υποβαθμίζουμε τη σπουδαιότητα της αφιέρωσης με νηστεία και προσευχή και ζητάμε από τον Κύριο να μας χρίσει με το Πνεύμα Του και να μας χρησιμοποιήσει θαυμαστά, ζητούμε δηλαδή πολλά από τον Κύριο, χωρίς θυσία.

Μέσα στην Καινή Διαθήκη δεν βλέπουμε πουθενά ο Ιησούς και οι απόστολοι να έχουν θεσπίσει **συγκεκριμένες ημέρες νηστείας** όπως γίνεται σήμερα από την κατεστημένη εκκλησία. Ο σκοπός και το νόημα της νηστείας από τον $3^{ο}$ - $4^{ο}$ αιώνα και μετά μεταβλήθηκε ριζικά από τις διδασκαλίες των ***«ανθρωπίνων εντολών και παραδόσεων»*** (Ματθαίος ΙΕ/**15**:3), με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να προσέχει τον τύπο, το εξωτερικό φαινόμενο και όχι την ουσία, για ποιο λόγο δηλαδή πρέπει να γίνεται νηστεία.

Ο ίδιος ο Ιησούς μιλώντας για τον ξεπεσμό του ανθρώπου είπε**:** ***«Δεν μολύνει τον άνθρωπο το ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟΝ εις το στόμα*** *(δηλαδή φαγητό ή νερό),* ***αλλά το ΕΞΕΡΧΟΜΕΝΟΝ εκ του στόματος, τούτο μολύνει τον άνθρωπον …Τα δε εξερχόμενα εκ του στόματος, ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΕΞΕΡΧΟΝΤΑΙ, και* εκείνα μολύνουν τον άνθρωπον*. Διότι εκ της καρδίας εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι. Ταύτα είναι τα μολύνοντα τον άνθρωπο»*** (Ματθαίος ΙΕ/**15**:11, 18-19)**.**

Ο άνθρωπος από τη μια μεριά νομίζει ότι «νηστεύει», αλλάζοντας και όχι απέχοντας από το φαγητό και από την άλλη η καρδιά του είναι γεμάτη με πάθη. Αποτελεί συνηθισμένο φαινόμενο, όταν ο θρησκευόμενος άνθρωπος πάει στην εκκλησία για να κοινωνήσει, αφού βέβαια έχει «...νηστέψει», να συμπεριφέρεται απρεπώς (φωνάζει, σπρώχνει, βρίζει) για να εκτελέσει πρώτος τα θρησκευτικά του καθήκοντα. **Γνώριζε πως**, ο Θεός δεν θέλει,

ούτε τη νηστεία σου, ούτε τα δέκατά σου, ούτε καμιά άλλη προσφορά από σένα, θέλει μόνο την αμαρτωλή καρδιά σου: ***«Υιέ μου, δός την καρδίαν Σου εις Εμέ»*** (Παροιμίες ΚΓ/**23**:26) και ***«...η καρδία σου, ας φυλάττει τας εντολάς Μου»*** (Παροιμίες Γ/**3**:1)**.** Ο Θεός θέλει να πάρει την αμαρτωλή καρδιά σου, να την καθαρίσει, να την αγιάσει και να βάλει μέσα της το άγιο Πνεύμα Του (Ιεζεκιήλ Λς'/**36**:26), και όταν συμβεί αυτό, τότε η νηστεία σου θα είναι ευπρόσδεκτη.

Ο Ιησούς είπε**:** ***«...Αλλά ζητείτε πρώτον*** **την βασιλεία** ***του Θεού και την*** **δικαιοσύνη** ***Αυτού, και ταύτα πάντα θέλουν σας προστεθεί»*** (Ματθαίος ς'/**6**:33)**.** Ο θρησκευόμενος όμως άνθρωπος μετέτρεψε τη βασιλεία και τη δικαιοσύνη του Θεού σε "βρώση" και "πόση", γεγονός που ο Παύλος το επισημαίνει**:** ***«Διότι η βασιλεία του Θεού δεν είναι βρώσις και πόσις, αλλά*** *(είναι)* ***δικαιοσύνη και ειρήνη και χαρά εν Πνεύματι αγίω»*** (Ρωμαίους ΙΔ/**14**:17)**.**

4. ΝΗΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Ο Λόγος του Θεού μας διδάσκει ότι η νηστεία, κύριο χαρακτηριστικό της οποίας είναι η πλήρης αποχή από το φαγητό **(εξ' ού και "νη/εσθίω"),** πρέπει να συνοδεύεται πάντοτε από προσευχή, αλλιώς δεν υπάρχει λόγος να γίνεται. Συμβολικά η νηστεία, μοιάζει με μία βάρκα, που στο πλάι φέρει το όνομα **"ΑΦΙΕΡΩΣΗ"** και έχει δύο κουπιά, όπου το ένα κουπί αντιπροσωπεύει τη **"νηστεία"** και το άλλο την **"προσευχή".** Η βάρκα δεν μπορεί να ξεκινήσει μόνο με το *"κουπί της νηστείας",* γιατί θα γυρίζει συνέχεια γύρω από τον εαυτό της, χρειάζεται και το *"κουπί της δύναμης"* που είναι η προσευχή.

Όταν σαν πιστοί αντιμετωπίζουμε κάποιο πρόβλημα (οικογενειακό, οικονομικό, υγείας, εργασίας, κλπ), ή θέλουμε πνευματική αύξηση, αγιασμό και καθαρότητα στη ζωή μας, ή έχουμε πνευματικό πόλεμο με τις πονηρές δυνάμεις του Διαβόλου, οτιδήποτε και εάν μας απασχολεί, το φέρνουμε ενώπιον του Κυρίου με νηστεία και με προσευχή. Νηστεύουμε, χωρίς να φάμε τίποτα (ή και να πιούμε) όσες ημέρες κρίνουμε ότι μπορούμε (μία, ή δύο, ή περισσότερες), γιατί αυτό εξαρτάται από εμάς, αλλά και ανάλογα με τη βαρύτητα του αιτήματος που έχουμε προς τον Θεό.

Ο Διάβολος **δεν φοβάται τη νηστεία μας**, μπορεί να νηστεύουμε πολλές ημέρες, χωρίς να τρώμε τίποτα, ταλαιπωρώντας τον εαυτό μας, αρκεί όταν νηστεύουμε **να μην προσευχόμαστε**, γιατί αυτό κάνει τον Διάβολο να τρέμει, γνωρίζοντας ότι η αφιέρωση της ημέρας (ή των ημερών) που συνοδεύεται από προσευχή κάνει τις πύλες κόλασης να σείονται. Γι' αυτό μπορούμε να αφιερώνουμε σε νηστεία **και προσευχή**, όσες ημέρες μπορούμε, ακόμα και μία ημέρα (αυτό μπορούμε, αυτό κάνουμε) και ο Θεός θα φέρει ευλογία και απάντηση στο αίτημα μας.

Αναφέρθηκε παραπάνω ότι οι Ισραηλίτες στην εποχή της Εσθήρ νήστεψαν για τρία ημερόνυχτα, χωρίς να φάνε ή να πιουν τίποτε. Η Εσθήρ είχε πει στον Μαροδοχαίο**:** ***«Ύπαγε, σύναξον πάντας τους Ιουδαίους τους ευρισκομένους εις τα Σούσα και ΝΗΣΤΕΥΣΑΤΕ υπέρ εμού και*** **μη φάγητε** ***και*** **μη πίητε** ***ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΑΣ, νύκτα και ημέραν· και εγώ και αι θεράπαιναί μου θέλομεν ΝΗΣΤΕΥΣΕΙ ομοίως· και ούτω θέλω εισέλθει προς τον βασιλέα....»*** (Εσθήρ Δ/**4**:16)**.**

Ο Δανιήλ νήστεψε τρεις ολόκληρες εβδομάδες, δηλαδή **21** ημέρες (Δανιήλ Ι'/**10**:1-3), ενώ οι μοναδικοί άνθρωποι που αναφέρονται στην Βίβλο που μπόρεσαν να νηστέψουν για ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, 40 ημερών, ήταν ο **Μωυσής** (Έξοδος ΛΔ/**34**:28), ο **Ηλίας** (Α' Βασιλέων ΙΘ/**19**:8) και ο **Ιησούς** (Ματθαίος Δ/**4**:1-2)**.** Σε όλες τις περιπτώσεις είχαν πλήρη αποχή από φαγητό.

Γιατί η Γραφή, όταν αναφέρεται στη νηστεία κάνει τη διευκρίνιση ότι έγινε *"ημέρα και νύχτα"*, ποιος είναι λόγος; Ένας συνηθισμένος και απλός τρόπος νηστείας των Ισραηλιτών, ήταν να σταματούν τη νηστεία στις 6 το απόγευμα, που άλλαζε και η ημέρα τους. Εάν για παράδειγμα, νήστευαν δύο ή περισσότερες ημέρες, το βραδάκι (ώρα 6) σταματούσαν τη νηστεία από το φαγητό, έτρωγαν κάτι ελαφρύ και συνέχιζαν τη νηστεία την επόμενη ημέρα, όπως γίνεται και σήμερα από τη μεγάλη πλειοψηφία των αναγεννημένων πιστών. Αυτή η νηστεία δεν θεωρείται ότι είναι **"ημέρα και νύχτα",** όπως έκαναν ο Μωυσής, ή ο Ιησούς.

Οι άνθρωποι που δεν γνωρίζουν το πραγματικό νόημα της νηστείας, όπως αυτό αναφέρεται μέσα στην Αγία Γραφή, καθό-

σον οι ίδιοι ακολουθούν τον τύπο της νηστείας της κατεστημένης εκκλησίας (που είναι αλλαγή μενού), εάν τους πούμε ότι εμείς εφαρμόζουμε τη νηστεία αυτή, αμέσως μας κατηγορούν ότι αυτό κάνουν και οι Μουσουλμάνοι. Αυτό είναι μια μομφή, είναι σαν να μας λέγουν "εσείς δεν είσθε χριστιανοί!". Ναι αυτό το εφαρμόζουν οι Μουσουλμάνοι, για τον απλό λόγο, που όλοι τον γνωρίζουν, αλλά τον ξεχνούν, ότι ο Μωαμεθανισμός σαν θρησκεία είναι ένα κράμα (μείξη) στοιχείων από την Παλαιά Διαθήκη (ιουδαϊσμό) και την Καινή Διαθήκη (χριστιανισμό), γι' αυτό και μέσα στη διδασκαλία τους έχουν πολλά σωστά πράγματα**.**

Μπορεί ο πιστός να διακόπτει τη νηστεία, όσον αφορά την τροφή το βράδυ, αλλά η αφιέρωση της ημέρας, **η πνευματική νηστεία, συνεχίζεται και μετά με προσευχή και μελέτη του Λόγου του Θεού.** Για παράδειγμα, δεν μπορεί ο πιστός να νηστεύει και να προσεύχεται όλη την ημέρα και το βράδυ που διακόπτει τη νηστεία σε φαγητό να κάνει πράγματα που ενώπιον του Θεού δεν είναι αρεστά, όπως να βλέπει άσχημα τηλεοπτικά προγράμματα, ή να δημιουργεί εντάσεις και θυμούς. Εάν συμβαίνει αυτό, σημαίνει ότι η νηστεία του όλη την ημέρα ήταν ένα τυπικό "θρησκευτικό καθήκον", που έπρεπε να το εκτελέσει και **που δεν του έφερε καμιά ευλογία**. Δεν μπορούμε να δεχτούμε ότι ο πιστός όλη την ημέρα ευλογήθηκε και το βράδυ έχασε την ευλογία και την επαφή του με τον Θεό.

Πολλοί είναι εκείνοι που με έχουν ρωτήσει, τι πρέπει να κάνουν, όταν δεν μπορούν να νηστέψουν για σοβαρούς λόγους υγείας, καθόσον πρέπει να φάνε για να λάβουν τα φάρμακά τους, ή η φύση της εργασίας τους είναι πολύ κουραστική, που η έλλειψη τροφής τους δημιουργεί ζαλάδες και πονοκεφάλους και τους φέρνει μεγάλη σωματική εξάντληση. **Η απάντησή μου είναι απλή:** Όταν νηστεύουμε, αφιερώνουμε την ημέρα μας στον Κύριο **(1ον)** απέχοντας από το φαγητό και **(2ον)** προσευχόμαστε. Επειδή όμως δεν μπορούμε να εφαρμόσουμε το 1ον, δηλαδή να απέχουμε από το φαγητό για λόγους που είναι έξω από τη θέλησή μας, τότε εφαρμόζουμε μόνο το 2ον, που είναι η αφιέρωση της ημέρας στον Κύριο με περισσότερη προσευχή.

Αυτό εγώ το αποκαλώ **"πνευματική νηστεία"** και είναι ένα ισχυρό όπλο που μπορεί να χρησιμοποιεί ο πιστός και δεν έχει μεγάλο κόστος. **Τι είναι ακριβώς είναι η "πνευματική νηστεία" και πως μπορεί να γίνει;** Αυτό γίνεται αφιερώνοντας την ημέρα στον Κύριο **μόνο με προσευχή**, τρώγοντας ελαφρά και αυτό είναι κάτι που μπορούμε να το κάνουμε, όχι μόνο μια ημέρα, αλλά και πολλές ημέρες συνεχόμενες. Αυτό, είναι κάτι που ο Διάβολος τρέμει, γιατί η προσευχή, όταν βγαίνει από μια ταπεινή και ειλικρινή καρδιά, έχει τη δύναμη να κινεί το χέρι του Θεού και να κάνει θαυμαστά πράγματα.

Όταν εργαζόμουν, γύριζα στο σπίτι κατά τις 3 το απόγευμα. Σηκωνόμουν από τις 6 το πρωί και όλη η ημέρα ήταν πολύ κουραστική και φορτική στη δουλειά μου, με αποτέλεσμα να μην μπορώ να κάνω νηστεία. Για τον λόγο αυτό, είχα καθιερώσει την **"εβδομάδα της προσευχής"** του μήνα. Όλη την ημέρα ήμουν σε προσευχή (όσο βέβαια μπορούσα στη δουλειά μου) και το μεσημέρι όταν γύριζα σπίτι, έτρωγα ελαφρά και αφιέρωνα δύο ώρες σε προσευχή. Μετά πήγαινα και ξεκουραζόμουν και συνέχιζα την επικοινωνία μου με τον Κύριο όλη την υπόλοιπη ημέρα. Μπορώ να σας πω ότι στην εβδομάδα της προσευχής ο ουρανός άνοιγε με μεγάλες ευλογίες. Αυτό συνιστώ να κάνεις και εσύ, ακόμα και όταν έχεις τη δυνατότητα να νηστεύεις, γιατί τότε θα έχεις ασυγκρίτως μεγαλύτερες ευλογίες.

Η σωστή νηστεία, δεν εξαρτάται από τις πόσες ημέρες θα νηστέψουμε, αλλά εξαρτάται από την καρδιά μας και την ενότητα που έχουμε με τον Κύριο. Μέσα στην Βίβλο, δεν βλέπουμε πουθενά ο Ιησούς και οι μαθητές Του να επιβάλουν συγκεκριμένες ημέρες νηστείες (όπως γίνεται σήμερα), απλά η Αγία Γραφή αναφέρει ότι οι πιστοί **νήστευαν** και **προσευχόντουσαν:**

- ***«...Και αύτη*** *(η προφήτις Άννα)* ***ήτο χήρα ως ετών ογδοήκοντα τεσσάρων, η οποία δεν απεμακρύνετο από του ιερού, νύκτα και ημέραν λατρεύουσα τον Θεόν με* νηστείες *και* προσευχές*...»*** (Λουκάς Η/**8**:37)**.**
- ***«Τότε αφού*** **ενήστευσαν** ***και*** **προσευχήθησαν** ***και επέθεσαν***

τας χείρας επ' αυτούς, απέστειλαν (αυτούς) **...»** (Πράξεις ΙΓ/**13**:3)**.**

- ***«Και αφού εχειροτόνησαν εις αυτούς πρεσβυτέρους κατά πάσαν εκκλησίαν,* προσευχηθέντες με νηστείας*, αφιέρωσαν αυτούς εις τον Κύριον.....»*** (Πράξεις ΙΔ/**14**:23)**.**
- ***«...Αλλά κατά πάντα συνιστώντες εαυτούς ως υπηρέται Θεού, με υπομονή πολλή, με θλίψεις, με ανάγκες, με στενοχωρίες, με ραβδισμούς, με φυλακές, με ακαταστασίες, με κόπους, με αγρυπνίες,* με νηστείες*...»*** (Β' Κορινθίους ς'/**6**:4-5)**.**

5. ΝΗΣΤΕΙΑ ΜΥΣΤΙΚΗ και ΟΧΙ ΦΑΝΕΡΗ

Η Αγία Γραφή διδάσκει ρητά ότι η νηστεία πρέπει να γίνεται **μυστικά** και όχι **φανερά.** Κατά συνέπεια, η καθιέρωση από τους ανθρώπους συγκεκριμένων (φανερών) ημερών, αργιών και εορτών για νηστεία, είναι ΑΝΤΙΘΕΤΗ με τη διδασκαλία του Ιησού, ο οποίος κατακρίνοντας την τυπικότητα και την υποκρισία, είπε**:** ***«...Και όταν νηστεύετε, ΜΗ ΓΙΝΕΣΘΕ, ως οι υποκριταί, ΣΚΥΘΡΩΠΟΙ, διότι αφανίζουν τα πρόσωπα αυτών διά να φανούν εις τους ανθρώπους ότι νηστεύουν …Συ όμως, όταν νηστεύει ΑΛΕΙΨΟΝ την κεφαλήν σου, και ΝΙΨΟΝ το πρόσωπόν σου,*** διά να μη φανείς εις τους ανθρώπους ότι νηστεύεις*, αλλ' εις τον Πατέρα σου τον (ευρισκόμενο) εις τον κρυπτόν (χώρο)....»* (Ματθαίος ς΄/**6**:16-18). Λίγο πριν πει ο Ιησούς αυτά τα λόγια, είχε πει**:** ***«Ας μη γνωρίζει η αριστερά σου τι κάμνει η δεξιά σου»*** (Ματθαίος ς΄/**6**:3)**.**

Επειδή ο Ιησούς δεν καθιέρωσε τακτές ημέρες νηστείας και επειδή ο ίδιος και οι μαθητές Του νήστευαν μυστικά, ή δεν νήστευαν όταν οι άλλοι νήστευαν, οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι συχνά τους κατηγορούσαν γι' αυτό**:**

- ***«...Οι μαθηταί δε του Ιωάννου και οι (μαθηταί) των Φαρισαίων*** ενήστευον**.** ***Και έρχονται και λέγουν προς Αυτόν· Διατί οι μαθηταί του Ιωάννου και οι (μαθηταί) των Φαρισαίων νηστεύουν, οι δε μαθηταί σου*** δεν νηστεύουν;**....»** (Μάρκος Β/**2**:18)**.**
- ***«...(Ο Ιησούς έλεγε), Αλλά με τι να ομοιώσω την γενεάν ταύτην; ....Διότι ήλθεν ο Ιωάννης μήτε τρώγων μήτε πίνων, και λέγουν·*** Δαιμόνιον έχει**.** ***Ήλθεν ο Υιός του ανθρώπου τρώγων και πί-***

νων, και λέγουν· Ιδού, άνθρωπος* φάγος και οινοπότης*, φίλος τελωνών και αμαρτωλών....» (Ματθαίος ΙΑ/**11**:16-19)**.**

Ο πιστός στην περίοδο της Καινής Διαθήκης δεν έχει ημέρες συγκεκριμένες που πρέπει να νηστεύει. Έχει την ελευθερία να κρίνει ποια ημέρα της εβδομάδας θα αφιερώσει στον Κύριο Ιησού για να Τον λατρέψει με νηστεία και προσευχή. Ο Παύλος προχωρεί ακόμα πιο βαθιά για το θέμα αυτό, λέγοντας**:**

« Άλλος μεν κρίνει μίαν ημέραν (αγιοτέραν) παρά άλλην ημέραν, άλλος δε κρίνει (ίσην) πάσαν ημέραν. Ας είναι έκαστος πληροφορημένος εις τον ίδιον αυτού νουν.....

.....*Ο παρατηρών *την ημέραν παρατηρεί αυτήν διά τον Κύριον, και* ο μη παρατηρών *την ημέραν (πάλι) διά τον Κύριον δεν παρατηρεί αυτήν.

.....*Ο ΤΡΩΓΩΝ *διά τον Κύριον τρώγει· διότι ευχαριστεί εις τον Θεόν. Και* ο ΜΗ ΤΡΩΓΩΝ *(πάλι) διά τον Κύριον δεν τρώγει, και ευχαριστεί εις τον Θεόν....» (Ρωμαίους ΙΔ/**14**:5-6)**.**

Την ημέρα που ο Θεός είχε **"αγιάσει"** (δηλαδή "ξεχωρίσει") από την αρχή της δημιουργίας ήταν η **"έβδομη ημέρα"** (**βλέπε**: Γένεση Β/**2**:2-3**,** Έξοδος Κ/**20**:11, ΛΑ/**31**:17**,** Δευτερονόμιο Ε/**5**:14**,** Ησαΐας ΝΗ/**58:**13**,** κλπ). Η ημέρα αυτή ήταν ***"σάββατον** (αναύπαση) **Κυρίου του Θεού"**,* απαγορευόταν αυστηρά κάθε δουλευτικό έργο και ήταν αποκλειστικά αφιερωμένη στη λατρεία του Θεού.

Το "σάββατο", που σημαίνει **"ανάπαυση",** ήταν τύπος της **"κατάπαυσης"** του Θεού (βλ. Εβραίους Δ/**4**)**.** Στην Καινή Διαθήκη "σάββατο" είναι το **"βάπτισμα του αγίου Πνεύματος",** είναι η ανάπαυση του Θεού μέσα μας και προσμένουμε την τέλεια κατάπαυση στην ουράνια Γη Χαναάν.

Οι απόστολοι και γενικά η πρώτη αποστολική εκκλησία **δεν "ξεχώριζαν" ως άγια**, ούτε την ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ (Σάββατο), ούτε και την ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ (Κυριακή), όπως κάνουν σήμερα τα τρία μεγάλα Χριστιανικά δόγματα. Για λεπτομέρειες στο θέμα αυτό, συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ"** (κωδικός 22). Ο κάθε πιστός είναι απολύτως ελεύθερος

να αποφασίζει πότε θα νηστεύει ενώπιον του Θεού και να Του αφιερώνει την ημέρα αυτή, γιατί ο Λόγος Του λέγει**:** ***«Ας μη σας κρίνει λοιπόν μηδείς διά* φαγητόν*, ή διά* ποτόν*, ή διά λόγον εορτής, ή νεομηνίας, ή σαββάτων, τα οποία είναι* σκιά των μελλόντων*, το σώμα όμως είναι του Χριστού»*** (Κολοσσαείς Β/**2**:16-17). Είναι πολύ σαφής ο Παύλος ότι κανείς δεν μπορεί να κρίνει τα παιδιά του Θεού, πότε θα φάνε ή θα πιουν, πότε δηλαδή θα νηστέψουν ή όχι, ή πότε θα έχουν "σάββατο" (ιδιαίτερη αφιέρωση) ενώπιον του Κυρίου, γιατί όλα αυτά είναι "σκιά" μελλοντικών γεγονότων.

6. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΝΗΣΤΕΙΑΣ

Ο άνθρωπος πρέπει να ελευθερωθεί από τα δεσμά που του έχει επιβάλλει ο Διάβολος, να ελευθερωθεί από την πλάνη και το ψεύδος που ακολουθεί μέχρι τώρα μέσα στην άγνοιά του και να στραφεί στην μόνη "αλήθεια" που είναι ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού και αυτό γίνεται με "νηστεία" και "προσευχή". Ο Ιησούς είπε: ***«Τούτο το γένος δεν δύναται να εξέλθει δι' ουδενός άλλου τρόπου, ειμή διά* προσευχής *και* νηστείας*»*** (Μάρκος Θ/**9**:29)**.**

Η προσευχή και η νηστεία, συνοδευόμενα με το παντοδύναμο όνομα του Ιησού, είναι από τα πιο ισχυρά όπλα του πιστού στην προσωπική του μάχη με τον Διάβολο, όπλα που τα χρησιμοποιούσε αδιάλειπτα ο Ιησούς. Ο πιστός που έχει αναγεννηθεί και βαπτισθεί από το άγιο Πνεύμα του Θεού, έχει απόλυτη ελευθερία για το πότε θα νηστεύσει ή για το πότε θα φάει.

Ο απόστολος Παύλος, όταν αναφερόταν σε θέματα νηστείας, ή ειδωλοθύτων, ή καθαρών και ακαθάρτων και γενικά όταν αναφερόταν σε θέματα φαγητού ή ποτού ήταν πολύ αποκαλυπτικός ο λόγος του, χωρίς να αφήνει κενά**:**

- **ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Β/**2**:16-17** ***«Ας μη σας κρίνει λοιπόν μηδείς διά* φαγητόν *ή διά* ποτόν *ή διά λόγον εορτής ή νεομηνίας ή σαββάτων, τα οποία είναι σκιά των μελλόντων, το σώμα όμως είναι του Χριστού.....»*.**
- **ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΙΔ/**14**:3** ***«...Ο τρώγων ας μη καταφρονεί τον μη τρώγοντα, και ο μη τρώγων ας μη κρίνει τον τρώγοντα·*** **διότι ο Θεός**

(έχει) προσδεχθεί αυτόν...».

- **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Η/8:8** *«Το φαγητόν όμως δεν συνιστά ημάς εις τον Θεόν· διότι* **ούτε** *εάν ΦΑΓΩΜΕΝ περισσεύομεν,* **ούτε** *εάν ΔΕΝ ΦΑΓΩΜΕΝ ελαττούμεθα...»*.

- **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Ζ/7:5** *«Μην ΑΠΟΣΤΕΡΕΙΤΕ αλλήλους, εκτός εάν είναι κάτι ΕΚ ΣΥΜΦΩΝΟΥ προς καιρόν, διά να καταγίνεσθε εις την* **νηστείαν** *και εις την* **προσευχήν·** *και πάλιν συνέρχεσθε επί το αυτό, διά να μη σας πειράζει ο Σατανάς διά την ακράτειάν σας»*.

Στην τελευταία περίπτωση ο Παύλος αναφέρεται πολύ καθαρά στις συζυγικές (γαμήλιες) σχέσεις και δίνει συμβουλές στους πιστούς τι πρέπει να κάνουν σε περίπτωση που αποφασίζουν από κοινού σε νηστεία και προσευχή.

Ο πιστός έχει την ελευθερία από τον Λόγο του Θεού για το πότε θα νηστεύει ή όχι, αλλά θα πρέπει να γνωρίζει ότι υπάρχουν **αρχές και πνευματικοί νόμοι,** που διέπουν τη νηστεία και που πρέπει να τους εφαρμόζει, αλλιώς δεν γίνεται η προσφορά και η θυσία του ευάρεστη από τον Θεό:

(1) Άγια και καθαρή ζωή, κατά την ημέρα της νηστείας:

Πρέπει να προσέχει πως εκφράζεται, να μη θυμώνει, να αποφεύγει τις αντιδικίες και τις προκλήσεις των άλλων, να προσέχει τι βλέπει και τι ακούει στα ΜΜΕ και γενικά η ζωή του την ημέρα εκείνη **να έχει κάτι διαφορετικό** από τις άλλες ημέρες.

Βέβαια, σαν λυτρωμένα παιδιά του Θεού, κάθε ημέρα πρέπει να ζούμε άγια ζωή, αλλά επειδή ο Διάβολος ωρύεται εναντίον μας και μεταχειρίζεται κάθε τρόπο για να μας αποτρέψει να είμαστε υπάκουοι στον Θεό, αφιερώνουμε σε νηστεία και προσευχή μία ή δύο ή περισσότερες, ανάλογα με τις πνευματικές μας ανάγκες και όπως μας οδηγεί ο Κύριος, ώστε μέσα από την αφιέρωσή μας αυτή με νηστεία και προσευχή να πάρουμε **οδηγία** από τον Θεό, αλλά και **δύναμη Πνεύματος**, για να έχουμε νίκη κατά του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του.

Όταν κάποτε κατηγόρησαν τον Ιησού και τους μαθητές Του ότι δεν τηρούν το νόμο του Θεού για τη νηστεία, ο Ιησούς απά-

ντησε ότι *«δεν μολύνει τον άνθρωπον* **το εισερχόμενον** *εις το στόμα, αλλά* **το εξερχόμενον** *εκ του στόματος, τούτο μολύνει τον άνθρωπον»* (Ματθαίος ΙΕ/15:11)**.** Δεν μολύνεται ο άνθρωπος όταν δεν νηστέψει και φάει, αλλά μολύνεται όταν από την καρδιά του *«εξέρχονται κακοί διαλογισμοί»* (Μάρκος Ζ/7:20-23)**.**

(2) **<u>Πνευματική νηστεία και όχι μόνο αποχή από φαγητό:</u>**

Πολλοί πιστοί όταν νηστεύουν, το βράδυ διακόπτουν τη νηστεία και τρώνε ελαφρά. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι σταματά και η πνευματική νηστεία, οπότε μπορούμε να καθόμαστε αναπαυτικά μπροστά στην τηλεόραση και να βλέπουμε όλη την αμαρτία, να αρχίζουμε τα σχόλια και τα κουτσομπολιά και να φιλονικούμε με την οικογένειά μας. Εάν μετά τη διακοπή της νηστείας του φαγητού η καρδιά μας επιθυμεί πράγματα σαρκικά που είναι έξω από το θέλημα του Θεού, τότε το αποτέλεσμα της νηστείας είναι αρνητικό και μάταια "ταλαιπωρήσαμε" τον εαυτό μας, απέχοντας από το φαγητό και κατά συνέπεια η προσφορά μας δεν είναι ευπρόσδεκτη ενώπιον του Θεού.

(3) **<u>Η νηστεία είναι ημέρα χαράς και όχι ταλαιπωρίας:</u>**

Η νηστεία δεν γίνεται για να υποφέρει ο άνθρωπος, ταλαιπωρώντας την ψυχή και το σώμα του κάποια ημέρα. Εάν από την αφιέρωση της ημέρας στον Θεό **λείπει η χαρά και η ευλογία**, σημαίνει ότι δεν έχουμε καταλάβει ποιο είναι το πνευματικό νόημα της νηστείας και για ποιο λόγο πρέπει να γίνεται. Εάν συμβαίνει αυτό και δεν τηρούμε τους δύο παραπάνω νόμους που αναφέρθηκαν, σημαίνει ότι δεν υπάρχουν πνευματικοί καρποί.

Επειδή ο άνθρωπος δεν τρώει την ημέρα της νηστείας, σκυθρωπιάζει το πρόσωπό του για να το βλέπουν οι άλλοι και να δείχνει ότι "υποφέρει". Αυτό δεν είναι νηστεία, αυτό είναι ένα σύστημα θρησκείας που ο άνθρωπος έχει δημιουργήσει, αντιστρέφοντας τον νόμο του Θεού. Ο ίδιος ο Θεός αποδοκιμάζει αυτή τη μορφή της νηστείας με αυστηρά λόγια, λέγοντας**:** ***«Τέτοια είναι η νηστεία, την οποίαν Εγώ εξέλεξα;*** **Να ταλαιπωρεί** *(δηλαδή)* ***ο άνθρωπος την ψυχή αυτού μίαν ημέρα;*** **Να κλίνει** ***την κεφαλήν αυτού σαν σπάρτο και*** **να υποστρόνει** ***σάκκο και στάκτη εις τον εαυτόν*** *(του)****;***

Νηστεία** (εσύ) **θέλεις ονομάσει τούτο και δεκτή ημέρα εις τον Κύριον;» (Ησαΐας ΝΗ/**58**:5)**.**

Ο άνθρωπος που έχει απομακρυνθεί από τον Θεό και δεν γνωρίζει τον Λόγο Του, βρίσκεται σε σύγχυση, δεν ξέρει πως και γιατί νηστεύει. Ακολουθεί τυπικά στο θρησκευτικό κατεστημένο και ησυχάζει τη συνείδησή του ότι έκανε το θρησκευτικό του καθήκον, όχι **νηστεύοντας**, αλλά **απέχοντας** από μερίδα φαγητών.

Ο Παύλος για να μας προστατέψει από τις ψευδοδιδασκαλίες και τις ανθρώπινες θρησκευτικές πλάνες, που με πονηρό τρόπο κατά την πάροδο των αιώνων ο Διάβολος έφερε μέσα στην εκκλησία, λέγει κάτι συγκλονιστικό**:** ***«Αλλά και εάν εμείς** (οι απόστολοι), **ή άγγελος εξ ουρανού σας κηρύττει* άλλο ευαγγέλιον, *παρά εκείνο, το οποίον σας εκηρύξαμεν,* ας είναι ανάθεμα»** (Γαλάτες Α/**1**:8-9)**.** "Ανάθεμα" σημαίνει "κατάρα" και ο Παύλος κάνει μια σοβαρή προειδοποίηση στην εκκλησία του Ιησού Χριστού, λέγοντας**:** "...Προσέξτε! Εάν εμείς οι απόστολοι και οι μαθητές, που είδαμε τον Ιησού, ή άγγελοι από τον ουρανό, σας κηρύξουν **διαφορετικό** **("άλλο")** ευαγγέλιο από αυτό που εμείς σας έχουμε κηρύξει μέχρι τώρα, ας είναι κατάρα".

Σήμερα στο θέμα της νηστείας, όπως και σε πολλά άλλα θέματα, ο άνθρωπος ακολουθεί "άλλο ευαγγέλιο", που δεν έχει καμιά σχέση με το ευαγγέλιο του Ιησού και των μαθητών Του, που ακολουθούσε η πρώτη αποστολική εκκλησία.

Δεν γράφει η Αγία Γραφή να νηστεύεις τη Μεγάλη Εβδομάδα, ή στις "μεγάλες" εορτές, ή για να πας να κοινωνήσεις, ή κάποια άλλη ημέρα. Δεν γράφει η Γραφή να τρως από μερικά φαγητά και από άλλα όχι. Ο Ιησούς με τη θυσία Του κατήργησε τις εορτές και άνοιξε το δρόμο να πλησιάζουμε απευθείας τον Θεό. Όλα αυτά δεν είναι η διδασκαλία του Ιησού, αλλά είναι ανθρώπινο ευαγγέλιο, είναι θρησκεία αγγέλων και υποκρισία. Ο Παύλος γράφει**:** ***«Ας μη σας στερήσει μηδείς του βραβείου*** **με ΠΡΟΣΠΟΙΗΣΙΝ ταπεινοφροσύνης** ***και με θρησκείαν των αγγέλων, ασχολούμενος** (αρχ."εμβατεύων") **εις πράγματα τα οποία δεν είδε, ματαίως φυσιούμενος υπό του νοός της σαρκός αυτού»*** (Κολοσσαείς Β/**2**:18)**.**

7. Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΝΗΣΤΕΙΑ

Η νηστεία πρέπει να φέρνει στον πιστό χαρά και ευλογία και στις ημέρες που νηστεύουμε πρέπει να είμαστε δραστήριοι και ενεργητικοί, γιατί βρισκόμαστε σε ζωντανή επικοινωνία με τον Κύριό μας, που μας έδωσε αιώνια σωτηρία, μας θεραπεύει από τις αρρώστιες μας και μας ελευθερώνει από τα δεσμά του Διαβόλου. Πως μπορούμε να μην είμαστε χαρούμενοι με τόσο όμορφα νέα και τόσες ευλογίες μέσα στη ζωή μας. Αυτό μας γεμίζει με χαρά και "η δύναμή μας είναι του Κυρίου η χαρά". Η αληθινή νηστεία φανερώνει καθαρή καρδιά και άγια ζωή. Ο ίδιος ο Θεός μας λέγει ότι ***"...η νηστεία που Εγώ εξέλεξα είναι αυτή.....***

«...Το να λύνεις τους δεσμούς της κακίας...
Το να διαλύεις τα βαρέα φορτία....
Το να αφήνεις ελευθέρους τους καταδυνστευμένους....
Το να συντρίβεις πάντα ζυγόν; ....
Το να διαμοιράζεις τον άρτον σου εις τον πεινώντα, και
Το να εισάγεις εις την οικίαν σου τους αστέγους πτωχούς;
Όταν βλέπεις τον γυμνόν, να ενδύεις αυτόν, και να μην κρύπτεις σεαυτόν από της σαρκός σου;» (Ησαΐας ΝΗ/58:6-7)**.**

Εάν ο άνθρωπος εφαρμόσει αυτή τη νηστεία που ο Κύριος μας παραγγέλλει και όχι την νηστεία των θρησκευτικών συστημάτων του ανθρώπων, τότε μας δίνει μια όμορφη υπόσχεση**:** ***«...<u>Τότε</u>* το φως σου *θέλει ΕΚΛΑΜΨΕΙ ως η αυγή και* η υγεία σου *ταχέως θέλει ΒΛΑΣΤΗΣΕΙ· και* η δικαιοσύνη σου *θέλει ΠΡΟΠΟΡΕΥΕΣΘΑΙ έμπροσθέν σου· η δόξα του Κυρίου θέλει είσθαι η οπισθοφυλακή σου .....<u>Τότε</u>* θέλεις κράζει *και ο Κύριος θέλει αποκρίνεσθαι·* θέλεις φωνάζει *και εκείνος θέλει λέγει,* "Ιδού, εγώ"....*»*** (βλ. Ησαΐας ΝΗ/58:8-9)**.**

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**)** .....

(02**)** .....

(03**)** .....

14 ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ στον Θεό ή σε ανθρώπους;

1. Ο ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ "ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗΣ"

Μέσα στην Καινή Διαθήκη δεν είναι άγνωστος ο όρος **"εξομολογούμαι"** (από τον οποίο προέρχεται το ουσιαστικό **"εξομολόγηση"**) και απαντάται συχνά σε διάφορα περιστατικά της ζωής του Ιησού Χριστού και των αποστόλων Του (βλ. Ματθαίος Γ/**3**:6, Μάρκος Α/**1**:5, Πράξεις ΙΘ/**19**:18, Ιάκωβος Ε/**5**:16, κλπ), στα οποία θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες στη συνέχεια.

Επειδή κάθε λέξη που έχει χρησιμοποιηθεί από το Πνεύμα του Θεού μέσα στο αρχαίο Ελληνικό κείμενο έχει μεγάλη σημασία, θα αναλύσουμε την ετυμολογία του ρήματος **"εξομολογέομαι",** το οποίο σημαίνει **"ομολογώ πλήρως, αποδέχομαι"** και έτσι θα εννοήσουμε πλήρως τι σημαίνει "εξομολόγηση". Το ρήμα είναι σύνθετη λέξη και αποτελείται από τρεις άλλες λέξεις, οι οποίες κατά σειρά είναι**:**

(1) **Η πρόθεση "ΕΚ",** η οποία όταν βρίσκεται πριν από φωνήεν μετατρέπεται σε **"ΕΞ"** και η οποία έχει διπλή σημασία. Πρώτον, έχει τη σημασία του **"από",** εκφράζοντας κάτι που προέρχεται από την καρδιά του ανθρώπου και δεύτερον έχει την έννοια **"προς τα έξω",** δηλαδή κάτι που γίνεται φανερά και δημόσια. Άρα, το πρώτο συνθετικό μέρος του ρήματος "εξομολογούμαι" (-γέομαι) σημαίνει ότι βγάζουμε κάτι από μέσα μας **("εκ των έσω")** προς τα έξω, αποκαλύπτουμε δηλαδή τον εσωτερικό άνθρωπο προς τα έξω.

(2) **Η λέξη "ΟΜΟΥ",** η οποία σημαίνει **"μαζί, από κοινού".** Άρα εδώ έχουμε συμφωνία δύο προσώπων για ένα γεγονός, το οποίο βγαίνει μέσα από την καρδιά του ενός προσώπου και το άλλο πρόσωπο που ακούει γίνεται κοινωνός του θέματος. Το "ομού" δεν αναφέρεται κατ' ανάγκη μόνο σε δύο πρόσωπα, αλλά μπορεί να είναι και περισσότερα**.**

(3) **<u>Το ουσιαστικό "ΛΟΓΟΣ",</u>** που αναφέρεται στον έναρθρο λόγο, με τον οποίο εκφράζεται αυτός που αποκαλύπτει την καρδιά του στους άλλους και χωρίς τον "λόγο" δεν μπορεί να υπάρξει επικοινωνία με τους γύρω**.**

"ΕΚ - ΟΜΟΥ- ΛΟΓΟΣ", από την ένωση των τριών αυτών λέξεων μπορούμε πλέον να δώσουμε έναν συνοπτικό ορισμό της λέξης "εξομολόγησης", ως εξής**: «...**Εξομολόγηση είναι να βγάλω προς τα έξω **("εκ")**, αυτά που βρίσκονται μέσα στα βάθη της καρδιάς μου και με την ομολογία μου **("λόγο")** να γίνουν φανερά και στους άλλους **("ομού") ....».**

Σήμερα η λέξη εξομολόγηση έχει ταυτισθεί περισσότερο με την αμαρτία ή με κάτι το κακό. Αυτό όμως είναι λάθος ερμηνεία, γιατί εξομολόγηση μπορεί να γίνει και σε κάτι που μας έχει δώσει μεγάλη χαρά και κάνουμε τους άλλους κοινωνούς της χαράς μας. <u>Στον Θεό μπορούμε να κάνουμε εξομολόγηση καρδιάς, όταν Τον δοξάζουμε και Τον λατρεύουμε κάτω από τη δύναμη και την παρουσία του Πνεύματός Του</u>. Ο Παύλος αναφερόμενος στο παντοδύναμο όνομα του Ιησού λέγει ***«...και πάσα γλώσσα*** **να ομολογήσει** ***ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος εις δόξαν Θεού Πατρός»*** (Φιλιππησίους Β/2:11). Αυτό γνωρίζουν σχεδόν όλοι οι πιστοί, σύμφωνα με το κείμενο του Βάμβα, αλλά το αρχαίο κείμενο δεν λέγει **"να ομολογήσει",** αλλά **"εξομολογήσηται"** και αναφέρεται στη δόξα του υπέρ παν ονόματος του Ιησού και δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με εξομολόγηση αμαρτίας.

Άρα εξομολόγηση είναι η συμφωνία που κάνω με κάποιον (ή με κάποιους) για ένα οποιοδήποτε γεγονός που υπάρχει στη ζωή μου και μετά όλοι μαζί διακηρύττουμε φανερά τη συμφωνία αυτή, **είτε** είναι εξομολόγηση ευλογίας, χαράς, λατρείας, κλπ, **είτε** είναι εξομολόγηση των αμαρτιών μας. Στη μελέτη μας αυτή θα ασχοληθούμε αποκλειστικά με την **εξομολόγηση της αμαρτίας**, καθόσον το κατεστημένο θρησκευτικό σύστημα **ταυτίζει** την εξομολόγηση με τη σωτηρία του ανθρώπου, αλλά και για να υπάρξει καθαρή διδαχή μεταξύ των αναγεννημένων πιστών, ώστε να γίνουν ικανοί να διδάξουν την αλήθεια αυτή και σε άλλους.

2. ΤΑ ΔΥΟ ΕΙΔΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗΣ

Όταν ο Ιησούς βρισκόταν επάνω στο σταυρό του Γολγοθά και είπε "τετέλεσται", το καταπέτασμα του ναού σχίσθηκε από πάνω προς τα κάτω και μπορούσε ο καθένας να μπει ελεύθερα μέσα στα (ουράνια) άγια των αγίων για να λατρεύσει τον Θεό, χωρίς πλέον τη μεσολάβηση των ιερέων, ο ρόλος των οποίων καταργήθηκε. Τώρα ο Ιησούς είναι ο μοναδικός αρχιερέας μας και μεσίτης μας προς τον Θεό Πατέρα και όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί είναι **"βασίλειον ιεράτευμα",** είναι βασιλείς και ιερείς στον Θεό, χωρίς όμως να αποτελούν **ειδική τάξη** όπως ήταν η Λευιτική ιεροσύνη (βλ. Α' Πέτρου Β**/2:**5,9). Για λεπτομέρειες στο θέμα αυτό συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ".**

Άρα στην περίοδο της Καινής Διαθήκης ο αμαρτωλός άνθρωπος σε ποιον πρέπει να πηγαίνει για άφεση των αμαρτιών του**;** Μόνον σ**τον ΙΗΣΟΥ,** γιατί μόνον Αυτός σταυρώθηκε, πέθανε και αναστήθηκε, Αυτός πήρε τις δικές μας αμαρτίες και Αυτός είναι ***«ο μόνος μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων»*** (Α' Τιμόθεου Β/2:5)**.** Ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού πουθενά δεν διδάσκει και δεν προτρέπει τον άνθρωπο να εξομολογείται τις αμαρτίες του σε άλλους ανθρώπους για να συγχωρεθεί, πουθενά δεν αναφέρει για **μυστική εξομολόγηση** σε κάποιον άλλον άνθρωπο (ιερέα), όπως πιστεύει γενικά ο περισσότερος κόσμος σήμερα.

Με την εξομολόγηση, ομολογούμε κάτι προς τα έξω, εξωτερικεύουμε αυτό που έχουμε μέσα στην καρδιά μας και που μας απασχολεί». Ο κάθε άνθρωπος αισθάνεται την ανάγκη να μοιραστεί το πρόβλημά του με κάποιον άλλον για να μπορέσει να ελαφρύνει το βάρος που έχει μέσα του. Ο απόστολος Παύλος γράφει ***«αλλήλων τα βάρη βαστάζετε και ούτως εκπληρώσατε τον νόμον του Χριστού»*** (Γαλάτες ς΄/6:2), γιατί όταν εξομολογούμαστε το πρόβλημα μας στον πλησίον μας και ιδιαίτερα στον πνευματικό μας αδελφό, τότε αυτός βαστάζει μέρος του προβλήματός μας και κάνει το φορτίο μας να είναι πιο ελαφρύ**.**

Για να υπάρχει όμως ευλογημένο αποτέλεσμα και να ευα-

ρεστεί τον Θεό, θα πρέπει να εφαρμόζουμε στο θέμα αυτό τον Λόγο του Θεού. Η Αγία Γραφή διδάσκει δύο είδη (τρόπους) εξομολόγησης**:** Πρώτον, **απευθείας προς τον Κύριο Ιησού** δια της προσευχής για να κάνει χάρη και έλεος και να δώσει λύση στο οποιοδήποτε πρόβλημά μας, και δεύτερον **προς τους άλλους δημόσια** (φανερά) για να ομολογήσουμε πως ο Ιησούς μας ελευθέρωσε από την αμαρτία ή να ζητήσουμε δημόσια συγγνώμη από αυτούς που αδικήσαμε, κάτι που για να γίνει προϋποθέτει ταπεινή καρδιά**.**

(Α) ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ

Για την απευθείας προς τον Θεό εξομολόγηση λέγει η Γραφή:

- ***«Εάν ΟΜΟΛΟΓΩΜΕΝ τας αμαρτίας ημών είναι πιστός και δίκαιος, ώστε* να συγχωρήσει *εις ημάς τας αμαρτίας, και*** *(να)* **καθαρίσει** ***ημάς από πάσης αδικίας»*** (Α' Ιωάννου Α/**1**:9)**.**

- ***«Εάν κάποιος αμαρτήσει, έχομεν* ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ** *(=μεσίτη) προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον,* **και Αυτός** *(όχι κάποιος άλλος)* **είναι ιλασμός** *(=κάλυμμα, σκέπαστρο) περί των αμαρτιών ημών»* (Α' Ιωάννου Β/**2**:12).

- ***«Όθεν δύναται και να σώζει ΕΝΤΕΛΩΣ τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' Αυτού, ζων πάντοτε διά να μεσιτεύσει υπέρ αυτών»*** (Εβραίους Ζ/**7**:25)**.**

- ***«Έχοντες λοιπόν ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΜΕΓΑΝ, ο οποίος διήλθε τους ουρανούς, τον ΙΗΣΟΥΝ ….Ας πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος διά να λάβωμεν ΕΛΕΟΣ και να εύρωμεν ΧΑΡΙΝ…»*** (Εβραίους Δ/**4**:14-16)**.**

- ***«Και ο ΤΕΛΩΝΗΣ μακρόθεν ιστάμενος, δεν ήθελεν ουδέ τους οφθαλμούς να υψώσει εις τον ουρανόν, αλλ' έτυπτεν εις το στήθος αυτού, λέγων·* Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ*. Σας λέγω, Κατέβει ούτος εις τον οίκον αυτού* δεδικαιωμένος *μάλλον παρά εκείνος....»*** (Λουκάς ΙΗ/**18**:13-14)**.**

Στην τελευταία περίπτωση, που ο Λόγος του Θεού αναφέρεται στην παραβολή του **τελώνη και του Φαρισαίου**, όπως επίσης και στην παραβολή του **άσωτου υιού** (Λουκάς ΙΕ/**15**:11-

32), βλέπουμε ότι ο Θεός δέχτηκε τις προσευχές τους, **χωρίς τη μεσολάβηση** κανενός ιερέα ή κάποιου άλλου ανθρώπου. Εξομολογήθηκαν τις αμαρτίες τους **απευθείας** στον Θεό και ζήτησαν το έλεός Του.

Ο Ιησούς μας διδάσκει με παραβολές για να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τις αιώνιες αλήθειες του Λόγου Του, επειδή είμαστε πεπερασμένοι. Μπορεί ένας άνθρωπος να είναι δίκαιος, άγιος, ευσεβής και ενάρετος, αλλά **δεν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες,** ο μόνος που μπορεί να συγχωρεί τις αμαρτίες μας είναι ο δημιουργός μας. Ας θυμηθούμε την περίπτωση, που όταν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι, άκουσαν τον Ιησού να λέγει στον παραλυτικό ***«συγχωρημένες είναι σε σένα οι αμαρτίες σου»*** τον κατηγόρησαν ότι βλασφημεί, γιατί ως μονοθεϊστές, γνώριζαν από το νόμο του Θεού ότι **κανένας άνθρωπος** δεν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, ούτε και οι ίδιοι ως ιερείς μπορούσαν με τις θυσίες των ζώων να συγχωρέσουν αμαρτίες, απλά με τις θυσίες αυτές οι αμαρτίες σκεπάζονταν (καλύπτονταν) μέχρι να γίνει η μοναδική θυσία του Μεσσία Ιησού, που θα ερχόταν.

Ακούγοντας λοιπόν οι θρησκευτικοί άρχοντες τον Ιησού να συγχωρεί τις αμαρτίες του παραλυτικού, άρχισαν να διαλογίζονται και να λένε: ***«Ποιος είναι ούτος, ο οποίος λαλεί βλασφημίας; Ποιος δύναται να συγχωρεί αμαρτίας*** **ειμή μόνος** ***ο Θεός;»*** (βλ. Λουκάς Ε/**5**:20-24, Μάρκος Β/**2**:5-9, κλπ). Αυτό, σωστά το γνώριζαν οι Ιουδαίοι, αλλά εκείνο που δεν γνώριζαν, γιατί πνευματικά ήσαν τυφλωμένοι, είναι ότι μπροστά τους δεν είχαν κάποιον κοινό άνθρωπο, αλλά είχαν την ορατή φανέρωση του Θεού του αοράτου, ο Ιησούς που γεννήθηκε "εκ Πνεύματος αγίου" και όχι "εκ σπέρματος ανδρός" ήταν ***«ο Θεός εν*** *(=μέσα)* ***τω Χριστώ, διαλλάσσων τον κόσμον προς εαυτόν»*** (Β' Κορινθίους Ε/**5**:19), μέσα στον Ιησού κατοικούσε ο Πατέρας Θεός ***«χωρίς μέτρο»*** (Ιωάννης Γ/**3**:34).

(Β) ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Ο πιστός στην αρχή της πνευματικής πορείας του δεν ντρέπεται να ομολογήσει τι ο Κύριος Ιησούς έχει κάνει στη ζωή του και από ποιο λάκκο αμαρτίας τον έσωσε. Με θάρρος ομο-

λογεί ποιος ήταν και πως ζούσε πριν γνωρίσει τον Ιησού σαν προσωπικό του σωτήρα και λυτρωτή**:** ***«Και πολλοί των πιστευσάντων ήρχοντο*** **εξομολογούμενοι** ***και φανερώνοντες τας πράξεις αυτών»*** (Πράξεις ΙΘ/**19**:18). Στη συνέχεια, εφόσον αμαρτήσει ή σφάλλει σε κάτι, παραμερίζει τον εγωισμό του και με ταπεινότητα εξομολογείται και φανερώνει στους άλλους (πνευματικούς αδελφούς και μη) σε τι έφταιξε και με την ομολογία του αυτή αποκαθίσταται η σχέση του με τον Θεό**:** ***«ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ*** **εις αλλήλους** ***τα πταίματά (σας) και ΕΥΧΕΣΘΕ*** **υπέρ αλλήλων** ***διά να ιατρευθήτε»*** (Ιάκωβος Ε/**5**:16 /βλέπε: Β' Κορινθίους Β/**2**:5-11). Εδώ ο αδελφόθεος Ιάκωβος λέγει ***«εις αλλήλους ...υπέρ αλλήλων»*** και θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι απευθύνει την επιστολή του προς αναγεννημένους πιστούς, προς τους ζώντες αγίους (εδάφ. Α/**1**:1-2), που σημαίνει ότι ο θεόπνευστος συγγραφέας προτρέπει τους αδελφούς να ανοίγουν τις καρδιές και να εξομολογούνται μεταξύ τους τα πταίσματά τους. Αυτό φέρνει μεγάλη ευλογία μέσα σε ολόκληρο το σώμα της εκκλησίας του Χριστού.

Το αρχαίο κείμενο γράφει ***«εξομολογείσθε ουν αλλήλοις τας ΑΜΑΡΤΙΑΣ και εύχεσθε υπέρ αλλήλων, όπως ιαθήτε»***. Σε άλλα διασωθέντα αρχαία χειρόγραφα, αντί της λέξης "αμαρτίας" αναγράφεται "παραπτώματα" και υπάρχει σαφής διαφορά μεταξύ των δύο λέξεων. Σύμφωνα με την Βίβλο "αμαρτία" είναι η παράβαση των εντολών του Θεού, είναι η αστοχία του ανθρώπου να κάνει το θέλημα του Θεού και όταν συνεχίζει να μένει στην αμαρτία και δεν υπάρξει διόρθωση, τότε οδηγείται στην αιώνια απώλεια. "Παράπτωμα" σημαίνει ότι είμαστε μέσα στο θέλημα του Θεού, αλλά σε κάποια στιγμή παρεκτρεπόμαστε.

Στο αρχαίο κείμενο χρησιμοποιείται και η λέξη **"ουν"** που συνήθως οι μεταφραστές την παραλείπουν. Το **"λοιπόν"** (όπως μεταφράζεται το "ουν"), φανερώνει ότι ένας **ΕΙΔΙΚΟΣ κανόνας** για ένα γεγονός που έχει προηγηθεί και αφορούσε συγκεκριμένα κάποιον πιστό, τώρα γίνεται **ΓΕΝΙΚΟΣ κανόνας** και αφορά όλους τους πιστούς. Στα προηγούμενα εδάφια ο Ιάκωβος λέγει ότι "...εάν ένας αδελφός αρρωστήσει, τότε θα πρέπει να προσκαλέσει τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας για να προσευχηθούν και

να τον αλείψουν με λάδι και η μετά πίστεως προσευχή θα φέρει θεραπεία...." (Ιάκωβος Ε/**5:**14-15**α**).

Μέχρι εδώ είναι το μέρος που πρέπει να κάνει ο άνθρωπος, μετά αρχίζει το μέρος του Κυρίου, γιατί λέγει ***«...και ο ΚΥΡΙΟΣ θέλει*** **εγείρει** ***αυτόν, και αμαρτίας αν έπραξε θέλουν*** **συγχωρηθεί** ***εις αυτόν»***. (Ιάκωβος Ε/**5**:15**β**). Ο Κύριος εγείρει και συγχωρεί και όχι ο άνθρωπος. Στα εδάφια 14-15, ενώ δεν αναφέρεται καθόλου η λέξη "εξομολόγηση", στο επόμενο εδάφιο 16, συνδέει την εξομολόγηση με όλα όσα προηγήθηκαν ***«εξομολογείσθε ΟΥΝ*** *(λοιπόν)* ***αλλήλοις...».*** Άρα η δημόσια εξομολόγηση έχει να κάνει με τη δημόσια φανέρωση της αμαρτίας μου, ώστε να γίνει αποκατάσταση των σχέσεών μου πρώτα με αυτούς στους οποίους έφταιξα και μετά με τον Θεό, ο οποίος φέρνει **ίαση** στο σώμα (θεραπεία) και **συγχώρηση** στην ψυχή.

Δυστυχώς σήμερα, πολλοί αναγεννημένοι πιστοί δεν έχουν καταλάβει τη μεγάλη σημασία της **δημόσιας ομολογίας** των παραπτωμάτων τους, με αποτέλεσμα να παίρνουν την εντολή αυτή του Λόγου του Θεού με χαλαρή συνείδηση. **Συνήθως για να καθησυχάσουν τη συνείδησή τους, κάνουν το εξής;** Όταν συναθροίζονται με άλλους πιστούς και μετέχουν του Δείπνου του Κυρίου (θεία κοινωνία), πριν λάβουν μέρος στον Δείπνο "ομολογούν", όχι συγκεκριμένα γεγονότα, αλλά με γενικότητες το σφάλμα τους ή την αμαρτία τους και αυτό γίνεται μ' έναν στερεότυπο τρόπο: **«Αδελφοί, ζητώ συγγνώμη, εάν ΚΑΠΟΙΟΝ στενοχώρησα ή εάν ΚΑΠΟΙΟΝ αδίκησα σε κάτι, ή εάν είπα κάτι που τον ενόχλησε»** Αυτό δεν είναι ειλικρινή φανέρωση της καρδιάς μας, αλλά είναι γενικότητες για να καθησυχάσει η συνείδησή μας ότι κάναμε το ορθό ενώπιον του Θεού.

Θα πει κάποιος ότι **"αυτό που έχω κάνει, δεν είναι πρέπον να ειπωθεί δημόσια για διάφορους λόγους, γιατί μπορεί να επιφέρει και το αντίθετο αποτέλεσμα σκανδαλίζοντας τους ασθενείς στην πίστη".** Προσωπικά, συμφωνώ σε αυτό, γι' αυτό όλα πρέπει να γίνονται με σύνεση και σοφία Θεού, αλλά υπάρχουν όμως άλλα πράγματα που πρέπει να ομολογήσουμε και δεν το κάνουμε για

να μη θιγεί ο εγωισμός μας και η "αξιοπρέπειά" μας και βρίσκουμε την εύκολη λύση να ζητούμε συγγνώμη γενικά και αόριστα και μετά με "ησυχασμένη" τη συνείδησή μας να λαμβάνουμε μέρος του σώματος και του αίματος του Κυρίου Ιησού.

Η εξομολόγηση προς τους άλλους μας αυξάνει πνευματικά, αλλά και ευαρεστεί τον Κύριό μας Ιησού, που είπε**:** ***«Εάν συγχωρήσετε εις τους ανθρώπους τα πταίσματα αυτών, θέλει συγχωρήσει και εις εσάς ο Πατήρ σας ο ουράνιος»*** (Ματθαίος **ς΄/6**:14). Δεν πρέπει να ξεχνάμε τα λόγια του Ιησού Χριστού, που είπε ότι, όποιος Τον ΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙ, όχι κρυφά ή μυστικά, αλλά ***«έμπροσθεν των ανθρώπων»,*** τότε και Αυτός θα τον ομολογήσει μπροστά στον ουράνιο Πατέρα και όποιος Τον ΑΡΝΗΘΕΙ ***«έμπροσθεν των ανθρώπων»,*** τότε και Αυτός θα Τον αρνηθεί μπροστά στον Πατέρα (Ματθαίος Ι΄/10:32 **/βλέπε:** Λουκάς Θ/**9:**26, ΙΒ/**12**:8**,** Μάρκος Η/**8**:38**,** Ρωμαίους Ι΄/**10**:9-10**,** Β΄ Τιμόθεου Β/**2**:12**,** Αποκάλυψη Γ/**3**:5**,** κλπ). Η "εξομολόγηση" και η "ομολογία" είναι δύο έννοιες παράλληλες, που παράγουν τον ίδιο καρπό.

3. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Οι απόστολοι πάντοτε κήρυτταν μετάνοια και σωτηρία δια του Ιησού Χριστού και **ποτέ δια μέσου άλλων ανθρώπων.** Έδειχναν στους ανθρώπους Αυτόν που είναι ο μόνος δρόμος για τον ουρανό και η μόνη θύρα για να μπουν στη βασιλεία του Θεού. Τα παρακάτω εδάφια το δείχνουν πολύ καθαρά**:**

- ***«Και ο Πέτρος είπε προς αυτούς, ΜΕΤΑΝΟΗΣΑΤΕ, και ας βαπτισθεί έκαστος από εσάς εις το όνομα του Ιησού Χριστού, εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος»*** (Πράξεις Β/**2**:38)**.**
- ***«ΜΕΤΑΝΟΗΣΟΝ λοιπόν από της κακίας σου ταύτης, και ΔΕΗΘΗΤΙ του Θεού, ίσως συγχωρηθεί εις σε….»*** (Πράξεις Η/**8**:22)**.**
- ***«Κύριοι, ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΩ ΔΙΑ ΝΑ ΣΩΘΩ; Οι δε*** *(Παύλος και Σίλας)* ***είπον, Πίστευσον εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν και θέλεις σωθεί, συ και ο οίκος σου»*** (Πράξεις **Ις΄/16**:30-32)**.**
- ***«Τους καιρούς λοιπόν της αγνοίας παραβλέψας ο Θεός ΤΩΡΑ***

ΠΑΡΑΓΓΕΛΛΕΙ εις πάντας τους ανθρώπους πανταχού να μετανοώσι» (Πράξεις **Ις΄/16**:30-32)**.**

- **ΔΙΑΒΑΣΕ:** Μάρκος Α/**1**:15, ς΄/**6**:12**,** Λουκάς ΚΔ/**24**:46-47**,** Πράξεις Γ/**3**:19, Κς΄/**26**:19**,** Ησαΐας ΝΕ/**55**:7, ΞΓ/**63**:1-6**,** Ψαλμός ΝΑ/**51**:4).

Πολλοί έχουν την εσφαλμένη διδασκαλία ότι οι απόστολοι στην Καινή Διαθήκη είναι συνέχεια των ιερέων της Παλαιάς Διαθήκης και ότι οι σημερινοί ιερείς είναι **διάδοχοι των αποστόλων** και αυτό το στηρίζουν στην εξουσία του **«δεσμείν»** και **«λύειν»** που ισχυρίζονται ότι έχουν σήμερα οι ιερείς, δηλαδή στην εξουσία **να συγχωρούν ή όχι τις αμαρτίες των ανθρώπων**, στηριζόμενοι στα λόγια του Ιησού που αναφέρονται στο Ματθαίο ΙΗ/**18**:15-20 και για το οποίο θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω.

Πριν προχωρήσουμε στην απάντηση για το θέμα αυτό, θα πρέπει να επαναλάβουμε ότι ο Ιησούς με τη σταυρική Του θυσία κατήργησε την Λευιτική ιεροσύνη της Παλαιάς Διαθήκης και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης η εκκλησία διοικείται πλέον με τα χαρίσματα που ο ίδιος ο Θεός δίνει (βλ. Εφεσίους Δ/**4**:11-13**,** Α' Κορινθίους ΙΒ/**12**:28). Το ιερατείο της Ανατολικής και της Δυτικής εκκλησίας, όπως έχει διαμορφωθεί σήμερα είναι αποτέλεσμα του συμβιβασμού της εκκλησίας με το σύστημα του κόσμου, ένα ιερατείο, το οποίο μετά το τέλος των διωγμών από το Ρωμαϊκό κράτος και την έκδοση του Διατάγματος των Μεδιολάνων το 313 μ.Χ από τον Μέγα Κωνσταντίνο, γιγαντώθηκε με την πάροδο των αιώνων. Κατά συνέπεια, ιστορικά το ιερατείο, **ούτε** είναι συνέχεια των αποστόλων, **ούτε** έχει κάποια δοσμένη από τον Θεό εξουσία του **«δεσμείν»** και **«λύειν».** Οι μαθητές του Ιησού και μετά την Πεντηκοστή παρέμειναν απλοί πολίτες, χωρίς να έχουν ιερατικούς τίτλους και αξιώματα. Η αποστολή τους ήταν να κηρύξουν το μήνυμα του ευαγγελίου του Ιησού και αυτό έκαναν.

Ο Ιησούς όταν μιλούσε για την εξουσία του **«δεσμείν»** και **«λύειν»,** πολύ καθαρά φαίνεται ότι δεν μιλούσε για κάποια ειδική τάξη ιερέων η οποία θα είχε αυτό το δικαίωμα, αλλά αναφερόταν **για ΟΛΟ το σώμα της εκκλησίας,** που αποτελείται από αναγεννημένους πιστούς και η εκκλησία, σαν σύνολο, έχει την εξου-

σία να δέχεται ή να αποκόπτει τους βαριά αμαρτάνοντας. Αυτό αναφέρεται με σαφήνεια μέσα στην Καινή Διαθήκη και μάλιστα αναλύεται και η διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί σε μια τέτοια περίπτωση**:**

(1) **ΕΑΝ δε ΑΜΑΡΤΗΣΕΙ** ***εις σε ο αδελφός σου, ύπαγε και έλεγξον αυτόν, μεταξύ ΣΟΥ και αυτού ΜΟΝΟΥ, εάν σου ακούσει, κέρδισες τον αδελφόν σου…*** (Ματθαίος ΙΗ/**18**:15)**.**

(2) **ΕΑΝ όμως ΔΕΝ ΑΚΟΥΣΕΙ**, ***παράλαβε μετά σου ακόμα έναν ή δύο, διά να βεβαιωθεί πας λόγος επί στόματος δύο μαρτύρων ή τριών...*** (Ματθαίος ΙΗ/**18**:16)**.**

(3) **και ΕΑΝ ΠΑΡΑΚΟΥΣΕΙ ΑΥΤΩΝ**, ***ειπέ (τούτο) προς την εκκλησίαν, αλλ' εάν παρακούσει και της εκκλησίας, ας είναι εις σε ως ο εθνικός και ο τελώνης…*** (Ματθαίος ΙΗ/**18**:17)**.**

Βλέπουμε ότι στο **1ο** στάδιο ο έλεγχος κατά του αμαρτήσαντα γίνεται μόνο από τον αδικηθέντα. Εάν δεν συμμορφωθεί, τότε σε **2ο** στάδιο ο έλεγχος γίνεται παρουσία ενός ή δύο ακόμα μαρτύρων για τη βεβαίωση της αλήθειας. Εάν και πάλι δεν συμμορφωθεί, φθάνουμε στο **3ο** στάδιο, όπου το θέμα παραπέμπεται πλέον μπροστά σε όλο το σώμα της (τοπικής) εκκλησίας. Εάν και τότε παρακούσει, αποκόπτεται από την εκκλησία και είναι σαν ένας κοινός άνθρωπος, δηλαδή σαν ένας εθνικός.

Αφού ο Ιησούς ανέλυσε στους μαθητές Του όλη αυτή τη διαδικασία, τους είπε: ***«Αληθώς σας λέγω, ΟΣΑ ΕΑΝ ΔΕΣΕΤΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, θέλουν είσθαι δεδεμένα εις τον ουρανόν, και ΟΣΑ ΕΑΝ ΛΥΣΕΤΕ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ, θέλουν είσθαι λελυμένα εις τον ουρανόν»*** (Ματθαίος ΙΗ/**18**:18-20). Εδώ βλέπουμε την εκκλησία, σαν σύνολο, να έχει την εξουσία να «συγχωρεί» ή να «δένει» τις αμαρτίες και όχι μεμονωμένα κάποιος άνθρωπος.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα έχουμε την περίπτωση που αναφέρεται στην Α' Κορινθίους Ε/**5**:1-5, όπου κάποιος πιστός που φιλοξενούσε μέσα του "πνεύμα πορνείας" και είχε σχέσεις με τη μητριά του, ο Παύλος συμβουλεύει τους Κορίνθιους πιστούς να κάνουν αυτό που είχε πει ο Ιησούς: **«...Εν τω ονόματι του Κυρίου**

ημών Ιησού Χριστού, αφού συναχθείτε ΕΣΕΙΣ και το ΕΜΟΝ ΠΝΕΥΜΑ με την δύναμιν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να παραδώσετε τον τοιούτον εις τον Σατανά προς όλεθρον της σαρκός αυτού...» (Α' Κορινθίους Ε/**5**:4-5).

Αυτή ήταν η οργάνωση και η λειτουργία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας. Κανένας άνθρωπος επί της Γης δεν είχε, ούτε έχει το δικαίωμα να συγχωρεί αμαρτίες, παρά μόνον**:**

1) **Ο ίδιος ο Ιησούς** υπό τη θεία του φύση, ως η φανέρωση του Θεού και όχι ενεργών ως απλός άνθρωπος (βλ. Μάρκος Β/**2**:17, Ησαΐας ΜΓ/**43**:25, ΜΔ/**44**:22, Ιώβ ΙΔ/**14**:4, κλπ)**.**

2) **Το σώμα της εκκλησίας** μπορεί σαν σύνολο, όχι να συγχωρεί, αλλά **να αποκόπτει** κάποιο από τα μέλη της, μήπως και μετανοήσει και σώσει την ψυχή του αυτός που αμάρτησε (Α' Κορινθίους Ε/**5**:5)**.**

Γι' αυτό η ειλικρινής εξομολόγηση γίνεται **(1)** σε αυτόν που φταίξαμε ή αδικήσαμε, για να αποκατασταθούν οι σχέσεις μας μαζί του και με τον Θεό, και **(2)** στον Θεό απευθείας για να μας συγχωρέσει για οτιδήποτε έχουμε κάνει που δεν είναι σύμφωνο με το άγιο θέλημά Του. Ο ίδιος ο Ιησούς μας υπέδειξε τον τρόπο**:** ***«Συ όμως, όταν προσεύχεσαι,*** **είσελθε εις το ταμείον σου,** ***και κλείσας την θύραν σου προσευχήθητι εις τον Πατέρα σου τον*** *(ευρισκόμενο)* ***εις το κρυπτόν, και ο Πατήρ σου ο βλέπων εις το κρυπτόν θέλει σου ανταποδώσει εις το φανερόν»*** (Ματθαίος ς΄/**6**:6)**.**

Γονάτισε λοιπόν με απλή και ταπεινή καρδιά και εξομολογήσου στον Κύριο Ιησού, τον σωτήρα σου, το πρόβλημά σου, το λάθος σου, την αμαρτία σου, ότι πιέζει την καρδιά σου και Εκείνος θα σε ακούσει. Κανένας άλλος δεν μπορεί να μεσιτεύει για σένα, παρά μόνον ο αναστημένος Ιησούς**:** ***«Διότι είναι*** **ΕΙΣ** *(ένας)* ***Θεός,*** **ΕΙΣ** *(ένας)* ***και μεσίτης Θεού και ανθρώπων,*** **άνθρωπος** ***Ιησούς Χριστός, ο οποίος έδωκεν εαυτόν*** **αντίλυτρον υπέρ πάντων,** ***μαρτυρίαν γενομένην εις ορισμένους καιρούς»*** (Α΄ Τιμόθεου Β/**2**:5-6)**.**

Ποτέ οι απόστολοι δεν ζητούσαν να εξομολογούνται προς αυτούς οι αμαρτάνοντες. Όταν ο Σίμων ο μάγος πρόσφερε χρή-

ματα στον απόστολο Πέτρο για να αγοράσει τη δωρεά του Πνεύματος του Θεού, αυτός του είπε**:** ***«Μετανόησον λοιπόν από της κακίας σου ταύτης και*** **δεήθητι του Θεού,** ***ίσως συγχωρηθεί εις σε η επίνοια της καρδίας σου...»*** (Πράξεις Η/8:22). Δεν ζητεί ο Πέτρος να εξομολογηθεί ο Σίμων την αμαρτία του στον ίδιο, αλλά στον Θεό, γιατί ο Θεός είναι ο συγχωρών και αυτή ήταν η θέση και η διδασκαλία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας.

4. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΜΕΤΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εάν η εξομολόγηση σε κάποια "ειδική τάξη ιερέων" (σε ιερατείο), ήταν δοσμένη από τον Θεό, τότε πολύ απλά θα έπρεπε να έχει μέσα στην Καινή Διαθήκη πρωτεύοντα ρόλο και αυτό θα προέκυπτε με πλήρη καθαρότητα και σαφήνεια. Επίσης αυτό θα αναφερόταν με λεπτομέρειες στα συγγράμματα των επονομαζομένων "πατέρων" της τότε εκκλησιαστικής περιόδου, πλην όμως για το θέμα αυτό, δεν γίνεται η παραμικρή νύξη και για την επιβεβαίωση αυτού, θα αναφερθούμε ενδεικτικά στις σημαντικότερες ιστορικές πηγές**:**

(α) ΚΛΗΜΗΣ, επίσκοπος (ποιμένας) της εκκλησίας της Ρώμης (92-100 μ.Χ) και συνεργάτης του απόστολου Παύλου. Ο Κλήμης στην επιστολή του προς τους αγίους της εκκλησίας της Κορίνθου γράφει**:** ***«Καθώς είναι γεγραμμένον, Ανοίξατέ μου πύλας της δικαιοσύνης, δια να εισέλθω και ΝΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΘΩ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ .....Ο Παντοκράτωρ των απάντων αδελφοί, δεν χρειάζεται, ούτε ζητά ουδενός τίποτα, παρά μόνον ΝΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΣΘΕ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ....»*** (Α' Κορινθίους Κλήμεντος XLVIII, 1-2 /LII, 1-2 /LXI,3). Εικάζεται ότι έγραψε αυτά ο Κλήμης, επειδή μεταξύ των Κορίνθιων πιστών υπήρχε κάποια διαφωνία για το θέμα αυτό**.**

(β) ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ, επίσκοπος Σμύρνης και μαθητής του ευαγγελιστή Ιωάννη (68-155 μ.Χ.) Ο Πολύκαρπος γράφει προς τους πιστούς της εκκλησίας των Φιλίππων**: «*** ***Εάν ικετεύωμεν τον Κύριον δια να μας αφήση τας αμαρτίας μας, ΟΦΕΙΛΟΜΕΝ και ημείς να αφήσωμεν τας αμαρτίας των άλλων....»*** (προς Φιλιππησίους VI,2). Στα συγγράμματά του ο Πολύκαρπος δεν κάνει καμιά μνεία για

εξομολόγηση ενώπιον ανθρώπων και ειδικά ενώπιον ιερέα.

(γ) **ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ**, ο επιφανέστερος των "πατέρων" της εκκλησίας (344 - 407 μ.Χ.), δεν συστήνει την εξομολόγηση στους ανθρώπους, αλλ' απευθείας προς τον Θεό**:** ***«ΑΜΑΡΤΗΣΕΣ; Ειπέ εις τον Θεόν ότι αμάρτησα ...Αλλ' εντρέπεσαι και κοκκινίζεις να είπεις τα αμαρτήματά σου ....ο Θεός να σε βλέπει μόνος, εξομολογούμενος ...ΜΗΠΩΣ ΤΑ ΛΕΓΕΙΣ ΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΝ; Εις τον Παντοκράτορα, εις τον ιατρόν φανερώνεις το τραύμα ...όχι δια να σε τιμωρήσει, αλλά δια να σε συγχωρήσει»*** (Πατρολογία, MIGNE, τόμος **48**, σελ.746-747,1012 **/**τόμος **49**, σελ.285 **/**τόμος **50**, σελ.658**).**

(δ) **ΔΕΥΤΕΡΟΚΑΝΟΝΙΚΑ και ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΒΙΒΛΙΑ**. Στα λεγόμενα "δευτεροκανονικά" βιβλία, των οποίων αμφισβητείται η αξιοπιστία και η εγκυρότητά τους, τίποτα δεν αναφέρεται για εξομολόγηση σε ιερείς. Εδώ αναφέρονται σαν μία ακόμη μαρτυρία, καθόσον τα δευτεροκανονικά και ειδικά τα απόκρυφα βιβλία είναι γεμάτα από αντί Βιβλικές διδασκαλίες, παρ' όλα αυτά όμως με το θέμα εξομολόγηση δεν ασχολούνται καθόλου. Τέτοια βιβλία είναι: **"Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΒΑΡΝΑΒΑ"** (130 μ.Χ), **"Η ΔΙΔΑΧΗ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ"** (150 μΧ), **"Ο ΠΟΙΜΗΝ ΤΟΥ ΕΡΜΑ"** (160 μ.Χ.), κλπ. Αξίζει να αναφερθεί ότι ο Ποιμήν του Ερμά αναφέρεται με σαφήνεια για εξομολόγηση αμαρτιών απευθείας ενώπιον του Θεού (Βιβλίο Α', Όρασις ΙΙ3), που σημαίνει ότι αυτό ήταν κάτι το κοινά αποδεκτό.

(ε) **ΤΕΡΤΥΛΛΙΑΝΟΣ**, ο σημαντικότερος των πατέρων της Δυτικής εκκλησίας (145 - 220 μ.Χ.). Σ' ένα από τα συγγράμματά του, στο οποίο μιλούσε για την εξωτερική εκδήλωση της μετάνοιας, αναφέρει κάτι για την εξομολόγηση που έχει βαρύνουσα σημασία: ***«Η πράξις αυτή, η οποία εκφράζεται συνηθέστερον και ονομάζεται κοινώς εις την Ελληνικήν ονομασίαν ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, είναι εκείνη δια της οποίας εξομολογούμεθα τας αμαρτίας μας εις τον Κύριον, όχι βέβαια διότι Εκείνος τας αγνοεί, αλλά διότι δια της εξομολογήσεως αποκαθίσταται η ικανοποίησις, γεννάται η μετάνοια και εξευμενίζεται ο Θεός...»*** (Συγγράμματα των προς της Νικαίας Πατέρων, Τόμος ΙΙΙ, Τερτυλλιανός, Μέρη Ι - ΙΙΙ, σελ.664, έκδοση 1951**).**

5. Η ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ "ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΗ"

Αυτή τη γραμμή ακολούθησαν όλες οι τοπικές εκκλησίες από την Πεντηκοστή (γενέθλια ημέρα της εκκλησίας) μέχρι τον 3ο μ.Χ. αιώνα. Κανένας άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να συγχωρεί αμαρτίες. Εάν η εξομολόγηση σε κάποια ειδική τάξη ιερέων (όπως γίνεται σήμερα) ήταν από τον Θεό, τότε θα έπρεπε να αναφέρεται με καθαρότητα μέσα στην Αγία Γραφή. Δεν αναφέρεται όμως ούτε στα συγγράμματα των εκκλησιαστικών πατέρων των πρώτων αιώνων.

- **Πως όμως επεκράτησε να γίνεται μυστική εξομολόγηση δια μέσου των ιερέων, των οποίων όμως και ο ρόλος της μεσιτείας καταργήθηκε όταν ο Ιησούς φώναξε «τετέλεσται» και το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη;**

Τις περισσότερες και αξιόπιστες πληροφορίες για το θέμα αυτό τις αντλούμε από τον εκκλησιαστικό ιστορικό **Σωκράτη τον ονομαζόμενο Σχολαστικό** (380 - 439 μ.Χ.), ο οποίος στα συγγράμματά του αναφέρεται για τη θέσπιση ειδικής αρμοδιότητας ενός πρεσβυτέρου η οποία ήταν να ακούει τις εξομολογήσεις των μετανοούντων και αυτό για την εποχή εκείνη ήταν μια ριζοσπαστική καινοτομία, που άλλαζε όλα τα δεδομένα στην εκκλησιαστική ζωή.

Εξίσου σημαντική και αξιόπιστη μαρτυρία για το θέμα της εξομολόγησης είναι και του εκκλησιαστικού ιστορικού **Σωζόμενου,** ο οποίος το έτος 440 μ.Χ. συνέγραψε την "Εκκλησιαστική Ιστορία". Γενικά, όλες οι ιστορικές μαρτυρίες συγκλίνουν ότι μέχρι το έτος 250 μ.Χ. η εξομολόγηση γινόταν δημόσια και ενώπιον όλων των πιστών, σύμφωνα με την διδαχή των αποστόλων.

Η αντί Βιβλική καθιέρωση του πρεσβύτερου εξομολογητή προέκυψε από το εξής γεγονός**:** Κατά τη διάρκεια των διωγμών των χριστιανών από τους Ρωμαίους αυτοκράτορες και ιδιαίτερα από τον **Δέκιο** (249-251 μ.Χ.), που υπήρξε από τους σκληρότερους διωγμούς όλων των περιόδων, πολλοί πιστοί λιγοψύχησαν και αρνήθηκαν την πίστη τους. Κατόπιν μετανόησαν γι' αυτό που είχαν κάνει και εξομολογούντο δημόσια την πνευματική τους

πτώση, πλην όμως αυτό προκάλεσε τη δυσφορία μερικών πιστών, έγινε σκάνδαλο και δημιουργήθηκε αναταραχή. Αποφασίστηκε λοιπόν οι έχοντες υποπέσει σ' αυτό το παράπτωμα να εξομολογούνται μόνον σ' έναν πρεσβύτερο, **όχι για να λάβουν συγχώρεση**, αλλά για ψυχολογικούς λόγους. Σιγά-σιγά όμως αυτή η καινοτομία γενικεύτηκε και έτσι καθιερώθηκε η μυστική εξομολόγηση δια μέσου των ιερέων.

Αργότερα η **"μυστική" εξομολόγηση** σε κάποιον άνθρωπο (λειτουργό εκκλησίας) καταργήθηκε από τον επίσκοπο Κωνσταντινούπολης **Νεκτάριο** (391 μ.Χ.) με αφορμή ένα σκάνδαλο μοιχείας που έγινε εξαιτίας του τρόπου αυτού της εξομολόγησης και επανήλθε η εξομολόγηση σύμφωνα με τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής, αλλά δυστυχώς αυτό κράτησε για λίγα έτη (βλ. Ιστορία Σωκράτους, Βιβλίο Ε΄, κεφ.9).

Βασικά το λεγόμενο **"μυστήριο της εξομολόγησης"** άρχισε να φαίνεται και να καθιερώνεται σιγά - σιγά από τον 5ο αιώνα και μετά, όταν ο Πάπας Λέων Α΄, ο οποίος είχε ταχθεί κατά της δημόσιας εξομολόγησης, έγραψε προς τους επισκόπους της Καμπανίας ότι **«αρκεί να γίνεται προς τους πρεσβυτέρους μυστική εξομολόγηση»**. Με το πέρασμα των αιώνων η καινοτομία αυτή της Δυτικής εκκλησίας (που επεκτάθηκε αργότερα και στην Ανατολική εκκλησία) εξελίχθηκε σε "ευχή του ιερέα" προς τον Θεό για τη συγχώρεση του εξομολογούμενου.

Αυτή την εξουσία η μεν **Παπική (Καθολική) εκκλησία** για λόγους κολακείας και σκοπιμότητας την παραχώρησε και σε «λαϊκούς», η δε **Ανατολική (Ορθόδοξη) εκκλησία** την παραχώρησε στους μοναχούς, σαν ανταμοιβή τους για τις υπηρεσίες που πρόσφεραν στον αγώνα εναντίον των εικονομάχων (800-1250 μ.Χ.), γεγονός που αποτελεί μια από τις πιο σκοτεινές σελίδες της Βυζαντινής περιόδου, που αμαυρώνει την πορεία της εκκλησίας.

Για να καταγραφεί ιστορικά πως καθιερώθηκε η εξομολόγηση των αμαρτιών σε ανθρώπους, που έχουν και την εξουσία να συγχωρούν αμαρτίες θα χρειαζόταν ειδική μελέτη, ώστε να συμπεριληφθούν όλα τα πολυπληθή στοιχεία. Αξίζει όμως να

αναφερθεί ότι το έτος **1260** μ.Χ. ο Θωμάς Ακουίνας κατέταξε την εξομολόγηση σαν ένα μυστήριο μετάνοιας του ανθρώπου. Αργότερα, το έτος **1551** μ.Χ. η Σύνοδος του Τριδέντου στον κανόνα 7 καθιέρωσε ότι όλα τα θανάσιμα αμαρτήματα πρέπει να εξομολογούνται και έτσι η εξομολόγηση έγινε πλέον υποχρεωτική, σε αντίθεση με τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Πιο αργότερα (περίπου το **1642** μ.Χ.) η εξομολόγηση καθιερώθηκε και στην Ανατολική εκκλησία.

6. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ

Το αποτέλεσμα όλων των παραπάνω αναφερθέντων είναι σήμερα η κατεστημένη εκκλησία να διδάσκει άφεση των αμαρτιών **δια μέσου των ιερέων** και όχι **δια του Ιησού Χριστού**, που είναι ο ΜΟΝΟΣ αρχιερέας και απόστολος της πίστης μας, ο ΜΟΝΟΣ μεσίτης μας προς τον Πατέρα και ο ΜΟΝΟΣ σωτήρας και λυτρωτής μας**:**

- ***«Διότι είναι* ΕΙΣ** *(ένας)* ***Θεός,* ΕΙΣ** *(ένας)* ***και μεσίτης Θεού και ανθρώπων,* άνθρωπος** ***Ιησούς Χριστός, ο οποίος έδωκεν εαυτόν* αντίλυτρον υπέρ πάντων*, μαρτυρίαν γενομένην εις τους ορισμένους καιρούς»*** (Α΄ Τιμόθεου Β/**2**:5-6)**.**
- ***«Τεκνία μου, ταύτα σας γράφω διά να μην αμαρτήσετε. Και ΕΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΜΑΡΤΗΣΕΙ έχομεν* παράκλητον** *(μεσίτη) προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον· και* **αυτός είναι ιλασμός** *περί των αμαρτιών ημών, και ουχί μόνον περί των ημετέρων, αλλά και περί όλου του κόσμου»*** (Α΄ Ιωάννου Β/**2**:1-2)**.**
- ***«...Τον οποίον** (Ιησού) **ο Θεός προέθετο* μέσον εξιλεώσεως** *δια της πίστεως, εν τω αίματι Αυτού»*** (Ρωμαίους Γ/**3**:25)**.**

***Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα*:**

(01) «ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ», Σπύρου Ζωδιάτη (εκδόσεις **"ο ΛΟΓΟΣ").**

(02) «ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ», Αλκιβιάδη Τζελέπη (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - 1992").**

(03) ……

(04) ……

15 ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ από τον Κύριο Ιησού

1. ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ

Οι αρρώστιες (ασθένειες) στους ανθρώπους οφείλονται σε διάφορους εσωγενείς ή εξωγενείς παράγοντες. Εάν τους ομαδοποιήσουμε, τρεις είναι οι κύριες πηγές που προκαλούν αρρώστιες στον άνθρωπο, είναι η παράβαση των φυσικών νόμων, η παράβαση των πνευματικών νόμων του Θεού και οι ενέργειες του Διαβόλου μέσα των ανθρώπων, πιστών και μη πιστών**:**

(α) Παράβαση ΦΥΣΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ έχουμε για παράδειγμα, εάν κάνει κρύο και δεν ντυθούμε κατάλληλα, θα κρυολογήσουμε όταν βγούμε έξω από το σπίτι μας. Ή εάν συμβεί ένα ατύχημα και πέσουμε από ψηλά, θα σπάσουμε τα κόκαλά μας γιατί πηγαίνουμε αντίθετα από το νόμο της βαρύτητας.

(β) Παράβαση ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ έχουμε όταν θερίζουμε τα αρνητικά αποτελέσματα από την μη τήρηση των αληθειών της Αγίας Γραφής. Για παράδειγμα, μας λέγει ο Ιησούς ***«θέλεις αγαπά τον πλησίον σου, ως σεαυτόν»*** (Ματθαίος ΚΒ/**22**:39), εάν όμως εμείς έχουμε μίσος για τον πλησίον μας, τότε αρχίζουμε να έχουμε και σωματικά προβλήματα, όπως να ταραζόμαστε, να μας καταλαμβάνει το βράδυ αϋπνία, το στομάχι μας να αρχίζει να πονά και γενικά το σώμα μας να αντιδρά στην όλη κατάσταση.

(γ) Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ φορέας κάθε μορφής κακού. Η βασική πηγή των ασθενειών και όλων των προβλημάτων του ανθρώπου είναι ο Διάβολος, ο οποίος απόκτησε κυριαρχικά δικαιώματα επάνω στον άνθρωπο μέσα στον κήπο της Εδέμ, όταν ο Αδάμ και η Εύα παράκουσαν στην εντολή του Θεού. Ο Διάβολος έρχεται ***«διά να κλέψει και να σκοτώσει και να απολέσει»*** (Ιωάννης Ι'/**10**:10) ότι καλό έχουμε στη ζωή μας, όπως είναι η υγεία μας, η χαρά μας και η αφθονία του Θεού στη ζωή μας. Ο Διάβολος μισεί τον άνθρωπο και θέλει να τον καταστρέφει με κάθε τρόπο.

Θα μπορούσαμε να ομαδοποιήσουμε τις αρρώστιες μόνο σε δύο κατηγορίες, σ' αυτές που οφείλονται σε **παθολογικά αίτια** και σ' αυτές που οφείλονται σε **δαιμονικές ενέργειες**. Η διάκριση όμως είναι πάρα πολύ δυσχερής και σε μερικές περιπτώσεις αδύνατη, καθόσον πλήθος παθολογικών προβλημάτων (ασθενειών) προέρχονται από δαιμονικές ενέργειες, ενώ στον φυσικό τομέα παρουσιάζονται ότι οφείλονται σε καθαρά παθολογικά αίτια, γεγονός που η ιατρική επιστήμη εξ ορισμού απορρίπτει και δεν δέχεται την ενέργεια πονηρών πνευμάτων, δίνοντας διάφορες επιστημονικές εξηγήσεις.

Για να το καταλάβουμε αυτό, θα αναφέρουμε ένα παράδειγμα μέσα από τη ζωή του Ιησού, στον οποίο σε κάποια περίπτωση έφεραν έναν **"κωφόν δαιμονιζόμενον**". Ο Ιησούς που γνώριζε την αιτία της αρρώστιας επιτίμησε το πονηρό πνεύμα και ***«αφού* εξεβλήθη το δαιμόνιον,** *ελάλησεν ο κωφός, και εθαύμασαν οι όχλοι»* (Ματθαίος Θ/**9**:32-33, ΙΒ/**12**:22, κλπ). Η δαιμονική ενέργεια προκάλεσε το παθολογικό πρόβλημα υγείας, για το οποίο η σημερινή ιατρική θα το απέδιδε σε άλλους παράγοντες.

Η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει ότι υπάρχουν ειδικά δαιμόνια, που έχουν αποστολή να φέρνουν αρρώστιες επάνω στον άνθρωπο, πρόκειται για **πνεύματα ασθένειας** που εργάζονται να καταστρέψουν την υγεία του ανθρώπου, το σώμα του οποίου ο Θεός το έχει προορίσει να είναι ο πνευματικός ναός Του, όταν ο πιστός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα Του (βλ. Α' Κορινθίους Γ/**3:** 16, ς'/**6**:19, Β' Κορινθίους ς'/**6**:16, κλπ). Ο Διάβολος μέσα στην Αγία Γραφή χαρακτηρίζεται και ως "πονηρός", γιατί όταν φέρνει την αρρώστια στον άνθρωπο, τον εξαπατά, λέγοντάς του **"ο Θεός σου έδωσε την αρρώστια για να σε δοκιμάσει".** Ο Διάβολος είναι ο ανθρωποκτόνος και ο πατέρας του ψεύδους. Η Αγία Γραφή μας διδάσκει το εντελώς αντίθετο για τον Θεό, ότι η φύση Του είναι αγάπη, αγιότητα και δικαιοσύνη.

Ο Ιησούς ήρθε να καταστρέψει τα έργα του Διαβόλου και η ζωή Του ήταν μια συνεχής προσφορά. Ποτέ δεν είπε σε κάποιον άνθρωπο **"πάρε μία αρρώστια για να δοκιμαστείς",** αλλά αντίθετα

θεράπευε χωλούς, κωφούς, λεπρούς, τυφλούς, δαιμονιζόμενους και ανάσταινε νεκρούς. Ο απόστολος Πέτρος λέγει ότι ο Θεός *«έχρισε τον Ιησούν τον από Ναζαρέτ με Πνεύμα άγιον και με δύναμιν, ο οποίος διήλθεν ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ και ΘΕΡΑΠΕΥΩΝ πάντας* **τους καταδυναστευομένους** *υπό του Διαβόλου, διότι ο Θεός ήτο μετ' αυτού»* (Πράξεις Ι'/**10**:39). Αυτή ήταν η επίγεια διακονία του Ιησού να θεραπεύει και να ευεργετεί *"πάντας",* όχι μερικούς, αλλά όλους και όλοι αυτοί που είχαν προβλήματα αρρώστιας, ήταν γιατί ο Διάβολος τους *"καταδυνάστευε",* αυτός είναι ο δυνάστης και ο φορέας της αμαρτίας και της αρρώστιας μέσα στον κόσμο.

Ο Ιησούς Χριστός σύντριψε τη δυναστεία του Διαβόλου επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, του αφαίρεσε κάθε δύναμη και εξουσία και τον κατέστησε άνεργο. Εάν σήμερα ο Διάβολος έχει δικαιώματα επάνω μας και μας προκαλεί προβλήματα, είναι γιατί εμείς του δίνουμε τόπο (Εφεσίους Δ/**4**:27) με την ανυπακοή μας στο θέλημα του Θεού. Ο Ιησούς με τη σταυρική Του θυσία πήρε **ΟΛΕΣ τις αμαρτίες μας** και **ΟΛΕΣ τις αρρώστιες μας** και με τις πληγές Του εμείς είμαστε θεραπευμένοι (βλ. Ψαλμός ΡΓ/**103**:2-4, Ησαΐας ΝΓ/**53**:5, Α' Πέτρου Β/**2**:24, κλπ).

Ο Κύριος Ιησούς συνέχεια θεράπευε κάθε ανάγκη του ανθρώπου, παρ' όλο που στην εποχή Του υπήρχαν πολλοί γιατροί (βλ. Μάρκος Ε/**5**:26), θεράπευε χωρίς καμιά εξαίρεση όλους όσους ερχόντουσαν σ' Αυτόν, ή όλους όσους οι άλλοι έφερναν σ' Αυτόν. Πάντοτε και παντού ο Ιησούς ευεργετούσε, γι' αυτό είναι προσβολή για τη σταυρική θυσία Του η κατηγορία ότι **"ο Θεός δίνει αρρώστιες για να μας δοκιμάσει".** Ο Θεός είναι απείραστος κακών, δεν δίνει ασθένειες, αλλά αγαθές δόσεις: *«Κάθε δόση αγαθή και κάθε δώρημα τέλειον είναι άνωθεν (από τον ουρανό) καταβαίνον από του Πατρός των φώτων, εις τον Οποίον δεν υπάρχει αλλοίωση ή σκιά μεταβολής»* (Ιάκωβος Α/**1**:17).

2. ΤΡΟΠΟΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Από τις διηγήσεις των **4** Ευαγγελίων βλέπουμε ότι ο Ιησούς δεν εφάρμοζε πάντοτε τους ίδιους τρόπους θεραπείας, ενεργούσε ανάλογα με τις καταστάσεις, αλλά και μ' έναν μοναδι-

κό σκοπό, που ήταν να δοξάζει τον ουράνιο Πατέρα που Τον απέστειλε. Υπήρχαν περιπτώσεις που θεράπευε χωρίς το αποτέλεσμα να γίνεται αμέσως ορατό, αλλά να γίνεται λίγο αργότερα, όπως συνέβηκε στην περίπτωση της θεραπείας **των δέκα λεπρών** (Λουκάς ΙΖ/**17**:11-19).

Σε άλλες περιπτώσεις η θεραπεία φανερωνόταν αμέσως, όπως συνέβηκε με τον **γιο του αυλικού του βασιλιά,** που θεραπεύτηκε από απόσταση μ' έναν λόγο του Ιησού, χωρίς να χρειαστεί να πάει στο σπίτι του στην Καπερναούμ, ενώ ο Ιησούς ήταν στην Κανά της Γαλιλαίας, 20 χλμ μακριά (Ιωάννης Δ/**4**:46-53).

Υπήρχαν περιπτώσεις που η θεραπεία θα επακολουθούσε σε λίγο, εφόσον ο ασθενής εκτελούσε τον λόγο του Ιησού, όπως συνέβηκε με τον **τυφλό** που τον έστειλε στην κολυμβήθρα του **Σιλωάμ** για να νιφτεί και να θεραπευτεί. Εάν αυτό δεν το έκανε ο τυφλός, λόγω απιστίας στα λόγια του Ιησού, δεν θα θεραπευόταν (Ιωάννης Θ/**9**:1-15).

Άλλες φορές ο Ιησούς πριν θεραπεύσει κάποιον, τον απομάκρυνε από το περιβάλλον του, όπως συνέβηκε με τον **τυφλό** που τον έβγαλε έξω από την κωμόπολη (Βηθσαϊδά) και όταν θεραπεύτηκε και ανέβλεψε του είπε να μην πει σε κανέναν πως θεραπεύτηκε (Μάρκος Η/**8**:22-25).

Ο πιο συνηθισμένος τρόπος θεραπείας του Ιησού ήταν **αμέσως**, την ίδια στιγμή, όπως συνέβηκε με τη γυναίκα που είχε για 12 χρόνια **ρύση αίματος** (Λουκάς Η/**8**:47) ή με την **συγκύπτουσα** για 18 χρόνια γυναίκα (Λουκάς ΙΓ/**13**:13). Για τις δύο αυτές περιπτώσεις θα αναφερθούμε και παρακάτω.

Πολλές φορές ο Ιησούς θεράπευε **ομαδικά**, όλους όσους είχαν πάει για να ακούσουν τη διδασκαλία Του ή να λάβουν θεραπεία και αναφέρει η Γραφή ότι θεράπευε όλους**:**

(α) **<u>ΜΑΤΘΑΙΟΣ Δ/4:23</u>** ***«Και περιήρχετο ο Ιησούς όλην την Γαλιλαίαν, διδάσκων εις τας συναγωγάς αυτών και κηρύττων το ευαγγέλιον της βασιλείας και θεραπεύων*** **πάσαν** ***νόσον και*** **πάσαν** ***ασθένειαν μεταξύ του λαού.....».***

(β) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΕ/15:30-31** ***«Και ήλθον προς αυτόν όχλοι πολλοί έχοντες μεθ' εαυτών χωλούς, τυφλούς, κωφούς, κουλλούς και άλλους πολλούς· και έρριψαν αυτούς εις τους πόδας του Ιησού,*** **και εθεράπευσεν αυτούς**· ***ώστε οι όχλοι εθαύμασαν βλέποντες κωφούς λαλούντας, κουλλούς υγιείς, χωλούς περιπατούντας και τυφλούς βλέποντας· και εδόξασαν τον Θεόν....».***

(γ) **ΛΟΥΚΑΣ Δ/4:40** ***«Ενώ δε έδυεν ο ήλιος,*** **πάντες** ***όσοι είχον ασθενούντας υπό ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΝΟΣΩΝ έφεραν αυτούς προς αυτόν· εκείνος δε επιθέσας τας χείρας εις ένα έκαστον αυτών*** **εθεράπευσεν αυτούς....».**

3. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΙΑ

Από τους παραπάνω τρόπους θεραπείας που ακολουθούσε ο Ιησούς, φαίνεται πολύ καθαρά ότι θεράπευε **ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ τις αρρώστιες**, γιατί γι' Αυτόν δεν υπήρχαν **ανίατες αρρώστιες**, ο Θεός που κατοικούσε μέσα Του "χωρίς μέτρο" είναι η πηγή κάθε ευλογίας και ο χορηγός της ζωής.

(α) Ο Ιησούς θεράπευε **λεπρούς** (βλ. Λουκάς Ε/**5**:12-13**,** ΙΖ/**17**:11-19), **παραλυτικούς** (Λουκάς Ε/**5**:18-25), **κωφούς** (βλ. Ματθαίος Θ/**9**: 32-33, ΙΒ/**12**:22, Λουκάς ΙΑ/**11**:14), **τυφλούς** (Ιωάννης Θ/**9**:6-10, Ματθαίος Θ/**9**:27-30**,**32-33**,** ΙΒ/**12**:22, Μάρκος Ι'/**10**:46-52, κλπ), **χωλούς,** (Λουκάς ς'/**6**:6-11), έχοντες **πυρετό** (βλ. Ματθαίος Η/**8**:14-15**,** Μάρκος Α/**1**:30-31**,** Λουκάς Δ/**4**:38-39**,** Ιωάννης Δ/**4**:52) και **ανάσταινε νεκρούς** (Λουκάς Ζ/**7**:11-17**,** Ματθαίος Θ/**9**:23-26**,** Ιωάννης ΙΑ/**11**:43-44).

(β) Ο Ιησούς Χριστός θεράπευε **χρόνιες παθήσεις,** που τις θεωρούσαν ανίατες και έφερναν μεγάλο πόνο στον πάσχοντα και στους οικείους του. Αναφέρουμε ενδεικτικά τρεις περιπτώσεις**:**

- **Θεράπευσε** κάποιον που έπασχε για **38 χρόνια,** χωρίς να αναφέρει η Γραφή από τι ακριβώς έπασχε, απλά γράφει ***«πάσχων ασθένειαν...»*** (Ιωάννης Ε/**5**:5-9).
- **Θεράπευσε** μια αιμορροούσα γυναίκα που έπασχε για **12 χρόνια** και όπως φανέρωσε ο Ιησούς η ασθένειά της ήταν μια μάστιγα του Διαβόλου επάνω της (Μάρκος Ε/**5**:25-34, Ματθαίος Θ/**9**:20-22).

- **<u>Θεράπευσε</u>** και μια άλλη γυναίκα που για **18 χρόνια** υπέφερε από κύρτωση και δεν μπορούσε να ανακύψει (Λουκάς ΙΓ/**13**:11-16). Ο Ιησούς αποκάλυψε ότι η ασθένεια της γυναίκας αυτής ήταν ενέργεια ενός πονηρού πνεύματος, που την είχε δέσει και δεν μπορούσε να ορθώσει το σώμα της.

(γ) Ο Ιησούς θεράπευε αρρώστιες αποκλειστικός φορέας των οποίων ήταν τα πονηρά ακάθαρτα πνεύματα. Θεράπευε **σχιζοφρενείς, δαιμονιζόμενους και σεληνιαζομένους.** Διάβασε τα ακόλουθα εδάφια με προσοχή μέσα από την Καινή Διαθήκη**:**

<u>Ματθαίος</u>: Δ/**4**:23-24**, Η**/**8**:16-17**,**28-34**, Θ**/**9**:32-33**, ΙΒ**/**12**:22.

<u>Λουκάς</u>: Δ/**4**:33-37, 40-41**, ς'**/**6**:17-19**, Ζ**/**7**:20-22**, Θ**/**9**:42**, ΙΑ**/**11**: 14, **ΙΓ**/**13**:10-14**,** κλπ.

<u>Μάρκος</u>: Α/**1**:23**, Γ**/**3**:10-12**, Ε**/**5**:1-20**, Ζ**/7:32**, Θ**/**9**:17**,** κλπ.

<u>Επίσης</u>: Πράξεις Αποστόλων Ι'/**10**:38**,** Ιώβ Β/**2**:7, κλπ.

(δ) Ο Ιησούς θεράπευε **επιθέτοντας τα χέρια Του** επάνω στους πάσχοντες, ή με το να **Τον αγγίζουν οι άλλοι**. Άλλες φορές θεράπευε με ένα **πρόσταγμά** Του ή με έναν **λόγο** Του (βλ. Ματθαίος Η/**8**:3, Λουκάς ς'/**6**:10, Η/8:44**,** Μάρκος Α/**1**:31**,** Ζ/**7**:34, κλπ).

4. <u>Η ΙΔΙΑ ΔΥΝΑΜΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕΣΑ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ</u>

Ο Ιησούς έδωσε τη δύναμη της θεραπείας στους μαθητές Του, οι οποίοι κήρυξαν το μήνυμα του ευαγγελίου με ενέργεια δυνάμεων και θαυμάτων. Ο απόστολος Πέτρος μαζί με τον Ιωάννη, λίγο μετά την Πεντηκοστή, θεράπευσαν έναν **εκ γενετής χωλό** (Πράξεις Γ/**3**:4-10), θεράπευσε τον **παραλυτικό Αινέα** (Πράξεις Θ/**9**: 32-35) και ανέστησε την **Δορκάδα** (Πράξεις Γ/**3**:36-43). Ήταν τέτοια η δύναμη της παρουσίας και της δόξας του Ιησού επάνω στον Πέτρο που μόνον η **σκιά** του να έπεφτε επάνω σε ασθενείς, αυτοί αμέσως θεραπεύονταν (Πράξεις Ε/**5**:12-16).

Το ίδιο βλέπουμε αργότερα να γίνεται και με τον απόστολο Παύλο, ο οποίος όταν βρισκόταν στα Λύτρα θεράπευσε έναν **εκ γενετής χωλό** (Πράξεις ΙΔ/**14**:8-11). Αργότερα στους Φιλίππους ο Παύλος ελευθέρωσε μια κοπέλα που είχε πνεύμα πύθωνος, δη-

λαδή δαιμόνιο μαντείας (Πράξεις Ιϛ'/**16**:16-18). Σε άλλη περίπτωση που ο Παύλος βρισκόταν στις πόλεις της Ασίας, επάνω στους ασθενείς φέρνονταν από το σώμα του **μαντήλια ή περιζώματα** και οι ασθένειες έφευγαν απ' αυτούς και τα πονηρά πνεύματα έβγαιναν απ' αυτούς (Πράξεις ΙΘ/**19**:12).

Ο Ιησούς έδινε τη δύναμη της θεραπείας **σε όλους τους πιστούς,** εφόσον Του ζητούσαν αυτή τη δύναμη (Α' Κορινθίους ΙΒ/**12**:9) και ζούσαν άγια και καθαρή ζωή, χωρίς συμβιβασμούς με την αμαρτία. Ο ίδιος είχε υποσχεθεί ότι οι πιστοί θα κάνουν πολύ μεγαλύτερα έργα απ' ότι έκανε ο ίδιος: ***«Αληθώς, αληθώς σας λέγω, όποιος πιστεύει εις Εμέ, τα έργα τα οποία κάμνω και εκείνος θέλει κάμει, και*** **μεγαλύτερα τούτων** ***θέλει κάμει....»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14**:12-13). Αυτό το βλέπουμε αμέσως στη ζωή της πρώτης αποστολικής εκκλησίας. Ο διάκονος **Στέφανος,** που έγινε ο πρώτος μάρτυρας της πίστης και που ήταν ένας απλός τραπεζοκόμος έκανε σημεία και τεράστια στο λαό (Πράξεις ϛ'/**6**:1-8). Ο **Ανανίας**, που δεν ήταν μεταξύ των επισήμων αποστόλων και μαθητών του Ιησού, αλλά ήταν ένας απλός μαθητής ***("μαθητής τις")*** προσευχήθηκε και αποκαταστάθηκε η όραση του πρώην διώκτη Σαούλ (Πράξεις Θ/**9**:10-19)**.**

Πολύ αργότερα ο Ιάκωβος, ο αδελφός του Κυρίου, στην ομώνυμη επιστολή του συμβουλεύει**:** ***«...Ασθενεί κάποιος μεταξύ σας; Ας προσκαλέσει τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας, και ας προσευχηθούν επ' αυτόν,*** **αλείψαντες αυτόν με έλαιον** ***εν τω ονόματι του Κυρίου. Και η μετά πίστεως ευχή θέλει*** **σώσει** ***τον πάσχοντα, και ο Κύριος θέλει*** **εγείρει** ***αυτόν....»*** (Ιάκωβος Ε/5:14-15)**.**

Αργότερα, οι επονομαζόμενοι πατέρες της εκκλησίας, όπως ήταν ο **Ειρηναίος** (110 μ.Χ.) ή ο **Ωριγένης** (200 μ.Χ.) αναφέρουν στα συγγράμματά τους ότι **«...μερικοί άνθρωποι έχουν θαυμάσια δύναμη θεραπείας και θεραπεύουν αρρώστους, επιθέτοντας τα χέρια επάνω τους και επικαλούμενοι το θείο όνομα του Ιησού».** Η ενέργεια του Ιησού σε δυνάμεις και θαύματα συνεχίστηκε σε όλους τους αιώνες και σε όλες τις εποχές, έστω και περιορισμένα, λόγω του συμβιβασμού της εκκλησίας με τον κόσμο.

5. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Η ίδια δύναμη του Ιησού υπάρχει και σήμερα στην εκκλησία του 21ου αιώνα και μάλιστα σήμερα είναι επιτακτική η ανάγκη η εκκλησία να ενεργεί με σημεία και τεράστια, καθόσον η αμαρτία έχει φθάσει στο πλήρες και ο ένδοξος ερχομός του Ιησού είναι πολύ κοντά, καθόσον βρισκόμαστε μέσα στις έσχατες ημέρες.

Ότι εντολές και υποσχέσεις έδωσε ο Ιησούς στους μαθητές Του, ισχύουν για όλους τους ζώντες αγίους (αναγεννημένους πιστούς) σε όλες τις εποχές. Όταν ο Ιησούς προσευχήθηκε στον Πατέρα Θεό να διαφυλάξει τους μαθητές Του, που ήσαν μαζί Του (Ιωάννης ΙΖ/**17**:9-19), δεν έμεινε μόνον σε αυτούς, αλλά προχώρησε παρακάτω και προσευχήθηκε και γι' αυτούς που θα πιστέψουν από το μήνυμα των μαθητών Του σε όλες τις γενιές ***«...Και δεν παρακαλώ μόνον περί τούτων*** *(των μαθητών Μου),* ***αλλά και περί των πιστευσάντων εις Εμέ*** **διά του λόγου αυτών·** ***διά να είναι πάντες ένα, καθώς συ, Πάτερ, είσαι εν Εμοί και Εγώ εν Σοι, να είναι και αυτοί εις ημάς ένα»*** (Ιωάννης ΙΖ/**17**:20-21). Η ίδια πρόνοια του Ιησού για όλους τους πιστούς, σε όλες τις εποχές.

Ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, που μιλούσε στο συγκεντρωμένο πλήθος, όταν τον ρώτησαν τι πρέπει να κάνουν για να σωθούν, τους απάντησε ότι πρέπει να κάνουν τρία πνευματικά βήματα, από τα οποία θα ήθελα να προσέξουμε ιδιαίτερα το 3ο κατά σειρά**:** ***«*** **(1ο)** ***Μετανοήσατε,*** **(2ο)** ***και ας βαπτισθεί έκαστος από εσάς εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών,*** **(3ο)** ***και θέλετε λάβει την*** **δωρεάν** ***του αγίου Πνεύματος,*** **δ ι ό τ ι ....***»*. Ο Πέτρος δεν σταμάτησε στο 3ο βήμα, αλλά έκανε μια ουσιώδη διευκρίνιση, που αφορά όλους τους πιστούς, σε όλες τις εποχές, είπε ***«....δ ι ό τ ι προς ΕΣΑΣ είναι η επαγγελία και προς τα ΤΕΚΝΑ σας και προς πάντας τους εις ΜΑΚΡΑΝ, όσους αν προσκαλέσει Κύριος ο Θεός ημών....»*** (Πράξεις Β/**2**:38-39).

Τους λέγει ο Πέτρος ότι η υπόσχεση του Κυρίου για τη δωρεά του αγίου Πνεύματος είναι **(1) και για ΕΣΑΣ**, που τώρα με ακούτε, **(2) και για τα ΠΑΙΔΙΑ σας**, δηλαδή για τους άμεσους απογόνους σας, **(3) και για ΟΛΟΥΣ "τους εις μακράν"**, όσους προ-

σκαλέσει ο Κύριος. Εμείς σήμερα είμαστε οι "εις μακράν" και εφόσον ανταποκριθήκαμε στην πρόσκληση του Κυρίου, όλες οι υποσχέσεις Του είναι και για εμάς. Οι μαθητές όταν βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα έκαναν σημεία και τεράστια μέσα στο λαό, είχαν δύναμη και εξουσία στο όνομα του Ιησού Χριστού να συντρίβουν τις δυνάμεις της κόλασης, είχαν πνευματικά χαρίσματα, όπως ιαμάτων (θεραπείας), διάκρισης πνευμάτων, προφητείας, λόγο γνώσεως, λόγο σοφίας, κλπ..

Την ίδια εξουσία και δύναμη έχουμε και εμείς σήμερα. Είναι υπόσχεση του ίδιου του Ιησού προς την εκκλησία Του: ***«Σημεία δε εις τους πιστεύσαντας θέλουν παρακολουθεί ταύτα, Εν τω ονόματί μου θέλουν*** **εκβάλλει δαιμόνια**· ***θέλουν λαλεί νέας γλώσσας· όφεις θέλουν πιάνει· και εάν κάτι θανάσιμόν πιούν, δεν θέλει βλάψει αυτούς· επί αρρώστους θέλουν*** **επιθέσει τας χείρας,** ***και θέλουν*** **ιατρεύεσθαι»** (Μάρκος Ις'/**16**:17-18). Οι άγιοι, οι ζώντες πιστοί, έχουμε την εξουσία να εκβάλλουμε δαιμόνια και να θεραπεύουμε αρρώστους με τη δύναμη του ονόματος του Κυρίου Ιησού.

Αναφέρει η Αγία Γραφή ότι ***«ο Ιησούς Χριστός είναι ο ΙΔΙΟΣ χθές και σήμερον και εις τους αιώνας»*** (Εβραίους ΙΓ/**13**:8). Ο Ιησούς και σήμερα είναι ο ίδιος, δεν αλλάζει. Η δύναμή Του είναι η ίδια και ντύνει με δύναμη και με χρίσμα το λαό Του για να συντρίψει τις δυνάμεις τους σκότους. Μας δίνει παράδειγμα να ακολουθούμε: Όπως ο ίδιος διερχόταν τις πόλεις και τα χωριά διδάσκων, ευεργετώντας και απελευθερώνοντας τους ανθρώπους από τη δυναστεία και τα δεσμά του Διαβόλου, αυτή είναι και η δική μας αποστολή σήμερα.

Ο Ιησούς μας δίνει εξουσία να πατάμε επάνω σε ΟΛΗ την δύναμη του εχθρού και τίποτα δεν μπορεί να μας βλάψει και εφόσον αυτό είναι λόγος δικός Του, είναι "ναι και αμήν"**:** ***«Ιδού, δίδω εις εσάς την εξουσία του να πατάτε επάνω όφεων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού και ουδέν θέλει σας βλάψει»*** (Λουκάς Ι'/**10**:19). Ο Ιησούς είναι ο ίδιος και σήμερα, το έργο Του είναι τριπλό**:** **Σώζει** την ψυχή μας από την αιώνια κόλαση, **θεραπεύει** το σώμα μας από τις αρρώστιες και μας **ελευθερώ-**

νει από τη δυναστεία του Σατανά και αυτό το τριπλό έργο σήμερα το συνεχίζει μέσω της εκκλησίας Του, κεφαλή της οποίας είναι Αυτός. Ο Θεός τον ανέστησε και τον απέστειλε για να μας ευλογεί**:** ***«Προς εσάς πρώτον ο Θεός*** **αναστήσας** ***τον Υιόν αυτού Ιησούν*** **απέστειλεν Αυτόν** ***διά να σας ευλογεί όταν επιστρέφητε έκαστος από τας πονηρίας σας»*** (Πράξεις Γ/3:26).

Η εκκλησία καλείται να χρίσει την κεφαλή της, τον Ιησού και όταν συμβεί αυτό, τότε το χρίσμα θα ρέει σε όλο το σώμα της εκκλησίας, επάνω στην οποία ο Κύριος στους έσχατους καιρούς θα επιθέσει μεγάλη δόξα. Τα θαύματα θα είναι πλέον κάτι το συνηθισμένο και θα γίνονται χωρίς καμιά ιδιαίτερη ειδοποίηση. Ο Ιησούς σήμερα είναι ο ίδιος και θεραπεύει κάθε αρρώστια.

6. ΤΑ ΟΚΤΩ ΒΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

Όσοι άνθρωποι ζητούν θεραπεία από τον Ιησού και δεν λαμβάνουν τη θεραπεία τους, συνήθως οφείλεται στο γεγονός ότι **δεν γνωρίζουν τις αλήθειες της Αγίας Γραφής για τη θεία θεραπεία**, χωρίς τις οποίες ο ασθενής δεν έχει που να στηρίξει την πίστη του για να λάβει τη θεραπεία του. Ο ίδιος ο Ιησούς είπε ***«θέλετε γνωρίσει την ΑΛΗΘΕΙΑ και η αλήθεια θέλει σας ελευθερώσει»*** (Ιωάννης Η/8:32). Ο άγιος Λόγος Του λέγει ***«ο λαός Μου αφανίσθηκε από ΕΛΛΕΙΨΗ γνώσης»*** (Ωσηέ Δ/4:6)**.**

Παρακάτω θα αναφέρουμε οκτώ πνευματικά βήματα που πρέπει να γνωρίζει και να πιστεύει ο πιστός για να λάβει τη θεραπεία του από τον Κύριο Ιησού. Αυτά τα βήματα είναι τα πιο αντιπροσωπευτικά και έχουν ομαδοποιηθεί για να είναι το θέμα προσιτό και κατανοητό στον κάθε αναγνώστη**:**

1ο βήμα - Γνώριζε ποιος είναι ο ΘΕΡΑΠΕΥΩΝ

Το πρώτο και βασικό βήμα που πρέπει να κάνει ο άνθρωπος για να λάβει θεραπεία είναι να γνωρίζει **"ΠΟΙΟΣ μπορεί να τον θεραπεύσει",** ώστε να μην πάει σε λάθος ιατρό και ταλαιπωρηθεί άσκοπα. Η Αγία Γραφή μας παρουσιάζει και μας δείχνει ποιος είναι ο "Μεγάλος Ιατρός" που έχει θεραπεία για όλες τις αρρώστιες**:**

- *«Εγώ είμαι ο Κύριος ο ΘΕΡΑΠΕΥΩΝ σε»* (Έξοδος ΙΕ/**15**:26).
- *«Εγώ είμαι ο Κύριος, ΔΕΝ ΑΛΛΟΙΟΥΜΑΙ»* (Μαλαχίας Γ/**3**:6).

Ο Θεός είναι **"τα πάντα εν πάσι",** Αυτός είναι η αιώνια πηγή της θεραπείας και ο Θεός ως θεραπεύων είναι ανάμεσά μας "εν Χριστώ Ιησού", φανερώνεται μέσα από τον κεχρισμένο Του Ιησού, στον οποίο *«δόθηκε* **πάσα εξουσία** *εν ουρανώ και επί γης»* (Ματθαίος ΚΗ/**28**:18 - **Βλέπε**: Πράξεις Β/**2**:36, Ρωμαίους ΙΔ/**14**:9, Εφεσίους Α/**1**:10-11) και *«με τις πληγές Του εμείς* **θεραπευθήκαμε....»** (Α' Πέτρου Β/**2**:24, Ησαΐας ΝΓ/**53**:5).

Μέσα στον Λόγο του Θεού διαβάζουμε ότι ο Ιησούς *«περιήρχετο όλην την Γαλιλαίαν, διδάσκων εις τας συναγωγάς αυτών και* **κηρύττων** *το ευαγγέλιον της βασιλείας και* **θεραπεύων** *<u>πάσαν</u> νόσον και <u>πάσαν</u> ασθένειαν μεταξύ του λαού»* (Ματθαίος Δ/**4**:23). Ο Ιησούς δεν άλλαξε, είναι ο ίδιος και σήμερα, θεραπεύοντας πάσαν (κάθε) νόσο και πάσαν ασθένεια.

Άρα, το πρώτο βήμα για να πάρει ο κάθε άνθρωπος τη θεραπεία του είναι **να έχει επίγνωση** "ποιος είναι ο θεραπευτής" και είμαστε θεραπευμένοι με τις πληγές του Ιησού Χριστού, γιατί Αυτός στο σταυρό του Γολγοθά πήρε όλες τις αμαρτίες μας και όλες τις αρρώστιες μας και έγινε ο μόνος ΜΕΣΙΤΗΣ μεταξύ του Θεού και των ανθρώπων.

2ο βήμα - Γνώριζε ποιος είναι ο ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΑΣ σου

Αφού ο Ιησούς χριστός είναι ο θεραπεύων, τότε **"ΠΟΙΟΣ είναι αυτός που φέρνει τις αρρώστιες και καταστρέφει την υγεία μας;"** Την απάντηση μας την δίνει ο Λόγος του Θεού: *«Τότε εξήλθεν ο* **Σατανάς** *απ' έμπροσθεν του Κυρίου και επάταξε τον Ιώβ με* **έλκος κακόν** *από του ίχνους των ποδών αυτού έως της κορυφής αυτού»* (Ιώβ Β/**2**:7). Εδώ βλέπουμε καθαρά ότι η αρρώστια έρχεται απευθείας από τον Σατανά.

Στην Καινή Διαθήκη διαβάζουμε για μια γυναίκα *«η οποία είχε* **πνεύμα** *(δαιμόνιο)* **ασθένειας** *δεκαοκτώ έτη και ήτο συγκύπτουσα ....την οποία ιδού ο* **Σατανάς** *έδεσεν ιδού δεκαοκτώ έτη»* (Λουκάς ΙΓ/**13**:11-16). Εδώ, πολύ καθαρά φαίνεται ότι το πρόβλημα της γυ-

ναίκας οφειλόταν σε ενέργεια του Σατανά.

Στα Ευαγγέλια υπάρχουν συχνές αναφορές ανθρώπων που ήσαν κωφοί, άλαλοι, χωλοί, τυφλοί, σεληνιαζόμενοι, κλπ, οι οποίοι απέκτησαν τέλεια υγεία (θεραπεύτηκαν), όταν το δαιμόνιο που τους κατείχε διατάχθηκε από τον Ιησού να φύγει και έφυγε. Αναφέραμε πολλές περιπτώσεις και εδάφια για το θέμα αυτό στο 3ο μέρος του παρόντος κεφαλαίου (βλ. **"ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΙΑ"**). Ο Ιησούς αυτή την αποστολή είχε και πέρασε τη ζωή του ***«να ευεργετεί και να θεραπεύει όλους τους κατασυναστευόμενους από τον Διάβολο»*** (Πράξεις Ι'/10:38).

Άρα, ο Σατανάς, ο καλούμενος και Διάβολος, είναι αυτός που φέρνει τις αρρώστιες και καταστρέφει την υγεία μας, η οποία είναι αγαθό του Θεού προς τον άνθρωπο.

3ο βήμα - Ο Ιησούς θεραπεύει και ΣΗΜΕΡΑ

Είναι πολύ βασικό ο άνθρωπος να γνωρίζει ότι ο Ιησούς θεραπεύει και σήμερα, όπως έκανε στην επίγεια διακονία Του. Σημερα πολλοί άνθρωποι δεν το πιστεύουν αυτό, γι' αυτό και δεν ζητούν θεραπεία και εφόσον δεν ζητούν, δεν λαμβάνουν και μένουν μέσα στην απιστία τους. Το ότι ο Ιησούς θεραπεύει και σήμερα, μέσα από τη διακονία των ζώντων αγίων Του, φαίνεται από τα παρακάτω **3** στοιχεία, τα οποία ήδη έχουμε αναφέρει, αλλά θα τα επαναλάβουμε συνοπτικά**:**

1ο. Ο Ιησούς παρήγγειλε στους **μαθητές Του** να θεραπεύουν τους αρρώστους (βλ. Ματθαίος Ι'/**10**:58, Μάρκος ς'/**6**:7, Λουκάς Ι'/**10**:1-9) και ο αληθινός μαθητής του Ιησού Χριστού είναι ο ίδιος και σήμερα, όπως ήταν και τότε και σε όλους τους αιώνες, γιατί ο Ιησούς μας λέγει ***«εάν εσείς μείνετε εις τον λόγον τον δικό Μου, αληθώς είσθε μαθηταί Μου»*** (Ιωάννης Η/**8**:31). Εφόσον σήμερα μένουμε στον Λόγο Του είμαστε μαθητές του Ιησού.

2ο. Θαύματα θεραπείας ήσαν συνέχεια φανερά στο έργο όλης της **πρώτης αποστολικής εκκλησίας** (βλ. Πράξεις **Γ/3**:1-6**, Ε/5**:12-16**, ς'/6**:8**, Η/8**:5-8**, Θ/9**:32-43**, ΙΔ/14**:3-10**, Ις'/16**:16-18**, ΙΘ/19**:18-19**,** κλπ). Μέσα στον Λόγο του Θεού διαβάζουμε ότι ***«η δόξα του*** **εσχάτου** ***τούτου οικου θέλει είσθαι μεγαλυτέρα της*** *(δόξας)* ***του*** **πρώτου** *(οίκου),*

λέγει ο Κύριος των δυνάμεων....» (Αγγαίος Β/**2**:9). Εδώ ο Κύριος ο Θεός μας αποκαλύπτει ότι η **δόξα του ΕΣΧΑΤΟΥ ΟΙΚΟΥ**, της εκκλησίας των εσχάτων καιρών (της εκκλησίας των ημερών μας), θα είναι μεγαλύτερη από τη **δόξα του ΠΡΩΤΟΥ ΟΙΚΟΥ**, δηλαδή της πρώτης αποστολικής εκκλησίας. Αυτό σημαίνει ότι το χρίσμα της θεραπείας θα ρέει στην εκκλησία του Ιησού και στις ημέρες μας.

3ο. Η εντολή του Ιησού σε **όλους** τους πιστούς, **όλω**ν των εθνών και **όλων** των αιώνων είναι να θεραπεύουν για να καταστρέφουν τα έργα του Διαβόλου**:** ***«Ιδού, δίδω εις εσάς την ΕΞΟΥΣΙΑΝ του να πατήτε επάνω όφεων και σκορπίων*** *(=δαιμονίων)* ***και*** **επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού** *(=Σατανά)* ***και ΟΥΔΕΝ θέλει σας βλάψει»*** (Λουκάς Ι'/**10**:19). Λίγο πριν αναληφθεί ο Ιησούς επανέλαβε της εξουσία που δίνει στο λαό Του, λέγοντας ότι ***«εις το όνομα Μου θα εκβάλλετε δαιμόνια και θα βάζετε τα χέρια σας επάνω εις τους αρρώστους και θα θεραπεύονται»*** (Μάρκος Ις'/**16**:17-18). Λέγει "εις το όνομά Μου", στο όνομα του ΙΗΣΟΥ θα ενεργούμε σημεία και τεράστια και όχι στο όνομα κάποιου άλλου ανθρώπου.

Άρα λοιπόν, δεν αρκεί να γνωρίζουμε μόνο με το μυαλό μας (διανοητικά) "ποιος είναι ο θεραπευτής μας" και "ποιος είναι ο καταστροφέας της υγείας μας", αλλά θα πρέπει να πιστεύουμε ότι ο αναστημένος και ένδοξος Ιησούς σήμερα είναι ο ίδιος και **θεραπεύει σήμερα**, σε όποιον το ζητεί και Αυτός το κάνει γιατί μας αγαπά και δεν θέλει να υποφέρουμε.

4ο βήμα - Γνώριζε και πίστευε στις ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ Του

Αυτό το γνωρίζουμε μέσα από τον γραπτό θεόπνευστο Λόγο Του, που είναι η Αγία Γραφή, την οποία πρέπει να μελετούμε ημέρα και νύχτα (Ψαλμός Α/**1**:2, Ιησούς του Ναυή Α/**1**:8, κλπ). Η Αγία Γραφή είναι το γράμμα που στέλνει ο Θεός προσωπικά στον κάθε άνθρωπο και μέσα στο γράμμα Του αυτό είναι γραμμένες και όλες οι θαυμαστές υποσχέσεις Του.

Εφόσον το γράμμα του Κυρίου είναι προσωπικό, οι υποσχέσεις Του μας ανήκουν και όταν τις ζητήσουμε στην προσευχή με απλή καρδιά, τότε εκπληρώνονται στη ζωή μας. Ο Ιησούς είπε**:** ***«Εάν ζητήσετε*** **κάτι** ***εις το όνομά Μου, Εγώ θα το κάμω»***

(Ιωάννης ΙΔ/**14**:14) και μέσα σ' αυτό το "κάτι" συμπεριλαμβάνεται και η θεραπεία τους σώματός μας. Εάν την ζητήσουμε θα την λάβουμε, γιατί είναι υπόσχεση του Λόγου Του και Αυτός είναι "πιστός" να εκπληρώνει τον Λόγο Του.

Μία από τις υποσχέσεις Του λέγει**:** ***«Σημεία εις τους πιστεύσαντες θα τους παρακολουθούν. Εις το όνομά Μου ....επί αρρώστους θα επιθέτουν τα χέρια και θα ιατρεύονται»*** (Μάρκος Ις'/**16**:17-18). Εάν πιστέψουμε αυτή την υπόσχεση του Λόγου του Θεού και την ζητήσουμε από τον Κύριο, τότε Αυτός θα την εκπληρώσει στη ζωή μας. Άρα, ο Λόγος του Θεού είναι που μας φωτίζει και που μας οδηγεί στην απόκτηση των υποσχέσεών Του.

Εάν απορρίψουμε τον Λόγο του Κυρίου, τότε απορρίπτουμε και τη θεραπεία Του από τη ζωή μας και αυτό σήμερα είναι μια αιτία που ο Κύριος δεν μπορεί να ενεργήσει στη ζωή των πιστών, γιατί υπάρχει ολιγοπιστία και αμφιβολία. Υπάρχουν διάφορες ομάδες ή κινήσεις αναγεννημένων πιστών που δέχονται ότι τα θαύματα ήταν μόνο για την πρώτη αποστολική εκκλησία και **σήμερα "εάν θέλει" ο Θεός μας θεραπεύει.** Αυτοί που έχουν αυτές τις διδαχές, βρίσκονται σε πνευματικά δεσμά και ποτέ οι υποσχέσεις του Λόγου του Θεού για θεραπεία δεν θα γίνουν κτήμα τους και θα θερίζουν τους καρπούς της απιστίας τους.

5ο βήμα - ΣΩΤΗΡΙΑ της ψυχής & ΘΕΡΑΠΕΙΑ του σώματος

Το επόμενο βήμα για να λάβει ο πιστός θεραπεία από τον Ιησού Χριστό είναι να εννοήσει ότι **η ΘΕΡΑΠΕΙΑ του σώματός του είναι μέρος της ΣΩΤΗΡΙΑΣ της ψυχής του**. Δεν μπορούμε να διαχωρίσουμε τον "θεραπευτή Ιησού" από τον "σωτήρα Ιησού", είναι ο ίδιος, Αυτός είναι που μας ΣΩΖΕΙ και Αυτός είναι που μας ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ.

Ο Ιησούς Χριστός πέθανε, παίρνοντας τη δική μας θέση στο σταυρό και πλήρωσε Αυτός το τίμημα των αμαρτιών μας για να έχουμε **σωτηρία** στην ψυχή και **θεραπεία** στο σώμα ***«διά των πληγών* Αυτού *εμείς θεραπευτήκαμε....»*** (Ησαΐας ΝΓ/**53**:5, Α' Πέτρου Β/**2**:24), ***«...Αυτός τας ασθενείας ημών έλαβε και τας νόσους εβάστασεν»*** (Ματθαίος Η/**8**:17).

Δυστυχώς πολλοί άνθρωποι ζητούν τον Ιησού μόνο σαν **θεραπευτή** τους, αλλά όχι όμως και σαν **σωτήρα** τους. Τον θέλουν να είναι μόνο ***απέξω*** για να τους θεραπεύει το σώμα, αλλά δεν τον αφήνουν να μπει και ***μέσα*** στην καρδιά τους για να τους αναγεννήσει και να κερδίσουν την αιώνια ζωή.

Πρόσεξε τον λόγο τούτο: Εάν θέλεις θεραπεία για το σώμα σου, θα πρέπει πρώτα να ζητήσεις θεραπεία για την αμαρτωλή και αιώνια ψυχή σου, γιατί ο Λόγος του Θεού μας λέγει ***«τον*** **συγχωρούντα** ***όλες τις ανομίες σου, τον*** **ιατρεύοντα** ***όλες τις αρρωστίες σου»*** (Ψαλμός ΡΓ/**103**:3). Εάν αυτό δεν το κάνεις, είναι σαν καλείς στο σπίτι σου έναν τεχνίτη υδραυλικό για να επισκευάσει κάποια βλάβη στο μπάνιο σου, αλλά δεν τον αφήνεις να μπει μέσα και αξιώνεις να επιδιορθώσει τη βλάβη απέξω από το σπίτι! Αυτό είναι παράλογο και είναι αδύνατον να συμβεί.

Άρα, ο όρος για να λάβεις θεραπεία στο σώμα σου, είναι να δώσεις πρώτα την καρδιά σου στον Κύριο Ιησού, να Τον αφήσεις να μπει μέσα σου, να αναλάβει το τιμόνι της καρδιάς σου και να γίνει ο κύριος της ζωής σου, γιατί **η θεραπεία έρχεται από ΜΕΣΑ προς τα ΕΞΩ,** ξεκινά δηλαδή από την ψυχή και το πνεύμα του ανθρώπου και στη συνέχεια καταλαμβάνει και το σώμα του και όχι αντίστροφα από ΕΞΩ προς τα ΜΕΣΑ.

Αυτό το βλέπουμε και στην περίπτωση του παραλυτικού, όπου ο Ιησούς **πρώτα** του είπε ***«τέκνον, συγκεχωρημεναι είναι εις εσέ αι αμαρτίαι σου»*** και **ύστερα** του είπε ***«σηκώθητι και πάρε τον κράββατόν σου και ύπαγε εις τον οίκον σου...»*** (Μάρκος Β/**2**:3-12). Πρώτα έρχεται η ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ των αμαρτιών και μετά ακολουθεί η ΘΕΡΑΠΕΙΑ του σώματος. Ο όρος του Θεού είναι ***«...και θέλετε*** **λατρεύει** ***Κύριον τον Θεόν σας*** (πρώτον) ***.....και*** (δεύτερον***) θέλω*** **απομακρύνει** ***πάσαν νόσον εκ μέσου σου»*** (Έξοδος ΚΓ/**23**:25 - **Βλέπε:** Ησαΐας ΝΘ/**59**:1-2, Ματθαίος Α/**1**:21, Κς'/**26**:28, Α' Ιωάννου Α/**1**:9, κλπ).

6ο βήμα - Π Ρ Ο Σ Ε Υ Χ Η

Το έκτο βήμα για να λάβει ο πιστός θεραπεία από τον Ιησού είναι, όχι μόνο να το ζητήσει με την προσευχή, αλλά να πιστέψει ότι **ο Κύριος ακούει την προσευχή.** Προσευχή με πίστη

δεν σημαίνει ότι θα παρακαλείς τον Κύριο για να σε θεραπεύσει. Εφόσον είσαι αναγεννημένο παιδί του Θεού και απέκτησες **ΣΩΤΗΡΙΑ (θεραπεία) ψυχής**, δικαιωματικά σου ανήκει και **η ΘΕΡΑΠΕΙΑ του σώματος.** Εφόσον ο Θεός είναι ο Πατέρας σου, δεν είσαι ζητιάνος για να Τον "παρακαλείς" για τη θεραπεία σου,

Ο Θεός θέλει να καθίσεις στο τραπέζι των ευλογιών Του και εφόσον αυτό το κάνεις, τότε όλα σου ανήκουν, γιατί σε κάλεσε για να σου τα δώσει. Είναι χαρά Του να σε βλέπει χαρούμενο και ευλογημένο, όπως ακριβώς ο γονιός επιθυμεί το καλύτερο για το παιδί του. Αυτό ακριβώς μας λέγει η Γραφή**:** ***«Καθώς σπλαγχνίζεται ο πατήρ τα τέκνα*** *(του),* ***ούτως ο Κύριος σπλαγχνίζεται τους φοβουμένους Αυτόν»*** (Ψαλμός ΡΓ/**103**:3).

Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει να προσευχόμαστε και να ζητούμε, γιατί αυτό είναι ένα ισχυρό όπλο κατά του Διαβόλου. Ο Θεός γνωρίζει τα αιτήματά μας, αλλά θέλει να τα διεκδικούμε με προσευχή πίστης για να καταισχύνεται ο εχθρός**:** ***«Αιτείτε, και θέλει*** **σας δοθεί·** ***ζητείτε, και θέλετε ευρεί, κρούετε, και θέλει σας ανοιχθεί. Διότι πας ο αιτών*** **λαμβάνει...»** (Ματθαίος Ζ/**73**:7-8). Ο Ιησούς μας λέγει "εάν ζητήσετε κάτι στο όνομά Μου, Εγώ θα το κάνω" (Ιωάννης ΙΔ/14:14).

Άρα λοιπόν, ζητούμε από τον Κύριο Ιησού στην προσευχή μας να εκπληρώσει αυτό που μας υποσχέθηκε και Αυτός ακούει και απαντά στις προσευχές μας**:** ***«Και αύτη είναι η παρρησία, την οποίαν έχομεν προς Αυτόν, ότι εάν ζητώμεν κάτι, κατά το θέλημα Αυτού, ακούει ημάς»*** (Α' Ιωάννου Ε/**5**:14).

7ο βήμα - Π Ι Σ Τ Η

Προσευχή και πίστη είναι αλληλένδετα και για να υπάρχει αποτέλεσμα πρέπει να ταυτίζονται. Για να λάβουμε τη θεραπεία μας, δεν αρκεί μόνο να πιστεύουμε ότι **"ο Ιησούς ακούει την προσευχή μας"**, αλλά πρέπει και να πιστεύουμε ότι **"ήδη λάβαμε αυτό που ζητήσαμε".** Αυτό ακριβώς είναι και ο ορισμός της πίστης**:** ***«Είναι δε η πίστις ελπιζομένων πεποίθησις, βεβαίωσις πραγμάτων*** **μη βλεπομένων ....*Χωρίς δε πίστεως, αδύνατον*** *(είναι)* ***να ευαρεστήσει κάποιον εις τον Θεό»*** (Εβραίους ΙΑ/**11**:1,6)**.**

Πολλοί πιστοί προσεύχονται χρόνια για να λάβουν απάντηση στην προσευχή τους για κάτι που ο Θεός έχει υποσχεθεί μέσα στον Λόγο Του, αλλά δεν πιστεύουν ότι ήδη έχουν λάβει απάντηση, μέχρι να το αισθανθούν και να το δουν. Αυτό όμως δεν είναι πίστη. **"Πίστη" σημαίνει ότι έχεις βεβαιότητα πως είναι δικό σου, εκείνο που ο Θεός υποσχέθηκε και εσύ το ζήτησες στην προσευχή,** ότι δηλαδή το έλαβες πριν ακόμα το αισθανθείς ή το δεις με τα σαρκικά σου μάτια. Η πίστη βασίζεται επάνω στην υπόσχεση του Λόγου του Θεού και μόνο και δεν βασίζεται στα δικά σου αισθήματα.

Πρόσεξε: Αντιμάχονται ο φυσικός ΝΟΥΣ σου (η λογική σου) και η ΠΙΣΤΗ σου. Υπάρχει ένας σκληρός και συνεχής πόλεμος μεταξύ της λογικής και του Λόγου του Θεού. Για παράδειγμα, προσεύχεσαι να θεραπευτείς, αλλά η απάντηση δεν έρχεται αμέσως, γιατί ακόμα πονάς και έχεις πυρετό ή ζαλάδες.

- **Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** διακηρύττει ότι ***"με τις πληγές Του Ιησού εμείς θεραπευτήκαμε"***.
- **Η ΛΟΓΙΚΗ σου** λέγει ότι η αρρώστια και ο πόνος υπάρχει.
- **Η ΠΙΣΤΗ σου** όμως, σού λέγει και σού υπενθυμίζει ότι ο Ιησούς Χριστός πήρε την αρρώστια σου με τη θυσία Του και εί-σαι θεραπευμένος.

Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να εγκαταλείψεις τη λογική και να πιστέψεις αυτό που λέγει ο Λόγος του Θεού. Δεν προσέχεις πλέον αυτό που αισθάνεσαι, αλλά προσέχεις αυτό που σου λέγει ο Θεός, γιατί Τον εμπιστεύεσαι. Ο Θεός φύτεψε στην καρδιά του κάθε ανθρώπου ένα μέτρο πίστης (Ρωμαίους ΙΒ/12:3). Οι πέντε αισθήσεις μας, δηλαδή όραση, ακοή, όσφρηση, αφή και γεύση, είναι **φυσικές**, αλλά η πίστη είναι **πνευματική - υπερφυσική**. Τον Θεό τον γνωρίζουμε μόνο με την πίστη και ποτέ με τις αισθήσεις μας.

Άρα, ο όρος για να λάβουμε τη θεραπεία μας είναι **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ** (ζητούμε) και **ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ** (λαμβάνουμε). Μετά από αυτό, φθάνουμε στο τελευταίο **όγδοο βήμα**, το οποίο είναι άρρηκτα

συνδεδεμένο με τα δύο προηγούμενα (προσευχή και πίστη) που είναι η **δοξολογία**.

8ο βήμα - ΔΟΞΑΣΕ τον Ιησού για τη θεραπεία σου

Το τελευταίο βήμα για να λάβουμε τη θεραπεία μας από τον Κύριο Ιησού είναι να Τον ευχαριστήσουμε και να Τον δοξάσουμε για την απάντηση στην προσευχή μας, έχοντας βάλει σε ενέργεια την πίστη μας. Εάν πιστεύουμε ότι ο Θεός απάντησε στην προσευχή μας και ότι **ήδη έχουμε λάβει τη θεραπεία** που ζητήσαμε, τότε Τον ευχαριστούμε δοξάζοντάς Τον.

- **Ο ΑΒΡΑΑΜ** μας λέγει η Γραφή ότι ***«δόξασε τον Θεό»*** για την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού προς αυτόν, πριν ακόμα γίνει φανερή η απάντηση του Θεού (Εβραίους ΙΑ/**11**:8-19).
- **Ο ΙΩΝΑΣ**, ***«θυσίασε με φωνή αινέσεως»*** στον Κύριο, ενώ βρισκόταν ακόμα μέσα στο κήτος, γιατί ελευθερώθηκε από την κοιλιά του κήτους (Ιωάννης Β/**2**:9-10).
- **Ο ΙΗΣΟΥΣ του ΝΑΥΗ** και οι Ισραηλίτες έψαλλαν και δόξαζαν τον Κύριο, γιατί τους παρέδωσε την Ιεριχώ, όταν τα τείχη δεν είχαν πέσει ακόμα. ΠΙΣΤΕΨΑΝ την υπόσχεση του Θεού και Τον ΔΟΞΑΣΑΝ γι' αυτό (Ιησούς Ναυή, κεφ. ς'/**6**).
- **Ο ΔΑΒΙΔ** δόξαζε πάντα τον Θεό για οποιοδήποτε θέμα τον απασχολούσε και συχνά έγραφε στους Ψαλμούς του ***«πάσα πνοή ας αινεί τον Κύριο»*** (Ψαλμός ΡΝ/**150**:6, κλπ).

Αληθινή πίστη σημαίνει ότι, είσαι τόσο βέβαιος πως οι υποσχέσεις του Θεού είναι αληθινές, ώστε Τον δοξάζεις για την εκπλήρωσή τους και βάζεις σε ενέργεια τις υποσχέσεις αυτές, **πριν ακόμα τις δεις να έχουν εκπληρωθεί**. Με τον τρόπο αυτό ο Θεός ενεργεί και πραγματοποιεί τις υποσχέσεις Του στη ζωή μας.

Πίστη ζητά από εμάς ο Κύριος γιατί ***«χωρίς πίστη είναι αδύνατον κάποιος να ευαρεστήσει τον Θεό»*** (Εβραίους ΙΑ/**11**:6). Μπορεί να έκανες σωστά τα προηγούμενα επτά βήματα για να λάβεις τη θεραπεία σου, αλλά το τελευταίο βήμα (η δοξολογία που στηρίζεται στην αληθινή πίστη σου) είναι που ευαρεστεί τον Θεό.

Πολλοί είναι οι πιστοί που ισχυρίζονται και το διακηρύττουν με πάθος ότι ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ στις υποσχέσεις του Λόγου του Θεού, αλλά όμως τα έργα τους δεν συμβαδίζουν με τα λόγια τους**:** ***«Διότι, καθώς το σώμα χωρίς πνεύματος είναι νεκρόν, ούτω και η πίστις χωρίς των έργων είναι νεκρά...»*** (Ιάκωβος Β/**2**:26). Αφού πιστεύεις ότι είσαι θεραπευμένος, **τότε ενήργησε και σαν θεραπευμένος,** δεν αρκεί να τον ομολογείς, αλλά πρέπει και να το δείχνεις. Ο Πέτρος είπε σ' έναν άνθρωπο που για οκτώ χρόνια ήταν παραλυτικός**:** ***«Αινέα, σε ιατρεύει Ιησούς ο Χριστός· σηκώθητι και στρώσον την κλίνην σου....».*** Ο παραλυτικός, εφόσον πίστεψε στα λόγια του Πέτρου, αμέσως χωρίς να σκεφτεί τίποτα άλλο ενήργησε σύμφωνα με αυτό που άκουσε ***«....και ευθύς εσηκώθη»*** (Πράξεις Θ/**9**:34).

7. ΕΠΙΤΙΜΗΣΕ ΤΗΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ

Είτε η αρρώστια οφείλεται σε παθολογικά αίτια, είτε οφείλεται σε δαιμονική ενέργεια επιτίμησέ την με το όνομά της, ή με τα χαρακτηριστικά συμπτώματα που παρουσιάζει. Παίρνουμε εξουσία επάνω στο παντοδύναμο όνομα του Κυρίου Ιησού και διατάσσουμε με πίστη την αρρώστια να φύγει. Επιτίμησε την αρρώστια, με θάρρος, με πίστη και με εξουσία του λόγου, όπως στα παρακάτω παραδείγματα**:**

- **Στο όνομα** του Ιησού Χριστού, σε επιτιμώ **ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΕ** και σε διατάσσω να φύγεις τώρα. Διακηρύττω ελευθερία και θεραπεία στο όνομα του Ιησού!!
- **Στο όνομα** του Ιησού σε επιτιμώ **ΖΑΛΗ**, φύγε τώρα και διακηρύττω ελευθερία και θεραπεία στο όνομα του Ιησού!!
- **Στο όνομα** του Ιησού Χριστού, σε επιτιμώ **ΚΑΡΚΙΝΕ** και σε διατάσσω να συρρικνωθείς και να φύγεις. Διακηρύττω ελευθερία και θεραπεία στο όνομα του Ιησού!!
- **Στο όνομα** του Ιησού Χριστού, **ΝΑΥΤΙΑ** σε επιτιμώ, φύγε και διακηρύττω ελευθερία και θεραπεία στο όνομα του Ιησού!
- **Στο όνομα** του Ιησού Χριστού, πόνε στην **ΚΟΙΛΙΑ** σε επιτιμώ και σε διατάσσω να φύγεις και να αποκατασταθεί πλήρως η λειτουργία της κοιλιάς. Διακηρύττω ελευθερία και θε-

ραπεία στο όνομα του Ιησού!

- **Στο όνομα** του Ιησού Χριστού .....***επιτίμησε*** κάθε πρόβλημα αρρώστιας! Έχεις την εξουσία και τη δύναμη!

Εάν ο Κύριος μας έχει δώσει αποκάλυψη με πνεύμα διάκρισης ή με λόγο γνώσης ότι δεν πρόκειται για παθολογικό αίτιο, αλλά για δαιμονική επιρροή, τότε **απευθυνόμαστε στο πνεύμα** και το διατάσσουμε να φύγει, λέγοντας**: "Πνεύμα πονοκεφάλου** σε επιτιμώ στο όνομα του Κυρίου Ιησού", ή **"πνεύμα καρκίνου** σε διατάσσω να φύγεις από αυτό το σώμα!" ....και ενεργούμε με αυτό τον τρόπο σε όλες τις περιπτώσεις. Περισσότερες λεπτομέρειες για το θέμα αυτό διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο: **"ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ"** (κωδικός 17).

Ο Θεός θέλει να είμαστε υγιείς, ενώ ο Διάβολος θέλει την καταστροφή μας. Πολλοί λέγουν **"να μην ΜΕ ΑΞΙΩΣΕΙ ο Θεός να περάσω από αυτή την αρρώστια".** Όταν λέγεις αυτό, σημαίνει ότι πιστεύεις πως ο Θεός σε θεωρεί **"άξιο",** γι' αυτό και σου δίνει την αρρώστια για να δοκιμαστείς! Εάν πιστεύεις ότι αυτό είναι από τον Θεό, **τότε γιατί πηγαίνεις αμέσως στον γιατρό και πηγαίνεις ενάντια στο θέλημά Του;** Ο αναγεννημένος πιστός δεν επιτρέπεται να το λέγει αυτό, είναι βλασφημία κατά του Θεού, γιατί καταργεί το μισό έργο του Ιησού στο σταυρό, **δέχεται** ότι ο Ιησούς πήρε όλες τις αμαρτίες Του, αλλά **δεν δέχεται** ότι πήρε και όλες τις αρρώστιες του.

Ο Θεός επιτρέπει στη ζωή μας διάφορες καταστάσεις που όταν μείνουμε υπάκουοι στον Λόγο Του μετατρέπονται σε ευλογία (Ρωμαίους Η/**8**:28) και δεν αφήνει τον Διάβολο **να μας πειράξει** περισσότερο από τη δύναμη μας (Α' Κορινθίους Ι'/**10**:13). Ο Διάβολος είναι ο "πειραστής" και όχι ο Θεός.

8. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΕΛΕΙ ΤΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΟΥ ΤΩΡΑ

Ο Λόγος του Θεού διακηρύττει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο ΙΔΙΟΣ χθες και σήμερα και στους αιώνες και δεν άλλαξε (Εβραίους ΙΓ/**13**:8), γι' αυτό σώζει, θεραπεύει και ελευθερώνει και ΣΗΜΕΡΑ τον καθένα που θα Τον επικαλεσθεί (βλ. Πράξεις Δ/**4**:12, Ρωμαίους Ι'/**10**:

13, Κολοσσαείς Γ/**3**:17, κλπ). Στις ημέρες που ζούμε, τρίτη δεκαετία του **21**ου αιώνα, **ο Ιησούς ενεργεί δυνάμεις θεραπείας και θαυμάτων σε όλη τη Γη,** δια μέσου των αγίων Του που ζουν μέσα στο θέλημά Του και είναι γεμάτοι από το άγιο Πνεύμα Του.

Γνώριζε και πίστεψε ότι **ο Ιησούς ΣΕ ΑΓΑΠΑ** και θέλει να μην υποφέρεις. Ζήτησέ Του **ΤΩΡΑ να σε θεραπεύσει** και θα το κάνει, γιατί είναι υπόσχεσή Του. Πίστεψε ότι ο Ιησούς σταυρώθηκε προσωπικά **ΓΙΑ ΣΕΝΑ**, πήρε τη δική σου επάνω στο σταυρό του Γολγοθά και πλήρωσε Αυτός τη δικαιοσύνη του Θεού Πατέρα. Πήρε Αυτός τις ΑΜΑΡΤΙΕΣ σου, τις ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ, τις ΘΛΙΨΕΙΣ σου, πήρε Αυτός τα πάντα που σε βάρυναν, πληρώνοντας με το δικό Του αναμάρτητο αίμα, ***«....ο οποίος τις αμαρτίες μας βάσταξε εις το σώμα Του επί του ξύλου, διά να ζήσουμε εις την δικαιοσύνη, αποθανόντες κατά τις αμαρτίες μας· με του Οποίου την πληγήν (εμείς) ιατρευθήκαμε»*** (Α' Πέτρου Β/**2**:24-25, Ησαΐας ΝΓ/**53**:4-5, κλπ)**.**

Σαν τελικό συμπέρασμα, να επαναλάβουμε τα λόγια του Δαβίδ**:** ***«Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον, και μη λησμονείς*** **πάσας** ***τας ευεργεσίας Αυτού· τον ΣΥΓΧΩΡΟΥΝΤΑ*** **πάσα***ς τας ανομίας σου· τον ΙΑΤΡΕΥΟΝΤΑ* **πάσας** *τας αρρωστίας σου»* (Ψαλμός ΡΓ/**103**:2-3). Θαυμαστά λόγια, ο Κύριος θεραπεύει **"πάσας"** (όλες) τις αρρώστιες μας, όχι **"μερικές".** Ότι πρόβλημα υγείας έχεις, ζήτησε από τον Κύριο Ιησού να σε θεραπεύσει.

Πρόσεξε! Ο Κύριος **"θέλει"** να σε θεραπεύσει, αλλά ζητεί και το δικό σου **"θέλω".** Κάνε με πίστη την παρακάτω προσευχή, χρησιμοποίησε (εάν θέλεις) και δικά σου λόγια, που να βγαίνουν μέσα από μια ταπεινή και απλή καρδιά**:**

Κύριε ΙΗΣΟΥ, Σ' ευχαριστώ, που Εσύ ο αναμάρτητος Υιός του Θεού πέθανες επάνω στο σκληρό σταυρό του Γολγοθά, παίρνοντας τη ΔΙΚΗ μου θέση και πληρώνοντας Εσύ με το άγιο Σου αίμα τις ΔΙΚΕΣ μου αμαρτίες. Σ' ευχαριστώ που Εσύ έγινες ο μεσίτης προς τον ουράνιο Πατέρα και τώρα έχω πρόσβαση μέσα στη δόξα του θρόνου Του.

Δέχομαι Κύριε Ιησού το ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ της ψυχής μου και το ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ του σώματός μου. Πιστεύω

και ομολογώ ότι είμαι παιδί δικό Σου και με τις πληγές Σου έχω θεραπευτεί, κατά την δική Σου υπόσχεση.

Θέλω ν' αρχίσω να ζω από ΤΩΡΑ την αιώνια ζωή, που Εσύ μου δίνεις αυτή τη στιγμή. Βοήθησέ με να τιμώ, να δοξάζω και να ομολογώ σε όλους το άγιο όνομά Σου. Βοήθησέ με να ζω κάθε ημέρα μια άγια και καθαρή ζωή ενώπιόν Σου. Το θέλω αυτό Κύριε και μπορώ να το κάνω με τη δική Σου δύναμη.

Διακηρύττω ότι αρνούμαι τον Σατανά και όλες τις πονηρές δυνάμεις, δεν δέχομαι καμιά επιρροή του επάνω στο σώμα μου, στην υγεία μου, στην ψυχή μου και στο πνεύμα μου. Εγώ ανήκω σε Σένα Κύριε Ιησού και εσύ έχεις το τιμόνι της καρδιάς μου και με οδηγείς.

Σ' ευχαριστώ σωτήρα μου και λυτρωτή Ιησού. Σ' ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου. Αλληλούια! Είσαι ένδοξος και θαυμαστός. Δόξα στο άγιο όνομά Σου. Αμήν.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01) **«ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ»** -εκδ.**"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** -Κωδ.**17.**

(02) **«ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ»** - **T. Osborn" - 1993).**

(03) **«ΘΕΛΟΥΣΙ ΕΚΒΑΛΕΙ ΔΑΙΜΟΝΙΑ»** - **Derek Prince** (εκδόσεις **"το ΑΝΩΓΕΙΟ" - 2001).**

(04) **«ΠΩΣ ΝΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΕΙΣ»** - **Μιχαλάκης Πουλλαϊδης (Λευκωσία).**

(05) **«ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ»** - ομιλητής: **Γιώργος ΠΑΠΠΑΣ**
Σειρά **4** μηνυμάτων - μαθημάτων **/**κασετίνα των **4 CD**

(06) **«ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΡΡΩΣΤΟΣ, ΝΑΙ ή ΟΧΙ;»** - ομιλητής: **Γιώργος ΠΑΠΠΑΣ**
Σειρά **4** αυτοτελών μηνυμάτων **σε CD** (κωδικοί των CD: 27, 42, 44,47)

(07) **CD 010 - «ΑΓΓΙΓΜΑ και ΔΥΝΑΜΗ - Η θεραπεία της αιμορροούσας γυναίκας»**
(ομιλητής **Αλκιβιάδης Τζελέπης**).

(08) **CD 049 - «ΠΕΘΑΝΕ ΓΙΑ ΣΕΝΑ - Ησαΐας ΝΓ/**53**»** (ομιλητής **Αλκιβιάδης Τζελέπης**).

(09) **CD 105 - «7 ΒΗΜΑΤΑ ΓΙΑ 1 ΘΑΥΜΑ - Θεραπεία του τυφλού Βαρτίμαιου»**
(ομιλητής **Αλκιβιάδης Τζελέπης**).

(10) **CD 108 - «ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΗΓΗ ΑΝΟΙΧΤΗ»** (ομιλητής **Αλκιβιάδης Τζελέπης**).
Όλα τα μηνύματα έχουν αναρτηθεί στο YouTube στο κανάλι **Filadelfos Channe 1**

(11) ……..

(12) ……..

(13) ……..

16 Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΡΚΟΣ
επιτρέπεται ο πιστός να ορκίζεται

1. ΟΡΚΟΣ, ΕΝΑ ΑΝΤΙΛΕΓΟΜΕΝΟ ΖΗΤΗΜΑ

Για πολλές χριστιανικές ομάδες, κινήσεις και ομολογίες, αλλά και για μελετητές και ερευνητές της Αγίας Γραφής το θέμα του όρκου αποτέλεσε και εξακολουθεί να αποτελεί ένα ζήτημα αντιλεγόμενο, **είτε** γιατί δεν γνωρίζουν καθόλου ποια είναι η θέση της Βίβλου επάνω στο θέμα αυτό, **είτε** γιατί ακολουθούν εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των λόγων του Ιησού που είπε ***«μη ομόσετε μηδόλως»*** (βλ. Ματθαίος Ε/**5**:34), απομονώνοντας τελείως τη φράση αυτή απ' όλα συμφραζόμενα εδάφια και τις Βιβλικές αναφορές για το επίμαχο θέμα του όρκου.

Ο όρκος είναι μία ιεροπρεπής πράξη, όπου κάποιος για να επιβεβαιώσει την αλήθεια των λεγομένων του, επικαλείται σαν αξιόπιστο μάρτυρά του κάποιον ανώτερό του, που στην προκειμένη περίπτωση είναι μόνον ο Θεός. Επικαλείται τη μαρτυρία του Θεού, ώστε σε περίπτωση που ψεύδεται να έρθει η κρίση του Θεού επάνω του.

Στη δημόσια και κοινωνική ζωή ο όρκος με την επίκληση κάποιου ανωτέρου, είναι ένα επίσημο μέσο για την επιβεβαίωση της αλήθειας των λόγων, αλλά για την αξιόπιστη υπόσχεση των δημοσίων οργάνων και λειτουργών ενώπιον των αρμοδίων αρχών της πολιτείας, ότι θα εκτελέσουν το καθήκον τους, σύμφωνα με τις επιταγές των νόμων.

Παντού σε όλους τους τομείς των ανθρωπίνων σχέσεων ισχύει η ορκωμοσία: **Στα ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ** οι κατηγορούμενοι και οι μάρτυρες υπεράσπισης ή κατηγορίας, ορκίζονται ότι θα πουν "την αλήθεια και μόνον την αλήθεια". **Οι ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ** πριν την ανάληψη των καθηκόντων τους ορκίζονται ότι θα είναι πιστοί στο καθήκον του. **Οι ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΙ** του πανεπιστημίου, όλων των κλάδων, όταν λαμβάνουν το πτυχίο τους, ορκίζονται

ότι με τις γνώσεις τους θα υπηρετήσουν τον συνάνθρωπό τους, εξασκώντας λειτούργημα (γιατροί, δικηγόροι, κλπ). **Οι ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΙ** ορκίζονται ότι θα υπερασπίσουν την ακεραιότητα της πατρίδας, θυσιάζοντας ακόμα και την ίδια τη ζωή τους. **Οι ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ** ορκίζονται ότι θα υπηρετήσουν το δημόσιο συμφέρον, προστατεύοντας τον πολίτη από τους παραβάτες του νόμου. **Οι ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ και οι ΥΠΟΥΡΓΟΙ** ορκίζονται ότι θα είναι πιστοί στους νόμους του κράτους, εργαζόμενοι για την ευημερία των πολιτών.

Όλοι ορκίζονται! Δεν υπάρχει περίπτωση κάποιου ανθρώπου, που να μην βρέθηκε στην ανάγκη να ορκιστεί για να γίνει πιστευτός και να μην αμφισβητούνται τα λεγόμενά του. Σήμερα όσον αφορά το θέμα εάν πρέπει ο άνθρωπος να ορκίζεται ή όχι, υπάρχει μεγάλη σύγχυση μεταξύ των ανθρώπων και ιδιαίτερα μας ενδιαφέρει στη μελέτη μας ποια είναι η θέση που ακολουθούν οι αναγεννημένοι πιστοί.

Η μεγάλη πλειοψηφία των πιστών υποστηρίζει ότι ο όρκος ήταν νόμιμος μόνον στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης και ότι στην περίοδο της Καινής Διαθήκης είναι αμαρτία να ορκίζεται κάποιος, θεωρώντας σαν ισχυρό επιχείρημά τους τα λόγια του Ιησού Χριστού ***«μη ομόσετε μηδόλως»***, παραβλέποντας ότι ο Ιησούς, όταν είπε αυτά τα λόγια, βρισκόταν και ο ίδιος κάτω από το νόμο του Μωυσή.

Άλλοι είναι αδιάφοροι παντελώς με το ζήτημα του όρκου, δεν τους απασχολεί καθόλου και σε περίπτωση που βρεθούν στην ανάγκη να ορκιστούν, κάνουν ότι κάνουν και οι πολλοί, απλά ορκίζονται, αδιαφορώντας και για τις συνέπειες σε περίπτωση ψευδορκίας.

Πολλοί θρησκευόμενοι, που ανήκουν στο χώρο της κατεστημένης εκκλησίας, έχουν αρνηθεί κατηγορικά να ορκισθούν σε δικαστήριο, επικαλούμενοι λόγους θρησκευτικής συνείδησης, ενώ οι ίδιοι με μεγάλη ευκολία και αβίαστα ορκίζονται όταν καλούνται στο στρατό, ή όταν προσλαμβάνονται σε δημόσια υπηρεσία, κλπ. Το ερώτημα είναι**: "Εκεί δεν ισχύει το ΜΗ ΟΜΟΣΕΤΕ ΜΗΔΟΛΩΣ του Ιησού;"**

Άλλοι πιστεύουν ότι πρέπει να ορκιζόμαστε, γιατί αυτά είναι τα κοινωνικά δεδομένα και ότι οι ισχυρισμοί των θρησκευομένων είναι υπερβολικοί και χωρίς ιδιαίτερη ουσία.

Τελικά, μέσα στις πολλές αντικρουόμενες απόψεις και θέσεις, ποιο είναι το σωστό, που πρέπει να ενεργούμε, να ορκιζόμαστε ή όχι; Για να υπάρχει αξιόπιστη απάντηση στο επίμαχο αυτό θέμα, για να είναι αντικειμενική η μελέτη μας και για να μην πέσουμε σε πλάνη, θα εξετάσουμε **τι ίσχυε** για τον όρκο στην Παλαιά Διαθήκη, **τι δίδαξε** ο Ιησούς και **τι εφάρμοζαν** οι απόστολοι και η πρώτη αποστολική εκκλησία.

2. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ και Ο ΟΡΚΟΣ

Ο νόμος του Μωυσή δεν απαγόρευε τον όρκο, αντίθετα είχε πολλές συγκεκριμένες διατάξεις, που έπρεπε να εφαρμόζουν οι Ισραηλίτες για τον όρκο. Απαγόρευε όμως την επίκληση θεών των γύρω ειδωλολατρικών εθνών, καθόσον ο όρκος δινόταν σε δαιμόνια που αντιπροσώπευαν οι θεοί τους, σημειωτέον ότι ο όρκος ήταν μια πολύ διαδεδομένη συνήθεια, **τόσο** στους λαούς της Μέσης Ανατολής (βλ. Γένεση ΚΑ/**21**:22-24**,** Έξοδος ΚΓ/**23**:13**,** Β' Χρονικών Λς'/**36**:11-13**,** Ισησούς του Ναυή Β/**2**:12-13, ΚΓ/**23**:6-8**,** κλπ), **όσο** και μεταξύ του λαού του Θεού (βλ. Γένεση ΚΔ/**24**:2-4, ΚΕ/**25**:32-24, ΜΖ/**37**:30-31**,** Έσδρας Ι'/**10**:5**,** Νεεμίας ΙΓ/**13**:25**,** κλπ).

Ο νόμος του Μωυσή απαγόρευε ρητά στο λαό να επικαλούνται **επί ματαίω** τον Θεό και το όνομά Του**:**

- **ΕΞΟΔΟΣ Κ/**20**:7** «**...Μη λάβεις** *το όνομα Κυρίου του Θεού σου* **επί ματαίω**· *διότι δεν θέλει αθωώσει ο Κύριος τον λαμβάνοντα επί ματαίω το όνομα Αυτού*» (βλ. Δευτερονόμιο Ε/**5**:11)**.**
- **ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ ΚΓ/**23**:23** «***...Και ό,τι εξέλθει εκ των χειλέων σου θέλεις ΦΥΛΑΞΕΙ, και θέλεις ΕΚΤΕΛΕΣΕΙ κατά τον τρόπον τον οποίον* εύχήθηκες εις Κύριον *τον Θεόν σου την αυτοπροαίρετον προσφοράν, την οποίαν υποσχέθηκες διά στόματός σου***».
- **ΑΡΙΘΜΟΙ Λ/**30**:2** «***Όταν κάποιος άνθρωπος* κάμει ευχήν *προς τον Κύριον ή* ομόσει όρκον**,** *ώστε να δέσει την ψυχήν αυτού με δεσμόν, ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΠΑΡΑΒΕΙ τον λόγον αυτού, θέλει κάμει κα-*

τά πάντα όσα εξήλθον εκ του στόματος αυτού».

- **ΛΕΥΙΤΙΚΟ ΙΘ/**19**:12** ***«...Και δεν θέλετε ΟΜΝΥΕΙ εις το όνομά Μου* ψευδώς *και δεν θέλεις ΒΕΒΗΛΩΝΕΙ το όνομα του Θεού σου. Εγώ είμαι ο Κύριος»***.

- **ΒΛΕΠΕ επίσης:** Έξοδος ΚΓ/**23**:13**,** Δευτερονόμιο ς'/**6**:13**,** Ιερεμίας Ε/**5**:1-2**,** Ησαΐας ΜΕ/**45**:22-23, ΞΕ/**65**:15-16, Ψαλμός Ξς'/**66**: 13-14.

Ο ορκιζόμενος έπρεπε να εκπληρώσει κατά γράμμα και με κάθε ευσέβεια ότι υποσχέθηκε. Η έκφραση **"Ζει Κύριος**" ήταν ένας επιτρεπτός και συνηθισμένος τρόπος ορκωμοσίας**:** ***«Και θέλεις ΟΜΟΣΕΙ, λέγων,* "Ζει Κύριος", *με αλήθεια, με κρίση και με δικαιοσύνη· και τα έθνη θέλουν ευλογείσθαι εις Αυτόν και εις Αυτόν θέλουν δοξασθεί»*** (Ιερεμίας Δ/4:2).

Τους όρκους οι Ισραηλίτες τους χρησιμοποιούσαν σε πολλές περιπτώσεις μέσα στη ζωή τους, οι πιο βασικές ήσαν οι παρακάτω. Για περισσότερη ενημέρωση, διαβάστε από την Βίβλο σας τα παρακάτω παρατιθέμενα εδάφια**:**

- **Για να ΕΠΙΚΥΡΩΝΟΥΝ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ** (βλ. Γένεση Κς/**26**:28, ΛΑ/**31:**44,53**,** Α' Σαμουήλ Κ/**20**:16-17**,** κλπ).

- **Για να ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΟΥΝ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ** των Κριτών τους, σχετικά με τις διαφωνίες και τις διαφορές του λαού (βλ. Έξοδος ΚΒ/**22:** 11**,** Αριθμοί Ε/**5**:19**,** Α' Βασιλέων Η/**8**:31**,** κλπ).

- **Για ΕΝΕΧΥΡΟ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑΣ ΣΕ ΑΡΧΟΝΤΕΣ** (βλ. Β' Βασιλέων ΙΑ/**11**:4**,** Εκκλησιαστής Η/**8**:2**,** κλπ).

- **Για να ΕΚΤΕΛΟΥΝ ΤΑ ΙΕΡΑ ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ** οι Ισραηλίτες (βλ. Αριθμοί Λ/**30**:2**,** Β' Χρονικών ΙΕ/**15**:14-15**,** Νεεμίας Ι'/**10**:29**,** Ψαλμός ΡΛΒ/**132**:1-2**,** κλπ).

- **Για να ΕΚΤΕΛΟΥΝ ΟΣΑ ΥΠΟΣΧΕΘΗΚΑΝ** και να μην αθετούν τον λόγο τους. Ένα από τα χαρακτηριστικά εκείνων που θα κατοικήσουν στη σκηνή και στο άγιο όρος του Θεού περιγράφεται στον Ψαλμό ΙΕ/**15**:4 ***«...ομνύει εις τον πλησίον αυτού και* δεν αθετεί*»*** (βλ. Γένεση ΚΔ/**24**:3-4, Ν/**50**:25**,** Ιησούς του Ναυή Β/**2**:12**,** Κριτές ΙΑ/**11**:35**,** κλπ).

Ενώ στις παραπάνω περιπτώσεις "επιβαλλόταν" η ορκωμοσία, ως νόμιμος θεσμός ενώπιον του Θεού, αντίθετα υπήρχαν ρητές απαγορευτικές διατάξεις σε άλλες περιπτώσεις, μερικές από τις οποίες ήδη αναφέρθηκαν:

(1) <u>Δεν έπρεπε να ορκίζονται στο όνομα των ΕΙΔΩΛΩΝ:</u> ***«Ανδρίζεσθε λοιπόν σφόδρα εις το ΝΑ ΦΥΛΑΣΣΕΤΕ και ΝΑ ΕΚΤΕΛΕΙΤΕ πάντα τα γεγραμμένα εις το βιβλίον του νόμου του Μωυσέως, διά να μην εκκλίνετε απ' αυτού δεξιά ή αριστερά· διά να μην αναμιχθείτε μετά των εθνών τούτων, των εναπολειφθέντων μεταξύ σας,*** **μηδέ** ***να μνημονεύετε τα ονόματα των θεών αυτών,*** **μηδέ ΝΑ ΟΜΟΣΕΤΕ,** **μηδέ** ***να λατρεύσητε αυτούς,*** **μηδέ** ***να προσκυνήσετε αυτούς...»*** (Ιησούς του Ναυή ΚΓ/**23**:6-7).

(2) <u>Δεν έπρεπε να ορκίζονται ΨΕΥΔΩΣ στο όνομά Του:</u> ***«Λαλείτε έκαστος την αλήθειαν προς τον πλησίον αυτού· αλήθειαν και κρίσιν ειρήνης κρίνετε εις τα πύλας σας. Και μη βουλεύεσθε κακόν εις τας καρδίας σας έκαστος κατά του πλησίον αυτού και*** **όρκον ψευδή μη αγαπάτε·** ***διότι πάντα ταύτα είναι εκείνα, τα οποία μισώ, λέγει Κύριος»*** (Ζαχαρίας Η/**8**:17).

(3) <u>Δεν έπρεπε να ορκίζονται αστόχαστα (απερίσκεπτα):</u> ***«Εάν κάποιος*** **ομόσει,** ***προφέροντας ΑΣΤΟΧΑΣΤΩΣ διά των χειλέων αυτού (διά) να κακοποιήσει, ή (διά) να αγαθοποιήσει,*** *(ας γνωρίζει ότι)* ***εις παν ό,τι ήθελε προφέρει ΑΣΤΟΧΑΣΤΩΣ ο άνθρωπος*** **μεθ' όρκου** ***και δεν το αντιλήφθηκε· όταν γνωρίσει τούτο, τότε θέλει είσθαι ένοχος εις ένα εκ τούτων....»*** (Λευιτικό Ε/**5**:4).

(4) <u>Έπρεπε να ορκίζονται ΜΟΝΟ στο όνομα και αληθινού Θεού:</u> ***«Κύριον τον Θεόν σου θέλεις φοβείσθαι και Αυτόν θέλεις λατρεύει και εις το ΟΝΟΜΑ Αυτού*** **θέλεις ομνύει...»** (Δευτερονόμιο ς'/**6**:13).

(5) <u>Αν κάποιος άκουγε "φωνήν ορκισμού" έπρεπε να πει την αλήθεια:</u> ***«ΕΑΝ δε κάποιος αμαρτήσει και ακούσει*** **φωνήν ορκισμού** ***και είναι μάρτυς, είτε είδεν, είτε εξεύρει, ΕΑΝ δεν φανερώσει αυτό,*** ***Τ Ό Τ Ε*** ***θέλει βαστάσει την ανομίαν αυτού...»*** (Λευιτικό Ε/**5**:1 Επίσης βλέπε: Α' Βασιλέων Η/**8**:31-32).

Αυτά είχε διατάξει ο Θεός τους Ισραηλίτες να τηρούν όσον αφορά τον όρκο, πλην όμως (όπως θα αναφέρουμε παρακάτω) είχαν εισαγάγει ένα μεγάλο αριθμό όρκων στις καθημερινές τους συζητήσεις, που δεν είχαν κανένα νόημα.

3. ΤΙ ΔΙΔΑΞΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΡΚΟ

Στην Καινή Διαθήκη υπάρχουν αρκετές αναφορές για τον όρκο, αλλά ξεχωρίζουν δύο περιπτώσεις, στις οποίες πρέπει να αναφερθούμε ιδιαίτερα. Η μία είναι η αναφορά του **Ιησού Χριστού** στην επί του όρους ομιλία Του και η άλλη του **Ιακώβου** στην ομώνυμη επιστολή του και όσοι ισχυρίζονται ότι ο όρκος δεν ισχύει πλέον στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, τα παρακάτω εδάφια είναι τα ισχυρά επιχειρήματά τους:

(α) ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ - Ματθαίος Ε/5:33-37

«Πάλιν ακούσατε ότι ερρέθη εις τους αρχαίους, **Μη επιορκήσεις,** *αλλά εκπλήρωσον εις τον Κύριον τους όρκους σου. Εγώ όμως σας λέγω* **να μην ομόσετε μηδόλως** *.....*

- ***μήτε*** *εις τον* **ουρανόν,** *διότι είναι θρόνος του Θεού·*
- ***μήτε*** *εις την* **γην,** *διότι είναι υποπόδιον των ποδών Αυτού·*
- ***μήτε*** *εις τα* **Ιεροσόλυμα,** *διότι είναι πόλις του μεγάλου βασιλέως·*
- ***μήτε*** *εις την* **κεφαλήν σου** *να ομόσεις, διότι δεν δύνασαι μίαν τρίχα να κάμεις λευκήν ή μέλαιναν.....*

..... Αλλ' ας είναι ο λόγος σας "Ναι ναι", "Όχι όχι"· το δε πλειότερον τούτων είναι εκ του Πονηρού» (Ματθαίος Ε/5:33-37).

(β) ΙΑΚΩΒΟΣ - Επιστολή Ιακώβου Ε/5:12

«Προ πάντων δε, αδελφοί μου, **μη ομνύετε** ***μήτε*** *τον ΟΥΡΑΝΟΝ,* ***μήτε*** *την ΓΗΝ,* ***μήτε*** *κάποιον ΑΛΛΟΝ όρκον· αλλ' ας είναι εις εσάς το "ΝΑΙ ναι", και το "ΟΧΙ όχι", διά να μην πέσετε υπό κρίσιν...»*

Να θυμηθούμε ότι ο Θεός είχε πει στους Ισραηλίτες: *«...Και δεν θέλετε ΟΜΝΥΕΙ εις το όνομά Μου* **ψευδώς** *και δεν θέλεις* **βεβηλώνει** *το όνομα του Θεού σου. Εγώ είμαι ο Κύριος»* (Λευιτικό ΙΘ/19: 12). Από τους χαρακτηρισμούς του εδαφίου αυτού **"ψευδώς"** και **"βεβηλώνει"** φαίνεται ότι οι Ισραηλίτες, ενώ ήσαν προσκολλημένοι στο νόμο του Θεού, είχαν εισαγάγει πλήθος άλλων καθημερινών όρκων, οι οποίοι δεν είχαν καμιά αξία, αφού η προέλευσή

τους δεν ήταν από τον Θεό, αλλά τους είχαν καταστήσει υποχρεωτικούς, με αποτέλεσμα να δεσμεύουν αυτόν που ορκιζόταν και να έχουν καταντήσει να είναι πλέον ένα βαρύ φορτίο.

Για παράδειγμα ορκίζονταν στον **ουρανό**, στη **γη**, στο **κεφάλι** τους, στο **ναό**, κλπ. Επειδή δεν ορκίζονταν καθόλου, ή φοβόντουσαν να ορκισθούν στο όνομα του ΓΙΑΧΒΕ και επειδή κρατούσαν τους όρκους που έδιναν δημόσια, θεωρούσαν όλους τους άλλους όρκους **σαν επιτρεπτούς και ότι μπορούσαν να καταπατηθούν**. Ήταν η καθημερινή πρακτική του όρκου που εφάρμοζαν στις διάφορες συζητήσεις τους και για τον λόγο αυτό ορκίζονταν με μεγάλη ευκολία στα δημιουργήματα του Θεού.

Αξίζει να αναφερθεί γιατί δεν ορκίζονταν στο όνομα του Θεού (ΓΙΑΧΒΕ) και γενικά γιατί δεν "τολμούσαν" να αναφέρουν το όνομά Του. Ο Θεός είχε πει στους Ισραηλίτες ότι ***«…όποιος* βλασφημήσει** ***του όνομα του Κυρίου*** *(=Γιάχβε)* ***εξάπαντος θέλει θανατωθεί, με λίθους θέλει λιθοβολήσει αυτόν πάσα η συναγωγή»*** (Λευιτικό ΚΔ/**24:**16). Στα Εβραϊκά η λέξη "βλασφημώ" είναι **"ΝΑΚΑΒ",** η οποία σημαίνει και **"ονομάζω".** Οι Ισραηλίτες τη λέξη βλασφημώ την απέδιδαν με τη σημασία του "ονομάζω", δηλαδή **«όποιος ΟΝΟΜΑΣΕΙ το όνομα του ΓΙΑΧΒΕ, εξάπαντος θέλει θανατωθεί»**, με αποτέλεσμα να παραποιούν την παραπάνω εντολή του Θεού και να μην "ονομάζουν" το όνομα του Θεού. Για λεπτομέρειες στο θέμα αυτό, διάβασε το **10**ο κεφάλαιο του βιβλίου των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ".**

Επειδή λοιπόν οι Ισραηλίτες δεν χρησιμοποιούσαν το όνομα του Θεού, είχαν βρει άλλους τρόπους ορκισμού. Ο Ιησούς, στην επί του όρους ομιλία Του ήθελε **ΝΑ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙ** αυτή την κατάχρηση του όρκου των Ιουδαίων και όχι **ΝΑ τον ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΙ**, όπως πολλοί εσφαλμένα σήμερα διδάσκουν. Ο Ιησούς ήθελε να δείξει στους ομοεθνείς Του το **πόσο άγιος είναι ένας τέτοιος όρκος,** που αυτοί τον χρησιμοποιούσαν πολύ συχνά και απερίσκεπτα, αστόχαστα (Λευιτικό Ε/**5:**4), με αποτέλεσμα όταν ορκίζονταν σε αυτά τα πράγματα ήταν σαν να τα θεωρούσαν μηδαμινά, κοινής και ευτελούς χρήσης και σαν να έπαιζαν με τον Θεό.

Ο Ιησούς στο Ματθαίος Ε/**5:**33-37 **δεν αναφέρεται** σε δικαστικούς όρκους, ή σε όρκους πίστης στην πατρίδα, ή σε άλλους όρκους που δίνονται σήμερα, όπως πολλοί πιστεύουν έχοντας παρερμηνεύσει τα λόγια Του, αλλά αναφέρεται στην **ασύνετη και κακή συνήθεια** των συμπατριωτών Του να ορκίζονται στις καθημερινές ιδιωτικές συζητήσεις τους, να ορκίζονται δηλαδή με το παραμικρό σε κάθε περίπτωση για επιβεβαίωση της αλήθειας των λόγων τους. Αυτό ήταν που καταδίκασε ο Ιησούς.

Ο **ΟΥΡΑΝΟΣ** είναι ο θρόνος του Θεού, η **ΓΗ** είναι το υποπόδιό Του, η **ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ** είναι η ιδιαίτερη κατοικία Του στη Γη, η **ΚΕΦΑΛΗ** (του ανθρώπου) είναι φτιαγμένη από Αυτόν και είναι κάτω από τον δικό Του έλεγχο. **Το να ορκίζεται κάποιος σε αυτά τα πράγματα, σημαίνει ότι ενεργεί με ασέβεια στα δημιουργήματα του Θεού και αυτό είναι αμαρτία και προσβολή κατά του ίδιου του Δημιουργού.** Γι' αυτό ο Ιησούς τους λέγει να μην ορκίζονται με κανέναν από τους κοινούς και βέβηλους τρόπους, που στην εποχή τους ήταν κάτι το συνηθισμένο. Ειδικότερα ο Ιησούς τους λέγει, να μην ορκίζονται **ΟΥΤΕ**.....

Ούτε στον ΟΥΡΑΝΟ, γιατί είναι ο θρόνος του Θεού και είναι σαν να ορκίζονται στον καθήμενο επί του θρόνου: ***«...Και ο ομόσας εις τον ουρανόν, ομνύει εις τον θρόνον του Θεού και εις τον καθημένον επάνω αυτού»*** (Ματθαίος ΚΓ/**23**:22).

Ούτε στη ΓΗ, γιατί είναι το υποπόδιο των ποδιών του Θεού και είναι σαν να ορκίζονται στον ίδιο το Θεό, που σημαίνει ότι: **(1)** Δεν έχουμε δικαίωμα να δανειζόμαστε ή να ορκιζόμαστε σε πράγματα που δεν μας ανήκουν, αλλά ανήκουν αποκλειστικά στον Θεό, και **(2)** οι όρκοι σε άψυχα πράγματα είναι χωρίς νόημα και είναι αμαρτία, **αφού ΕΙΝΑΙ άψυχα, σαν άψυχα δεν μπορούν να επιβεβαιώσουν την αλήθεια των λόγων μας**. Οι πραγματικοί όρκοι πρέπει να δίνονται μόνο σε ένα ζωντανό όν.

Ούτε στην ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ, γιατί είναι η πόλη του μεγάλου Βασιλιά. Ο γεννηθείς Ιησούς, που ήταν η φανέρωση του Πατέρα (Α' Τιμόθεου Γ/**3**:16, Β' Κορινθίους Ε/**5**:19, κλπ), αποκαλέστηκε από τους σοφούς της Ανατολής **"βασιλεύς των Ιουδαίων"** και η Ιερου-

σαλήμ είναι η επίγεια πρωτεύουσα του βασιλείου Του, που είναι **ο τύπος** της ουράνιας Νέας Ιερουσαλήμ. Οι σοφοί της ανατολής ρώτησαν τον Ηρώδη: ***«Που είναι ο γεννηθείς* βασιλεύς των Ιουδαίων; ....*ήλθομεν διά να προσκυνήσωμεν Αυτόν»*** (Ματθαίος Β/2:2).

Ούτε στην ΚΕΦΑΛΗ, γιατί Αυτός ήταν ένας κοινός όρκος, τον οποίο χρησιμοποιούσαν πολύ οι εθνικοί ειδωλολάτρες. Όταν κάποιος ορκιζόταν στο κεφάλι, είναι σαν να ορκιζόταν στη ζωή του και να έλεγε **"Να χάσω τη ζωή μου, εάν δεν λέγω την αλήθεια".** Ο Θεός όμως είναι ο χορηγός της ζωής και όταν κάποιος ορκίζεται με αυτόν τον τρόπο είναι σαν να ορκίζεσαι στον ίδιο τον Θεό, που δίνει τη ζωή.

Ούτε στα ΜΑΛΛΙΑ, γιατί εμείς σαν άνθρωποι δεν έχουμε τη δύναμη ούτε μια τρίχα να φτιάξουμε ή να αλλάξουμε. Αυτό μόνο ο Θεός μπορεί να το κάνει και είναι βέβηλο ενώπιόν Του να χρησιμοποιούμε για όρκους τη δική Του ιδιοκτησία. Όταν ορκιζόμαστε με αυτόν τον τρόπο, είναι σαν να ορκιζόμαστε στον Θεό.

Όλα τα παραπάνω που είπε ο Ιησούς Χριστός, αφορούσαν άμεσα τους Ισραηλίτες. **Το ίδιο όμως ισχύει και για εμάς σήμερα** όταν με το παραμικρό ορκιζόμαστε, χωρίς να σκεφτούμε και χωρίς να έχουμε συνείδηση το πόσο βαρύ είναι ενώπιον του Θεού αυτό που κάνουμε. **Τέτοιους απερίσκεπτους όρκους που ακούμε σήμερα είναι:** "Να πέσει φωτιά και να με κάψει εάν λέω ψέματα"**,** "ορκίζομαι στη ζωή μου, να μη σώσω να δω άσπρη ημέρα"**,** "ορκίζομαι σε ότι ιερό έχω"**,** "ορκίζομαι στη μάνα μου που την λατρεύω"**,** "ορκίζομαι στην τιμή μου"**,** "μα, την πίστη μου"**,** "μα τον Θεό, αλήθεια λέγω", κλπ, κλπ..

Ο όρκος είναι κάτι το ιερό και δεν πρέπει να χρησιμοποιείται απερίσκεπτα από τον άνθρωπο και ιδιαίτερα από τους κατά πνεύμα Ισραηλίτες, από αυτούς που έχουν αναγεννηθεί και βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού, κάτι που συχνά έκαναν οι κατά σάρκα Ισραηλίτες.

4. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑ ΣΤΗ "ΦΩΝΗ ΟΡΚΙΣΜΟΥ"

Στο νόμο του Μωυσή γράφει**:** ***«ΕΑΝ δε κάποιος αμαρτήσει***

και ακούσει **φωνήν ορκισμού** *και είναι μάρτυς, είτε είδεν, είτε εξεύρει, ΕΑΝ δεν φανερώσει αυτό,* ***τότε*** *θέλει βαστάσει την ανομίαν αυτού»* (Λευιτικό Ε/5:1). Αυτό ακριβώς συνέβηκε με τον Ιησού όταν βρισκόταν μπροστά στο συνέδριο των αρχιερέων και των γραμματέων, όπου δεν αρνήθηκε ενώπιον του Καϊάφα να ορκισθεί: *«Ο δε Ιησούς εσιώπα. Και αποκριθείς ο αρχιερεύς είπε προς αυτόν·* **Σε ορκίζω εις τον Θεόν** *τον ζώντα, να είπεις προς εμάς αν συ είσαι ο Χριστός ο Υιός του Θεού. Λέγει προς αυτόν ο Ιησούς·* **Συ είπας....»** (Ματθαίος Κς'/26:63-64).

Αυτός ήταν ο συνηθισμένος τρόπος ορκισμού μεταξύ των Ιουδαίων, σύμφωνα με τον οποίο καλούσαν τον Θεό να επιβεβαιώσει και να συμμαρτυρήσει για την αλήθεια των όσων έλεγαν. Επειδή στη δίκη του Ιησού οι καταθέσεις των ψευδομαρτύρων κατηγορίας δεν μπορούσαν να θεμελιώσουν το κατηγορητήριο εναντίον Του, ο αρχιερέας προσπάθησε να Του αποσπάσει κάποια ομολογία, που να αποτελεί αίτιο κατηγορίας.

Γι' αυτό ο αρχιερέας με την προσεκτικά διατυπωμένη ερώτηση, χρησιμοποιώντας τη φράση **"σε ορκίζω εις τον Θεό τον ζώντα"** προσπάθησε να αναγκάσει τον Ιησού να μιλήσει, ώστε, **ή ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙ** ότι είναι ο Υιός του Θεού, οπότε θα Τον καταδίκαζαν για ***"βλασφημία",*** **ή ΝΑ ΑΡΝΗΘΕΙ** ότι είναι ο Υιός του Θεού, οπότε πάλι θα Τον καταδίκαζαν για ***"απατεώνα"*** που εξαπατούσε το λαό. Στόχος τους λοιπόν ήταν να αποδείξουν στο λαό ότι ήταν ή βλάσφημος, ή απατεώνας. Ο Ιησούς όμως εφόσον τον όρκισαν έπρεπε ν' απαντήσει κάτι, αλλά με το φράση **"Συ είπας",** ήταν σαν να συναινούσε και επικύρωνε αυτό που Τον ρώτησαν. Είπε δηλαδή την αλήθεια με τον δικό Του τρόπο και όχι όπως ήθελαν οι κατήγοροί Του για να τον παγιδέψουν.

Ο Λουκάς στο Ευαγγέλιό του αναφέρει ακόμα μια λεπτομέρεια, που δεν αναφέρει ο Ματθαίος, που ήταν το εξής: Ο Ιησούς στην ερώτηση *«Συ είσαι ο Χριστός; Ειπέ προς ημάς»,* δεν τους έδωσε αμέσως την απάντηση που ήθελαν, αλλά τους είπε: *«Εάν σας είπω, δεν θέλετε πιστεύσει, εάν δε και ερωτήσω, δεν θέλετε μου αποκριθεί, ουδέ θέλετε (με) απολύσει»* (Λουκάς ΚΒ/22:67-68). Ο Ιη-

σούς θα μπορούσε να τους έλεγε ποιος ήταν, αλλά γνωρίζοντας την πονηρή καρδιά τους, δεν τους απάντησε. Γνώριζε ότι δεν θα Τον δεχόντουσαν σαν τον Μεσσία, τον Υιό του Θεού και το μόνο που ήθελαν ήταν να βγει αυτός ο λόγος από τα χείλη Του για να τον καταδικάσουν για βλάσφημο. Για τον λόγο αυτό παραμένει σιωπηλός, **μέχρι τη στιγμή** που Τον ορκίζουν στον ζώντα Θεό, όπου αναγκάσθηκε να τους απαντήσει, αλλά ενήργησε με σοφία, λέγοντάς τους ***«Σεις λέγετε ότι Εγώ είμαι»*** (Λουκάς ΚΒ/22:70).

Θα πρέπει να επισημάνουμε το γεγονός ότι ο Ιησούς, έζησε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης και ήταν κάτω από τον νόμο του Μωυσή, τον οποίο ποτέ δεν παρέβηκε, αντίθετα του έδωσε την αληθινή πνευματική διάσταση. Επίσης ο Ιησούς, πάρα πολύ συχνά χρησιμοποιούσε τη φράση ***«αμήν, αμήν, λέγω υμίν...»*** (αρχαίο κείμενο), δηλαδή ***«αληθώς, αληθώς σας λέγω...»,*** που ήταν ένας τρόπος επιβεβαίωσης της αλήθειας των λόγων Του, ήταν ένα είδος όρκου, σύμφωνα με αυτό που ο ίδιος δίδασκε, λέγοντας ***«...αλλ' ας είναι ο λόγος σας ναι ναι, όχι όχι»***·

5. Ο απόστολος ΠΑΥΛΟΣ ΟΡΚΙΖΟΤΑΝ

Ο απόστολος Παύλος που είχε αποκάλυψη της αλήθειας από τον ίδιο τον Θεό, πολλές φορές επικαλείτο τον Θεό για να συμμαρτυρήσει για την ειλικρίνειά του, που σημαίνει ότι ο Παύλος ορκιζόταν και εκείνο που έχει μεγάλη σημασία να επισημάνουμε είναι ότι ο Παύλος δεν ζούσε πλέον στην περίοδο του νόμου του Μωυσή, αλλά ζούσε στην περίοδο της Νέας (Καινής) Διαθήκης του Θεού με τον άνθρωπο, που σημαίνει ότι εάν ο όρκος είχε καταργηθεί σύμφωνα με τα λόγια του Ιησού, που είπε ***«μη ομόσετε μηδόλως»***, τότε ο Παύλος πήγαινε ενάντια στον Λόγο του Θεού. Ο Παύλος όμως είχε αποκάλυψη και γνώριζε τι ακριβώς έκανε, όπως βλέπουμε και στις παρακάτω περιπτώσεις:

- **ΡΩΜΑΙΟΥΣ Α/1:9** ***«Επειδή* μάρτυς μου είναι ο Θεός,** *τον οποίον λατρεύω διά του πνεύματός μου εις το ευαγγέλιον του Υιού αυτού, ότι αδιαλείπτως σας ενθυμούμαι».***
- **ΡΩΜΑΙΟΥΣ Θ/9:1** ***«Αλήθειαν λέγω εν Χριστώ,* δεν ψεύδομαι,** *έχων συμμαρτυρούσαν με εμέ την συνείδησίν μου εν Πνεύματι».*

- **ΓΑΛΑΤΕΣ Α/1:20** *«...Όσα δε σας γράφω, ιδού, ΕΝΩΠΙΟΝ του Θεού (ομολογώ) ότι* **δεν ψεύδομαι»**.
- **Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α/1:23** *«Εγώ δε* **μάρτυρα τον Θεόν επικαλούμαι** *εις την ψυχήν μου, ότι φειδόμενος εσάς δεν ήλθον ακόμη εις Κόρινθον...»*.
- **ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ Α/1:8** *«...Διότι* **μάρτυς μου είναι ο Θεός,** *ότι σας επιποθώ πάντας με σπλάγχνα Ιησού Χριστού»*.
- **Α' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β/2:5** *«...Διότι ούτε λόγον κολακείας μετεχειρίσθημεν ποτέ, καθώς εξεύρετε, ούτε πρόφασιν πλεονεξίας,* **μάρτυς ο Θεός»**.
- **Α' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Ε/5:27** *«...***Σας ορκίζω** *εις τον Κύριον να αναγνωσθεί η επιστολή εις πάντας τους αγίους αδελφούς»*.

6. Ο ΘΕΟΣ ΟΡΚΙΣΘΗΚΕ

Μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή, βλέπουμε τον ίδιο τον Θεό να επιβεβαιώνει τον λόγο Του με όρκο. Οι άνθρωποι μπορούν να ορκίζονται σε κάποιον μεγαλύτερο τους για επιβεβαίωση των λόγων του, όπως ρητά αναφέρεται στην Γραφή: *«Διότι οι μεν άνθρωποι* **ομνύουν εις τον μεγαλύτερον,** *και ο όρκος (είναι) εις αυτούς τέλος πάσης αντιλογίας προς βεβαίωσιν»* (Εβραίους ς'/6:16).

Επάνω όμως από τον Θεό δεν υπάρχει μεγαλύτερος για να ορκισθεί, γι' αυτό ο Θεός ορκίζεται στον εαυτό Του: *«Διότι ο Θεός, δίδων επαγγελία εις τον Αβραάμ, επειδή ΔΕΝ ΕΙΧΕΝ ΝΑ ΟΜΟΣΕΙ εις ουδένα μεγαλύτερο,* **ώμοσε εις εαυτόν,** *λέγων· Βεβαίως ευλογών θέλω σε ευλογήσει και πληθύνων θέλω σε πληθύνει»* (Εβραίους ς'/6:13-14). Τα λόγια αυτά αφορούν την περίπτωση που Αβραάμ πήγε να θυσιάσει τον γιο του Ισαάκ, όπου ο Θεός βλέποντας την πιστότητά του, είπε προς αυτόν: *«Ώμοσα* **εις εμαυτόν,** *λέγει Κύριος, ότι, επειδή έπραξας το πράγμα τούτο και δεν ελυπήθης τον υιόν σου, τον μονογενή σου...»* (Γένεση ΚΒ/22:16-17).

Μέσα στην Βίβλο πολύ συχνά αναφέρονται περιπτώσεις που ο Θεός ορκίστηκε. Ο Θεός είναι αναλλοίωτος και δεν αλλάζει, είναι ο ίδιος Θεός της Παλαιάς Διαθήκης και της Καινής Δια-

θήκης και οι όρκοι έχουν παντοτινή ισχύ. Θα ήταν αφροσύνη να ισχυριστούμε ότι στην περίοδο της χάρης, μετά την Πεντηκοστή, παύει η ισχύ όσων ο Θεός υποσχέθηκε με όρκο**:**

- **ΨΑΛΜΟΣ ΡΙ'/**110**:4** ***«Ώμοσεν ο Κύριος και δεν θέλει μεταμεληθεί, συ είσαι ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ»***.
- **ΨΑΛΜΟΣ ΡΕ/**105**:8-9** ***«Μνημονεύετε πάντοτε της διαθήκης αυτού του λόγου, τον οποίον προσέταξεν εις χιλίας γενεάς, της διαθήκης την οποίαν έκαμε*** *(ο Θεός)* ***προς τον Αβραάμ, και* του όρκου αυτού** *προς τον Ισαάκ»*.
- **ΛΟΥΚΑΣ Α/**1**:73-74** ***«...Τον* όρκον,** *τον οποίον* **ώμοσε** *προς Αβραάμ τον πατέρα ημών, ότι θέλει δώσει εις ημάς να ελευθερωθώμεν εκ της χειρός των εχθρών ημών...»*.

Αναφερόμενος ο Θεός για ποιο λόγο εξέλεξε τον λαό Ισραήλ για να είναι ο εκλεκτός λαός Του απ' όλους τους λαούς της γης, λέγει ότι αυτό δεν το έκανε επειδή ήσαν οι πολυπληθέστεροι απ' όλα τα έθνη, αντίθετα ήσαν λιγότεροι, αλλά τους διάλεξε γιατί είχε δώσει έναν ΟΡΚΟ στους πατέρες τους. Τους λέγει**:** ***«...Επειδή ο Κύριος σας αγάπησε και* διά να φυλάξει τον όρκον,** *τον οποίον ΩΜΟΣΕ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΑΣ (και) σας εξήγαγεν ο Κύριος με χείρα κραταιά και σας ελύτρωσεν εκ του οίκου της δουλείας, εκ χειρός Φαραώ, βασιλέως Αιγύπτου»*** (Δευτερονόμιο Ζ/7:8).

Δεν μένει στα λόγια αυτά ο Θεός, αλλά λέγει και κάτι, το οποίο αφορά, τόσο τον **κατά σάρκα** λαό Ισραήλ, όσο και τον **πνευματικό** λαό Ισραήλ, την εκκλησία του Ιησού. Λέγει ότι αυτό το έκανε για να γνωρίσουν ότι είναι ***«ο Θεός ο πιστός, ο φυλάττων την ΔΙΑΘΗΚΗΝ και το έλεος προς τους αγαπώντας αυτόν και φυλάττοντας τας εντολάς Αυτού,* εις χιλίας γενεάς»** (Δευτερονόμιο Ζ/7:9).

Οι όρκοι του Θεού είναι για "χίλιες γενιές", **είναι για πάντα**, είναι για όλους τους αγίους Του σε όλες τις γενιές. Είναι και γι' αυτούς που έβγαλε από τη δουλεία του Φαραώ της Αιγύπτου (εδώ έχουμε τον **"τύπο"**), αλλά είναι και γι' αυτούς που μέσα στους αιώνες έβγαλε από τη δουλεία του Φαραώ του κόσμου τούτου, του Διαβόλου (εδώ έχουμε το **"αντίτυπο"**), αλλά και συνεχίζει να βγάζει μέχρι την ένδοξη έλευση του Υιού Του.

Όλες οι υποσχέσεις του Θεού για τον Αβραάμ και τους απογόνους του, έχουν άμεση σχέση και με τους αγίους της Καινής Διαθήκης, γιατί εμείς σήμερα (εφόσον έχουμε αναγεννηθεί και λυτρωθεί με το αίμα της θυσίας του Ιησού) **είμαστε πνευματικοί υιοί** του Αβραάμ και μας ανήκουν όλες οι ευλογίες, που απολάμβανε ο Αβραάμ πριν δοθεί ο νόμος**:** ***«Εάν δε είσθε του Χριστού, άρα είσθε σπέρμα του Αβραάμ και κατά την επαγγελίαν κληρονόμοι»*** (Γαλάτες Γ/**3**:7,29)**.**

7. ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΟΡΚΙΖΟΝΤΑΙ

Ο όρκος είναι ένα ισχυρό μέσο επιβεβαίωσης της αλήθειας, που χρησιμοποιείται σε όλες τις γενιές και σε όλες τις εποχές, αλλά μέσα στην Αποκάλυψη βλέπουμε ότι και οι άγγελοι του Κυρίου ορκίζονται και αυτό το γεγονός παραβλέπεται από τους πιστούς ή το αγνοούν**:** ***«...Και ο άγγελος, τον οποίον είδον ιστάμενον επί της θαλάσσης και επί της γης, εσήκωσε την χείρα αυτού εις τον ουρανόν*** **και ΩΜΟΣΕΝ εις τον ζώντα** ***εις τους αιώνας των αιώνων ....ότι ο καιρός δεν θέλει είσθαι ακόμη»*** (Αποκάλυψη Ι'/**10**:5-6). Εδώ βλέπουμε έναν ισχυρό άγγελο του Κυρίου, που έρχεται να αναγγείλει τον ερχομό του τέλους και που νιώθει την ανάγκη **"να ομόσει στον ζώντα Θεό"** για επιβεβαίωση των λόγων του.

Εάν είχε καταργηθεί ο όρκος στην περίοδο της Καινής Διαθήκης για τους ζώντες αγίους, οι οποίοι λόγω της θνητής φύσης τους και λόγω της πίεσης από τις πονηρές πνευματικές δυνάμεις πέφτουν πνευματικά και χρειάζονται κάτι το ισχυρό για να στηριχθούν και να φανερωθεί η αλήθεια, **τότε** θα έπρεπε ο όρκος να είχε καταργηθεί και για τους αγγέλους του Θεού, οι οποίοι είναι ***«λειτουργικά πνεύματα εις υπηρεσίαν αποστελλόμενα διά τους μέλλοντας να κληρονομήσουν σωτηρία»*** (Εβραίους Α/**1**:14) και κατά συνέπεια η μαρτυρία τους είναι αξιόπιστη πέρα από κάθε αντιλογία. Γι' αυτό θα μπορούσαμε να πούμε ότι η μαρτυρία των αγγέλων με όρκο είναι μια πράξη επιπρόσθετη και όχι απόλυτα αναγκαία, αλλά για να την αναφέρει ο Λόγος του Θεού, σημαίνει ότι θέλει να μας διδάξει την όλη αλήθεια για τον όρκο.

Ο όρκος δεν ισχύει για τους **αγγέλους τους σκότους**, γιατί τα πονηρά πνεύματα είναι πνεύμα πλάνης και απάτης και ο Διάβολος είναι ο πατέρας τους ψεύδους και κατά συνέπεια στον πονηρό υπερβατικό κόσμο δεν υπάρχει καμιά αλήθεια.

8. Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ ΙΣΧΥΕΙ ΑΚΟΜΑ

Το πιο ισχυρό και ίσως **το μοναδικό** επιχείρημα που προβάλλουν όσοι διδάσκουν ότι ο όρκος δεν ισχύει στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, που ζούμε εμείς σήμερα και αρχίζει από την Πεντηκοστή και μετά, είναι (όπως προαναφέρθηκε) τα λόγια του Ιησού ***«μη ομόσετε μηδόλως»*** στην επί του όρους ομιλία Του, όπου ο Ιησούς είπε συγκλονιστικές αλήθειες, οι οποίες ανέτρεψαν την κατεστημένη τάξη που είχαν δημιουργήσει οι θρησκευτικοί άρχοντες του Ισραήλ. Άρα το ερώτημα είναι "ισχύει σήμερα ο νόμος του Μωυσή ή καταργήθηκε;", γιατί εάν καταργήθηκε, τότε και ο όρκος που ήταν διάταξη του νόμου καταργήθηκε.

(1) ΙΗΣΟΥΣ: Η καλύτερη αναφορά, εάν καταργήθηκε ο νόμος του Μωυσή, είναι τα λόγια του ίδιου του Ιησού, που είπε**:** ***«Μη νομίσετε ότι ήλθον*** **να καταλύσω** ***τον ΝΟΜΟ ή τους ΠΡΟΦΗΤΕΣ· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά να εκπληρώσω*** **(**αρχ. **"αλλά ΠΛΗΡΩΣΑΙ")...»** (Ματθαίος Ε**/5:**17)**.** Ο Ιησούς είπε πολύ καθαρά ότι δεν ήρθε για να καταλύσει το νόμο του Θεού και τους προφήτες, αλλά ήρθε **για να τον "γεμίσει" ("πληρώσαι")**, για να του δώσει τη σωστή διάσταση μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.

Τι σημαίνει "γεμίζω" (πληρώνω), μπορούμε να το δούμε στο Ε**/5**ο κεφάλαιο του Ματθαίου, όπου ο Ιησούς Χριστός επάνω στο όρος δίδαξε το συγκεντρωμένο πλήθος με τους λεγόμενους **μακαρισμούς** (βλ. Ματθαίος Ε**/5:**1-16, 27-28). Για παράδειγμα στην εντολή "μη μοιχεύσεις" δεν την κατήργησε, αλλά την διατήρησε, δίνοντάς της νέο περιεχόμενο, πέρα από αυτά που γνώριζαν οι Ισραηλίτες μέχρι τότε.

Καταργήθηκε όλος ο **τυπολογικός (τελετουργικός) νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης (θυσίες ζώων, μεσιτεία ιερέων, εορτές, κλπ), αλλά ο **ηθικός νόμος** παραμένει πάντα φρέσκος και επίκαιρος. Καταργήθηκαν οι **"τύποι"** της Παλαιάς Διαθήκης, αφού στην Και-

νή Διαθήκη έχουμε το **"αντίτυπον"**. Στην Καινή Διαθήκη ο ΗΘΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ της Παλαιάς Διαθήκης "ντύθηκε" με τη ΧΑΡΗ της θυσίας του Ιησού Χριστού, ο οποίος τον "γέμισε" (Ματθαίος Ε/5: 17). Κατά συνέπεια και η ΧΑΡΗ "ντύθηκε" τον ΗΘΙΚΟ ΝΟΜΟ του Μωυσή, που διδασκόταν στην πρώτη αποστολική εκκλησία και μέσα στο νόμο του Μωυσή, εκτός των άλλων ήταν και οι διατάξεις περί ΟΡΚΟΥ που έπρεπε να εφαρμόζονται από το λαό.

(2) **ΙΑΚΩΒΟΣ**: Μία άλλη αναφορά έχουμε από τον αδελφόθεο Ιάκωβο και πρώτο ποιμένα της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ, ο οποίος στην τοπική σύνοδο της Ιερουσαλήμ που συγκεντρώθηκαν οι απόστολοι για να συζητήσουν τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν από τους νέους πιστούς, που προέρχονταν από τα έθνη, πήρε τον λόγο και τους συνέστησε μην τους παρενοχλούν, παρά μόνο να τους συστήσουν την προσοχή να απέχουν από τέσσερα πράγματα, από μιάσματα ειδώλων, πορνείας, πνικτού και αίματος, ενώ **για όλα τα άλλα**, δεν υπάρχει κανένας ιδιαίτερος λόγος να τους το επισημάνουν, **γιατί** ***«ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας ΕΧΕΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΟΛΗ ΤΟΥΣ ΚΗΡΥΤΤΟΝΤΑΣ αυτόν εις τις συναγωγές, αναγινωσκόμενος κατά παν σάββατον»*** (Πράξεις ΙΕ/15: 19-21). Ανάμεσα στα άλλα που δίδασκαν στους νέους πιστούς από το νόμο του Μωυσή ήταν και οι διατάξεις για τον όρκο.

(3) **ΠΑΥΛΟΣ**: Ο απόστολος Παύλος λέγει ότι ***«ΟΛΗ η* Γραφή *είναι θεόπνευστη»*** (Β' Τιμόθεου Γ/3:16) και όπως γνωρίζουμε αναφερόταν **μόνο** για τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης καθόσον δεν υπήρχαν ακόμα τα βιβλία της Καινής Διαθήκης, τα οποία χρονολογικά άρχισαν να γράφονται από το έτος 50 μΧ και μετά. Τη θεοπνευστία των προφητικών κειμένων της Παλαιάς Διαθήκης επικαλείται ο Παύλος λέγοντας ότι όλη η Γραφή είναι θεόπνευστη. Αυτό σημαίνει ότι μετά την Πεντηκοστή, επί πολλές δεκαετίες η πρώτη αποστολική εκκλησία **δίδασκε μόνο τα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης.**

Στις τρεις παραπάνω περιπτώσεις που διδασκόταν ο θεόπνευστος νόμος της Παλαιάς Διαθήκης από την πρώτη αποστο-

λική εκκλησία, **περιλάμβανε και τις εντολές του Θεού για τον όρκο,** ο οποίος δεν καταργήθηκε και βλέπουμε τον Ιησού να δίνει τη σωστή πνευματική διάσταση του όρκου στην επί του όρους ομιλία Του. Οι Ισραηλίτες θεωρούσαν σαν ένα καταφύγιο της αλήθειας την επίκληση του ονόματος του Θεού, ορκιζόμενοι σ' αυτό, αλλά δεν άργησε να αντικατασταθεί ο αληθής όρκος από το ψεύδος και την υποκρισία που είχε διαβρώσει τη ζωή των Ιουδαίων, οι οποίοι κατά τη συνήθεια των γύρω λαών δεν ορκίζονταν πλέον στον αληθινό Θεό, **α λ λ ά....**

Ορκίζονταν σε "μη θεούς", σε ξένους θεούς**:** ***«Πως θέλω συγχωρήσει εις σε διά τούτο; Οι υιοί σου με εγκατέλιπον και*** **και ώμνυον εις τους μη θεούς·** ***αφού εχόρτασα αυτούς, τότε ΕΜΟΙΧΕΥΟΝ και συνεσωρεύοντο εις ΟΙΚΟΝ ΠΟΡΝΗΣ...»*** (Ιερεμίας Ε/**5**:7- **Βλ.** Αμώς Η/**8**:14, Σοφονίας Α/**1**:5, κλπ).

Ορκίζονταν ψευδώς: ***«Κλέπτετε, φονεύετε και ΜΟΙΧΕΥΕΤΕ*** **και ΟΜΝΥΕΤΕ ψευδώς** ***και θυμιάζετε εις τον Βάαλ και περιπατείτε οπίσω άλλων θεών, τους οποίους δεν γνωρίζετε»*** (Αμώς Η/**8**:14 - βλ. Ζαχαρίας Η/**8**:17)**.** Εδώ με τη φράση **"μοιχεύετε"** και στο παραπάνω εδάφιο του Ιερεμία **"εμοίχευον"** και **"οίκον πόρνης",** ο Λόγος του Θεού αναφέρεται πρώτιστα στην πνευματική μοιχεία.

Ορκίζονταν σε στοιχεία της δημιουργίας του Θεού (ουρανό, γη, ήλιο, σελήνη, κλπ), η επίκληση των οποίων δεν τους δέσμευε να μείνουν πιστοί στον λόγο τους. Σε Ραβινικά κείμενα αναγράφεται **"....όστις ομνύει εν τω ουρανώ, εν τη γη, εν τω ηλίω, κλπ .....ούτος ουκ έστιν όρκος".** Η αντίληψη αυτή καλλιέργησε την υποκρισία, κυρίως μεταξύ των Φαρισαίων, τους οποίους ο Ιησούς έλεγχε με αυστηρότητα και τους αποκαλούσε ***«μωρούς και τυφλούς»*** (Ματθαίος ΚΓ/**23**:17-23)**.**

Αυτό κατέκρινε ο Ιησούς Χριστός στην επί του όρους ομιλία, η οποία θα μπορούσε να χαρακτηρισθεί ως ο **"Καταστατικός Χάρτης"** της πνευματικής βασιλείας του Θεού, η οποία αρχίζει μέσα στις καρδιές των πιστών.

9. ΟΥΑΙ ΕΙΣ ΕΣΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ και ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ

Στην εποχή του Ιησού Χριστού οι θρησκευτικοί άρχοντες του Ισραήλ είχαν φορτώσει το λαό με τόσο πολλές ανθρώπινες διατάξεις, ώστε εκείνοι που προσπαθούσαν να τις τηρήσουν, είχαν φορτωθεί ένα δυσβάσταχτο βάρος, με αποτέλεσμα να νιώθουν αποστροφή για όλες αυτές τις διατάξεις, αλλά και για τον Θεό που τις είχε θεσπίσει, όπως νόμιζαν. Είναι αυτό που είπε ο Ιησούς ότι ***«δένουν ΦΟΡΤΙΑ βαρέα και δυσβάστακτα και ΕΠΙΘΕΤΟΥΝ επί τους ώμους των ανθρώπων...»*** (Ματθαίος ΚΓ/**23**:4).

Μερικές από αυτές τις διατάξεις αναφέρονται στην Αγία Γραφή, αλλά οι περισσότερες υπάρχουν στα αρχαία Ιουδαϊκά συγγράμματα, τα οποία είναι γνωστά ως **"Μίσνα".** Ειδικά, η Καινή Διαθήκη αναφέρει αρκετές τέτοιες διατάξεις και αυτό το γνωρίζουμε, επειδή ο Ιησούς Χριστός αντιτάχθηκε σε αυτές και ήρθε αντιμέτωπος με το Ιουδαϊκό κατεστημένο, προς το οποίο ήταν καυστικός. Οι θρησκευτικοί ηγέτες στην εποχή του Ιησού ήσαν πολύ αυστηροί με την τήρηση του νόμου, αλλά στερούσαν από το λαό, **αυτά που πραγματικά διακήρυττε ο νόμος,** δηλαδή τη δικαιοσύνη, το έλεος, την πίστη και την αγάπη του Θεού, αρχές οι οποίες εξακολουθούν να ισχύουν και στην περίοδο της χάρης, που ζούμε εμείς σήμερα (βλ. Ματθαίος ΚΓ/**23**:23).

Το ίδιο είχε συμβεί και με τους όρκους που έδιναν οι Ισραηλίτες, οι οποίοι δεν ήσαν οι όρκοι που όριζε ο νόμος του Μωυσή, αλλά ήσαν όρκοι βέβηλοι, αστόχαστοι και ψευδείς. Αναφερόμενος ο Ιησούς, **τόσο για το θέμα του όρκου** (που αφορά τη μελέτη μας), όσο και για άλλα θέματα που είχαν διαστρεβλώσει οι άρχοντες του Ισραήλ, όπως ήταν τα δέκατα, ή η τήρηση του Σαββάτου, ή των εορτών, απευθύνει στους γραμματείς και Φαρισαίους πολλά **"ουαί"** (αλίμονο) και καταδικάζει την όλη πολιτεία τους, αποκαλώντας τους ότι είναι υποκριτές.

Θα αναφερθούμε στα "ουαί" του Ιησού Χριστού, που περιγράφει ο Ματθαίος στο Ευαγγέλιό του και έχουν σχέση με τον όρκο. Μέσα από αυτά τα "ουαί" βλέπουμε τη μεγάλη διαστρέβλωση που είχαν επιφέρει οι άρχοντες του λαού στον όρκο. Πριν

ο Ιησούς αναφερθεί σ' αυτά καυτηριάζει τους θρησκευτικούς ηγέτες που κλείνουν τη βασιλεία των ουρανών και επειδή οι ίδιοι δεν μπορούν να εισέλθουν, δεν αφήνουν και τους άλλους να εισέλθουν (Ματθαίος ΚΓ/23:14).

Ας προσέξουμε τη διατύπωση που κάνει ο Ιησούς Χριστός στα ζευγάρια **"ναός - χρυσός του ναού"** και **"θυσιαστήριο - δώρα στο θυσιαστήριο"** και πως είχαν αλλάξει τους όρκους που έδιναν:

ΝΑΟΣ και ΧΡΥΣΟΣ: ***«...Ουαί εις εσάς, οδηγοί τυφλοί, οι λέγοντες· όποιος ομόσει εις τον* ναόν *είναι ΟΥΔΕΝ, όποιος όμως ομόσει εις τον* χρυσόν του ναού *ΥΠΟΧΡΕΟΥΤΑΙ. Μωροί και τυφλοί·* ΔΙΟΤΙ ποιος είναι μεγαλύτερος*, ο χρυσός, ή ο ναός ο αγιάζων τον χρυσόν;»*** (Ματθαίος ΚΓ/ 23:16-17).

ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΟ και ΔΩΡΑ: ***«...Και, όποιος ομόσει εις το* θυσιαστηρίον *είναι ΟΥΔΕΝ, όποιος όμως ομόσει εις το* δώρον το οποίον είναι επάνω αυτού*, ΥΠΟΧΡΕΟΥΤΑΙ. Μωροί και τυφλοί·* ΔΙΟΤΙ τι είναι μεγαλύτερον*, το δώρον ή το θυσιαστήριον το αγιάζον το δώρον;»*** (Ματθαίος ΚΓ/23:18-19).

Οι άρχοντες του λαού θεωρούσαν ότι ο όρκος στο ΝΑΟ ή στο ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΟ είναι ένα τίποτα **("ουδέν")**, άρα δεν υπήρχε κάποια υποχρέωση στον ορκιζόμενο να τηρήσει τον όρκο του. Έρχεται όμως ο Ιησούς και τους θέτει το ερώτημα: Μήπως ο **"ναός που αγιάζει τον ΧΡΥΣΟ"** ή το **"θυσιαστήριο που αγιάζει τα ΔΩΡΑ"** είναι μεγαλύτερα; Την απάντηση την δίνει ο ίδιος ο Ιησούς λέγοντας:

- ***Ο ομόσας λοιπόν εις το ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΟΝ ομνύει "...εις αυτό και εις πάντα τα ευρισκόμενα επάνω αυτού..."***
- ***Ο ομόσας εις τον ΝΑΟΝ ομνύει "...εις αυτόν και εις τον κατοικούντα εις αυτόν..."*** (Ματθαίος ΚΓ/ 23:20-21).

Ο Ιησούς ερμηνεύοντας το θέμα του όρκου που αφορά το **ναό** και το **θυσιαστήριο,** κάνει μία παράλληλη αντιπαραβολή και για τον όρκο που έδιναν οι ομοεθνείς Του στον **ουρανό**, συνδέοντας τις τρεις αυτές περιπτώσεις και τους λέγει: ***«...Και ο***

ομόσας εις τον* ουρανόν, *ομνύει εις τον* θρόνον του Θεού *και εις τον* καθημένον *επάνω αυτού» (Ματθαίος ΚΓ/23:16-22). Άρα και αυτός που ορκιζόταν στον ουρανό είναι "ουδέν" και θεωρούσε ότι δεν είχε καμιά υποχρέωση τήρησης του όρκου. Ο Ιησούς όμως λέγει ότι ίδιο ακριβώς, που είπε για το ναό και το θυσιαστήριο, ότι δηλαδή όποιος ορκίζεται στον ουρανό, ορκίζεται **και** στο θρόνο του Θεού **και** σ' Αυτόν που κάθεται επάνω στο θρόνο.

Αυτός ήταν και ο λόγος που ο Ιησούς είπε ***«μη ομόσετε μηδόλως»***, να μην ορκίζονται ούτε στον ουρανό, ούτε στη γη, ούτε στο ναό, να μην ορκίζονται στα δημιουργήματα του Θεού και τους δείχνει το πραγματικό νόημα του νόμου του Μωυσή, ο οποίος ήταν τύπος και σκιά του νόμου του Θεού που θα ερχόταν μέσα στις καρδιές των ανθρώπων, όπως και συνέβηκε από την Πεντηκοστή και μετά, όπου ο Κύριος θέλει οι άγιοί Του, να είναι ακέραιοι στη ζωή τους και στον λόγο τους, χωρίς να χρειαστεί ο πιστός ***«να ομόσει όλως»***, αλλά να φθάσουν σε ένα τέτοιο επίπεδο αγιότητας και αγιασμού, ώστε ο λόγος τους να είναι "ναι, ναι" και "όχι, όχι", όπως θα δούμε και στη συνέχεια.

Τα λόγια του Ιησού, που είπε να μην ορκίζονται καθόλου ***«μήτε* εις τον ουρανόν, *διότι είναι θρόνος του Θεού· μήτε* εις την γην, *διότι είναι υποπόδιον των ποδών Αυτού· μήτε* εις τα Ιεροσόλυμα, *διότι είναι πόλις του μεγάλου βασιλέως...κλπ»*** αποκάλυπταν την καρδιά των Φαρισαίων που είχαν εφεύρει τον τρόπο για να δίνουν διαβεβαιώσεις, που μετά μπορούσαν εύκολα με υποκρισία και με πονηρία να αναιρούν, αφού οι όρκοι αυτοί σε άψυχα πράγματα δεν τους δέσμευαν, καθόσον δεν γινόταν επίκληση του Θεού.

Ο Ιησούς όμως έδωσε την αληθινή διάσταση του όρκου ότι με τους όρκους αυτούς, δεν ορκίζονταν σε άψυχα πράγματα, αλλά ορκίζονται στον Δημιουργό όλων αυτών. Αυτοί ορκίζονταν στον ουρανό, αλλά ο Ιησούς αποκάλυψε ότι ο όρκος αυτός **απευθύνεται** και στον καθήμενο του θρόνου του Θεού. Αυτή την αποκάλυψη έκανε ο Κύριος Ιησούς στην επί του όρους ομιλία Του για το θέμα του όρκου.

10. Ο ΛΟΓΟΣ ΜΑΣ "ΝΑΙ - ΝΑΙ, ΟΧΙ - ΟΧΙ"

Λέγοντας ο Ιησούς ***«...ας είναι ο λόγος σας Ναι ναι, Όχι, όχι· το δε πλειότερον τούτων είναι εκ του Πονηρού»*** (Ματθαίος Ε/**5**:37) δεν εννοούσε ότι δεν μπορούμε να χρησιμοποιούμε άλλες λέξεις ή εκφράσεις, εκτός από το "ναι" και το "όχι", αλλά μας δείχνει ότι θα πρέπει σαν αναγεννημένα παιδιά του Θεού που διδάσκουμε την ΑΛΗΘΕΙΕΣ της Γραφής και όχι το ΨΕΜΑ, ο λόγος μας να έχει τέτοια εγκυρότητα και αξιοπιστία, ώστε να βεβαιώνεται με ένα απλό "ναι" ή "όχι", γιατί το περισσότερο δεν προέρχεται από καθαρή ενώπιον του Θεού καρδιά, αλλά από τον Πονηρό, που η "πονηρία" είναι μία χαρακτηριστική ιδιότητα του Διαβόλου.

Ο Διάβολος μας λέγει η Γραφή ότι είναι ***«ψεύστης και πατήρ του ψεύδους»*** (Ιωάννης Η/**8**:44) και το ψέμα είναι κάτι που πρέπει να μένει έξω από την αγιότητα του πιστού, αλλά δεν παύει να είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά γνωρίσματα του ανθρώπου που αρέσκεται στη αμαρτία. Αυτό ο πιστός θα πρέπει να το λάβει σοβαρά υπόψη του, γιατί ο Λόγος του Θεού λέγει**:** ***«Έξω δε (της ουράνιας βασιλείας) είναι οι κύνες και οι μάγοι και οι πόρνοι και οι φονείς και οι ειδωλολάτραι*** **και πας** ***ο ΑΓΑΠΩΝ και ΠΡΑΤΤΩΝ το*** **ψεύδος»** (Αποκάλυψη ΚΒ/**22:**15).

Απ' αυτό γνωρίζουμε ότι οι βέβηλοι και οι απερίσκεπτοι όρκοι φανερώνουν μια διεφθαρμένη καρδιά. Το να "παίζει" ο άνθρωπος με τον Θεό ή με τα έργα του Θεού, αυτό είναι απόδειξη μιας αποστατημένης καρδιάς. **Κανένας άνθρωπος σήμερα δεν πιστεύει πιο εύκολα κάτι σαν αληθές στις καθημερινές συζητήσεις, επειδή κάποιος του ορκίστηκε.** Είναι πλέον συνηθισμένο γεγονός, όταν ακούμε κάποιον να ορκίζεται σε κάτι, μέσα μας να σχηματίζεται η πεποίθηση ότι λέγει ψέματα και θέλει με τον τρόπο αυτό να δεχθούμε αυτό που λέγει.

Ένας που παραβαίνει συνειδητά μια εντολή του Θεού, είναι πολύ εύκολο να παραβαίνει και οποιαδήποτε άλλη εντολή. Για παράδειγμα, αυτός που θα παραβεί την **3**η εντολή ***«Μη λάβεις το όνομα Κυρίου του Θεού σου επί ματαίω...»*** (Έξοδος Κ/**20**:7), δεν θα διστάσει να κάνει το ίδιο και στην **9**η εντολή που λέγει ***«Μη ψευ-***

δομαρτυρήσεις κατά του πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδή....» (Έξοδος Κ/**20**:16). Αυτό εξηγεί το γεγονός ότι οι βέβηλα ορκιζόμενοι σπάνια γίνονται πιστευτοί. Ο άνθρωπος που γίνεται πιστευτός, είναι αυτός που υπακούει σε όλες τις εντολές του Θεού και φανερώνεται ο ειλικρινής χαρακτήρας του, ώστε μια απλή δήλωσή του να είναι αρκετή για οτιδήποτε.

Ένας πιστός που έχει μέσα του φόβο (σεβασμό) Θεού δεν χρειάζεται να ορκίζεται για να γίνει πιστευτός, ο λόγος του αρκεί και αποτελεί γι' αυτόν δέσμευση και εγγύηση. **Όχι βέβαια ότι είναι αμαρτία εάν επιβεβαιώσει τον λόγο του με όρκο, αλλά εάν το κάνει, αυτό είναι εκ του περισσού.** Ούτε αποτελεί σήμερα σημάδι πιστότητας και ειλικρίνειας ενός ανθρώπου όταν ορκίζεται. Γνωρίζουμε μέσα από τις προσωπικές μας εμπειρίες ότι τιποτένιοι άνθρωποι, αχρείοι, μέθυσοι, βλάσφημοι, ανήθικοι, αρνητές του Θεού, εγωιστές, κλπ, να ορκίζονται με τον ίδιο τρόπο που ορκίζονται οι καλοντυμένοι, οι μορφωμένοι και γενικά οι "καθώς πρέπει" άνθρωποι.

Σαν συμπέρασμα, οι υιοί της βασιλείας του Θεού, οι λυτρωμένοι με το αίμα του Ιησού, **τόσο** στις μεταξύ τους σχέσεις μέσα στο σώμα του Χριστού, **όσο** και με τους λοιπούς ανθρώπους που τους περιβάλλουν, πρέπει να φθάσουν σε ένα τέτοιο σημείο ακεραιότητας, καθαρότητας και αγίας ζωής, που να μην χρειάζεται να επικαλούνται τον Θεό για να επιβεβαιώσει τον λόγο τους, αλλά ο λόγος τους να είναι αρκετός, ένας λόγος που θα οικοδομεί γύρω τους την αγάπη και την εμπιστοσύνη και θα φανερώνει την αγιότητα και την πιστότητα του Θεού.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ και Ο ΟΡΚΟΣ»** - εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"** - Κωδικός **ΣΕ15**

(02**) «ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ»** - Σειρά **16** μηνυμάτων ομιλητής: **Αλκιβιάδης Τζελέπης**

(03**)** .....

(04**)** .....

(05**)** .....

17 Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ

1. ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΓΡΑΦΗ ΓΙΑ ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ Ι.Χ.

Το θέμα εάν ο Ιησούς είχε ή όχι και άλλα κατά σάρκα αδέλφια αποτέλεσε σημείο για έριδες και προστριβές μεταξύ των διαφόρων χριστιανικών δογμάτων, ομολογιών και κινήσεων, καθόσον μέσα στην Αγία Γραφή διαβάζουμε για **"αδελφούς του Κυρίου"** και για **"αδελφαί Αυτού".** Για τους χαρακτηρισμούς αυτούς της Βίβλου οι ερμηνείες που δίνονται είναι αντικρουόμενες. **Άλλοι** δέχονται ότι δεν πρόκειται για πραγματικά αδέλφια του Ιησού, αλλά ότι πρόκειται για "εξαδέλφια" Του. **Άλλοι** πιστεύουν ότι είναι ετεροθαλή αδέλφια του Ιησού από προηγούμενο γάμο του Ιωσήφ. **Άλλοι** πιστεύουν ότι ο Ιωσήφ ποτέ δεν έλαβε την Μαριάμ ως σύζυγό του, άρα δεν είχε μαζί της συζυγικές σχέσεις και κατά συνέπεια δεν μπορούσε να έχει και άλλα παιδιά μαζί της. **Άλλοι** δέχονται ότι είναι πραγματικά αδέλφια του Ιησού από τον γάμο της Μαριάμ με τον Ιωσήφ**.**

Πηγή της αλήθειας είναι ΜΟΝΟ ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού και εκεί θα δούμε ποια είναι η αλήθεια και τι εννοεί η Αγία Γραφή όταν αναφέρεται σε αδελφούς και αδελφές του Ιησού. Πολλοί ίσως θεωρήσουν το θέμα αυτό είναι ελάσσονος (μικρής) σημασίας και ότι δεν πρέπει να απασχολεί τον πιστό, όταν υπάρχουν, κατά την γνώμη τους, τόσα άλλα θέματα μέσα στην Βίβλο τα οποία είναι μείζονος σημασίας**.**

Η Αγία Γραφή, ως θεόπνευστος Λόγος του Θεού, δεν αναφέρει τίποτα το περιττό, οτιδήποτε αναφέρεται μέσα σ' αυτή είναι για να μας διδάξει και να μας δώσει αποκαλύψεις πνευματικές και όπως θα δούμε στη συνέχεια, **οι αναφορές της Καινής Διαθήκης για την οικογενειακή κατάσταση του Ιησού είναι πολύ συχνές** και εάν το θέμα αυτό το προσπεράσουμε ο Κύριος θα μας το καταλογίσει, όπως θα το κάνει και για αλλά θέματα.

1. **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΒ/**12**:46-47** *«Ενώ δε Αυτός (ο Ιησούς) ελάλει ακόμα προς τους όχλους, ιδού, η ΜΗΤΗΡ και οι ΑΔΕΛΦΟΙ Αυτού ίσταντο έξω, ζητούντες να λαλήσουν προς Αυτόν. Είπε δε κάποιος προς Αυτόν· Ιδού,* **η μήτηρ σου** *και* **οι αδελφοί σου** *ίστανται έξω, ζητούντες να λαλήσουν προς Σε».*

Εδώ με απλότητα η Γραφή αναφέρει ότι αυτοί που έψαχναν τον Ιησού ήταν η οικογένειά Του, δηλαδή η μητέρα Του και οι αδελφοί Του. Εάν δεν ζούσαν στο ίδιο σπίτι και εάν δεν ήσαν κατά σάρκα αδέλφια Του, γιατί ανησύχησαν τόσο πολύ από την απουσία του μικρού Ιησού.

2. **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΓ/**13**:54-56** **«***...Και ελθών (ο Ιησούς)* ***εις την πατρίδα Αυτού, εδίδασκεν αυτούς εις την συναγωγή αυτών, ώστε εξεπλήττοντο και έλεγον·*** **Πόθεν** ***εις τούτον η σοφία αύτη και αι δυνάμεις; Δεν είναι ούτος ο υιός του τέκτονος;*** **η ΜΗΤΗΡ Αυτού** *δεν λέγεται Μαριάμ, και* **οι ΑΔΕΛΦΟΙ αυτού** *ΙΑΚΩΒΟΣ και ΙΩΣΗΣ και ΣΙΜΩΝ και ΙΟΥΔΑΣ; Και* **αι ΑΔΕΛΦΑΙ Αυτού** *δεν είναι πάσαι παρ' ημίν (μαζί μας)****; Πόθεν λοιπόν εις τούτον ταύτα πάντα;»***

Το πρώτο σημαντικό στοιχείο, που βλέπουμε εδώ είναι ότι οι συμπατριώτες του Ιησού απορούν για τη σοφία Του και τις δυνάμεις που είχε, γεγονός που σημαίνει ότι **ΟΛΟΙ Τον γνώριζαν πολύ καλά** και ήξεραν ότι ήταν ο γιος του ξυλουργού Ιωσήφ, όπως νόμιζαν. Το δεύτερο στοιχείο που παρατηρούμε είναι ότι αναφέρονται οι αδελφοί Του **ονομαστικά** (Ιάκωβος, Ιωσής, Σίμων και Ιούδας) και στη συνέχεια οι αδελφές Του, χωρίς όμως να διευκρινίζεται πόσες ήσαν και ποια ήταν τα ονόματά τους.

Εάν ήσαν **εξαδέλφια** του Ιησού, όπως υποστηρίζουν διάφορες κινήσεις και ομάδες, δεν θα έπρεπε η Γραφή να αναφέρει (όπως γίνεται σε άλλες παρόμοιες περιπτώσεις) πρώτα τους γονείς των παιδιών, ή τους υποτιθέμενους θείους του Ιησού και μετά τα ονόματα των παιδιών**;** Εδώ όμως συμβαίνει το απλό και το αυτονόητο, αναφέρεται **πρώτα** τίνος γιος ήταν ο Ιησούς, κάνοντας μνεία και για την εργασία του πατέρα Του, **μετά** αναφέρει το όνομα της μητέρας Του και **στο τέλος** αναφέρει και τα παιδιά

της, τα μεν αγόρια ονομαστικά, τα δε κορίτσια κατά γενικότητα.

3. ΜΑΡΚΟΣ ς'/6:3 *«Δεν είναι ούτος* **ο ΤΕΚΤΩΝ,** *ο υιός της Μαρίας,* **ΑΔΕΛΦΟΣ** *δε του Ιακώβου και Ιωσή και Ιούδα και Σίμωνος; και δεν είναι* **αι ΑΔΕΛΦΑΙ αυτού** *ενταύθα παρ' ημίν;»*

Εδώ έχουμε μια πιο άμεση σύνδεση του Ιησού με τα κατά σάρκα αδέλφια Του, που αναφέρονται ονομαστικά και όπως θα δούμε και σε άλλες περιπτώσεις ο Ιάκωβος επανειλημμένα αναφέρεται ως **"αδελφός του Κυρίου".** Μία άλλη λεπτομέρεια είναι ότι ο Ιησούς στο επάγγελμα ήταν **"τέκτων"** (ξυλουργός), ενώ ο Ματθαίος αναφέρει ότι ο Ιωσήφ ήταν τέκτων, που σημαίνει ότι ο Ιησούς μέχρι να αναλάβει την επίγεια διακονία Του, όταν έγινε 30 ετών, δούλευε στο ξυλουργείο μαζί με τον (θετό) πατέρα Του.

4. ΙΩΑΝΝΗΣ Ζ/7:2-5, 9-10 *«Επλησίαζε δε η εορτή των Ιουδαίων, η σκηνοπηγία. Είπον λοιπόν προς Αυτόν* **οι ΑΔΕΛΦΟΙ αυτού·** *Μετάβηθι εντεύθεν και ύπαγε εις την Ιουδαίαν, διά να ίδουν και οι μαθηταί σου τα έργα σου, τα οποία κάμνεις* **....Διότι ουδέ οι αδελφοί αυτού επίστευον εις Αυτόν!**

Και αφού είπε ταύτα προς αυτούς, έμεινεν εις την Γαλιλαία. Αφού δε ανέβησαν **οι ΑΔΕΛΦΟΙ αυτού,** *τότε και αυτός ανέβη εις την εορτήν, ουχί φανερώς αλλά κρυφίως πως».*

Τα αδέλφια του Ιησού όχι μόνο δεν πίστευαν ότι ο Ιησούς ήταν ο προσδοκώμενος Μεσσίας του Ισραήλ, αλλά τον ειρωνεύονταν και τον περιγελούσαν, γι' αυτό και του είπαν **"Μετακινήσου από εδώ και πήγαινε στην Ιουδαία, για να δουν και οι μαθητές Σου τα έργα σου τα οποία κάνεις"**· Τα αδέλφια του Ιησού πίστεψαν μετά την ανάστασή Του, όταν φανερώθηκε αρχικά στον Ιάκωβο, όπως θα δούμε στη συνέχεια. Αυτό φανερώνει ότι ο Ιησούς (πριν αρχίσει την επίγεια διακονία Του), ήταν ένας καθημερινός άνθρωπος που δεν διέφερε από τους ομοεθνείς Του. Σηκωνόταν το πρωί, πήγαινε στο ξυλουργείο και έκανε διάφορες εργασίες, ή πήγαινε στη συναγωγή, όπως έκαναν και οι άλλοι.

5. ΠΡΑΞΕΙΣ Α/1:13-14 *«Και ότε εισήλθον, ανέβησαν εις το ανώγεον* (αρχ.κείμενο **"υπερώον"**), *όπου είχον το κατάλυμα, ο Πέ-*

τρος και Ιάκωβος και Ιωάννης και Ανδρέας, Φίλιππος και Θωμάς, Βαρθολομαίος και Ματθαίος, Ιάκωβος Αλφαίου και Σίμων ο Ζηλωτής και Ιούδας Ιακώβου....

....Ούτοι ΠΑΝΤΕΣ ενέμενον ομοθυμαδόν εις την προσευχήν και την δέησιν μετά των γυναικών και Μαρίας* της ΜΗΤΡΟΣ του Ιησού *και μετά* των ΑΔΕΛΦΩΝ αυτού*».

Εδώ φαίνεται η αλλαγή στα αδέλφια του Ιησού. Πριν Τον χλεύαζαν, τώρα όμως προσεύχονται μαζί με τους αποστόλους, με τη μητέρα τους (την Μαριάμ) και με άλλες γυναίκες για να βαπτισθούν με το άγιο Πνεύμα της επαγγελίας. Η αιτία της αλλαγής τους αναφέρεται παρακάτω στην Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:5-7.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Επειδή στη μελέτη μας θα αναφερθούμε και σε άλλες γυναίκες με το όνομα **"Μαρία",** για να μην γίνεται σύγχυση θα ονομάζουμε τη μητέρα του Ιησού **"Μαριάμ",** ώστε να γίνεται διάκριση.

6. <u>Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΕ/</u>15**<u>:5-7</u>** ***«Και ότι εφάνη εις τον ΚΗΦΑΝ, έπειτα εις τους ΔΩΔΕΚΑ· μετά ταύτα εφάνη εις ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΟΥΣ και επέκεινα αδελφούς διά μιας, εκ των οποίων οι πλειότεροι μένουν έως τώρα, μερικοί δε και εκοιμήθησαν· έπειτα* εφάνη εις τον Ιάκωβον*, έπειτα εις πάντας τους αποστόλους».***

Ο Ιάκωβος εδώ δεν είναι ούτε ο μαθητής του Ιησού, ούτε ο Ιάκωβος ο υιός του Αλφαίου, αλλά είναι ο κατά σάρκα αδελφός Του που αναφέραμε και στα προηγούμενα εδάφια (Ματθαίος ΙΓ/**13**: 54-56, Μάρκος ς'/**6**:3, κλπ). Αυτή η φανέρωση του Ιησού στον Ιάκωβο ήταν αρκετή για να τον πείσει για την αλήθεια. Ο Παύλος ξεχωρίζει τον Ιάκωβο από τους λοιπούς μαθητές και αποστόλους, γιατί ήταν ο ποιμένας της τοπικής εκκλησίας της Ιερουσαλήμ και ένας από τους πνευματικής στύλους της εκκλησίας.

7. <u>Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/</u>9**<u>:5</u>** ***«Μη δεν έχομεν εξουσίαν να συμπεριφέρωμεν αδελφήν γυναίκα, ως και οι λοιποί απόστολοι και* οι αδελφοί του Κυρίου *και ο Κηφάς;».***

Εδώ βλέπουμε ότι οι Κορίνθιοι πιστοί γνώριζαν ότι ο Ιησούς Χριστός είχε αδέλφια και μάλιστα μερικά από τα αδέλφια Του είχαν συζύγους, όπως και ο Κηφάς (Πέτρος), τις οποίες έ-

παιρναν και μαζί τους στα ταξίδια τους. Αυτό σημαίνει ότι, όπως το γνώριζαν οι Κορίνθιοι, το γνώριζαν και όλοι οι πιστοί της πρώτης αποστολικής εκκλησίας.

8. <u>ΓΑΛΑΤΕΣ Β/2:9</u> ***«...Και αφού εγνώρισαν την χάριν την δοθείσαν εις εμέ* Ιάκωβος *και* Κηφάς *και* Ιωάννης*, οι θεωρούμενοι ότι είναι στύλοι, δεξιάς έδωκαν κοινωνία εις εμέ και εις τον Βαρνάβα, διά να υπάγωμεν εμείς μεν εις τα έθνη, αυτοί δε εις τους περιτετμημένους».***

Εδώ δεν πρόκειται για τους τρεις αγαπημένους μαθητές του Ιησού (Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη), αλλά για τον Ιάκωβο τον αδελφό του Ιησού, καθόσον στις Πράξεις ΙΒ/12:2 διαβάζουμε ότι ο Ηρώδης ***«εφόνευσε διά μαχαίρας τον Ιάκωβον, τον αδελφόν του Ιωάννου».*** Κατά συνέπεια ο Ιάκωβος εδώ είναι ο αδελφός του Ιησού και ως πρώτος στην πνευματική ιεραρχία της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ αναφέρεται αυτός πρώτος και όχι ο Πέτρος.

9. <u>ΓΑΛΑΤΕΣ Α/1:18-19</u> ***«Έπειτα μετά έτη τρία ανέβην εις Ιεροσόλυμα, διά να γνωρίσω προσωπικώς τον Πέτρον, και έμεινα παρ' αυτώ ημέρας δεκαπέντε· άλλον δε των αποστόλων δεν είδον, ειμή* Ιάκωβον τον ΑΔΕΛΦΟΝ του Κυρίου *...»***

Βλέπουμε για μια ακόμα φορά τον Παύλο να ξεχωρίζει τον Ιάκωβο από τους λοιπούς ηγέτες της πρώτης εκκλησίας, καθόσον ήταν ο "επίσκοπος", ο ποιμένας της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ. Την εξέχουσα θέση που είχε ο Ιάκωβος μέσα στο σώμα του Χριστού, την επιβεβαιώνουν οι παρακάτω μαρτυρίες της Γραφής:

- ***«...Και σείσας*** *(ο Πέτρος)* ***εις αυτούς την χείρα διά να σιωπήσουν, διηγήθηκε προς αυτούς πως ο Κύριος εξήγαγεν αυτόν εκ της φυλακής, και είπεν· Απαγγείλατε ταύτα προς τον* ΙΑΚΩΒΟΝ *και τους* αδελφούς*. Και εξελθών υπήγεν εις άλλον τόπον»*** (Πράξεις ΙΒ/12:17).

- ***«...Ότε δε ήλθεν ο Πέτρος εις την Αντιόχειαν, ηναντιώθην εις αυτόν κατά πρόσωπον, διότι ήτο αξιόμεμπτος. Επειδή πριν έλθουν μερικοί* από του ΙΑΚΩΒΟΥ*, συνέτρωγε με τους εθνικούς...»*** (Γαλάτες Β/2:11-12).

- ***«Και αφού αυτοί εσιώπησαν, απεκρίθη* ο ΙΑΚΩΒΟΣ, λέγων·**

Άνδρες αδελφοί, ακούσατέ μου...» (Πράξεις ΙΕ/**15**:13)**.**

Συμπερασματικά, μπορούμε να υποστηρίξουμε με βάση τα παραπάνω αναφερθέντα από τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού ότι ο Κύριος Ιησού είχε και άλλα αδέλφια, τα οποία γνώριζε η πρώτη εκκλησία, μεταξύ των οποίων ο Ιάκωβος ήταν ο πιο διακεκριμένος, έχοντας την ευθύνη της ποίμανσης της τοπικής εκκλησίας της Ιερουσαλήμ. Άλλωστε θα πρέπει να επισημάνουμε και το γεγονός ότι δύο από τις επιστολές στην Καινή Διαθήκη έχουν γραφτεί από τους αδελφούς του Ιησού, τον Ιάκωβο και τον Ιούδα.

2. Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΓΑΜΟΥ

Μία πολύ δημοφιλής άποψη είναι ότι τα αναφερόμενα στην Καινή Διαθήκη ως "αδέλφια" του Ιησού, δεν ήσαν "εξαδέλφια" Του, όπως υποστηρίζεται από μερίδα ανθρώπων, αλλά ήσαν **ετεροθαλή αδέλφια** Του από προηγούμενο γάμο του Ιησού και κατά συνέπεια η Μαριάμ ήταν μητριά τους. Αυτή η άποψη είναι τελείως αυθαίρετη, καθόσον δεν έχει κανένα έρεισμα μέσα από την Αγία Γραφή. Αντίθετα, όλα τα στοιχεία που μας δίνει η Γραφή οδηγούν στο αντίθετο συμπέρασμα, όπως θα δούμε και από τα παρακάτω εδάφια, που αναφέρονται στον αρραβώνα του Ιωσήφ με την Μαριάμ**:**

α) **ΛΟΥΚΑΣ Α/1:26-27** ***«Εις δε τον μήνα τον έκτον, απεστάλη ο άγγελος Γαβριήλ υπό του Θεού εις πόλιν της Γαλιλαίας ονομαζομένην Ναζαρέτ, προς παρθένον*** **ηρραβωνισμένην** ***με άνδρα ονομαζόμενον*** **Ιωσήφ,** ***εξ οίκου Δαβίδ, και το όνομα της παρθένου*** *(ήτο)* **Μαριάμ».**

β) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ Α/1:18** ***«...Του δε Ιησού Χριστού η γέννησις ούτως ήτο. Αφού*** **ηρραβωνίσθη η μήτηρ** ***αυτού Μαρία μετά του Ιωσήφ, πριν συνέλθουν, ευρέθη εν γαστρί*** *(έγκυος)* ***έχουσα εκ Πνεύματος αγίου».***

Αυτά μόνον αναφέρει η Καινή Διαθήκη για το παρελθόν του Ιωσήφ και τίποτε άλλο περισσότερο. Όποιος υποστηρίζει άλλες θέσεις και αντίθετες γνώμες, που είναι έξω από τον Λόγο του Θεού, ενεργεί αυθαίρετα και τελείως αβάσιμα, διαστρεβλώνοντας

τις αλήθειες της Γραφής και προσθέτοντας στον Λόγο, κάτι που αυστηρά απαγορεύεται (βλ. Αποκάλυψη ΚΒ/**22**:18-19)**.**

Στο εδάφιο Ματθαίος Α/**1**:18 υπάρχει μία ουσιώδη λεπτομέρεια, υπάρχει μια θαυμαστή αποκάλυψη του Λόγου του Θεού. Λέγει **"πριν συνέλθουν"** ο Ιωσήφ και η Μαριάμ, πριν δηλαδή να έχουν συζυγικές σχέσεις, τότε η Μαριάμ **"ευρέθη εν γαστρί έχουσα εκ Πνεύματος αγίου"**, έμεινε δηλαδή έγκυος με υπερφυσική ενέργεια. Αυτό σημαίνει ότι μετά, αφού γέννησε, **"συνήλθε"** με τον Ιωσήφ, τον οποίο στο μεταξύ είχε λάβει ως σύζυγο, όπως αναφέρει η Γραφή και όπως θα αναφέρουμε στη συνέχεια.

Ο Λουκάς στο ομώνυμο Ευαγγέλιό του περιγράφει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες γεννήθηκε ο Ιησούς και αναφέρεται στην απογραφή του πληθυσμού που διέταξε να γίνει ο Καίσαρας Αύγουστος. Ο Ιωσήφ μαζί με την Μαριάμ έπρεπε να πάνε στην Βηθλεέμ τη γενέτειρα τους για να απογραφούν. Γεννιέται όμως ένα πολύ μεγάλο και βασικό ερώτημα, το οποίο είναι: **"Εάν ο Ιωσήφ, είχε παιδιά από άλλον προηγούμενο γάμο, δεν θα έπρεπε να τα πάρει μαζί του για να απογραφούν και αυτά;"**

Ένα άλλο ερωτηματικό που δημιουργείται είναι ότι, **εάν υποθέσουμε** πως πράγματι είχε παιδιά από προηγούμενο γάμο, αυτά θα έπρεπε να ήσαν μικρής ηλικίας, γιατί ο Ιάκωβος που λογίζεται ως ο μεγαλύτερος απ' όλα τα αδέλφια του, μαρτύρησε το 70 μ.Χ.. Αυτό σημαίνει ότι όλα τα άλλα μικρότερα αδέλφια του θα είχαν **πλήρη εξάρτηση από τον πατέρα τους** τον Ιωσήφ, ο οποίος θα έπρεπε να τα είχε πάρει μαζί του στην Βηθλεέμ για να απογραφούν και αυτά, γιατί δεν θα μπορούσε να παρακούσει στο διάταγμα του Καίσαρα.

Από τα παραπάνω τίποτε δεν συνέβαινε. Αντίθετα, ο Λουκάς αναφέρει ότι μόνον ο Ιωσήφ με την Μαριάμ *(την οποία στο μεταξύ είχε λάβει ως γυναίκα),* πήγαν να απογραφούν και δεν ήταν κανένας άλλος μαζί τους**:** ***«...Και ήρχοντο πάντες να απογράφονται, έκαστος εις την εαυτού πόλιν.*** **Ανέβη δε και ο ΙΩΣΗΦ** ***από της Γαλιλαίας εκ της πόλεως Ναζαρέτ εις την Ιουδαίαν εις την πόλιν του Δαβίδ, η οποία καλείται Βηθλεέμ, επειδή αυτός ήτο εκ του οίκου και***

της πατριάς του Δαβίδ, διά να απογραφεί **μετά της ΜΑΡΙΑΜ** *της ηρραβωνισμένης με αυτόν* **εις γυναίκα,** *η οποία ήτο έγκυος»* (Λουκάς Β/**2**:3-5)**.**

Ο Λόγος του Θεού, όταν ο Ιησούς ήταν βρέφος, μας αναφέρει αρκετές λεπτομέρειες για την οικογενειακή κατάσταση του Ιωσήφ και θα εστιάσουμε την προσοχή μας σε τρεις περιπτώσεις: **(1) ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ** όταν ήρθαν να προσκυνήσουν το βρέφος στη φάτνη, βρήκαν μόνο την Μαριάμ, τον Ιωσήφ και τον μικρό Ιησού (Λουκάς Β/**2**:16). Εκεί δεν υπήρχαν άλλα παιδιά. **(2) ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ**, μετά από δύο χρόνια, όταν ήρθαν για να προσκυνήσουν τον νεογέννητο βασιλιά, πήγαν στο σπίτι όπου έμεναν και εκεί βρήκαν το **"παιδίον με την μητέρα αυτού"** (Ματθαίος Β/**2**:11). Ούτε εδώ αναφέρεται η ύπαρξη και άλλων παιδιών. **(3) Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** φανερώνεται σε όνειρο στον Ιωσήφ και του λέγει *«εγερθείς παράλαβε το ΠΑΙΔΙΟΝ και την ΜΗΤΕΡΑ αυτού και φεύγε εις Αίγυπτον»* (Ματθαίος Β/**2**:13), ώστε να σωθεί το βρέφος από τον Ηρώδη που είχε διατάξει να θανατωθούν τα παιδιά από δύο ετών και κάτω. Ούτε και εδώ γίνεται μνεία για τα υποτιθέμενα παιδιά του Ιωσήφ, αναφέρονται **μόνον** οι τρεις τους.

Βλέπουμε λοιπόν ότι, το να υποστηρίζει κάποιος πως ο Ιωσήφ είχε παιδιά από προηγούμενο γάμο, είναι διδασκαλία πλάνης. Δηλαδή ο Θεός, έδωσε στον Ιωσήφ μία μικρή κοπέλα σαν σύζυγό του, ενώ αυτός είχε ένα "τσούρμο" παιδιά από άλλο γάμο και χωρίς αναφέρεται εάν η υποτιθέμενη γυναίκα του είχε πεθάνει ή την είχε χωρίσει**; Αυτό είναι διαστρέβλωση της αλήθειας.** Αντίθετα, οι αδελφοί του Ιησού αναφέρονται συχνά όταν είχε αρχίσει τη δημόσια διακονία Του. Αυτό το γεγονός μας φανερώνει ότι ο Ιησούς ήταν ο **"πρωτότοκος"** γιος της Μαριάμ, μετά ακολούθησε ο **"δευτερότοκος"** Ιάκωβος και κατόπιν όλα τα υπόλοιπα παιδιά, όπως θα δούμε και στη συνέχεια.

3. Ο ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ Η ΜΑΡΙΑΜ ΕΙΧΑΝ ΤΕΛΕΣΕΙ ΓΑΜΟ;

Όταν ο άγγελος του Κυρίου είπε σε όνειρο στον Ιωσήφ να παραλάβει την Μαριάμ και το βρέφος και να φύγουν για την Αίγυπτο, ο Λόγος του Θεού λέγει**:** *«Εξεγερθείς δε ο Ιωσήφ από του*

ύπνου έκαμεν ως προσέταξεν αυτόν ο άγγελος Κυρίου **και παρέλαβε την ΓΥΝΑΙΚΑ αυτού,** *και δεν εγνώριζεν αυτήν, ΕΩΣΟΥ εγέννησε τον υιόν αυτής τον ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΝ, και εκάλεσε το όνομα αυτού ΙΗΣΟΥΝ»* (Ματθαίος Α/**1:**24-25). Μέσα από τα εδάφια αυτά θα αναφερθούμε σε μερικά σημαντικά στοιχεία, που μας φανερώνουν με απλό τρόπο ποια είναι η αλήθεια της Γραφής και ποιες είναι οι λάθος ανθρώπινες διδασκαλίες**:**

(1) Πολλοί υποστηρίζουν ότι ο Ιωσήφ ποτέ δεν έλαβε την Μαριάμ ως γυναίκα του και ποτέ δεν την "γνώρισε" ως σύζυγό του, ότι δηλαδή ποτέ δεν είχε μαζί της συζυγικές σχέσεις. Η Αγία Γραφή με σαφήνεια λέγει ότι ο Ιωσήφ *«παράλαβε την ΓΥΝΑΙΚΑ αυτού....»*. Εάν ο Ιωσήφ δεν είχε νυμφευθεί την Μαριάμ θα συνέβαιναν δύο τραγικά γεγονότα για την Μαριάμ και τον γιο της**:**

- **ΠΡΩΤΟΝ,** ο μικρός Ιησούς θα λογιζόταν **σαν νόθος** και δεν θα μπορούσε να τον παρουσιάσουν δημόσια στο ναό για να γίνει η περιτομή, σύμφωνα με το διατεταγμένο του νόμου του Μωυσή.

- **ΔΕΥΤΕΡΟΝ** η Μαριάμ θα λογιζόταν σαν μια **κοινή γυναίκα**, γιατί ποιος θα πίστευε ότι έγινε η σύλληψη με υπερφυσικό τρόπο και σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή έπρεπε να λιθοβοληθεί.

(2) Μια δεύτερη κακοδοξία, που και αυτή ξεκινά από μολυσμένες πηγές του 3ου και μετά αιώνα, είναι ότι η Μαριάμ και ο Ιωσήφ δεν είχαν ποτέ **συζυγικές (γαμήλιες) σχέσεις**, έστω και εάν την νυμφεύθηκε για να την προστατέψει και ότι εξακολούθησε να είναι για πάντα παρθένος και μετά τη γέννηση του Ιησού, γι' αυτό και η κατεστημένη εκκλησία την αποκαλεί και **"αειπάρθενο".** Η Γραφή αναφέρει ότι η Μαριάμ συνέλαβε μεν ως παρθένος **"εκ Πνεύματος αγίου",** αλλά αφού γέννησε έπαψε να είναι παρθένος, όπως συμβαίνει με τον τοκετό όλων των γυναικών.

Εάν παρέμενε η παρθενία της Μαριάμ και μετά τη γέννηση του Ιησού, τότε ο Ιησούς δεν θα είχε γεννηθεί με φυσιολογική γέννα, αλλά με "καισαρική", ή με κάποιον άλλον (άγνωστο για μας) τρόπο, γεγονός που γνωρίζουμε ότι δεν συνέβηκε, γιατί η Μαριάμ δεν γέννησε σε κάποιο πολυτελές νοσοκομείο της επο-

χής εκείνης, αλλά μέσα σ' ένα στάβλο πανδοχείου χωρίς ανέσεις.

Ο Λόγος του Θεού λέγει ότι ο Ιωσήφ *«δεν εγνώριζεν αυτήν, ΕΩΣΟΥ εγέννησε τον υιόν αυτής τον ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΝ....»*. Εδώ έχουμε δύο λέξεις κλειδιά **("εωσού"** και **"πρωτότοκος"),** των οποίων η έννοια αντικρούσει τις πιο πάνω κακοδοξίες. Για λεπτομερή ανάλυση τι σημαίνει **"δεν εγνώριζεν αυτή"**, καθώς και για άλλες λεπτομέρειες, που έχουν σχέση με το θέμα που εξετάζουμε, διαβάστε το βιβλίο των εκδόσεων μας με τίτλο **«Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ και ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ»** (κωδικός 08).

"Ε Ω Σ Ο Υ": Η λέξη "εωσού" είναι χρονικό επίρρημα και εννοεί ότι κάποια πράξη ή ενέργεια είναι ανασταλτική, δηλαδή δεν λαμβάνει χώρα μέχρι ενός ορισμένου χρονικού διαστήματος και σημαίνει **"μέχρις ότου".** Άρα η Γραφή αναφέρει ότι **ο Ιωσήφ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΣΕ την Μαριάμ ΜΕΧΡΙΣ ΟΤΟΥ γέννησε τον Ιησού,** που ήταν ο πρωτότοκός της και μετά τη γέννηση ο Ιωσήφ "εγνώρισεν" τη γυναίκα του, δηλαδή "συνήλθε" μαζί της και είχε συζυγικές σχέσεις, όπως έχουν όλα τα ανδρόγυνα.

Εάν ο Λόγος του Θεού ήθελε να μας πει ότι ο Ιωσήφ δεν είχε ποτέ σχέσεις με τη γυναίκα του, τότε θα μπορούσε να το έλεγε πολύ καθαρά, όπως κάνει και με άλλες διδασκαλίες και αλήθειες. Θα μπορούσε δηλαδή να έλεγε **«...και δεν εγνώρισεν αυτήν ΠΑΝΤΕΛΩΣ, έτι και μετά την γέννηση του υιού αυτής»**, αλλά κάτι τέτοιο η Γραφή δεν αναφέρει, γι' αυτό καλό θα είναι, αντί να απορρίψουμε την αλήθεια του Θεού, να υποταχθούμε σ' αυτήν και να την δεχθούμε όπως την λέγει η Γραφή και έτσι να αποφύγουμε την κρίση του Θεού.

"Π Ρ Ω Τ Ο Τ Ο Κ Ο Σ": Η δεύτερη λέξη στο επιχείρημά μας είναι "πρωτότοκος", που σημαίνει **"ο πρώτος τεχθείς",** δηλαδή "αυτός που γεννιέται πρώτος". Αυτό προϋποθέτει ότι θα πρέπει να υπάρχει και **δευτερότοκος** και **τριτότοκος**, κλπ. Εάν η Μαριάμ γεννούσε μόνον τον Ιησού, τότε ο χαρακτηρισμός "πρωτότοκος" είναι λάθος και θα έπρεπε να αντικατασταθεί με τη λέξη **"ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ",** που σημαίνει **"Ο ΜΟΝΟΣ ΤΕΧΘΕΙΣ",** δηλαδή "μοναχοπαίδι".

Για τον Θεό βέβαια ο Ιησούς είναι ο **"μονογενής Υιός"** Του (Ιωάννης Α/**1**:14, κλπ), γιατί με την έννοια που ο Πατέρας γέννησε τον Ιησού, δεν γέννησε κανέναν άλλον, παρά μόνο Αυτόν. Για την Μαριάμ όμως, ο Ιησούς είναι ο πρωτότοκός της και αυτό γιατί υπήρχε και ο δευτερότοκος Ιάκωβος, ο τριτότοκος Ιωσής και μετά υπήρχαν ο Ιούδας και ο Σίμων και πιο μετά οι θυγατέρες της, χωρίς να γνωρίζουμε τον αριθμό τους.

Ας μη διαστρεβλώνουμε τις αλήθειες του Λόγου του Θεού, γιατί εκούσια ή ακούσια γινόμαστε θεομάχοι. Η άγια μητέρα του Κυρίου μας Ιησού, όπως και οι άλλες θεοσεβείς γυναίκες που αναφέρει η Γραφή (Σάρρα, Ρεβέκκα, Άννα, κλπ), κάτω από τα ευλογημένα δεσμά του γάμου, **που ο ίδιος ο Θεός θέσπισε μέσα "απ' αρχής" μέσα στον κήπο της Εδέμ,** έφερε και άλλα παιδιά, για τα οποία η θεόπνευστη Γραφή μας δίνει συγκεκριμένες και σαφείς πληροφορίες.

Ο Θεός διάλεξε την παρθένο Μαριάμ και την κατέστησε ένα εκλεκτό και ευλογημένο σκεύος ενώπιόν Του, που το χρησιμοποίησε για να φέρει στον κόσμο τον Ιησού, ο οποίος είναι ο σωτήρας μας, ο θεραπευτής μας και ο ελευθερωτής μας από την δυναστεία του Διαβόλου. Η εξαδέλφη της Ελισάβετ, όταν επισκέφτηκε την Μαριάμ, δια Πνεύματος αγίου, της είπε *«...(είσαι) **ευλογημένη συ εν γυναιξί και ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου»*** (Λουκάς Α/**1**:42), δηλαδή "είσαι ευλογημένη ανάμεσα σε όλες τις γυναίκες και είναι ευλογημένος και ο καρπός της κοιλίας σου".

Εμείς λοιπόν, που αγαπούμε τον Θεό και έχουμε δεχθεί τον Ιησού ως προσωπικό μας σωτήρα, αυτή την αγία και εκλεκτή γυναίκα, την οποία ο Θεός διάλεξε και ξεχώρισε για να γεννήσει τον Υιό Του, την **σεβόμαστε**, την **αγαπάμε,** την **τιμούμε** και θέλουμε **να μιμηθούμε** την πίστη της στον Θεό, **να μιμηθούμε** την πραότητά της και την πλήρη υπακοή της στο θέλημα του Θεού.

(3) Μια τρίτη κακοδοξία είναι το ερώτημα που απευθύνουν πολλοί**:** "Αφού η Μαριάμ είχε και άλλα παιδιά, γιατί στο μαρτυρικό θάνατο του Ιησού επάνω στο σταυρό, την άφησαν να πάει μόνη της και εκεί ήταν μόνον ο Ιωάννης, ο μαθητής του Ιησού**;**

Που ήσαν τα άλλα παιδιά της και γιατί δεν συμπαραστάθηκαν στον πόνο της μάνας;" (βλ. Ιωάννης ΙΘ/19:25-27). Ήδη για το θέμα αυτό έχουμε αναφερθεί πως οι αδελφοί του Ιησού δεν πίστευαν πως ήταν ο Μεσσίας, γι' αυτό και Τον ειρωνεύονταν (βλ. Ιωάννης Ζ/7:2-5). Ήταν πολύ φυσικό οι αδελφοί Του, είτε από ντροπή, είτε κυρίως από φόβο για τον μαινόμενο όχλο, είτε από δειλία, είτε για άλλους λόγους, να μην παρευρίσκονταν στην εκτέλεση του αδελφού τους. Αργότερα όμως, όταν ο Ιησούς αναστήθηκε και τους φανερώθηκε, αρχής γενομένης από τον Ιάκωβο, πίστε-ψαν στη θεία αποστολή Του και όπως αναφέρθηκε ο αδελφός Του Ιάκωβος (και δευτερότοκος γιος της Μαριάμ) έγινε ο πρώτος ποιμένας της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ.

4. ΜΗΠΩΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΣΑΝ ΕΞΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ;

Από τα κατεστημένα θρησκευτικά δόγματα είναι ευρέως αποδεκτή η άποψη ότι τα αναφερόμενα στην Αγία Γραφή ως **"αδέλφια"** του Ιησού Χριστού στην πραγματικότητα ήσαν **"εξαδέλφια"** Του και πιο συγκεκριμένα ότι ήσαν παιδιά του Κλωπά και της Μαρίας, της φερόμενης ως αδελφής της μητέρα Του. Για να τεκμηριώσουν την άποψη αυτή, ερμηνεύουν την Γραφή "κατά το δοκούν", χρησιμοποιώντας τα παρακάτω τρία επιχειρήματα:

(1ο) ΠΡΩΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ: Στο Ιωάννης ΙΘ/19:25 αναφέρονται τρεις γυναίκες, με το ίδιο όνομα: ***«Ίσταντο δε πλησίον εις τον σταυρόν του Ιησού*** **(1)** ***η μήτηρ Αυτού*** **Μαριάμ (2)** ***και*** **η αδελφή της μητρός Αυτού,** ***Μαρία η γυνή του Κλωπά*** **(3)** ***και Μαρία η Μαγδαληνή»***. Άλλοι σχολιαστές της Βίβλου υποστηρίζουν ότι εδώ είναι τέσσερις γυναίκες, καθόσον στη 2η περίπτωση έχουμε δύο γυναίκες, η μία είναι η αδελφή της Μαριάμ (χωρίς να κατονομάζεται) και η άλλη είναι η Μαρία του Κλωπά, θεωρούν δηλ. ότι είναι δυο πρόσωπα.

Τα τέσσερα Ευαγγέλια δεν αναφέρουν τίποτα για την οικογενειακή κατάσταση της Μαριάμ, πριν γνωρίσει τον Ιωσήφ. Μία μερίδα σχολιαστών της Βίβλου δέχεται την άποψη ότι η Μαριάμ ήταν μοναχοπαίδι και κατά συνέπεια δεν μπορεί να είχε αδελφή όπως αναφέρεται στο παραπάνω εδάφιο, άρα η Μαρία η γυναίκα του Κλωπά δεν ήταν αδελφή της. Αυτό σημαίνει, κατά την άποψή

τους, ότι η φράση "η αδελφή της μητρός Αυτού" έχει κάποια άλλη έννοια και βγάζουν το συμπέρασμα ότι οι λέξεις "αδελφός" ή "αδελφή" μέσα στην Αγία Γραφή, δεν έχουν την κατά γράμμα έννοιά τους, αλλά έχουν την έννοια του συγγενούς και στην περίπτωση που εξετάζουμε έχουν τη έννοια του **"εξαδέλφου".** Αυτό όμως είναι μια αυθαίρετη γραμματική ερμηνεία.

(2ο) ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ: Ένα άλλο επιχείρημα που προβάλουν οι υποστηρικτές της θεωρίας περί **"εξαδέλφων του Ιησού"** είναι ότι η Μαρία και ο Κλωπάς είχαν δύο γιους που τα ονόματά τους ήταν Ιωσής και Ιάκωβος**:** ***«Ήσαν δε εκεί γυναίκες πολλές*** *(και)* ***από μακρόθεν θεωρούσαν, οι οποίες ακολούθησαν τον Ιησούν από της Γαλιλαίας και υπηρετούσαν Αυτόν· μεταξύ των οποίων ήτο*** **(1)** ***Μαρία η Μαγδαληνή,*** **(2)** ***και Μαρία η μήτηρ του ΙΑΚΩΒΟΥ και ΙΩΣΗ,*** **(3)** ***και η μήτηρ των υιών Ζεβεδαίου»*** (Ματθαίος ΚΖ/**27**:55-56). Το ίδιο αναφέρεται και στο Μάρκος ΙΕ/**15**:40-41 με την επί πλέον λεπτομέρεια ότι το όνομα της μητέρας των υιών του Ζεβεδαίου είναι Σαλώμη. Πολλοί ισχυρίζονται ότι η φράση **"η αδελφή της μητρός Αυτού"** (Ιωάννης ΙΘ/**19**:25) αναφέρεται στη Σαλώμη, αλλά αυτό δεν στηρίζεται πουθενά μέσα στην Αγία Γραφή και είναι μια αυθαίρετη ερμηνεία**.**

Στα παραπάνω εδάφια οι γιοι της Μαρίας του Κλωπά ονομάζονται **ΙΑΚΩΒΟΣ** και **ΙΩΣΗΣ** και επειδή τα δύο ονόματα από τους τέσσερις αδελφούς του Ιησού Χριστού (ΙΑΚΩΒΟΣ**,** ΙΩΣΗΣ**,** ΣΙΜΩΝ και ΙΟΥΔΑΣ) είναι τα ίδια, τους ταυτίζουν και πιστεύουν ότι είναι τα ίδια πρόσωπα. Κατά την άποψη αυτή, οι αναφερόμενοι ως "αδελφοί" του Ιησού, δεν είναι πραγματικά αδέλφια Του, αλλά είναι "εξαδέλφια" Του, **ή** από τη συγγένεια της μητέρας Του, στην περίπτωση που η Μαρία του Κλωπά είναι αδελφή της Μαριάμ, **ή** από τη συγγένεια του Ιωσήφ, τον οποίο η παράδοση αναφέρει σαν αδελφό του Κλωπά, ενώ η Αγία Γραφή δεν κάνει καμιά μνεία περί αυτού**.**

(3ο) ΤΡΙΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ: Ένα άλλο επιχείρημα που προβάλουν οι υποστηρίζοντες την παραπάνω άποψη είναι ότι στην Παλαιά Διαθήκη η λέξη "αδελφός" έχει τη γενικότερη έννοια του συγγε-

νούς και όχι του κατά σάρκα αδελφού. Σαν παραδείγματα αναφέρονται οι παρακάτω τρεις περιπτώσεις, στις οποίες προστίθεται και μία ακόμα περίπτωση από την Καινή Διαθήκη**:**

(α) Όταν έγινε φιλονικία μεταξύ των ποιμένων του Αβραάμ και των ποιμένων του Λωτ, ο Αβραάμ ζήτησε να σταματήσουν οι εντάσεις και οι έριδες, λέγοντας ***«...διότι ΑΔΕΛΦΟΙ είμεθα εμείς»*** (βλ. Γένεση ΙΓ/**13**:7-8). Στην περίπτωση εδώ, υπήρχε μεν συγγένεια μεταξύ Αβραάμ και Λωτ (θείος και ανιψιός) και πιθανόν να υπήρχαν και ανάμεσα στους ποιμένες οικογένειες με συγγενικούς δεσμούς μεταξύ τους, αλλά λέγοντας ο Αβραάμ **"διότι ΑΔΕΛΦΟΙ είμεθα εμείς"** αναφέρεται σε δεσμούς εθνικούς, θρησκευτικούς, κοινωνικούς, φιλίας, κλπ. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και σήμερα, όταν χρησιμοποιούμε μεταφορικά τον όρο "αδελφέ".

(β) Ο Ισμαήλ, γιος του Αβραάμ και της δούλης του Άγαρ, δεν είχε άλλα αδέλφια, όπως επίσης και ο Ιακώβ είχε μόνον έναν αδελφό, τον Ησαύ. **Μέσα όμως στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρονται ως "αδελφοί".** Βλέπε, για τον Ισμαήλ στη Γένεση ΚΕ/**25**: 18 και για τον Ιακώβ στη Γένεση ΛΑ/**31**:46.

(γ) Στο Νεεμία ΙΑ/**11**:10 διαβάζουμε**:** ***«Και*** **οι αδελφοί** ***αυτών*** *(των ιερέων)* ***οι ποιούντες το έργον του οίκου*** **ήσαν** ***οκτακόσιοι εικοσιδύο...»***. Εδώ δεν πρόκειται για κατά σάρκα αδελφούς, γιατί ο αριθμός 822 είναι υπερβολικός, αλλά αναφέρεται σε δεσμούς εθνικούς, πίστης, κλπ. Στο Α' Χρονικών Θ/**9**:13 αναφέρεται ακόμα μεγαλύτερος αριθμός "αδελφών" (1.760) και φυσικά όλοι εννοούν ότι δεν πρόκειται για κατά σάρκα αδελφούς.

(δ) Το ίδιο παρατηρούμε και στην Καινή Διαθήκη, όπου ο όρος "αδελφοί" έχει πνευματική έννοια. Οι αναγεννημένοι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού αποκαλούνται "αδελφοί". Όπως τα κατά σάρκα αδέλφια συνδέονται μεταξύ τους με δεσμούς αίματος των γονιών τους, έτσι και οι αναγεννημένοι πιστοί συνδέονται μεταξύ τους με το πολύτιμο αίμα του Ιησού Χριστού και είναι μεταξύ τους "πνευματικά αδέλφια". Ο απόστολος Παύλος μέσα στις επιστολές του συνέχεια αποκαλεί όλους τους πιστούς "αδελφούς" και δεν αναφέρεται σε συγγενικούς δεσμούς,

αλλά καθαρά σε πνευματικούς δεσμούς.

Κατά συνέπεια, δεν μπορούμε να στηρίξουμε την άποψη ότι, όπου στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται "αδελφοί" σημαίνει "εξάδελφοι". Όλα τα επιχειρήματα που παρουσιάζουν οι υποστηρικτές της άποψης αυτής μέσα από ολόκληρη την Αγία Γραφή (Παλαιά και Καινή Διαθήκη) είναι αβάσιμα και αυθαίρετα. Προσπαθούν οι άνθρωποι να συμπιέσουν τις καταστάσεις και να εξάγουν συμπεράσματα που να στηρίζουν τις απόψεις τους.

Το ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ λοιπόν είναι ότι ο Ιησούς είχε και άλλα κατά σάρκα αδέλφια, τέσσερα αγόρια και άγνωστο αριθμό κοριτσιών (βλ. Ματθαίος ΙΓ/13:54-56, κλπ), τα οποία ηλικιακά ήσαν μικρότερα απ' Αυτόν, καθόσον Αυτός ήταν ο πρωτότοκος γιος του Μαριάμ, **την οποία ο Ιωσήφ έλαβε ως σύζυγο και μετά τη γέννηση του Ιησού απέκτησαν και άλλα παιδιά**. Κατά συνέπεια, είναι ψευδοδιδασκαλίες ότι τα αναφερόμενα ως αδέλφια του Ιησού ήσαν από προηγούμενο γάμο του Ιωσήφ, ή κατά μία άλλη άποψη ήσαν εξαδέλφια Του.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01) «Ο ΙΗΣΟΥΣ και ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ», Αλκιβιάδη Τζελέπη (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - Κωδικός 08).**

(02) ……

(03) ……

(04) ……

(05) ……

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 06 - 7

Α΄ έκδοση: 07/1996 ❖ Β΄ έκδοση: 11/2021
Σελίδες 88

Υπάρχουν πολλά θέματα μέσα στην Αγία Γραφή, τα οποία από πολλούς θρησκευτικούς κύκλους, αναλυτές και σχολιαστές της Βίβλου χαρακτηρίζονται σαν «καυτά» και «απαγορευμένα». Ένα τέτοιο θέμα είναι σχετικά και με το ερώτημα πολλών πιστών **«Εάν ο Ιησούς Χριστός είχε και άλλα ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ αδέλφια;»**

Στο βιβλίο αυτό δίνονται πολλές απαντήσεις στα ερωτήματα:

- **Είχε πράγματι ο Ιησούς άλλα κατά σάρκα αδέλφια;**
- **Εάν είχε, ήταν από τη Μαριάμ και τον θετό πατέρα Του τον Ιωσήφ, ή όχι;**
- **Ποια ήταν η θέση της Μαριάμ στους πρώτους αποστολικούς χρόνους;**
- **Τι μας αποκαλύπτει η Βίβλος γι' αυτό το θέμα;**
- **Υπάρχει ειδωλολατρική επίδραση στους μετέπειτα αιώνες;**

18 ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ "ΑΓΙΟΣ" ΣΗΜΕΡΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΖΩΝΤΕΣ ΑΓΙΟΙ;

1. ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ "ΑΓΙΟΣ"

Ο άνθρωπος που δεν είναι εξοικειωμένος με τις αλήθειες της Αγίας Γραφής και κατά συνέπεια δεν μπορεί να έχει επίγνωση του Λόγου του Θεού, πιστεύει ότι άγιος είναι αυτός **(α) που** πέθανε και τον ανακήρυξε εκ των υστέρων ως "άγιο" η κατεστημένη εκκλησία, **(β) που** έχει τη δύναμη να κάνει ακόμα και θαύματα, ενώ δεν βρίσκεται πλέον στη ζωή και **(γ) που** μπορεί να μεσιτεύει στον Θεό για τον αμαρτωλό άνθρωπο. Αυτή η άποψη, όχι μόνο δεν στηρίζεται μέσα στην Αγία Γραφή, αλλά είναι μία διδαχή πλάνης, **η οποία καταργεί τη θυσία του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά**, ο οποίος πέθανε στη δική μας θέση, πληρώνοντας Αυτός τις δικές μας αμαρτίες.

Όταν κάποιος απορρίπτει τον **μοναδικό μεσίτη** μεταξύ Θεού και ανθρώπων (βλ. Α' Τιμόθεου Β/**2**:5) και στη θέση Του τοποθετεί άλλους ανθρώπους για μεσίτες, τότε ακούσια ή εκούσια, **καταργεί** ολόκληρο τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, το κέντρο της οποίας είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός και κατά συνέπεια **καταργεί** και ολόκληρο το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου, το οποίο είχε σχεδιάσει πριν δημιουργήσει τον κόσμο, ***«προ καταβολής κόσμου»*** (βλ. Εφεσίους Α/**1**:4, Α' Πέτρου Α/**1**:20, κλπ). Θα δούμε όμως με λεπτομέρειες τι μας αποκαλύπτει για το θέμα αυτό ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού.

Η λέξη **"άγιος"** σημαίνει **"ξεχωριστός, ξεχωρισμένος"** και σε ευρεία έννοια σημαίνει **"καθαρός, ξεχωρισμένος από κάθε μόλυσμα ".** Σύμφωνα με το "Λεξικόν της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσης" του Ι.Σταματάκου άγιος είναι **"ο αφοσιωμένος στον Θεό, ο αγνός".** Το αντίθετο του "άγιος" είναι αυτός που αποκαλύπτεται ως **"βέβηλος, μιαρός, κοινός, βδελυρός"** και ως **"εναγής"** (**"ο εν άγει ών"**), δηλαδή αυτός που βρίσκεται υπό κατάρα, υπό κρίση (βλ. Λεξικόν Σταματάκου, έκδοση 1990, σελίδες 18, 334). ΑΓΙΟΣ λοιπόν είναι

αυτός, που κύριο μέλημά του είναι να βρίσκεται σε πνευματική καθαρότητα, απορρίπτοντας την αμαρτία από την ζωή του, εφόσον έχει δεχθεί τον Ιησού προσωπικό του κύριο και λυτρωτή.

Η Εβραϊκή λέξη που στα Ελληνικά μεταφράζεται "άγιος" προέρχεται από έναν όρο που σημαίνει **"αποχωρισμένος".** Κατά συνέπεια, ΑΓΙΟΣ είναι αυτός που έχει ΑΠΟΧΩΡΙΣΤΕΙ από το αμαρτωλό σύστημα του κόσμου. Η Γραφή μας αποκαλύπτει ότι ***«ο κόσμος όλος εν τω Πονηρώ κείται»*** (Α' Ιωάννου Ε/**5**:19), δηλαδή ο κόσμος όλος βρίσκεται μέσα στην κυριαρχία του Πονηρού, του Διαβόλου. Αυτό σημαίνει ότι ο άγιος άνθρωπος **"ξεχωρίζει"** επειδή έχει απορρίψει **το σύστημα του Διαβόλου**, με όποιο τρόπο και εάν αυτό εκφράζεται και συνήθως για να εξαπατηθεί ο άνθρωπος το σύστημα αυτό είναι ντυμένο με θρησκευτικό ένδυμα.

Η Μεγάλη Εγκυκλοπαίδεια του "ΠΑΠΥΡΟΥ" γράφει: **«Οι πιστοί καλούνται "άγιοι" και δη "κλητοί άγιοι", ως αφιερωμένοι εις τον Θεόν, των οποίων όμως ο προορισμός είναι η ηθική τελειότης και εξομοίωση προς τον Θεόν»** (βλ. Τόμος 1ος, σελίδα 165). Ο Παύλος λέγει**:** ***«...Ο οποίος*** *(Ιησούς)* ***έσωσεν ημάς και εκάλεσεν*** *(ημάς)* ***με*** **κλήσιν αγίαν,** ***ουχί κατά τα έργα ημών...»*** (Β' Τιμόθεου Α/**1**:9). Στους Θεσσαλονικείς πιστούς γράφει: ***«...Διότι ο Θεός ΔΕΝ ΕΚΑΛΕΣΕΝ ημάς προς ακαθαρσίαν, αλλά προς*** **αγιασμόν»** (Α' Θεσσαλονικείς Α/**1**:7).

Η αγιότητα, κατά κύριο λόγο στην άπειρη έννοιά της, αποδίδεται στον Θεό, ο οποίος αποκαλείται **"άγιος".** Η Αγία Γραφή αποκαλύπτει ότι ***«δεν υπάρχει άγιος καθώς ο Κύριος...»*** (Α' Σαμουήλ Β/**2**:2). Αυτό σημαίνει ότι ο ίδιος ο Θεός θέτει τον κανόνα για το **"τι είναι άγιο"**, γιατί η φύση του Θεού είναι η αγιότητά Του και αυτό είναι που θέλει και για τον άνθρωπο**:**

- **ΛΕΥΙΤΙΚΟ ΙΑ/**11**:44** ***«...Διότι εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας· ΘΕΛΕΤΕ λοιπόν ΑΓΙΑΣΘΕΙ και θέλετε είσθε άγιοι, διότι*** **ΑΓΙΟΣ είμαι Εγώ·** ***και δεν θέλετε*** **μιάνει** ***τας ψυχάς σας δι' ουδενός ερπετού έρποντος επί της γης»***.
- **ΛΕΥΙΤΙΚΟ Κ/**20**:26** ***«...Και θέλετε είσθε άγιοι εις Εμέ· διότι*** **ΑΓΙΟΣ είμαι εγώ ο Κύριος** ***και σας ΑΠΕΧΩΡΙΣΑ από των λαών, διά να είσθε Εμού»*** (Λευτικό Κ/**20**:26).

- **ΗΣΑΪΑΣ ς'/**6**:3** ***«...Και έκραζε το ένα*** *(Σεραφείμ)* ***προς το άλλο και έλεγεν,*** **άγιος, άγιος, άγιος ο Κύριος** ***των δυνάμεων, πάσα η γη είναι πλήρης της δόξης Αυτού»***.
- **ΗΣΑΪΑΣ ΝΖ/**57**:15** ***«...Διότι ούτω λέγει ο ΥΨΙΣΤΟΣ και ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ, ο ΚΑΤΟΙΚΩΝ την αιωνιότητα, του οποίου το όνομα είναι*** **Ο ΑΓΙΟΣ**».
- **Α' ΠΕΤΡΟΥ Α/**1**:15-16** ***«...Αλλά καθώς*** **είναι ΑΓΙΟΣ** ***Εκείνος, ο οποίος σας εκάλεσεν, ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΕΣΕΙΣ*** **γίνεσθε άγιοι** ***εν πάση διαγωγή· διότι είναι γεγραμμένον· Άγιοι γίνεσθε,*** **διότι Εγώ είμαι ΑΓΙΟΣ**».
- **Βλέπε:** Ψαλμός ΚΒ/**22**:3**,** Ιεζεκιήλ ΛΘ/**39**:7**,** Αποκάλυψη Γ/**3**:7**,** Δ/**4**:8**,** ς'/**6**:10**,** κλπ**).**

Ο άγιος Θεός είναι **ΠΝΕΥΜΑ** (βλ.Ιωάννης Δ/**4**:24**,** Γένεση Α/**1**:2**,** Ησαΐας ΜΗ/**48**:16**,** Ιωήλ Β/**2**:18, κλπ) και εφόσον η φύση Του είναι η "αγιότης" και το Πνεύμα Του είναι **ΑΓΙΟ**. Γι' αυτό, είτε πούμε **"Πνεύμα Θεού",** είτε πούμε **"άγιο Πνεύμα του Θεού"**, ή πούμε απλά **"άγιο Πνεύμα",** αναφερόμαστε στον άγιο Θεό, ο οποίος **ΕΙΝΑΙ** Πνεύμα και ο Θεός **ως άγιος** βδελύσσεται την αμαρτία και είναι τέλεια αποχωρισμένος από αυτήν. Επίσης "άγιοι" αποκαλούνται και **οι άγγελοι του Κυρίου** (βλ. Έξοδος ΙΘ/**19**:6, Δευτερονόμιο Ζ/**7**:6, ΙΔ/**14**:2, ΚΗ/**28**:9, Ησαΐας ΞΒ/**62**:12, κλπ).

2. Η ΑΓΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Στην Παλαιά Διαθήκη οι λέξεις (οι όροι) "άγιος" και "αγιότης" συνδέονται με τόπους, αντικείμενα, εκδηλώσεις και περιόδους, καθώς και με πρόσωπα αφιερωμένα στον Θεό. Βλέπουμε για παράδειγμα τον Θεό που φανερώθηκε στον Μωυσή μέσα από την καιόμενη βάτο, να του λέγει: ***«Μη πλησιάσεις εδώ· λύσον τα υποδήματά σου εκ των ποδών σου· διότι*** **ο τόπος** ***επί του οποίου ίστασαι*** **είναι γη αγία»** (Έξοδος Γ/**3**:5). Επίσης οι Ισραηλίτες λάτρευαν τον Θεό σε τακτικές ετήσιες εορτές, τις οποίες αποκαλούσαν ***«συγκαλέσεις αγίας»*** (βλ. Λευιτικό ΚΓ/**23**:37, κλπ).

Γενικά η λέξη άγιος μπορεί να εφαρμοστεί σε οτιδήποτε συνδέεται άμεσα με τον Θεό και κυρίως με πράγματα τα οποία

έχουν "ξεχωριστεί" για να χρησιμοποιούνται αποκλειστικά στη λατρεία του Θεού, όπως ήταν ο ναός, το θυσιαστήριο, τα σκεύη του ναού και οι ιερείς: *«...Και ανεβίβασαν την* **κιβωτόν του Κυρίου** *και την* **σκηνήν του μαρτυρίου** *και πάντα τα* **σκεύη τα άγια** *τα (ευρισκόμενα)* ***εις την σκηνήν· οι ιερείς και οι Λευΐται ανεβίβασαν αυτά»*** (Α' Βασιλέων Η/**8**:4). Τα ιερά αυτά αντικείμενα, τα χρησιμοποιούσαν με μεγάλο σεβασμό, αλλά **ποτέ** δεν έδιναν λατρεία σ' αυτά, η λατρεία ανήκε μόνον στον Θεό.

Ο λαός Ισραήλ ήταν για τον Θεό άγιος και εκλεκτός λαός, δηλαδή "ξεχωρισμένος" από τους άλλους γύρω λαούς, που είχαν πέσει στην **ειδωλο**λατρεία**:**

- **ΕΞΟΔΟΣ ΙΘ/**19**:5-6** ***«Θέλετε είσθε εις Εμέ*** **ο εκλεκτός** ***από πάντων των λαών· διότι ιδική μου είναι πάσα η γη· και σεις θέλετε είσθε εις Εμέ βασίλειον ιεράτευμα και*** **έθνος άγιον....»** (**βλ.** Λευιτικό ΙΑ/**11**:44, Κ/**20**:26, κλπ)**.**
- **ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ Ζ/**7**:6** ***«Επειδή συ*** **είσαι λαός άγιος** ***εις Κύριον τον Θεόν σου· σε εξέλεξε Κύριος ο Θεός σου διά να είσαι εις Αυτόν*** ***λαός εκλεκτός****, παρά πάντας τους λαούς τους επί του προσώπου της γης»* (**βλ.** Δευτερονόμιο ΙΔ/**14**:2, ΚΗ/**28**:9)**.**
- **ΗΣΑΪΑΣ ΞΒ/**62**:12** ***«Και θέλουν ονομάσει αυτούς,*** **ο ΑΓΙΟΣ λαός,** ***Ο λελυτρωμένος του Κυρίου· και συ θέλεις ονομασθεί "επιζητουμένη", πόλις ουκ εγκαταλελειμμένη»*****.**

Για πρώτη φορά η έννοια της λέξης "άγιος" χρησιμοποιείται όταν ο Θεός "ξεχώρισε" την έβδομη ημέρα: *«...Και ευλόγησεν ο Θεός την ημέραν την εβδόμην* **και ΑΓΙΑΣΕΝ αυτήν·** *διότι εις αυτήν (την ημέραν) ανεπαύθη από πάντων των έργων Αυτού, τα οποία έκτισε και έκαμεν ο Θεός»* (Γένεση Β/**2**:3). Εδώ γράφει ότι ο Θεός "αγιάσε" την έβδομη ημέρα, δηλαδή την **ξεχώρισε** απ' όλες τις άλλες ημέρες, για να μπορεί ο λαός να Τον λατρεύει**.**

3. Η ΑΓΙΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Όπως στην Παλαιά Διαθήκη ο κατά σάρκα λαός Ισραήλ ήταν ο άγιος και ο εκλεκτός λαός του Θεού, το ίδιο και στην Καινή Διαθήκη **η εκκλησία του Ιησού Χριστού** (που είναι ο πνευματικός

Ισραήλ) είναι **ο άγιος λαός του Θεού** και μάλιστα αυτά που είχε πει ο Θεός στους Ισραηλίτες ότι είναι **"βασίλειον ιεράτευμα"** και **"έθνος άγιο"** (Λευιτικό ΙΑ/**11**:44), τα ίδια ακριβώς λέγει ο Λόγος του Θεού και για τους εν Χριστώ πιστούς: ***«...Σεις όμως είσθε γένος εκλεκτόν, βασίλειον ιεράτευμα,*** **έθνος άγιον,** ***λαός τον οποίον απέκτησεν ο Θεός, διά να εξαγγείλετε τας αρετάς εκείνου, ο οποίος σας εκάλεσεν εκ του σκότους εις το θαυμαστόν Αυτού φώς· οι ποτέ μη όντες λαός, τώρα δε λαός του Θεού...»*** (Α' Πέτρου Β/**2**:9-10). Η φράση **"οι ποτέ μη όντες λαός"** σημαίνει ότι αυτοί που κάποτε δεν ήσαν ποτέ λαός του Θεού, τώρα είναι λαός του Θεού, με το χαρακτηριστικό ότι είναι **"**άγιος λαός**"** Του.

Μέσα στην Καινή Διαθήκη το να αποκαλούνται "άγιοι" οι πιστοί είναι κάτι το πολύ συνηθισμένο, που φανερώνει ότι και οι απόστολοι όταν έστελναν τις επιστολές τους στις διάφορες εκκλησίες είχαν επίγνωση τι σημαίνει "άγιος", ποιος είναι "άγιος" και πως βαδίζει ο "άγιος" μέσα στο σύστημα του Διαβόλου. Ο Ιησούς προσευχόμενος στον Θεό για τους μαθητές Του, είπε: ***«Καθώς Εμέ*** *(Πατέρα)* ***απέστειλας εις τον κόσμον, και Εγώ απέστειλα αυτούς εις τον κόσμον· και υπέρ αυτών Εγώ*** **αγιάζω εμαυτόν,** ***διά να είναι και αυτοί*** **αγιασμένοι** ***εις την αλήθειαν»*** (Ιωάννης ΙΖ/**17**:19). Οι μαθητές ήταν αγιασμένοι **("ξεχωρισμένοι")** για να διακηρύξουν την αλήθεια και από το κήρυγμά τους άλλαξε ο ρους της ιστορίας του κόσμου, ένα γεγονός που μας ακολουθεί μέχρι και σήμερα.

Το ίδιο λέγει και ο απόστολος Παύλος για όλους τους αναγεννημένους πιστούς, τους οποίους ο Κύριος κάλεσε με "άγια κλήση" για να Τον υπηρετήσουν: ***«...Ο οποίος*** *(Ιησούς)* ***μας έσωσεν και μας εκάλεσε*** **με κλήσιν αγίαν,** ***ουχί κατά τα έργα μας, αλλά κατά την εαυτού πρόθεσιν και χάριν, την δοθείσαν εις εμάς εν Χριστώ Ιησού προ χρόνων αιωνίων»*** (Β' Τιμόθεου Α/**1**:9). Ο κάθε πιστός έχει μία "ξεχωριστή" κλήση, που είναι να εξαγγείλει τις αρετές Εκείνου που τον κάλεσε από το σκοτάδι της αμαρτίας που βρισκόταν, τώρα να έρθει στο θαυμαστό Του φως (Α' Πέτρου Β/**2**:9).

4. ΑΓΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΖΩΝΤΕΣ ΠΙΣΤΟΙ

Όλοι, όσοι πιστεύουν στη λυτρωτική θυσία του Ιησού Χρι-

στού και αναγεννιούνται, ενώπιον του Θεού είναι "άγιοι", γιατί έχουν "ξεχωρίσει" από τον κόσμο και το σύστημά του. Μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή βλέπουμε **οι ζώντες πιστοί να αποκαλούνται άγιοι** και δεν χρειάζεται να πεθάνουν για να τους "ανακηρύξουν" ως αγίους, όπως λάθος πιστεύουν οι απερίτμητοι, αυτοί δηλαδή που δεν ακολουθούν τον αναστημένο Ιησού, αλλά ακολουθούν ένα ξερό θρησκευτικό σύστημα, που τους οδηγεί σε θολά νερά, που δεν έχουν καθαρότητα.

Αυτή τη θαυμαστή αλήθεια, την βλέπουμε συνέχεια μέσα στον Λόγο του Θεού, ακόμα και στην Παλαιά Διαθήκη, όπου ο Μεσσίας δεν είχε έρθει ακόμα και οι άνθρωποι σκέπαζαν τις αμαρτίες τους με τις θυσίες των ζώων. Ο Δαβίδ γράφει**:** ***«...Αλλ' εις τους ΑΓΙΟΥΣ*** **τους όντας εν τη γη** ***και εις τους ΕΞΑΙΡΕΤΟΥΣ, εις τους οποίους είναι όλη μου η ευχαρίστησις»*** (Ψαλμός Ιϛ'/**16**:3). Εδώ ο Δαβίδ δεν αποκαλεί αγίους και εξαιρέτους τους αποθανόντες πιστούς, αλλά τους ζωντανούς πιστούς. Αποκαλεί αγίους **"τους όντας εν τη γη",** αυτούς που βρίσκονται εν ζωή στη γη και όχι τους νεκρούς στον Άδη και λέγει ο Δαβίδ ότι η κοινωνία μαζί τους είναι γι' αυτόν όλη του η ευχαρίστηση.

Ο απόστολος Παύλος έστελνε τις επιστολές του προς τις εκκλησίες, τις οποίες ο ίδιος είχε ιδρύσει και με τις επιστολές του νουθετούσε τους πιστούς, τους οποίους αποκαλούσε "αγίους". Θα αναφερθούν στη συνέχεια αρκετές περιπτώσεις, **όπου πολλές λέξεις θα παραμείνουν όπως είναι στο αρχικό κείμενο**, για να αποδοθεί επακριβώς η έννοια των εδαφίων**:**

- **ΡΩΜΑΙΟΥΣ Α/1:7** ***«...Προς πάντας τους όντας*** *(κατοικούντας)* ***εις Ρώμην αγαπητούς του Θεού, προσκεκλημένους*** **αγίους...»**.

- **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α/1:2** ***«...Προς την εκκλησίαν του Θεού την ούσαν*** *(ευρισκομένη)* ***εις Κόρινθον, τους*** **αγιασμένους** ***εν Χριστώ Ιησού, τους προσκεκλημένους*** **αγίους,** ***μετά πάντων των επικαλουμένων εν παντί τόπω το όνομα Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών»***.

- **Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α/1:2** ***«Παύλος και Τιμόθεος ...προς την εκκλησίαν του Θεού την ούσαν*** *(ευρισκομένη)* ***εις Κόρινθον μετά*** **πάντων** ***των ΑΓΙΩΝ των όντων*** *(κατοικούντων)* ***εις όλη την Αχαΐα»***. Εδώ

ο Παύλος κάνει τη διευκρίνιση ότι οι ευχές του και η επιστολή του δεν απευθύνονται μόνο στους αγίους της εκκλησίας της Κορίνθου, αλλά και σε **"πάντες τους αγίους",** που κατοικούν στην Αχαΐα.

- **ΕΦΕΣΙΟΥΣ Α/1:1** *«...Παύλος, απόστολος Ιησού Χριστού διά θελήματος Θεού, προς τους* **αγίους** *τους όντας (κατοικούντας) εις Έφεσον και* **πιστούς** *εν Χριστώ Ιησού...»*. Ο Παύλος στέλνει την επιστολή του προς τους ζώντες αγίους της εκκλησίας της Εφέσου.

- **ΕΦΕΣΙΟΥΣ ς'/6:18** *«...Προσευχόμενοι εν παντί καιρώ μετά πάσης προσευχής και δεήσεως διά του Πνεύματος, και εις αυτό τούτο αγρυπνούντες με πάσαν προσκαρτέρησιν και ΔΕΗΣΙΝ υπέρ πάντων των* **αγίων...***»*. Στα προηγούμενα 14 - 17 εδάφια της επιστολής του ο Παύλος αναφέρεται στην **πνευματική πανοπλία** που πρέπει να έχουν ντυθεί οι άγιοι του Κυρίου, ώστε να έχουν νίκη κατά των δυνάμεων του σκότους και στο εδ.18 μιλά για τη δύναμη της προσευχής, όπου όλοι μας πρέπει να αγρυπνούμε προσευχόμενοι **"υπέρ πάντων των αγίων"** και ο Παύλος δεν αναφέρεται σε προσευχές για τους αποθανόντες αγίους, αλλά για τους ζώντες αγίους, γιατί αυτούς προτρέπει να ντυθούν την πνευματική πανοπλία και να στηρίζει ο ένας τον άλλον με προσευχή.

- **ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ Α/1:1** *«Παύλος και Τιμόθεος, δούλοι του Ιησού Χριστού, προς πάντας τους* **αγίους** *εν Χριστώ Ιησού τους όντας (κατοικούντας) εις Φιλίππους μετά των επισκόπων και διακόνων»*.

- **ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Α/1:1-2** *«Παύλος και Τιμόθεος ....προς τους* **αγίους** *και* **πιστούς** *εν Χριστώ αδελφούς τους εν Κολοσσαίς· χάρις ας είναι εις εσάς και ειρήνη....»*.

- **Α' ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Ε/5:27** *«Σας ορκίζω εις τον Κύριον να αναγνωσθεί η επιστολή εις πάντας τους* **αγίους** *αδελφούς...»*. Ζητεί ο Παύλος να διαβαστεί η επιστολή του απ' όλους τους ζώντες άγιους αδελφούς της εκκλησίας και όχι από τους αποθανόντες.

- **Βλέπε: Ρωμαίους** Ιϛ'/15**, Α' Κορινθίους** ΙΔ/14:33**, Β' Κορινθίους** ΙΓ/13:13**, Εφεσίους** Α/1:4,15,18**,** Γ/3:5,8,18, Δ/4:12, Ε/5:3**, Α' Τιμόθεου** Ε/5:10**, Κολοσσαείς** Α/1:22,26, Γ/3:12**, Εβραίους** Γ/3:1, ϛ'/6:10, Η/8:2**, Α' Πέτρου** Α/1:15-16**,** κλπ).

Στις Πράξεις διαβάζουμε ότι ο απόστολος Πέτρος έκανε περιοδείες στις διάφορες εκκλησίες και ***«διερχόμενος διά πάντων, κατέβη και προς τους* αγίους *τους κατοικούντας την Λύδδαν»*** (Πράξεις Θ/9:32). Μετά από λίγο έφυγε από την Λύδδα και πήγε στην Ιόππη, όπου προσευχήθηκε και αναστήθηκε η Δορκάδα (Ταβιθά). Όταν η κοπέλα σηκώθηκε, ο Πέτρος ***«φωνάξας τους* αγίους *και τας* χήρας, *παρέστησεν αυτήν ζώσαν»*** (Πράξεις Θ/9:41). Ο Πέτρος και στις δύο περιπτώσεις που αναφέρθηκαν είχε να κάνει με ζώντες αγίους και όχι με αποθανόντες. Στην **Λύδδα** πήγε για να ενισχύσει στην πίστη τους εκεί κατοικούντες αγίους και στην **Ιόππη** μετά την ανάσταση της κοπέλας φώναξε τους αγίους της εκκλησίας για να την παραστήσει σ' αυτούς ζωντανή.

Ο Παύλος σε κάποια περίπτωση που αναφέρθηκε για τη ζωή του, πριν γνωρίσει προσωπικά τον Ιησού, όπου δίωκε τους οπαδούς του Ιησού, είπε ότι ***«και πολλούς των* αγίων *εγώ κατέκλεισα εις φυλακάς, λαβών την εξουσίαν παρά των αρχιερέων....»*** (Πράξεις Κς'/26:10). Ο πρώην διώκτης Σαούλ έβαζε στη φυλακή τους ζώντες αγίους, δεν έβαζε αποθανόντες πιστούς. Θα ήταν ανόητο να σκεφτεί κάποιος κάτι τέτοιο, επειδή η θεολογία του λέγει ότι "άγιοι" είναι μόνο όσοι πέθαναν και τους ανακήρυξε η κατεστημένη εκκλησία "αγίους".

5. ΑΜΑΡΤΑΝΟΥΝ ΟΙ ΑΓΙΟΙ;

Βλέπουμε λοιπόν με σαφήνεια και με καθαρότητα ότι **άγιοι** είναι οι πιστοί, που έχουν δεχτεί τον Ιησού ως προσωπικό τους σωτήρα και λυτρωτή και ζουν πλέον σύμφωνα με τον άγιο Λόγο Του. Πολλοί, που δεν γνωρίζουν τις θεμελιώδεις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής και έχουν μεγαλώσει με λάθος διδαχές, αναρωτιούνται και λέγουν: **"Πως μπορεί να είναι κάποιος άγιος, αφού σαν άνθρωπος αμαρτάνει; Δεν μπορεί πλέον να μην αμαρτάνει καθόλου;".** Φυσικά και ο πιστός άνθρωπος μέσα στην πορεία της ζωής του πέφτει πνευματικά και αμαρτάνει. Το έργο του Ιησού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είναι τελειωμένο "μία και για πάντα", είναι οριστικό. Ο Ιησούς Χριστός πήρε όλες τις αμαρτίες μας και του ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ και του ΠΑΡΟΝΤΟΣ και

του ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ, δεν χρειάζεται πλέον να ανησυχούμε, γιατί μέσα μας υπάρχει η βεβαιότητα της σωτηρίας.

Ο πιστός, δεχόμενος τη θυσία του Ιησού Χριστού, **έχει ξεχωρίσει** από τον κόσμο, αλλάζοντας στρατόπεδο. Ευαρεστείται πλέον να ζει μέσα στο θέλημα του Θεού, γι' αυτό δεν πράττει αμαρτίες συνειδητές, **αλλά και εάν πέσει και αμαρτήσει** ενώπιον του Θεού, γνωρίζει ότι ο Ιησούς είναι μέσα στο θρόνο του Πατέρα και μεσιτεύει γι' αυτόν κατά τον Λόγο Του**:** ***«Τεκνία μου, ταύτα σας γράφω διά να μην αμαρτήσετε.*** *(Αλλά)* ***και εάν κάποιος αμαρτήσει, έχομεν*** **παράκλητον** *(μεσίτη)* ***προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον ΔΙΚΑΙΟΝ και Αυτός*** **είναι ιλασμός** ***περί των αμαρτιών ημών...»*** (Α' Ιωάννου Β/**2**:1-2).

Ο αληθινά πιστός πορεύεται καθημερινά προς την αγιότητα και υπερπηδά δυσκολίες, εμπόδια και παγίδες του εχθρού. Ο Ιησούς δεν μας κατακρίνει **όταν πέφτουμε**, αλλά μας κατακρίνει **όταν μένουμε πεσμένοι** και δεν σηκωνόμαστε για να συνεχίσουμε τον πνευματικό μας αγώνα. Η ζωή των αγίων του Κυρίου είναι ένας συνεχής αγώνας, πέφτουν και σηκώνονται, ξανά πέφτουν και πάλι σηκώνονται, πάλι πέφτουν και πάλι σηκώνονται και κάθε φορά τα πεσίματα είναι λιγότερα και **η αγιότητά τους αρχίζει να αυξάνει**, αρχίζουν δηλαδή να "ξεχωρίζουν" περισσότερο από τον κόσμο. Κοσμικοί και άγιοι είναι πλέον δύο αταίριαστοι συγκάτοικοι στον ίδιο πλανήτη, είναι το φως και το σκοτάδι, που και τα δύο ποτέ δεν μπορούν να είναι μαζί.

Ο πιστός βαδίζει προς την αγιότητα και την τελειότητα, κατά τον Λόγο του ίδιου του Θεού, ο οποίος είπε ***«άγιοι γίνεσθε, διότι Εγώ είμαι άγιος»*** (Α' Πέτρου Α/**1**:16 -**Βλ**.Λευιτικό ΙΑ/**11**:44, ΙΘ/**19**:2, Κ/**20**:7). Εδώ ο Θεός βάζει έναν τέλειο **κανόνα αγιότητας**, που οι ατελείς άνθρωποι είναι αδύνατον να ανταποκριθούν. Εφόσον όμως έχουμε δεχτεί τη θυσία του Υιού Του και εφόσον μένουμε με υποταγή στον άγιο Λόγο Του, μας δέχεται όπως είμαστε, μας λογαριάζει δικαιωμένους και μας δέχεται μέσα στο θρόνο Του.

Όταν ο πιστός ζει την άγια ζωή, ξεχωρισμένος από τον κόσμο, αυτό πρέπει να το δείχνει και με τα λόγια του και με τις πρά-

ξεις του. Για παράδειγμα, η Αγία Γραφή μας προτρέπει να απέχουμε από ανηθικότητες, αυτό σημαίνει ότι εμείς θα πρέπει να έχουμε υψώσει σημαία κατά της ανηθικότητας και της διαφθοράς και ο κόσμος στο πρόσωπό μας να βλέπει την αγιότητα του Κυρίου**:** ***«Επειδή τούτο είναι το θέλημα του Θεού,*** **ο αγιασμός σας,** ***να απέχετε από της ΠΟΡΝΕΙΑΣ, να εξεύρει έκαστος από εσάς να κρατεί το εαυτού σκεύος*** **εις αγιασμόν και τιμήν,** ***ουχί εις πάθος επιθυμίας καθώς και τα έθνη τα ΜΗ ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑ τον Θεόν....»*** (Α' Θεσσαλονικείς Δ/4:3-5).

Ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού, δεν κρύβει, αλλά φανερώνει τα λάθη των αγίων Του (ανδρών και γυναικών), γιατί ο Θεός είναι άγιος και η αγιότητά Του δεν μπορεί να συμβιβαστεί με την αμαρτία. Περιπτώσεις μέσα στην Γραφή έχουμε πολλές**:**

- **Δεν κρύβει** τη συνωμοσία της **Ρεβέκκας** με το γιο της Ιακώβ να εξαπατήσουν και τον Ισαάκ και τον Ησαύ.

- **Δεν κρύβει** την ανυπακοή του **Μωυσή,** που ήταν ο κεχρισμένος του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη, όταν ο Θεός του είπε να κτυπήσει μια φορά το βράχο της Μεριβά Καδης και αυτός κτύπησε δύο φορές, με αποτέλεσμα ο Θεός να μην του επιτρέψει να μπει στη Γη της Επαγγελίας.

- **Δεν κρύβει** την αμαρτία του **λαού Ισραήλ** που έπεσε στην ειδωλο**λατρεία**, όταν έφτιαξαν ένα χρυσό μοσχάρι για να το λατρεύουν σαν θεό τους.

- **Δεν κρύβει** την αμαρτία του **Δαβίδ**, που για τον Θεό ήταν **«ο άνδρας κατά την καρδία Του»,** αλλά όταν μοίχευσε με την Βηθσεβά, στέλνοντας τον άνδρα της Ουρία στην πρώτη γραμμή της μάχης για να σκοτωθεί, ο Θεός με τον προφήτη Νάθαν τον έλεγξε για την αμαρτία του.

- **Δεν κρύβει την εγκατάλειψη** του Ιησού από τους μαθητές Του και την υπερήφανη καρδιά του **Πέτρου**, που είπε ***«εγώ Κύριε θα σε ακολουθήσω στη φυλακή και στο θάνατο»***, αλλά σε λίγο τον αρνήθηκε ακόμα μπροστά και σε μια απλή δούλη (Λουκάς ΚΒ/**22:**33-34, 60-61)**.**

- **Δεν κρύβει** τη φιλαργυρία και την υποκρισία του Ανανία και της Σαπφείρας, που θέλησαν να εξαπάτησαν τους απόστολους, με την προσφορά των χρημάτων στα κοινά ταμεία.

- **Δεν κρύβει** το **περιστατικό πορνείας** που συνέβηκε μέσα στην εκκλησία της Κορίνθου, όπου ένας πιστός είχε ερωτικές σχέσεις με τη μητριά του, τη γυναίκα του πατέρα του.

- **Δεν κρύβει** που οι πιστοί της εκκλησίας της Κορίνθου είχαν χωριστεί σε **τέσσερεις φατρίες** και υπήρχαν μεταξύ του διαμάχες και αντιδικίες και αυτό ήταν σκάνδαλο για τη μαρτυρία του ονόματος του Ιησού.

- **Δεν κρύβει** όλα τα **έργα της σάρκας** που είχαν **οι άγιοι** στις διάφορες εκκλησίες που ο Παύλος είχε ιδρύσει και γι' αυτό τους ελέγχει με δριμύτητα και τους δείχνει ότι πρέπει να καθαρίζουν τους εαυτούς τους από κάθε μολυσμό σάρκας και πνεύματος**.**

Ο Θεός είναι άγιος και θέλει ο λαός Του, η εκκλησία, να έχει καθαρότητα και αγιότητα. Στο γάμο του νυμφίου Ιησού η νύμφη εκκλησία θα βρεθεί με νυφικό που θα έχει εκθαμβωτική λαμπρότητα, δεν θα υπάρχει επάνω του καμιά κηλίδα αμαρτίας. **Γι' αυτό ο Κύριος Ιησούς στους τελευταίους καιρούς χρίει τα παιδιά Του με μια ευλογημένη διακονία, που είναι να απελευθερώσουν τους αιχμαλώτους από τα δεσμά του Διαβόλου.** Οι ζώντες άγιοι, άνδρες και γυναίκες, φιλοξενούν μέσα τους πνεύματα που τους καταδυναστεύουν, όπως πνεύματα φιλονικίας, εγωισμού, υπερηφάνειας, απείθειας, θυμού, οργής, σαπρού λόγου, πορνείας, κλπ, κλπ.. Πρέπει ο λαός του Θεού να ταπεινωθεί ενώπιόν Του και να καθαριστεί, γι' αυτό και η προτροπή του Θεού είναι ***«άγιοι γίνεσθε, διότι εγώ είμαι άγιος»*****.**

Είναι λάθος λοιπόν η εικόνα που έχει σχηματίσει ο άνθρωπος για το ποιος είναι άγιος, μία εικόνα "αγίου", που τον έχει εξιδανικεύσει και τον παρουσιάζει σαν κάτι το "θείο", σαν κάτι που σήμερα δεν μπορεί να συμβαίνει. Η Αγία Γραφή μας φανερώνει ότι ο άγιος άνθρωπος του Θεού, σε όλους τους αιώνες, ζει μέσα

στην κοινωνία και είναι ένας απλός καθημερινός άνθρωπος, όπως και οι άλλοι άνθρωποι, έχει την οικογένειά του, την εργασία του, τις επιδιώξεις του, τα προβλήματά του, τις δυσκολίες του.

Εκείνο που διακρίνει τον "άγιο" του Κυρίου από τους άλλους ανθρώπους είναι ότι χαίρεται να ζει σύμφωνα με το θέλημά του Θεού. **Δεν συμμορφώνεται και δεν ταυτίζεται με το σύστημα του κόσμου, αλλά μεταμορφώνεται κατά την εικόνα Εκείνου που επάνω στο σταυρό πήρε τις δικές του αμαρτίες**. Ο Ιησούς και σήμερα, με τους ζώντες αγίους Του (όχι με τους αποθανόντες αγίους), ενεργεί σημεία και θαύματα και εάν διαβάσουμε τις Πράξεις των Αποστόλων αυτό φαίνεται σε όλες τις σελίδες της, αλλά το βλέπουμε και στην πορεία της εκκλησίας του Χριστού μέσα σε όλους τους αιώνες. Ο άγιος γίνεται το **εύχρηστο σκεύος** που ο Κύριος Ιησούς χρησιμοποιεί για να ενεργεί μέσω αυτού θαύματα και να εκτελέσει τα σχέδιά Του.

Ο κάθε αναγεννημένος πιστός είναι ενώπιον του Θεού "άγιος" και όχι μόνον αυτό, αλλά **το σώμα Του**, όταν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού, γίνεται ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και αυτός ο ναός (το σώμα δηλαδή) είναι ΑΓΙΟΣ**:** ***«...Δεν εξεύρετε ότι*** **είσθε ναός Θεού** ***και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν*** *(μέσα σας)****; Εάν κάποιος φθείρει τον ναόν του Θεού, τούτον θέλει φθείρει ο Θεός· ΔΙΟΤΙ Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΓΙΟΣ,*** **ο οποίος** *(ναός)* **είσθε σεις»** (Α' Κορινθίους Γ/**3**:16-17 **/Βλέπε:** Α' Κορινθίους ς'/**6**:19**,** Α' Κορινθίους ς'/**6**:14-18**,** Εφεσίους Β/2:21-22**,** κλπ). Εδώ έχουμε μία ακόμα διακήρυξη του Λόγου του Θεού ότι ΑΓΙΟΣ είναι ο κάθε άνθρωπος που έχει δεχτεί τη λυτρωτική θυσία του Ιησού και ότι ο ίδιος πλέον είναι ο ΑΓΙΟΣ ναός του Θεού.

Ο αναγεννημένος πιστός, ο άγιος του Θεού, εάν στην πορεία αποκάμει και λυγίσει πνευματικά, **ή** εάν αγαπήσει τον παρόντα κόσμο και στραφεί **"εις τα οπίσω", ή** εάν εκουσίως αρχίζει σιγά - σιγά να συμβιβάζεται και να ταυτίζεται με τον κόσμο, σε σημείο που να αφομοιώνεται και να γίνεται μέρος του συστήματός του, παύει πλέον **να είναι "ξεχωρισμένος" από τον κόσμο** και κατά συνέπεια παύει να είναι και "άγιος" ενώπιον του

Θεού. Για παράδειγμα, η προς Εβραίους επιστολή απευθύνεται σε **"αγίους αδελφούς",** αλλά τους προειδοποιεί να προσέχουν για να μην αναπτύξουν **"πονηρή καρδιά",** η οποία θα τους οδηγήσει μακριά από τον Θεό**:** ***«Προσέχετε, αδελφοί, να μην υπάρχει εις μήδενα από σας*** **πονηρά καρδία απιστίας,** ***ώστε ΝΑ ΑΠΟΣΤΑΤΗΣΕΙ από Θεού ζώντος»*** (Εβραίους Γ/3:12). Για περισσότερες λεπτομέρειες για τον αποστάτη πιστό, σας συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας **"Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ"** (κωδικός 6).

6. ΤΙΤΛΟΙ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

(1) ΚΑΙΝΗ ΚΤΙΣΙΣ: Η πρώτη αποστολική εκκλησία είχε επίγνωση για την αγιότητα των πιστευόντων στον Κύριο Ιησού. Χρονικά η αλλοίωση της έννοιας της λέξης "άγιος" επήλθε από τις αρχές του **4**ου αιώνα και μετά, όπου η εκκλησία συμβιβάστηκε με τον κόσμο και δέχθηκε πλήθος ειδωλολατρικών επιρροών και δοξασιών. Η κοινή διδασκαλία της συμβιβαζόμενης εκκλησίας ήταν ότι ο όρος "άγιος" ανήκει, όχι σε ζώντες πιστούς, αλλά σε ορισμένα πρόσωπα, τα οποία απέθαναν και η εκκλησία τα ανακήρυξε "άγια" εκ των υστέρων, αποδίδοντάς τους και θαυματουργικές ενέργειες.

Εφόσον η διδασκαλία αυτή είναι αντίθετη με τον Λόγο του Θεού, δεν είναι απλά διδασκαλία πλάνης, αλλά είναι **"ανάθεμα",** δηλαδή κατάρα. Ο Παύλος κάνει μια αυστηρή προειδοποίηση για το θέμα αυτό, λέγοντας**:** ***«...Αλλά και εάν ΕΜΕΙΣ*** *(οι απόστολοι)* ***ή ΑΓΓΕΛΟΣ εξ ουρανού σας κηρύττει*** **άλλο ευαγγέλιον** ***παρά εκείνο, το οποίον σας εκηρύξαμεν, ας είναι*** **ανάθεμα...»** (Γαλάτες Α/1:8-9).

Η διδασκαλία της Γραφής είναι πολύ απλή και καθαρή ότι "άγιος" και "κληρονόμος" της βασιλείας του Θεού είναι όποιος με πίστη δέχεται ότι ο Ιησούς Χριστός πήρε τη δική του θέση στο σταυρό και τον καλεί να έρθει στην καρδιά του ως σωτήρας. Τότε αναγεννιέται και γίνεται ενώπιον του Θεού ένα νέο πνευματικό δημιούργημα που "ξεχωρίζει" από τον κόσμο**:** ***«…Όθεν εάν κάποιος είναι εν Χριστώ είναι*** **"καινή κτίσις"** **(αρχ.κείμενο),** ***τα αρχαία παρήλθον, ιδού, τα πάντα έγιναν*** **"καινά"...»** (Β' Κορινθίους Γ/3:17). Ο άνθρωπος που ζούσε μακριά από τον Θεό, που ζούσε μέσα

στην αμαρτία, όταν δέχθηκε τον Ιησού ως δικό του προσωπικό σωτήρα έγινε **"καινή κτίση",** έγινε δηλαδή ένα καινούργιο πνευματικό κτίσμα, με αποτέλεσμα στη ζωή του όλα να γίνουν **"καινά"** (καινούρια) και αυτό ήταν που τον "αγίασε" και τον ξεχώρισε από τον κόσμο. Αυτός είναι ο αληθινά άγιος ενώπιον του Θεού.

(2) **ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ "Παν-ΑΓΙΟΣ;"** Αυτό που θα αναφέρουμε στη συνέχεια είναι πάρα πολύ σοβαρό και εάν κάποιος δεν το εφαρμόζει, με αποτέλεσμα να αθετεί (καταργεί) τον Λόγο του Θεού, επισύρει επάνω του την καταδίκη. Θα πει κάποιος καλοπροαίρετα ότι ***"εγώ μέχρι τώρα έτσι ενεργούσα, γιατί δεν γνώριζα την αλήθεια και δεν μου συνέβη τίποτα!".*** Ακριβώς, επειδή είχες άγνοια, ο Θεός έκανε επάνω σου χάρη και έλεος και μακροθυμούσε γιατί σε αγαπά. Όταν όμως γνωρίσεις την αλήθεια, αλλά δεν την εφαρμόζεις, τότε έρχεται επάνω σου. η κρίση του Θεού. Ποια είναι λοιπόν αυτή αλήθεια που πρέπει να γνωρί-ζει και να εφαρμόζει ο άνθρωπος;

Ο Θεός μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή καλείται απλά **"άγιος".** Ο προφήτης Ησαΐας, όταν είδε σε όραση τον Κύριο να κάθεται μέσα στη δόξα του θρόνου Του, τα Σεραφείμ που ήσαν εκεί, έκραζαν και το ένα προς το άλλο έλεγε *«...**άγιος, άγιος, άγιος** ο Κύριος των δυνάμεων, πάσα η γη είναι πλήρης της δόξης Αυτού...»* (Ησαΐας ς'/6:1-4). Εδώ ο Θεός αποκαλείται "άγιος". Σε καμιά περίπτωση ο Θεός στην Γραφή δεν αναφέρεται ως **"παν-ΑΓΙΟΣ"** ή **"παν-ΑΓΙΩΤΑΤΟΣ",** ενώ είναι πράγματι πάνω από κάθε άλλο δημιούργημά Του μέσα σε όλη Του την κτίση.

Κατά συνέπεια, αφού **ο Θεός είναι ΑΓΙΟΣ** και οι πιστοί Του είναι απλά **ΑΓΙΟΙ,** γι' αυτό και οι άνθρωποι δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να παίρνουν **τίτλους, βαθμούς, διακρίσεις, ή τιμητικές προσφωνήσεις** ανώτερες του Θεού ο οποίος είναι απλά ΑΓΙΟΣ, γιατί αυτό είναι βλασφημία και περιφρόνηση του Θεού, περιφρόνση του δημιουργού του σύμπαντος. Αυτό ακριβώς έκανε και ο Εωσφόρος, ο οποίος πριν αμαρτήσει και ξεπέσει της θέσης του και της εξουσίας του ήταν *«χερούβ κεχρισμένον δια να επισκιάζει»,* ήταν το ανώτερο και τελειότερο αγγελικό δημιούρ-

γημα του Θεού, αλλά μετά όμως θέλησε να γίνει ανώτερος του δημιουργού Του (βλ. Ησαΐας ΙΔ/**14**:12-17, Ιεζεκιήλ ΚΗ/**28**:11-19).

Αυτό κάνουν σήμερα και οι θρησκευτικοί ηγέτες των διαφόρων ομολογιών και δογμάτων, οι οποίοι λαμβάνουν τιμητικές προσφωνήσεις και τίτλους ανώτερους από του ίδιου του Θεού. Μη αρκούμενοι στον απλό όρο **"άγιος",** αρέσκονται να απόκαλούνται **"ΠΑΝ-άγιοι",** ή **"ΠΑΝ-αγιώτατοι",** κλπ. Για να δικαιολογήσουν τη δική τους φιλοδοξία έχουν ονομάσει την **"αγία"** μητέρα του Κυρίου μας Ιησού, την Μαριάμ σε **"ΠΑΝ-αγία"** (αγία των πάντων), έναν τίτλο ανώτερο από τον δημιουργό της και δεν παρέμειναν μόνον εκεί, αλλά προχώρησαν ακόμα περισσότερο δίνοντάς της τίτλους ανώτερους ή ίσους με τον Θεό, όπως **"βασίλισσα των ουρανών"** και **"πλατυτέρα των ουρανών",** εκτοπίζοντας τον μόνο βασιλιά και κυρίαρχο του σύμπαντος από τον θρόνο Του και του έδωσαν **συγκυβερνήτη**, γιατί πίστευαν ότι πιθανόν ο Θεός μόνος Του δεν μπορεί να κυβερνήσει.

Ο Λόγος του Θεού λέγει ότι **μόνον** στον Ιησού ***«δόθηκε ΠΑΣΑ εξουσία εις τον ουρανό και επί γης»*** (Ματθαίος ΚΗ/**28**:18) και σε κανένα άλλον. Τα πάντα είναι κάτω από την εξουσία Του και όταν υποταχθούν στον Ιησού τα πάντα, τότε και Αυτός θα υποταχθεί στον Πατέρα ***«διά να είναι ο Θεός τα πάντα εν πάσιν»*** (Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:28). Ο Ιησούς είναι ο κυβερνήτης της καρδιάς μας, εφόσον του δώσουμε το τιμόνι της ζωής μας και Αυτός μόνον είναι ο μεσίτης μας προς τον Πατέρα Θεό.

Η Μαριάμ, η μητέρα του Ιησού, είναι αυτό που λέγει η Αγία Γραφή και δεν χρειάζεται τους ανθρώπινους τίτλους, έχει τους τίτλους που της έδωσε ο άγγελος όταν την επισκέφτηκε και της είπε**:** ***«Χαίρε, κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου, ευλογημένη συ εν γυναιξί ….Μη φοβού, Μαριάμ, διότι εύρες χάριν παρά τω Θεώ...»*** (βλ. Λουκάς Α/**1**:28-38,42)***.*** Ο άγγελος αποκάλεσε την Μαριάμ **"κεχαριτωμένη"** και **"ευλογημένη ανάμεσα σε όλες τις γυναίκες",** αυτοί είναι οι τίτλοι της και όχι "ΠΑΝ-αγία", ή "βασίλισσα και πλατυτέρα των ουρανών" που της έδωσαν οι άνθρωποι.

Όταν η Μαριάμ επισκέφτηκε την συγγενή της Ελισάβετ,

που ήταν έγκυος στον Ιωάννη τον βαπτιστή, πληρώθηκε με άγιο Πνεύμα και άρχισε μια προσευχή δοξολογίας, όπου αποκάλεσε **το μεν** παιδί που θα γεννούσε **"Θεόν μου και σωτήρα μου"**, **τον δε** εαυτό της **"δούλη Του".** Προσέξτε την προσευχή της Μαριάμ: ***«Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον, και αγαλλίασε το πνεύμα μου*** **εις τον Θεόν τον σωτήρα ΜΟΥ,** ***διότι επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της*** **δούλης** ***Αυτού. Επειδή ιδού, από του νυν θέλουν με ΜΑΚΑΡΙΖΕΙ πάσαι αι γενεαί· διότι έκαμεν εις εμέ μεγαλεία ο δυνατός…»*** (Λουκάς Α/1:46-49)**.** Η Μαριάμ ήταν η αγνή κόρη της Ναζαρέτ, ήταν η "ξεχωριστή" (αγία) μεταξύ των γυναικών που ο Θεός την εξέλεξε για έναν άγιο σκοπό, που ήταν να φέρει στη γη τον Υιό του.

Οι τίτλοι, ούτε μας σώζουν από τις αμαρτίες μας, ούτε και μας κάνουν περισσότερο "άγιους", απλά ικανοποιούν την ανθρώπινη πεσμένη σαρκική φύση και ματαιοδοξία μας. Μόνον η ειλικρινής μετάνοια και πίστη στο λυτρωτικό έργο του Ιησού μας σώζει. Όταν ο άνθρωπος "αγιασθεί", δεν του χρειάζονται πλέον οι τίτλοι, γιατί **αναγνωρίζει** ότι ενώπιον του Θεού είναι ένας ταπεινός και αχρείος δούλος Του, που ο Θεός τον ελέησε και αντί να πεθάνει αυτός, πήρε τη θέση του στο σταυρό ο Υιός Του, ο Ιησούς, ο οποίος είπε στους μαθητές Του: ***«Ούτω και σεις, όταν κάμετε πάντα τα διαταχθέντα εις εσάς, λέγετε ότι*** **δούλοι αχρείοι είμεθα,** ***επειδή εκάμαμεν ό,τι εχρεωστούμεν να κάμωμεν»*** (Λουκάς ΙΖ/17:10). Για περισσότερες λεπτομέρειες, πως ο άνθρωπος σώζεται από τις αμαρτίες του, σας συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας **"ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ"** (κωδικός 24).

(3) ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ: Μέσα στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται πολύ καθαρά ποιοι ήσαν οι τίτλοι των μαθητών και των αποστόλων του Ιησού, οι οποίοι έδωσαν και τη ζωή τους για τη μαρτυρία του ονόματος του Ιησού. Θα αναφέρουμε παρακάτω ενδεικτικά τέσσερις περιπτώσεις**:**

- **Ο ΠΕΤΡΟΣ,** ο εξοχότερος των αποστόλων, το 60 μ.Χ. στην Α' επιστολή του γράφει ***«Πέτρος ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ιησού Χριστού»*** (εδ. Α/1:1). Εδώ απλά αναφέρει τον τίτλο της αποστολής του, αλλά στην Β' επιστολή του, προσθέτει ακόμα έναν τίτλο,

που δείχνει την ταπεινή καρδιά του**:** ***«Συμεών Πέτρος, ΔΟΥΛΟΣ και ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ του Ιησού Χριστού»*** (εδ. Α/**1**:1).

- **Ο ΠΑΥΛΟΣ,** ο απόστολος των εθνών, συστήνεται ως ***«Παύλος ΔΟΥΛΟΣ Ιησού Χριστού»*** (Ρωμαίους Α/**1**:1). Στις δύο επιστολές προς τους Κορίνθιους πιστούς, συστήνεται απλά ως ***«ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ιησού Χριστού»*****.** Το ίδιο κάνει σχεδόν σε όλες τις επιστολές του. Στην επιστολή προς Φιλήμονα γράφει και ποια ήταν η κατάστασή του: ***«Παύλος ΔΕΣΜΙΟΣ Ιησού Χριστού»*** (εδ. Α/**1**:1).

- **Ο ΙΑΚΩΒΟΣ,** γνωστός ως αδελφόθεος και πρώτος ποιμένας της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ, στην ομώνυμη επιστολή του συστήνεται ως ***«Ιάκωβος, ΔΟΥΛΟΣ του Θεού και ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ του Ιησού Χριστού»*** (εδ. Α/**1**:1). Ένας απλός "δούλος" στην υπηρεσία του αναστημένου και ένδοξου Ιησού.

- **Ο ΙΟΥΔΑΣ,** επίσης γνωστός ως αδελφόθεος, στην επιστολή του συστήνεται ως ***«ΔΟΥΛΟΣ Ιησού Χριστού»*** (εδ. Α/**1**:1)**.**

Οι απόστολοι προσπαθούσαν σε κάθε περίπτωση να δείξουν και να πείσουν τους γύρω τους ότι ήσαν και αυτοί απλοί άνθρωποι, όπως και όλοι οι άλλοι γύρω τους, γι' αυτό και δεν δεχόντουσαν καμιά ιδιαίτερη τιμή. Για παράδειγμα, όταν ο εκατόνταρχος Κορνήλιος συνάντησε τον Πέτρο ***«έπεσεν εις τους πόδας αυτού και ΠΡΟΣΕΚΥΝΗΣΕΝ...»*** (Πράξεις Ι'/**10**:25), αλλά ο Πέτρος δεν δέχθηκε αυτή την πράξη του και του είπε ***«σηκώθητι και εγώ αυτός άνθρωπος είμαι»*** (Πράξεις Ι'/**10**:25-27)**.**

(4) **<u>ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΓΕΝΙΚΑ:</u>** Για να μην υπάρχει κενό στο θέμα μας, θα γίνει μια σύντομη παρουσίαση **όλων** των ονομασιών και των τίτλων που αναφέρονται μέσα στον Λόγο του Θεού και που αποδίδονται στους πιστεύοντας στον Ιησού. Για πληρέστερη ενημέρωση, διαβάστε τα εδάφια από την Βίβλο σας**:**

(01) **<u>ΠΙΣΤΟΙ</u>** (Β' Κορινθίους ς΄/**6**:15**,** Α' Τιμόθεου Α/**1**:12, Δ/**4**:12**,** Κολοσσαείς Δ/**4**:9**,** Εβραίους Γ/**3**:5**,** Γ' Ιωάννου εδ.5**,** Αποκάλυψη Β/**2**:10,13**,** κλπ)**.**

(02) **<u>ΑΓΙΟΙ</u>** (Πράξεις Γ/**3**:21, Θ/**9**:13,32,41, Κς΄/**26**:10**,** Ρωμαίους Α/**1**:7, ΙΕ/**15**:25-31**,** Α' Κορινθίους Α/**1**:2**,** Β' Κορινθίους Α/**1**:1**,** Εφεσίους

Α/**1**:1**,** κλπ **- Περίπου 60 φορές αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη**).

(03) **ΜΑΘΗΤΕΣ** (Ματθαίος Ε/**5**:1**,** Λουκάς ΙΔ/**14**:26-27**,** Ιωάννης Κ/**20**:19).

(04) **ΤΕΚΝΑ - ΠΑΙΔΙΑ ΘΕΟΥ** (Ιωάννης Α/**1**:14**,** Ρωμαίους Η/**8**:16**,** Εφεσίους Ε/**5**:1,8**,** Α΄ Ιωάννου Γ/**3**:2,10, Ε/**5**:2**,** κλπ).

(05) **ΔΙΑΚΟΝΟΙ - ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΘΕΟΥ** (Β΄ Κορινθίους ς΄/**6**:4**,** Κολοσσαείς Α/**1**:7, Δ/**4**:7**,** κλπ).

(06) **ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ** (Πράξεις ΙΑ/**11**:26, Κς΄/**26**:28**,** Α΄ Πέτρου Δ/**4**:16).

- *Προσέξτε ιδιαίτερα τις παρακάτω ονομασίες***:**

(07) **ΑΧΡΕΙΟΙ ΔΟΥΛΟΙ** (Λουκάς ΙΖ/**17**:10).

(08) **ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ - ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ** (Πράξεις ΚΔ/**24**:5, 14-17, ΚΗ/**28**:22).

(09) **ΠΛΑΝΟΙ** (Ματθαίος ΚΖ/**27**:63**,** Β' Κορινθίους ς΄/**6**:8**,** Ιωάννης Ζ/**7**:12)

(10) **ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ:** ***«Ούτοι οι άνθρωποι*** (ο Παύλος και ο Σίλας) ***ΤΑΡΑΤΤΟΥΝ την πόλιν ημών ….ότι οι ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΑΝΤΕΣ την οικουμένην, ούτοι ήλθον και εδώ…»*** (Πράξεις Ις΄/**16**:20, ΙΖ/**17**:6).

Αυτές τις ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ και αυτούς τους ΤΙΤΛΟΥΣ είχαν οι πρώτοι ακόλουθοι του Κυρίου Ιησού, που ομαδοποιούνται σε δύο βασικές κατηγορίες**:**

Α) **ΠΙΣΤΟΙ, ΑΓΙΟΙ, ΜΑΘΗΤΕΣ, ΤΕΚΝΑ ΘΕΟΥ, ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΘΕΟΥ και ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ.** Όλοι θέλουν να τους αποκαλούν με κάποια από τις ονομασίες αυτές.

Β) **ΑΧΡΕΙΟΙ ΔΟΥΛΟΙ, ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ, ΠΛΑΝΟΙ και ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ.** Κανένας δεν θέλει να τον αποκαλούν με κάποιον από τους τίτλους αυτούς, γιατί δεν είναι τίτλοι για **«καθώς πρέπει»** και **«αξιοπρεπείς»** ανθρώπους. Κανένας δεν θέλει να του βάζουν τη **ρετσινιά** του «πλάνου», ή του «αιρετικού».

Οι πιστοί ονομάσθηκαν για πρώτη φορά στην Αντιόχεια **«Χριστιανοί»,** μόνο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, χωρίς κοσμητικά επίθετα δίπλα (Χριστιανοί ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ, ή Χριστιανοί ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ, ή Χριστιανοί ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΙ, κλπ). Στις Πράξεις ΙΑ/**11**:25 γράφει**:** ***«Και συνελθόντες εις την εκκλησίαν*** (ο Παύλος και ο Βαρνάβας) ***ένα ολόκληρον έτος,***

***εδίδαξαν πλήθος ικανόν, και πρώτον εις την Αντιόχειαν ονομάσθηκαν οι μαθηταί* Χριστιανοί»**.

Ο απόστολος Πέτρος επίσης λέγει**:** ***«…Διότι μηδείς από εσάς ας μην πάσχει ως φονεύς, ή κλέπτης, ή κακοποιός, ή ως περιεργαζόμενος τα αλλότρια, αλλά εάν (πάσχει) ως* Χριστιανός*, ας μην αισχύνεται»*** (Α΄ Πέτρου Δ/**4**:16). Το ίδιο είπε και ο βασιλιάς Αγρίππας στον Παύλο, όταν αυτός απολογείτο ενώπιόν του: ***«Παρ' ολίγον με πείθεις να γίνω* Χριστιανός»** (Πράξεις Κς΄/**26**:28).

Αυτή την επίσημη ονομασία είχαν λάβει οι πρώτοι πιστοί. Οι άλλοι όμως τους αποκαλούσαν "πλάνους" και "αιρετικούς" και τον μεγαλύτερο πλάνο θεωρούσαν τον ίδιο τον Ιησού**:** ***«Συνήχθησαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι προς τον Πιλάτον λέγοντες, κύριε, ενεθυμήθημεν, ότι εκείνος ο* ΠΛΑΝΟΣ *είπε ενώ ακόμα ζούσε...»*** (Ματθαίος ΚΖ/**27**:3).

Επίσης, όταν Παύλος δικαζόταν από τον Φίληκα, ο ρήτορας Τέρτυλλος είπε**:** ***«Επειδή εύρομεν τον άνθρωπον τούτον ότι είναι ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΣ και ΔΙΕΓΕΙΡΕΙ ΣΤΑΣΙΝ μεταξύ όλων των κατά την οικουμένην Ιουδαίων, και είναι πρωτοστάτης* ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ,** ***ο οποίος και τον ναόν εδοκίμασε να βεβηλώσει…»*** (Πράξεις ΚΔ/**24**:5-6).

Ναι, οι άγιοι του ύψιστου Θεού, οι λυτρωμένοι με το αίμα του Ιησού Χριστού, είναι για την "καθώς πρέπει" κοινωνία παρείσακτοι, κακοποιοί (φθοροποιοί), αιρετικοί, πλάνοι και οπισθοδρομικοί, έτσι αποκαλούν τους **ζώντες αγίους** του Θεού. Το οξύμωρο σχήμα και η υποκρισία είναι ότι, ενώ αποκαλούν πλάνους αυτούς που ακολουθούν τις αλήθειες του Λόγου του Θεού, οι ίδιοι όμως, ανήκοντες σε κάποιο επίσημο θρησκευτικό σύστημα ή δόγμα, οποιαδήποτε ονομασία και εάν έχει (Ορθόδοξοι, Καθολικοί, Διαμαρτυρόμενοι, κλπ), δέχονται πλήθος αντί Βιβλικών δοξασιών **και πολλές φορές το ομολογούν αυτό**, διακηρύττουν ότι είναι οι σωστοί.

7. Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Διακονία σημαίνει **υπηρεσία** και η Καινή Διαθήκη συχνά

κάνει λόγο για τη **"διακονία στους αγίους"** Εάν δεχθούμε υποθετικά την άποψη αυτών που δέχονται και διακηρύττουν ότι **άγιοι** είναι οι αποθανόντες που ανακήρυξε εκ των υστέρων ως **αγίους"** η κατεστημένη εκκλησία, τότε εδώ στη **"**διακονία των αγίων**"** γεννιέται ένα εύλογο ερώτημα, το οποίο είναι**: "Πως μπορούν να υπηρετηθούν άγιοι, που δεν βρίσκονται στη ζωή;"** Οι αποθανόντες άγιοι βρίσκονται μέσα στην ένδοξη παρουσία του Θεού εν Χριστώ Ιησού και δεν χρειάζονται καμιά υπηρεσία από τους κατοικούντες επί της γης. Άρα η διακονία των αγίων αφορά τους πιστούς των τοπικών εκκλησιών, οι οποίοι αντιμετώπιζαν διάφορα προβλήματα (όπως οικονομικά)**:**

- **ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΙΕ/**15**:25-26** *«Τώρα δε υπάγω εις Ιερουσαλήμ, εκπληρών την* **διακονίαν εις τους αγίους.** *Διότι ευηρεστήθησαν η Μακεδονία και Αχαΐα να κάμουν κάποια βοήθειαν εις τους πτωχούς των* **αγίων** *των (κατοικούντων) εις Ιερουσαλήμ»*.

- **Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Ιϛ'/**16**:15-16** *«Σας παρακαλώ δε, αδελφοί· εξεύρετε την οικίαν του Στεφανά, ότι είναι απαρχή της Αχαΐας και αφιέρωσαν εαυτούς εις την* **διακονίαν των αγίων·** *να υποτάσσεσθε και σεις εις τους τοιούτους…»*.

- **Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Η/**8**:4** *«…Παρακαλούντες ημάς μετά πολλής παρακλήσεως να δεχθώμεν την χάριν και την κοινωνίαν* **της διακονίας της εις τους αγίους**».

- **Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Θ/**9**:1,12** *«Διότι περί της* **διακονίας της εις τους αγίους** *περιττόν είναι εις εμέ να σας γράφω .....Διότι η* **διακονία της υπηρεσίας** *ταύτης, ουχί μόνον προσαναπληροί τας στερήσεις των αγίων, αλλά και περισσεύει διά πολλών ευχαριστιών προς τον Θεόν....»*.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01) «Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ», Αλκιβιάδης Τζελέπης (Κωδικός 21).

(02) «ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ» Αλκιβιάδης Τζελέπης (Κωδικός 19).

(03) ……

(04) ……

19 Η ΓΥΝΑΙΚΑ και Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ
η θέση της γυναίκας μέσα στην εκκλησία

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ: ΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Μελετώντας κάποιος τις διάφορες χριστιανικές ομάδες και ομολογίες, θα παρατηρήσει ουσιαστικές διαφορές σε βασικά θέματα που έχουν σχέση με τη γυναίκα, όπως**: Πως** πρέπει η εκκλησία να αντιμετωπίζει την πιστή γυναίκα**; Πως** πρέπει να εμφανίζεται και γενικά να καλλωπίζεται η γυναίκα**; Ποια** είναι η θέση της μέσα στο σώμα της εκκλησίας**; Ποια** πρέπει να είναι η σχέση της με τον άνδρα της, σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού**;** Στα παραπάνω ερωτήματα, καθώς και σε άλλα σχετικά με το θέμα θα αναφερθούμε με συντομία, έχοντας σαν γνώμονα τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, ώστε να δοθούν σωστές απαντήσεις.

Θα ήθελα όμως να κάνω μια απαραίτητη διευκρίνιση: **Όλες οι υπάρχουσες απόψεις και διδασκαλίες των διαφόρων χριστιανικών κινήσεων για το θέμα της γυναίκας διδάσκονται ότι "στηρίζονται" μέσα στην Βίβλο**, έστω και αν μεταξύ τους παρουσιάζονται φαινομενικά ή ουσιαστικά ότι είναι αντικρουόμενες. Αυτό σημαίνει ότι χρειάζεται ο αποκαλυπτικός λόγος, ώστε να γνωρίζουμε ποια άποψη είναι αξιόπιστη. Για να αποφύγουμε λοιπόν τις λάθος ερμηνείες, θα πρέπει με καρδιά ταπεινή να ζητούμε από τον Κύριο Ιησού να μας δίνει αποκάλυψη της αλήθειας και η **«αλήθεια θα φέρει την πραγματική ελευθερία»** μέσα στο άγιο σώμα της εκκλησίας του Ιησού Χριστού.

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι ο αναγεννημένος πιστός είναι ένας μάχιμος στρατιώτης του Ιησού Χριστού και στον πνευματικό πόλεμο βρίσκεται στις πρώτες γραμμές της μάχης. Όταν διαφωνεί με τον αδελφό του και τον μάχεται **χάνει πνευματικές νίκες** και το έδαφος που έχει κερδίσει το παραδίδει πάλι στον εχθρό της ψυχής. Σαν σώμα του Ιησού πρέπει να προχωρούμε με ενότητα και με δεσμούς αγάπης, έστω και αν μεταξύ μας ***«φρονούμε άλλως πως»,*** εάν δηλαδή έχουμε διαφορετι-

κές απόψεις σε επί μέρους διδασκαλίες της Αγίας Γραφής. Εάν το κάνουμε αυτό, τότε θα κυριεύσουμε τις πύλες του εχθρού και η νίκη μας θα είναι περίτρανη. Με αυτή την αρχή θα αναφερθούμε στη συνέχεια ποια είναι η θέση της γυναίκας μέσα στο σώμα του Χριστού.

2. Η ΕΥΠΡΕΠΗΣ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Στο Δευτερονόμιο ΚΒ/**22**:5 γράφει**:** ***«Η γυνή δεν θέλει φορέσει το ανήκον εις άνδρα, ουδέ ο ανήρ θέλει ενδυθεί στολήν γυναικός· επειδή πάντες οι πράττοντες ούτως είναι ΒΔΕΛΥΓΜΑ εις Κύριον τον*** **Θεόν** ***σου».*** Το αρχαίο κείμενο των Εβδομήκοντα (Ο΄) έχει κάποια διαφοροποίηση και αναφέρει τα εξής**: «...Ουκ έσται ΣΚΕΥΗ ανδρός επί γυναικί, ουδέ μη ενδύσηται ανήρ στολήν γυναικείαν ότι βδέλυγμα Κυρίω τω Θεώ σου εστίν ΠΑΣ ποιών ταύτα».** Εδώ, δεν αναφέρεται **"**η γυναίκα να μη φορέσει αυτό που ανήκει στον άνδρα", αλλά "να μην υπάρχουν ΣΚΕΥΗ του άνδρα επάνω στη γυναίκα". Ο Θεός, τον οποίο λατρεύουμε και υψώνουμε, είναι Θεός τάξης και ομορφιάς και ευαρεστείται τα παιδιά Του να ακολουθούν τις γραμμές της τελειότητάς Του και της αγιότητάς Του. **Η ενδυμασία της γυναίκας πρέπει να είναι σεμνή, χαριτωμένη και όμορφη** και δεν πρέπει να προκαλεί την αμαρτία.

Υπάρχει και μία σχετική περιγραφή στο βιβλίο του προφήτη Σοφονία που αναφέρεται σε αλλότρια ενδυμασία**:** ***«...Και εις την ημέρα της θυσίας του Κυρίου θέλω εκδικηθεί τους άρχοντας και τα τέκνα του βασιλέως και πάντας τους ενδεδυμένους ενδύματα ΑΛΛΟΤΡΙΑ»*** (Σοφονίας Α/**1**:8). Τα "αλλότρια" ενδύματα είναι τα "ξένα" ενδύματα, αυτά τα οποία δεν ταιριάζουν σε όποιον τα φορεί, άνδρας ή γυναίκα. Κατά το Λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσης του Ι.Σταματάκου **«**αλλότριο**»** είναι **«το ανήκον εις άλλον»** (Λατ. **alienus**)**.** Η όποια ανδρική περιβολή της γυναίκας, καθώς και το αντίθετο, η γυναικεία περιβολή του άνδρα, είναι **βδέλυγμα στον Θεό** σε όποιον χώρο και αν βρίσκονται, στο σπίτι, στη δουλειά, στην εργασία, στη βόλτα, κλπ.

Ο Θεός βλέπει την καρδιά της πιστής γυναίκας (φυσικά και του άνδρα) και δεν θέλει να υπάρχει μέσα της διαστροφή. Όταν η

καρδιά της πιστής γυναίκας είναι ειλικρινής ενώπιον του Θεού και θέλει να είναι ευάρεστη σε Αυτόν, τότε θα έχει και τη θηλυκότητα που χρειάζεται, γιατί η **θηλυκότητα** είναι για τη γυναίκα και η **αρρενωπότητα** είναι για τον άνδρα.

Ο Θεός είναι Θεός τάξης, ομορφιάς και καθαρότητας και δεν θέλει η γυναίκα να παραμελεί τον εαυτό της και να είναι ατημέλητη. Αντίθετα, πρέπει να είναι πάντοτε **καθαρή και καλοντυμένη, ευχάριστη και χαριτωμένη,** για να μην προσβάλλεται ο Κύριος, γιατί το σώμα της είναι "ναός", κατοικητήριο του Θεού. Παρουσιάζεται πολλές φορές το άσχημο φαινόμενο, πιστές γυναίκες, λόγω υπερβολικής σεμνοτυφίας, να είναι κακόγουστα ντυμένες, να μη γελούν και να παρουσιάζουν πάντοτε ένα πρόσωπο σκυθρωπό, ή να παραμελούν το σώμα τους και να καταστρέφεται από κακή διατροφή, ή από λαιμαργία και έτσι να γίνονται παραδείγματα προς αποφυγή. Κανένας δεν θα ήθελε να ακολουθήσει τον Ιησού και μετά να παρουσιάζει μια τέτοια θλιβερή εικόνα. **Αυτή η νοοτροπία είναι αποτέλεσμα απάτης του Διαβόλου και των πονηρών του δυνάμεων**.

Δεν είναι αυτή η διδασκαλία της Βίβλου για την πιστή γυναίκα. Όλοι οι πιστοί, γυναίκες και άνδρες, είναι πνευματικά διαμάντια που ακτινοβολούν γύρω τους την ωραιότητα και την ομορφιά του δημιουργού τους και αυτό φαίνεται, τόσο στον **εσωτερικό άνθρωπο** (στο πνεύμα και στην ψυχή μας), όσο και στον **εξωτερικό άνθρωπο**, που είναι το σώμα μας.

Ο Ιησούς δεν τριγυρνούσε ξυπόλυτος και κακοντυμένος, κηρύττοντας το ευαγγέλιο, όπως πιθανόν να παρουσιάζεται σε κάποιες κινηματογραφικές ταινίες. Αντίθετα, στην Αγία Γραφή διαβάζουμε ότι ο χιτώνας που φορούσε όταν Τον συνέλαβαν στον κήπο της Γεθσημανής ήταν **«άραφος και υφαντός»**, δηλαδή μεγάλης αξίας, γι' αυτό και οι Ρωμαίοι στρατιώτες για να μην τον καταστρέψουν, τον έβαλαν σε κλήρο ποιος θα τον έπαιρνε (βλ. Ιωάννης ΙΘ/**19:**23-25**,** Ψαλμός ΚΒ/**22:**18). Για περισσότερες λεπτομέρειες στο θέμα αυτό, σας συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας **"ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ"** (κωδικός 44).

Εδώ, όταν αναφερόμαστε στην ανδρική περιβολή της γυναίκας, σε καμιά περίπτωση δεν έχει σχέση με το αν φορά ή όχι η γυναίκα ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ, όπως διδάσκουν με φανατισμό διάφορες χριστιανικές ομάδες και έχουν κάνει τη διδασκαλία αυτή "σημαία" τους. **Η ανδρική και η γυναικεία περιβολή καθορίζεται από τους ηθικούς κανόνες που διέπουν μία κοινωνία στις διάφορες χρονικές περιόδους.** Αυτό που χθες ήταν άπρεπο ή δεν άρμοζε να φορεί ο άνδρας ή η γυναίκα, σήμερα είναι το ηθικά αποδεκτό και σεμνό από την κοινωνία. Σήμερα, που υπάρχει μεγάλη χαλάρωση και πτώση των ηθικών αξιών, που η αμαρτία έχει πλέον νομιμοποιηθεί, θα ήταν θρησκευτικός φανατισμός να ισχυριστούμε ότι το παντελόνι είναι αμαρτία όταν το φορά η γυναίκα. Αντίθετα, είναι πλέον η πιο σεμνή ενδυμασία από τις νέες μόδες και τη νέα αισθητική που έχουν λανσάρουν οι διάφοροι οίκοι μόδας, καθόσον έχουν διαμορφωθεί νέα ηθικά πρότυπα. Φυσικά υπάρχουν και τα γυναικεία παντελόνια που είναι άσεμνα και προκλητικά, αλλά δεν αναφερόμαστε σε αυτή την κατηγορία.

Άρα «το ανήκον ένδυμα εις τον άνδρα και το ανήκον ένδυμα εις την γυναίκα» **ρυθμίζεται από τους ηθικούς νόμους που διέπουν κάθε εποχή μια κοινωνία.** Εάν σήμερα κάποιος κυκλοφορούσε στους δρόμους με ενδυμασία της εποχής του Ιησού, ή με φουστανέλα, θα τον θεωρούσαμε ανόητο και ψυχικά διαταραγμένο. Αυτό σε άλλες εποχές ήταν σεμνό και ηθικό. Εάν μια γυναίκα στη δεκαετία του 60 ή του 70 φορούσε παντελόνι, δεν άρμοζε με την τότε κοινωνική ηθική και αυτό ήταν απαράδεκτο. Σήμερα όμως, **3**η δεκαετία του 21^{ου} αιώνα οι ηθικές αξίες έχουν αλλάξει και έχουν διαμορφώσει νέα δεδομένα και νέα υγιή πρότυπα. Είναι αυτονόητο ότι από τον κανόνα αυτό εξαιρούνται οι κινηματογραφικές, θεατρικές, κλπ παραγωγές, **που αναπαριστούν** γεγονότα άλλων χρονικών περιόδων.

3. ΙΕΖΑΒΕΛ – ΕΣΘΗΡ (2 αντίθετες γυναικείες μορφές)

Ο Θεός έδωσε στην κάθε γυναίκα μια υπέροχη φυσική ομορφιά για να Τον δοξάζει, γιατί ο Θεός είναι **«Θεός ΟΜΟΡΦΙΑΣ και ΩΡΑΙΟΤΗΤΑΣ»,** αλλά δυστυχώς όταν η γυναίκα βρίσκεται έξω

από το θέλημά Του, αυτή την ομορφιά την κρύβει κάτω από την **υπερβολική χρήση** των συγχρόνων μέσων της αισθητικής τέχνης, τα οποία αντί να τα χρησιμοποιεί σαν βοηθητικά μέσα, σύμφωνα με τα ηθικά και κοινωνικά πλαίσια της κάθε εποχής, υπάρχουν περιπτώσεις που στην κυριολεξία «μασκαρεύεται», σαν να θέλει να κρύψει κάποια εσωτερική ενοχή της, **ή** σαν να πρόκειται να παρευρεθεί σε κάποια πνευματιστική συγκέντρωση, **ή** σαν να επιδιώκει να **«ΓΟΗΤΕΥΕΙ»**, κάτι που αυστηρά το καταδικάζει η Βίβλος (βλ. Ψαλμός ΝΗ/**58:**4-5, Ιερεμίας Η/**8:**17, κλπ)**.**

Θα αναφερθούμε σε 2 γυναίκες της Βίβλου, που ήταν βασίλισσες και οι οποίες χρησιμοποίησαν τον καλλωπισμό του σώματος για διαφορετικούς λόγους. Πρόκειται για την Ιεζάβελ και την Εσθήρ, όπου η πρώτη έγινε παράδειγμα προς αποφυγή και η δεύτερη έγινε παράδειγμα προς μίμηση.

ΙΕΖΑΒΕΛ: Η βασίλισσα **Ιεζάβελ** ήταν αυτή που εισήγαγε επίσημα την ειδωλο**λατρεία** μέσα στο λαό Ισραήλ. Όταν πήγε έναντίον της ο Ιηού για να την θανατώσει για τα βδελύγματά που είχε διαπράξει ενώπιον του Θεού, αυτή βάφτηκε προκλητικά και καλλωπίστηκε για να τον σαγηνεύσει, μία ενέργεια που προφανώς την είχε κάνει και άλλες φορές στο παρελθόν και είχε αποτέλεσμα**:** ***«Και ακούσασα η Ιεζάβελ ΕΒΑΨΕΝ τους οφθαλμούς αυτής, και ΕΚΑΛΛΩΠΙΣΕ την κεφαλήν αυτής…»*** (βλ. Β΄ Βασιλέων Θ/**9**:30-36). Αυτή τη φορά όμως απέτυχε του σκοπού της. Εδώ η Βίβλος δεν αναφέρει ότι ήταν αμαρτία ο καλλωπισμός της Ιεζάβελ, αλλά αμαρτία ήταν **ο λόγος** για τον οποίο έγινε, που ήταν να σαγηνεύσει και να προκαλέσει ερωτικά τον στρατηγό Ιηού, κάτι που στη σημερινή εποχή γίνεται καθ' υπερβολήν. Οι γυναίκες αντί να περιποιούνται τον εαυτό τους, για τη δόξα του Κυρίου Ιησού, **το κάνουν για να προκαλούν το αντίθετο φύλλο**. Είναι και εδώ αυτονόητο ότι δεν γενικεύεται το θέμα, πάντοτε στον κάθε κανόνα υπάρχουν και οι εξαιρέσεις.

ΕΣΘΗΡ: Μία άλλη βασίλισσα, η **Εσθήρ,** περιποιόταν και αρωμάτιζε τον εαυτό της για δώδεκα συνεχείς μήνες προκειμένου να αρέσει στον μέλλοντα σύζυγό της Ασσουήρη, βασιλιά της

Περσίας. Αναφέρει η Βίβλος**:** ***«…Ότε δε έφθανεν η σειρά εκάστου κορασίου διά να εισέλθει προς τον βασιλέα Ασσουήρην, αφού ήθελε σταθεί ΔΩΔΕΚΑ μήνας κατά το ήθος των γυναικών, διότι ούτω συνεπληρούντο αι ημέραι του καθαρισμού αυτών, ΕΞ ΜΗΝΑΣ περιηλείφοντο με έλαιον σμύρνινον, και ΕΞ ΜΗΝΑΣ με αρώματα και με άλλα καθαριστικά των γυναικών»*** (Εσθήρ Β/**2:**12-17)**.**

ΙΕΖΑΒΕΛ και ΕΣΘΗΡ, δύο βασίλισσες που καλλώπιζαν τον εαυτό τους για εντελώς αντίθετους λόγους**: Η πρώτη** για να υπηρετήσει την αμαρτία και το κακό και **η δεύτερη** για να αρέσει στον κύριό της, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, τον οποίο υπηρετούσε πιστά και έγινε μετά η αιτία να σωθεί ο λαός της, ο Ισραήλ, από μεγάλο αφανισμό που ετοίμαζε ο στρατηγός Αμάν.

Κατά συνέπεια, δεν είναι αντίθετο από τον Λόγο του Θεού, μία γυναίκα **να περιποιείται** τον εαυτό της, χρησιμοποιώντας αρώματα, κρέμες, κλπ, ή βάφοντας τα μαλλιά της, ή **να εξασκεί** το επάγγελμα της αισθητικού και πολλών άλλων σχετικών. **Εκείνο που βδελύσσεται ο Κύριος είναι τα κίνητρα και ο σκοπός που έχει η γυναίκα με τις ενέργειες αυτές.** Το σώμα μας είναι ο (χρισμένος) «οίκος» του Θεού και όχι απλώς πρέπει, αλλά επιβάλλεται να το φροντίζουμε, ώστε η καθαρότητα και η ευωδία του σώματός μας, να αντανακλά και την πνευματική μας καθαρότητα, γιατί είμαστε ***«ευωδία Χριστού»*** (Β΄ Κορινθίους Β/**2:**15)**.**

Υπάρχει και ο αντίλογος ότι δεν πρέπει η πιστή γυναίκα να βάφει τα μαλλιά της ή να καλλωπίζεται κατά το πρότυπο των γυναικών του κόσμου, **γιατί κρύβει αυτό που ο Θεός της έδωσε** και έτσι δεν δείχνει τον πραγματικό της εαυτό της. Σύμφωνα με την άποψη αυτή, η γυναίκα πρέπει να είναι κακόγουστα ντυμένη, ατημέλητη στην εμφάνιση και να δείχνει για λόγους σεμνοτυφίας ένα πρόωρο γερασμένο πρόσωπο. Έτσι όμως χάνει αυτό που Θεός της έδωσε, να χάνει τη θηλυκότητά της, δηλαδή **να παύει να είναι "γυναίκα".** Ήδη παραπάνω αναφερθήκαμε, γιατί και πως πρέπει να καλλωπίζεται και ποια πρέπει να είναι τα κίνητρά της, αλλά και στη συνέχεια θα αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες.

4. Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Μέσα στην Βίβλο διαβάζουμε τις ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ που μια **πιστή γυναίκα** πρέπει να γνωρίζει και να εφαρμόζει, ώστε να γίνεται παράδειγμα προς μίμηση της ταπεινότητας της Εσθήρ και παράδειγμα προς αποφυγή της ακολασίας της Ιεζάβελ. Η Βίβλος δεν καταδικάζει τον **εξωτερικό στολισμό**, αλλά δείχνει την υπεροχή του **εσωτερικού στολισμού,** χωρίς του οποίου ο εξωτερικός είναι μάταιος και αποβαίνει προς καταστροφή. Το αρεστό ενώπιον του Θεού είναι η γυναίκα να τα συνδυάζει και τα δύο, την εσωτερική ομορφιά ψυχής και πνεύματος και την εξωτερική ομορφιά και ωραιότητα**.**

Μελετώντας τον Λόγο του Θεού διακρίνουμε ότι υπάρχουν πολλά **είδη στολισμού** για μια πιστή γυναίκα, αλλά ξεχωρίζουν **5** είδη, τα οποία όταν συνυπάρχουν κάνουν τη διαφορά μεταξύ μιας ***αναγεννημένης γυναίκας,*** η οποία έχει προσωπική σχέση με τον Ιησού και μιας ***κοσμικής γυναίκας,*** που ζει μέσα στην αμαρτία, μακριά από τις αλήθειες της Αγίας Γραφής. Τα είδη αυτά είναι**:**

(α) Ο εξωτερικός στολισμός του σώματος.

(β) Ο εσωτερικός στολισμός του ΚΡΥΠΤΟΥ ανθρώπου.

(γ) Ο στολισμός της ΥΠΟΤΑΓΗΣ της γυναίκας στον άνδρα.

(δ) Ο στολισμός της καρδιάς με ΑΓΑΘΑ ΕΡΓΑ.

(ε) Ο στολισμός της καρδιάς με τον ΚΑΛΟ ΛΟΓΟ.

Ο Λόγος του Θεού συχνά αναφέρεται στην εσωτερική ομορφιά της γυναίκας, κάνοντας αντιπαραβολή με την εξωτερική της ομορφιά. Ο Παύλος στην Α΄ Τιμόθεου Β/**2**:9-10 και ο Πέτρος στην Α΄ επιστολή Γ/**3**:3-4, αναφέρονται στο θέμα αυτό, χωρίς όμως να απαγορεύουν ή να διδάσκουν τη γυναίκα να μην καλλωπίζεται, αυτό είναι λάθος όσοι το διδάσκουν. Οι δύο κορυφαίοι απόστολοι δείχνουν τη ανωτερότητα και το ψυχικό μεγαλείο της εσωτερικής ομορφιάς, καθόσον η εξωτερική ομορφιά από μόνη της (χωρίς την εσωτερική ομορφιά), είναι ματαιότητα, είναι άκαρπη, δεν οδηγεί τη γυναίκα να είναι **η δόξα του άνδρα**, όπως ο Θεός την έκαμε «απ' αρχής».

(1) **<u>Α΄ ΤΙΜΟΘΕΟΥ Β/</u>**2**<u>:9-10</u>** ***«Ωσαύτως και αι γυναίκες με στολήν σεμνήν, με αιδώ και σωφροσύνην να στολίζουν εαυτάς,*** **<u>ουχί</u>** ***με πλέγματα ή χρυσόν ή μαργαρίτας ή ενδυμασίαν πολυτελή, αλλά το οποίον πρέπει εις γυναίκας επαγγελλομένας θεοσέβειαν, με*** **έργα αγαθά*****».*** Εδώ ο απόστολος Παύλος αναφέρεται και στην **εξωτερική εμφάνιση** της γυναίκας (χτένισμα των μαλλιών, χρυσά και μαργαριταρένια στολίδια, πολυτελή ενδυμασία) και στην **εσωτερική της εμφάνιση** (έργα αγαθά).

(2) **<u>Α΄ ΠΕΤΡΟΥ Γ/</u>**3**<u>:3-5</u>** ***«Των οποίων*** *(γυναικών)* ***ο στολισμός ας είναι*** **<u>ουχί</u>** **ο εξωτερικός,** ***ο*** *(στολισμός)* ***του πλέγματος των τριχών και της περιθέσεως των χρυσίων ή της ενδύσεως των ιματίων, αλλ' ο*** **κρυπτός άνθρωπος** ***της καρδίας, κεκοσμημένος με την αφθαρσίαν του πράου και ησυχίου πνεύματος, το οποίον*** *(πνεύμα)* ***ενώπιον του Θεού είναι πολύτιμον. Διότι ούτω άλλοτε και αι άγιαι γυναίκες αι οποίαι έλπιζον επί τον Θεόν εστόλιζον εαυτάς,*** **υποτασσόμεναι** ***εις τους άνδρας αυτών».***

Εδώ ο απόστολος Πέτρος, όπως και ο Παύλος αναφέρεται και στον **εξωτερικό στολισμό** της γυναίκας (χτένισμα των μαλλιών, περίθεση χρυσών κοσμημάτων και ένδυση των ιματίων) και στον **εσωτερικό της στολισμό** (αφθαρσία του πράου και ησύχιου πνεύματος και ο στολισμός της υποταγής στον άνδρα).

(3) **<u>ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΛΑ/</u>**31**<u>:30</u>** ***«Ψευδής*** *(είναι)* ***η χάρις και μάταιον το κάλλος, η γυνή η φοβουμένη τον Κύριον, αύτη θέλει ΕΠΑΙΝΕΙΣΘΑΙ».*** Η γυναίκα πρέπει να καλλωπίζεται για να αρέσει στον άνδρα της, γιατί είναι η δόξα του άνδρα ***«η δε γυνή είναι δόξα του ανδρός»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:7), είναι αυτή που ομορφαίνει τη ζωή του, που του δίνει χαρά, που του λαμπρύνει τη ζωή σε όλες τις εκδηλώσεις της καθημερινότητας.

(4) **<u>ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΙΒ/</u>**12**<u>:14</u>** ***«Η ενάρετος γυνή είναι στέφανος εις τον άνδρα αυτής· η δε προξενούσα αισχύνην είναι ως σαπρία εις τα οστά αυτού».*** Το **"στεφάνι"** είναι σύμβολο νίκης και όταν η γυναίκα είναι το στεφάνι του άνδρα, αυτό σημαίνει ότι υπάρχει νίκη στον πνευματικό πόλεμο, που ο Διάβολος κάνει εναντίον της γυναίκας και του άνδρα, γιατί θέλει να καταστρέψει στη ζωή τους

αυτό που ο Θεός δημιούργησε μέσα στον κήπο της Εδέμ, θέλει να χάσουν την ομορφιά της ενότητας και της αγάπης και να μετατρέψει το γάμο τους σε σαπίλα στα οστά του άνδρα. Στον φυσικό τομέα, όταν τα οστά του ανθρώπου σαπίζουν, σύμφωνα με την ιατρική επιστήμη δεν υπάρχει πλέον καμιά θεραπεία. Το ίδιο συμβαίνει και στον πνευματικό τομέα, όταν τα πνευματικά οστά σαπίζουν, ο Διάβολος έχει φέρει τη διάλυση της οικογένειας.

(5) **ΤΙΤΟΣ Β/2:3-5** ***«Αι γραίαι ωσαύτως να έχουν τρόπον ιεροπρεπή, μη κατάλαλοι, μη δεδουλωμέναι εις πολλήν οινοποσίαν, να είναι διδάσκαλοι των καλών, διά να νουθετούν τας νέας να είναι φίλανδροι, φιλότεκνοι, σώφρονες, καθαραί, οικοφύλακες, αγαθαί, ευπειθείς εις τους ιδίους αυτών άνδρας, διά να μη βλασφημείται ο λόγος του Θεού».***

Εδώ, ο Παύλος κάνει ειδική μνεία μόνο σε μια συγκεκριμένη κατηγορία μέσα στο σώμα του Χριστού, αναφερόμενος στις ηλικιωμένες γυναίκες, χωρίς όμως να προσωποληπτεί, γιατί οι προτροπές του για άγια ζωή συμπεριλαμβάνει όλο το σώμα της εκκλησίας, καθόσον όλοι οι πιστοί **βρίσκονται κάτω από εξουσία** και πρέπει να υπακούν για να υπάρχει ευλογία στη ζωή τους και να φανερώνεται στους έξω ο στολισμός του εσωτερικού ανθρώπου, προς δόξα του Θεού και για να μη βλασφημείται ο Λόγος του Θεού. **"Βλασφημώ"** σημαίνει "βλάπτω τη φήμη", δηλαδή διαστρεβλώνω ένα γεγονός και το παρουσιάζω τελείως διαφορετικό απ' ότι αυτό είναι στην πραγματικότητα**.**

Ο Παύλος, μιλώντας πως πρέπει να είναι οι ηλικιωμένες αδελφές (γραίαι), αναφέρεται σε **4** χαρακτηριστικά, από τα οποία τα **2** είναι αρνητικά και πρέπει να αποφεύγονται (περιπτώσεις **β΄** & **γ΄**) και τα **2** είναι ευλογημένα και θα πρέπει να επιδιώκουν να υπάρχουν στη ζωή τους (περιπτώσεις **α΄** & **δ΄**)**:**

(α) Να έχουν ***«τρόπο ιεροπρεπή».***

(β) Να μην είναι ***«κατάλαλοι».***

(γ) Να μην είναι ***«δεδουλωμέναι εις πολλήν οινοποσίαν».***

(δ) Να είναι ***«διδάσκαλοι των καλών».***

5. Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Υπάρχουν μεταξύ των πιστών διάφορες απόψεις ως προς την υπηρεσία της γυναίκας μέσα στην εκκλησία, όπως **εάν** πρέπει ή όχι να μιλάει στις συναθροίσεις, **εάν** πρέπει να δίνει τη μαρτυρία της, **εάν** πρέπει να διδάσκει τα παιδιά της και πολλά άλλα, με αποτέλεσμα το μισό σώμα της εκκλησίας του Ιησού, όταν δεν προβαίνει σε αυτές και σε άλλες ενέργειες, **να απομονώνεται,** να βρίσκεται στην αφάνεια και να τηρεί μια παθητική στάση. Αυτή η άποψη στηρίζεται σε παρερμηνεία της Α΄ Κορινθίους ΙΔ/**14**:33-35, όπου λέγει οι γυναίκες να σιωπούν στην εκκλησία. Ο Παύλος στην ίδια επιστολή (ΙΑ/**11**:5) γράφει ότι η γυναίκα μπορεί και **ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ** και **ΝΑ ΠΡΟΦΗΤΕΥΕΙ** μέσα στην εκκλησία. Άρα κάτι άλλο εννοεί ο Παύλος στα παραπάνω εδάφια ΙΔ/**14**:33-35, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Ο Λόγος του Θεού μας φανερώνει ότι η γυναίκα μπορεί να προσφέρει τις υπηρεσίες της στο σώμα της εκκλησίας, μπορεί να λαμβάνει ενεργό μέρος στη συμπροσευχή, να συμμετέχει στη συμμελέτη της εκκλησίας, να προφητεύει εφόσον έχει το χάρισμα της προφητείας (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:5) και γενικά να εξασκεί όλα τα χαρίσματα που της δίνει το Πνεύμα του Θεού. Δεν επιτρέπεται όμως να ασκεί **κυριαρχικά δικαιώματα**, που σε θέση ευθύνης και εξουσίας ανήκουν στον άνδρα και αυτό ισχύει και για την (τοπική της) εκκλησία και για τον άνδρα της. Εάν συμβεί αυτό χαλάει ο τύπος που ο Θεός έχει θέσει**: Ο άνδρας είναι τύπος του ΙΗΣΟΥ και η γυναίκα είναι τύπος της ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,** κατά συνέπεια ο ΙΗΣΟΥΣ (ο άνδρας) είναι η εξουσία της ΝΥΜΦΗΣ (της γυναίκας)**:** ***«Η γυνή ας μανθάνει εν ησυχία μετά πάσης υποταγής· εις γυναίκα όμως δεν συγχωρώ να διδάσκει, μηδέ να αυθεντεύει επί του ανδρός, αλλά να ησυχάζει»*** (Α΄ Τιμόθεου Β/**2**:11-12).

Επειδή στα εδάφια αυτά γίνεται παρερμηνεία, καθόσον δεν υπάρχει **ο αποκαλυπτικός λόγος**, για λεπτομερή ανάλυση και ερμηνεία, συστήνουμε ο ενδιαφερόμενος να ανατρέξει στο **4**ο κεφάλαιο του βιβλίου των εκδόσεών μας **"Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ"** (κωδικός 43). Μια σύντομη απάντηση, θα δώσουμε στη συνέχεια, αναφερόμενοι στην Δεβόρρα

που ήταν κριτής στο λαό Ισραήλ.

Η προφητεία είναι χάρισμα από τον Κύριο και έχει δοθεί όχι μόνο στους άνδρες, αλλά και στις γυναίκες: ***«Πάσα δε γυνή ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΗ ή ΠΡΟΦΗΤΕΥΟΥΣΑ…»*** λέγει η Βίβλος (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:5-6). Επειδή, υπάρχουν χριστιανικές κινήσεις και ομάδες που δεν δέχονται το ΒΑΠΤΙΣΜΑ και τα ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ του αγίου Πνεύματος και δεν πιστεύουν στο **«λαλείν ξένας γλώσσας»** και στο **«προφητεύειν»,** δεν επιδιώκουν για την εκπλήρωση αυτού του εδαφίου μέσα στην τοπική εκκλησία που ανήκουν.

Τα ΕΝΝΕΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ που αναφέρονται στην Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:4-11 είναι για **όλο** το σώμα της εκκλησίας του Ιησού και φυσικά είναι και για τις πιστές γυναίκες. **Τα ΠΕΝΤΕ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ** που αναφέρονται στην Εφεσίους Δ/4:11 είναι **μόνο** για την πνευματική ηγεσία της εκκλησίας. Η διακονία του κηρύγματος και της διδασκαλίας του Λόγου του Θεού κατά βάση έχει ανατεθεί στον άνδρα, που είναι **ο τύπος του Χριστού.** Στη γυναίκα δεν επιτρέπεται να διδάσκει και να διαφεντεύει, να ασκεί δηλαδή εξουσία **επάνω στον άνδρα της**, γιατί αυτός είναι η δοσμένη από τον Θεό δική της κεφαλή (εξουσία) και η προστασία της από τους αγγέλους τους σκότους (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11:**10). \

Όταν λοιπόν ο Παύλος γράφει ***«επί του ανδρός (αυτής)…»,*** δεν αναφέρεται ότι η γυναίκα δεν πρέπει να διδάσκει μέσα στην εκκλησία (όπως διδάσκεται από διάφορες κινήσεις), αλλά αναφέρεται αποκλειστικά **στον δικό της άνδρα**, που είναι η πνευματική της εξουσία και προστασία. Εδάφια, που αφορούν τη γυναίκα και γίνεται παρερμηνεία είναι τα παρακάτω**:**

- **Α΄ ΤΙΜΟΘΕΟΥ Β/**2**:11-12** ***«Η γυνή ας μανθάνει* εν ησυχία *μετά πάσης υποταγής· εις γυναίκα όμως* δεν συγχωρώ *ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΕΙ, μηδέ ΝΑ ΑΥΘΕΝΤΕΥΕΙ επί του ανδρός, α λ λ ά να ησυχάζει».***
- **Α΄ ΤΙΜΟΘΕΟΥ Γ/**3**:11** ***«Αι γυναίκες ωσαύτως σεμναί, ουχί κατάλαλοι, εγκρατείς, πισταί* κατά πάντα*…».***
- **Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΔ/**14**:33-35** ***«Διότι ο Θεός δεν είναι** (Θεός) **ΑΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΣ, αλλά** (είναι Θεός) **ειρήνης. Καθώς εν πάσαις***

ταις εκκλησίαις των αγίων. Αι γυναίκες σας ΑΣ ΣΙΩΠΟΥΝ εις τας εκκλησίας· διότι δεν είναι συγκεχωρημένον εις αυτάς να λαλούν, αλλά ΝΑ ΥΠΟΤΑΣΣΩΝΤΑΙ, καθώς και ο νόμος λέγει. Αλλ' εάν θέλουν να μάθουν κάτι, ας ερωτούν εις τον οίκον τους άνδρας αυτών· διότι αισχρόν είναι εις γυναίκας να λαλούν εις την εκκλησία».

Όταν η Βίβλος αναφέρει **«αι γυναίκες σας ΑΣ ΣΙΩΠΩΣΙΝ εν ταις εκκλησίαις»** δεν αναφέρεται στο γεγονός ότι η γυναίκα δεν πρέπει να συμμετέχει στις διάφορες εκδηλώσεις και διακονίες της εκκλησίας, αλλά αναφέρεται στην **ακαταστασία** που δημιουργείται μέσα στην εκκλησία από τους ψίθυρους και τις απορίες των γυναικών, κάτι που πολύ συχνά έκαναν οι γυναίκες της εποχής εκείνης στην τοπική εκκλησία της Κορίνθου. Για να μη συμβαίνει αυτό, ο Παύλος συμβουλεύει ***«τα ΠΑΝΤΑ να γίνονται ΕΥΣΧΗΜΟΝΩΣ και ΚΑΤΑ ΤΑΞΙΝ»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:40) και ιδιαίτερα όταν γίνονται προφητείες μέσα στην εκκλησία συνιστά ***«ο ένας μετά τον άλλον να προφητεύετε δια να μανθάνουν πάντες»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:31).

Όσες περιπτώσεις γυναικών έχουμε, που ήσαν (και είναι) εργάτες στη διακονία του Λόγου του Θεού, βλέπουμε να ήσαν ταπεινές και υποταγμένες **και** στους άνδρες τους **και** στον τοπικό τους ποιμένα (εφόσον βέβαια και αυτός στέκεται σωστά ενώπιον του Θεού), είχαν το χρίσμα του Θεού και γενικά την καθαρή οδηγία Του για το πώς θα εργαζόντουσαν μέσα στον αγρό Του (π.χ. Κάθριν Κούλμαν, Πάολα Κάσνερ, Δωροθέα Τρούντελ, κλπ).

Ο Παύλος γράφει ότι ***«δεν είναι*** *(πλέον)* ***Ιουδαίος ουδέ Έλλην, δεν είναι δούλος ουδέ ελεύθερος, δεν είναι ΑΡΣΕΝ και ΘΗΛΥ· διότι πάντες σεις είσθε ΕΙΣ*** (ένας) ***εν Χριστώ Ιησού»*** (Γαλάτες Γ/**3**:28). Όλοι μπροστά στον Θεό είμαστε "ΕΝΑΣ", χωρίς διακρίσεις φύλου, κοινωνικής τάξης, χρώματος, κλπ. Στον ουρανό δεν θα υπάρχουν διαχωρισμοί με τα δικά μας κριτήρια, όλοι θα απολαμβάνουν τη δόξα της παρουσίας του Κυρίου Ιησού. **Σαν "αξία" μπροστά στον Κύριο είναι ακριβώς το ίδιο και για τον άνδρα και για τη γυναίκα.** Ο Ιησούς με τη διδασκαλία Του υπήρξε **ο** πρωτο-

πόρος στα δικαιώματα των γυναικών, που σήμερα οι διάφορες φεμινιστικές οργανώσεις αγωνίζονται για την απόκτησή τους.

6. ΔΕΒΟΡΡΑ: Προφήτισσα - Κριτής - Πολεμίστρια

Θα ρωτήσει κάποιος πολύ εύλογα**: «**Η Δεβόρρα ήταν χρισμένη από τον Θεό ως ηγέτιδα του Ισραήλ, που σημαίνει ότι είχε εξουσία επάνω στο λαό Ισραήλ, που αποτελείτο από άνδρες και γυναίκες, αυτό δεν χαλάει τον τύπο που ο Θεός έχει θέσει **"απ' αρχής"** για τον ΑΝΔΡΑ (Ιησούς) και για τη ΓΥΝΑΙΚΑ (εκκλησία)**;»**. Η Γραφή δεν αντιφάσκει, αλλά με αποκαλυπτικό λόγο μας φανερώνει ποια είναι η θέση της γυναίκας μέσα στο σχέδιο του Θεού για την εκκλησία Του, όπως θα δούμε συνοπτικά και στη συνέχεια.

Η Δεβόρρα είχε πολλές ιδιότητες, ήταν προφήτισσα, ηγέτιδα (κριτής), πολεμίστρια και σύζυγος**:** ***«…Και η Δεβόρρα,*** **γυνή προφήτις,** ***γυνή του Λαφιδώθ, αύτη*** **έκρινε τον Ισραήλ** ***κατά τον καιρόν εκείνον. Και αυτή κατώκει υπό τον φοίνικα της Δεβόρρας, μεταξύ Ραμά και Βαιθήλ, εις το όρος Εφραΐμ· και ανέβαινον προς αυτήν οι υιοί Ισραήλ διά να κρίνωνται…»*** (Κριτές Δ/**4**:4-5)**.**

α. ΠΡΟΦΗΤΙΣΣΑ: Με την ιδιότητα αυτή η Δεβόρρα ήταν το στόμα του Θεού προς το λαό Ισραήλ και είχε την πνευματική εξουσία επάνω σε όλο το λαό. Οι προφήτες ασκούσαν πνευματική εξουσία επάνω στο λαό, καθόσον είχαν προσταγές του Θεού, που έπρεπε να εκτελεστούν, γιατί σε αντίθετη περίπτωση θα θέριζαν τα αποτελέσματα της ανυπακοής τους. Μέσα σε ολόκληρη την Γραφή συναντάμε πολλές γυναίκες προφήτισσες.

β. ΗΓΕΤΙΔΑ - ΚΡΙΤΗΣ: Η Δεβόρρα ως κριτής στον Ισραήλ είχε το ανώτατο αξίωμα μέσα στο λαό και **«έκρινε»** τις υποθέσεις του λαού, που σημαίνει ότι ασκούσε κυριαρχική εξουσία, είχε δηλαδή το δικαίωμα του «αυθεντεύειν» επάνω τους και αυτό ήταν κάτι που της το αναγνώριζαν και δεν αμφισβητούσαν την δοσμένη από τον Θεό εξουσία της. Πολλοί δεν δέχονται τη γυναίκα να έχει ουσιαστικό και ενεργό ρόλο μέσα στην εκκλησία και την θέλουν καθηλωμένη και χωρίς χαρίσματα. Εάν αυτό ήταν έτσι, τότε ο Θεός δεν θα έδινε εξουσία σε μια γυναίκα, την Δεβόρρα, για να

κρίνει το λαό Του και να τον οδηγεί σε νίκες και στη δόξα.

Πολλοί που έχουν αυτές τις θέσεις, αδυνατούν να διακρίνουν τη διαφορά ανάμεσα στη «σχέση» με τη «θέση». **Ως προς τη «σχέση» μας** με τον Θεό, άνδρες και γυναίκες είμαστε ίσοι ενώπιόν Του, ο Θεός δεν είναι προσωπολήπτης, ώστε να κάνει διακρίσεις. **Ως προς τη «θέση» μας** όμως είναι να την γνωρίζουμε και να την ακολουθούμε, όπως Αυτός την έχει θέσει «προ καταβολής κόσμου». Πρώτα η ΣΧΕΣΗ μας με τον Θεό, που την αποκτούμε με την *αναγέννηση* και μετά ακολουθεί η ΘΕΣΗ μας, που την αποκτούμε με την *αφιέρωσή μας* και με χαρά υποτασσόμαστε στην ανώτερη πνευματική εξουσία μας.

«Κριτής» σημαίνει αυτός που "κρίνει υποθέσεις", άρα και η Δεβόρρα έκρινε θέματα, υποθέσεις και προβλήματα που απασχολούσαν ανδρες και γυναίκες, ήταν κριτής όλου του λαού.

γ. <u>ΠΟΛΕΜΙΣΤΡΙΑ</u>: Όταν η Δεβόρρα κάλεσε τον Βαράκ και του είπε τι ακριβώς είχε προστάξει ο Θεός, αυτός αναγνωρίζοντας την εξουσία της, ζήτησε την υποστήριξή της, λέγοντάς της: ***«Εάν συ έλθεις μετ' εμού, θέλω υπάγει· αλλ' εάν δεν έλθεις μετ' εμού, δεν θέλω υπάγει»*** (Κριτές Δ/**4**:8)**.** Η Δεβόρρα πήγε μαζί του, για να νιώθει ο Βαράκ ένα στήριγμα, ότι η παρουσία του Θεού ήταν μαζί του, μέσα από τους λόγους της προφήτισσας του Θεού: ***«Και είπεν η Δεβόρρα προς τον Βαράκ, Σηκώθητι· διότι αύτη είναι η ημέρα, κατά την οποίαν ο Κύριος* παρέδωκε *τον Σισάρα* εις την χείρα σου·** ***δεν εξήλθεν ο Κύριος έμπροσθέν σου;»*** (Κριτές Δ/**4**:14).

Η Δεβόρρα ως πολεμίστρια ήταν υποταγμένη κάτω από τον Βαράκ. Ο Θεός εργάζεται και με γυναίκες, αλλά η διακονία τους δεν ήταν να διοικούν και να κατευθύνουν τους άνδρες, δεν ήταν να εξουσιάζουν επάνω στους άνδρες, αλλά να τους «βοηθούν», όπως ο Θεός απ' αρχής έθεσε την Εύα «ομοία και βοηθό» του Αδάμ.

7. <u>ΣΧΕΣΗ ΑΝΔΡΑ και ΓΥΝΑΙΚΑΣ</u>

Στην Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:3 η Βίβλος λέγει: ***«Θέλω δε να εξεύρητε, ότι η <u>κεφαλή</u> παντός ανδρός είναι ο ΧΡΙΣΤΟΣ, <u>κεφαλή</u> δε της γυναικός*** *(είναι)* ***ο ΑΝΗΡ, <u>κεφαλή</u> δε του Χριστού*** *(είναι)* ***ο ΘΕΟΣ».***

Εδώ βλέπουμε ότι ο ΘΕΟΣ είναι εξουσία πάνω από τον Ιησού (ως άνθρωπο βέβαια), ο ΙΗΣΟΥΣ είναι εξουσία πάνω από τον άνδρα και ο ΑΝΔΡΑΣ είναι εξουσία πάνω από τη γυναίκα.

Ο άνδρας έχει εξουσία πάνω στη γυναίκα, γιατί αυτός πρώτος πλάσθηκε, που σημαίνει ότι σαν δημιούργημα του Θεού και σαν ύπαρξη είναι αρχαιότερος από τη γυναίκα**, η οποία πλάσθηκε ΓΙΑ τον άνδρα και ΑΠΟ τον ίδιο τον άνδρα** (βλ. Γένεση Β/**2**:18-25). Σαν ανθρώπινο γένος λοιπόν υπάρχουμε διά μέσου του Ιησού. Ο Θεός μέσα στην πρόθεσή Του και στην παντοδυναμία Του προείδε την «εκκλησία», αλλά ταυτόχρονα προείδε και την αμαρτία μας.

Προείδε όμως πριν από εμάς και το Αρνίον που θα έδινε τον εαυτό Του αντίλυτρο υπέρ πάντων (Α' Πέτρου Α/**1**:20) και με βάση Εκείνον μας έπλασε ***«κατ' εικόνα Του»*** με απώτερο σκοπό Του να γίνουμε και ***«καθ'ομοίωση Του».*** Μέσα λοιπόν από το σχέδιο και την καρδιά του Θεού, ο Ιησούς Χριστός, σαν άνθρωπος, έχει την προτεραιότητα, γιατί **από** Αυτόν και **διά μέσου** Αυτού έχουμε όλοι εμείς την ύπαρξή μας.

Ο ΑΝΔΡΑΣ λοιπόν είναι το πρώτο στοιχείο που δημιουργήθηκε επάνω στον κόσμο, **σαν συνέχεια αυτού που ήδη είχε αρχίσει στην καρδιά του Πατέρα προ καταβολής κόσμου** και στη συνέχεια δημιουργήθηκε η ΓΥΝΑΙΚΑ από την πλευρά του άνδρα και για τον άνδρα ***«..διότι ο Αδάμ πρώτος επλάσθη, έπειτα η Εύα»*** (Α΄ Τιμόθεου Β/**2**:13)**.**

Η γυναίκα είναι δυστυχισμένη όταν δεν υποτάσσεται στον άνδρα της, γιατί φεύγει κάτω από τη νόμιμη εξουσία που της έδωσε ο Κύριος, με αποτέλεσμα να γίνεται εύκολος στόχος του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11:** 10-11). Μια ισορροπημένη γυναίκα δεν θέλει να διοικεί, αλλά είναι ικανοποιημένη με τη συνετή διοίκηση του άνδρα της, εφόσον βέβαια και αυτός μένει κάτω από την εξουσία του Ιησού.

Η Αγία Γραφή διδάσκει η γυναίκα να "υποτάσσεται" στον άνδρα της**:** «***Αι γυναίκες, υποτάσσεσθε εις τους άνδρας σας ως εις τον Κύριον, ΔΙΟΤΙ Ο ΑΝΗΡ ΕΙΝΑΙ ΚΕΦΑΛΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ, καθώς***

και ο Χριστός *(είναι)* ***κεφαλή της εκκλησίας, και αυτός είναι σωτήρ του σώματος. Αλλά*** **καθώς η εκκλησία υποτάσσεται εις τον Χριστόν,** ***ούτω και αι γυναίκες*** *(ας υποτάσσωνται)* **εις τους άνδρας αυτών** ***κατά ΠΑΝΤΑ»*** (Εφεσίους Ε/**5**:22-24).

Όταν η Γραφή αναφέρει "εξουσία" και "υποτάσσεσθε" δεν εννοεί πουθενά την καταναγκαστική, την καταπιεστική ή τη δουλική υποταγή, αλλά το ΣΕΒΑΣΜΟ. **Ενώπιον του Θεού η γυναίκα είναι ΙΣΗ με τον άνδρα** (Γένεση Β/**2**:18**,** Γαλάτες Γ/**3**:28**,** Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:9**,** κλπ), ιεραρχικά διαφέρει από τον άνδρα, δηλαδή διαφέρει ως προς τη θέση ευθύνης και ιεραρχίας, γι' αυτό και πρέπει να του αποδίδει την οφειλόμενη τιμή και σεβασμό και αυτός να την αγαπά και να την περιθάλπει.

Ο ορισμός του "**υποτάσσομαι**" σύμφωνα με το λεξικό της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας του Ι.Σταματάκου σημαίνει "**βάζω κάτι σε τάξη /τακτοποιώ /ορίζω** " (σελ. 85). Άρα η υποταγή της γυναίκας στον άνδρα είναι η σειρά της τάξης που ο Θεός έχει θέσει μέσα στην οικογένεια, κεντρικός άξονας της οποίας είναι ο σύνδεσμος της αγάπης.

Για την ιεραρχική θέση του άνδρα, που είναι δοσμένη από τον Θεό, φαίνεται και από τις ορολογίες που χρησιμοποιεί η Αγία Γραφή για το **γάμο** άνδρα και γυναίκας, οι οποίες στην αρχαία Ελληνική γλώσσα, υποδηλώνουν την ακριβή έννοια των όρων**:**

- **Η ΓΥΝΑΙΚΑ** με το γάμο της **«υπανδρεύεται»,** που σημαίνει <u>λαμβάνει άνδρα</u>. «Υπανδρεύομαι» είναι σύνθετη λέξη, «υπό και ανδρεύομαι», δηλαδή **«<u>υπό</u> τον άνδρα».** Η γυναίκα με το γάμο της τίθεται **υπό** τον άνδρα, τίθεται κάτω από την πνευματική εξουσία και προστασία του άνδρα της. Αυτό έχει θέσει ο Θεός απ' αρχής και αυτό είναι ευλογία για τη γυναίκα και την οικογένειά της**.**

- **Ο ΑΝΔΡΑΣ** με το γάμο **«νυμφεύεται»,** <u>λαμβάνει νύμφη</u>. Ο άνδρας δεν «παντρεύεται», όπως λάθος σήμερα έχει επικρατήσει να χρησιμοποιείται ο όρος. Βέβαια στη σημερινή εποχή που υπάρχει μεγάλη **ηθική διαφθορά και ανηθικότητα,** έχουν νομιμοποιηθεί από τις κυβερνήσεις των διαφόρων κρατών, τόσο οι

γάμοι μεταξύ ανδρών, όσο και τα σύμφωνα συμβίωσης μεταξύ ανδρών, οπότε στην περίπτωση αυτή ισχύει η ρήση ότι «άνδρας υπανδρεύεται άνδρα»**.**

Η γυναίκα οφείλει να "**υποτάσσεται**" **στον άνδρα της με αγάπη και σεβασμό για έξι (6**) βασικούς λόγους, οι οποίοι δεν είναι οι μοναδικοί, αλλά έχουν ομαδοποιηθεί, για να είναι πιο ευχερής η διάκριση**:**

(1) Ο άνδρας είναι **η κεφαλή** της γυναίκας (Εφεσίους Ε/**5**:23)**.**

(2) Ο Αδάμ πρώτος επλάσθη (Α΄ Τιμόθεου Β/**2**:13)**.**

(3) Ο Αδάμ «**δεν ηπατήθη,** αλλά η γυνή» (Α΄ Τιμόθεου Β/**2**:14)**.**

(4) Ο «ανήρ δεν είναι **ΕΚ** της γυναικός» (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:8)**.**

(5) Ο «ανήρ **δεν ΕΚΤΙΣΘΗ** δια την γυναίκα» (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:9)**.**

(6) Επειδή η εκκλησία **υποτάσσεται** στον Ιησού Χριστό (Εφεσίους Ε/**5**:24)**.**

Παρακάτω αναγράφονται περιληπτικά (συνοπτικά), ποιες είναι οι βασικές υποχρεώσεις του άνδρα και ποιες είναι οι υποχρεώσεις της γυναίκας στις μεταξύ τους σχέσεις, που όταν τηρούνται υπάρχει μεγάλη ευλογία στην οικογένεια**:**

- ΟΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΑ -

(α) **<u>Να αποδίδει τιμή στη γυναίκα του</u>** (Α΄ Πέτρου Γ/**3**:7)
«….Οι άνδρες ομοίως, συνοικείτε με τας γυναίκας σας εν φρονήσει,* αποδίδοντες τιμήν *εις το γυναικείον γένος ως εις σκεύος ασθενέστερον, και ως εις συγκληρονόμους της χάριτος της ζωής, διά να μη εμποδίζωνται αι προσευχαί σας».

(β) **<u>Να αγαπά τη γυναίκα του</u>** (Εφεσίους Ε/**5**:25-28)
«Οι άνδρες,* αγαπάτε τας γυναίκάς σας*, καθώς και ο Χριστός ηγάπησε την εκκλησίαν και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ αυτής, <u>διά</u> να αγιάσει αυτήν, καθαρίσας με το λουτρόν του ύδατος διά του λόγου, <u>διά</u> να παραστήσει αυτήν εις εαυτόν ένδοξον εκκλησίαν, μη έχουσαν κηλίδα ή ρυτίδα ή κάτι των τοιούτων, αλλά

διά να είναι αγία και άμωμος. Ούτω χρεωστούν οι άνδρες **να αγαπούν τας εαυτών γυναίκας** *ως τα εαυτών σώματα. Ό-ποιος* **αγαπά την εαυτού γυναίκα,** *εαυτόν αγαπά».*

(γ) Να μην είναι πικρός με αυτήν

«Οι άνδρες, αγαπάτε τας γυναίκας σας και μη είσθε **πικροί** *προς αυτάς»* (Κολοσσαείς Γ/**3**:19).

(δ) Να της αποδίδει την οφειλόμενη εύνοια

«Ο ανήρ ας αποδίδει εις την γυναίκα (αυτού) την οφειλομένην εύνοιαν» (Α΄ Κορινθίους Ζ/**7**:3-5).

- ΟΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ -

(α) Να υποτάσσεται στον άνδρα της

«Ομοίως αι γυναίκες, **υποτάσσεσθε εις τους άνδρας σας***, ώστε και εάν μερικοί απειθούν εις τον λόγον, κερδηθούν άνευ του λόγου διά της διαγωγής των γυναικών»* (Α΄ Πέτρου Γ/**3**:1).

«Αι γυναίκες, **υποτάσσεσθε εις τους άνδρας σας** *ως ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ, διότι ο ανήρ είναι κεφαλή της γυναικός, καθώς και ο Χριστός κεφαλή της εκκλησίας, και αυτός είναι σωτήρ του σώματος»* (Εφεσίους Ε/**5**:22).

(β) Να είναι σεμνή και να επαγγέλλεται θεοσέβεια

«Ωσαύτως και αι γυναίκες με στολήν σεμνήν, με αιδώ και σωφροσύνην να στολίζουν εαυτάς, ουχί με πλέγματα ή χρυσόν ή μαργαρίτας ή ενδυμασίαν πολυτελή, αλλά (να στολίζουν με εκείνο) ***το οποίον πρέπει εις γυναίκας επαγγελλομένας θεοσέβειαν, με έργα αγαθά»*** (Α΄ Τιμόθεου Β/**2**:9-10).

(γ) Να είναι σεμνή, εγκρατής, πιστή και όχι κατάλαλη

«…Αι γυναίκες ωσαύτως σεμναί, ουχί κατάλαλοι, εγκρατείς, πισταί ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΑ» (Α΄ Τιμόθεου Γ/**3**:11).

(δ) Να υποτάσσεται στον άνδρα της *«….ως εν Κυρίω»*

«…Αι γυναίκες, υποτάσσεσθε εις τους άνδρας σας, καθώς πρέπει εν Κυρίω» (Κολοσσαείς Γ/**3**:18).

«…Αι γυναίκες, **υποτάσσεσθε εις τους άνδρας σας** *ως ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ»* (Εφεσίους Ε/**5**:22).

(ε) **<u>Να υποτάσσεται στον άνδρα της</u>** ***«….κατά πάντα»***

«…Αλλά καθώς η εκκλησία υποτάσσεται εις τον Χριστόν, ούτω και αι γυναίκες **ας υποτάσσωνται εις τους άνδρας αυτών** ***ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΑ»*** (Εφεσίους Ε/**5**:24)**.**

(στ) **<u>Να μη διδάσκει</u>** και **<u>να μην αυθεντεύει στον άνδρα της</u>**

«Η γυνή ας μανθάνει εν ησυχία μετά πάσης υποταγής· εις γυναίκα όμως δεν συγχωρώ να διδάσκει, μηδέ να αυθεντεύει επί του ανδρός *(αυτής)****, αλλά να ησυχάζει»*** (Α΄ Τιμόθεου Β/**2**:11-12)**.**

Αναφέρθηκε ότι ο Παύλος εδώ, δεν λέγει η γυναίκα να μη διδάσκει και να μην αυθεντεύει επάνω **σε κάθε** άνδρα και κατ' επέκταση να μη διδάσκει στην εκκλησία, αλλά αναφέρεται για τον δικό της άνδρα, ο οποίος είναι η πνευματική της κεφαλή (εξουσία)**.**

8. <u>ΟΙ ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ</u>

Υπάρχει μία διαστρέβλωση του Λόγου του Θεού από τον Διάβολο, ο οποίος έχει πείσει μία μεγάλη μερίδα ανθρώπων ότι οι **συζυγικές σχέσεις** (ή γαμήλιες σχέσεις, όπως πολλοί τις αποκαλούν) των δύο φύλων είναι αμαρτία και μάλιστα πολύ μεγάλη, ή ότι δεν πρέπει να συνέρχονται σε συγκεκριμένες ημέρες της εβδομάδας (κάθε Τετάρτη και Παρασκευή, καθώς και στις μεγάλες εορτές)**.** Αυτά, όχι μόνο δεν διδάσκονται από την Βίβλο, αλλά αναφέρονται τα εντελώς αντίθετα και μάλιστα με ρητό τρόπο. Ο ίδιος ο Θεός θέσπισε το θεσμό του γάμου μέσα στον κήπο της Εδέμ και έδωσε την ευλογία Του στον Αδάμ και την Εύα να αυξηθούν και να πληθυνθούν (βλ. Γένεση Α/**1**:28, Β/**2**:21-24). Ο ίδιος ο Ιησούς τίμησε με την παρουσία Του την ένωση των δεσμών του γάμου δύο νέων στην πόλη Κανά της Γαλιλαίας, όπου εκεί έκανε και το πρώτο Του θαύμα (βλ. Ιωάννης Β/**2**:1-12)**.**

Εκείνο, που καταδικάζει ο Λόγος του Θεού είναι η παράνομη σχέση δύο ανθρώπων, ενώ η σχέση τους μέσα στα πλαίσια του γάμου είναι η πιο θαυμάσια και η πιο όμορφη εμπειρία που μπορεί να έχουν μεταξύ τους. Δυστυχώς όμως ο άνθρωπος, που του αρέσει να είναι μακριά από τον Θεό και το άγιο θέλημα Του, πήρε αυτό που ο Θεός το έκανε για να εκδηλώνεται η τέλεια αγάπη μεταξύ δύο ανθρώπων και το έκανε μία ευτελή πρά-

ξη χωρίς αξία και το μετέτρεψε σε κάτι το ακάθαρτο.

Όταν η σχέση αυτή απογυμνωθεί από την αμοιβαία αγάπη, το σεβασμό και την ειλικρινή επιθυμία όπως προσφέρει ο ένας στον άλλο την ολοκλήρωση της αγάπης τους και την ομορφιά της ένωσής τους, τότε η σχέση αυτή αποβαίνει απλά μία ζωώδης πράξη, για την οποία η Γραφή αναφέρεται με σαφείς χαρακτηρισμούς. Για περισσότερες λεπτομέρειες σας συστήνουμε να διαβάσετε το **7**ο κεφάλαιο από το βιβλίο των εκδόσεών μας **"Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ"** (κωδικός 43)**.**

Σύμφωνα με την Αγία Γραφή, οι δύο σύζυγοι είναι ελεύθεροι να συνέρχονται μεταξύ τους **όποτε θέλουν** και **όσες φορές θέλουν** και δεν θέτει για το θέμα αυτό καμιά δέσμευση, **ούτε** για το χρόνο, εάν είναι νύχτα ή ημέρα, ή εάν είναι πρωί ή βράδυ, **ούτε** και για ποια ημέρα της εβδομάδας επιτρέπεται ή απαγορεύεται να συνέρχονται, γιατί όλες οι ημέρες ενώπιον του Κυρίου είναι **άγιες** (βλ. Ρωμαίους ΙΔ/**14**:5-6), όπως και ο πιστός άνθρωπος είναι **άγιος** από τη στιγμή που αναγεννήθηκε.

Μόνο σε μια περίπτωση ο Λόγος του Θεού θέτει δέσμευση για το θέμα αυτό, που είναι **όταν και οι δύο σύζυγοι** (όχι ΜΟΝΟΝ ο ένας) αποφασίζουν από κοινού να απέχουν από τις γαμήλιες (συζυγικές) σχέσεις λόγω **ΝΗΣΤΕΙΑΣ** και **ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ:** ***«Μη αποστερείτε αλλήλους, εκτός εάν (είναι) κάτι εκ συμφώνου προς καιρόν, ΔΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΓΙΝΕΣΘΕ εις την ΝΗΣΤΕΙΑΝ και εις την ΠΡΟΣΕΥΧΗΝ· και πάλιν συνέρχεσθε επί το αυτό, διά να μη σας πειράζει ο Σατανάς διά την ακράτειάν σας»*** (Α΄ Κορινθίους Ζ/**7**:5)**.**

Συνεχίζει παρακάτω ο Παύλος και αναφέρει**:** ***«Λέγω δε προς τους*** **αγάμους** ***και προς τας*** **χήρας,** ***καλόν είναι εις αυτούς εάν μείνουν καθώς και εγώ. Αλλ' ΕΑΝ ΔΕΝ ΕΓΚΡΑΤΕΥΩΝΤΑΙ, ας νυμφευθούν· διότι καλύτερον είναι να νυμφευθούν παρά να εξάπτωνται. Εις δε τους*** **νενυμφευμένους** ***παραγγέλλω, ουχί εγώ αλλ' ο Κύριος, να μη χωρισθεί η γυνή από του ανδρός αυτής»*** (Α΄ Κορινθ. Ζ/**7**:8-10)**.**

Ας μην εξαπατά ο Σατανάς το σώμα του Χριστού με ψεύτικες εισηγήσεις και υποβαθμίζεται η σχέση αυτή, που ο Θεός την έδωσε για να φέρει την τέλεια και αρμονική συμβίωση των

δύο ατόμων, άλλωστε αυτό διακηρύττει συνέχεια η Βίβλος, ότι ***«θέλουσιν είσθαι οι ΔΥΟ εις σάρκαν ΜΙΑΝ»*** (βλ. Γένεση Β/**2**:24**,** Ματθαίος ΙΘ/**19**:5**,** Μάρκος Ι΄/**10**:**7**-8**,** Εφεσίους Ε/**5**:28-31**,** κλπ).

9. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Σαν συμπέρασμα, όλων των παραπάνω αναφερθέντων, βλέπουμε ότι ο Διάβολος, εχθρός της οικογένειας και της ευλογημένης ενότητας των μελών της, θέλει στον **πνευματικό τομέα** τη μεν **ΓΥΝΑΙΚΑ** να είναι χωρίς δραστηριότητες, καθηλωμένη σε μια καρέκλα της εκκλησίας, άβουλη και χωρίς ενεργητικότητα, τον δε **ΑΝΔΡΑ** να είναι αυταρχικός, σκληρός και εγωκεντρικός, επειδή αυτός είναι η «εξουσία» και να μη δίνει «λογαριασμό» στη γυναίκα του για ότι κάνει, αλλά γι' αυτόν να είναι η υποδειγματική νοικοκυρά του σπιτιού. Βέβαια, στο **φυσικό τομέα** τα πράγματα σήμερα έχουν πλήρως διαστρεβλωθεί και η γυναίκα είναι πλέον η «εξουσία» της οικογένειας και εφόσον ο άνδρας της δεν συμφωνεί μαζί της, το διαζύγιο είναι η εύκολη λύση και πολύ περισσότερο τώρα που το διαζύγιο εκδίδεται και ηλεκτρονικά, μέσα σε λίγα λεπτά.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΜΩΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ. Ο Ιησούς φέρνει ενότητα, αγάπη, ομόνοια και σεβασμό μέσα στο ζευγάρι και αυτό γίνεται όχι εξαναγκαστικά, αλλά αυτό γίνεται με χαρούμενη καρδιά και με ευγνωμοσύνη γι' Αυτόν που πέθανε στη δική τους θέση.

Ο Ιησούς θέλει τον άνδρα να είναι γεμάτος, όχι με αυταρχισμό και απαιτήσεις, αλλά με αγάπη, θυσία και σοφία, ώστε **να τιμά** τη γυναίκα του, σαν ασθενέστερο σκεύος που είναι. Θέλει τον άνδρα να είναι **ΤΥΠΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** απέναντι στη γυναίκα του, η οποία είναι **ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**. Η εκκλησία διδάσκει τα τέκνα της και τα νουθετεί στην αγάπη του Ιησού. Το ίδιο κάνει και η πιστή γυναίκα στα τέκνα της που ο Κύριος της χάρισε.

Το πνεύμα της αγάπης του Ιησού θέλει τη γυναίκα να υποτάσσεται στον άνδρα της **«ως εν Κυρίω»,** χωρίς να χρειάζεται ο άνδρας της να της το υπενθυμίζει. «Ως εν Κυρίω» σημαίνει ότι στο πρόσωπο του άνδρα της θα βλέπει τον Κύριο Ιησού, κάτι

που σήμερα η πιστή γυναίκα υστερεί κατά πολύ, καθόσον στις πλείστες βιοτικές υποθέσεις πάντα έχει «δίκιο» και σπάνια κάνει λάθος στις απόψεις της και στις επιλογές της.

Ο Ιησούς θέλει επίσης η γυναίκα να υποτάσσεται στην εξουσία της εκκλησίας **που Αυτός έχει θέσει** (και όχι οι άνθρωποι), να μη σφετερίζεται εξουσίες που δεν της ανήκουν και δεν της αρμόζουν και να είναι γεμάτη από πνεύμα ταπεινό, αγάπης και ησυχίας, έτοιμη για κάθε αγαθή ομολογία, όπου και αν βρίσκεται (σπίτι, δουλειά, εκκλησία, κλπ). Πιστεύω ότι ο Κύριος Ιησούς θέλει η γυναίκα να είναι ένα **ενεργό μέλος** του σώματος της εκκλησίας Του και όχι να είναι τυπική και αμέτοχη στη λατρεία, εμποδιζόμενη από πονηρά πνεύματα τυπικισμού, αδράνειας και ψευτοταπεινοφροσύνης.

Η γυναίκα, που πλάσθηκε ***«ομοία και ΒΟΗΘΟΣ προς τον άνδρα»*** (Γένεση Β/**2**:18) πρέπει να συμπληρώνει τον άνδρα της στις ελλείψεις του και να τον στηρίζει με τη μαρτυρία της, με τη γλυκιά αγάπη της και με το σεβασμό της προς αυτόν. Πρέπει στο πρόσωπό του να βλέπει την πνευματική της εξουσία που ο Θεός έχει θέσει επάνω της για τη δική της ασφάλεια**:** ***«Θέλω δε να εξεύρητε, ότι η κεφαλή*** *(εξουσία)* ***παντός ανδρός είναι ο Χριστός, ΚΕΦΑΛΗ δε ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ο ΑΝΗΡ, κεφαλή δε του Χριστού ο Θεός …<u>Διά τούτο</u> η γυνή χρεωστεί*** **να έχει εξουσίαν επί της κεφαλής αυτής** ***διά τους αγγέλους»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:3,10).

Εδώ θα ρωτήσει κάποιος**: «**Για ποιους αγγέλους αναφέρεται ο Λόγος του Θεού, για τους **αγγέλους του Κυρίου** ή για τους **αγγέλους του σκότους;»** Αναφέρεται και στις δύο κατηγορίες των αγγέλων, γιατί όταν η γυναίκα φεύγει κάτω από την εξουσία του άνδρα της, λόγω της ανυπακοής της και της ανταρσίας της, δίνει τόπο στον Διάβολο και στις πονηρές δυνάμεις του για να έχουν εξουσία επάνω της και να την καταδυναστεύουν.

Το ίδιο συμβαίνει και με τους αγγέλους του Κυρίου, που λόγω της αμαρτίας της δεν μπορούν να επέμβουν να την βοηθήσουν και έτσι στερείται τις ευλογίες του Θεού και την προστασία Του, γιατί οι άγγελοι στρατοπεδεύουν **«κύκλω των φοβου-**

μένων τον Θεόν και ελευθερώνει αυτούς» (βλ. Ψαλμός ΛΔ /34: 7) και δεν στρατοπεδεύουν σ' αυτούς που **απειθούν** στον Λόγο του Θεού και εδώ θα πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι ***«η ΑΠΕΙΘΕΙΑ είναι καθώς το αμάρτημα της ΜΑΓΕΙΑΣ»*** (Α' Σαμουήλ ΙΕ/15: 23), που φανερώνει ότι ο Διάβολος έχει μεγάλη εξουσία επάνω στους απειθούντες.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01) **«Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»** Εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" - Αλκιβιάδης Τζελέπης** (Κωδικός **43**).

(02) **«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ;»** Εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" - Αλκιβιάδης Τζελέπης** (Κωδικός **41**).

(03) **«ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ» - Gien Karssen -** Εκδόσεις **"ο ΛΟΓΟΣ".**

(04) **«Η ΒΕΒΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ» - Dr John White -** Εκδόσεις **"το ΑΝΩΓΕΙΟ".**

(05) **«ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ» - Γιώργος Παππάς -** Εκδ. **"ΘΕΡΙΣΜΟΣ".**

(06) **«ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ» - Ginger Gabriel -** Εκδόσεις **"www.xka.gr" /**2006**.**

(07) **«ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΝΔΡΑΣ» - Ginger Gabriel -** Εκδόσεις **"www.xka.gr" /**2006**.**

(08) **«Η ΥΠΑΚΟΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ» - Θεμιστοκλής Κουλούρης (www.exke.gr) mp3**

(09) **«Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ μέσα στο έργο του Θεού» mp3 Δημήτρης Χρηστίδης (www.alithos-anesti.gr).**

(10) **«Η ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ στα σχέδια του Θεού» mp3 Δημήτρης Χρηστίδης (www.alithos-anesti.gr).**

(11) **«ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ» - Σειρά 3 μηνυμάτων – Αυγ. 2019 Δημήτρης Λέκκας (Youtube: ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΘΗΝΩΝ)**

(12) **«Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ σε ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ-ΔΙΑΚΟΝΙΑ-ΖΩΗ» /Σειρά 3 μηνυμάτων - Ιούνιος 2016 /Δ.Λέκκας (Youtube: ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΘΗΝΩΝ)**

(13) **«ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΔΕΒΟΡΡΑ» - Ομιλητής: Αλκιβιάδης Τζελέπης (Youtube: Filadelfos Channel 1 - κωδικός CD 69)**

(14) ……

(15) ……

. . . /// . . .

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 36 - 4

Α΄ έκδοση: 02/2021 - Σελίδες 552

❖ Ένα βιβλίο που αποτελεί **«ΥΜΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ»** για το σημαντικό ρόλο της μέσα στην εκκλησία, στην οικογένεια και στην κοινωνία. Επειδή το θέμα «γυναίκα» από τους αρχαίους χρόνους ήταν ένα αμφιλεγόμενο θέμα που δημιουργούσε αντιπαραθέσεις στο βιβλίο αυτό ασχολούμαστε με όλες τις περιπτώσεις που αναφέρονται μέσα στην Βίβλο και δίνονται απαντήσεις σε πολλά ερωτήματα που απασχολούν κάθε εκζητητή των αληθειών της Αγίας Γραφής.

Στο βιβλίο αυτό, δίνονται απαντήσεις σε θέματα, όπως είναι:

- **Μπορεί μια γυναίκα να κηρύττει, να προσεύχεται ή να προφητεύει;**
- **Ποιες είναι οι διακονίες και οι υπευθυνότητές της μέσα στην εκκλησία;**
- **Ποια είναι η πνευματική της εξουσία, που της δόθηκε από τον Θεό;**
- **Ποια ενδυμασία αρμόζει στη γυναίκα, που επαγγέλλεται θεοσέβεια;**
- **Μπορεί μια χωρισμένη να παντρευτεί ξανά;**
- **Τι αναφέρει η Βίβλος για τις συζυγικές σχέσεις;**
- **Ποιος ο ρόλος της γυναίκας σαν σύζυγος και σαν μητέρα;**

20 ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ και ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ

Το παρόν κεφάλαιο, λόγω της εξαιρετική σημασίας του θέματος με το οποίο ασχολείται, χωρίζεται σε **δύο μέρη**, ώστε το περιεχόμενό του να είναι προσιτό στον τρόπο μελέτης του και ταυτόχρονα να υπάρχει και ο αποκαλυπτικός Λόγος στον πιστό.

- **Μέρος 1ο:**
  «ΤΟ "ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΝ" ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ»
- **Μέρος 2ο:**
  «ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ»

Τα παραπάνω "δύο μέρη" παρουσιάζουν μια θαυμαστή ενότητα και αλληλουχία μεταξύ τους και έχουν άμεση σχέση και με το περιεχόμενο των κεφαλαίων 2, 7, 8, 9 και 21, προς τα οποία θα πρέπει να ανατρέξει ο αναγνώστης, για να αποκτήσει μια σφαιρική άποψη του όλου θέματος**.**

Μέρος ΠΡΩΤΟ
«ΤΟ "ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΝ" ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ»

1. Ο ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ και ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Η Βίβλος, η Αγία Γραφή, χωρίζεται σε **2** μεγάλες κατηγορίες **(1)** στην **Παλαιά Διαθήκη,** η οποία περιλαμβάνει γεγονότα από τη δημιουργία του ανθρώπου μέχρι και την έλευση του Μεσσία Ιησού, και **(2)** στην **Καινή Διαθήκη,** η οποία περιλαμβάνει γεγονότα από τη γέννηση του Ιησού Χριστού μέχρι τη συντέλεια του κόσμου. Κατά βάση, η εξιστόρηση των γεγονότων από τη ζωή του Ιησού, αφορούν την Παλαιά Διαθήκη, καθόσον ο Ιησούς έζησε κάτω από το νόμο του Μωυσή. Η περίοδος της νέας διαθήκης του Θεού με τον άνθρωπο αρχίζει από την ημέρα της Πεντηκοστής και μετά.

Η περίοδος πριν την ανάσταση και την ανάληψη του Ιησού **ή** πιο ακριβέστερα πριν από την ημέρα της Πεντηκοστής (50 ημέρες μετά την ανάσταση του Ιησού) είναι γνωστή ως η **«ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ»** και επειδή ο νόμος του Θεού δόθηκε στο όρος Σινά στον Μωυσή αποκαλείται και περίοδος του **«Μωυσαϊκού νόμου».** Η περίοδος που αρχίζει μετά την Πεντηκοστή και στην οποία βρισκόμαστε εμείς σήμερα (3η δεκαετία του 21ου αιώνα) ονομάζεται **«ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ»,** δηλαδή "περίοδος της χάρης του Θεού" προς τον άνθρωπο που έμπρακτα εκδηλώθηκε με τη θυσία του Υιού Του στον Γολγοθά.

Ανάμεσα στις **2** περιόδους, του **«Νόμου»** και της **«Χάριτος»** (ή **«Χάρης»** στη δημοτική), υπάρχει μια μεγάλη και ουσιώδης διαφορά **στον λατρευτικό χαρακτήρα**, στο πως δηλαδή ο άνθρωπος πλησιάζει τον Θεό και πως η λατρεία του γίνεται ευπρόσδεκτη από τον Θεό. Δεν υπάρχει τίποτα το κοινό ανάμεσα στις **2** οικονομίες και θα το εξηγήσουμε αυτό με λεπτομέρειες, καθόσον το θέμα αυτό είναι ζωτικής σημασίας για την πνευματική πορεία του ανθρώπου και ιδιαίτερα του αναγεννημένου πιστού.

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, όπου εφαρμοζόταν ο Μωυσαϊκός νόμος, μεσίτες μεταξύ Θεού και ανθρώπων **ήταν μόνον οι ΙΕΡΕΙΣ** και κανένας άλλος, προερχόμενοι από τη φυλή του Λευί, κατά την τάξη του Ααρών. Βασική αποστολή τους ήταν να προσφέρουν **θυσίες ζώων** για τις αμαρτίες του λαού Ισραήλ (βλ. Εβραίους Ι΄/**10:**11, Αριθμοί ΚΗ/**28:**3, κλπ.). Ο καθένας, ανάλογα με την οικονομική του ευπορία, προσέφερε για θυσία προς εξιλέωση (κάλυψη) των αμαρτιών του ένα πρόβατο, ή αρνί, ή τρυγόνες ή νεοσσούς, κλπ (βλ. Λευιτικό Ε/**5**:7-11) και κατά τη στιγμή της θυσίας του ζώου έβαζε τα χέρια του επάνω σ' αυτό, στο οποίο "μεταβιβάζονταν" οι αμαρτίες του και στη συνέχεια ο ιερέας έκανε τη θυσία. Μόνον οι ιερείς μπορούσαν να κάνουν **εξιλέωση των αμαρτιών** του κάθε αμαρτωλού και απαγορευόταν αυστηρά από το νόμο του Θεού η ιερατική μεσιτεία από τον υπόλοιπο λαό (Διάβασε: Λευιτικό, κεφάλαια Ε/**5**, ς'/**6** και Ις'/**16**) .

Εκτός από τις παραπάνω θυσίες, που ήταν κάτι το συνηθισμένο στην καθημερινότητα του Εβραίου και αφορούσαν το λαό,

μία φορά το χρόνο, κατά την εορτή του Εξιλασμού, η οποία εορταζόταν την 10η του έβδομου μήνα Τισρί, ο αρχιερέας εισερχόταν μέσα στα **"άγια των αγίων",** για προσφορά υπέρ των αμαρτιών όλου του λαού, αφού πρώτα έκανε προσφορά περί αμαρτίας του **εαυτού του,** γιατί και ο αρχιερέας, ως λειτουργός του Θεού, ενώπιόν Του ήταν ένας αμαρτωλός. Πριν μπει ο αρχιερέας μέσα στα "άγια των αγίων", έβγαζε τα χρυσοποίκιλτα ενδύματα που φορούσε και ντυνόταν απλά, με λινά λευκά ενδύματα. Αφού έμπαινε μέσα, κανείς δεν μπορούσε να δει τις κινήσεις του, **γιατί το βαρύ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ έκλεινε πίσω του.** Για όσους δεν γνωρίζουν τι ήταν το "καταπέτασμα" θα το εξηγήσουμε στο 2ο μέρος του παρόντος κεφαλαίου.

Το μόνο φως που υπήρχε μέσα στα "άγια των αγίων", ήταν αυτό που έδιναν τα αναμμένα κάρβουνα του θυμιατηρίου του αρχιερέα. Εκεί ο αρχιερέας έχυνε δάκρυα για ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ αμαρτίες και για τις αμαρτίες του ΛΑΟΥ του, ραντίζοντας το ιλαστήριο (σκέπασμα) της Κιβωτού της Διαθήκης με το αίμα της θυσίας του ζώου που είχε θυσιαστεί πιο πριν. Όταν ο ραντισμός γινόταν για έβδομη φορά, τότε ο αρχιερέας γινόταν αποδεκτός από τον Θεό και στεκόταν ενώπιόν Του δικαιωμένος.

Αφού ο αρχιερέας έκανε τον εξιλασμό για το λαό, απόβαλλε τα λευκά απλά ενδύματα, τα οποία δεν επρόκειτο ποτέ να χρησιμοποιηθούν ξανά και εξερχόταν ντυμένος με τη λαμπρή χρυσή ενδυμασία του. Βλέποντάς τον ο λαός έτσι ντυμένο, γνώριζε ότι ο Θεός είχε αποδεχτεί τη θυσία του και η αγωνία που είχαν αντικαταστάθηκε με χαρά και ευφροσύνη, γιατί είχε εξασφαλιστεί πλέον για τον χρόνο αυτό, η είσοδος στην παρουσία του Θεού, χάρη στη θυσία αυτή. Αυτό ήταν το διατεταγμένο από τον Θεό τελετουργικό κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, της «οικονομίας του Νόμου».

Εάν κάποιος από το λαό, ήθελε να πλησιάσει απευθείας τον Θεό, **χωρίς τη μεσιτεία των ιερέων**, η κρίση του Θεού ήταν άμεση επάνω του. Παραδείγματα από τον Λόγο του Θεού έχουμε πολλά και θα αναφέρουμε **4** χαρακτηριστικές περιπτώσεις**:**

(α) Όταν ο **Οζά** θέλησε να συγκρατήσει την Κιβωτό της Διαθήκης, που για κάποιο λόγο πήγε να πέσει, ο Θεός τον κτύπησε αμέσως και πέθανε, γιατί μόνο οι ιερείς είχαν το δικαίωμα να την αγγίζουν, γιατί μέσα σε αυτήν ήταν η παρουσία του Θεού.

(β) Όταν ο **βασιλιάς Σαούλ** θέλησε να ενεργήσει το ιερατικό έργο του προφήτη Σαμουήλ και να πλησιάσει τον Θεό απευθείας, προσφέροντας ολοκαύτωμα, δέχτηκε την άμεση αποδοκιμασία του Θεού και απορρίφθηκε από τη βασιλεία του (βλ. Α' Σαμουήλ ΙΓ/**13**:8-14)**.**

(γ) Το ίδιο συνέβηκε και στον **βασιλιά Οζία**, ο οποίος τόλμησε να μπει μέσα στα "άγια" και να προσφέρει θυμίαμα. Ο Θεός τον πάταξε με λέπρα την ίδια στιγμή μπροστά στους ιερείς και την οποία είχε μέχρι το θάνατό του (βλ. Β' Χρονικών Κς'/**26**:16-21)**.**

(δ) Στο βιβλίο των Αριθμών αναφέρεται η περίπτωση 3 νέων, των **Κορέ, Δαθάν και Αβειρών**, οι οποίοι όταν θέλησαν να σφετερισθούν το αρχιερατικό αξίωμα του Μωυσή, η κρίση του Θεού ήταν τρομερή εναντίον τους**:** ***«Και,*** **ΕΣΧΙΣΘΗ** ***το έδαφος το υποκάτω αυτών. Και η γη*** **ΑΝΟΙΞΕ** ***το στόμα αυτής και*** **ΚΑΤΕΠΙΕΝ** ***αυτούς και τους οίκους αυτών και πάντας τους ανθρώπους τους μετά του Κορέ και πάσαν την περιουσίαν αυτών. Και*** **ΚΑΤΕΒΗΣΑΝ** ***αυτοί και πάντα τα αυτών ζώντες εις τον Άδην, και η γη*** **ΕΚΛΕΙΣΘΗ** ***επάνωθεν αυτών· και*** **ΑΦΑΝΙΣΘΗΣΑΝ** ***εκ μέσου της συναγωγής»*** (Αριθμοί Ις΄/**16:**31-33)**.**

2. <u>Η ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΘΥΣΙΩΝ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ</u>

Ενώ ο ίδιος ο Θεός στην περίοδο της οικονομίας της Παλαιάς Διαθήκης είχε διατάξει να γίνονται οι θυσίες των ζώων, για την εξιλέωση των αμαρτιών του λαού Του, διαβάζουμε μέσα στον θεόπνευστο Λόγο Του, στην Καινή Διαθήκη ότι ***«αδύνατον*** *(είναι)* ***αίμα ταύρων και τράγων ΝΑ ΑΦΑΙΡΕΙ αμαρτίας»*** (Εβραίους, κεφ. Ι΄/**10**:4). Δηλαδή, είναι δυνατόν ο Λόγος του Θεού να φάσκει και να αντιφάσκει**;** Τη μία να αναφέρει ότι πρέπει να γίνονται θυσίες ζώων για την κάλυψη των αμαρτιών του ανθρώπου και την άλλη να το ανατρέπει, διευκρινίζοντας ότι όσα ζώα (ταύροι,

τράγοι, κλπ) και να θυσιαστούν, οι αμαρτίες του ανθρώπου εξακολουθούν να παραμένουν**;**

Όχι ο Θεός δεν αντιφάσκει! Με τις θυσίες των ζώων δεν μπορούσε μεν να γίνει **μόνιμη** εξιλέωση των αμαρτιών, αλλά γινόταν **υπενθύμιση** των αμαρτιών αυτών, όπως διευκρινίζει στο προηγούμενο εδάφιο *«αλλ' εν αυταίς γίνεται κατ' ενιαυτόν* **ανάμνησις** *αμαρτιών»*, δηλαδή ***«με τις θυσίες αυτές γίνεται κάθε χρόνο ανάμνηση των αμαρτιών»*** (Εβραίους, κεφ. Ι΄/**10**: 3). Άρα λοιπόν, η υπενθύμιση αυτή, είχε κάποιο ρόλο μέσα στο σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου, το οποίο σχέδιο ο Θεός είχε προετοιμάσει "προ καταβολής κόσμου". Κάτι άλλο λοιπόν, πολύ θαυμαστό, κρυβόταν πίσω από τις θυσίες αυτές**.**

Όλο το λατρευτικό μέρος της Παλαιάς Διαθήκης, όπως **οι θυσίες των ζώων**, που ήταν πάντοτε καθαρά ζώα (γιατί θυσία με ακάθαρτα ζώα δεν ήταν αποδεκτή από τον Κύριο - βλ. Λευιτικό ΙΑ/**11ο**), **η μεσιτεία των ιερέων** και η μοναδική το χρόνο **είσοδος του αρχιερέα** μέσα στα "άγια των αγίων", ήσαν **ΤΥΠΟΙ (ΣΚΙΑ) ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ**, που όταν αυτά θα εκπληρωνόντουσαν, τότε θα έπαυαν πλέον οι τύποι και οι προσφορές. Αυτό πολύ χαρακτηριστικά αναφέρεται στο Θ/**9ο** κεφάλαιο της επιστολής προς Εβραίους (διάβασέ το προσεκτικά)**:**

«11. ***Ελθών δε ο Χριστός*** *(ο)* **αρχιερεύς των ΜΕΛΛΟΝΤΩΝ αγαθών** ***διά της μεγαλυτέρας και τελειοτέρας σκηνής, όχι χειροποιήτου*** *(σκηνής)****, τουτέστιν όχι αυτής της κατασκευής,*** **12. ουδέ δι' αίματος τράγων και μόσχων,** ***αλλά διά του ιδίου Αυτού αίματος εισήλθεν*** **ΑΠΑΞ** ***εις τα άγια, αποκτήσας αιωνίαν λύτρωσιν.***

13. Διότι ***εάν το αίμα των ταύρων και τράγων και η σποδός της δαμάλεως, η οποία ραντίζει τους μεμολυσμένους, αγιάζει προς την καθαρότητα της σαρκός,*** **14. πόσω μάλλον** ***το αίμα του Χριστού, ο οποίος διά του Πνεύματος του αιωνίου προσέφερεν εαυτόν άμωμον εις τον Θεόν, θέλει καθαρίσει την συνείδησίν σας από νεκρών έργων εις το να λατρεύετε τον ζώντα Θεόν;***

15. ***Και διά τούτο*** *(ο Ιησούς)* **είναι μεσίτης διαθήκης καινής,** ***ώστε διά του θανάτου, ο οποίος έγινε προς απολύτρωσιν των παραβά-***

***σεων επί της* πρώτης διαθήκης, *να λάβουν οι κεκλημένοι την επαγγελίαν της αιωνίου κληρονομίας…*».**

Μετά από τα παραπάνω, ερχόμαστε στο κρίσιμο ερώτημα**: «Ποιος λοιπόν είναι ο τυπολογικός συμβολισμός των θυσιών και τι πρέπει εμείς να εφαρμόζουμε σήμερα, στην περίοδο της χάρης;»** Θα αναφέρουμε τους **3** πιο βασικούς συμβολισμούς**:**

(1) **Η ΘΥΣΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ** στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης συμβόλιζε κατά πρώτον **τη μελλοντική θυσία του Ιησού**, του Αρνίου του εσφαγμένου "προ καταβολής κόσμου" (βλ. Εβραίους Θ/**9**:26**,** Αποκάλυψη ΙΓ/**13**:8), η οποία όταν θα γινόταν, τότε θα σταματούσαν όλες οι άλλες θυσίες των ζώων, γιατί έληξε πλέον ο τυπολογικός σκοπός τους, εφόσον ο αναμάρτητος Αμνός θυσιάστηκε **"άπαξ",** μία φορά για πάντα. Ενώ οι άλλες θυσίες ήσαν προσωρινές και επαναλαμβάνονταν κάθε φορά που κάποιος αμάρτανε γιατί δεν μπορούσαν να αφαιρέσουν εντελώς την αμαρτία, το αντίθετο συμβαίνει με τη θυσία του Ιησού Χριστού, που είναι αιώνια και το αποτέλεσμά της είναι διαρκές.

(2) **Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΧΕΡΙΩΝ** του αμαρτήσαντα επάνω στο θυσιαζόμενο ζώο, συμβόλιζε ότι, όποιος πιστέψει και αποδεχτεί τη θυσία του Ιησού Χριστού στο σταυρό του Γολγοθά, ότι ο Ιησούς πέθανε αντί γι' αυτόν, ότι πήρε τη δική του θέση, **τότε όλες οι αμαρτίες του μεταβιβάζονται σε Αυτόν,** τις ρίχνει στα βάθη των θαλασσών και δεν τις θυμάται πια. Στην Παλαιά Διαθήκη, οι αμαρτίες μεταβιβάζονταν στο ζώο, με την επίθεση των χεριών, δια μέσου του επίγειου ιερέα. Στην Καινή Διαθήκη οι αμαρτίες μεταβιβάζονται στον Ιησού με την παράδοση της καρδιάς μας σε Αυτόν και δια μέσου της προσευχής, που γίνεται αποδεκτή από τον ουράνιο αρχιερέα μας.

Ο Λόγος του Θεού μας λέγει**:** ***«...Εάν κάποιος*** *(είναι)* ***εν Χριστώ*** *(είναι)* ***ΝΕΟΝ ΚΤΙΣΜΑ*** **("καινή κτίσις"/**αρχαίο κείμενο**)·** ***τα αρχαία παρήλθον, ιδού, τα πάντα έγιναν ΝΕΑ*** **("καινά"/**αρχαίο**)»** (Β' Κορινθίους Ε/**5**:17). Ο Ιησούς Χριστός «άπαξ» ΠΕΘΑΝΕ για τις δικές μας αμαρτίες και ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ για τη δική μας δικαίωση ενώπιον του Θεού Πατέρα.

(3) **Η ΜΕΣΙΤΕΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ** θα τελείωνε μετά τη μοναδική θυσία του άμωμου Αμνού του Θεού, του Ιησού, ο οποίος δεν εισήλθε σε χειροποίητα "άγια των αγίων", όπως εισερχόντουσαν οι αρχιερείς, ούτε πρόσφερε πολλές φορές τον εαυτό Του**:**

«…Διότι ο Χριστός* δεν εισήλθεν εις χειροποίητα άγια*, αντίτυπα των αληθινών, αλλά *(εισήλθεν)* ***εις αυτόν τον ουρανόν, διά να εμφανισθεί τώρα ενώπιον του Θεού υπέρ ημών….***

Ουδέ *(εισήλθεν)* **διά να προσφέρει πολλάκις εαυτόν,** ***καθώς ο αρχιερεύς εισέρχεται εις τα άγια κατ' ενιαυτόν*** *(κάθε χρόνο)* ***με ΞΕΝΟΝ ΑΙΜΑ*** *(δηλαδή με αίμα των ζώων και όχι το δικό του)·* ***διότι έπρεπε τότε πολλάκις να πάθει από καταβολής κόσμου….***

Τώρα δε* ΑΠΑΞ** *(ΜΙΑ φορά και όχι ΠΟΛΛΕΣ φορές όπως έκαναν οι ιερείς)* ***εις το τέλος των αιώνων εφανερώθη, διά να αθετήσει *(καταργήσει)* ***την αμαρτίαν διά της θυσίας εαυτού»*** (Εβραίους Θ/**9**:24-26).

Πράγματι, όταν ο Ιησούς είπε επάνω στο σταυρό του Γολγοθά το **"τετέλεσται"** και εξέπνευσε, τότε συνέβηκε κάτι το απίστευτο και απρόσμενο γεγονός για τους Ιουδαίους, **το βαρύ καταπέτασμα του ναού,** που χώριζε τα "άγια" από τα "άγια των αγίων" και που εμπόδιζε την ελεύθερη είσοδο του λαού μέσα στα "άγια των αγίων", εκεί που ήταν η ορατή παρουσία του ίδιου του Θεού, **σκίστηκε στα δύο, από ΕΠΑΝΩ προς τα ΚΑΤΩ** και αυτό δεν συνέβηκε από κάποιο ανθρώπινο χέρι (δηλαδή από ΚΑΤΩ προς τα ΕΠΑΝΩ), αλλά από ενέργεια του ίδιου του Θεού (βλ. Μάρκος ΙΕ/**15**:37-38, Ματθαίος ΚΖ/**27**:50-54).

Τα άγια των αγίων, εκεί που ήταν η παρουσία του Θεού, ήταν πλέον ανοιχτά για όλους. Τώρα, μπορούσε ο καθένας, από μόνος του, **χωρίς τη μεσιτεία των ιερέων** (και του αρχιερέα) να μπει μέσα στα ουράνια άγια των αγίων και να λατρεύει τον Κύριο των δυνάμεων, αποδεχόμενος απλά ότι η θυσία του Ιησού Χριστού ικανοποίησε τη θεία δικαιοσύνη, πληρώνοντας Αυτός για τις δικές του αμαρτίες.

Στο Θ/**9ο** κεφάλαιο της επιστολής προς Εβραίους διαβάζουμε για τα άγια, τα άγια των αγίων, το θυμιατήριο, τη θυσία υπέρ του αρχιερέα, κλπ. Όλα αυτά είχαν τη θέση τους μέσα στο

σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου και έπρεπε οι Ιουδαίοι να τα τηρούν. Αυτό όμως δεν θα ήταν για πάντα, αλλά θα ήταν ***«μέχρι καιρού διορθώσεως»*** (Εβραίους Θ/**9**:10). Όταν ο Ιησούς εισήλθε με τη θυσία Του μέσα ***«εις αχειροποίητα άγια, ΑΝΤΙΤΥΠΑ των αληθινών, εις αυτόν τον ουρανό»*** (Εβραίους Θ/9:24), τότε διορθώθηκε η κατάσταση και ο Ιησούς είναι ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ο μοναδικός αρχιερέας μας, που μεσιτεύει για μας στον Θεό**:** ***«Διότι είναι "ΕΙΣ"*** *(ένας)* ***Θεός, "ΕΙΣ"*** *(ένας)* ***και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός»*** (Α' Τιμόθεου Β/**2**:5).Το αρχαίο Ελληνικό **«ΕΙΣ»** είναι απόλυτο αριθμητικό, που σημαίνει ότι δεν μπορούν να υπάρχουν «δις», ή «τρεις», ή «περισσότεροι» μεσίτες, παρά μόνον ΕΝΑΣ, γιατί Αυτός ΑΠΑΞ σταυρώθηκε για εμάς.

Μπορούμε πλέον να μπούμε ελεύθερα στα ουράνια άγια των αγίων, γιατί σχίστηκε το "καταπέτασμα της σάρκας του Ιησού" και με τη θυσία Του ανοίχτηκε ο δρόμος προς τον Πατέρα Θεό**:** ***«…Έχοντες λοιπόν, αδελφοί, παρρησίαν*** **να εισέλθωμεν εις τα άγια** ***διά του αίματος του Ιησού, διά νέας και ζώσας οδού, την οποίαν καθιέρωσεν εις εμάς διά του ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ, τουτέστι της σαρκός Αυτού»*** (Εβραίους Ι'/**10**:19-20). Πολλές ήταν οι θυσίες των ιερέων και έπρεπε να επαναλαμβάνονται, χωρίς να μπορούν να καταργήσουν (αθετήσουν) την αμαρτία, **<u>γιατί</u>** οι ίδιοι ήσαν αμαρτωλοί. Η θυσία του Ιησού ήταν ΜΙΑ και ΜΟΝΑΔΙΚΗ, **<u>γιατί</u>** Αυτός ήταν αναμάρτητος Η Βίβλος λέγει**:** ***«…Αλλ' Αυτός, αφού προσέφερε*** **μίαν** ***θυσίαν υπέρ αμαρτιών, εκάθησε διαπαντός εν δεξιά του Θεού ....Διότι με*** **μίαν** ***προσφοράν ετελειοποίησε διά παντός τους αγιαζομένους»*** (Εβραίους Ι'/**10**:12-14)**.**

3. <u>ΤΟ "ΑΜΕΤΑΘΕΤΟΝ" ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ</u>

Οι ιερείς στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ήσαν από τη φυλή του Λευί **κατά την τάξη του Ααρών** (Εβραίους Ζ/**7**:11), ενώ ο Ιησούς καταγόταν από τη φυλή του Ιούδα και είναι ο μοναδικός ΙΕΡΕΑΣ (μεσίτης) και ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ μας **κατά την τάξη Μελχισεδέκ**. Η Λευιτική ιεροσύνη, δηλαδή η Λευιτική μεσιτεία καταργήθηκε και ο Ιησούς τώρα έχει το **"αμετάθετον"** της ιεροσύνης. Ενώ στην περίοδο του νόμου η ιεροσύνη μετατίθετο από ιερέα

σε ιερέα λόγω θανάτου, τώρα στην περίοδο της Καινής Διαθήκης που εμείς ζούμε, ο Ιησούς έχει το αμετάθετο της ιεροσύνης, **γιατί δεν είναι νεκρός**, ώστε να χρειάζεται κάποιος άλλος να πάρει τη θέση του, **αλλά αναστήθηκε**, ζει αιώνια και είναι ο μοναδικός αρχιερέας μας και μεσίτης μας.

Στην επιστολή προς Εβραίους διαβάζουμε: ***«Διότι ούτος ο Μελχισεδέκ, βασιλεύς Σαλήμ, ιερεύς του Θεού του υψίστου, ο οποίος συνάντησε τον Αβραάμ επιστρέφοντα από της καταστροφής των βασιλέων και ευλόγησεν αυτόν, εις τον οποίον ο Αβραάμ εχώρισε και*** *(το)* ***δέκατον από πάντων των λαφύρων, ο οποίος*** *(Μελχισεδέκ)* ***πρώτον μεν ερμηνεύεται*** **βασιλεύς ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ**, ***έπειτα δε*** **βασιλεύς ΣΑΛΗΜ**, ***το οποίον είναι*** **βασιλεύς ΕΙΡΗΝΗΣ**, ***απάτωρ, αμήτωρ, αγενεαλόγητος, μη έχων μήτε αρχήν ημερών, μήτε τέλος ζωής, αλλ' ΑΦΟΜΟΙΩΜΕΝΟΣ με τον Υιόν του Θεού, μένει ιερεύς πάντοτε...»*** (Εβραίους Ζ/**7**:1-3)

Μέσα στην Βίβλο ο μόνος που είναι **α**πάτωρ, **α**μήτωρ, **α**γενεαλόγητος, που δεν έχει αρχή και τέλος ζωής είναι ο Θεός, ο Κύριος του ουρανού και της γης, ο δημιουργός του σύμπαντος. Στην προς Εβραίους επιστολή βλέπουμε ότι και ο ιερέας Μελχισεδέκ που συνάντησε ο Αβραάμ και τον ευλόγησε, έχει τις ίδιες ιδιότητες με τον Θεό και μάλιστα όπως το ερμηνεύει ο Ν.Βάμβας "φαίνεται" ότι τον ταυτίζει με τον Υιό Του.

Ο Μελχισεδέκ στην Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται μόνο σε 2 περιπτώσεις: Στην **1η** περίπτωση είναι που συναντήθηκε με τον Αβραάμ και αυτό αναφέρεται στη Γένεση ΙΔ/**14**:18-20, όπου γράφει: ***«...Και ο Μελχισεδέκ βασιλεύς Σαλήμ, έφερεν έξω άρτον και οίνον·*** **ήτο δε ιερεύς του Θεού του υψίστου.** ***Και ευλόγησεν αυτόν και είπεν, Ευλογημένος ο Άβραμ παρά του Θεού του υψίστου, ο οποίος έκτισε τον ουρανόν και την γην· και ευλογητός ο Θεός ο ύψιστος ο οποίος παρέδωκε τους εχθρούς σου εις την χείρα σου. Και ο Άβραμ έδωκεν εις αυτόν*** *(το)* **δέκατον** ***από πάντων».*** Ο Μελχισεδέκ ήταν ιερέας του ύψιστου Θεού και βασιλιάς της πόλης Σαλήμ, που είναι η Ιερουσαλήμ. Ο Αβραάμ όταν συναντήθηκε με τον ιερέα και βασιλιά Μελχισεδέκ, αυτός ως ιερέας τον ευλόγησε και ο Αβραάμ του πρόσφερε το δέκατο από όλα τα υπάρχοντά του.

Στη **2η** περίπτωση αναφέρεται στον Ψαλμό Ρl/**110:**4 ***«Ώμοσεν ο Κύριος και δεν θέλει μεταμεληθεί, συ είσαι ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ».*** Εδώ αναφέρεται στην προφητική διακονία του Μεσσία, γιατί στο 1ο εδάφιο λέγει**:** ***«Είπεν ο Κύριος*** *(Γιάχβε)* ***προς τον Κύριόν μου*** *(Αδονάι)****, Κάθου εκ δεξιών μου, εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου».*** Ο πρώτος Κύριος που μιλάει είναι ο Πατέρας Θεός, ο Γιάχβε και ο δεύτερος Κύριος στον οποίο αναφέρεται προφητικά είναι ο Υιός Του, ο Αδονάι**.** Στο εδάφιο 4 λέγει ο Πατέρας στον Υιό ***«συ είσαι ΙΕΡΕΥΣ εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ».*** Αυτό σημαίνει πως όταν ο Ιησούς θα γεννιόταν, θα εκτελούσε την αποστολή για την οποία θα ερχόταν και όταν θα ανασταινόταν, θριαμβευτής πλέον, θα γινόταν ο μόνος μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων. **"Μεσίτης"** σημαίνει ότι θα ήταν **"ιερέας",** θα ασκούσε το ιερατικό λειτούργημα και θα ήταν ιερέας του ύψιστου Θεού κατά την τάξη το Μελχισεδέκ (Εβραίους, κεφ.Ε/**5**) και όχι κατά την τάξη του Ααρών, τη Λευιτική ιεροσύνη, η οποία καταργήθηκε με τη δική Του θυσία, όταν επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είπε το ***«τετέλεσται»*** και το καταπέτασμα του επίγειου ναού σχίστηκε από πάνω προς τα κάτω (Ματθαίος ΚΖ/**27:**51).

Θα πρέπει να αναφερθούμε στη διαφορά μεταξύ της "ιερατικής τάξης του Μελχισεδέκ" και της "ιερατικής τάξης του Ααρών", του Λευιτικού ιερατείου. **Μετά τον κατακλυσμό** στην εποχή του Νώε, ο ίδιος ο Θεός ήταν που έχριε τους ιερείς, μέχρι που αργότερα έγινε η Λευιτική ιεροσύνη, αφού ο Θεός έδωσε στον Μωυσή το νόμο Του. Ιερέας, κατά την τάξη Μελχισεδέκ, ήταν και ο Ιοθόρ, ο πεθερός του Μωυσή (Έξοδος Γ/**3:**1). **Στο Λευιτικό ιερατείο για να γίνει κάποιος ιερέας, έπρεπε να έχει σχέση με τις ρίζες της οικογένειας,** να είναι δηλαδή γεννημένος σε Λευιτική οικογένεια, αλλιώς δεν μπορούσε να γίνει ιερέας, θα λέγαμε σήμερα ότι υπήρχε ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ. Αντίθετα, η ιερατική τάξη του Μελχισεδέκ δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με τις γενεαλογίες, γι' αυτό και οι ιερείς κατά την τάξη του Μελχισεδέκ, έχουν το χαρακτηριστικό του ***«απάτωρ, αμήτωρ, αγενεαλόγητος,*** δεν υπήρχε η κληρονομική διαδοχή.

Ο Ιησούς κατά σάρκα, καταγόταν από τη **φυλή του Ιούδα**, από το γένος και τη ρίζα του Δαβίδ και εφόσον δεν καταγόταν από την ιερατική **φυλή του Λευί**, για τους Ιουδαίους συμπατριώτες Του ήταν ένας απλός (λαϊκός) άνθρωπος, που δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να ασκήσει το ιερατικό λειτούργημα**:** ***«Επειδή είναι πρόδηλον*** *(φανερόν)****, ότι*** **εξ Ιούδα** ***ανέτειλεν ο Κύριος ημών, εις την οποίαν φυλήν ο Μωυσής ουδέν περί ιεροσύνης ελάλησε. Και περισσότερον ακόμα κατάδηλον είναι*** *(καταφάνερον)****, διότι κατά την ομοιότητα του Μελχισεδέκ εγείρεται άλλος ιερεύς...»*** (Εβραίους Ζ/**7:** 14-15). Ο Θεός κατάργησε τη Λευιτική ιεροσύνη, στην οποία **δεν υπήρχε** "τελειότης", για να συστήσει μια ανώτερη ιεροσύνη που να μοιάζει με την ιεροσύνη κατά την τάξη του Μελχισεδέκ και ο Ιησούς Χριστός, σαν μοναδικός αρχιερέας και μοναδικός μεσίτης να είναι ***«ανωτέρας διαθήκης εγγυητής»*** και αρχιερέας για ΠΑΝΤΑ.

Οι Λευίτες λοιπόν ιερείς ελάμβαναν το ιερατικό αξίωμα **κληρονομικά** και έπρεπε να ανήκουν στη φυλή του Λευί. Ο Ιησούς, ανήκε στη φυλή του Ιούδα, για την οποία ο Μωυσής τίποτε δεν είπε για ιεροσύνη και έγινε ιερέας κατά την τάξη του Μελχισεδέκ με τη δική Του θυσία**:** ***«…Διότι κατά την ομοιότητα του Μελχισεδέκ εγείρεται "άλλος" ιερεύς...»*** (Εβραίους Ζ/**7:**15). Η λέξη "άλλος" στο αρχαίο κείμενο είναι **"έτερος",** που σημαίνει ότι θα είναι **"έτερος ιερέας",** που δεν θα έχει καμιά σχέση με το Λευιτικό ιερατείο.

Οι Λευίτες ιερείς **δεν ορκίζονταν** για να αναλάβουν τα ιερατικά τους καθήκοντά, ενώ ο Ιησούς έγινε ιερέας για πάντα με ορκωμοσία**:** ***«…Διότι εκείνοι*** *(στην Παλαιά Διαθήκη)* ***έγιναν ιερείς χωρίς ορκωμοσίας, ούτος δε*** *(ο Ιησούς)* ***μετά ορκωμοσίας διά του λέγοντος προς αυτόν· Ώμοσε Κύριος, και δεν θέλει μεταμεληθεί· Συ είσαι ιερεύς εις τον αιώνα κατά την τάξιν Μελχισεδέκ»*** (Εβραίους Ζ/**7:**21).

Ήδη αναφέραμε παραπάνω ότι**: (α)** Η Λευιτική ιεροσύνη, έπρεπε να έχει πολλούς ιερείς, γιατί **εμποδιζόντουσαν από το θάνατο**, ενώ ο αναστημένος Ιησούς Χριστός όμως έχει μια για πάντα το αμετάθετον της ιεροσύνης (Εβραίους Ζ/7**:**23-25), και **(β)** Οι Λευίτες ιερείς, επειδή και οι ίδιοι ενώπιον του Θεού, ήσαν αμαρτωλοί, έπρεπε **να προσφέρουν θυσία και για τον εαυτό**

τους, πριν μπουν μέσα στα επίγεια άγια των αγίων. Ο Κύριος Ιησούς όμως, όσιος και αναμάρτητος, δεν είχε ανάγκη να προσφέρει κάθε ημέρα θυσία, γιατί πρόσφερε "άπαξ" τον εαυτό Του δίκαιος υπέρ των αδίκων, όπου μπήκε μέσα στα επουράνια αχειροποίητα άγια των αγίων (Εβραίους Ζ/**7:**26-27)**.**

Ο Μελχισεδέκ είναι ο "τύπος" και σαν τύπος **είναι αφομοιωμένος με τον Υιό του Θεού** (που είναι το "αντίτυπο") **και μένει ιερέας για πάντα**. Φυσικά ο Μελχισεδέκ, ως θνητός άνθρωπος πέθανε, αλλά επειδή είναι τύπος της αμετάθετης ιεροσύνης του Μεσσία**, δεν καταγράφεται ο θάνατός του** μέσα στην Βίβλο, για να ταιριάξει στην τυπολογία. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι η Παλαιά Διαθήκη είναι γεμάτη από τύπους, μέσα στους οποίους κρύβεται η εκπλήρωσή τους στην Καινή Διαθήκη, όπου ο Θεός μίλησε ***«εν Υιώ»***, μίλησε μέσα από τον Υιό Του (Εβραίους Α/**1:**1-3)**.**

4. ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ ΜΑΣ

Ο Ιησούς Χριστός τώρα είναι ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ αρχιερέας μας και μεσίτης μας στον ουρανό, είναι ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ δρόμος που οδηγεί στην παρουσία του Θεού**:** ***«Διότι*** *(είναι)* ***ΕΙΣ Θεός*****, ΕΙΣ και ΜΕΣΙΤΗΣ** ***Θεού και ανθρώπων, ΑΝΘΡΩΠΟΣ Χριστός Ιησούς»*** (Α' Τιμόθεου Β/**2**:5). Γι' αυτό, τώρα ο Ιησούς ***«δύναται και*** **να σώζει ΕΝΤΕΛΩΣ** ***τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' Αυτού, ζων πάντοτε*** **δια να μεσιτεύσει** ***υπέρ αυτών»*** (Εβραίους Ζ/**7**:25 **/βλέπε** Η/**8**:6, Θ/**9**:15, ΙΒ/**12**:24). Το "ΕΙΣ" (ένας), ως απόλυτο αριθμητικό, σημαίνει ότι δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να υπάρξει "άλλος" μεσίτης**.**

Ο καθένας τώρα προσεύχεται μόνος του και επικοινωνεί απευθείας με τον Θεό, χωρίς τη μεσολάβηση ειδικής τάξης ιερέων, όπως γινόταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης και ότι ζητήσει στο όνομα του Ιησού Χριστού, του μεσίτη του, θα το λάβει**:** ***«Εάν κάποιος αμαρτήσει, έχομεν*** **ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ** ***προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον,*** **και Αυτός** (όχι κάποιος άλλος) **είναι ιλασμός** ***περί των αμαρτιών ημών»*** (Α' Ιωάννου Β/**2**:1 **/Διάβασε:** Ματθαίος ΙΑ/**11:**28**,** Ιωάννης **Ι΄/10:**9**,** ΙΔ/**14**:6,13-14**,** ΙΕ/**15**:16**,** Ις΄/**16**:23**,** Εβραίους Δ/**4**:14-16, κλπ)**.**

Ο απόστολος Πέτρος διακήρυξε**: «***Και δεν υπάρχει* **δι' ουδενός άλλου σωτηρία,** *διότι ΟΥΤΕ ΟΝΟΜΑ άλλο είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, δια του οποίου πρέπει να σωθούμε»* (Πράξεις Δ/**4**:12). Εδώ ο Πέτρος, που είχε μαθητεύσει στον Ιησού, με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο επισημαίνει ότι το ΜΟΝΟ ΟΝΟΜΑ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ είναι το όνομα του ΙΗΣΟΥ, γιατί μόνο αυτό το όνομα δόθηκε από τον ουρανό και κανένα άλλο**: ΕΝΑ όνομα και ΕΝΑΣ μεσίτης.** Η πρώτη αποστολική εκκλησία είχε επίγνωση για τη ΔΥΝΑΜΗ και την ΕΞΟΥΣΙΑ που έχει το παντοδύναμο όνομα του Ιησού**:**

(1) Όλη Η ΕΞΟΥΣΙΑ στον ουρανό και στη γη ΔΟΘΗΚΕ από τον Πατέρα στον Υιό, στον αναστημένο Ιησού. Αυτό σημαίνει ότι πηγαίνουμε να ζητήσουμε οτιδήποτε **από Αυτόν, που ΕΧΕΙ την εξουσία** (Ματθαίο ΚΗ/**28**:19)**.**

(2) Ο Ιησούς είναι ο μόνος ΜΕΣΙΤΗΣ μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Άρα πηγαίνουμε για τα αιτήματά μας, **απευθείας** στο μεσίτη μας, γιατί σε αντίθετη περίπτωση, εάν πηγαίνουμε απευθείας στον Πατέρα, τότε παραμερίζουμε τον Ιησού σαν μεσίτη, Τον καταργούμε από αυτή τη θέση και αθετούμε τη θυσία Του.

(3) Ότι και εάν **«ΠΡΑΤΤΟΥΜΕ ΕΝ ΛΟΓΩ ή ΕΝ ΕΡΓΩ»** πρέπει να το κάνουμε πάντοτε **«εν τω ονόματι»** του Ιησού. «Όνομα» σημαίνει «ιδιότητα» και ο Ιησούς ήρθε με την ιδιότητα του ΜΕΣΙΤΗ και όταν θέλουμε κάτι από τον Πατέρα, απευθυνόμαστε στο μόνο μεσίτη μας, τον Ιησού, γιατί σε Αυτόν δόθηκε *«ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανώ και επί γης»* (Ματθαίος ΚΗ/**28**:19). Ο Παύλος γράφει**:** *«Ευχαριστούντες πάντοτε υπέρ πάντων εις τον Θεόν και Πατέρα ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού...»* (Εφεσίους Γ/**3**:14). Ο Ιησούς έδωσε την εντολή**:** *«Εν τω ονόματί ΜΟΥ θέλουν εκβάλλει δαιμόνια...»* **(**Μάρκος Ις΄/**16:**16-18) και οι απόστολοι εφάρμοζαν την εντολή αυτή, προσευχόμενοι ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στον Ιησού (βλέπε: Πράξεις Γ/**3**:6, Ζ/**7**:59, Θ/**9**:1-18, Ις΄/**16**:18)**.**

(4) Το όνομα του ΙΗΣΟΥ τρέμει και φοβάται ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ, γι' αυτό και προσπαθεί **να σβήσει το όνομα αυτό από τον τρόπο προσευχής μας,** ώστε να μη γίνεται απευθείας στον Ιησού, γιατί

αυτό είναι η νίκη μας.

(5) Το όνομα του ΙΗΣΟΥ είναι το **«όνομα το υπέρ παν όνομα»** και είναι**:** Η ΣΩΤΗΡΙΑ μας από την αιώνια απώλεια, η ΘΕΡΑΠΕΙΑ του σώματός μας από αρρώστιες και η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ μας από τα δεσμά των πονηρών δυνάμεων.

5. ΕΚΚΛΗΣΙΑ: ΛΑΟΣ ΙΕΡΕΩΝ

Στην περίοδο των πρώτων αποστολικών χρόνων μέσα από το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων βλέπουμε πολύ καθαρά ποια ήταν η οργάνωση και η λειτουργία της εκκλησίας του Χριστού. Δεν υπάρχει πλέον «ειδική τάξη ιερέων», **αλλά ΟΛΟΙ οι αναγεννημένοι πιστοί είναι ενώπιον του Θεού ΙΕΡΕΙΣ.** Η εκκλησία του Ιησού είναι «λαός ιερέων». Η εκκλησία προσεύχεται (μεσιτεύει) για τον αμαρτωλό κόσμο. Η Αγία Γραφή το διακηρύσσει καθαρά**:** ***«Και σεις, ως λίθοι ζώντες, ΟΙΚΟΔΟΜΕΙΣΘΕ ΟΙΚΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ,*** **ιεράτευμα άγιο,** ***διά να προσφέρετε πνευματικάς θυσίας, ευπροσδέκτους εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού….Σεις όμως*** *(είσθε)* ***γένος εκλεκτόν,*** **βασίλειον ιεράτευμα,** ***έθνος άγιον, λαός τον οποίον απέκτησε ο Θεός…»*** (Α' Πέτρου Β/**2**:5-9). Στην Αποκάλυψη Α/**1**:6 διαβάζουμε ότι ο Ιησούς έκανε όλους τους πιστούς ***«βασιλείαν, ΙΕΡΕΙΣ τω Θεώ και Πατρί αυτού»*** (αρχ. κείμενο). Η εκκλησία είναι «βασίλειον ιεράτευμα».

Ο λαός του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη (περίοδος του νόμου) ήταν υπό την πνευματική εξουσία **των ιερέων** από τη φυλή του Λευί, κατά την τάξη του Ααρών. Τώρα, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, κεφαλή (εξουσία) του σώματος της εκκλησίας είναι ο ίδιος ο **Ιησούς Χριστός**, είναι ο μόνος μεσίτης και αρχιερέας από τη φυλή του Ιούδα, κατά την τάξη του Μελχισεδέκ και διοικεί το σώμα Του με τα **χαρίσματα** που έχει δώσει. Σήμερα η εκκλησία έχει **αποστόλους, προφήτες, ποιμένες, ευαγγελιστές** και **διδασκάλους** (βλ. Εφεσίους Δ/**4**:7-13**,** Ρωμαίους ΙΒ/**12**:6-8**,** κλπ) και αυτή είναι η οργάνωση της εκκλησίας Του, χωρίς όμως όλοι αυτοί να αποτελούν **«ειδικό ιερατείο»,** ειδική κατηγορία πιστών.

Εκτός από τα παραπάνω **5** χαρίσματα, που είναι κυρίως για την πνευματική ηγεσία της εκκλησίας, ο Κύριος δια του Πνεύ-

ματός Του έχει δώσει στο λαό Του άλλα **9** χαρίσματα που είναι για όλο το σώμα της εκκλησίας και όχι μόνο για τους υπεύθυνους, τα οποία διακρίνονται σε **3** κατηγορίες χαρισμάτων (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΒ/**12**:4-11)**: Χαρίσματα ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ** *(λόγος σοφίας, λόγος γνώσεως και διακρίσεις πνευμάτων).* **Χαρίσματα ΔΥΝΑΜΗΣ** *(ενέργειες θαυμάτων, πίστη και χαρίσματα ιαμάτων),* **Χαρίσματα ΟΜΙΛΙΑΣ** *(προφητεία, είδη γλωσσών και ερμηνεία γλωσσών).* Αυτή είναι η οργάνωση και η λειτουργία της εκκλησίας στην περίοδο της χάρης, στην μετά Χριστό περίοδο. Όλοι οι πιστοί είναι "βασίλειον ιεράτευμα" με μοναδικό αρχιερέα και μεσίτη τον αναστημένο και ένδοξο Ιησού. **Η εκκλησία σήμερα δεν διοικείται από ιερατείο,** γιατί το "καταπέτασμα" σκίστηκε**!**

Πολλοί, που δεν γνωρίζουν τον Λόγο του Θεού, ταυτίζουν τον ΠΟΙΜΕΝΑ της Καινής Διαθήκης με τον ΙΕΡΕΑ της Παλαιάς Διαθήκης και έτσι δικαιολογούν την ύπαρξη των σημερινών ιερέων. Υπάρχει όμως ουσιώδης διαφορά μεταξύ των **2** όρων, μεταξύ των **2** αυτών κατηγοριών**: Η υπηρεσία του ΙΕΡΕΑ**, ήταν να εκτελεί πάντοτε μεσιτικό ρόλο μεταξύ του αμαρτωλού ανθρώπου και του Θεού, δια μέσου των θυσιών των ζώων, ώστε να έχει άφεση των αμαρτιών του, ή πιο συγκεκριμένα να έχει **"κάλυψη"** των αμαρτιών του (και όχι εξάλειψη), γιατί ο ιερέας και κανένας άλλος άνθρωπος δεν μπορούσε να εξαλείψει την ανθρώπινη αμαρτία. **Η υπηρεσία του ΠΟΙΜΕΝΑ,** δεν είναι σε καμιά περίπτωση μεσιτική (με την έννοια του ιερέα), γιατί ποιμαίνει πιστούς, που έχουν **ήδη** λυτρωθεί και οι αμαρτίες τους έχουν **ήδη** σβηστεί, έχοντας προσκαλέσει οι ίδιοι, απευθείας, **τον μόνο μεσίτη** στη ζωή τους, τον Κύριο Ιησού, αναγνωρίζοντας ότι Αυτός πήρε τη δική τους θέση, φορτώθηκε Αυτός τις αμαρτίες τους.

Μέσα στην Καινή Διαθήκη συναντάμε τους όρους "ιερεύς", "ιερείς" και "ιεράτευμα" συνολικά **29 φορές**, από τις οποίες οι **19** περιπτώσεις αφορούν τους ιερείς της Παλαιάς Διαθήκης, δηλαδή της περιόδου πριν από τον Ιησού Χριστό, η **1** περίπτωση αφορά ειδωλολάτρες ιερείς (Πράξεις ΙΔ/**14**:13), οι **4** περιπτώσεις αφορούν τον Ιησού, ως ιερέα και αρχιερέα κατά την τάξη του Μελχισεδέκ (βλ. Εβραίους Ζ/**7**:11,15,17,21) και τέλος **5** περιπτώ-

σεις αφορούν, όχι άτομα μεμονωμένα, αλλά την εκκλησία του Ιησού σαν σύνολο, από τις οποίες οι 2 περιπτώσεις αναφέρονται στην επιστολή Α' Πέτρου Β/**2**:5,9 *(η εκκλησία παρουσιάζεται ως **«βασίλειο ιεράτευμα»**, δηλαδή ως **«λαός ιερέων»**)* και οι 3 περιπτώσεις αναφέρονται στην Αποκάλυψη, όπου όλοι οι άγιοι, οι πιστοί που λυτρώθηκαν με τη θυσία του άμωμου Αμνού, του Ιησού Χριστού, είναι **ιερείς και βασιλείς** του ύψιστου Θεού (βλ. Αποκάλυψη Α/**1**:6, Ε/**5**:10, Κ/**20**:6).

Οι απόστολοι και όλοι οι πιστοί της πρώτης εκκλησίας δεν ήταν «ιερείς» με τη μορφή που γνωρίζουμε σήμερα, ήταν απλοί (λαϊκοί) άνθρωποι, που εκτός από το κήρυγμα του Λόγου του Θεού έκαναν καθημερινές ασχολίες για βιοποριστικό επάγγελμα. **Ο απόστολος Πέτρος** ήταν ψαράς και νυμφευμένος και όλοι γνωρίζουν ότι σε κάποια περίπτωση ο Ιησούς προσευχήθηκε για τη θεραπεία της πεθεράς του που είχε πυρετό (βλ. Ματθαίος Η/**8:**14-15**,** Μάρκος Α/**1:**30**,** Λουκάς Δ/**4:**38-39). **Ο απόστολος Παύλος** ήταν σκηνοποιός και όταν είχε πάει στην Κόρινθο, ήρθε σε επαφή με τους ομοεθνείς του Ακύλα και Πρίσκιλλα και επειδή ***«…ήτο ομότεχνος, έμενε πλησίον αυτών και ειργάζετο· διότι ήσαν σκηνοποιοί την τέχνην»*** (Πράξεις ΙΗ/**18:**3).

Όταν αργότερα οι απόστολοι προσευχήθηκαν και έχρισαν επτά **διάκονους**, αυτοί δεν αποτελούσαν ειδική τάξη ιερέων, όπως σήμερα ταυτίζουν τους "διακόνους" με τους κατώτερους κληρικούς, αλλά ήταν απλοί **«τραπεζοκόμοι»,** υπηρετούσαν στα κοινά τραπέζια, όλους όσους είχαν ανάγκη (βλ. Πράξεις κεφ. **6°**). Η σημερινή οργάνωση της κατεστημένης ανά τον κόσμο εκκλησίας (Ορθόδοξης, Καθολικής, κλπ) με το ιερατείο της, είναι αποτέλεσμα της πολιτικής που εφάρμοσε ο Μέγας Κωνσταντίνος από το 313 μ.Χ. και μετά. Η εκκλησία έκτοτε συμβιβάστηκε με τον κόσμο, έχασε την πνευματική της δύναμη που είχε στους πρώτους αιώνες και αργότερα έφτασε στο σημείο κάθε γνήσιο παιδί του Θεού να το θανατώνει σαν αιρετικό στο «όνομα» του Χριστού (σκοτεινοί αιώνες).

. . . / / / . . .

Μέρος ΔΕΥΤΕΡΟ
«ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ»

1. ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Το δράμα της σταυρικής θυσίας του Ιησού Χριστού έχει άμεση σχέση με δύο τόπους. Ο ένας τόπος είναι **ΕΞΩ** από τα τείχη της Ιερουσαλήμ και ονομάζεται **Γολγοθάς** ή **Κρανίου τόπος**, όπου ο Ιησούς σταυρώθηκε. Ο άλλος τόπος είναι **ΜΕΣΑ** στα τείχη της Ιερουσαλήμ και είναι ο **Ναός,** τον οποίο αρχικά είχε κτίσει ο βασιλιάς Σολομών και μέσα στο Ναό ήσαν τα "άγια των αγίων", τα οποία χώριζε από τα "άγια" ένα βαρύ **καταπέτασμα**, για το οποίο θα αναφερθούμε στη συνέχεια.

Οι δύο αυτοί τόποι (Γολγοθάς και Ναός) είναι στενά συνδεδεμένοι μέσα στο σχέδιο του Θεού για τη λύτρωση του ανθρώπου, σε τέτοιο σημείο που είναι ταυτισμένοι στα γεγονότα. Όταν ο Ιησούς εξέπνευσε και παρέδωσε το πνεύμα Του στον Πατέρα Θεό, συνέβησαν μερικά εκπληκτικά γεγονότα, τα οποία έδειχναν ότι ο θάνατος εκείνου, που ήταν επάνω στο σταυρό (εγκληματίας για τους πολλούς), δεν ήταν θάνατος κάποιου απλού ανθρώπου, αλλά ήταν ο θάνατος **Εκείνου** που ήρθε στον κόσμο για να προσφέρει οικειοθελώς τη ζωή Του και το αίμα Του για να σωθεί ο αμαρτωλός άνθρωπος, που ήταν δέσμιος του Διαβόλου και των πονηρών σκοτεινών δυνάμεών του.

Το πρώτο και εξαιρετικής σημασίας γεγονός, από όλα τα γεγονότα που συνέβησαν, είναι ότι, ενώ ο Ιησούς πεθαίνει **ΕΞΩ στον Γολγοθά,** έξω από την πόλη Ιερουσαλήμ, **ΜΕΣΑ στο Ναό** συμβαίνει κάτι που για τους Ιουδαίους ήταν συγκλονιστικό, φοβερό και ταυτόχρονα τραγικό, κάτι που θα τους ανάγκαζε να αλλάξουν τον τρόπο λατρείας τους προς τον Θεό, κάτι που για αιώνες δεν είχε συμβεί και τώρα που συνέβηκε, τους κατέλαβε τρόμος και ταραχή και δεν ήξεραν πως να χειριστούν την κατάσταση. Τι συνέβηκε, που κατέλαβε τρόμος τους ιερείς**; ΤΟ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΣΚΙΣΤΗΚΕ ΣΤΑ ΔΥΟ, ΑΠΟ ΠΑΝΩ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ.** Το θαυμαστό αυτό γεγονός το αναφέρουν στα Ευαγγέλιά τους,

εκτός από τον Ιωάννη και οι άλλοι 3 ευαγγελιστές (Ματθαίος, Μάρκος, Λουκάς), σαν το πρώτο και το βασικό από όλα τα άλλα γεγονότα που συνέβησαν:

(α) ΜΑΡΚΟΣ ΙΕ:37-39

«…Ο δε Ιησούς, εκβαλών φωνήν μεγάλην, εξέπνευσε. **Και το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του ναού εσχίσθη εις** (τα) **δύο από άνωθεν έως κάτω.** ***Ιδών δε ο εκατόνταρχος ο παριστάμενος απέναντι αυτού ότι ούτω κράξας εξέπνευσεν, είπεν· Αληθώς ο άνθρωπος ούτος ήτο Υιός Θεού».***

(β) ΛΟΥΚΑΣ ΚΓ:44-46

«Ήτο δε ως ΕΚΤΗ ώρα *(σημερινή 12η μεσημβρινή)* ***και έγεινε σκότος εφ' όλην την γην έως ώρας ΕΝΝΑΤΗΣ*** *(σημερινή 15,00 το απόγευμα),* ***και εσκοτίσθη ο ήλιος και*** **εσχίσθη εις το μέσον το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του ναού**· ***και φωνάξας με φωνήν μεγάλην ο Ιησούς είπε· Πάτερ, εις χείρας σου παραδίδω το πνεύμα μου· και ταύτα ειπών εξέπνευσεν».***

(γ) ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΚΖ:50-54

«Ο δε Ιησούς πάλιν κράξας μετά φωνής μεγάλης, αφήκε το πνεύμα. Και ιδού, **το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του ναού εσχίσθη εις** *(τα)* **δύο από άνωθεν έως κάτω,** ***και η*** **ΓΗ** ***εσείσθη και αι*** **ΠΕΤΡΑΙ** ***εσχίσθησαν, και τα*** **ΜΝΗΜΕΙΑ** ***ηνοίχθησαν και πολλά σώματα των κεκοιμημένων αγίων ανέστησαν,*** *και εξελθόντες εκ των μνημείων μετά την ανάστασιν αυτού εισήλθον εις την αγίαν πόλιν και ενεφανίσθησαν εις πολλούς.* ***Ο δε εκατόνταρχος και οι μετ' αυτού φυλάττοντες τον Ιησούν, ιδόντες τον σεισμόν και τα γενόμενα, εφοβήθησαν σφόδρα, λέγοντες· Αληθώς Θεού Υιός ήτο ούτος».***

Ο Ματθαίος, αν και κάνει πληρέστερη περιγραφή των γεγονότων, αναφέροντας ακόμα και ανάσταση νεκρών, κάτι που ήταν ένα εξαιρετικά εντυπωσιακό γεγονός, παρ' όλα αυτά προτάσσει σαν το πιο σημαντικό γεγονός που συνέβηκε **το σκίσιμο του καταπετάσματος,** ενώ την ανάσταση των νεκρών την τοποθετεί στο τέλος. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Ματθαίος ήταν Εβραίος και σαν Εβραίος ακολουθεί αυτή τη σειρά, γιατί αυτό που

συνέβηκε ήταν συγκλονιστικό και για τον ίδιο, κάτι που για έναν Έλληνα ή ένα Ρωμαίο ήταν ένα αδιάφορο γεγονός**:**

(1) Το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ του Ναού σκίστηκε (πρώτο)

(2) Η ΓΗ σείστηκε.

(3) Οι ΠΕΤΡΕΣ σκίστηκαν

(4) ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ανοίχτηκαν (τελευταίο)

Η ανάσταση των νεκρών, παρ' όλο που από μόνο του είναι ένα εκπληκτικό γεγονός, αναφέρεται μόνο από τον Ματθαίο, ενώ το σκίσιμο του καταπετάσματος αναφέρεται και από τους 3 θεόπνευστους συγγραφείς των Ευαγγελίων και η λεπτομέρεια που αναφέρουν (όπως θα δούμε στη συνέχεια) είναι ότι το καταπέτασμα δεν σκίστηκε **από κάτω προς τα πάνω**, δηλαδή να το έσκισε κάποιο ανθρώπινο χέρι (με ένα σπαθί για παράδειγμα), αλλά σκίστηκε όταν έγινε ο σεισμός ***«από ΑΝΩΘΕΝ έως ΚΑΤΩ»***, χωρίς όμως αυτό να είναι αποτέλεσμα του σεισμού, δεν το έσκισε ο σεισμός, απλά τα 4 παραπάνω γεγονότα συνέβησαν ταυτόχρονα και αυτό έχει την πνευματική του σημασία, όπως θα εξηγήσουμε στη συνέχεια.

2. ΙΟΥΔΑΙΟΙ και ΡΩΜΑΙΟΙ

Τα δραματικά γεγονότα που συνέβησαν ΜΕΣΑ και ΕΞΩ από την πόλη της Ιερουσαλήμ, τα παρακολούθησαν **2** κατηγορίες ανθρώπων, οι Ρωμαίοι και οι Ιουδαίοι, των οποίων η αντίδραση ήταν πολύ διαφορετική**:**

ΡΩΜΑΙΟΙ: Ήσαν ο εκατόνταρχος και οι στρατιώτες του, που κατ' εντολή του Πιλάτου σταύρωσαν τον Ιησού. Οι άνθρωποι αυτοί, όταν είδαν το **σεισμό** και **τα άλλα γεγονότα** που ακολούθησαν, παρ' όλο που ήσαν σκληραγωγημένοι, φοβήθηκαν πάρα πολύ, ο δε εκατόνταρχος ομολόγησε ***«αληθώς ο άνθρωπος ούτος ήτο Υιός Θεού»*****.** Το σκίσιμο του καταπετάσματος ήταν για τους Ρωμαίους ειδωλολάτρες ένα τελείως αδιάφορο και ασήμαντο γεγονός, αλλά για τους μονοθεϊστές Εβραίους ήταν κάτι το συνταρακτικό**.**

ΙΟΥΔΑΙΟΙ: Για τους Ιουδαίους το σημαντικότερο γεγονός δεν ήταν, ούτε ο **σεισμός**, ούτε οι **πέτρες** που σκίσθηκαν, ούτε οι **αναστημένοι** άγιοι, αλλά ήταν το **σκίσιμο του καταπετάσματο**ς. Μπορούμε με τη φαντασία μας να βρεθούμε στην εποχή εκείνη και να δούμε τους αγγελιοφόρους να τρέχουν από το Ναό προς τον Γολγοθά για να αναγγείλουν στον αρχιερέα και στους άλλους ιερείς (που ίσως να βρίσκονταν εκεί) το τι είχε συμβεί μέσα στο Ναό. Τους φανταζόμαστε να λέγουν**: «Ελάτε, τρέξτε να δείτε τι έχει συμβεί μέσα στο Ναό, συνέβηκε κάτι το απίστευτο! Το καταπέτασμα σκίστηκε από την κορυφή, χωρίς κανείς από εμάς να το αγγίξει. Μήπως αυτό έχει κάποια σχέση με το θανατο του Ναζωραίου, που ισχυριζόταν ότι ήταν γιος του Θεού;»** Με το σκίσιμο του καταπετάσματος, τα "άγια των αγίων" που για 1500 περίπου χρόνια ήταν τόπος κλειστός για τον κοινό λαό, για τον απλό Εβραίο, τώρα ήσαν ανοικτά και θεατά για όλους. Μέσα στα άγια των αγίων δεν είχε πλέον πρόσβαση μόνο ο αρχιερέας, αλλά είχαν πρόσβαση **όλοι,** χωρίς καμιά εξαίρεση.

3. ΤΟ "ΣΚΙΣΙΜΟ" ΗΤΑΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Το καταπέτασμα ήταν μια πολύ χοντρή κουρτίνα, φτιαγμένη από υφαντό μετάξι και στολισμένη με χρυσό και ασήμι. Το **μήκος** της ήταν 20 μέτρα, το **ύψος** της 10 μέτρα και το **πάχος** της ήταν περίπου σαν το πάχος της παλάμης του ανθρώπινου χεριού και αποτελείτο από 72 τετράγωνα ραμμένα μεταξύ τους, όλα σε ένα σύνολο. Ήταν τόσο βαριά η κουρτίνα αυτή, που για να την μετακινήσουν, χρειαζόντουσαν 300 ιερείς.

Το σκίσιμο του καταπετάσματος δεν ήταν αποτέλεσμα κάποιου φυσικού γεγονότος, του σεισμού που έγινε τότε, γιατί ο σεισμός θα μπορούσε να γκρεμίσει το Ναό ή να προκαλέσει σοβαρές ζημιές ή να γκρεμίσει τα στηρίγματα του καταπετάσματος, ώστε αυτό να πέσει κάτω. Τίποτα από όλα αυτά δεν συνέβηκε, ο Ναός, δεν έπαθε απολύτως τίποτα από το σεισμό και τα στηρίγματα του καταπετάσματος ήσαν στη θέση τους. Το σκίσιμο του καταπετάσματος έγινε με έναν υπερφυσικό τρόπο, που έδειχνε ότι ήταν μια υπερφυσική ενέργεια του Θεού, ήταν **«από ΠΑΝΩ**

προς τα ΚΑΤΩ» και όχι **«από ΚΑΤΩ προς τα ΠΑΝΩ».** Δεν ήσαν οι ιερείς του Ναού που θα έσκιζαν τον καταπέτασμα «από ΚΑΤΩ προς τα ΠΑΝΩ», άλλωστε αυτό δεν θα τολμούσαν να το κάνουν, γιατί γνώριζαν ότι άμεση θα ήταν η κρίση του Θεού επάνω τους.

Το σκίσιμο του καταπετάσματος ήταν μια καθαρά ενέργεια του Θεού **«**από ΠΑΝΩ προς τα ΚΑΤΩ**»**, μία ενέργεια που ξεκινούσε μέσα από το θρόνο του Θεού. **Το μεγάλο πάχος του καταπετάσματος συμβόλιζε τη δυσκολία που είχαν οι απλοί αμαρτωλοί άνθρωποι να πλησιάσουν τον άγιο Θεό,** η ορατή παρουσία του Οποίου ήταν πίσω από το βαρύ παραπέτασμα και αυτό το γνώριζαν πολύ καλά οι ιερείς και δεν θα τολμούσαν ποτέ να παραβιάσουν με οποιοδήποτε τρόπο το καταπέτασμα για να εισέλθουν στα "άγια των αγίων".

Μέσα στα άγια των αγίων υπήρχε τέλειο σκοτάδι, το οποίο μόνο μια φορά το χρόνο διαλυόταν από το λίγο φως του θυμιατηρίου του αρχιερέα που έμπαινε μέσα για να κάνει εξιλασμό (άφεση) για τις δικές του αμαρτίες και για τις αμαρτίες του λαού. **Γιατί δεν επιτρεπόταν το φως; Τι συμβόλιζε αυτό;** Ο άνθρωπος στην περίοδο του Νόμου είχε πολύ λίγο πνευματικό φως. Εμείς σήμερα, δεν βρισκόμαστε πλέον στο πνευματικό σκοτάδι, αλλά βρισκόμαστε στο θαυμαστό φως του Κυρίου Ιησού, ο οποίος διακήρυξε**:** ***«ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ* το φως του κόσμου*· όποιος ακολουθεί Εμέ δεν θέλει περιπατήσει εις το σκότος, αλλά θέλει έχει το φως της ζωής»*** (Ιωάννης Η/**8:**12 /**βλ.** Ιωάννης Α/**1:**4-9**,** Γ/**3:**19**,** Θ/**9:**5**,** ΙΒ/**12:** 35-36,46, κλπ). Ο Ιησούς δεν μπήκε σε ανθρώπινα χειροποίητα άγια των αγίων, που είχαν λίγο φως, όπως έκανε ο επίγειος αρχιερέας, αλλά μπήκε μέσα στα ουράνια άγια των αγίων με πλούσιο και αληθινό ΦΩΣ που ο ίδιος έχει, ακτινοβολώντας τη δόξα του Πατέρα. Από αυτό το ουράνιο "φως" δίνει σε όλους εμάς σήμερα**:** ***«ΣΕΙΣ είσθε το φως του κόσμου»*** (Ματθαίος Ε/**5**:14)**.**

Μπορούμε λοιπόν να φαντασθούμε τη μεγάλη έκπληξη του ιερέα, που την ημέρα εκείνη είχε υπηρεσία στο Ναό, όταν συνέβηκε το γεγονός αυτό**.** Ίσως να ταράχτηκε και να έμεινε εκεί σε απορία, βλέποντας τη μεγάλη εκείνη κουρτίνα να σκίζεται στη μέση, **χωρίς να την έχει αγγίξει κανένας.** Πιστεύω πως, εάν ο

ιερέας εκείνος, δεν ήταν πνευματικά τυφλωμένος και είχε επίγνωση του νόμου του Θεού, θα μπορούσε εκείνη τη στιγμή να έλεγε**: «...Μέχρι εδώ ήταν η προσμονή μας, το έργο μας τελείωσε, το καταπέτασμα είναι πλέον άχρηστο από τώρα και μετά, γιατί εκπληρώθηκε αυτό που συμβόλιζε. Ο Μεσσίας, που μας υποσχέθηκε ο Θεός των πατέρων μας, ήρθε και πλήρωσε το τίμημα, δίνοντας τέλος σε ότι παραδοσιακά πιστεύαμε μέχρι σήμερα. Από τώρα καταργούνται οι τελετουργικές θυσίες των ζώων, σταματά η δική μας μεσιτική υπηρεσία και αρχίζει μια νέα περίοδος χάρης του Θεού για τη σωτηρία των λαών με μοναδικό μεσίτη τον Αμνό του Θεού που θυσιάστηκε!!»** Αυτά τα (υποθετικά) λόγια του ιερέα δείχνουν τον πραγματικό συμβολισμό του καταπετάσματος και της υπηρεσίας των ιερέων μέσα στο Ναό.

Βλέπουμε λοιπόν στα γεγονότα που συνέβηκαν με το θάνατο του Ιησού, να υπάρχει τελείως διαφορετική αντίδραση από τους 2 πρωταγωνιστές, τους Ρωμαίους και του Ιουδαίους. Οι μεν Ρωμαίοι **φοβήθηκαν** "σφόδρα" από τον μεγάλο σεισμό, οι δε Ιουδαίοι **ταράχτηκαν** "σφόδρα" από το σκίσιμο του καταπετάσματος του Ναού, γιατί με την ενέργεια αυτή ο Θεός **«**έσκισε**»** όλα όσα πίστευαν για τις τελετουργίες και έπρεπε να αποδεχτούν και να προσαρμοστούν στη νέα κατάσταση. Στις Πράξεις διαβάζουμε**:** ***«...Και ο λόγος του Θεού ηύξανε και επληθύνετο ο αριθμός των μαθητών εν Ιερουσαλήμ σφόδρα και*** **πολύ πλήθος των ΙΕΡΕΩΝ υπήκουον εις την πίστην***»* (Πράξεις ς΄/6:7). Το γεγονός εκείνο που συνέβαλε σημαντικά στο να δεχτούν οι ιερείς τον Ιησού από την Ναζαρέτ ως το υπεσχημένο Μεσσία, ήταν το σκίσιμο του καταπετάσματος, καθόσον μέσα από τις Γραφές, που οι ίδιοι δίδασκαν, κατάλαβαν τη σημασία τους.

4. ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ

Με το σκίσιμο του καταπετάσματος συνέβησαν τα παρακάτω γεγονότα, μερικά από τα οποία ήδη έχουν αναφερθεί, αλλά εδώ θα γίνει μια σφαιρική παρουσίασή τους**:**

(α) ΣΤΑΜΑΤΟΥΝ ΑΜΕΣΑ ΟΙ ΘΥΣΙΕΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ: Στην περίοδο του Νόμου οι θυσίες των ζώων ήταν το μέσο εξιλέωσης των α-

μαρτιών του ανθρώπου. Όταν ο Ιησούς θυσιάστηκε για μας, μια για πάντα, πληρώνοντας Αυτός το τίμημα των αμαρτιών μας, οι θυσίες των ζώων σταμάτησαν, γιατί εκπληρώθηκε πλέον ο συμβολισμός τους. Η **παλιά διαθήκη** (συνθήκη) του Θεού προς τον άνθρωπο τελείωσε και μία **νέα διαθήκη** επικυρώνεται με το αίμα του Ιησού, του ***«προεγνωσμένου προ καταβολής κόσμου»*** Αμνού του Θεού (Α' Πέτρου Α/**1:**20). Εκείνη την ημέρα, 14 του μήνα Νισάν, που θυσιάστηκε ο Ιησούς, οι λειτουργούντες ιερείς στο Ναό ετοιμάζονταν για την εσπερινή θυσία, πλην όμως **ούτε** η θυσία αυτή έγινε εκείνη την ημέρα, **ούτε** και καμιά άλλη θυσία έγινε στις επόμενες γενιές, γιατί έγινε η μία και μοναδική θυσία του άμωμου Αμνού του Θεού, του Ιησού.

(β) ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΟΙ ΑΜΑΡΤΙΕΣ: Στην περίοδο της χάρης δεν χρειάζεται πλέον να γίνονται συνέχεια και συνέχεια θυσίες ζώων, για να καταργηθεί η αμαρτία του ανθρώπου, γιατί τώρα με τη μοναδική ("άπαξ") θυσία του αναμάρτητου Ιησού, έχουμε μόνιμη κατάργηση (αθέτηση) της αμαρτίας, προσφέροντας το δικό Του αίμα και όχι ξένο αίμα ταύρων και τράγων, όπως έκαναν οι ιερείς του επίγειου Ναού στην περίοδο του Νόμου**:** ***«Διότι ο Χριστός*** **δεν εισήλθεν εις χειροποίητα άγια,** ***αντίτυπα των αληθινών, αλλά*** *(εισήλθεν)* ***εις αυτόν τον ουρανόν, διά να εμφανισθεί τώρα ενώπιον του Θεού υπέρ ημών·*** **ουδέ** *(εισήλθεν)* **διά να προσφέρει πολλάκις εαυτόν,** ***καθώς ο αρχιερεύς εισέρχεται εις τα άγια κατ' ενιαυτόν*** *(κάθε χρόνο)* ***με ΞΕΝΟΝ αίμα· διότι έπρεπε τότε πολλάκις να πάθει από καταβολής κόσμου· τώρα δε*** ***άπαξ*** ***εις το τέλος των αιώνων εφανερώθη, διά να αθετήσει*** *(καταργήσει)* ***την αμαρτίαν διά της θυσίας Εαυτού»*** (Εβραίους Θ/**9**:24-26).

Ο Ιησούς δεν μπήκε για να πεθάνει **ΜΕΣΑ** στα άγια των αγίων του επίγειου Ναού της Ιερουσαλήμ, που ήσαν φτιαγμένα με ανθρώπινα χέρια, αλλά πέθανε **ΕΞΩ** απ' αυτά, έξω από το Ναό της Ιερουσαλήμ και επάνω σε έναν ατιμωτικό σταυρό. **Αναστήθηκε και εμφανίστηκε θριαμβευτής και νικητής του θανάτου μπροστά στον Πατέρα ως ο ΜΟΝΟΣ μεσίτης μας.** Ο αναμάρτητος Ιησούς με το δικό Του αίμα αθέτησε (κατάργησε) την αμαρτία, συντρίβοντας την εξουσία του Διαβόλου.

(γ) ΙΗΣΟΥΣ: Ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ: Στην περίοδο της χάρης, της Καινής Διαθήκης, δεν χρειάζεται να υπάρχουν πολλοί μεσίτες για να κάνουν θυσίες ζώων, γιατί ο Ιησούς με τη δική Του θυσία είναι ο μόνος μεσίτης μας και αρχιερέας της ομολογίας μας. Ο επίγειος αρχιερέας (όπως και οι λοιποί ιερείς-μεσίτες) έμπαινε **πολλές φορές** στην παρουσία του Θεού και αποκτούσε ***ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΛΥΤΡΩΣΗ*** για το λαό. Ο Ιησούς όμως μπήκε "άπαξ", **μια για πάντα,** στα ουράνια άγια των αγίων και απέκτησε για εμάς ***ΑΙΩΝΙΑ ΛΥΤΡΩΣΗ*** και όχι προσωρινή. Προσέξτε την τυπολογία**:** Όταν εξέπνευσε ο Ιησούς σκίστηκε *«το καταπέτασμα του σώματός Του»* **ΕΞΩ** από την πόλη και ταυτόχρονα σκίστηκε και *«το καταπέτασμα του Ναού»* **ΜΕΣΑ** στην πόλη. Τώρα μπορούμε με ***«παρρησίαν να εισέλθωμεν εις τα άγια διά του αίματος του Ιησού,*** **διά νέας και ζώσης οδού,** ***την οποίαν καθιέρωσεν εις ημάς*** **διά του καταπετάσματος,** ***τουτέστι*** **της σαρκός Αυτού,** ***και έχοντες ΙΕΡΕΑ ΜΕΓΑΝ*** *(τον Ιησού)* ***επί τον οίκον του Θεού, ας πλησιάζωμεν μετά αληθινής καρδίας, με πληροφορία πίστης, έχοντες τας καρδίας ημών καθαρισμένας από συνειδήσεως πονηράς και λελουμένοι το σώμα με ύδωρ καθαρόν»*** (Εβραίους Ι'/**10**:19-22)**.**

Ο αναστημένος Ιησούς είναι για μας τώρα**:**

- Ο **ελεήμων** και **πιστός αρχιερέας μας** προς τον Θεό, για να κάνει εξιλέωση υπέρ των αμαρτιών μας (Εβραίους Γ/**3**:16-18)**.**
- Ο **απόστολος** και **αρχιερέας** της ομολογίας μας (Εβραίους Γ/**3**:1)**.**
- Ο αρχιερέας **λειτουργός των αγίων** και **της σκηνής της αληθινής**, την οποία κατασκεύασε ο Κύριος και όχι ο άνθρωπος (Εβραίους Η/**8**:1-2)**.**
- Ο αρχιερέας **των μελλόντων αγαθών** και μεσίτης καινούριας διαθήκης (Εβραίους Θ/**9**:11-15)**.**

Ο Ιησούς, ο αρχιερέας μας, πειράσθηκε κατά πάντα, γι' αυτό και γνωρίζει τις δοκιμασίες μας, τα προβλήματά μας και τον πόνο μας και έτσι μπορεί να μας συμπαθήσει**:** ***«Έχοντες λοιπόν***

αρχιερέα μέγαν, ***ο οποίος διήλθε τους ουρανούς, Ιησούν τον Υιόν του Θεού, ας κρατώμεν την ομολογίαν. ΔΙΟΤΙ δεν έχομεν αρχιερέα μη δυνάμενον να συμπαθήσει εις τας ασθενείας ημών, αλλά*** *(έχομεν αρχιερέα)* **πειρασθέντα κατά πάντα** ***καθ' ομοιότητα*** *(ημών)* ***χωρίς αμαρτίας. Ας πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν προς βοήθειαν εις καιρόν ανάγκης»*** (Εβραίους Δ/**4**:14-15). Εδώ ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού μας λέγει πολύ καθαρά να πλησιάζουμε με παρρησία το θρόνο της χάρης του αρχιερέα μας Ιησού για να λάβουμε χάρη και έλεος. Σε κάθε πρόβλημά μας, θα πηγαίνουμε **απευθείας** στο μόνο μεσίτη μας και αρχιερέα μας Ιησού Χριστό, οι άνθρωποι που ήσαν μεσίτες (ιερείς) έπαυσαν πλέον να έχουν αυτή την υπηρεσία.

(δ) ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΝΤΟΥ και ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΣΕ ΝΑΟΥΣ: Εφόσον το καταπέτασμα του επίγειου Ναού σκίστηκε, τώρα μπορούμε να λατρεύουμε τον Θεό ΠΑΝΤΟΥ, όπου και αν βρισκόμαστε και όχι μόνο μέσα στα άγια των αγίων του Ναού. Αυτό ακριβώς είπε ο Ιησούς Χριστός στη γυναίκα Σαμαρείτισσα, που την συνάντησε στο πηγάδι της Σιχάρ**:** ***«Πλην έρχεται ώρα,*** **και ήδη είναι,** ***ότε οι αληθινοί προσκυνηταί θέλουν προσκυνήσει τον Πατέρα*** **εν πνεύματι και αληθεία·** ***διότι ο Πατήρ τοιούτους ζητεί τους προσκυνούντας Αυτόν. Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑ, και οι προσκυνούντες Αυτόν*** **εν πνεύματι και αληθεία·** ***πρέπει να προσκυνούν»*** (Ιωάννης Δ/**4**:23-24). Σήμερα δεν έχουμε μόνο **ΕΝΑ ναό**, όπως ήταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά έχουμε **ΠΟΛΛΟΥΣ ναούς**, που είναι όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί, γιατί ο Λόγος του Θεού λέγει ότι το σώμα μας είναι ***«ναός του Θεού του ζώντος»*** (βλέπε: Α' Κορινθίους Γ/**3**:16-17, ς΄:19**,** Β' Κορινθίους ς΄/**6**:16**,** Εφεσίους Β/**2**:21-22**,** Εβραίους Γ/**3**:6)**.**

(ε) Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΝΙΚΗΘΗΚΕ: Με την ανάσταση του Ιησού, ο θάνατος για τον πιστό νικήθηκε, έχασε το κεντρί του, έχασε τη δύναμή του. Ο απόστολος Παύλος αναφωνεί με φωνή θριαμβευτική**:** ***«Που*** *(είναι)* ***θάνατε το ΚΕΝΤΡΟ σου, που*** *(είναι)* ***Άδη η ΝΙΚΗ σου. Το δε κέντρον του θανάτου*** *(είναι)* ***η αμαρτία»*** (βλ. Α' Κοριν-

θίους ΙΕ/**15**:55-56). Ο Ιησούς νίκησε το θάνατο, αναμάρτητος ο ίδιος πήγε στον Άδη για τις ΔΙΚΕΣ ΜΟΥ και τις ΔΙΚΕΣ ΣΟΥ αμαρτίες, αλλά ο Άδης δεν μπόρεσε να κρατήσει μέσα στους κόλπους του τον Δίκαιο ανάμεσα στους αδίκους, γι' αυτό ο Ιησούς έσπασε και σύντριψε τις πύλες του Άδη και εξήλθε (αναστήθηκε) Νικητής. Ο θάνατος έχασε τη δύναμή του, γι' αυτό ο Παύλος ομολογούσε *«για μένα το ΝΑ ΖΩ είναι ο Χριστός και το ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ είναι κέρδος»* (Φιλιππησίους Α/1:21). Αυτή είναι η ευλογημένη προσμονή του πιστού και αυτό είναι το ΚΕΡΔΟΣ του, το να φύγει από τη ζωή αυτή για να συναντήσει τον Κύριό Του Ιησού, που πέθανε Αυτός στη δική του θέση.

(στ) Ο ΚΑΘΕ ΠΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΙΕΡΕΑΣ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ: Όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί στην περίοδο της Καινής Διαθήκης είναι ενώπιον του Θεού **«**ιερείς**»** και δεν υπάρχει πλέον **«**ειδική τάξη ιερέων**»**, όπως συνέβαινε στην Παλαιά Διαθήκη. Στην Αποκάλυψη Α/**1**:6 γράφει *«και εποίησεν ημάς ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ***, ιερείς** *τω Θεώ και Πατρί Αυτού»* (αρχαίο κείμενο), ο Κύριος Ιησούς όλους τους πιστούς μας έκαμε **"βασιλεία"** επάνω στην οποία Εκείνος βασιλεύει. Είμαστε η βασιλεία Του, αλλά μας έκανε και **"ιερείς"** Του.

Ένδοξη θέση ενώπιον του Θεού, ο κάθε πιστός είναι ΙΕΡΕΑΣ ενώπιόν Του, χωρίς πλέον να θυσιάζει ζώα, όπως έκαναν οι ιερείς στην Παλαιά Διαθήκη, γιατί τώρα θυσιάστηκε "άπαξ" ο άμωμος Αμνός του Θεού. **"Ιερέας"** στα Ελληνικά σημαίνει **"μεσίτης"** και θα ρωτήσει κάποιος εύλογα**: «Τι μεσίτες είναι οι πιστοί στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, αφού ο Ιησούς είναι ο "ΕΙΣ" (ο ΕΝΑΣ) μεσίτης και αυτό στην Α' Τιμόθεου Β/**2**:5 ο Λόγος του Θεού το αναφέρει ρητά: "ΕΙΣ μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπου;" Ποια λοιπόν είναι η διακονία του πιστού;»**.

Την απάντηση τη δίνει ο απόστολος Παύλος, που στην Β' Κορινθίους Ε/**5**:18-20 γράφει ότι ο Θεός *«**διήλλαξεν** (συμφιλίωσε) **ημάς προς εαυτόν δια του Ιησού Χριστού και* έδωκεν εις ημάς *ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΤΗΣ ΔΙΑΛΛΑΓΗΣ* ....και ενεπιστεύθη εις ημά*ς ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΔΙΑΛΛΑΓΗΣ».* Ο Ιησούς, **σαν** μεσίτης που είναι ο ίδιος, μας συμφιλίωσε με τον Πατέρα Θεό και εμείς με τη σειρά μας,

σαν λυτρωμένα παιδιά Του, προσευχόμαστε για τη συμφιλίωση του κόσμου με τον σωτήρα Ιησού. Δεν σώζουμε εμείς τον αμαρτωλό άνθρωπο, γιατί δεν πεθάναμε εμείς στη θέση του, αλλά προσευχόμαστε αυτός να ανοίξει την καρδιά του και να δεχτεί το **μόνο μεσίτη** μεταξύ ΘΕΟΥ και ΑΝΘΡΩΠΩΝ, τον Κύριο Ιησού, γιατί μόνον ο Ιησούς **μετείχε και των 2 φύσεων,** ήταν και τέλειος ως άνθρωπος και τέλειος ως προς τη θεία Του φύση, καθόσον μέσα Του κατοικούσε ***«παν το πλήρωμα της θεότητας του Πατέρα…»*** (Κολοσσαείς Α/**1**:19 και Β/**2**:9).

Μόνο ο Ιησούς Χριστός σώζει, εμείς είμαστε πρέσβεις του Ιησού εδώ στη Γη, πρεσβεύουμε γι' αυτούς που χάνονται**:** ***«Υπέρ του Χριστού λοιπόν*** **είμεθα πρέσβεις,** ***ως εάν σας παρεκάλει ο Θεός δι' ημών·*** **δεόμεθα** ***λοιπόν υπέρ του Χριστού,*** **διαλλάγητε** ***προς τον Θεόν»*** (Β' Κορινθίους Ε/**5**:20). Είμαστε λοιπόν ενώπιον του Θεού ΙΕΡΕΙΣ, αλλά όμως δεν είμαστε όλοι ενώπιόν Του **«**απόστολοι, **ή** προφήτες, **ή** ευαγγελιστές, **ή** ποιμένες, **ή** διδάσκαλοι**»** (βλ. Εφεσίους Δ/**4**:11**,** Α' Κορινθίους ΙΒ/**12**:28**,** Ρωμαίους ΙΒ/**12**:6-8), γιατί αυτά είναι χαρίσματα που δίνει το άγιο Πνεύμα του Θεού μέσα στην εκκλησία. Κεφαλή (εξουσία) της εκκλησίας είναι ο Ιησούς, εμείς οι πιστοί είμαστε τα μέλη της εκκλησίας, όπου με τα διάφορα χαρίσματα του Πνεύματος εργαζόμαστε για την οικοδομή του σώματος της εκκλησίας και για την τελειοποίηση των αγίων.

Ο Ιησούς είναι ο Κύριος και ο βασιλιάς του σώματος της εκκλησίας, εμείς είμαστε οι "ιερείς" Του. Κανένας απόστολος ή μαθητής του Ιησού, κατά τους δύο πρώτους μετά Χριστό αιώνες δεν πήρε τον τίτλο του ιερέα σαν "ειδική" διακονία μέσα στο σώμα της εκκλησίας. Ο θεσμός της ειδικής τάξης των ιερέων (του ιερατείου), όπως ήταν στην Παλαιά Διαθήκη, εισήχθηκε από τον 3ο μ.Χ. αιώνα από τους "πατέρες" της τότε εκκλησίας και έτσι αντί να υπάρχει η **ΓΕΝΙΚΗ ιεροσύνη όλων των πιστών,** σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού για το λαό Του (βλ. Α' Πέτρου Β/**2**:9-10**,** Αποκάλυψη Α/**1**:6, Ε/**5**:10**,** Ιωάννης ΙΖ/**17**:19**,** Β' Τιμόθεου Α/**1**:9**,** Α' Κορινθίους Γ/**3**:17), δημιουργήθηκε μια **ΕΙΔΙΚΗ ιεροσύνη που είναι προνόμιο μερικών ανθρώπων** να μπορούν να πλησιάζουν τον Θεό και οι άλλοι να "εξαρτώνται" από αυτούς.

Ο Ιησούς γεφύρωσε το χάσμα που χώριζε τον αμαρτωλό άνθρωπο από τον Θεό, ο Ιησούς γκρέμισε τον "τοίχο" που χώριζε τον άνθρωπο από τον Θεό. Τώρα μπορούμε να μπούμε μέσα στα ουράνια άγια των αγίων καλυμμένοι με το αίμα της θυσίας του Ιησού και μπαίνοντας μέσα, να προσφέρουμε θυσίες ευπρόσδεκτους στον Θεό, δεν χρειάζεται πλέον το αίμα των ζώων για να καλύψει τις αμαρτίες μας, γιατί το έργο αυτό έγινε μια για ΠΑΝΤΑ με την "άπαξ" θυσία του Ιησού στον Γολγοθά. Για 1500 περίπου χρόνια το καταπέτασμα χώριζε τον ΑΜΑΡΤΩΛΟ άνθρωπο από τον ΑΓΙΟ Θεό, αλλά ο Ιησούς Χριστός με το θάνατό Του έσκισε το καταπέτασμα και έφερε την ποθητή ένωση του ανθρώπου με τον Θεό. Σε Αυτόν ανήκει όλη η δόξα, η τιμή και η λατρεία.

***Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα*:**

(01) «ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ», Αλκιβιάδη Τζελέπη (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - 1992").**

(02) CD 049 - «ΠΕΘΑΝΕ ΓΙΑ ΣΕΝΑ - Ησαΐας ΝΓ/53» (ομιλητής **Αλκιβ. Τζελέπης**).

(03) «ΤΑ ΑΝΑΠΟΔΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ» - Στυλιανού Χαραλαμπάκη (έκδ.**1971)**

(04) «ΠΕΘΑΝΕ ΓΙΑ ΣΕΝΑ» - Gien Karssen - Εκδόσεις **"ο ΛΟΓΟΣ".**

(05) ……

(06) ……

21 ΣΕ ΠΟΙΟ ΟΝΟΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ

Η μοναδικότητα του ονόματος του Ιησού

1. Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΓΧΥΣΗ

Ένα θέμα που είναι πολύ ζωτικό για μια νικηφόρα πνευματική ζωή και που αποτελεί ένα ισχυρό όπλο του πιστού εναντίον του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του είναι η **ΠΡΟΣΕΥΧΗ**. Εδώ όμως δεν θα ασχοληθούμε με αυτή καθ' εαυτή την προσευχή, αλλά με ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της, που συνήθως παραβλέπεται από την πλειοψηφία των αναγεννημένων πιστών, αλλά που αποτελεί το ισχυρό **θεμέλιο** επάνω στο οποίο στηρίζεται η προσευχή και αφορά **«ΠΩΣ ή σε ΠΟΙΟ όνομα πρέπει να προσευχόμαστε».** Για το θέμα της προσευχής πολλοί πιστοί έχουν μεγάλη ΣΥΓΧΥΣΗ. **Δεν ξέρουν εάν πρέπει να προσεύχονται μόνο στον ΠΑΤΕΡΑ, ή μόνο στον ΥΙΟ, ή και στους ΔΥΟ, ή ενδεχομένως και σε τυχόν «άλλα» πρόσωπα.** Εάν δεν έχουμε επίγνωση σε ΠΟΙΟΝ πρέπει να προσευχόμαστε, άρα δεν έχουμε αποκάλυψη της ΑΛΗΘΕΙΑΣ**.**

Ο εχθρός της ψυχής μας, ο Διάβολος, κτύπησε κατευθείαν και με ευστοχία στο κέντρο του προβλήματος και έφερε τον πιστό σε μια κατάσταση πνευματικού ύπνου και αδράνειας, ώστε να μη δίνει στο σωτήρα του και στον Κύριό του λατρεία *«εν Πνεύματι και αληθεία»* (Ιωάννης Δ/4:24). **«Εν ΠΝΕΥΜΑΤΙ λατρεία»** σημαίνει, όχι να δίνουμε μια ξερή, τυπική και από συνήθεια λατρεία στον Θεό, αλλά να Του δίνουμε όλο το είναι μας και όλο τον εαυτό μας, να λατρεύουμε τον Κύριο με το άγιο Πνεύμα Του, με το οποίο μας έχει βαπτίσει. **«Εν ΑΛΗΘΕΙΑ λατρεία»** σημαίνει να Τον λατρεύουμε με ΑΛΗΘΕΙΑ, έχοντες δηλαδή πλήρη επίγνωση για το **ποιος είναι ο Κύριος**, που υψώνουμε και που δοξάζουμε και όχι να γίνεται προσευχή με πολύπλοκα και αδύνδετα μεταξύ τους νοήματα.

Για τη σύγχυση που υπάρχει σε πολλούς πιστούς, που δεν

έχουν επίγνωση **σε ΠΟΙΟ όνομα** ή **σε ΠΟΙΟΝ Κύριο** πρέπει να απευθύνουν την προσευχή τους, θα κάνω τέσσερις αναγκαίες επισημάνσεις, που για πολλούς είναι μεν γνωστές, αλλά ίσως να μην έχουν δώσει την πρέπουσα σημασία**:**

(1) Όλοι μας έχουμε ακούσει δεκάδες πιστούς διαφόρων ομολογιών να προσεύχονται απευθείας στον Ιησού Χριστό και να λέγουν**: «Κύριε Ιησού, Σ' ευχαριστώ που με έσωσες και που μ' ελευθέρωσες .....κλπ....»** και στο τέλος λέγουν **«...και όλα αυτά τα ζητώ στο ΟΝΟΜΑ του Χριστού!».** Το εύλογο ερώτημα είναι**: «Μα, αφού προσεύχονται απευθείας στον Ιησού, πώς στο τέλος λέγουν ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΤΑ ΖΗΤΩ ΟΛΑ ΑΥΤΑ;»** Αυτές είναι προσευχές χωρίς ΑΛΗΘΕΙΑ, είναι προσευχές που έχουν μέσα τους σκοτάδι και μυστήριο!

(2) Σε πάρα πολλές συναθροίσεις (τοπικές εκκλησίες, κλπ) παρατηρούμε όλοι να προσεύχονται **με τον ίδιο πανομοιότυπο τρόπο,** χρησιμοποιώντας και **τις ίδιες εκφράσεις**. Σε ελάχιστες περιπτώσεις βλέπουμε κάποιον να ξεφεύγει και να διαφοροποιείται από το τυποποιημένο πλαίσιο της προσευχής. Ότι συνήθως αναφέρει ο πρώτος στην προσευχή, το συνεχίζουν και οι υπόλοιποι, σαν υποδειγματικό τρόπο.

(3) Πολλοί πιστοί, που δεν έχουν αποκάλυψη και επίγνωση για το **«ποιος είναι ο Κύριος»** που υψώνουν, που λατρεύουν και δοξάζουν, ομολογούν συχνά ότι προσεύχονται **και** στον Πατέρα **και** στον Υιό, **επειδή δεν ξέρουν ποιο είναι το σωστό,** έτσι προσευχόμενοι και στους δύο πιστεύουν ότι δεν κάνουν λάθος και ευαρεστούν τον Θεό. Απευθύνουν δηλαδή την προσευχή τους και στον Πατέρα και στον Υιό, κάνοντας εναλλαγή ονομάτων, λέγοντας**: «Πατέρα ουράνιε, Σε ευχαριστώ που κλπ, κλπ»** και συνεχίζουν την προσευχή, λέγοντας**: «...Κύριε Ιησού, Σ' ευχαριστώ που πέθανες για μένα ...κλπ ...κλπ»** Και μέχρι να τελειώσει η προσευχή τους, πότε απευθύνονται στον Πατέρα και πότε απευθύνονται στον Υιό.

(4) Ο πιο συνηθισμένος τρόπος προσευχής που ακούγεται κατά κόρον από τη συντριπτική πλειοψηφία των πιστών είναι η

φράση **«Πατέρα ουράνιε στο όνομα του Ιησού Χριστού, ζητώ Εσύ να ...κλπ...κλπ»** και στο τέλος χρησιμοποιούν τη στερεότυπη φράση **«...στο όνομα του Ιησού εν Πνεύματι αγίω».** Αυτός ο τύπος της προσευχής, όπως θα εξηγήσω στη συνέχεια, δεν έχει ισχυρά ερείσματα μέσα από τον Λόγο του Θεού, καθόσον δεν εφαρμοζόταν από τους αποστόλους και γενικά από την πρώτη εκκλησία. Όσοι έχουν υιοθετήσει αυτόν τον τύπο της προσευχής στηρίζονται στο **Ιωάννης Ις΄/**16**:23,** παρερμηνεύοντας την εντολή του Ιησού Χριστού, όπως πολύ καθαρά θα δούμε στη συνέχεια.

Για να μην υπάρχει σύγχυση, άγνοια και αμφιβολία **σε ποιο όνομα** πρέπει να απευθύνουμε την προσευχή μας, ασφάλειά μας στο θέμα αυτό είναι να γνωρίζουμε **τι εφάρμοζαν** οι απόστολοι και γενικά η πρώτη εκκλησία και **τι μας διδάσκει** για το τόσο σημαντικό θέμα ο Λόγος του Θεού.

2. Η ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ «ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ»

Ο Ιησούς είπε**:** ***«Και κατά την ημέρα εκείνη δεν θέλετε ζητήσει παρ' Εμού ουδέν. Αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι*** **όσα αν αιτήσετε** ***παρά του Πατρός*** **εν τω ονόματί μου,** ***θέλει σας δώσει…»*** (Ιωάννης Ις΄/**16**:23, Βλέπε και ΙΕ/**15:**16). Η λέξη «όνομα» σημαίνει «ιδιότητα» και με ποια ιδιότητα ήρθε ο Ιησούς**;** Ήρθε με την ιδιότητα του ΜΕΣΙΤΗ, του ΣΩΤΗΡΑ μας. Άρα, όταν θέλουμε κάτι από τον Πατέρα, σε ποιον θα πρέπει να απευθυνόμαστε**;** Στον μεσίτη Ιησού, γιατί σε Αυτόν δόθηκε ***«ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανώ και επί γης»*** (Ματθαίος ΚΗ/**28:**19). Αυτό είναι το περιεχόμενο της εντολής αυτής του Ιησού, άλλωστε ο ίδιος έδωσε την ερμηνεία αυτή στους μαθητές Του, πιο πριν, όταν τους είπε: ***«Και ό,τι αν ζητήσετε ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ,*** **θέλω κάμει τούτο,** ***διά να δοξασθεί ο Πατήρ εν τω Υιώ. Εάν ζητήσετε κάτι ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ,*** **εγώ θέλω κάμει αυτό»** (Ιωάννης ΙΔ/**14**:13-14).

Ενώ στο εδάφιο Ις΄/**16**:23 λέγει ο Πατέρας ***«θέλει σας δώσει»,*** στο εδάφιο ΙΔ/**14**:14 λέγει Εγώ ***«θελω κάμει τούτο ….Εγώ θέλω κάμει αυτό»,*** μήπως υπάρχει αντίφαση στα εδάφια αυτά; Όχι, δεν υπάρχει καμιά απολύτως αντίφαση ΕΑΝ εμείς ΕΦΑΡΜΟΣΟΥΜΕ το περιεχόμενο της εντολής του Ιησού (και όχι την κα-

τά γράμμα ερμηνεία) και ζητήσουμε από τον Ιησού **«εν τω ονόματί Του»,** δηλαδή να Του το ζητήσουμε με την ιδιότητά Του ως ΜΕΣΙΤΗ. Το διευκρινίζει ο Ιησούς **«Εγώ** (όχι ο Πατέρας) **θα το κάνω αυτό…»** και γιατί θα το κάνει**;** Θα το κάνει για να δοξασθεί ο Πατέρας που κατοικεί **χωρίς μέτρο** μέσα Του (Ιωάννης Γ/**3**:34, Κολλοσσαείς Α/**1**:19, Β/**2**:9, κλπ).

Στο Μάρκος Ις΄/**16**:16-18 ο Ιησούς έδωσε τη γενική εντολή προς όλη την εκκλησία Του, λέγοντας**:** ***«Εν τω ονόματί ΜΟΥ θέλουν εκβάλλει δαιμόνια· θέλουν λαλεί νέας γλώσσας....»*** και οι απόστολοι είχαν επίγνωση τι σήμαιναν αυτά τα λόγια του Ιησού και εφάρμοζαν την εντολή που ο Ιησούς τους έδωσε**.**

Σε πολλές περιπτώσεις ο Ιησούς μας προτρέπει να ενεργούμε ***«ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ»*****.** Δυστυχώς όμως σήμερα γίνεται από τους πιστούς **«κατά γράμμα»** εφαρμογή του Ιωάννης Ις΄/**16:**23 και αντί να προσεύχονται με δύναμη και εξουσία ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στο όνομα του ΙΗΣΟΥ και ο Διάβολος να συντρίβεται, προσεύχονται με τη στερεότυπη φράση **«Πατέρα ουράνιε, στο όνομα του Ιησού ζητώ ...κλπ».** Οι μαθητές του Ιησού και γενικά η πρώτη αποστολική εκκλησία είχαν αποκάλυψη τι σήμαινε η εντολή του Ιησού **«εν τω ονόματί Μου»** και εφάρμοζαν σε κάθε περίπτωση το περιεχόμενο της εντολής και όχι την κατά γράμμα επανάληψη της φράσης, όπως θα δούμε στα αμέσως παραδείγματα που ακολουθούν**.**

3. <u>ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ</u>

Από την πληθώρα των περιπτώσεων που υπάρχουν μέσα στην πρακτική εφαρμογή της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, θα αναφέρουμε ενδεικτικά **4** περιπτώσεις**:**

(1) **<u>ΠΡΑΞΕΙΣ Γ/3:6</u>** ***«...Ο δε Πέτρος είπεν· Αργύριον και χρυσίον εγώ δεν έχω· αλλ' ό,τι έχω, τούτο σου δίδω· εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου σηκώθητι και περιπάτει».*** Μετά την Πεντηκοστή, ο Πέτρος και ο Ιωάννης, όταν συνάντησαν τον εκ γενετής χωλό μπροστά στην Ωραία Πύλη, δεν του είπαν **«Ουράνιε Πατέρα, στο όνομα του Ιησού, ας γίνει υγιής αυτός ο άνθρωπος…»,** αλλά με θάρρος τον διέταξαν ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στο όνομα του Ιησού

να σηκωθεί και να περπατήσει. Εφάρμοσαν το περιεχόμενο της εντολής του Ιησού**.**

(2) **ΠΡΑΞΕΙΣ Ζ/7:59** ***«Και ελιθοβόλουν τον Στέφανον, επικαλούμενον και λέγοντα· Κύριε ΙΗΣΟΥ, δέξαι το πνεύμα μου».*** Όταν λιθοβολούσαν τον Στέφανο, αυτός επικαλέστηκε ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ τον Ιησού, δεν είπε **«Πατέρα ουράνιε, στο όνομα του Ιησού, δέξαι το πνεύμα μου»,** παρ' όλο που η Γραφή αναφέρει ότι είδε ***«την δόξαν του Θεού, και τον Ιησούν ιστάμενον εκ δεξιών του Θεού».*** Ο Στέφανος ήξερε σε ποιον απευθυνόταν και είχε επίγνωση τι σημαίνει «εκ δεξιών», αφού η Βίβλος σε πολλά σημεία της αναφέρει ότι **δεν κάθεται ΜΟΝΟΝ ο Υιός στα «δεξιά» του Πατέρα, αλλά και ο ΠΑΤΕΡΑΣ κάθεται στα «δεξιά» του Υιού,** μία απόκάλυψη που σήμερα αγνοεί η εκκλησία του ένδοξου Ιησού (βλέπε: Ψαλμός ΡΙ΄/110, Ψαλμός Ις΄/16:8, Ψαλμός Π/80:17, κλπ)**.** Το θέμα αυτό, για τη «δεξιά του Θεού», θα το αναλύσουμε με λεπτομέρειες στο αμέσως επόμενο κεφάλαιο.

(3) **ΠΡΑΞΕΙΣ Θ/9:1-18** Όταν ο πρώην διώκτης Σαούλ πήγαινε στην Δαμασκό για να συλλάβει και να φυλακίσει τους χριστιανούς, δεν του μίλησε ο Πατέρας, αλλά ο ίδιος ο Ιησούς, ο ΜΕΣΙΤΗΣ μας, λέγοντάς του ***«Εγώ είμαι ο ΙΗΣΟΥΣ, τον οποίον συ διώκεις»,*** όταν ο Παύλος Τον ρώτησε ***«Τις είσαι Κύριε;».*** Ο Σαύλος δεν δίωκε τους οπαδούς του Θεού (το οποίον και ο ίδιος λάτρευε), αλλά διώκε τους οπαδούς του Ιησού, του αιρετικού γιου της Μαρίας και του Ιωσήφ, αλλά του φανερώθηκε όμως ο Ιησούς, σαν ΜΕΣΙΤΗΣ μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Αργότερα, όταν πήγε ο Ανανίας στο σπίτι του, είπε στον Παύλο**:** ***«Σαούλ αδελφέ, ο Κύριος με απέστειλεν, ο ΙΗΣΟΥΣ, ο οποίος εφάνη εις σε εις την οδόν κατά την οποίαν ερχόσουν, διά να αναβλέψεις και να πλησθείς Πνεύματος αγίου»*** (Πράξεις Θ/9:17). Δεν του είπε ο Ανανίας **«Με έστειλε ο ουράνιος Πατέρας, στο όνομα του Ιησού, για να ξαναδείς και να γεμίσεις με το άγιο Πνεύμα Του;»**

(4) **ΠΡΑΞΕΙΣ Ις/16:18** ***«Βαρυνθείς δε ο Παύλος και στραφείς, είπε προς το πνεύμα, Προστάζω σε, εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού να εξέλθεις απ' αυτής. Και εξήλθε*** *(το πονηρόν πνεύμα)* ***την αυτήν***

ώραν». Ο Παύλος διέταξε το «πνεύμα πύθωνος» ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στο όνομα του Ιησού Χριστού, δεν είπε **«Ουράνιε Πατέρα, στο όνομα του Ιησού, θεράπευσέ τη …κλπ».**

4. ΠΡΟΣΕΥΧΗ «ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ» ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

Μέσα στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, που περιγράφεται τι ακολουθούσαν οι απόστολοι και τι εφάρμοζε γενικά η πρώτη εκκλησία αναφέρεται **μία μοναδική περίπτωση**, όπου η πρώτη εκκλησία προσευχήθηκε απευθείας στον Πατέρα και όχι στον Υιό. Αυτό αναφέρεται στις Πράξεις Δ/**4:**24-30, όταν οι πιστοί ευχαρίστησαν τον Θεό, για την θαυμαστή απελευθέρωση του Πέτρου και του Ιωάννη, λέγοντας**:** ***«Δέσποτα, Συ είσαι Θεός, ο οποίος έκαμες τον ουρανόν και την γην….».*** Εδώ Δέσποτας είναι ο Πατέρας, γιατί παρακάτω στην προσευχή τους μιλούν για τον ***«άγιο παίδα Του»,*** τον Ιησού.

Ούτε και εδώ μπορούμε να στηρίξουμε τον συγκεκριμένο τρόπο προσευχής, που σήμερα εφαρμόζεται (ως ο μόνος σωστός τρόπος προσευχής), γιατί οι πιστοί προσευχήθηκαν μεν στον Πατέρα, αλλά δεν είπαν ***«Δέσποτα ουράνιε, ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, ερχόμαστε ενώπιόν Σου, Συ είσαι Θεός ο οποίος έκαμες τον ουρανόν και γην…»***. Αλλά και εάν είχαν προσευχηθεί με αυτόν τον τρόπο, εμείς δεν μπορούμε αυτό να το κάνουμε κανόνα, αφού αυτό ήταν **μόνο μία φορά**, ενώ σε όλες τις άλλες περιπτώσεις η προσευχή γίνεται ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στο όνομα του Κυρίου Ιησού. Το απλό ερώτημα είναι: Ακολουθούμε την ΜΙΑ περίπτωση και την κάνουμε σημαία φανατισμού και δογματισμού, ή ακολουθούμε τις ΠΟΛΛΕΣ περιπτώσεις, που είναι ο γενικός κανόνας**;** Ποιο το είναι το ασφαλές**;**

Άλλωστε στην προσευχή εδώ των πιστών υπάρχει και αποκάλυψη της θεότητας του Ιησού, γιατί **«Δεσπότης»** δεν αναφέρεται μόνον ο Πατέρας, αλλά και ο Υιός, αφού ***«εν Αυτώ ηυδόκησεν ο Πατήρ να κατοικήσει ΠΑΝ το πλήρωμα»*** (Κολοσσαείς Α/**1:** 19-20, Β/**2:**9) Ο Παύλος αναφερόμενος στον Ιησού, λέγει ότι είναι ***«ο μακάριος και ΜΟΝΟΣ ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ο βασιλεύς των βασιλευόντων και Κύριος των κυριευόντων»*** (Α΄ Τιμόθεου ς΄/**6:**15)**.**

Ο απόστολος Παύλος, που είναι ο δογματικός της χριστιανικής πίστης και διδασκαλίας, στις επιστολές του συχνά διακηρύττει τη μοναδικότητα του ενός Θεού, του ΠΑΤΕΡΑ, που Τον πλησιάζουμε και Τον ευχαριστούμε ***«ΔΙΑ Ιησού Χριστού….»,*** δηλαδή **«δια μέσου»** του Ιησού, με την ιδιότητά Του ως μεσίτη**:**

- ***«Εις ημάς είναι ΕΙΣ*** *(ένας)* ***ΘΕΟΣ, ο Πατήρ, εξ ού τα πάντα και ημείς εις Αυτόν, και είναι ΕΙΣ*** *(ένας)* ***ΚΥΡΙΟΣ Ιησούς Χριστός, δι' ού τα πάντα και ημείς δι' Αυτού»*** (Α΄ Κορινθίους Η/**8:**6)**.**
- ***«Πρώτον μεν ευχαριστώ τον Θεόν μου <u>ΔΙΑ Ιησού Χριστού</u> υπέρ πάντων υμών….»*** (Ρωμαίους Α/**1:**8)**.**
- ***«Διά τούτο κάμπτω τα γόνατά μου <u>προς τον Πατέρα</u> του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού…»*** (Εφεσίους Γ/**3:**14)**.**
- ***«Ευχαριστούντες πάντοτε υπέρ πάντων εις τον Θεόν και Πατέρα <u>ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού</u>, υποτασσόμενοι εις αλλήλους εν φόβω Θεού»*** (Εφεσίους Ε/**5:**20)**.**

Πολλοί ισχυρίζονται ότι στα παραπάνω εδάφια ο Παύλος μας αναφέρει με καθαρό τρόπο, όχι ότι **«μπορούμε»** (εάν θέλουμε), αλλά ότι **«πρέπει»** να προσευχόμαστε απευθείας ΜΟΝΟ στον Πατέρα. Το «μπορούμε» είναι δυνητικό, ενώ το «πρέπει» είναι καταναγκαστικό. Προσέξτε! Εδώ ο Παύλος ΔΕΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ, αλλά ερμηνεύει τον Λόγο και η ερμηνεία του έρχεται σε πλήρη συμφωνία με τα λόγια του Ιησού στο Ιωάννης ΙΔ/**14:**13-14**,** ΙΕ/**15**:16 και Ις'/**16**:23, όπου ο Ιησούς στη μία περίπτωση έλεγε ο <u>ΠΑΤΕΡΑΣ</u> **«θέλει σας δώσει»** (ΙΕ/**15**:16 και Ις΄/**16:**23) και στην άλλη περίπτωση έλεγε <u>ΕΓΩ</u> **«…θέλω κάμει τούτο….Εγώ θέλω κάμει αυτό»** (ΙΔ/**14**:13-14)**.**

Στην Κολοσσαείς Γ/**3:**17 ο Παύλος γράφει**:** ***«Και παν ό,τι αν πράττητε εν λόγω ή εν έργω, πάντα ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ του Κυρίου Ιησού πράττετε, ευχαριστούντες δι' Αυτού τον Θεόν και Πατέρα».*** Αυτό έρχεται σε πλήρη σε συμφωνία με το Μάρκος Ις΄/**16:**17-18, όπου ο Ιησούς λέγει**:** ***«Σημεία δε εις τους πιστεύσαντας θέλουν παρακολουθεί ταύτα, ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ θέλουν εκβάλλει δαιμόνια· θέλουν λαλεί νέας γλώσσας· όφεις θέλουν πιάνει· και εάν κάτι θανάσιμο πιούν, δεν θέλει βλάψει αυτούς· επί αρρώστους θέλουν επι-***

θέσει τας χείρας *(αυτών),* ***και θέλουν ιατρεύεσθαι».*** Από τις Πράξεις γνωρίζουμε πάρα πολύ καλά, **πώς** οι απόστολοι και η πρώτη εκκλησία ερμήνευσαν το **«εν τω ονόματί Μου»** και **πώς** εφάρμοσαν τα λόγια αυτά του Ιησού. Τα εφάρμοσαν προσευχόμενοι και ενεργώντας ενάντια στις πονηρές δυνάμεις **απευθείας** στο παντοδύναμο όνομα του Ιησού**.**

Η εύλογη απορία που μπορεί να έχει κάποιος είναι: **«**Υπάρχει αντίφαση στα λόγια του Παύλου όταν από στη ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ λέγει ***«ευχαριστώ τον Θεόν….», «κάμπτω τα γόνατά μου προς τον Πατέρα…», «ευχαριστούντες πάντοτε εις τον Θεόν και Πατέρα»*** (βλ. Ρωμαίους Α/**1:**8**,** Εφεσίους Γ/**3:**14, Ε/**5:**20) και στην ΑΛΛΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ να προτρέπει το λαό του Θεού, λέγοντας ***«Και ΠΑΝ ό,τι αν πράττητε εν λόγω ή εν έργω, πάντα ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ του Κυρίου Ιησού πράττετε;»*** (Κολοσσαείς Γ/**3:**17).

Σύμφωνα με όσα ήδη αναφέραμε για το θέμα αυτό η απάντηση είναι «όχι, δεν υπάρχει καμιά αντίφαση», γιατί ο Παύλος είχε αποκαλυπτική γνώση και επίγνωση **τι σημαίνει** το «εν τω ονόματί Μου», **τι σημαίνει** «διά του Ιησού Χριστού», **τι σημαίνει** «ευχαριστούντες δι' Αυτού (του Ιησού) τον Θεό και Πατέρα». Προσέξτε αυτό που μισεί ο Διάβολος: Ο Παύλος είχε επίγνωση **τι σημαίνει** να εξασκεί εξουσία απευθείας στο παντοδύναμο όνομα του ΙΗΣΟΥ και να κάνει τις δυνάμεις της κόλασης να σείονται και να ταράσσονται!

Είχε αποκάλυψη η πρώτη εκκλησία τι σήμαινε να ζητήσει ο πιστός από τον Πατέρα **«ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ»** και πως τελικά **Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΑ ΤΟ ΕΚΑΝΕ ΑΥΤΟ. Γι' αυτό** οι απόστολοι και γενικά η πρώτη εκκλησία δεν χρησιμοποιούσαν τη στερεότυπη φράση **«Πατέρα ουράνιε στο όνομα του Ιησού....»,** αλλά χρησιμοποιούσαν απευθείας το παντοδύναμο όνομα του Κυρίου Ιησού. **Γι' αυτό** και Πέτρος (μαζί με τον Ιωάννη) διέταξε το χωλό να σηκωθεί επικαλούμενος **απευθείας** το όνομα του Ιησού, αφού στον Ιησού δόθηκε από τον Πατέρα ***«πάσα η εξουσία»*** στον ουρανό και στη γη και όταν θέλουμε να ζητήσουμε κάτι από τον Θεό, πηγαίνουμε σε Αυτόν ΠΟΥ ΕΧΕΙ την εξουσία**.**

Όταν η προσευχή γίνεται απευθείας προς τον Πατέρα, πρέπει να γίνεται **με επίγνωση του προσώπου Του,** δηλαδή «εν Πνεύματι και αληθεία», **επίγνωση** για το **«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ»** και για το **«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ».** Η πρώτη εκκλησία είχε αποκάλυψη και γνώριζε τι σήμαινε να ζητήσει από τον Πατέρα **«εν τω ονόματι του Ιησού».** Δεν είναι λοιπόν λάθος να προσεύχεται κάποιος απευθείας στον Πατέρα, αφού και οι πιστοί της πρώτης εκκλησίας είχαν προσευχηθεί με αυτόν τον τρόπο, έστω και αν αυτό αναφέρεται μόνο μία φορά στις Πράξεις (βλ. Πράξεις Δ/**4:**24-30). **Λάθος είναι να διδάσκουμε και να επιβάλλουμε σαν τον μόνο σωστό τρόπο προσευχής αυτόν**, παραβλέποντας όλες τις υπόλοιπες περιπτώσεις, κατά τις οποίες οι απόστολοι και οι λοιποί πιστοί προσεύχονταν απευθείας στον Ιησού, εξασκώντας εξουσία στο όνομά Του**.**

Κλείνω το θέμα αυτό με το εδάφιο Πράξεις Γ/**3**:26 ***«Προς εσάς πρώτον ο Θεός αναστήσας*** (αφού ανέστησε/μετοχή) ***τον Υιόν αυτού Ιησούν*** **απέστειλεν ΑΥΤΟΝ** ***διά να σας ευλογεί όταν επιστρέφετε έκαστος από των πονηριών υμών»***. Εδώ λέγει ότι ο Πατέρας ΑΦΟΥ ΑΝΕΣΤΗΣΕ τον Υιό, τον ΑΠΕΣΤΕΙΛΕ για να μας ευλογεί. **Πως γίνεται αυτό;** Το ίδιο αναφέρει και στις Πράξεις Κς΄/**26**:23. Τον απέστειλε «ως Πνεύμα Ζωοποιούν» και είναι ανάμεσά μας για να μας ευλογεί. Ας ζητούμε λοιπόν από τον Κύριο να μας δίνει αποκάλυψη, «επίγνωση» του Λόγου Του και να λατρεύουμε τον Πατέρα Θεό εν Χριστώ Ιησού «εν Πνεύματι και αληθεία», πνευματικά και με ΑΛΗΘΕΙΑ**.**

5. Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ «ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ» ΣΗΜΕΡΑ

Η προσευχή που δίδαξε ο Ιησούς στους μαθητές Του (Ματθαίος ς΄/**6:**9-13), το λεγόμενο **«Πάτερ ημών»** (δηλαδή "Πατέρα μας") δεν αφορά την εκκλησία, γιατί ο Ιησούς έζησε και δίδαξε **κάτω από την περίοδο του ΝΟΜΟΥ** και όχι στην περίοδο της ΧΑΡΙΤΟΣ, που άρχισε μετά την Πεντηκοστή και προσευχόμαστε πλέον απευθείας στο όνομά Του. Οι περιγραφές και των 4 Ευαγγελίων για τη ζωή του Ιησού αφορούν την "περίοδο του Νόμου", ενώ οι Πράξεις των Αποστόλων αφορούν την πορεία της εκκλη-

σίας του Ιησού που βρισκόταν στην "περίοδο της Χάρης", της Καινής Διαθήκης**.**

Ο Ιησούς με το λεγόμενο «Πάτερ ημών» έδωσε στους μαθητές Του τον ΤΥΠΟ, τον ΣΚΕΛΕΤΟ της προσευχής, πάνω στον οποίο έπρεπε να προσευχηθούν και φυσικά οι Ιουδαίοι στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, προσεύχονταν στον Θεό των πατέρων τους, στον Θεό του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, προσεύχονταν στον **«Γιάχβε Οσήα»** (**=**Αυτός είναι σωτήρας), δεν προσεύχονταν σε άλλον Θεό, ούτε φυσικά πίστευαν ότι ο υιός της Μαρίας και του Ιωσήφ ήταν ο Μεσσίας**.**

Άλλωστε το περιεχόμενο του «Πάτερ ημών» σε μερικά σημεία δεν ισχύει πλέον για την περίοδο της Καινής Διαθήκης. Για παράδειγμα λέγει ***«…και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών...»*** (αρχαίο κείμενο /Ματθαίος ς'/**6:**9), δηλαδή ***«και συγχώρησε εις εμάς τας αμαρτίας ημών, καθώς και εμείς συγχωρούμε εις τους αμαρτάνοντας εις εμάς».*** Ο Θεός δεν μας δέχεται πλέον (στην περίοδο της Χάρης, της Καινής Διαθήκης) επειδή εμείς συγχωρούμε τους άλλους, αλλά μας δέχεται επειδή ο Ιησούς με τη σταυρική Του θυσία ΑΠΑΞ θυσιάσθηκε, δίκαιος υπέρ αδίκων και το έργο Του είναι ΤΕΛΕΙΟ, καθένας που Τον εκζητεί πλέον με συντριβή καρδιάς τον δέχεται**.**

Αν ήταν να μας συγχωρεί ο Κύριος, επειδή και εμείς συγχωρούμε τους άλλους, ποτέ δεν θα είχαμε σωθεί, γιατί **«…η καρδιά του ανθρώπου είναι απατηλή και σφόδρα διεφθαρμένη, ποιος μπορεί να την γνωρίσει;»** και πάντα μέσα μας υπερισχύει η σάρκα. Ευχαριστούμε όμως τον Κύριο Ιησού που πήρε τη θέση μας επάνω στο σταυρό, πήρε τη δική μου προσωπικά θέση, έπρεπε εγώ να είχα πεθάνει για τις δικές μου αμαρτίες, αλλά πλήρωσε ο Ιησούς τις αμαρτίες μου και του ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ και του ΠΑΡΟΝΤΟΣ και του ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.

Ο Ιησούς έκανε για μένα και για σένα επάνω στο σταυρό ένα ΤΕΛΕΙΟ ΕΡΓΟ ΣΩΤΗΡΙΑΣ και τώρα στην οικονομία της Χάρης, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, αναστημένος και νικητής, είναι ο ΜΟΝΟΣ μεσίτης μας προς τον Πατέρα και αυτό το γνώριζε

η πρώτη εκκλησία, γι' αυτό και ήξεραν οι πρώτοι πιστοί **πώς** να προσεύχονται και **σε ποιον** να απευθύνονται, κάτι που δεν έκαναν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης**.**

6. ΙΗΣΟΥΣ: ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ

Μέσα σε ολόκληρη την Καινή Διαθήκη, δεν συναντούμε, ούτε μία περίπτωση, που κάποιος πιστός να προσευχήθηκε, λέγοντας τη φράση **«Πατέρα ουράνιε, στο όνομα του Ιησού….»,** ούτε ακόμα και στη μία και μοναδική περίπτωση, που οι πιστοί προσευχήθηκαν απευθείας στον Πατέρα (Πράξεις Δ/**4:**24-30). Είχε επίγνωση η πρώτη εκκλησία για τη ΔΥΝΑΜΗ και την ΕΞΟΥΣΙΑ που έχει το παντοδύναμο όνομα του Ιησού, όταν γίνεται σωστή εφαρμογή της εντολής του Ιησού, που είπε **«εν τω ονόματί Μου».** Οι πιστοί της πρώτης εκκλησίας είχαν επίγνωση και αποκάλυψη των παρακάτω**:**

(1) Όλη η ΕΞΟΥΣΙΑ στον ουρανό και στη γη ΔΟΘΗΚΕ από τον Πατέρα στον Υιό. Αυτό σημαίνει ότι πηγαίνουμε να ζητήσουμε οτιδήποτε **από Αυτόν, που ΕΧΕΙ την εξουσία.**

(2) Ο Ιησούς είναι ο μόνος ΜΕΣΙΤΗΣ μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Άρα πηγαίνουμε για τα αιτήματά μας **απευθείας** στο μεσίτη μας, γιατί σε αντίθετη περίπτωση, εάν πηγαίνουμε απευθείας στον Πατέρα, τότε Τον παραμερίζουμε σαν μεσίτη και **Τον καταργούμε** από αυτή τη θέση.

(3) Ότι και εάν «ΠΡΑΤΤΟΥΜΕ ΕΝ ΛΟΓΩ ή ΕΝ ΕΡΓΩ» πρέπει να το κάνουμε πάντοτε **«εν τω ονόματι»** του Ιησού. Εάν αυτό δεν το κάνουμε, τότε παραβαίνουμε την εντολή Του**.**

(4) Το όνομα του ΙΗΣΟΥ τρέμει και φοβάται ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ, γι' αυτό και προσπαθεί **να σβήσει το όνομα αυτό με κάθε τρόπο από την προσευχή μας,** ώστε να μη γίνεται απευθείας στον Ιησού, γιατί αυτό είναι η ΝΙΚΗ μας**.**

(5) Το όνομα του ΙΗΣΟΥ είναι το **«όνομα το υπέρ παν όνομα»** και είναι Η ΣΩΤΗΡΙΑ μας από την αιώνια απώλεια, είναι η ΘΕΡΑΠΕΙΑ του σώματός μας από αρρώστιες και είναι η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ μας από τα δεσμά των πονηρών δυνάμεων**.**

<u>Έχοντας υπόψη τα παραπάνω, σαν βασικά στοιχεία που πρέπει να διέπουν την προσευχή μας, θα πρέπει να αναλογιστούμε ότι Ε Φ Ο Σ Ο Ν....</u>

- **<u>Εφόσον,</u>** ότι και αν πράττουμε «***είτε με λόγο, είτε με έργο ΠΑΝΤΑ εν τω ονόματι του Ιησού»*** το πράττουμε (βλ. Κολοσσαείς Γ/**3:**17)**.**
- **<u>Εφόσον,</u>** η Γραφή με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο μας διακηρύττει ότι «***δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου η σωτηρία· διότι ούτε ΟΝΟΜΑ ΑΛΛΟ είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει*** *(εμείς)* ***να σωθώμεν»*** (Πράξεις Δ/**4:**12)**.**
- **<u>Εφόσον,</u>** στον Ιησού «***δόθηκε ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανώ και επί γης»*** (Ματθαίος ΚΗ/**28:**18)**.**
- **<u>Εφόσον,</u>** στο όνομα του Ιησού βαπτιζόμαστε στο νερό, εκβάλλουμε δαιμόνια, μιλάμε ξένες γλώσσες, θεραπεύουμε ασθενείς, κλπ (Πράξεις Β/**2:**38, Μάρκος Ις΄/**16:**16-18, κλπ)**.**
- **<u>Εφόσον,</u>** ο Ιησούς είναι ο ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ προς τον Πατέρα και η μόνη θύρα που μας οδηγεί στον ουρανό (βλ. Α΄ Τιμόθεου Β/**2:**5)**.**
- **<u>Εφόσον,</u>** είναι γραμμένο ότι στο όνομα του Ιησού θα κλίνει «***παν γόνυ επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και πάσα γλώσσα θα ομολογήσει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος εις δόξαν Θεού Πατρός»*** (Φιλιππησίους Β/**2:**9-11)**.**
- **Εφόσον** λοιπόν έχουμε υπόψη όλα τα παραπάνω **και εμείς συνεχίζουμε να προσευχόμαστε απευθείας στον Πατέρα,** τότε όχι μόνο απορρίπτουμε τη μεσιτική διακονία του Υιού, αλλά κάνουμε (αθέλητα) τον Πατέρα μεσίτη προς τον Υιό, λέγοντες**:**

  «Πατέρα ουράνιε *(Εσύ που είσαι ο μεσίτης μας),* ***στο όνομα του Ιησού Χριστού*** *(που είναι ο Κύριός μας)* ***ζητούμε να μας ευλογήσεις...κλπ....».*** Αυτό φαίνεται με παραστατικό τρόπο στο παρακάτω παραστατικό ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ**:**

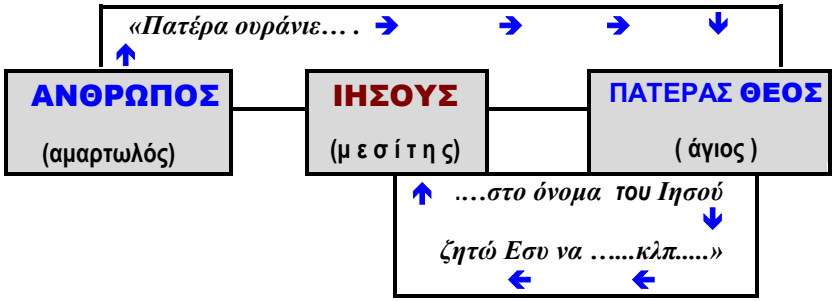

Ο (αμαρτωλός) ΑΝΘΡΩΠΟΣ, αντί να πάει κατευθείαν στο (μεσίτη) ΙΗΣΟΥ, τον παρακάμπτει και πηγαίνει στον (άγιο) ΘΕΟ, **επικαλούμενος** απλά το όνομα του Ιησού, οπότε **θεωρητικά** ο ΠΑΤΕΡΑΣ μετατρέπεται σε μεσίτη μεταξύ ΑΝΘΡΩΠΟΥ και ΥΙΟΥ**.** Ίσως αυτή τη θέση πολλοί να την θεωρούν **ακραία** και να αδυνατούν να την δεχτούν, γιατί έχουν γαλουχηθεί με "παραδοσιακές" διδασκαλίες, χωρίς αποκάλυψη.

- Θα πρέπει όμως να γνωρίζεις ότι όταν προσεύχεσαι και λέγεις **«Θεέ μου…»**, αυτό δεν ενοχλεί καθόλου τον Διάβολο, γιατί και αυτός είναι ***«ΘΕΟΣ του κόσμου τούτου»*** (Β' Κορινθίους Δ/**4**:4).
- Όταν λέγεις **«Κύριέ μου…»** και πάλι δεν ενοχλεί τον Διάβολο, γιατί και αυτός είναι ***«ΚΥΡΙΟΣ*** *(άρχων)* ***του κόσμου τούτου»*** (Ιωάννης ΙΒ/**12**:31, ΙΔ/**14**:30, Ις'/**16**:11).
- Όταν λέγεις **«Πατέρα μου…»,** ούτε αυτό ενοχλεί τον Διάβολο, γιατί και αυτός είναι ψεύτης και ο ***«ΠΑΤΗΡ του ψεύδους»*** (Ιωάννης Η/**8**:44).

«Θεός, Κύριος, Πατέρας» και πολλούς άλλους τίτλους ή όρους, που οι πιστοί χρησιμοποιούν, ο Διάβολος δεν τους φοβάται, εκείνο που τον κάνει να τρέμει και να σείονται τα θεμέλια της κόλασης είναι το άκουσμα του ονόματος, του υπέρ παν ονόματος του ΙΗΣΟΥ, γι' αυτό κάνει και τα πάντα για να μην ακούγεται το όνομα αυτό, με αποτέλεσμα οι προσευχές των πιστών να μην έχουν χρίσμα και να στερούνται δύναμης και εξουσίας. Για να δούμε να φανερώνεται η δόξα της εκκλησίας των εσχάτων και-

ρών, ας ακολουθήσουμε το παράδειγμα των αποστόλων.

Φυσικά, για να μην πέσουμε σε πλάνη, θα πρέπει να γνωρίζουμε πως όταν χρησιμοποιούμε στην προσευχή μας αυτούς τους όρους **(Θεέ μου, Κύριε μου, Πατέρα μου)** είναι **αποδεκτοί** και **Βιβλικοί** ενώπιον του Θεού, όπως έκανε και ο Παύλος, που ήδη αναφέρθηκε. Θα πρέπει όμως να γνωρίζουμε πως, **όταν βρισκόμαστε σε επιθετικό πόλεμο με τις πονηρές δυνάμεις,** το μόνο που μπορεί να τις συντρίψει είναι το όνομα του ΙΗΣΟΥ και εκεί θα πρέπει να χρησιμοποιούμε με εξουσία το υπερόπλο μας που είναι το **υπέρ παν όνομα** του Κυρίου ΙΗΣΟΥ.

7. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ «ΝΤΥΘΗΚΕ»ΤΟΝ ΥΙΟ

Μετά απ' όλα όσα αναφέραμε για το πως πρέπει να προσευχόμαστε, τώρα προχωράμε σε μια πιο βαθύτερη αποκάλυψη του προσώπου του Θεού και έτσι θα εννοήσουμε όταν λέμε "Πατέρα", ή "Κύριέ μου", ή "Ιησού", σε ΠΟΙΟΝ απευθυνόμαστε. Θα δούμε την τέλεια **ταύτιση** και **ενότητα** του αναστημένου Υιού με τον Θεό Πατέρα, ώστε "χωρίς αποκάλυψη" να μην μπορούμε να ξεχωρίσουμε **"ποιος είναι ποιος",** με αποκάλυψη όμως του Λόγου Του θα οδηγηθούμε σε βαθύτερα μονοπάτια επίγνωσης του προσώπου του Θεού.

Ο απόστολος Ιωάννης στο βιβλίο της Αποκάλυψης περιγράφει ότι είδε τον Ιησού ντυμένο με τη δόξα και τα χαρακτηριστικά του Πατέρα Θεού: ***«...Και εις τον μέσον των επτά λυχνιών*** *(είδον έναν)* ***ΟΜΟΙΟΝ με* υιόν ανθρώπου,** ***ενδεδυμένον*** *(ποδήρη)* ***χιτώνα και περιεζωσμένον πλησίον των μαστών ζώνην χρυσήν. Η δε κεφαλή αυτού και αι τρίχες*** *(ήσαν)* ***λευκαί και ως μαλλίον λευκόν, ως χιών· και οι οφθαλμοί αυτού ως φλόξ πυρός...»*** (Αποκάλυψη Α/**1:**13-14)**.** Η ονομασία "υιός του ανθρώπου" αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού, στον μεσίτη, στον Αμνό της θυσίας**.**

Την ίδια ακριβώς περιγραφή του Ιωάννη για τον Ιησού, την κάνει και ο Δανιήλ για τον Πατέρα**:** ***«Εθεώρουν έως ότου οι θρόνοι ετέθησαν και* ο Παλαιός των ημερών** ***εκάθησε, του οποίου το ένδυμα*** *(ήτο)* ***λευκόν ως χιών και αι τρίχες της κεφαλής αυτού ως μαλλίον καθαρόν· ο θρόνος αυτού*** *(ήτο ως)* ***φλόξ πυρός, οι τροχοί αυτού***

ως πυρ καταφλέγον» (Δανιήλ Ζ/**7**:9)**.** Ο "Παλαιός των ημερών" είναι ο Πατέρας, αλλά ο Ιωάννης βλέπει στην όρασή του κάποιον **"<u>ΟΜΟΙΟΝ</u> με υιόν ανθρώπου",** ο οποίος έχει επάνω του όλα τα στοιχεία και τα χαρακτηριστικά του Πατέρα. Φυσικά η περιγραφή αυτή είναι μεταφορική-συμβολική, γιατί **ο Θεός είναι Πνεύμα** και δεν έχει μαλλιά ή άλλα ανθρώπινα φυσικά χαρακτηριστικά. Η περιγραφή του Δανιήλ ότι οι τρίχες της κεφαλής του ήταν σαν λευκό καθαρό μαλλί, αναφέρεται συμβολικά στον Θεό ότι είναι ο "Παλαιός των ημερών", ότι δηλαδή είναι ΑΙΩΝΙΟΣ, δεν έχει ούτε αρχή, ούτε τέλος**.**

Το στοιχείο όμως αυτό της αιωνιότητας το βλέπουμε και στον αναστημένο και ένδοξο Ιησού, γι' αυτό και ο Ιωάννης στην όραση, μπροστά σε αυτή τη μεγαλειώδη και συγκλονιστική εμφάνιση του Ιησού πέφτει και Τον προσκυνά. Δεν προσκυνά τον διδάσκαλό Του που γνώριζε επί γης, τον "άνθρωπο Χριστό Ιησού", αλλά προσκυνά Αυτόν που κατοικούσε μέσα Του και τον ο-ποίο ο Ιησούς του αποκάλυψε **<u>ποιος ήταν μέσα Του</u>: *«…Και ότε είδον αυτόν, έπεσα προς τους πόδας αυτού ως νεκρός, και επέθηκε την δεξιάν αυτού χείρα επ' εμέ, λέγων μοι· Μη φοβού·* εγώ είμαι *ο ΠΡΩΤΟΣ και ο ΕΣΧΑΤΟΣ, και ο ΖΩΝ, και ΕΓΕΙΝΑ ΝΕΚΡΟΣ, και ιδού, είμαι ζων εις τους αιώνας των αιώνων, αμήν, και έχω τα κλειδία του άδου και του θανάτου.....»*** (Αποκάλυψη Α/**1**:17-18)**.**

Θα πρέπει να προσέξουμε ότι ενώ εδώ στην όραση είναι ***«ο Πατήρ εν τω Υιώ»,*** δεν λέγει ο Ιησούς στον Ιωάννη "ΕΜΕΙΣ είμαστε", αλλά του λέγει ***«*ΕΓΩ είμι *ο πρώτος και ο έσχατος....»***. Στον Ησαΐα με σαφήνεια και καθαρότητα διακηρύττεται ότι "ο Πρώτος και ο Έσχατος" είναι ο Πατέρας Θεός**: *«Ούτω λέγει Κύριος ο βασιλεύς του Ισραήλ και ο λυτρωτής αυτού, ο Κύριος των δυνάμεων·* Εγώ είμαι *ο ΠΡΩΤΟΣ και εγώ (είμαι) ο ΕΣΧΑΤΟΣ· και εκτός Εμού δεν υπάρχει Θεός.....»*** (Ησαΐας ΜΔ/**44**:6 /Βλέπε επίσης ΜΑ/**41**:4**,** ΜΗ/**48**:12**,** κλπ)**.**

Ποιον βλέπει εδώ ο Ιωάννης, τον Πατέρα ή τον Υιό**;** Γιατί, στη συνέχεια του λέγει ***«...και ο ζων, και* εγενόμην ΝΕΚΡΟΣ *και ιδού ζων ειμί εις τους αιώνας των αιώνων»*** (αρχαίο κείμενο). Εδώ γεννιέται ένα φοβερό και εύλογο ερώτημα**: *«Πως μπορεί ο Πατέ-***

ρας να γίνει νεκρός, αφού είναι Πνεύμα και είναι αθάνατος, αναλλοίωτος και αιώνιος;» Όχι, δεν πέθανε ο Πατέρας Θεός, αλλά ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός, πέθανε ο Υιός που ήταν ορατή φανέρωση του Θεού του αοράτου**.**

Εδώ είναι η θαυμαστή αποκάλυψη: Στην όραση που είδε ο απόστολος Ιωάννης είδε τον Πατέρα Θεό **"ΟΜΟΙΟΝ με υιόν ανθρώπου",** είδε τον Πατέρα Θεό **ντυμένο** τον μεσίτη, ντυμένο τον αρχιερέα της πίστης μας, είδε τον Πατέρα Θεό ντυμένο τον Αμνό της θυσίας, τον Ιησού. Συγκλονιστική αλήθεια και αποκάλυψη, που μας οδηγεί στην δόξα του θρόνου του Θεού!

Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του ότι θα είμαι **"μεθ' υμών"** (μαζί σας) όλες τις ημέρες και αυτό έρχεται σε πλήρη συμφωνία με το όνομά Του **"Εμμανουήλ"** (Ματθαίος Α/**1:**23)**,** το οποίο όνομα επακριβώς σημαίνει **«ο ΗΛ μεθ' ημών»** και μεταφράζεται **«ο Θεός μαζί μας».** Το ΗΛ (ή και ΕΛ) είναι ο ενικός αριθμός του Ελοχίμ και Ελοχίμ είναι ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Θεός, ο ένας και μόνος που υπάρχει, είναι "μεθ' **υ**μών" και "μεθ' **η**μών". ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΥΤΟ**;** Είναι μαζί μας ως Πνεύμα στο πρόσωπο του αναστημένου Ιησού Χριστού, ο οποίος όταν αναλήφθηκε, **Τον ντύθηκε ο Πατέρας,** έγινε το κατοικητήριό Του, όπως είχε κάνει με τον Ιησού Χριστό όταν ήταν εδώ στη Γη, μέσα στον οποίο κατοικούσε ο Πατέρας **χωρίς μέτρο**, με όλο το πλήρωμα της θεότητάς Του (βλ. Ιωάννης Γ/**3:**34**,** Κολοσσαείς Β/**2:**9)**.**

Πως λοιπόν θα είναι ο Ιησούς **για πάντα** μαζί μας (μεθ' ημών)**;**" Ο Ιησούς, όταν μιλούσε στους μαθητές Του για τη σχέση Του με τον Πατέρα στα κεφάλαια ΙΔ/**14** και Ις΄/**16** του Ιωάννη, τους μιλούσε "δια παροιμιών" και εκεί ήταν που τους μίλησε για **"άλλον" παράκλητο**, και ότι δεν θα τους αφήσει **"ορφανούς",** κάτι που τότε δεν μπορούσαν να το καταλάβουν**:**

- ***«Και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα, και θέλει σας δώσει* ΑΛΛΟΝ παράκλητον,** ***διά να μένει "μεθ' υμών"*** *(μαζί σας)* ***εις τον αιώνα,*** **το Πνεύμα της αληθείας,** ***το οποίον ο κόσμος δεν δύναται να λάβει, διότι δεν βλέπει αυτό, ουδέ γνωρίζει αυτό· σεις όμως γνωρίζετε αυτό, διότι μένει "μεθ' υμών"*** *(μαζί σας)* ***και "εν υμίν"*** *(μέσα σας)* ***θέλει είσθαι. Δεν θέλω σας αφήσει ΟΡ-***

ΦΑΝΟΥΣ· έρχομαι προς εσάς…» (Ιωάννης ΙΔ/**14:**16-18 /Βλ. επίσης ΙΕ/**15:**26)**.**

- ***«Εγώ όμως την αλήθειαν σας λέγω· συμφέρει εις εσάς να απέλθω εγώ. Διότι εάν δεν απέλθω,* ο παράκλητος *δεν θέλει ελθεί προς εσάς· αλλ' αφού απέλθω, θέλω πέμψει αυτόν προς εσάς...»*** (Ιωάννης Ις'/**16:**7)**.**

Όταν ο Ιησούς μιλούσε για "άλλον" **παράκλητο**, για διαφορετικό **μεσίτη** (αυτό σημαίνει "παράκλητος"), εννοούσε τον παράκλητο, όπως ακριβώς τον είδε ο Ιωάννης στην όραση, **είδε τον Ιησού ντυμένο τον Πατέρα και τον Πατέρα ντυμένο τον αναστημένο Υιό Του**. Έπρεπε να φύγει ο κατά σάρκα Ιησούς και να έρθει πάλι ο ίδιος ως "Πνεύμα ζωοποιούν", για να είναι "μεθ' ημών", όπως το υποσχέθηκε**.**

Αυτό αναφέρει πάλι ο ίδιος ο Ιωάννης στην επιστολή του**:** ***«Τεκνία μου, ταύτα σας γράφω διά να μην αμαρτήσετε. Και εάν κάποιος αμαρτήσει, έχομεν* ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ *προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον· και αυτός είναι ιλασμός περί των αμαρτιών ημών, και ουχί μόνον περί των ημετέρων, αλλά και περί όλου του κόσμου»*** (Α΄ Ιωάννου Β/**2:**1-2)**.**

"Παράκλητος" σημαίνει "μεσίτης" και μεταξύ Θεού και ανθρώπων υπάρχει μόνο ένας μεσίτης, ένας παράκλητος, δεν υπάρχουν πολλοί**:** ***«Διότι είναι ΕΙΣ*** *(ένας)* ***Θεός,*** **ΕΙΣ** *(ένας)* **και ΜΕΣΙΤΗΣ** ***Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός»*** (Α΄ Τιμόθεου Β/**2:**5). Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του, όταν πάλι τους μιλούσε "διά παροιμιών", ότι δεν θα τους αφήσει **ορφανούς.** Γνωρίζουμε όμως ότι ορφανούς αφήνει μόνο ο πατέρας όταν πεθάνει και όχι ο γιος, τι εννοούσε εδώ ο Ιησούς**;** Εκείνη τη στιγμή, δεν τους μιλούσε ο Ιησούς, **ως** "ο Υιός του ανθρώπου", με την κατά σάρκα ανθρώπινη φύση Του, αλλά τους μιλούσε **ως** "ο Υιός του Θεού", με τη θεία φύση που κατοικούσε μέσα Του και αυτή η θεότητα που κατοικούσε μέσα Του, σε πληρότητα, χωρίς μέτρο, ήταν του Πατέρα, του ενός και μόνου Θεού που υπάρχει**.**

Αυτόν τον "παράκλητο" είδε ο Ιωάννης στην όραση και τον περιγράφει. Ο Ιησούς, αφού αναλήφθηκε, ντύθηκε τον Πατέρα και άρχισε να ενεργεί **ως** ο παράκλητος, **ως ο μεσιτεύων** μέσα

στο σώμα της εκκλησίας Του. Ο Ιησούς είναι ο έσχατος αδάμ, που ενεργεί ως **"Πνεύμα ζωοποιούν"** (βλ. Α' Κορινθίους ΙΕ/**15:**48, Ιωάννης Ε/**5:**21,26,κλπ)**.**

Σήμερα, μέσα στους πιστούς, μέσα στο σώμα της εκκλησίας κατοικεί ο **ΥΙΟΣ**, ο αναστημένος Ιησούς και ο **ΠΑΤΕΡΑΣ** δια του αγίου **ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ** Του. Έχουμε δηλαδή τον **αόρατο** Πατέρα Θεό, ντυμένο την **ορατή** εικόνα Του, που είναι ο αναστημένος Ιησούς, τον οποίο ο Θεός αφού **πρώτα** τον ανέστησε (ας το προσέξουμε αυτό, "πρώτα τον ανέστησε") και **μετά** Τον απέστειλε για να μας ευλογεί. Αυτή την διακήρυξε την έκανε ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής στο συγκεντρωμένο πλήθος, λέγοντας**:** ***«Προς εσάς πρώτον ο Θεός*** **αναστήσας** ***τον Υιόν*** *(αρχ.* ***"τον παίδα")*** ***αυτού Ιησούν*** **απέστειλεν** ***αυτόν διά να σας ευλογεί, όταν επιστρέφετε έκαστος από των πονηριών υμών»*** (Πράξεις Γ/**3:**26)**.**

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, δεν μπορούσε να υπάρχει ο "παράκλητος" (ο μεσιτεύων), γιατί ο Θεός δεν είχε ντυθεί ακόμα τον μεσίτη και αυτό γιατί δεν είχε γεννηθεί ο έσχατος αδάμ, ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός. Μετά τη γέννηση του Ιησού, τη θυσία Του και την ανάστασή Του και μετά την Πεντηκοστή, ο παράκλητος είναι μέσα στις καρδιές μας, είναι ***«ο Πατήρ εν τω Υιώ»,*** είναι ο Θεός Πατέρας ντυμένος τον μεσίτη Ιησού**.**

Ότι θέλουμε πλέον πηγαίνουμε στον Ιησού, γιατί **Αυτός** μεσιτεύει για μας, γιατί είναι ο παράκλητός μας, το Πνεύμα της αλήθειας (Α΄ Τιμόθεου Β/**2:**5**,** Α΄ Ιωάννου Β/**2:**1)**. Αυτός** είναι ο αρχιερέας μας, γιατί σχίστηκε το καταπέτασμα της σαρκός Αυτού και μπήκε μέσα σε αχειροποίητα άγια των αγίων (Εβραίους Δ/**4:**14)**. Αυτός** μας βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα, γιατί μέσα Του κατοικεί όλο το πλήρωμα της θεότητας του Πατέρα (Ματθαίος Γ/**3:**11**,** Κολοσσαείς Α/**1:**19, Β/**2:**9)**. Αυτός** μας θεραπεύει, γιατί είναι η φανέρωση του Γιάχβε Ραφά, είναι ο Κύριος ο θεραπεύων (Ματθαίος Η/**8:**17**,** Α΄ Πέτρου Β/**2:**24)**. Αυτός** είναι που ενεργεί τα πάντα μέσα στη ζωή μας**.**

Άρα, όταν προσευχόμαστε γνωρίζουμε σε "ποιον" απευθυνόμαστε. Δεν έχουμε σύγχυση, γιατί γνωρίζουμε ποιος είναι ο

μεσίτης, ο παράκλητος, ο Πατέρας, ο Υιός, ο αρχιερέας, ο σωτήρας μας. Στο πρόσωπο του Ιησού "βλέπουμε" τον Πατέρα, είναι ο Πατέρας "ντυμένος" τον μεσίτη. **Γνωρίζουμε σε "ποιο" όνομα προσευχόμαστε**. ΙΗΣΟΥΣ (Εβρ. "Γιάχβε Οσήα") είναι το όνομα και του Υιού και του Πατέρα, γιατί ο Υιός το κληρονόμησε από τον Πατέρα (Εβραίους Α/**1:**4)**.**

8. ΕΠΙΛΟΓΟΣ - ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Επειδή το θέμα της προσευχής είναι ζωτικής σημασίας για τον πιστό, θα ήθελα να επαναλάβω και να διευκρινίσω ότι η προσευχή με τη φράση **«Πατέρα ουράνιε στο όνομα του Ιησού.....κλπ»** είναι αποδεκτή από τον Θεό όταν έχουμε **ΕΠΙΓΝΩΣΗ** για το **«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ»** και για το **«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΥΙΟΣ».** Προσευχόμαστε σ' Αυτόν που είδε στην όραση ο Ιωάννης, στον Πατέρα που είναι ντυμένος τον μεσίτη, σ' Αυτόν που είναι "όμοιος" με υιό ανθρώπου, είναι "ο Πατήρ εν τω Υιώ" και το όνομά Του είναι ΙΗΣΟΥΣ (Γιάχβε Οσήα), που σημαίνει ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΩΤΗΡΑΣ. Η πρώτη εκκλησία είχε αποκάλυψη και γνώριζε τι σήμαινε να ζητήσει από τον Πατέρα **«εν τω ονόματι του Ιησού»** και πως τελικά Ο ΙΗΣΟΥΣ ΘΑ ΤΟ ΕΚΑΝΕ ΑΥΤΟ**. Γι' αυτό** σε όλες τις περιπτώσεις οι πιστοί δεν χρησιμοποιούσαν τη στερεότυπη σημερινή φράση *«Πατέρα ουράνιε στο όνομα του Ιησού...»,* αλλά χρησιμοποιούσαν **απευθείας** το παντοδύναμο όνομα του Κυρίου Ιησού, **γι' αυτό** όπως προαναφέρθηκε, ο Πέτρος με τον Ιωάννη διέταξε τον χωλό να σηκωθεί επικαλούμενος **απευθείας** το όνομα του Ιησού**.**

Όταν **δεν** προσευχόμαστε ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στο όνομα του Κυρίου Ιησού, θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι **δεν εξασκούμε τη ΔΥΝΑΜΗ και την ΕΞΟΥΣΙΑ που μας έχει δώσει ο Κύριος ενάντια στις πονηρές δυνάμεις.** Αυτό είναι το βασικό μήνυμά της μελέτης μας αυτής και όχι εάν ο Κύριος απαντά ή όχι στην προσευχή με τη φράση **«Πατέρα ουράνιε στο όνομα του Ιησού..... κλπ»,** γιατί όλοι μας γνωρίζουμε δεκάδες και εκατοντάδες περιπτώσεις που ο Κύριος έχει απαντήσει, αλλά και εκατοντάδες περιπτώσεις που η προσευχή έμεινε αναπάντητη (βέβαια αυτό μπο-

ρεί να οφείλεται και σε άλλους λόγους). Γνωρίζω όμως και από την προσωπική μου εμπειρία (καθόσον κάποτε μετείχα σε ομάδα απελευθέρωσης), αλλά και από τις μαρτυρίες εκατοντάδων άλλων πιστών πως, όταν εξασκούμε εξουσία ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στο όνομα του Κυρίου Ιησού, σπάνια δεν έχουμε αποτέλεσμα, συνήθως έχουμε και μάλιστα άμεσο αποτέλεσμα**.**

Θεωρώ ότι το όνομα του Κυρίου Ιησού είναι το πιο **ισχυρό «υπέρ όπλο»** του κάθε πιστού στον καθημερινό πνευματικό του πόλεμο και πρέπει να μάθει να το χρησιμοποιεί, χωρίς φόβο ή δειλία, γιατί υπάρχουν πιστοί που ομολογούν ότι ***«δεν προσεύχομαι ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στο όνομα του Ιησού, γιατί εάν δεν γίνει αυτό που ζητώ, εγώ έχω την ευθύνη και μπορούν να μου πουν ότι δεν έχω πίστη, εάν όμως το ζητήσω από τον Πατέρα και δεν γίνει, τότε την ευθύνη την έχει Αυτός...».*** Αυτό όμως είναι μία ακόμα πλάνη του Διαβόλου για να μας αποτρέπει να χρησιμοποιούμε το πνευματικό μας «υπέρ όπλο»**.** Εμείς οφείλουμε να προσευχόμαστε μέχρι να δούμε το αποτέλεσμα στον ορατό (φυσικό) τομέα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Προσεύχομαι απευθείας στον Ιησού, γιατί**:**

- Είναι ο ΜΕΣΙΤΗΣ μου προς τον Πατέρα**.**
- Σε Αυτόν έχει δοθεί ΟΛΗ η εξουσία σε ουρανό και γη
- Τα πάντα πρέπει να γίνονται στο όνομά Του**.**
- Μόνο το όνομα «ΙΗΣΟΥΣ» τρέμουν οι πονηρές δυνάμεις**.**
- Αυτό εφάρμοζαν και οι απόστολοι**.**

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01) **«ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ», Αλκιβιάδη Τζελέπη** (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ").**

(02) **«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ», Αλκιβιάδη Τζελέπη** (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ)**

(03) **CD 100 - «Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ»** (ομιλητής: **Αλκιβιάδης Τζελέπης**).

(04) ……

(05) ……

(06) ……

22 Η ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Μέρος ΠΡΩΤΟ
ΙΗΣΟΥΣ: Η «ΔΕΞΙΑ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Υπάρχει η λανθασμένη άποψη από διάφορες ομάδες ή κινήσεις πιστών ότι στον ουρανό θα υπάρχουν **ΔΥΟ θρόνοι,** ο ΕΝΑΣ θρόνος είναι για τον Πατέρα και ο ΑΛΛΟΣ θρόνος είναι για τον Υιό, ο οποίος κάθεται ***«εκ δεξιών του Πατρός».*** Ο ίδιος ο αναστημένος Ιησούς διακηρύττει ότι δεν κάθεται στα «δεξιά», αλλά κάθεται **μέσα** στο θρόνο του Πατέρα**:** ***«Όποιος νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθίσει μετ' Εμού ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟ ΜΟΥ, καθώς και Εγώ ενίκησα και εκάθισα μετά του Πατρός μου εις τον θρόνο ΑΥΤΟΥ»*** (Αποκάλυψη Γ/**3:**21). Στο τέλος του βιβλίου της Αποκάλυψης ο Ιωάννης αναφέρεται μόνο σε ΕΝΑ θρόνο, που είναι ο ***«θρόνος του ΘΕΟΥ και του ΑΡΝΙΟΥ»*** και για τον οποίο θα αναφερθούμε στη συνέχεια (Αποκάλυψη ΚΒ/**22**:3-4)**.**

Ο Θεός είναι άπειρος, Πνεύμα, βρίσκεται πανταχού και δεν είναι δυνατόν να κάθεται σε κάποια πολυτελή πολυθρόνα και δίπλα Του να υπάρχει μια μικρότερη πολυθρόνα για να κάθεται κάποιος άλλος, ο Υιός Του. **Η αναφορά της Βίβλου ότι ο Ιησούς *«κάθεται εις τα δεξιά του Πατρός»* είναι μεταφορική,** αφού, όπως προαναφέρθηκε, ο ίδιος ο Ιησούς, που δίνει την αποκάλυψη στον Ιωάννη, το ξεκαθαρίζει ρητά, ότι δεν κάθισε στα **«δεξιά»** του θρόνου του Θεού, αλλά κάθισε **«μέσα»** στο θρόνο του Πατέρα (Αποκάλυψη Γ/3:21**).**

Η εύλογη απορία που μπορεί να έχει κάποιος είναι**: «**Γιατί ο Λόγος του Θεού μας αναφέρει για τον αναστημένο και ένδοξο Ιησού, ότι άλλοτε κάθεται στα ΔΕΞΙΑ του Πατέρα και άλλοτε κάθεται ΜΕΣΑ στο θρόνο του Πατέρα**;** Υπάρχει αντίφαση**;** Μήπως εδώ υπάρχει κάποια αποκάλυψη της Βίβλου**;»**

«ΘΡΟΝΟΣ» σημαίνει **«ΕΞΟΥΣΙΑ»** και στον Κύριο Ιησού δόθηκε από τον Πατέρα ***«πάσα εξουσία εν ουρανώ και επί γης»*** **(**Ματθαίος ΚΗ/**28**:18, **Βλέπε:** Ιωάννης Γ/**3**:35**,** Ε/**5**:22**,** ΙΓ/**13**:3**,** ΙΖ/**17**:2**,** Πράξεις Β/**2**:36**,** Ρωμαίους ΙΔ/**14**:9**,** Α΄ Κορινθίους ΙΕ/**15**:27**,** Εφεσίους Α/**1**:10,20-21**,** Φιλιππησίους Β/**2**:9-10**,** Α΄ Πέτρου Γ/**3**:22**,** κλπ**)**.

Μέσα στην Βίβλο παρατηρούμε τον Θεό να ενεργεί πάντοτε με τη **«δεξιά**» και ποτέ με την **«αριστερά»** χείρα, γιατί**;** Γιατί πρόκειται για ένα καθαρά μεταφορικό λόγο, που δείχνει ότι το «δεξί χέρι» του Θεού είναι το «χέρι» της ΔΥΝΑΜΗΣ, της ΕΞΟΥΣΙΑΣ και της ΙΣΧΥΟΣ (**βλέπε:** Έξοδος ΙΕ/**15**:6**,** Δευτερονόμιο ΛΓ/**33**:2**,** Πράξεις Ζ/**7**:38**,** Εβραίους Β/***2***:2**, Ψαλμοί:** ΙΗ/**18**:35**,** Κ/**20**:6**,** ΚΑ/**21**:8**,** ΚΔ/**24**:3**,** ΚΕ/**25**:4, ΚΗ/**28**:10**,** ΟΖ/**77**:10**,** ΟΗ/**78**:54**,** κλπ)**.**

Το ότι πρόκειται η αναφορά της Βίβλου «εκ δεξιών» για καθαρά μεταφορική έννοια και όχι ότι εννοεί δύο θρόνους (ένα μεγάλο θρόνο για τον Πατέρα και ένα μικρότερο για τον Υιό), φαίνεται με απόλυτη σαφήνεια, γιατί η Βίβλος **ρητά** αναφέρει ότι δεν κάθεται μόνον ο Υιός στα «δεξιά» του Πατέρα, **αλλά και ο Πατέρας κάθεται στα «δεξιά» του Υιού,** μια αποκάλυψη ελάχιστα γνωστή στους πολλούς, είναι μία αποκάλυψη για την εκκλησία των εσχάτων καιρών, για την εκκλησία της αρπαγής.

Παρακάτω αναφέρονται μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις, που δείχνουν τον Πατέρα Θεό να κάθεται στα «δεξιά» του Υιού Του, τον οποίο η Βίβλος Τον χαρακτηρίζει και ως τον «ανδρα της δεξιάς του Θεού»**:**

(1) ΨΑΛΜΟΣ ΡΙ΄/110**.**

Στο **1°** εδάφιο του Ψαλμού αυτού βλέπουμε τον ΥΙΟ να κάθεται στα δεξιά του ΠΑΤΕΡΑ**:** ***«Είπεν ο ΚΥΡΙΟΣ*** (Εβρ.ΓΙΑΧΒΕ, ο Πατέρας) ***προς τον ΚΥΡΙΟΝ μου*** (Εβρ.ΑΔΟΝΑΪ, ο Υιός), ***Κάθου ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ μου, εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου».*** Στο **5°** εδάφιο του ίδιου Ψαλμού, βλέπουμε το αντίθετο, τον ΠΑΤΕΡΑ να κάθεται στα δεξιά του ΥΙΟΥ**:** ***«Ο Κύριος*** (ο ΓΙΑΧΒΕ) ***ο ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΣΟΥ, θέλει συντρίψει βασιλείς εν τη ημέρα της οργής Αυτού».*** Στο εδ.**5** ο Πατέρας βρίσκεται στα «δεξιά» του Υιού**.**

«Είπεν ο ΚΥΡΙΟΣ προς τον ΚΥΡΙΟΝ μου...», είπε δηλαδή ο ΓΙΑΧΒΕ προς τον ΑΔΩΝΑΪ. Εδώ βλέπουμε «δύο» Κυρίους, αλλά η Βίβλος στον Ησαΐα ΜΒ/**42**:8 και σε πολλά άλλα σημεία μας αναφέρει ΕΝΑ Κύριο, ΕΝΑ Θεό, **που δεν δίνει τη δόξα Του σε άλλον.** Έχουμε τον Θεό ΠΑΤΕΡΑ (Γιάχβε) και τον άνθρωπο ΧΡΙΣΤΟ ΙΗΣΟΥ (Αδονάι). Σε ολόκληρο τον Ψαλμό ΡΙ΄/110 μιλάει προφητικά ο Πατέρας προς τον Υιό Του και μεταξύ άλλων στο εδάφιο **5,** του λέγει ότι **«ο Κύριος που είναι στα ΔΕΞΙΑ σου, θα συντρίψει βασιλείς...»** και αναφέρεται σε ένα μελλοντικό γεγονός (βλέπε: Πράξεις Β/**2**:33-34**,** Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:25**,** Εβραίους Α/**1**:13**,** Α' Πέτρου Γ/**3**:22**,** κλπ).

(2) ΨΑΛΜΟΣ Ιϛ΄/16.

Το ίδιο αναφέρεται και στον Ψαλμό Ιϛ΄/**16**:8, δηλαδή **ο ΠΑΤΕΡΑΣ να κάθεται στα «δεξιά» του ΥΙΟΥ.** Στον Ψαλμό αυτό, προφητικά μιλάει ο Ιησούς και λέγει: *«Ενώπιόν μου είχον τον ΚΥΡΙΟΝ (Γιάχβε) διαπαντός, διότι (είναι) ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΜΟΥ δια να μη σαλευθώ».* Το ότι πράγματι μιλάει ο Υιός προφητικά και όχι ο Δαβίδ ή ο Πατέρας, φαίνεται πολύ καθαρά από την εκπλήρωση του Ψαλμού αυτού, την οποία εξηγεί ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, λέγοντας στο συγκεντρωμένο πλήθος:

«Επειδή ο Δαβίδ λέγει περί Αυτού· {Έβλεπον τον Κύριον ενώπιόν μου διαπαντός, διότι είναι εκ δεξιών μου διά να μη σαλευθώ. Διά τούτο ευφράνθηκε η καρδία μου και αγαλλίασε η γλώσσα μου· ακόμα δε και η σαρξ μου θέλει αναπαυθεί επ' ελπίδι. Διότι δεν θέλεις εγκαταλείψει την ψυχή μου εις τον Άδη, ουδέ θέλεις αφήσει τον όσιό σου να ίδει διαφθορά. Εφανέρωσας εις εμέ οδούς ζωής, θέλεις με χορτάσει από ευφροσύνης διά του προσώπου σου}.

Άνδρες αδελφοί, δύναμαι να σας είπω μετά παρρησίας περί του πατριάρχου Δαβίδ ότι και ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕ και ΕΤΑΦΗ, και το μνήμα αυτού είναι παρ' ημίν μέχρι της ημέρας ταύτης. Επειδή λοιπόν ήτο προφήτης και ήξευρεν ότι μεθ' όρκου ώμοσε προς αυτόν ο Θεός, ότι εκ του καρπού της οσφύος αυτού θέλει αναστήσει κατά

σάρκα τον Χριστόν **διά να καθίσει Αυτόν επί του ΘΡΟΝΟΥ Αυτού,** *προϊδών ελάλησε περί της αναστάσεως του Χριστού ότι δεν εγκατελείφθη η ψυχή Αυτού εις τον Άδη, ουδέ η σαρξ Αυτού είδε διαφθοράν»* (Πράξεις Β/**2**:25-31)**.**

(3) ΨΑΛΜΟΣ Π΄/80.

Ο Ψαλμός αυτός παρουσιάζει προφητικά τον Ιησού σαν τον *«άνδρα της ΔΕΞΙΑΣ του Θεού»,* δια του οποίου ο Πατέρας ενεργεί τα θαυμάσια και τα μεγαλεία Του**:** *«Ας είναι η χειρ Σου επί τον ΑΝΔΡΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΣΟΥ, επί τον Υιόν του Ανθρώπου».* Ο όρος «Υιός του Ανθρώπου» αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού και ο «άνθρωπος Χριστός Ιησούς» είναι το ΔΕΞΙ ΧΕΡΙ του παντοδύναμου Θεού Πατέρα, μέσω του οποίου ενεργεί τα ΠΑΝΤΑ. **Ο αναστημένος Ιησούς είναι ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ του Θεού Πατέρα.**

(4) ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ Γ΄/3:20.

Την πιο χαρακτηριστική περίπτωση ότι «δεξιά» σημαίνει «εξουσία» έχουμε στην Αποκάλυψη Γ/**3**:21, όπου ο ίδιος ο Ιησούς αναφέρει ότι δεν κάθεται στα ΔΕΞΙΑ, αλλά κάθεται ΜΕΣΑ στο θρόνο του Θεού Πατέρα, όπου μία ημέρα θα καθίσει μαζί Του και η ένδοξη νύμφη εκκλησία Του**:** *«Όποιος νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθίσει μετ' Εμού εις τον θρόνο μου, καθώς και εγώ ενίκησα και εκάθισα ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ εις τον θρόνο Αυτού».* Το ίδιο ακριβώς είπε και ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, αναφερόμενος στον προφητικό Ψαλμό Ις΄/**16:** *«Επειδή λοιπόν (ο Δαβίδ) ήτο προφήτης και ήξευρεν ότι μεθ' όρκου ώμοσε προς αυτόν ο Θεός, ότι εκ του καρπού της οσφύος Αυτού θέλει αναστήσει κατά σάρκα τον Χριστόν* **διά να καθίσει Αυτόν** *(τον Ιησού)* **επί** ***(επάνω)*** **του θρόνου Αυτού...»** (Πράξεις Β/**2**:30)**.**

Ο Πέτρος το αναφέρει ρητά και πολύ καθαρά ότι ο Θεός ανέστησε τον Ιησού για να Τον καθίσει, όχι δίπλα Του, αλλά ΕΠΑΝΩ στο θρόνο Του **(«επί του θρόνου Αυτού»).** Ο αναστημένος Ιησούς δεν κάθεται στα «δεξιά», αλλά κάθεται «μέσα» στο θρόνο του Πατέρα και ασκεί όλη την εξουσία που έχει δοθεί από τον Πατέρα. Έχουμε ΕΝΑ θρόνο και όχι ΠΟΛΛΟΥΣ και «θρόνος»

σημαίνει «δύναμη» και «εξουσία». Αυτά τα εδάφια (Αποκάλυψη Γ/**3**:21 και Πράξεις Β/**2**:25-31), καθώς και ο Ψαλμός ΡΙ΄/**110**, ίσως είναι από τις πιο γνωστές περικοπές της Βίβλου και για τις οποίες έχουν γίνει πολλές ερμηνείες και σχόλια, πλην όμως το τόσο απλό γεγονός, που εξετάζουμε και που είναι εύκολο στην ερμηνεία του (δεν είναι καθόλου δυσνόητο) παραβλέπεται από τους Βιβλικούς σχολιαστές**.**

(5) ΠΡΑΞΕΙΣ Β΄/2**:33-36 και** Ε΄/5**:31.**

Ο Ιησούς Χριστός, πήρε τη θέση της εξουσίας, της δόξας και του μεγαλείου ενώπιον του Θεού, γι' αυτό, λίγο πριν αναληφθεί, είπε στους μαθητές Του**:** ***«Εδόθη εις Εμέ ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανώ και επί γης»*** (Ματθαίος ΚΗ/**28:**18). Τα πάντα (όχι «μερικά», ή «λίγο») δόθηκαν από τον Πατέρα στον Υιό, ***«τον οποίον έθεσε ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΝ πάντων»*** (Εβραίους Α/**1:**2). Αυτό διακήρυξε ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής**:** ***«Αφού λοιπόν υψώθη*** *(ο Ιησούς)* ***ΔΙΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ του Θεού και έλαβε παρά του Πατρός την επαγγελίαν του αγίου Πνεύματος, εξέχεε τούτο, το οποίον τώρα σεις βλέπετε και ακούετε…. Βεβαίως λοιπόν ας εξεύρει πας ο οίκος του Ισραήλ ότι ο Θεός*** **Κύριον** ***και*** **χριστόν** ***έκαμεν αυτόν τούτον τον Ιησούν, τον οποίον εσείς εσταυρώσατε»*** (βλ. Πράξεις Β/**2:**33-36).

Το ίδιο ακριβώς ανέφερε αργότερα ο Πέτρος, όταν απολογείτο μπροστά στο συνέδριο των αρχιερέων, μετά την απελευθέρωση των αποστόλων από τον άγγελο του Κυρίου**:** ***«…Τούτον*** *(τον Ιησού)* ***ο Θεός ύψωσε ΔΙΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΑΥΤΟΥ*** **αρχηγόν** ***και*** **σωτήρα***, διά να δώσει μετάνοιαν εις τον Ισραήλ και άφεσιν αμαρτιών»* (Πράξεις Ε/**5**:31)**.**

Εδώ ο απόστολος Πέτρος και στις δύο περιπτώσεις, χρησιμοποιεί την ίδια ορολογία **«διά της ΔΕΞΙΑΣ Αυτού, του Θεού»,** έχοντας πλήρη επίγνωση και αποκάλυψη **τι σημαίνε**ι «δεξιά», ή **ποιος είναι** «η δεξιά του Θεού». Ο Πατέρας, αφού ανάστησε τον Υιό, τον έκανε **«Κύριον»** και **«χριστόν»,** δηλαδή του έδωσε όλη την κυριότητά Του, όλη τη χρηστότητά Του, όλη τη δύναμή Του και όλη την εξουσία Του**.**

(6) ΠΡΑΞΕΙΣ Ζ΄/7:55-59.

«ΔΕΞΙΑ» σημαίνει «εξουσία» και «δύναμη» και ο Ιησούς είναι ο άνδρας της **«δεξιάς του Θεού»**, είναι ντυμένος με τη δόξα, τη δύναμη και την εξουσία του Πατέρα. Έτσι είδε τον Ιησού και ο Στέφανος όταν τον λιθοβολούσαν, Τον είδε ντυμένο με τη δόξα του Πατέρα**:** ***«Ο δε Στέφανος, πλήρης ών Πνεύματος αγίου, ατενίσας εις τον ουρανόν, είδε την ΔΟΞΑΝ του Θεού*** **(**ο Θεός είναι Πνεύμα, δεν φαίνεται, μόνο τη δόξα Του είδε ο Στέφανος! **Πως** την είδε**;)** ***και τον Ιησούν ιστάμενον ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ του Θεού…»***. Στον Ιησού απευθύνθηκε ο Στέφανος, λέγοντας**:** ***«Κύριε Ιησού, δέξαι το πνεύμα μου»*** (βλ. Πράξεις Ζ**/7**:55-59). Ο Ιησούς **"**σηκώθηκε**"** από το θρόνο Του, που ήταν πλήρης της δόξας του Πατέρα για να υποδεχθεί τον πιστό Του δούλο, που δεν Τον αρνήθηκε μέχρι θανάτου**.**

Η Βίβλος αναφέρει ότι ο Στέφανος είδε δύο πράγματα**: (1)** Είδε ***«την ΔΟΞΑΝ του Θεού»***, και **(2)** Είδε ***«τον Ιησούν ιστάμενον ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ του Θεού»***. Δεν μπορούσε να δει τον Πατέρα, αφού ο Θεός είναι Πνεύμα, παρά μόνο τη «δόξα Του», την οποία είδε στο πρόσωπο του Ιησού. Το «εκ ΔΕΞΙΩΝ του Θεού», σημαίνει ότι Ιησούς **είχε ντυθεί ΟΛΗ τη δόξα του Πατέρα** και καθόταν μέσα στον ΕΝΑ και ΜΟΝΑΔΙΚΟ θρόνο που υπάρχει, μόνο που τώρα, σε μια μεγαλόπρεπη ενέργεια, σηκώθηκε από το θρόνο της δόξας, για υποδεχθεί τον Στέφανο.

Μέρος ΔΕΥΤΕΡΟ
Ο «ΘΡΟΝΟΣ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στον ουρανό υπάρχει μόνο **ΕΝΑΣ ΘΡΟΝΟΣ** και ονομάζεται ο ***«θρόνος του ΘΕΟΥ και του ΑΡΝΙΟΥ»*** (Αποκάλυψη ΚΒ/**22**:3). Είναι ο **«ένας»** θρόνος που ανήκει και στον ΘΕΟ (θεία φύση) και στο ΑΡΝΙΟ, τον Ιησού Χριστό (ανθρώπινη φύση). **Έχουμε ταύτιση της θείας φύσης του ΠΑΤΕΡΑ με την ανθρώπινη φύση του ΥΙΟΥ.** Στην προς Εβραίους Α/**1**:8-9 γράφει**:** ***«Περί δε του Υιού· ο ΘΡΟΝΟΣ, ΣΟΥ, ω Θεέ, (είναι) εις τον αιώνα του αιώνος· σκήπτρον ευθύτητος (είναι) το σκήπτρον της βασιλείας σου. Ηγάπησας δικαιοσύνην και εμίσησας ανομίαν,*** **διά τούτο** ***ΕΧΡΙΣΕ σε, ο Θεός, ο Θεός σου, έλαιον αγαλλιάσεως υπέρ τους μετόχους σου».*** Εδώ ο Λόγος του Θεού αναφέρεται στον Υιό **(«διατούτο, έχρισε σε»,** ο άνθρωπος χρίεται, ο Θεός δεν χρίεται**)** που αναστήθηκε, αναλήφθηκε και κάθισε **μέσα** στο θρόνο του Πατέρα και μέσα στον ίδιο θρόνο θα καθίσουν και οι πιστοί**:** ***«Όποιος νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθίσει μετ' Εμού ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟ ΜΟΥ, καθώς και εγώ ενίκησα και εκάθισα μετά του Πατρός μου εις τον θρόνο ΑΥΤΟΥ»*** (Αποκάλυψη Γ/**3:**21). Στο αρχαίο κείμενο λέγει **«ο θρόνος σου, Ο ΘΕΟΣ»**, ονομάζει τον Υιό με το οριστικό άρθρο **«ο»,** γιατί βλέπει στο πρόσωπό Του ΟΛΗ τη θεότητα του Πατέρα.

Ο θρόνος λοιπόν του Υιού δεν είναι κάποιος «δεύτερος» θρόνος μέσα στον οποίο κάθεται, αλλά είναι **ο ΕΝΑΣ και ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ θρόνος** που υπάρχει στον ουρανό, ο οποίος είναι του Θεού Πατέρα και μέσα στον οποίο θρόνο κάθεται **και ο Υιός,** αφού μέσα Του κατοικεί ο Πατέρας («ο Πατήρ εν τω Υιώ»)**.** Ο αναστημένος Υιός ντύθηκε τον Πατέρα και ο Πατέρας ντύθηκε τον Υιό και έτσι ο Ιησούς έγινε η «μονή», το κατοικητήριο του Πνεύματος του Θεού. Ο απόστολος Ιωάννης στην όρασή του είδε τον Πατέρα Θεό **"ΟΜΟΙΟΝ με υιόν ανθρώπου",** είδε τον Πατέρα Θεό **ντυμένο** τον μεσίτη, ντυμένο τον αρχιερέα της πίστης μας, είδε τον Πατέρα Θεό ντυμένο τον Αμνό της θυσίας, τον Ιησού (Αποκάλυψη Α/**1:**13-18)**.**

Στον ουρανό οι πιστοί θα δουν τον Κύριο Ιησού πρόσωπο

προς πρόσωπο: ***«Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και ακόμη δεν εφανερώθη τι θέλομεν είσθαι· ΕΞΕΥΡΟΜΕΝ όμως ότι, όταν*** *(αυτό)* ***φανερωθεί,*** *(τότε)* ***θέλομεν είσθαι όμοιοι με αυτόν, διότι ΘΕΛΟΜΕΝ ΙΔΕΙ ΑΥΤΟΝ καθώς είναι»*** (Α΄ Ιωάννου Γ/**3**:2). Η εκπλήρωση αυτού του εδαφίου βρίσκεται στην Αποκάλυψη ΚΒ/**22**:3-4 που μας αποκαλύπτει ότι στον ουρανό θα λατρεύουμε ΕΝΑ πρόσωπο**:** ***«Και ουδέν ανάθεμα θέλει είσθαι πλέον· και Ο ΘΡΟΝΟΣ του*** **Θεού** ***και του*** **Αρνίου** (εδώ υπάρχει ΕΝΑΣ θρόνος για ΔΥΟ πρόσωπα) ***θέλει είσθαι εις αυτήν, και οι δούλοι ΑΥΤΟΥ*** (ενώ έχουμε 2 πρόσωπα, δεν λέγει **«δούλοι ΑΥΤΩΝ»,** πληθυντικός αριθμός) ***θέλουν λατρεύσει ΑΥΤΟΝ, και θέλουν ιδεί το πρόσωπον ΑΥΤΟΥ, και το όνομα ΑΥΤΟΥ θέλει είσθαι επί των μετώπων αυτών».*** Εδώ η Βίβλος αναφέρεται μόνο σε ΕΝΑ θρόνο, που ανήκει και στον Θεό (Πατέρα) και στο Αρνίον (Υιό), είναι ***«ο θρόνος του Θεού και του Αρνίου».*** Έχουμε ΕΝΑ θρόνο για ΔΥΟ πρόσωπα**.**

Ενώ όμως έχουμε «δύο» πρόσωπα, ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού δεν λέγει **«θέλουν λατρεύσει ΑΥΤΟΥΣ»** (σε πληθυντικό αριθμό)**,** αλλά λέγει **«θέλουν λατρεύσει ΑΥΤΟΝ»** (σε ενικό αριθμό). Ούτε επίσης λέγει ότι θα δούμε **«τα πρόσωπα ΑΥΤΩΝ»,** ή όπως λάθος διδάσκεται από διάφορες ομολογίες **«τα πρόσωπα ΑΥΤΟΥ»,** αλλά λέγει **«και θέλουν ιδεί ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ Αυτού».** Το ίδιο αναφέρει και στην Εβραίους Θ/**9**:24 ***«…νυν εμφανισθήναι ΤΩ ΠΡΟΣΩΠΩ του Θεού υπέρ ημών»*** (αρχαίο κείμενο). Θα πρέπει να επισημάνουμε κάτι που είναι σε όλους γνωστό ότι ο Θεός είναι Πνεύμα και ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΡΟΣΩΠΟ, αλλά η Αγία Γραφή αναφέρεται μεταφορικά για να μπορέσουμε να καταλάβουμε τον άπειρο και ανεξιχνίαστο Θεό (βλ. Ησαΐας ΝΘ/**59**: 1-2, ο Θεός δεν έχει ΧΕΡΙΑ, ΑΥΤΙΑ, κλπ)**.**

Όταν λοιπόν η Γραφή λέγει **«το πρόσωπον ΑΥΤΟΥ»** αναφέρεται στο ***«πρόσωπο του ΘΕΟΥ»*** και στο ***«πρόσωπο του ΥΙΟΥ»*** , έχουμε πλήρη ταύτιση και αφομοίωση της θείας φύσης του Πατέρα ΘΕΟΥ με την ανθρώπινη φύση ΑΝΘΡΩΠΟΥ Ιησού. Άρα, στον ουρανό θα έχουμε**:**

- **ΕΝΑ θρόνο**, που θα είναι **«**...ο θρόνος του Θεού και του

Αρνίου», ένας θρόνος για δύο πρόσωπα**.**

- **ΕΝΑ πρόσωπο**, που θα είναι **«ο Πατήρ εν τω Υιώ».**
- **ΕΝΑΝ Κύριο** και όχι **«**πολλούς**»,** γιατί ο Πατέρας Θεός που είναι Πνεύμα (βλ. Ιωάννης Δ/**4**:24, Ιωήλ Β/**2**:28, κλπ) κατοικεί και διαμένει παντοτινά μέσα στο αναστημένο και ένδοξο σώμα του Υιού Του, και
- **ΕΝΑ όνομα**, το όνομα το ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ που είναι, «ΙΗΣΟΥΣ» (=ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ)**.**

Στην Α' Ιωάννου Ε/**5**:20 γράφει**:** ***«Εξεύρομεν δε ότι ο Υιός του Θεού ήλθε και έδωκεν εις ημάς νόησιν, διά να γνωρίζωμεν ΤΟΝ Αληθινόν·* *και είμεθα εν τω Αληθινώ****, εν τω Υιώ Αυτού Ιησού Χριστώ. Ούτος*** *(ο Ιησούς)* ***είναι ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ και η ΖΩΗ Η ΑΙΩΝΙΟΣ».*** Ο Ιησούς Χριστός αποκαλείται «Αληθινός Θεός» και «Ζωή αιώνιος», γιατί **είναι** η φανέρωση του Αληθινού, **είναι** ο κεχρισμένος του Πατέρα, **είναι** ο Πρώτος και ο Έσχατος, **είναι** το «Α» και το «Ω», **είναι** η Αρχή και το Τέλος, **είναι** ο Ων, ο Ην και ο Ερχόμενος, **είναι** ο Παντοκράτωρ (δεν υπάρχουν πολλοί παντοκράτορες), **είναι** Ο ΠΑΤΗΡ ΕΝ ΤΩ ΥΙΩ**.**

Εδώ όμως δημιουργείται ένα μεγάλο κενό με την **Ορθόδοξη τριαδική θεολογία,** που καθιερώθηκε από τους 318 «πατέρες» της τότε Ανατολικής εκκλησίας το έτος **325** μ.Χ. στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο και που στα επίσημα δογματικά της βιβλία, δεν υπάρχει καθαρή θέση, για το που βρίσκεται στον ουρανό το **3**^{ο} πρόσωπο της «αγίας Τριάδας», το επονομαζόμενο **«ΘΕΟΣ άγιο Πνεύμα»,** το **συμ**προσκυνούμενο και **συν**δοξαζόμενο με τα άλλα δύο πρόσωπα, αφού σε ολόκληρο το βιβλίο της Αποκάλυψης, όχι μόνο δεν γίνεται καμιά απολύτως μνεία, αντίθετα, όταν αναφέρεται στον Θεό, μας αποκαλύπτει**:**

- **Ή** ότι το Πνεύμα του Πατέρα Θεού κατοικεί μέσα στον αναστημένο Ιησού, το σώμα του οποίου είναι η «σκηνή» (το κατοικητήριο) του Πατέρα.
- **Ή** αναφέρεται στα **«επτά πνεύματα του Θεού»** (Αποκάλυψη Α/**1**:4, Γ/**3**:1, Δ/**4**:5, Ε/**5**:6), όχι βέβαια ότι ο Θεός που είναι

«Πνεύμα» έχει «επτά πνεύματα», αλλά ο αριθμός **«επτά»** είναι ο (κατ' εξοχήν) αριθμός του Θεού και φανερώνει την τελειότητα και την πληρότητα του Πνεύματος του Θεού**.**

Πολλοί σοβαροί και αξιόλογοι μελετητές και σχολιαστές της Βίβλου, οι οποίοι ακολουθούν την τριαδική θεολογία και στα συγγράμματά τους ασχολούνται πολύ συχνά με την «τριάδα», **τόσο**, όταν ο Ιησούς Χριστός ήταν εδώ στη γη, **όσο** και με την προϋπαρξη της «τριάδας» πριν τη γέννηση του Ιησού, παρατηρούμε πως, όταν πρόκειται να αναφερθούν για το τι αναφέρει η Αποκάλυψη για το θέμα αυτό, επιμελώς το αποφεύγουν **ή** το παραβλέπουν, **ή** ακόμα (ακολουθώντας τις κατεστημένες παραδοσιακές διδασκαλίες), να μην έχουν συνειδητοποιήσει ότι στον ουρανό θα υπάρχει μόνο ΕΝΑΣ θρόνος και θα είναι ΕΝΑΣ Κύριος**.**

Προσωπικά πιστεύω ότι η απάντηση για το θέμα αυτό, δηλαδή ποια θα είναι η θέση του «Πατέρα», του «Υιού» και του «αγίου Πνεύματος» στον ουρανό, είναι πάρα πολλή απλή και καθαρή. Η αποκάλυψη που έδωσε ο Κύριος Ιησούς στον Ιωάννη δεν αφήνει κενά για το θέμα αυτό. Αναφέρει ο ίδιος ο Ιωάννης στις επιστολές του (και αυτό είναι σημαντικό, αφού αυτός είναι ο θεόπνευστος συγγραφέας της Αποκάλυψης), ότι ***«όποιος έχει τον ΠΑΤΕΡΑ, έχει και τον Υιό, και όποιος έχει τον ΥΙΟ έχει και τον Πατέρα»*** (βλέπε**:** Α΄ Ιωάννου Β**/2:**23, Δ**/4:**15 και Β΄ Ιωάννου εδ.9). Το ερώτημα είναι**:** «Άρα, όποιος έχει τον ΠΑΤΕΡΑ και τον ΥΙΟ, τότε τι έχει**;**» **Έχει την ΚΟΙΝΩΝΙΑ του αγίου Πνεύματος,** γιατί όταν λέμε «Πνεύμα άγιο», είναι ο **«Πατήρ εν τω Υιώ»** και αυτό στο ουρανό φαίνεται πολύ καθαρά. Ο Πατέρας Θεός, που είναι ΠΝΕΥΜΑ και που το Πνεύμα Του είναι ΑΓΙΟ (αφού ο ίδιος ο Θεός από τη φύση Του είναι «άγιος»), κατοικεί μέσα στο ένδοξο και αναστημένο σώμα του Υιού Του και κατοικεί μέσα Του **«εν πληρότητι»,** γι' αυτό η Αποκάλυψη μας μιλά για τα «επτά πνεύματα» του Θεού**.**

Η Βίβλος αναφέρει ότι η Μαριάμ συνέλαβε **«ΕΚ Πνεύματος αγίου»** (Ματθαίος Α**/1:**18) και όχι **«ΔΙΑ Πνεύματος αγίου»,** που σημαίνει ότι **ο γεννήτωρ** ήταν το «άγιο Πνεύμα», αλλά ο Ιησούς όταν προσευχόταν ποτέ δεν έλεγε «Πνεύμα άγιο ζητώ να

με δοξάσεις επί της γης, κλπ», αλλά πάντα απευθυνόταν στον Πατέρα Θεό, γιατί Αυτός είναι ο «γεννήτωρ», **ο Πατέρα Θεός ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑ, γέννησε τον Υιό Του**, ο «Λόγος» του Πατέρα έγινε «σαρξ» και κατοίκησε χωρίς μέτρο μέσα Του**.**

Στον αναστημένο Ιησού, που βρίσκεται στον ουρανό, δεν κατοικεί απλά το ***«άγιο Πνεύμα»,*** αλλά το ***«άγιο Πνεύμα ΤΟΥ Θεού Πατέρα»,*** κατοικεί μέσα Του σε πληρότητα ο ΙΔΙΟΣ ο Θεός που είναι Πνεύμα, κατοικούν μέσα Του **τυπολογικά** τα «επτά πνεύματα» του Θεού, ο οποίος έχει δώσει στον Υιό Του, ΟΛΗ τη δόξα Του, ΟΛΗ τη δύναμή Του και ΟΛΗ την εξουσία Του. Άρα όταν λέμε «Πνεύμα άγιο», εννοούμε το άγιο Πνεύμα του ενός και μόνου αληθινού Θεού που υπάρχει, του Πατέρα, όχι ένα ξεχωριστό άλλο «Άγιο Πνεύμα»**:** ***«Και τώρα Κύριος ο Θεός απέστειλεν ΕΜΕ*** *(τον Υιό Του)* ***και το ΠΝΕΥΜΑ Αυτού»*** (Ησαΐας ΜΗ/**48:**16). Εδώ μιλά προφητικά ο Ιησούς και λέγει ότι ο Πατέρας έστειλε «ΕΜΕ» και το «Πνεύμα ΑΥΤΟΥ», το δικό Του Πνεύμα έστειλε ο Θεός, όχι κάποιο άλλο άγιο Πνεύμα. Γι' αυτό στον ουρανό θα υπάρχει ΕΝΑΣ θρόνος, που θα είναι ο «θρόνος του ΘΕΟΥ και του ΑΡΝΙΟΥ» και μέσα στο θρόνο αυτό θα κάθεται ο **«Πατήρ εν τω Υιώ»** και μια ημέρα θα καθίσει και η εκλεκτή νύμφη του Αρνίου (η εκκλησία Του) και όταν τα «πάντα» υποταχθούν στον Ιησού, τότε θα παραδώσει τη εξουσία και πάλι στον Πατέρα για να είναι ο Θεός **«τα πάντα εν πάσιν»**, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται στην Α΄ Κορινθίους ΙΕ/**15**:24-28**:**

«Ύστερον θέλει είσθαι το τέλος, όταν (ο Υιός) **ΠΑΡΑΔΩΣΕΙ ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ εις τον Θεόν και Πατέρα, όταν καταργήσει πάσαν αρχήν και πάσαν εξουσίαν και δύναμιν. Διότι πρέπει να βασιλεύει εωσού θέσει πάντας τους εχθρούς υπό τους πόδας Αυτού. Έσχατος εχθρός καταργείται ο θάνατος.…**

Όταν δε υποταχθούν εις Αυτόν τα πάντα, τότε και Αυτός ο Υιός θέλει υποταχθεί εις τον υποτάξαντα εις αυτόν τα πάντα, διά να είναι ο Θεός τα πάντα εν πάσιν (τα πάντα σε όλα)**…».**

Το ότι στον ουρανό θα δούμε τον Θεό Πατέρα **«εν προσώπω»** του Ιησού Χριστού, ο Λόγος του Θεού, η Βίβλος, το αναφέρει συχνά και πολύ καθαρά**:**

(1) **Β΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Δ/**4**:6** **«Διότι ο Θεός ο ειπών να λάμψει φως εκ του σκότους,** (είναι) **ο οποίος έλαμψεν εις τας καρδίας ημών προς φωτισμόν της γνώσεως της δόξης του Θεού δια του προσώπου του Ιησού Χριστού…».**

Το αρχαίο κείμενο λέγει **«εν προσώπω»**, δηλαδή **«μέσα»** από το πρόσωπο του Ιησού. Βλέπουμε λοιπόν εδώ τη δόξα του Θεού ΠΑΤΕΡΑ μέσα («εν») από το πρόσωπο του αναστημένου και δοξασμένου ΥΙΟΥ, που κάθεται μέσα στο θρόνο του Πατέρα.

(2) **ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΚΑ/**21**:22-23** **«Και ναόν δεν είδον εις αυτήν** (δηλ. την ουράνια πόλη)**· διότι ναός αυτής είναι ο ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ και το ΑΡΝΙΟΝ. Και η πόλις δεν έχει χρείαν του ηλίου, ουδέ της σελήνης, διά να φέγγουν εις αυτήν· διότι Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ εφώτισεν αυτήν, και ο λύχνος αυτής** (είναι) **το Αρνίον».**

Ο **«ΛΥΧΝΟΣ»** είναι το σκεύος το ανθρώπινο (η ανθρώπινη φύση του Ιησού) και **διά μέσου** του «λύχνου Ιησού» βλέπουμε στην αιωνιότητα να φανερώνεται και να φωτίζεται **Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** επάνω μας.

(3) **ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ Α/**1**:13-14** **«...Και εις το μέσον των επτά λυχνιών** (είδον ένα) **ΟΜΟΙΟΝ με υιόν ανθρώπου, ενδεδυμένον** (ποδήρη) **χιτώνα και περιεζωσμένον πλησίον των μαστών ζώνην χρυσήν. Η δε κεφαλή αυτού και αι τρίχες** (ήσαν) **λευκαί και ως μαλλίον λευκόν, ως χιών· και οι οφθαλμοί αυτού ως φλόξ πυρός...».**

Ο απόστολος Ιωάννης περιγράφει ότι είδε τον Ιησού ντυμένο με τη δόξα και τα χαρακτηριστικά του Πατέρα Θεού**.** Η ονομασία **"υιός του ανθρώπου"** αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού, στον μεσίτη, στον Αμνό της θυσίας**.** Την ίδια ακριβώς περιγραφή του Ιωάννη για τον Ιησού, την κάνει και ο Δανιήλ για τον Πατέρα**:** ***«Εθεώρουν έως ότου οι θρόνοι ετέθησαν και***

ο Παλαιός των ημερών ***εκάθησε, του οποίου το ένδυμα*** *(ήτο)* ***λευκόν ως χιών και αι τρίχες της κεφαλής αυτού ως μαλλίον καθαρόν· ο θρόνος αυτού*** *(ήτο ως)* ***φλόξ πυρός, οι τροχοί αυτού ως πυρ καταφλέγον»*** (Δανιήλ Ζ/**7**:9)**.**

Ο "Παλαιός των ημερών" είναι ο Πατέρας, αλλά ο Ιωάννης βλέπει στην όραση κάποιον **"ΟΜΟΙΟΝ με υιόν ανθρώπου",** ο οποίος έχει επάνω του όλα τα στοιχεία και τα χαρακτηριστικά του Πατέρα. Στην όραση που είδε ο Ιωάννης είδε τον Πατέρα Θεό **"ΟΜΟΙΟΝ με υιόν ανθρώπου",** είδε τον Πατέρα Θεό **ντυμένο** τον μεσίτη, ντυμένο τον αρχιερέα της πίστης μας, είδε τον Πατέρα Θεό ντυμένο τον Αμνό της θυσίας, τον Ιησού. Συγκλονιστική αλήθεια και αποκάλυψη!

(4) **ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΙΔ/**14**:9** **«Και ο Κύριος θέλει είσθαι βασιλεύς εφ' όλην την γήν· εν τη ημέρα εκείνη θέλει είσθαι Κύριος ΕΙΣ** (ένας) **και το όνομα αυτού ΕΝ** (ένα)**...».**

Ο Ιησούς αναφέρεται προφητικά ότι την ημέρα εκείνη θα είναι **«Κύριος ΕΙΣ»** και το **«όνομα Αυτού ΕΝ»**. Η μετάφραση του κειμένου του Ν.Βάμβα δεν είναι απόλυτα ακριβής, γιατί στο πρωτότυπο Εβραϊκό κείμενο το **«ΕΙΣ»** και το **«ΕΝ»** είναι **«ΕΧΑΔ»,** που είναι απόλυτο αριθμητικό **(«ΕΙΣ»).** Ο Ιησούς Χριστός θα είναι ο ΕΝΑΣ και ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ Θεός που θα βλέπουμε στον ουρανό, θα είναι το ΑΡΝΙΟΝ το αναστημένο μέσα στο οποίο θα έχει στήσει τη σκηνή Του ο Πατέρας Θεός (Αποκάλυψη ΚΑ/**2**1:3 **και** Ζ/**7**:15)**.**

Ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης για το θέμα που εξετάζουμε μπορεί να διαβάσει και τις ακόλουθες περικοπές από την Αγία Γραφή**:** Ιώβ ΙΘ/**19**:26**,** Ψαλμός Ιϛ΄/**16**:11**,** Ματθαίος Ε/**5**:8**,** Α΄ Κορινθίους ΙΓ/**13**:12**,** Β΄ Κορινθίους Ε/**5**:7-10**,** Α΄ Ιωάννου Γ/**3**:2.

Σ Υ Μ Π Ε Ρ Α Σ Μ Α

για «το ΘΡΟΝΟ του Θεού» και για «τη ΔΕΞΙΑ του Θεού»

- Στον ουρανό υπάρχει **ΜΟΝΟΝ ένας θρόνος**, που είναι ο «θρόνος του Θεού και του Αρνίου»**.**
- **Ο Ιησούς,** ο Υιός κάθεται στα «δεξιά» του Πατέρα, αλλά και ο **Πατέρας** κάθεται στα «δεξιά» του Υιού»**.**
- **Ο Ιησούς** κάθεται **«μέσα»** στο θρόνο του Πατέρα και μια ημέρα μέσα στον ίδιο θρόνο θα καθίσει και η νύμφη εκκλησία που θα την παραστήσει άμωμη στον Πατέρα**.**
- Στον Ιησού δόθηκε «ΟΛΗ η εξουσία σε ουρανό και γη»**.**
- Ο Ιησούς είναι ο **«άνδρας της δεξιάς»** του Πατέρα**.**
- Ο Ιησούς είναι **η «σκηνή», το «κατοικητήριο» του Θεού,** μέσα Του κατοικούν τυπολογικά τα «επτά πνεύματα» του μόνου αληθινού Θεού που υπάρχει, δηλαδή ο Θεός που είναι Πνεύμα κατοικεί σε πληρότητα μέσα στον Υιό Του**.**

Άρα: «Δεξιά» σημαίνει «δύναμη» και «εξουσία» και ο αναστημένος Ιησούς **είναι ντυμένος με τη δόξα του Πατέρα**, είναι ντυμένος με τη δύναμη και την εξουσία που του έχει δώσει ο Πατέρας και με την ίδια δόξα ο Ιησούς, που είναι η κεφαλή του σώματος, περιβάλει και όλο το άγιο σώμα Του, την «εκκλησία**».**

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01) «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ», Αλκιβιάδη Τζελέπη (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ)**

(02) «ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ» Αλκιβιάδη Τζελέπη (εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ)**

(03) «ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ» - Σειρά 8 μηνυμάτων με ομιλητή τον Αλκιβιάδη Τζελέπη (Youtube: Filadelfos Channel 1)

(04) ……

(05) ……

(06) ……

23 ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

1. Ο ΠΛΑΝΩΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ ΟΛΗΝ

Η εποχή μας μπορεί να χαρακτηρισθεί σαν **η εποχή της σύγχυσης, της ανασφάλειας και της πνευματικής αποχαύνωσης**, γιατί ο άνθρωπος είναι μπερδεμένος μέσα στην κάθε του ενέργεια, ζει συνέχεια με φοβίες και ερωτηματικά και δεν ξέρει που βαδίζει και τι πρέπει να κάνει. Δεν ξέρει, τι πρέπει να πιστέψει και τι να ακολουθήσει. Εκεί όμως που είναι περισσότερο «χαμένος» είναι στο θέμα της θρησκείας και πιο συγκεκριμένα όχι «κάποιας» θρησκείας, αλλά της χριστιανικής πίστης και διδασκαλίας. **Τα ερωτηματικά του παραμένουν αναπάντητα;** Υπάρχει Θεός και αν υπάρχει, πως αποκαλύπτεται στον άνθρωπο**;** Ποια είναι η **αληθινή πίστη** (ή θρησκεία, όπως συνήθως την αποκαλούν) και πως μπορούμε να τη διακρίνουμε**;** Ποιο δόγμα ή ποια εκκλησία έχει την αλήθεια**;**

Η Αγία Γραφή αναφέρει ότι ***«ο κόσμος όλος εν τω Πονηρώ κείται»*** (Α΄ Ιωάννου Ε**/5**:19), που σημαίνει ότι ο κόσμος βρίσκεται εγκλωβισμένος μέσα στο σύστημα του Πονηρού και των σκοτεινών του δυνάμεων, είτε αυτό το δέχεται σαν μια πραγματικότητα, είτε το απορρίπτει, με αποτέλεσμα κάθε ενέργειά του να φέρνει τη σφραγίδα της παρουσίας του Διαβόλου, ο οποίος αποκαλείται ***«ο άρχων του κόσμου τούτου …..και της εξουσίας του αέρος»*** και ***«ο θεός του κόσμου τούτου»*** (βλ. Ιωάννης ΙΒ/**12**:31**,** Εφεσίους Β/**2**:2**,** Β΄ Κορινθίους Δ**/4**:4). Όλα τα ανθρώπινα συστήματα, πολιτικά, κοινωνικά, θρησκευτικά**,** φιλοσοφικά κλπ, βρίσκονται κάτω από την εξουσία και τον έλεγχο του Πονηρού και πολύ περισσότερο τα θρησκευτικά συστήματα, γιατί ο βασικός στόχος του είναι να εξαπατήσει τον άνθρωπο, ώστε να μην έχει επίγνωση ποιος είναι ο δημιουργός και Κύριός του, για να μην Τον ακολουθεί και να μην Τον λατρεύει.

Όλος ο κόσμος είναι μια **«βαβυλώνα»** και «ΒΑΒΕΛ» σημαίνει **«σύγχυση»** και **«πύλη θεού»** και φυσικά δεν είναι η «πύλη» του μόνου και αληθινού Θεού, που φανερώθηκε στον άνθρωπο δια μέσου του Ιησού Χριστού και οδηγεί στην απόλαυση της αιώνιας ζωής, αλλά είναι η «πύλη του θεού του κόσμου τούτου», του Διαβόλου, η οποία οδηγεί τον άνθρωπο στον όλεθρο και στην καταστροφή. Με την πνευματική σύγχυση και άγνοια που έχει ο άνθρωπος οδηγείται στην πλάνη και στη συνέχεια οδηγείται στην πύλη της αιώνιας απώλειας, στην πύλη του Άδη και του θανάτου. Ο Διάβολος που είναι ***«ο πλανών την οικουμένην όλην»*** και έχει την ικανότητα να ***«μετασχηματίζεται εις άγγελον φωτός»*** (βλ. Αποκάλυψη ΙΒ/**12**:9**,** Β΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:13-15), έχει κατορθώσει, **πρώτον** να εξαπατήσει τον θρησκευόμενο άνθρωπο και να τον κάνει να πιστεύει ότι ενώπιον του Θεού είναι εντάξει, τον οποίο όμως Θεό, ποτέ δεν γνώρισε προσωπικά και **δεύτερον** να τον ρίξει στην παγίδα των βιοτικών μεριμνών, για να μην ασχολείται ποτέ με τον Θεό**.**

Και η αληθινή εκκλησία του Ιησού Χριστού, ανά τους αιώνες, που είναι; Που είναι η δόξα και η δύναμή της; Ποια εκκλησία θα έρθει να παραλάβει ο Ιησούς;

Στη συνέχεια θα αναλύσουμε με απλό και κατανοητό τρόπο και θα δούμε **ποια** είναι η εκκλησία που ο Ιησούς Χριστός ίδρυσε, **πως** με την πάροδο των αιώνων έχασε τον οραματισμό της και το στόχο της και **πως** ξέφυγε από την «υγιαίνουσα διδασκαλία» της Βίβλου. Θα ήθελα να διευκρινίσω ότι το θέμα του παρόντος κεφαλαίου αφορά κατά το πλείστον **ανθρώπους που έχουν προσωπική σχέση** και γνωριμία με τον Ιησού Χριστό. Είναι ένα μήνυμα για την εκκλησία, για το λαό του Θεού των εσχάτων καιρών που ζούμε και πρέπει αυτό το μήνυμα να ακουστεί παντού, γιατί «ο Κύριος είναι πλησίον», δεν υπάρχει πλέον χρόνος για ολιγωρία**.**

Πιστεύω όμως, ότι και ο αναγνώστης που **δεν έχει εμπειρισθεί τον Λόγο του Θεού και που ζει μέσα στην άγνοια και στο πνευματικό σκοτάδι,** όταν θα τελειώσει το διάβασμα του

παρόντος θέματος, σε πολλά ερωτηματικά θα λάβει απάντηση και οι πνευματικές του αναζητήσεις θα βρουν τη λύση τους.

2. ΕΝΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Σε ποια «εκκλησία» α ν ή κ ε ι ς;

- ***Είσαι Ορθόδοξος, Καθολικός ή Διαμαρτυρόμενος;***
- ***Μήπως είσαι Παλαιοημερολογίτης, ή Κόπτης Χριστιανός, ή μέλος της Αρμένικης εκκλησίας;***
- ***Μήπως είσαι Λουθηρανός, Μεθοδιστής ή Αγγλικανός;***
- ***Μήπως ανήκεις σε κάποια επώνυμη ή ανώνυμη Ευαγγελική ή Πεντηκοστιανή κίνηση;***
- ***Μήπως ακολουθείς του Αντβεντιστές, ή Σαββατιστές;***
- ***Μήπως είσαι «ανεξάρτητος» ή «αδέσμευτος»;***

Μερικές από τις παραπάνω χριστιανικές ομολογίες ή κινήσεις, καθώς και άλλες που δεν αναφέρθηκαν, γνωστές ή άγνωστες, πιστεύω ότι ορθοτομούν τον Λόγο του Θεού (ανάλογα βέβαια με την αποκάλυψη που έχουν από τον Κύριο) και κηρύττουν σωτηρία δια του ΑΙΜΑΤΟΣ και του ΟΝΟΜΑΤΟΣ του Κυρίου Ιησού. Το πρόβλημα δεν είναι η ΘΕΣΗ και το ΠΙΣΤΕΥΩ της κάθε επί μέρους τοπικής εκκλησίας ή κίνησης, αλλά**: Ποια είναι η δική σου προσωπική θέση και στάση ενώπιον του Θεού; Γνωρίζεις σε «ποιον» ανήκεις; Ξέρεις που βαδίζεις πνευματικά; Έχεις επίγνωση ότι ακολουθείς τον Κύριο ΙΗΣΟΥ και όχι κάποια ΘΡΗΣΚΕΙΑ;**

Συνήθως όταν ακούμε κάποιον να μιλά για τα πράγματα του Θεού, αυθόρμητα αναρωτιόμαστε**: «Άραγε αυτός σε ποια ΕΚΚΛΗΣΙΑ ανήκει; Τι ΔΟΓΜΑ ή ΑΙΡΕΣΗ ακολουθεί; Τι τέλος πάντων πιστεύει αυτός ο άνθρωπος;»** Δικαιολογημένα ο κάθε άνθρωπος βρίσκεται μέσα σε μια τρομερή σύγχυση και δεν γνωρίζει ποιος πράγματι **έχει την «Αλήθεια»**, γιατί όλοι (όπου και αν ανήκουν) ισχυρίζονται πως μόνο αυτοί ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ **την ....Αλήθεια** και ότι όλοι οι άλλοι είναι λάθος**.** Όλοι σήμερα φοβούνται και δεν ξέρουν τι να πιστέψουν, μήπως και πέσουν σε πλάνη.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι η σημερινή χριστιανική

εκκλησία και των τριών μεγάλων δογμάτων με τα διάφορα παρακλάδια τους, έχουν πέσει σε ξερούς **τύπους** και έχει καταντήσει να είναι ένα θρησκευτικό σύστημα χωρίς πνευματική ζωή. Άνθρωποι ύποπτης ηθικής, καιροσκόποι και φιλόδοξοι κατέχουν καίριες θέσεις μέσα στην εκκλησία και την οδηγούν στη δυσφήμιση και στην καταστροφή. Η εκκλησία σήμερα έχει χάσει το σκοπό και την αποστολή της, με αποτέλεσμα οι απογοητευμένοι και οι κατατρεγμένοι από τη δυναστεία του Διαβόλου, να μη βρίσκουν πλέον καταφύγιο και θαλπωρή μέσα στους κόλπους της και έτσι να γίνονται εύκολη λεία του Σατανά και των πονηρών δαιμονικών του δυνάμεων, ο οποίος προσπαθεί με κάθε δυνατό τρόπο να αποσπάσει τον άνθρωπο από το μοναδικό σκοπό της ζωής του, που είναι να γνωρίσει, να ταυτιστεί και να γίνει **όμοιος** με τον Θεό, ο οποίος φανερώθηκε **«εν Χριστώ Ιησού»,** φανερώθηκε μέσα από τον κεχρισμένο Του Υιό, ο οποίος πρόσφερε (αναμάρτητος ών) τον εαυτό Του αντίλυτρο για τις αμαρτίες του καθένα μας ξεχωριστά**:** ***«Διότι (είναι) ΕΙΣ*** (ΕΝΑΣ) ***ΘΕΟΣ, ΕΙΣ*** (ΕΝΑΣ) ***και ΜΕΣΙΤΗΣ Θεού και ανθρώπων,*** **άνθρωπος ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ,** ***ο οποίος έδωκεν εαυτόν ΑΝΤΙΛΥΤΡΟΝ υπέρ πάντων …..Και αναντιρρήτως το μυστήριον της ευσεβείας είναι μέγα, Ο ΘΕΟΣ ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ ΕΝ ΣΑΡΚΙ…»*** (βλ. Α΄ Τιμόθεου Β/2:5-6, Γ/3:16)**.**

3. ΤΙ ΕΙΝΑΙ «Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α»

Ο όρος **«εκκλησία»** δεν είναι χριστιανικός, όπως πολλοί νομίζουν, αλλά προέρχεται από την αρχαία Ελλάδα και σήμαινε τις τακτικές «συνελεύσεις» των πολιτών, οι οποίοι προσκαλούντο για τη λήψη αποφάσεων επί δημοσίων υποθέσεων. Έχουμε, για παράδειγμα την «εκκλησία του Δήμου» στην αρχαία Αθήνα. ***Άρα για τον αρχαίο Ελληνικό κόσμο «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ήταν οι «ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ» ή οι «ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ» των πολιτών.***

Την έννοια της **«εκκλησίας»** είχαν και οι **«ΣΥΝΑΞΕΙΣ»** του λαού Ισραήλ στην προ Χριστού περίοδο, στην οικονομία της Παλαιάς Διαθήκης. Ο πρωτομάρτυρας Στέφανος, απολογούμενος στο συνέδριο των Φαρισαίων, είπε για τον Μωυσή ότι ***«ούτος είναι ο οποίος εν τη ΕΚΚΛΗΣΙΑ εις την έρημον εστάθη μετά του αγγέ-***

λου του λαλούντος προς αυτόν…» (Πράξεις Ζ/**7**:38). Χρησιμοποίησε δηλαδή τη λέξη «εκκλησία» για τη «σύναξη» των Ισραηλιτών. ***Άρα λοιπόν για τους Ισραηλίτες (προ Χριστού) «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ήταν οι «ΣΥΝΑΞΕΙΣ» τους*** (**βλ**. Ψαλμοί Κς΄/**26**:12**,** ΚΒ/**22**:22**,** ΞΗ/**68**:26**,** ΡΖ/**107**:32**,** ΡΙΑ/**111**:1, κλπ)**.**

Αργότερα ο όρος **«εκκλησία»** έγινε μια καθαρή χριστιανική λέξη, παρ' όλο που είχε προχριστιανική προέλευση. Η λέξη **«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»** είναι σύνθετη, είναι **«εκ + κλήση»** και παράγεται από το ρήμα **«ΕΚΚΑΛΩ»** (ήτοι ΕΚ**+**ΚΑΛΩ), που σημαίνει ***«καλώ κάποιον έξω…»,*** ή ***«προσκαλώ κάποιον ΕΚ των έξω… ΕΚ του κόσμου»,*** για να αποτελέσουν όλοι αυτοί που προσκαλούνται μία σύναξη πιστών ανθρώπων. Ο Ιησούς καλεί τον άνθρωπο να βγει έξω από την «βαβυλώνα» του κόσμου, να βγει έξω από το σαρκικό κοσμικό φρόνημα και σύστημα, γι' αυτό **«εκ-κλησία»** σημαίνει (ή είναι) το σύνολο των καλεσμένων ΕΚ του κόσμου (κλητών) σε κοινή πίστη και ομολογία και με συγκεκριμένη αποστολή**:** ***«Εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αποχωρίσθητε, λέγει Κύριος, και μη εγγίσητε ακάθαρτον, και εγώ θέλω σας δεχθεί, και θέλω είσθαι Πατήρ σας, και σεις θέλετε είσθαι υιοί μου και θυγατέρες, λέγει Κύριος παντοκράτωρ»*** (Β΄ Κορινθίους **ς΄/6:**17-18)**.**

Η λέξη «εκκλησία» χρησιμοποιήθηκε και από τον ίδιο τον Ιησού, όταν είπε στον Πέτρο**:** ***«…Και επί ταύτης της ΠΕΤΡΑΣ*** **(**δηλαδή της ομολογίας του Πέτρου, που είπε στον Ιησού ότι «ΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΖΩΝΤΟΣ»**)** ***θέλω οικοδομήσει την ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ μου, και πύλαι άδου δεν θέλουν ισχύσει κατ' αυτής»*** (βλ. Ματθαίος Ις΄/**16**:13-19). **΄Αρα στη χριστιανική περίοδο «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» είναι η «συγκέντρωση ή συνάθροιση» και σημαίνει το «ΣΥΝΟΛΟ ΤΩΝ ΚΕΚΛΗΜΕΝΩΝ (αναγεννημένων) ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ»** και ενώ η εκκλησία του Ιησού είναι **«μία»** και **«παγκόσμια»**, απαρτίζεται όμως από άπειρες **«τοπικές»** συναθροίσεις πιστών, που συναθροίζονται για λατρεία, είτε σε δημόσιους χώρους, είτε κατ' οίκον.

Σήμερα η λέξη «εκκλησία» έχει χάσει εντελώς την καθ' εαυτή έννοιά της και όλοι πιστεύουν ότι **«**ΕΚΚΛΗΣΙΑ είναι το ΚΤΙΡΙΟ

όπου συναθροίζονται οι πιστοί για να λατρεύσουν τον Κύριο». Αυτό είναι πλάνη και απάτη του Διαβόλου για να βγάλει τον άνθρωπο έξω από την αληθινή εκκλησία του Ιησού. Για να υποστηρίξουν το επιχείρημα αυτό, γράφουν έξω από τους περικαλλείς ναούς-κτίρια τη φράση **«εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν»** και σου λέγουν «να, το λέγει και η Βίβλος». Αυτά όμως είναι λόγια του Δαβίδ προς τους Ισραηλίτες (βλ. Ψαλμός ΞΗ/**68**:26), που τους προέτρεπε να λατρεύουν τον Θεό σε «εκκλησίες», δηλαδή σε «συνάξεις», οι οποίες συνήθως ήταν υπαίθριες και όχι ότι θα λάτρευαν τον Κύριο αποκλειστικά σε κάποιο κτίριο, **γιατί στην εποχή του Δαβίδ ΔΕΝ υπήρχε ούτε ΕΝΑΣ ναός.** Αργότερα ο γιος του Σολομώντας έφτιαξε τον πρώτο και μοναδικό για την εποχή εκείνη επίγειο ναό, μέσα στον οποίο οι Ισραηλίτες έβαλαν την Κιβωτό της Διαθήκης και έπρεπε να υπάρχει ΜΟΝΟΝ ένας ναός και όχι πολλοί, γιατί συμβόλιζε κάτι. **Τι συμβόλιζε;** Συμβόλιζε τον κάθε ένα πιστό ξεχωριστά, μέσα στον οποίο θα κατοικούσε (στο μέλλον, όταν θα ερχόταν ο Ιησούς) το άγιο Πνεύμα του Θεού, εφόσον βέβαια θα αποδεχόταν τη λυτρωτική θυσία του Ιησού και έτσι το σώμα του θα γινόταν ο ζωντανός ***«ναός του Θεού του ζώντος»*** (βλ. Α' Κορινθίους Γ/**3**:16-17**, ς΄/6**:19)**.**

Ο απόστολος Παύλος, όταν βρισκόταν στην Αθήνα, είπε από το βήμα του Άρειου Πάγου στους συγκεντρωμένους Αθηναίους ότι ***«ο Θεός, ο οποίος έκαμε τον κόσμον και πάντα τα*** *(υπάρχοντα)* ***εις αυτόν, ούτος Κύριος ών*** (ενώ είναι Κύριος) ***του ουρανού και της γης, ΔΕΝ ΚΑΤΟΙΚΕΙ*** **εις χειροποιήτους ναούς»** (Πράξεις ΙΖ/**27**: 24). Ο Θεός, που με το Πνεύμα Του πλημμυρίζει το σύμπαν, θέλει να κατοικεί μέσα σε ανθρώπους και όχι μέσα στα κτίρια που οι άνθρωποι θέλουν και επιμένουν να Τον περιορίζουν ***«…διότι ΣΕΙΣ*** **(οι πιστοί)** ***είσθε ναός Θεού ζώντος»*** (Β΄ Κορινθίους **ς΄/6**:16).

Όπου υπάρχουν πιστοί, άγιοι, εκεί είναι η **άγια εκκλησία του Κυρίου Ιησού** και μάλιστα δεν χρειάζεται να είναι πολλοί μαζεμένοι για να αποτελέσουν «εκκλησία - σύναξη», αλλά το λιγότερο μπορεί να είναι και δύο ή τρεις, γιατί ο ίδιος ο Ιησούς είπε ότι ***«όπου είναι ΔΥΟ ή ΤΡΕΙΣ*** **συνηγμένοι** ***εις το όνομά Μου, εκεί***

είμαι και Εγώ εις το μέσον αυτών» (Ματθαίος ΙΗ/**18**:20)**.**

Στην πρώτη αποστολική περίοδο οι συνάξεις (συναθροίσεις) των πιστών γινόντουσαν σε σπίτια και είναι γνωστές στην Καινή Διαθήκη ως **«κατ' οίκον εκκλησίες»** (βλέπε: Α΄ Κορινθίους Ις΄/**16**:19**,** Ρωμαίους Ις΄/**16**:5**,** Κολοσσαείς Δ/**4**:15**,** Επιστολή Φιλήμονα εδ.**2,** Πράξεις Β/**2**:46**,** κλπ). Επίσης, λόγω του μεγάλου πλήθους των πιστών οι συναθροίσεις γινόντουσαν και σε **υπαίθριους χώρους**. Αργότερα, λόγω των διωγμών από τους Ρωμαίους υπήρχαν **οι εκκλησίες των κατακομβών.**

Από τον 3^{ο} μ.Χ. αιώνα, όταν οι διωγμοί σταμάτησαν και ο χριστιανισμός έγινε επίσημη θρησκεία της απέραντης Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, οι πιστοί άρχισαν να συναθροίζονται σε **δημόσιους στεγασμένους χώρους,** δηλαδή σε **κτίρια,** τα οποία αποκαλούσαν (ιερούς) **ναούς**. Ιστορικά, κατά σειρά έχουμε**:** Κατ' οίκον εκκλησίες, υπαίθριες εκκλησίες, εκκλησίες σε κατακόμβες και εκκλησίες σε στεγασμένα μόνιμα κτίρια (ναοί)**.**

Όταν η Αγία Γραφή χρησιμοποιεί εκφράσεις, όπως ***«προς την εκκλησίαν του Θεού»*** (Α΄ Κορινθίους Α/**1**:12**,** Β΄ Κορινθίους Α/**1**:1), ***«εδίωκον την εκκλησίαν του Θεού»*** (Γαλάτες Α/**1:**13), ***«την εκκλησίαν του Θεού μη καταφρονείτε»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**12**:22) ***«ποιμαίνετε την εκκλησίαν του Θεού»*** (Πράξεις Κ/**20**:28), κλπ, δεν εννοεί **«το ΚΤΙΡΙΟΝ του Θεού»,** δηλαδή **«εδίωκον το ΚΤΙΡΙΟΝ του Θεού»,** ή **«ποιμαίνετε το ΚΤΙΡΙΟΝ του Θεού»**, αλλά με τον όρο «εκκλησία του Θεού» αναφέρεται στους πιστούς, στους αγίους του Θεού.

Τα κτίρια (ναοί) δεν είναι άγια, αλλά «καθίστανται» άγιοι χώροι, όταν μέσα σ' αυτούς υπάρχουν άγιοι άνθρωποι που λατρεύουν τον Θεό, εν Χριστώ Ιησού «εν πνεύματι και αληθεία». Στις Πράξεις των Αποστόλων και γενικά στις Επιστολές όλοι οι πιστοί αποκαλούνται απλά **«άγιοι»** (βλ. Πράξεις Θ/**9**:32,41, Κς/**26**: 10**,** Εφεσίους Α/**1**:1, Φιλιππησίους Α/**1**:1**,** κλπ)**.**

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Οι πιστοί όταν μαζεύονται για να λατρεύσουν τον Κύριο Ιησού, αποτελούν μια (τοπική) **ΕΚΚΛΗΣΙΑ,** ή **ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΗ,** ή **ΣΥΝΑΞΗ,** ή **ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ.** Οι όροι αυτοί έχουν την ίδια ακριβώς έννοια.

4. ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ «Ε Κ Κ Λ Η Σ Ι Α»

Εφόσον λοιπόν γνωρίζουμε **«τι είναι εκκλησία»,** μπορούμε εύκολα και απλά να εξηγήσουμε **«τι ΔΕΝ είναι εκκλησία»**.

- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι τα **άψυχα κτίρια** (ντουβάρια).
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι οι λειτουργοί της (ιερατείο, κλήρος, ποιμένες).
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι **χώρος κοινωνικών εκδηλώσεων** (βαπτίσεων, γάμων, κλπ).
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι **«οίκος μόδας και επίδειξης»** για να βλέπουν οι άλλοι «πιστοί» το νέο μοντελάκι μας, **ή** το ωραίο σικ κουστούμι μας.
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι μια **φιλανθρωπική οργάνωση** με μόνη αποστολή της να βοηθάει φτωχούς αετονύχηδες και να δίνει συγχωροχάρτια σε (αμετανόητους) αμαρτωλούς.
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι κάποιος **χώρος ΨΥΧΑΓΩΓΙΑΣ και ΚΟΣΜΙΚΩΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΝ, ή** αίθουσα διαλέξεων με θέμα «τα πράγματα του Θεού!!!».
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι η **«περιουσία»,** ή το **«χωράφι τσιφλίκι»** του κάθε αλάνθαστου ηγέτη της και λειτουργού.
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ,** με απλά λόγια, δεν είναι χώρος **για να περνάμε την ώρα μας,** πίνοντας το πνευματικό καφεδάκι μας.
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι μια **«θρησκευτική λέσχη»** στην οποία συχνάζουν οι καθώς πρέπει **«χριστιανοί της Κυριακής»** και οι **«χριστιανοί των μεγάλων εορτών»** (Χριστουγέννων, Πάσχα, κλπ), εορτές τις οποίες θέσπισαν οι άνθρωποι με την πάροδο των αιώνων και όχι ο Θεός.
- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι χώρος, όπου πάμε για να πούμε μεγαλόφωνα μερικά **«δόξα - αλληλούια»** για να δείξουμε στους άλλους πόσο πιστοί και πόσο πνευματικοί είμαστε, ούτε είναι χώρος επίδειξης **«ρητορικής ικανότητας»** από τον άμβωνα για να αποσπάσουμε τα «μπράβο».

- **ΕΚΚΛΗΣΙΑ** δεν είναι **«λέσχη πνευματιστών»** στην οποία γίνονται προφητείες κολακευτικές για τον ποιμένα ή για το ποίμνιο!

ΕΚΚΛΗΣΙΑ δεν θα έπρεπε να είναι κάτι από τα παραπάνω, γιατί στην πραγματικότητα οι περισσότερες (τοπικές) εκκλησίες, όταν τα μέλη τους δεν λατρεύουν το Κύριο «εν πνεύματι και αληθεία», είναι κάτι από όλα αυτά, ή κάτι το παραπλήσιο που δεν αναφέρθηκε. **Ποιος είναι αυτός που θα ήθελε να ακολουθεί μια τέτοια εκκλησία, που δεν θυμίζει τίποτα από την «εκκλησία» που ίδρυσε ο Ιησούς Χριστός και οι απόστολοί Του;** Όποιος έχει αμφιβολία για το θέμα αυτό και θέλει να μάθει την μόνη αλήθεια, ας διαβάσει το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, στο οποίο αναφέρεται η οργάνωση και η λειτουργία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, καθώς και η λαμπρή πορεία της και τότε θα καταλάβει ποια είναι η σημερινή κατάσταση της «εκκλησίας του …Χριστού»**.**

ΕΚΚΛΗΣΙΑ είναι η ΣΥΝΑΞΗ των αγίων του Θεού, για να Τον λατρεύουν και να Τον δοξάζουν, εισερχόμενοι πνευματικά μέσα στα ουράνια άγια των αγίων, όπου ο Κύριος τους μιλά προσωπικά, τους αποκαλύπτει το άγιο θέλημα Του, τους γεμίζει με το άγιο Πνεύμα Του, τους θεραπεύει από σωματικές και ψυχικές ασθένειες και τους οπλίζει πνευματικά για τον αγώνα τους με τον Διάβολο και τις πονηρές δυνάμεις του. **Αυτό είναι «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».**

ΕΚΚΛΗΣΙΑ είναι η ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΗ των αγίων του Θεού, όπου διακονεί ο ίδιος ο Ιησούς με τα χαρίσματά Του, δια μέσου ταπεινών δούλων Του, που έχουν χρισθεί απ' Αυτόν και που ζουν μια άγια και καθαρή ζωή. **Αυτό είναι «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».**

5. Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Μέσα στην Καινή Διαθήκη η «εκκλησία του Χριστού» παρομοιάζεται με το **ανθρώπινο σώμα** (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΒ/**12:**27-31**,** Εφεσίους Ε/**5:**30-32, Ρωμαίους ΙΒ/**12:**5) και όπως το ανθρώπινο σώμα αποτελείται από πολλά μέλη (χέρια, πόδια, κεφάλι, κλπ), όπου το ένα μέλος έχει άμεση εξάρτηση και ανάγκη του άλλου

μέλους (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/**12:**14-26), έτσι και το **σώμα της εκκλησίας του Χριστού** αποτελείται από εξαγορασμένους με το αίμα Του πιστούς-μέλη (βλ. Πράξεις Κ/**20**:28, Α΄ Κορινθίους ς΄/**6**:15). Κεφαλή, εξουσία της εκκλησίας (του σώματος) είναι ο ίδιος ο Ιησούς και κανένας άλλος (Κολοσσαείς Α/**1**:18, Εφεσίους Α/**1**:22).

Γενέθλια ημέρα της εκκλησίας του Χριστού θεωρείται η ημέρα της Πεντηκοστής, όπου **120 περίπου** άτομα έγιναν μέλη της (βλ. Πράξεις Α/**1**:14-15**,** Β/**2**:1-4), αμέσως αυξήθηκαν σε **3.000** (Πράξεις Β/**2**:41), λίγο πιο αργότερα έγιναν **5.000** (Πράξεις Δ/**4**:4) και στη συνέχεια ***«πλήθη και ανδρών και γυναικών»*** (Πράξεις Ε/**5**:14). Σήμερα, 3η δεκαετία του 21ου αιώνα, **εκατομμύρια** άνθρωποι, που έχουν αναγεννηθεί και βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού, είναι μέλη του σώματος της αληθινής και άγιας εκκλησίας του Ιησού, η οποία θα ολοκληρώσει την αποστολή της με την αρπαγή της στον ουρανό (βλ. Α΄ Θεσσαλονικείς Δ/**4**:13-28**,** Α΄ Κορινθίους ΙΕ/**15**:51-58**,** Εφεσίους Ε/**5**:25-27), η οποία θα γίνει σε δύο στάδια**:** Στο πρώτο στάδιο με την αρπαγή της **«εκκλησίας της ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ»**, στην αρχή της επταετίας του Αντίχριστου και στο δεύτερο στάδιο με την αρπαγή του υπόλοιπου του σπέρματος αυτής, της **«εκκλησίας της ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ»,** στο μέσον της επταετίας του Αντίχριστου, όπου η εκκλησία αυτή θα περάσει μέσα από τη θλίψη του Αντίχριστου (βλ. Αποκάλυψη, κεφ.ΙΑ/**11** και ΙΒ/**12**)**.**

Ο Ιησούς Χριστός, δεν είναι μόνον ο αρχικός ιδρυτής της εκκλησίας, αλλά είναι και η παντοτινή κεφαλή και εξουσία της. Άρα το πολίτευμα της εκκλησίας, δεν είναι όπως εμείς το ονομάζουμε σήμερα δημοκρατικό, ή σοσιαλιστικό, ή φασιστικό, ή κάποιο άλλο ανθρώπινο σύστημα, αλλά είναι **ΘΕΟΚΡΑΤΙΚΟ πολίτευμα**. Ο Ιησούς είναι ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ (βασιλιάς), ο ΝΟΜΟΘΕΤΗΣ και ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ της εκκλησίας, η οργάνωση της οποίας γίνεται από τον ίδιο, με έναν τρόπο τελείως διαφορετικό από ότι γινόταν στο ιερατείο της Παλαιάς Διαθήκης. **Ο ρόλος των ιερέων καταργήθηκε,** όταν ο Ιησούς στο σταυρό του Γολγοθά είπε «τετέλεσται» και «το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη» **και δεν υπάρχει πλέον στην Καινή Διαθήκη ειδική τάξη ιερέων, αλλά ΟΛΟΙ οι**

αναγεννημένοι πιστοί είναι ενώπιον του Θεού ΙΕΡΕΙΣ (βλ. Α΄ Πέτρου Β/**2**:4-10, Αποκάλυψη Α/**1**:6, Ε/**5**:10, Κ/**20**:6, κλπ). Για περισσότερες λεπτομέρειες για το θέμα αυτό, συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ**»**.**

Η εκκλησία του Ιησού τώρα διοικείται από τα χαρίσματα που ο ίδιος ο Ιησούς δίνει στους αγίους Του και τα οποία αναφέρονται στην προς Εφεσίους επιστολή Δ/**4**:11-12**:** ***«….Και αυτός*** (ο Κύριος) ***έδωκεν άλλους μεν ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ, άλλους δε ΠΡΟΦΗΤΑΣ, άλλους δε ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΑΣ, άλλους δε ΠΟΙΜΕΝΑΣ και ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ, προς την τελειοποίησιν των αγίων, διά το έργον της διακονίας, δια την ΟΙΚΟΔΟΜΗΝ του σώματος του Χριστού»***. Τα πέντε αυτά χαρίσματα, βασικά είναι για την ηγεσία της εκκλησίας, υπάρχουν και άλλα **εννέα χαρίσματα** που αναφέρονται στην επιστολή Α΄ Κορινθίους ΙΒ/**12**:7-11, τα οποία είναι και για το υπόλοιπο σώμα της εκκλησίας.

Ενώ όλοι οι αναγεννημένοι πιστοί στη διακονία **είναι «ιερείς»,** δεν είναι όμως όλοι «ποιμένες», ή «προφήτες», ή «διδάσκαλοι», κλπ, δηλαδή δεν έχουν όλοι τα ίδια χαρίσματα (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΒ/**12**:29-30). Ιστορικά γνωρίζουμε ότι ο πρώτος «ποιμένας» της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ ήταν ο **Ιάκωβος**, ο επονομαζόμενος «αδελφόθεος», που έγραψε και την ομώνυμη επιστολή. Συνώνυμος όρος του «ΠΟΙΜΕΝΑ» είναι και ο όρος «ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ», τίτλος που ανήκει κατά πρώτον στον Κύριο Ιησού (Α΄ Πέτρου Β/**2**:25) και κατά δεύτερον στους αγίους Του (**βλέπε:** Α΄ Τιμόθεου Γ**/3**:1-2**,** Τίτος Α/**1**:7**,** Φιλιππησίους Α/**1**:1**,** Πράξεις Κ/**20**:28**,** Α΄ Πέτρου Ε/**5**:2, κλπ)**.**

«Διάκονος» στην πρώτη αποστολική περίοδο δεν ήταν κάποιος βαθμός ιεροσύνης, όπως γίνεται σήμερα από ορισμένα χριστιανικά δόγματα, αλλά ήταν **«υπηρέτης»** και μάλιστα οι επτά πρώτοι διάκονοι που εκλέχτηκαν (με πρόταση του απ. Πέτρου) ήταν απλοί **«τραπεζοκόμοι»** (Πράξεις ς΄/**6**:2-6) και για να προσφέρουν την απλή και ταπεινή αυτή υπηρεσία, έπρεπε να ήταν ***«πλήρεις πίστεως και δυνάμεως και Πνεύματος αγίου»*** (βλ. Πράξεις

ς΄/6:5, Ζ/7:8). Ανάμεσα στους επτά διακόνους ήταν και ο Στέφανος, ο πρώτος μάρτυρας της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ. Εύλογο λοιπόν είναι το ερώτημα**: «Οι σημερινοί λειτουργοί των διαφόρων χριστιανικών δογμάτων και ομολογιών (ιερείς, ποιμένες, κλπ) είναι γεμάτοι από το χρίσμα του Κυρίου; Είναι πλήρεις πίστεως κα δυνάμεως αγίου Πνεύματος;»** Πιστεύω, ότι την απάντηση δεν θα δυσκολευτείς να την δώσεις μόνος σου.

Θα έχετε διδαχθεί στο Γυμνάσιο ή στο Λύκειο, αλλά και θα έχετε παρατηρήσει από τα διάφορα εκκλησιαστικά και ιστορικά βιβλία, ή από έγκυρες εγκυκλοπαίδειες, ή από κινηματογραφικά θρησκευτικά έργα και γενικά από θέματα που έχουν σχέση με τους τρεις πρώτους μ.Χ. αιώνες, ότι τότε δεν υπήρχαν μέσα στην εκκλησία ιερείς (ειδική τάξη ιερέων) όπως υπάρχει σήμερα. **Ο ίδιος ο Ιησούς** καταγόταν από τη φυλή του Ιούδα και όχι από τη φυλή του Λευί, από την οποία προέρχονταν οι ιερείς (οι Λευίτες). **Οι μαθητές του Ιησού** ήταν απλοί λαϊκοί και στο επάγγελμα ψαράδες (Πέτρος, Ανδρέας, κλπ). Ο Ματθαίος ήταν φοροεισπράκτορας (τελώνης). Το ίδιο και οι μαθητές των μαθητών του Ιησού. **Ο ευαγγελιστής Λουκάς** ήταν γιατρός.

Ο απόστολος Παύλος, πριν πιστέψει στον Ιησού που Τον συνάντησε στο δρόμο προς την Δαμασκό, ανήκε στη θρησκευτική αριστοκρατία του Ισραήλ, ήταν ένας εκλεκτός Φαρισαίος (βλ. Πράξεις ΚΓ/**23**:6, Κς΄/**26**:5, κλπ). Μετά, όταν γνώρισε προσωπικά τον Ιησού Χριστό, απέρριψε το θρησκευτικό του αξίωμα και όπου πήγαινε για να κηρύττει το ευαγγέλιο, εργαζόταν σαν σκηνοποιός για να εξοικονομεί τα προς το ζειν (Πράξεις ΙΗ/**18**:3).

Με σαφήνεια, αλλά και με απλότητα η Καινή Διαθήκη και ιδιαίτερα, τόσο το βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, όσο και η προς Εβραίους επιστολή, διδάσκει την κατάργηση της **Λευιτικής ιεροσύνης** της Παλαιάς Διαθήκης (αφού με τη θυσία του Ιησού ΕΚΠΛΗΡΩΘΗΚΕ η αποστολή της) και τη θέσπιση **της μοναδικότητας της ιεροσύνης του Κυρίου Ιησού,** κατά την περίοδο της Καινής Διαθήκης, ο οποίος είναι για πάντα ***«ιερεύς, κατά την τάξιν Μελχισεδέκ»*** και όχι κατά την τάξη του Ααρών, που ήταν οι

λοιποί ιερείς, γι' αυτό έχει και το **«αμετάθετον»** της ιεροσύνης (βλ. Εβραίους Ζ/7:11-19)**.**

Ο θεσμός του ιερατείου επανήλθε από την εποχή του Μεγάλου Κωνσταντίνου και μετά, **περίοδος κατά την οποία η εκκλησία συμβιβάστηκε με τον κόσμο,** οι λειτουργοί της πήραν τίτλους και τιμητικές προσφωνήσεις ανώτερες του Θεού, απέκτησαν ΘΕΣΕΙΣ, ΠΡΟΝΟΜΙΑ και ΕΞΟΥΣΙΕΣ και άρχισαν να κατακυριεύουν το ποίμνιο του Θεού. Το ιερατείο, τα ιεραρχικά αξιώματα, τα εκκλησιαστικά συστήματα, τα σχίσματα, οι αιρέσεις, κλπ, **έχουν κατατεμαχίσει** το άγιο σώμα της εκκλησίας, **έχουν βλάψει** τη μαρτυρία της και **έχουν φθείρει** τη δύναμή της. Από τον Μέγα Κωνσταντίνο και μετά αρχίζει η περίοδος της «εκκλησίας της Περγάμου» (βλ. Αποκάλυψη Β/2:12**),** αρχίζει η περίοδος της συμβιβαζόμενης εκκλησίας, η οποία παντρεύτηκε με το σύστημα της κοσμικής Βαβυλώνας. Ολόγος του Θεού μας προτρέπει**:** ***«Εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αποχωρίσθητε»*** (βλ. Β΄ Κορινθίους ς΄/6:17**,** Αποκάλυψη ΙΗ/18:4**,** Ησαΐας ΝΒ/52:11**,** κλπ)**.**

6. ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ποιο δόγμα είναι το σωστό**;** Ποιοι έχουν την αλήθεια**;** Όλοι πιστεύουν ότι κατέχουν **την** αλήθεια. **Οι ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ** πιστεύουν ότι είναι οι σωστοί στη διδασκαλία και ότι αποτελούν συνέχεια της πρώτης αποστολικής εκκλησίας και κατά συνέπεια όλοι οι μη Ορθόδοξοι είναι αιρετικοί. **Οι ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ** πιστεύουν και αυτοί ακριβώς το ίδιο πράγμα, πιστεύουν ότι είναι συνέχεια των αποστόλων και μάλιστα διάδοχοι του απ. Πέτρου και ότι όλοι οι άλλοι είναι αιρετικοί. **Οι ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΟΙ** (γνωστοί ως Προτεστάντες) πιστεύουν ότι είναι οι μόνοι που ακολουθούν την πραγματική αλήθεια, αφού τα άλλα δύο χριστιανικά δόγματα δίνουν πρωτεύουσα θέση σε τελετουργίες, παραδόσεις και ξερούς τύπους και όχι στο ζωντανό ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού και στην αναγέννηση του ανθρώπου.

Όλοι **κόπτονται** για την «Αλήθεια», αλλά οι ίδιοι ακριβώς άνθρωποι, που υπεραμύνονται στην Ελλάδα την «Ορθοδοξία», εάν είχαν γεννηθεί στην Ιταλία θα υπεραμύνονταν τον «Καθολικι-

σμό», ή εάν είχαν γεννηθεί στη Γερμανία θα ήσαν παραδοσιακοί «Προτεστάντες». Όλα τα δόγματα και τα παρακλάδια τους μάχονται και διεκδικούν το **αλάνθαστο**, ότι έχουν και κατέχουν τη μόνη αλήθεια, πλην όμως υπάρχει κάτι που εκούσια ή ακούσια παραβλέπουν και αυτό είναι ότι η εκκλησία που ίδρυσε ο Ιησούς Χριστός και είχε μια ένδοξη και λαμπρή πορεία στους αποστολικούς χρόνους, δεν ήταν ούτε «Ορθόδοξη», ούτε «Καθολική», ούτε «Διαμαρτυρόμενη», ούτε «Ευαγγελική», ούτε «Πεντηκοστιανή». **Η πρώτη εκκλησία δεν είχε ΤΙΤΛΟΥΣ και ΟΝΟΜΑΤΑ, γιατί ο Ιησούς ΔΕΝ πέθανε για να γίνουν «εκκλησίες» αντιμαχόμενες μεταξύ τους,** αλλά ΠΕΘΑΝΕ για να έρθουν οι μετανοημένοι αμαρτωλοί στη μία και αγία ποίμνη Του, στη **ΜΙΑ εκκλησία** που Αυτός ίδρυσε και η οποία δεν έχει «κοσμητικά επίθετα», «ταμπέλες» και «παρατσούκλια».

«Εκκλησία» είναι ο τόπος που **αναπαύεται** ο Κύριος, και ο Κύριος αναπαύεται στις ταπεινές καρδιές των αγίων Του. Θα ρωτήσει κάποιος εύλογα**: «Ποια είναι λοιπόν αυτή η μία και αληθινή εκκλησία, που ο Κύριος ευαρεστείται και αναπαύεται; Σήμερα πως ονομάζεται; Πως μπορούμε να την βρούμε;»**

Διαβάζοντας την Καινή Διαθήκη, βλέπουμε τις παρακάτω ονομασίες, που είχαν οι πιστεύοντες στον Κύριο Ιησού:

(01) **ΠΙΣΤΟΙ** (Β΄ Κορινθίους ς΄/**6**:15**,** Α' Τιμόθεου Α/**1**:12, Δ/**4**:12**,** Κολοσσαείς Δ/**4**:9**,** Εβραίους Γ/**3**:5**,** Γ΄ Ιωάννου εδ.5**,** Αποκάλυψη Β/**2**:10,13)**.**

(02) **ΑΓΙΟΙ** (Πράξεις Γ/**3**:21, Θ/**9**:13,32,41, Κς΄/**26**:10**,** Ρωμαίους Α/**1**:7, ΙΕ/**15**: 25-31**,** Α' Κορινθίους Α/**1**:2**,** Β' Κορινθίους Α/**1**:1**,** Εφεσίους Α/**1**:1**,** κλπ. **Περίπου 60 φορές αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη**)**.**

(03) **ΜΑΘΗΤΕΣ** (Ματθαίος Ε/**5**:1**,** Λουκάς ΙΔ/**14**:26-27**,** Ιωάννης Κ/**20**:19)**.**

(04) **ΤΕΚΝΑ - ΠΑΙΔΙΑ ΘΕΟΥ** (Ιωάννης Α/**1**:14**,** Ρωμαίους Η/**8**:16**,** Εφεσίους Ε/**5**:1,8**,** Α΄ Ιωάννου Γ/**3**:2,10, Ε:2**,** κλπ)**.**

(05) **ΔΙΑΚΟΝΟΙ - ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΘΕΟΥ** (Β΄ Κορινθίους ς΄/**6**:4**,** Κολοσσαείς Α/**1**:7, Δ/**4**:7, κλπ)**.**

(06) **Χ Ρ Ι Σ Τ Ι Α Ν Ο Ι** (Πράξεις ΙΑ/**11**:26, Κς΄/**26**:28**,** Α' Πέτρου Δ/**4**:16)**.**

- *Προσέξτε ιδιαίτερα τις παρακάτω ονομασίες*:

(07) **ΑΧΡΕΙΟΙ ΔΟΥΛΟΙ** (Λουκάς ΙΖ/**17**:10).

(08) **ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ - ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ** (Πράξεις ΚΔ/**24**:5,14-17, ΚΗ/**28**:22, κλπ).

(09) **ΠΛΑΝΟΙ** (Ματθαίος ΚΖ/**27**:63, Β΄ Κορινθίους ς΄/**6**:8, Ιωάννης Ζ/**7**:12).

(10) **ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ:** ***«Ούτοι οι άνθρωποι*** (ο Παύλος και ο Σίλας) ***ΑΝΑΤΑΡΑΖΟΥΝ την πόλιν ημών ….ότι οι ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΑΝΤΕΣ την οικουμένην, ούτοι ήλθον και εδώ…»*** (Πράξεις Ις΄/**16**:20, ΙΖ/**17**:6).

Αυτές τις ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ και αυτούς τους ΤΙΤΛΟΥΣ είχαν οι πρώτοι ακόλουθοι του Κυρίου Ιησού, που χωρίζονται σε δύο βασικές κατηγορίες:

1η) **ΠΙΣΤΟΙ, ΑΓΙΟΙ, ΜΑΘΗΤΕΣ, ΤΕΚΝΑ ΘΕΟΥ, ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΘΕΟΥ και ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ.** Όλοι θέλουν να τους αποκαλούν με κάποια από τις ονομασίες αυτές.

2η) **ΑΧΡΕΙΟΙ ΔΟΥΛΟΙ, ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ, ΠΛΑΝΟΙ και ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ.** Κανένας δεν θέλει τους τίτλους αυτούς, γιατί δεν είναι **«καθώς πρέπει»**, δεν είναι **«αξιοπρεπείς»**. Κανένας δεν θέλει να του βάζουν τη **ρετσινιά** του «πλάνου», ή του «αιρετικού», ή όποια άλλη σχετική ονομασία.

Οι πιστοί ονομάσθηκαν για πρώτη φορά στην Αντιόχεια **«χριστιανοί»,** μόνο **ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ,** χωρίς κοσμητικά επίθετα δίπλα (χριστιανοί ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ, ή χριστιανοί ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ, ή χριστιανοί ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΙ, κλπ). Στις Πράξεις ΙΑ/**11**:25 γράφει: ***«Και συνελθόντες εις την εκκλησίαν*** (ο Παύλος και ο Βαρνάβας) ***ένα ολόκληρον έτος, εδίδαξαν πλήθος ικανόν, και πρώτον εις την Αντιόχεια ονομάσθηκαν οι μαθηταί*** **Χριστιανοί***»*.

Ο απόστολος Πέτρος επίσης λέγει: ***«Διότι μηδείς από εσάς ας μην πάσχει ως φονεύς, ή κλέπτης, ή κακοποιός, ή ως περιεργαζόμενος τα αλλότρια, αλλά εάν (πάσχει) ως*** **Χριστιανός,** ***ας μην αισχύνεται»*** (Α΄ Πέτρου Δ/**4**:16). Το ίδιο είπε και ο βασιλιάς Αγρίππας στον Παύλο, όταν αυτός απολογείτο ενώπιόν του: ***«Παρ' ολίγον με πείθεις να γίνω*** **Χριστιανός***»* (Πράξεις Κς΄/**26**:28).

Αυτή την επίσημη ονομασία είχαν λάβει οι πρώτοι πιστοί. Οι άλλοι όμως τους αποκαλούσαν «πλάνους» και «αιρετικούς» και τον μεγαλύτερο πλάνο θεωρούσαν τον ίδιο τον Ιησού: ***«Συνήχθησαν οι αρχιερείς και οι Φαρισαίοι προς τον Πιλάτον λέγοντες, κύριε, ενεθυμήθημεν, ότι εκείνος*** **ο πλάνος** ***είπε ενώ ακόμα ζούσε…»*** (Ματθαίος ΚΖ/**27**:3).

Επίσης, όταν ο απόστολος Παύλος δικαζόταν από τον Φίληκα, ο ρήτορας Τέρτυλλος είπε: ***«Επειδή εύρομεν τον άνθρωπον τούτον ότι είναι ΦΘΟΡΟΠΟΙΟΣ και ΔΙΕΓΕΙΡΕΙ ΣΤΑΣΙΝ μεταξύ όλων των κατά την οικουμένην Ιουδαίων, και είναι πρωτοστάτης της*** **αιρέσεως των Ναζωραίων,** ***ο οποίος και τον ναόν εδοκίμασε να βεβηλώσει…»*** (Πράξεις ΚΔ/**24**:5-6).

Ναι, οι άγιοι του ύψιστου Θεού, οι λυτρωμένοι με το αίμα του Ιησού Χριστού, είναι για την «καθώς πρέπει» κοινωνία παρείσακτοι, κακοποιοί (φθοροποιοί), αιρετικοί, πλάνοι και οπισθοδρομικοί. Γι' αυτούς οι αναγεννημένοι και λυτρωμένοι με το αίμα του Ιησού είναι πλάνοι, ενώ οι ίδιοι, όταν ανήκουν σε κάποιο επίσημο θρησκευτικό σύστημα ή δόγμα, οποιαδήποτε ονομασία και εάν έχουν (Ορθόδοξοι, Καθολικοί, κλπ) είναι οι σωστοί.

7. Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Στους τρεις πρώτους μ.Χ. αιώνες υπήρχε μόνο η μία εκκλησία, η **«εκκλησία του Χριστού»,** χωρίς ταμπέλες, επωνυμίες ή άλλα κοσμητικά επίθετα δίπλα, που στους πολέμιούς της ήταν γνωστή ως η **«αίρεση των Ναζωραίων».** Από τις αρχές του **4ου** μ.Χ. αιώνα και κατόπιν, όταν ο χριστιανισμός απέκτησε (αρχής γενομένης επί Μ. Κωνσταντίνου) κρατική προστασία άρχισε ο ανταγωνισμός για την πρωτοκαθεδρία και την εξουσία μεταξύ των **ομόδοξων Πατριαρχείων** της Ρώμης και της Νέας Ρώμης (που μεταγενέστερα μετονομάσθηκε σε Κωνσταντινούπολη), με αποτέλεσμα να αρχίζουν τα δύο Πατριαρχεία να αποχωρίζονται και να εμφανίζονται σαν αυτοκέφαλοι εκκλησιαστικοί οργανισμοί με τις επωνυμίες **«Ανατολική εκκλησία»** (για την Κωνσταντινούπολη) και **«Δυτική εκκλησία»** (για την Ρώμη), πλην όμως για τον έξω κόσμο αποτελούσαν ακόμα **ΜΙΑ ενωμένη ΕΚΚΛΗΣΙΑ**.

Σοβαρή διατάραξη των σχέσεων μεταξύ των δύο χριστιανικών ομάδων συνέβηκε στα μέσα του **9ου** αιώνα, όπου το έτος **867 μ.Χ.** επήλθε για πρώτη φορά επίσημη ρήξη και σχίσμα ανάμεσά τους, που δεν κράτησε όμως για πολύ. Αυτοκράτορας του Βυζαντίου ήταν ο Μιχαήλ Γ΄ (842-867) και Πατριάρχης ήταν ο Φώτιος από το έτος 858 μ.Χ., ο οποίος μετά από ένα έτος (το 859) συγκαλεί Σύνοδο για να επικυρώσει επίσημα την εκλογή του και να καθαιρέσει οριστικά τον προκάτοχό του Ιγνάτιο. Στη διαμάχη των δύο Πατριαρχών επεμβαίνει και ο Πάπας της Ρώμης Νικόλαος Α΄, με αποτέλεσμα το σχίσμα που επακολούθησε το έτος 867 να ήταν αναπόφευκτο.

Δύο αιώνες αργότερα, το έτος **1054 μ.Χ.,** όταν αυτοκράτορας του Βυζαντίου ήταν ο Κωνσταντίνος Θ΄ ο Μονομάχος (1042-1055) και Πατριάρχης ήταν ο Μιχαήλ Α΄ ο Κηρουλάριος, γίνεται το οριστικό σχίσμα μεταξύ των «δύο» εκκλησιών και **ονομάσθηκαν επίσημα πλέον «Ανατολική εκκλησία» με έδρα την Κωνσταντινούπολη και «Δυτική εκκλησία» με έδρα την Ρώμη** και η κάθε μία διεκδικούσε για λογαριασμό της ότι έχει τη ρίζα της στην πρώτη αποστολική εκκλησία. Δεν είχαν λάβει ακόμα τις σημερινές ονομασίες **«Ορθόδοξη εκκλησία»** (για την Ανατολή) και **«Καθολική εκκλησία»** (για τη Δύση)**.**

Αξίζει να σημειωθεί ότι η επίσημη «θεολογική» αιτία του σχίσματος ήταν ότι η Δυτική εκκλησία πρόσθεσε στο «Σύμβολο της Πίστεως» τον όρο **«filioque»**, ότι δηλαδή το άγιο Πνεύμα **«εκπορεύεται και ΕΚ ΤΟΥ ΥΙΟΥ».** Αλλά τα αίτια του σχίσματος ήταν καθαρά «πολιτικά», δηλαδή ποιος θα έχει τα πρωτεία και θα ασκεί πνευματική κυριαρχία και καταπίεση επάνω στους λαούς, άλλωστε το «Σύμβολο τη Πίστεως» (όπως είναι γνωστό) **δεν καθιερώθηκε από την πρώτη αποστολική εκκλησία,** αλλά θεσπίστηκε στις δύο πρώτες Οικουμενικές Συνόδους (Νίκαιας **325** μ.Χ και Κωνσταντινούπολης **381** μ.Χ)**. ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Για λεπτομέρειες στο θέμα αυτό, συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **«ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ»).**

Πότε ακριβώς χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά οι όροι

«Ορθόδοξοι» και «Καθολικοί», δεν είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο, καθόσον οι υπάρχουσες μαρτυρίες ή δεν θεωρούνται αξιόπιστες, ή οι χρονικογράφοι των μεταγενέστερων χρόνων χρησιμοποιούσαν ορολογίες που ήδη υπήρχαν.

Βέβαια, επί αυτοκράτορα Μιχαήλ Γ΄ (842-867) που επιτροπεύετο από τη μητέρα του Θεοδώρα, σύζυγο του αποθανόντα αυτοκράτορα Θεόφιλου (829-842), έγινε η γνωστή **«Σύνοδος του 843»** με απόφαση της οποίας «αναστηλώθηκαν» οριστικά οι εικόνες, γι' αυτό και την πρώτη Κυριακή της Μ.Τεσσαρακοστής του έτους 843 μ.Χ έγινε μεγάλη τελετή στο Βυζάντιο και έκτοτε η Κυριακή αυτή θεωρείται ως **«η Κυριακή της Ορθοδοξίας»**, πλην όμως η ορολογία αυτή δόθηκε σε μεταγενέστερο άγνωστο χρόνο, ο οποίος πιθανολογείται ότι είναι αρκετά μετά από το οριστικό σχίσμα των «δύο εκκλησιών» (βλέπε «ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ» Βουραζέλη-Μαρινάκου, έκδοση Ο.Ε.Δ.Β., σελ.241)**.**

Όταν αργότερα, το έτος **1520 μ.Χ**. (αρχές 16ου αιώνα) άρχισε το μεταρρυθμιστικό κίνημα του Μαρτίνου Λούθηρου στη Δύση και δημιουργήθηκε το 3ο μεγάλο δόγμα της χριστιανοσύνης, **των Διαμαρτυρομένων** (ή Προτεσταντών), οι ονομασίες ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ και ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ήδη υπήρχαν.

Και στα τρία αυτά χριστιανικά δόγματα υπήρχαν από την εμφάνισή τους και εξακολουθούν να υπάρχουν μεγάλες διασπάσεις. Στην **Ορθόδοξη Ανατολική εκκλησία** υπάρχουν ισχυρά αντιμαχόμενα Πατριαρχεία, όπως της Κωνσταντινούπολης, των Ιεροσολύμων, της Αλεξάνδρειας, το Ρώσικο και το Αρμένικο Πατριαρχείο, καθώς επίσης και η διαμάχη ανάμεσα στο Οικουμενικό Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης και της Αρχιεπισκοπής Αθηνών, η οποία διαμάχη επί των ημερών του αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Χριστόδουλου είχε φθάσει σε πολύ κρίσιμο σημείο.

Στην **Καθολική Δυτική εκκλησία** υπάρχουν οι λεγόμενοι «χαρισματικοί» πιστοί, οι οποίοι είναι μεν βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα, σύμφωνα με το Πράξεις Β/**2**:1-4, αλλά παραμένουν μέσα στους κόλπους της Καθολικής μητέρας εκκλησίας και απο-

τελούν μία υπολογίσιμη δύναμη.

Στην **Διαμαρτυρόμενη εκκλησία**, που θεολογικά πλησιάζει περισσότερο προς την πρώτη αποστολική εκκλησία, υπάρχουν δύο μεγάλες και ισχυρές αντιμαχόμενες μεταξύ τους ομάδες, οι Ευαγγελικοί και οι Πεντηκοστιανοί. Αλλά και οι δύο αυτές ομάδες χωρίζονται σε πολλές άλλες ισχυρές υποκατηγορίες. Βέβαια δογματικά (θεολογικά), η Πεντηκοστιανή κίνηση δεν ανήκει στην Διαμαρτυρόμενη εκκλησία, για λόγους τους οποίους δεν μπορούμε να εκθέσουμε, καθόσον δεν είναι αυτό καθ' εαυτό το κύριο θέμα μας, πλην όμως ο ενδιαφερόμενος για λεπτομέρειες επ' αυτού μπορεί να ανατρέξει στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **«ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»** (κωδ. 34). Αυτή είναι η εικόνα της «εκκλησίας», που συνήθως γνωρίζουν οι περισσότεροι, χωρίς όμως να υπάρχει βαθύτερη γνώση του θέματος.

8. Η ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΒΥΛΩΝΑ

Επειδή το θέμα «εκκλησία» αφορά **άμεσα** και **προσωπικά** τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, γιατί Αυτός σταυρώθηκε, υπέφερε και πόνεσε για την εκκλησία, που βγήκε από την τρυπημένη πλευρά Του, είναι δική Του ευθύνη να σώσει τα πρόβατά Του από τα νύχια των διαφόρων θρησκευτικών λύκων (ψευδαδέλφων, ψευδοεργατών, ψευδοπροφητών, κλπ), που καπηλεύονται τον Λόγο Του και κάνουν κατάχρηση της εξουσίας, ή που τους έχει δώσει, ή που την έχουν «αρπάξει» πραξικοπηματικά, διαιρώντας το σώμα Του.

Για τον λόγο αυτό, στις ημέρες που ζούμε, ο Ιησούς έχει αρχίσει να κινείται με τη δύναμη του Πνεύματός Του και να καλεί το λαό Του, τους αγίους Του, όπως ακριβώς έκανε και στις πρώτες ημέρες, να βγουν έξω από τα θρησκευτικά συστήματα και κατεστημένα και να υψώσουν την αληθινή σημαία του Λόγου Του.

Όπως τότε, έτσι και τώρα ο Ιησούς καλεί όλους τους ανθρώπους (απλούς, καθημερινούς, με προβλήματα και δυσκολίες) να έρθουν σ' Αυτόν, να έρθουν μέσα στην αληθινή Του ποίμνη, να έρθουν μέσα στη δική Του «εκκλησία», της οποίας Αυτός είναι η μόνη κεφαλή (εξουσία) και την οποία ετοιμάζει (αγιάζει) για να έρθει να την παραλάβει μαζί Του (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ/4:13-18,

Ε/5:1-6**,** Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:50-54)**.**

Όπως τότε ο Ιησούς βάπτιζε τους αναγεννημένους πιστούς με το άγιο Πνεύμα Του, το ίδιο κάνει και σήμερα, δίνοντάς τους δύναμη για να συντρίβουν τις πονηρές δυνάμεις.

Όπως τότε η εκκλησία δεν είχε καμιά εξάρτηση από την πολιτική εξουσία (Ρωμαϊκή και Ιουδαϊκή) και από την θρησκευτική εξουσία (Ιουδαϊκή), το ίδιο και σήμερα η αληθινή εκκλησία του Ιησού δεν θα έχει πνευματική ελευθερία, αλλά θα διώκεται με διάφορους «ευγενείς» και «αγενείς» μεθόδους **και** από την επίσημη πολιτική εξουσία **και** από το εκάστοτε θρησκευτικό κατεστημένο, θα είναι όμως γεμάτη από γνήσια αγάπη για όλους τους ανθρώπους, διώκτες της και μη, γιατί θα έχει εξάρτηση από Εκείνον που είναι η τέλεια έκφραση της αγάπης.

ΑΚΟΥΣΕ ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΟΥΤΟ: Ο Ιησούς καλεί το λαό Του, **μας καλεί όλους προσωπικά να ΕΞ-έλθουμε από το ψεύτικο και κίβδηλο θρησκευτικό σύστημα,** να βγούμε έξω από τη σύγχρονη «Βαβυλώνα», **να αγνιστούμε** με το αίμα της θυσίας Του, **να πληρωθούμ**ε με όλο το πλήρωμα του Πνεύματός Του και **να Τον ακολουθούμε** όπως Αυτός μας διδάσκει και μας οδηγεί και όχι κατά την επιθυμία της καρδιάς μας, η οποία ***«είναι ΑΠΑΤΗΛΗ υπέρ πάντα, και σφόδρα ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΗ»*** και ποιος μπορεί να γνωρίσει μια τέτοια καρδιά (βλ. Ιερεμίας ΙΖ/**17**:9).

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ είναι παγκόσμια, αποτελείται από όλους αυτούς που Τον δέχτηκαν σαν προσωπικό τους σωτήρα και λυτρωτή και **ΖΟΥΝ ΑΓΙΑ ΖΩΗ** και που το (σύγχρονο) βασικό της γνώρισμα είναι ότι έχει επίγνωση (όχι ξερή και τυπική γνώση) για το **ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ,** τον οποίο λατρεύει και υψώνει και τα μέλη της συγκεντρώνουν όλη την προσοχή τους και τη λατρεία τους γύρω και προς Αυτόν.

Ας βγούμε έξω από τη «θρησκευτική ΒΑΒΥΛΩΝΑ» με τις ποικιλώνυμες αποχρώσεις της. Ας μη συνεχίζουμε να πίνουμε από τον οίνο της απιστίας και της πνευματικής χλιαρότητας που μας δίνει (βλ.Ιάκωβος Δ/**4**:4**,** Αποκάλυψη ΙΖ/**17**:3-6**,** Α΄ Ιωάννου Β/**2**:15).

Ας βγούμε έξω από τις διάφορες συναθροίσεις και ομά-

δες, που μπορεί μεν να διακηρύττουν σωτηρία (αναγέννηση) στο όνομα του Ιησού, αλλά ταυτόχρονα πορνεύουν πνευματικά με τον κόσμο, προβάλλοντας τη στερεότυπη δικαιολογία **«ε…σάρκα είμαστε, ο Θεός είναι χάρη και έλεος και μας συγχωρεί! Δεν πειράζει εάν κάνουμε και μερικές αθώες παραχωρήσεις για να προσελκύσουμε στον Ιησού τους "άπιστους"**, **άλλωστε ο Παύλος είπε "με δόλο σας έπιασα", και εγώ αυτό κάνω!»** Το ερώτημα είναι **«…**Και ο Ιησούς αυτό έκανε**;** Συμβιβαζόταν με την αμαρτία**;»**

ΟΧΙ, δεν έκανε αυτό ο Ιησούς, αλλά όταν πήγαινε στο σπίτι του τελώνη, του Φαρισαίου, της πόρνης, αντί να παρασύρεται Αυτός από το γύρω αμαρτωλό περιβάλλον και τα κάθε λογής πειράγματα των άλλων (ΕΝΑΣ Αυτός, ΠΟΛΛΟΙ οι άλλοι), τους προσέλκυε Αυτός προς το θέλημα του ουράνιου Πατέρα Του με την καθαρή και άγια πολιτεία Του. Γι' αυτό ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει ***«μη* <u>ΣΥΜ</u>-ΜΟΡΦΟΝΕΣΘΕ *με τον αιώνα τούτον, αλλά* <u>ΜΕΤΑ</u>-ΜΟΡΦΟΝΕΣΘΕ *δια της ανακαινίσεως του νοός σας, ώστε να δοκιμάζετε τι (είναι) το θέλημα του Θεού το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον»*** (Ρωμαίους ΙΒ/12:2).

Ας πάμε να ξεδιψάσουμε πίνοντας από το καθαρό (χωρίς ψευ-δοδιδασκαλίες) νερό του Ιησού. Ας ζητήσουμε ΤΩΡΑ από τον αναστημένο Ιησού να μας οδηγήσει Αυτός στην αληθινή Του ποίμνη (εκκλησία) και θα το κάνει. Ας γίνουμε συμμέτοχοι της δόξας Του, ώστε να έχουμε μερίδα στη εκκλησία των αποστόλων, των προφητών και όλων των αγίων Του.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ στις ημέρες μας θα είναι η «εκκλησία της Φιλαδέλφειας», **η εκκλησία της αρπαγής,** την οποία ο Κύριος προετοιμάζει για τον ένδοξο ερχομό Του. Βγάζει έξω ο Ιησούς από τα κατεστημένα θρησκευτικά συστήματα (Ορθόδοξα, Καθολικά, κλπ) όλους αυτούς που θέλουν να Τον ακολουθήσουν με αυταπάρνηση, που θέλουν να υψώνουν το άγιο όνομά Του και να ζουν άγια ζωή, χωρίς συμβιβασμούς με την αμαρτία. Ο Κύριος δεν θα έρθει να παραλάβει ένα κομματιασμένο και άρρωστο πνευματικά σώμα, που το ένα κομμάτι του αντιμάχεται το άλλο, αλλά θα παραλάβει τη ΜΙΑ εκκλησία Του, η οποία

δεν θα έχει ***«κηλίδα, ή ρυτίδα ή κάτι των τοιούτων»*** αλλά θα είναι ***«αγία και άμωμος»*** (Εφεσίους Ε/**5**:27). Αυτή την εκκλησία θα παραλάβει ο Ιησούς, της οποίας η αποστολή **τώρα** είναι να καταστρέφει ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ τα οχυρά και τις βάσεις του Διαβόλου, γι' αυτό ήρθε η ώρα να βγει έξω από τα χαρακώματα και να επιτεθεί, φορώντας την πνευματική της πανοπλία, με όλα τα εξαρτήματά της.

Στο ΙΒ/**12**ο κεφάλαιο της Αποκάλυψης ο Λόγος του Θεού μας μιλάει για τη θαυμαστή αυτή ενέργεια του Κυρίου Ιησού στις ημέρες μας. Μέσα στα σπλάχνα της παγκόσμιας εκκλησίας (**«γυνή…»**), η οποία κηρύττει ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ και ΣΩΤΗΡΙΑ διά του αίματος του Ιησού (**«…ενδεδυμένη τον ήλιον»** - Ο Ιησούς είναι ο ΗΛΙΟΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ, βλ. Μαλαχίας Δ/**4**:2, Λουκάς Α/**1**:78), πλην όμως ο Διάβολος παρέσυρε στην πλάνη το τρίτον των εργατών της (**«…των αστέρων του ουρανού».** Οι εργάτες του Κυρίου παρομοιάζονται με αστέρες, βλ. Δανιήλ ΙΒ/**12**:3, Α΄ Κορινθίους ΙΕ/**15**:41), κυοφορεί τη ΜΙΑ εκκλησία Του, εναντίον της οποίας στρέφεται ο Διάβολος. Τον Διάβολο, που εδώ παρουσιάζεται ως «δράκων», δεν τον ενδιαφέρει η γυναίκα, η ορατή εκκλησία, αυτή την οποία, μέσω των διαφόρων συστημάτων, μπορεί να ελέγχει τα μέλη της, αλλά τον ενδιαφέρει **«να καταφάγει το ΤΕΚΝΟΝ ΑΥΤΗΣ, όταν γεννήσει…»** (βλ. Αποκάλυψη ΙΒ/**12**:4). Το τέκνο της εκκλησίας είναι **«ο υιός ο άρσεν»** (βλ. ΙΒ/**12**:5, **αρχαίο κείμενο**), είναι **ο ισχυρός πολεμιστής** τον οποίο θα γεννήσει η γη μέσα σε μια ημέρα (βλ. Ησαΐας Ξς΄/**66**: 7-9, Άσμα Ασμάτων, κεφ.ς΄/**6**) και θα συντρίψει τον Διάβολο στις τελευταίες ημέρες. Αυτή θα είναι η μία εκκλησία, την οποία θα έρθει να παραλάβει ο Ιησούς, θα είναι μία εκκλησία **«τρομερά ως (στράτευμα) με σημαίας»** (Άσμα Ασμάτων, κεφ. ς'/**6**:4,10).

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(**01**) **«Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ», Αλκιβ. Τζελέπης (**εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ).**

(**02**) **«Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ», Αλκιβιάδης Τζελέπης (**εκδόσεις **"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ).**

(**03**) **«Ο ΥΙΟΣ Ο ΑΡΣΕΝ» Σειρά 2 μηνυμάτων σε διπλό CD/DVD** ομιλητής **Αλκιβιάδης Τζελέπης - YouTube: Filadelfos Channel 1**.

(**04**) **CD 057 - «Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»** /ομιλητής **Αλκ. Τζελέπης.**

24 ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

1. Η ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ίσως να έχετε πάει σε πολλές εκκλησιαστικές συγκεντρώσεις διαφόρων χριστιανικών δογμάτων και ομολογιών και εκεί να σας προξένησε εντύπωση ο διαφορετικός τρόπος λατρείας της κάθε επί μέρους (τοπικής) εκκλησίας, γεγονός που θα σας δημιούργησε ορισμένα εύλογα ερωτηματικά, όπως**:**

- **ΓΙΑΤΙ στην Ορθόδοξη, ή στην Καθολική εκκλησία** η λατρεία είναι αποκλειστικό προνόμιο των ολίγων, των ιερέων και των ιεροψαλτών, ενώ οι υπόλοιποι πιστοί ουσιαστικά είναι αμέτοχοι, μόνο με το «σώμα» τους βρίσκονται εκεί, η «σκέψη» τους βρίσκεται ή στο σπίτι τους, ή στις δουλειές τους, ή κάπου αλλού**;**
- **ΓΙΑΤΙ στις Πεντηκοστιανές εκκλησίες** (όλων σχεδόν των αποχρώσεων) οι πιστοί ψάλλουν όλοι μαζί και προσεύχονται μεγαλόφωνα, κροτούντες και υψώνοντας τα χέρια**;**
- **ΓΙΑΤΙ στις Ευαγγελικές εκκλησίες** συμμετέχουν μεν όλοι οι πιστοί στην υμνωδία, αλλά ψάλλουν χωρίς άλλες έντονες εκδηλώσεις, χωρίς να κροτούν τα χέρια**;**
- **ΓΙΑΤΙ σε άλλες εκκλησίες,** στο τέλος της λατρείας, καλούν τους πιστούς να πάνε μπροστά για προσευχή, για θεραπεία από αρρώστιες και για ελευθερία από πονηρές δαιμονικές δυνάμεις, ενώ σε άλλες εκκλησίες αυτό δεν συνηθίζεται και θεωρείται ακόμα και λάθος, ίσως και πλάνη, γιατί**;**
- **ΓΙΑΤΙ διάφορες άλλες χριστιανικές ομολογίες** εφαρμόζουν κάτι άλλο, κάτι το διαφορετικό**; Ποιοι** από όλους αυτούς έχουν την αλήθεια**; Γιατί** όλες οι χριστιανικές ομολογίες δεν εφαρμόζουν το ίδιο**; Τι** γινόταν στην πρώτη αποστολική εκκλησία**;**

Το πώς οι πιστοί πρέπει να λατρεύουν και να δοξάζουν τον Θεό **περιγράφεται** πολύ χαρακτηριστικά στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων. Η πρώτη και γνήσια «εκκλησία του Χριστού» ιδρύθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής και οι ρίζες της θαυμαστής εμπειρίας της Πεντηκοστής, (δηλ. του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα του Θεού) βρίσκονται εκεί (βλ. Πράξεις, κεφ.Β/**2**)**.** Επίσης, η εκκλησία της Εφέσου (βλ. Πράξεις ΙΘ/**19**:1-6) βασίστηκε στο ίδιο ευαγγέλιο και σε μια παρόμοια εμπειρία, όπως βέβαια και όλες οι άλλες τοπικές εκκλησίες της εποχής εκείνης, που ιδρύθηκαν από τους μαθητές και τους αποστόλους του Ιησού.

Καταλαβαίνουμε λοιπόν ότι οι πρωτότυπες (τοπικές) εκκλησίες των αποστολικών χρόνων, περιγράφονται μέσα στην Καινή Διαθήκη **για να δώσουν στις επερχόμενες γενιές το γνήσιο παράδειγμα ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ.** Κατά συνέπεια, όποιο χριστιανικό δόγμα, ή ομάδα, ή ομολογία, έχει θεσπίσει και ακολουθεί ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΤΡΟΠΟ ΛΑΡΕΙΑΣ από αυτόν που θέσπισαν οι μαθητές και οι απόστολοι του Κυρίου Ιησού, έχει ξεφύγει με το πέρασμα των αιώνων από την αλήθεια και την απλότητα του ευαγγελίου (των «καλών νέων») και οι πιστοί των δογμάτων και των ομάδων αυτών έχουν πέσει, εκούσια ή ακούσια, στην πλάνη και στην παγίδα του εχθρού της ψυχής, του Διαβόλου.

2. ΤΑ 5 ΒΑΣΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

Το ερώτημα μετά από όλα αυτά είναι**: «**Πως εμείς σήμερα θα πρέπει να λατρεύουμε τον Κύριό μας και Θεό μας *«εν πνεύματι και αληθεία»* (Ιωάννης Δ/**4**:24), ώστε να είμαστε μέσα στο άγιο θέλημά Του και να ευαρεστείται από την πνευματική προσφορά μας και όχι να Του προσφέρουμε ξερούς τύπους και τελετουργικές λειτουργίες, που είναι άσχετες με το μήνυμα του ευαγγελίου του Ιησού Χριστού**;»**

Στις Πράξεις Β/**2**:41 γράφει**: «***Και ενέμενον εις την* **διδαχή των αποστόλων**, *και εις την* **κοινωνία**, *και εις την* **κλάση του άρτου**, *και εις τας* **προσευχάς**...**».** Επίσης στην επιστολή προς

Εφεσίους Ε/**5**:18-19 ο Παύλος γράφει**:** ***«…Αλλά πληρούσθε δια του Πνεύματος, λαλούντες μεταξύ σας με*** **ψαλμούς** ***και*** **ύμνους** ***και*** **ωδάς πνευματικάς***, **ΑΔΟΝΤΕΣ και ΨΑΛΛΟΝΤΕΣ με την καρδία σας εις τον Κύριον»***. Η αληθινή πνευματική λατρεία του πιστού βρίσκεται συγκεντρωμένη στα πέντε **(5)** αυτά στοιχεία, τα οποία πιο αναλυτικά είναι**:**

(1) **<u>ΔΙΔΑΧΗ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ</u>:** Κήρυγμα και διδασκαλία του Λόγου του Θεού και όχι ξερή τυποποίηση της λατρείας με τη λεγόμενη «Θεία Λειτουργία» όπως γίνεται σήμερα. Για το θέμα αυτό θα μιλήσουμε στη συνέχεια.

(2) **<u>ΚΛΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΤΟΥ</u>:** Είναι ***«ο Δείπνος του Κυρίου»*** (βλ. Α' Κορινθίους ΙΑ/**11:**20-34), ή ***«η Θεία Κοινωνία»*** όπως πολλοί σήμερα το γνωρίζουν. Η κλάση του άρτου πρέπει να γίνεται πάντοτε με τον τύπο που συμβολίζεται μέσα στην Βίβλο και που λεπτομερώς περιγράφεται στο κεφάλαιο ΙΒ/**12** της Εξόδου *(δηλαδή άζυμος άρτος από ΑΛΕΥΡΙ, ΝΕΡΟ, ΛΑΔΙ και ΑΛΑΤΙ, που είναι σύμβολα του Ιησού, καθώς και ανόθευτος ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΟΙΝΟΣ, σύμβολο του ΑΙΜΑΤΟΣ του Ιησού),* όπως ακριβώς έκαναν ο Ιησούς και οι μαθητές Του στον τελευταίο δείπνο, εορτάζοντας μαζί το Πάσχα, λίγο πριν Τον συλλάβουν (βλ. Ματθαίος Κς΄/**26**:17-30**,** Μάρκος ΙΔ/**14**:16-26**,** Λουκάς ΚΒ/**22**:13-20**,** Α΄ Κορινθίους ΙΑ/**11**:23-24**,** Έξοδος ΙΒ/**12**)**.**

Ο όρος «κλάση του άρτου» εκτός από την έννοια του «Δείπνου του Κυρίου», αναφέρεται και στα «δείπνα» που έκαναν μεταξύ τους οι πιστοί, όπου είχαν τα πάντα κοινά μεταξύ τους**:** ***«Και καθ' ημέραν εμμένοντες ομοθυμαδόν εις το ιερόν και*** **κόπτοντες τον άρτον κατ'οίκους,** ***μετελάμβανον την τροφήν με αγαλλίαση και απλότητα καρδίας»*** (Πράξεις Β/**2**:46).

(3) **<u>ΚΟΙΝΩΝΙΑ</u>:** Είναι η άγια επικοινωνία και συναναστροφή των λυτρωμένων αγίων μεταξύ τους. Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει ***«μη αφήνοντες το ΝΑ ΣΥΝΕΡΧΟΜΕΘΑ ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ, καθώς (είναι) συνήθεια εις μερικούς, αλλά προτρέποντες αλλήλους, και τοσούτω μάλλον, όσο βλέπετε πλησιάζουσα την ημέραν»*** (Εβραίους Ι΄/**10**:25). Επίσης ο Ιάκωβος ο λεγόμε-

νος αδελφόθεος στην ομώνυμη επιστολή του γράφει: ***«Εξομολογείσθε* εις αλλήλους *τα πταίματά (σας) και εύχεσθε* υπέρ αλλήλων *διά να ιατρευθήτε»*** (Ιάκωβος Ε/**5**:16 -βλ.Ιούδας εδ.19).

(4) **<u>ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ</u>,** οι οποίες δεν γίνονται μόνο από ένα άτομο, τον υπεύθυνο της κάθε τοπικής εκκλησίας, γιατί δεν έχει μόνο αυτός το αποκλειστικό προνόμιο να πλησιάζει το θρόνο της χάρης και του ελέους του Θεού, αλλά προσεύχονται ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ οι πιστοί ***«…ομοθυμαδόν».*** Στις Πράξεις διαβάζουμε ότι ***«…ούτοι πάντες ενέμενον* ΟΜΟΘΥΜΑΔΟΝ *εις την προσευχήν και εις την δέησιν…»*** (Πράξεις Α/**1**:14). Σε άλλη περίπτωση η Γραφή μας λέγει ***«οι δε ακούσαντες*, ΟΜΟΘΥΜΑΔΟΝ *ύψωσαν την φωνήν προς τον Θεόν και είπον…»*** (Πράξεις Δ/**4**:24 - **βλ. επίσης:** Β/**2**:1,46, Ε/**5**:12).

(5) **<u>ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ</u>,** με την οποία γκρεμίζονται τα οχυρά του Διαβόλου και συντρίβονται οι πονηρές δυνάμεις του**:** ***«Πληρούσθε δια του Πνεύματος, λαλούντες* μεταξύ σας, *με ΨΑΛΜΟΥΣ, και ΥΜΝΟΥΣ, και ΩΔΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ»*** (Εφεσίους Ε/**5**:18-20).

Αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο οι πρώτοι πιστοί λάτρευαν τον Κύριο Ιησού Χριστό και θα το δούμε αυτό στη συνέχεια με περισσότερες λεπτομέρειες.

3. <u>ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ</u>

Σήμερα τα **πάντα** έχουν διαστρεβλωθεί και παραποιηθεί από τον Διάβολο, τον εχθρό της ψυχής μας, που είναι ***«ο ΑΡΧΩΝ και ο ΘΕΟΣ του κόσμου τούτου»*** (βλ. Ιωάννης Η/**8**:44-45, ΙΒ/12:31**,** Β΄ Κορινθίους Δ/**4**:4**,** Ματθαίος ΙΓ/**13**:19,39) και που ενεργεί επάνω στους ***«υιούς της απειθείας»*** και φυσικά «απειθής» στον Θεό δεν είναι ο μη αναγεννημένος που δεν έχει επίγνωση του Θεού, αλλά είναι αυτός που γνωρίζει τον Θεό και ξέρει το θέλημά Του, πλην όμως δεν το εκτελεί.

Για τον λόγο αυτό, θα αναφέρουμε παρακάτω μερικές λεπτομέρειες για το **πώς πρέπει** εμείς σήμερα να λατρεύουμε τον Κύριο, όπως έκανε και η πρώτη αποστολική εκκλησία, η «αίρεση των Ναζωραίων», όπως την αποκαλούσαν οι εχθροί της**:**

(1) ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ και ΔΟΞΑΖΟΥΜΕ ΜΕΓΑΛΟΦΩΝΑ

Πολλοί πιστοί αρέσκονται να προσεύχονται **χαμηλόφωνα,** ώστε να μην ακούν τι λέγουν οι άλλοι γύρω τους, φοβούμενοι μήπως πουν κανένα «μαργαριτάρι» στην προσευχή τους και ντροπιαστούν και με αυτό το «θαρραλέο» τρόπο δίνουν τη μαρτυρία τους ότι είναι παιδιά του Θεού, λυτρωμένα με το άγιο αίμα του Ιησού Χριστού και συνήθως ενοχλούνται και δυσανασχετούν εάν κάποιος προσεύχεται μεγαλόφωνα.

Άλλοι πιστοί θέλουν μεν να προσεύχονται μεγαλόφωνα, αλλά ένας-ένας και όχι όλοι μαζί (ομοθυμαδόν) για να υπάρχει τάξη και όχι οχλαγωγία και ακαταστασία.

Πως λοιπόν πρέπει να προσευχόμαστε σωστά; Ποιος είναι ο τρόπος που ο Θεός ευαρεστείται; Μέσα στην Καινή Διαθήκη αναφέρονται διάφορα **είδη προσευχής** και διάφοροι **τρόποι προσευχής** που πρέπει να εφαρμόζονται ΟΛΑ, ανάλογα με την κάθε περίπτωση, όπως ο Κύριος μας οδηγεί με το άγιο Πνεύμα Του και όχι να εφαρμόζουμε μόνον κάποια από αυτά**:**

- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ σιωπηλά-χαμηλόφωνα,** τόσο στη συνάθροιση της τοπικής εκκλησίας, όσο και στον δικό μας ιδιαίτερο χώρο, στο «ταμείο» μας (Ματθαίος ς΄/**6**:6)**.**

- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ξεχωριστά, ένας-ένας και μεγαλόφωνα,** ώστε οι άλλοι να συμπροσεύχονται σιωπηλά μαζί μας και στο τέλος να λέγουν **«αμήν»**, ότι δηλαδή συμφωνούν, ότι υπάρχει ενότητα στην προσευχή (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/**14**:16, κλπ)**.**

- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ομοθυμαδόν (όλοι μαζί) μεγαλόφωνα** και η προσευχή μας υψώνεται ενώπιον του Θεού σαν ***«ήχος υδάτων πολλών»*** (βλ. Πράξεις Δ/**4**:24**,** Λουκάς Ι΄/**10**:10**,** Ψαλμός **93**:3-4**,** κλπ)**.**

- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ με αλαλαγμό,** που είναι το ίδιο με την «ομοθυμαδόν» προσευχή, αλλά κύριο χαρακτηριστικό της είναι ότι γίνεται **πολύ δυνατά** και υπάρχει πολεμική ατμόσφαιρα στην προσευχή, γνωστή ως **«πολεμική προσευχή»** με την οποία συντρίβονται τα οχυρά του Διαβόλου και των πονη-

ρών δυνάμεών του (βλ. Ψαλμός ΜΖ/**47**:1, **98**:4-5, κλπ)**.**

- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ σε διάφορες θέσεις-στάσεις,** δηλαδή όρθιοι **ή** καθιστοί, **ή** γονατιστοί, κλπ (βλ. Ψαλμός **95**:6**,** Α΄ Βασιλέων Η/**8**:54-55**,** Πράξεις Β/**2**:2, Γ/**3**:8**,** κλπ)**.**

- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ για διάφορους λόγους,** υπάρχουν προσευχές ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ, προσευχές ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ, προσευχές ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ, κλπ**.**

- **ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ και με το «ΝΟΥ» και με το «ΠΝΕΥΜΑ».** Ο απ. Παύλος λέγει**:** ***«Θέλω προσευχηθεί με το ΠΝΕΥΜΑ, θέλω δε προσευχηθεί και με τον ΝΟΥΝ, θέλω ψάλλει με το ΠΝΕΥΜΑ, θέλω δε ψάλλει και με τον ΝΟΥΝ»*** (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/**14**:15). Όταν βαπτισθούμε με το άγιο ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και αποκτήσουμε την εμπειρία της Πεντηκοστής, **τότε** προσευχόμαστε, ψάλλουμε και δοξολογούμε σε άγνωστες για μας γλώσσες.

  Προσευχόμαστε **με το ΠΝΕΥΜΑ**, δηλαδή σε ξένη για εμάς γλώσσα και προσευχόμαστε **και με το ΝΟΥ,** δηλαδή στη μητρική μας γλώσσα ή σε κάποια άλλη κατανοητή για μας γλώσσα (**ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Για λεπτομέρειες, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας, με τίτλο **«ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»**)**.**

Το ερώτημα που τίθεται σε σένα προσωπικά, που διαβάζεις τον Λόγο του Θεού, είναι**: «Στην τοπική εκκλησία που πηγαίνεις, εφαρμόζονται όλα τα είδη των προσευχών;»** Εάν δεν συμβαίνει αυτό, δυστυχώς δεν βρίσκεσαι μέσα στο θέλημα του Κυρίου, γιατί ο κάθε πιστός έχει ανάγκη όλα τα είδη των προσευχών, για να έχει μία συνεχή πνευματική και νικηφόρα εν Χριστώ πορεία, για να έχει ζωή νίκης και θριάμβου.

(2) ΚΡΟΤΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ (ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΟΥΜΕ)

Μέσα στον Λόγο του Θεού διαβάζουμε ***«πάντες οι λαοί, ΚΡΟΤΗΣΑΤΕ χείρας»*** (Ψαλμός ΜΖ/**47**:1) και ***«πάντα τα δένδρα του αγρού θέλουν ΕΠΙΚΡΟΤΗΣΕΙ τας χείρας»*** (Ησαΐας ΝΕ/**55**:12). Χειροκροτούμε όταν ψάλλουμε και δοξάζουμε τον Κύριο Ιησού, γιατί Του δίνουμε ΟΛΗ τη δόξα, ΟΛΗ τη λατρεία, ΟΛΗ την τιμή, ΟΛΟΝ τον αίνο και ΟΛΗ την προσκύνηση που Του ανήκει. Εάν στην κα-

θημερινή μας ζωή χειροκροτούμε για τα ανωφελή πράγματα του κόσμου (θεάματα, πολιτική, αθλητισμό, κλπ), **για τον ένδοξο και αναστημένο Κύριο Ιησού, ΤΙ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΜΕ;**

(3) ΥΨΩΝΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Ο απόστολος Παύλος μας προτρέπει να προσευχόμαστε ΥΨΩΝΟΝΤΕΣ τα χέρια μας, όπου και αν βρισκόμαστε για να λατρέψουμε τον Κύριο, αλλά και για να ζούμε άγια και καθαρή ζωή**:** ***«Θέλω λοιπόν ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΝΤΑΙ οι άνδρες ΕΝ ΠΑΝΤΙ ΤΟΠΩ,*** **υψώνοντες καθαράς χείρας** ***χωρίς οργής και δισταγμού»*** (Α' Τιμόθεου Β/**2**:8). Ο Δαβίδ στους Ψαλμούς του γράφει**:** ***«Υψώσατε*** ***τας χείρας εις τα άγια, και ευλογείτε τον Κύριον»*** (Ψαλμός ΡΛΔ/**134**:2), και ***«εκτείνω*** ***προς Σε τα χείρας μου»*** (Ψαλμός ΡΜΓ/**143**:6). Στους Θρήνους του Ιερεμία Γ/**3**:41 γράφει**:** ***«Ας υψώσουμε*** ***τας ΚΑΡΔΙΑΣ ημών και τας ΧΕΙΡΑΣ προς τον Θεόν τον εν τοις ουρανοίς».***

Ο βασιλιάς Σολομών βρισκόμενος μπροστά στο θυσιαστήριο του Κυρίου και ενώπιον όλης της συναγωγής του Ισραήλ ***«ΕΞΕΤΕΙΝΕ*** ***τας χείρας αυτού προς τον ουρανόν»*** (Α΄ Βασιλέων Η/**8**: 22). Μία παρόμοια περίπτωση έχουμε και στο Νεεμία Η/**8**:6, όπου λέγει**:** ***«…Και ηυλόγησεν ο Έσδρας τον Κύριον, τον Θεόν τον μέγαν. Και πας ο λαός απεκρίθη, Αμήν, Αμήν,*** **ΥΨΩΝΟΝΤΕΣ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ ΑΥΤΩΝ,** ***και κύψαντες, προσεκύνησαν τον Κύριον…».***

Στο βιβλίο του προφήτη Ησαΐα Α/**1**:15 ο ίδιος ο Κύριος λέγει ***«Και όταν*** **ΕΚΤΕΙΝΗΤΕ** ***τας χείρας σας, θέλω κρύπτει τους οφθαλμούς μου από σας…»*** και στο κεφ.ΛΕ/**35**:3 λέγει**:** ***«*****ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ** ***τας κεχαυνωμένας χείρας, και στερεώσατε τα παραλελυμένα γόνατα…».*** Το ίδιο διαβάζουμε και στην επιστολή προς Εβραίους ΙΒ/**12**:12 ***«*****ΥΨΩΣΑΤΕ** ***τας παραλελυμένας χείρας»*** (Ιώβ Δ/**4**:3-4)**.**

Όλοι οι άγιοι και της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, ερχόμενοι ενώπιον του Κυρίου σε λατρεία ύψωναν τα χέρια τους. Το ωραιότερο παράδειγμα προς μίμηση έχουμε στην περίπτωση, όπου οι Ισραηλίτες πολεμούσαν εναντίον των Αμαληκιτών. Γράφει ο Λόγος του Θεού ότι **«…όποτε ο Μωυσής ΥΨΩΝΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΑΥΤΟΥ, ενίκα ο Ισραήλ, όποτε ΚΑΤΕΒΙΒΑΖΕ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΑΥΤΟΥ, ενίκα ο Αμαλήκ»** (Έξοδος ΙΖ/**17**:8-12)**.**

(4) ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ ΜΕ ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Τη μουσική λατρεία του Θεού, τη βλέπουμε σε ολόκληρη την Βίβλο, και στην Παλαιά και στην Καινή Διαθήκη. Ο Ψαλμός ΡΝ/**150** μας αναφέρει ότι μπορούμε να χρησιμοποιούμε κατά τη λατρεία μας όλα τα είδη των οργάνων (έγχορδα, πνευστά, τύμπανα, κλπ). Ο απόστολος Παύλος στις επιστολές προς Εφεσίους Ε/**5**:18-20 και Κολοσσαείς Γ/**3**:16 μας προτρέπει να **«ψάλλουμε»** και να **«άδουμε»**, κάτι που γίνεται βασικά με τη συνοδεία μουσικών οργάνων.

Τόσο πολύ αρέσκεται ο Θεός στη μουσική υμνωδία και δοξολογία, ώστε τον Εωσφόρο που ήταν ο πρώτος αρχάγγελος του ουρανού, πριν πέσει στην αμαρτία και μετονομασθεί σε «Διάβολος» και «Σατανάς» (βλ. Ησαΐας ΙΔ/**14**:12-14), ο Θεός του είχε αναθέσει την υπηρεσία της υμνωδίας**:** ***«Η υπηρεσία των* τυμπάνων *σου και των* αυλών *σου ήτο ετοιμασμένη διά εσέ την ημέραν κατά την οποία εκτίσθης. Ήσο χερούβ κεχρισμένον δια να επισκιάζεις, και Εγώ σε έστησα…»*** (Ιεζεκιήλ ΚΗ/**28**:13-14).

Η μουσική ήταν αναπόσπαστο μέρος της λατρείας στο ναό και τη χρησιμοποιούσαν σε διάφορες περιπτώσεις, όπως σε ατομικές και οικογενειακές **εκδηλώσεις** (Γένεση ΛΑ/**31**:27), μετά από έναν **νικηφόρο πόλεμο** (Έξοδος ΙΕ/**15**:1**,** Β΄ Χρονικών Κ/**20**:28, κλπ), **σε συμπόσια** (Ησαΐας Ε/**5**:12, Αμώς ς΄/**6**:5), **σε τελετές πένθους και χαράς** (Β΄ Σαμουήλ Α/**1**:17-18**,** Ματθαίος Θ/**9**:23) και γενικά χρησιμοποιούσαν τη μουσική σε πάρα πολλές εκδηλώσεις της κοινωνικής και θρησκευτικής ζωής των Ιουδαίων. Οι βασιλείς είχαν στην αυλή τους ειδικούς αοιδούς ***«άδοντας και άδουσας»*** (Β΄ Σαμουήλ ΙΘ/**19**:35**,** Εκκλησιαστής Β/**2**:8). Στο Α΄ Χρονικών ΙΕ/**15:**16-24 περιγράφεται λεπτομερώς η σύνθεση της ορχήστρας της Λευιτικής χορωδίας.

Το ίδιο βέβαια ισχύει και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, γιατί όταν ο Παύλος μας προτρέπει ***«διδάσκοντες και νουθετούντες αλλήλους με ΨΑΛΜΟΥΣ και ΥΜΝΟΥΣ και ΩΔΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ…»*** (βλ. Κολοσσαείς Γ/**3**:16, Εφεσίους Ε/**5**:19), αυτό σημαίνει ότι μπορούμε ΝΑ ΨΑΛΛΟΥΜΕ **χωρίς μουσική,** αλλά δεν μπορούμε

ΝΑ ΑΔΟΥΜΕ **εάν δεν έχουμε μουσική,** γιατί η ωδή ΣΥΝΟΔΕΥΕΤΑΙ πάντοτε από μουσική. Στον ουρανό οι άγιοι θα ψάλλουν ενώπιον του Αρνίου, του Κυρίου Ιησού, ουράνιες ωδές (βλ. Αποκάλυψη Ε/**5**:9, ΙΔ/**14**:3, κλπ)**.**

(5) ΕΠΙΘΕΤΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Στην επιστολή προς Εβραίους (βλ. Ε/**5**:12-14**,** ς΄/**6**:1-3, κλπ) η επίθεση των χειρών αναφέρεται σαν η **«αρχική διδασκαλία»** του νήπιου εν Χριστώ πιστού**:** ***«Διά τούτο αφήσαντες την ΑΡΧΙΚΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΝ του Χριστού, ας φερώμεθα προς την τελειότητα, χωρίς να βάλλωμεν εκ νέου*** **θεμέλιον μετανοίας** ***από νεκρών έργων*** **ΚΑΙ πίστεως** ***εις Θεόν,*** **ΚΑΙ της διδαχής των βαπτισμών (δηλαδή βάπτισμα στο ΝΕΡΟ και βάπτισμα με το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ) ΚΑΙ της επιθέσεως των χειρών, ΚΑΙ της αναστάσεως των νεκρών ΚΑΙ της κρίσεως της αιωνίου**. ***Και τούτο θέλομεν κάμει, εάν επιτρέπει ο Θεός»*** **(**Εβραίους ς΄/**6:**1-3)**.** Αυτά πρέπει να διδάσκονται οι νέοι πιστοί και να τα εφαρμόζουν στη συνέχεια.

Ο Ιησούς μας δίνει την εντολή και την εξουσία να γίνουμε τα δικά Του χέρια και να διακονούμε τους ανθρώπους**:** ***«Υπάγετε εις όλον τον κόσμον, και κηρύξατε το ευαγγέλιον εις όλην την κτίσιν…. (και) εν τω ονόματί μου… επί αρρώστους*** **ΘΕΛΟΥΝ ΕΠΙΘΕΣΕΙ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ,** ***και θέλουν ιατρεύεσθαι»*** (βλ. Μάρκος Ις΄/**16**:15-18)**.**

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ είναι μία από τις βασικότερες διδασκαλίες της Γραφής, η οποία γίνεται για διάφορες διακονίες, όπως **για** θεραπεία ασθενών (Μάρκος Ις΄/**16**:18**,** Πράξεις Ε/**5**:15-17, Θ/**9**:12,17, ΚΗ/**28**:8, κλπ), **για** μετάδοση πνευματικών χαρισμάτων (Β΄ Τιμόθεου Α/**1**:6**,** Α΄ Τιμόθεου Δ/**4**:14), **για** εκλογή εργατών του Κυρίου (Πράξεις ς΄/**6**:6), **για** αποστολή σε διακονία-υπηρεσία (Πράξεις ΙΓ/**13**:3), **για** βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Κυρίου (Πράξεις Η/**8**: 14-17, ΙΘ/**19**:6, κλπ), **για** ελευθερία από δαιμονικά πνεύματα και πολλές άλλες περιπτώσεις, που βρίσκουμε μέσα στην Βίβλο.

Ο Ιησούς Χριστός σχεδόν σε κάθε περίπτωση επέθετε τα χέρια Του, σε όσους ερχόντουσαν να Του ζητήσουν θεραπεία, ή ελευθερία, ή οτιδήποτε άλλο (βλ. Λουκάς Δ/**4**:10**,** ΙΓ/**13**:13**,** Μάρκος ς΄/**6**:5**,** Ζ/**7**:32**,** Η/**8:**23-25**,** Ι΄/**10**:16**,** κλπ)**.**

Είναι μεν βασική διδασκαλία της Γραφής η επίθεση των χεριών, αλλά ο Παύλος προτρέπει τον Τιμόθεο *«ΜΗ επίθετε χείρας* **ταχέως** *εις μηδένα…»* (Α΄ Τιμόθεου Ε/**5**:22). Χρειάζεται οδηγία και διάκριση από τον Κύριο Ιησού πως θα ενεργούμε σε κάθε περίσταση, γι' αυτό δεν πρέπει να βιαζόμαστε να ενεργούμε «ταχέως» στο θέμα αυτό.

(6) ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΙΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΜΑΣ (και) ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΜΑΣΤΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΑ ΛΑΘΗ ΜΑΣ….!

Μέσα στην Βίβλο διαβάζουμε**:**

1. **ΨΑΛΜΟΣ Κς΄**/26**:6-7**

«Θέλω νίψει με αθωότητα τας χείρας μου και θέλω περικυκλώσει το θυσιαστήριόν σου, Κύριε· διά να κάμω να αντηχήσει φωνή αινέσεως και* διά να διηγηθώ πάντα *τα θαυμάσιά Σου».

2. **ΨΑΛΜΟΣ Ξς΄**/66**:16**

«Έλθετε, ακούσατε, πάντες οι φοβούμενοι τον Θεόν· και* θέλω διηγηθεί όσα έκαμεν *εις την ψυχήν μου….».

3. **ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΙΓ**/13**:15**

«Δι' αυτού λοιπόν ας αναφέρωμεν πάντοτε εις τον Θεόν θυσίαν αινέσεως, τουτέστι* καρπόν χειλέων ομολογούντων *το όνομα Αυτού…».

4. **ΙΑΚΩΒΟΣ Ε**/5**:16**

«Εξομολογείσθε εις* αλλήλους *τα πταίσματά (σας), και εύχεσθε* υπέρ αλλήλων *δια να ιατρευθήτε…..»

ΔΙΑΒΑΣΕ: Ματθαίος Ι΄/**10**:32-33 ❖ Λουκάς Θ/**9**:26, ΙΒ/**12**:8 ❖ Μάρκος Η/**8**:38 ❖ Ρωμαίους Ι΄/**10**:9-10 ❖ Β΄ Τιμόθεου Β/**2**:12 ❖ Β΄ Κορινθίους Β/**2**:5-11 ❖ Πράξεις ΙΘ/**19**:18 ❖ Αποκάλυψη Γ/**3:**5, κλπ.

Η ομολογία κάποιας πνευματικής εμπειρίας μας **ή** η εξομολόγηση των αμαρτημάτων μας δημόσια στους άλλους, έχει σαν αποτέλεσμα η καρδιά μας να ταπεινώνεται ενώπιον του Θεού, να υπάρχει κοινωνία αγάπης μεταξύ των πιστών και γενικά να υπάρχει οικοδομή και αγιότητα μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Ιησού Χριστού.

(7) ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕ ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Παύλος γράφει προς τους αγίους της τοπικής εκκλησίας της Κορίνθου**:** ***«Περί δεν των ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ, αδελφοί, ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΑΓΝΟΗΤΕ….είναι δε διαιρέσεις*** *(ποικιλίες)* ***χαρισμάτων»*** (Α' Κορινθίους ΙΒ/**12**:1-6). Στη συνέχεια, στα εδάφια ΙΒ/**12**:7-11,27-31, αναφέρει ποια είναι τα χαρίσματα που πρέπει να υπάρχουν και να ενεργούν μέσα στην εκκλησία, η οποία **χωρίς την ενέργεια των πνευματικών χαρισμάτων είναι ξερή, νεκρή, χωρίς πνεύμα και ζωή.** Έχει βέβαια τον Λόγο του Θεού και κηρύττει σωτηρία δια του αίματος του Ιησού, αλλά στην ουσία οι πιστοί ακολουθούν έναν Ιησού, χωρίς να έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού, δηλαδή ακολουθούν τον Ιησού από τη γέννησή Του μέχρι τον Ιορδάνη και εκεί σταματούν.

Αντίθετα, η πρώτη αποστολική εκκλησία ακολουθούσε έναν Ιησού πλήρη Πνεύματος αγίου, δηλαδή από τη βάπτισή Του στον Ιορδάνη ποταμό και μετά, γι' αυτό και η πρώτη εκκλησία ήταν γεμάτη από τη δύναμη του Πνεύματος του Θεού και ενεργούσε δια των χαρισμάτων που ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς έδινε στην εκκλησία Του (βλ. Εφεσίους Δ/**4**:7-14). Για περισσότερες λεπτομέρειες διάβασε τα κεφάλαια ΙΒ/**12** και ΙΔ/**14** της Α΄ επιστολής προς Κορινθίους.

(8) ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ - ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Αυτή την περίπτωση έπρεπε να την αναφέρουμε πρώτη, γιατί είναι η βάση επάνω στην οποία στηρίζονται οι προηγούμενες επτά περιπτώσεις. Η βάση της λατρείας μας προς τον Θεό είναι το ΚΗΡΥΓΜΑ ***(«η διδαχή των αποστόλων»)*** και όχι η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ που γίνεται σήμερα από τα κατεστημένα χριστιανικά δόγματα. Στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων βλέπουμε όλους τους εργάτες του Θεού, όπου και αν πήγαιναν, **είτε** σε σπίτια, **είτε** σε υπαίθριους χώρους, **είτε** σε τοπικές εκκλησίες, παντού κήρυτταν τον Λόγο του Θεού.

Σε κάποια περίπτωση, ο απόστολος Παύλος ενώ κήρυττε τον λόγο στην τοπική εκκλησία της Τρωάδας για επτά συνεχείς ημέρες, την τελευταία ημέρα ***«παρέτεινε τον λόγον μέχρι μεσονυ-***

κτίου», με αποτέλεσμα κάποιος νέος, ονόματι Εύτυχος, κουράστηκε και αποκοιμήθηκε και έπεσε από το παράθυρο που στεκόταν και πέθανε, αλλά ο Παύλος προσευχήθηκε στον Κύριο Ιησού και ο νέος αυτός αναστήθηκε (βλ. Πράξεις Κ/**20**:5-12).

Η Γραφή μας λέγει ότι ο Παύλος παρέτεινε το **«λόγον»,** όχι τη «Θεία Λειτουργία», γιατί η πρώτη εκκλησία δεν ακολουθούσε καμιά τελετουργία, πίστευε και δίδασκε το ζωντανό και ενεργό ευαγγέλιο του Ιησού, το μήνυμα του οποίου είναι**: «**Εάν πιστέψεις ότι η θυσία του Ιησού έγινε **προσωπικά ΓΙΑ ΣΕΝΑ**, τότε ο Κύριος **σε αναγεννά** με το Πνεύμα Του σε νέο άνθρωπο, **σε βαπτίζει** με το Πνεύμα Του, **σε θεραπεύει** από τις αρρώστιες σου και **σε ελευθερώνε**ι από τις πονηρές δαιμονικές δυνάμεις**»**. Αυτό είναι το ΑΛΗΘΙΝΟ ευαγγέλιο του Κυρίου Ιησού.

Ο απόστολος Παύλος λέγει ότι ***«η πίστη έρχεται από την ακοή του κηρύγματος και το κήρυγμα είναι ο λόγος του Θεού»*** (Ρωμαίους Ι΄/**10**:17) και εάν δεν κηρυχθεί το μήνυμα του ευαγγελίου, τότε ΠΩΣ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΘΑ ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΠΙΣΤΕΨΟΥΝ**;**

Ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής κήρυξε τον Λόγο του Θεού και ***«ήλθεν εις κατάνυξιν η καρδίαν»*** των ακουόντων και με χαρά δέχτηκαν τον λόγο και ***«εβαπτίσθησαν, και προσετέθηκαν εν εκείνη τη ημέρα έως ΤΡΕΙΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ψυχές»*** (Πράξεις, κεφ.Β/**2**).

Ο εκατόνταρχος Κορνήλιος και οι οικείοι του άκουσαν τον Λόγο του Κυρίου από τον Πέτρο και ***«επήλθεν το Πνεύμα το άγιον επί πάντας ΤΟΥΣ ΑΚΟΥΟΝΤΑΣ τον λόγον»*** (Πράξεις, κεφ. Ι΄/**10**).

Η πορφυροπώλις Λυδία ακούγοντας τον Λόγο του Θεού από τον Παύλο, ο Κύριος ***«διήνοιξε την καρδίαν της δια να προσέχει εις ΤΑ ΛΑΛΟΥΜΕΝΑ υπό του Παύλου»*** (Πράξεις, κεφ. Ις΄/**16**:13-15), με αποτέλεσμα να πιστέψει στον Ιησού Χριστό και να βαπτισθεί στο νερό μαζί με τους οικείους της.

Αυτή τη δύναμη έχει το κήρυγμα (ο λόγος) του ευαγγελίου του Ιησού, έχει τη δύναμη να αλλάζει αμαρτωλές καρδιές και να τις κάνει ενώπιόν Του καθαρές και πολύτιμες.

4. Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Θα ήθελα, πριν κλείσουμε το θέμα μας στο **«ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΟ»,** να αναφερθούμε με σύντομο τρόπο στον τύπο της λατρείας που εφαρμόζει η Ορθόδοξη Ανατολική εκκλησία (αλλά και η Καθολική), με την τέλεση της ονομαζόμενης **«Θείας Λειτουργίας»**. Οι σπουδαιότερες και πιο γνωστές «λειτουργίες» που υπάρχουν και βρίσκονται σε χρήση, είναι οι τέσσερις παρακάτω**:**

(1) **Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ,** η οποία είναι η μεγαλύτερη όλων και τελείται στα Ιεροσόλυμα την 23^{η} Οκτωβρίου ημέρα που τιμάται η μνήμη του Ιακώβου.

(2) **Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ,** η οποία είναι πιο σύντομη από του Ιακώβου και τελείται ΔΕΚΑ ΦΟΡΕΣ το χρόνο (τις Κυριακές της Μεγάλης Σαρακοστής πλην των Βαΐων, τη Μεγάλη Πέμπτη, το Μεγάλο Σάββατο, την παραμονή των Χριστουγέννων και Θεοφανείων και στην εορτή του Αγίου Βασιλείου).

(3) **Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ,** η οποία είναι συντομότερη από τις δύο προηγούμενες και είναι η συνηθισμένη λειτουργία που τελείται τις Κυριακές όλου του έτους.

(4) **Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ ΔΩΡΩΝ,** συντομότερη από όλες και τελείται την Τετάρτη και Παρασκευή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, καθώς και τη Δευτέρα, Τρίτη και Τετάρτη της Μεγάλης Εβδομάδας.

Η μορφή της λατρείας κατά τους πρώτους αποστολικούς χρόνους, μέχρι τον **4^{ο}** αιώνα, ήταν όπως την αναλύσαμε παραπάνω, αλλά και όπως μαρτυρούν ακόμα και επίσημες Ορθόδοξες πηγές **(**βλ. «ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» των Β.Χ.Ιωαννίδου και Β.Κ.Σκούτερη, έκδοση ΟΕΣΒ, σελ. 111-114**).** Από τον **4^{ο}** αιώνα και μετά, τέθηκαν σε ισχύ οι παραπάνω «Λειτουργίες» στην Ανατολή, γεγονός που συνέβηκε και στη Δυτική Καθολική εκκλησία, η οποία βασικά ακολουθεί δύο

Λειτουργίες, τη **«Λειτουργία της Ρώμης»** και τη **«Λειτουργία των Μεδιολάνων»**.

- **Σκέφτηκες ποτέ -αγαπητέ αναγνώστη- εάν είναι σύμφωνο με τον Λόγο του Θεού, την Βίβλο, αυτό που πρόσθεσαν οι άνθρωποι 4 αιώνες μ.Χ.; Και εάν είναι, γιατί δεν το εφάρμοζε και η πρώτη αποστολική εκκλησία;**
- **Εσύ σήμερα, τι πρέπει να ακολουθείς και να εφαρμόζεις, αυτό που μας δίδαξαν ο Ιησούς και οι μαθητές Του, ή αυτό που μας άφησαν οι μετέπειτα «πατέρες» της εκκλησίας; Τι ευαρεστεί τον Θεό;**

Πιστεύω ότι η λεγόμενη **«ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ»** δεν είναι του Ιακώβου, του αδελφόθεου (όπως είναι ευρύτερα γνωστός), ο οποίος ήταν **ο πρώτος ποιμένας** της τοπικής εκκλησίας της Ιερουσαλήμ, γιατί, εάν ήταν γραμμένη από αυτόν και ήταν σύμφωνη με την Αγία Γραφή, τότε **ποιος ο λόγος η πρώτη αποστολική εκκλησία ΝΑ ΜΗΝ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΖΕ αμέσως και έπρεπε να περάσουν τρεις και πλέον αιώνες για να τεθεί σε ισχύ;** Η Λειτουργία αυτή είναι «ψευδεπίγραφη», δηλαδή κάποιος άλλος την έγραψε και για να αποκτήσει εγκυρότητα, έβαλε το όνομα κάποιου αξιόπιστου ηγέτη της εκκλησίας, κάτι που ήταν πολύ συνηθισμένο την εποχή εκείνη, γι' αυτό και υπάρχουν πληθώρα από ψευδεπίγραφα συγγράμματα, ή «νόθα Ευαγγέλια».

Το ίδιο συμβαίνει από μερίδα ιστορικών ερευνητών και με την ονομαζόμενη **«ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ»,** το περιεχόμενο της οποίας (ολόκληρο ή μέρος) αμφισβητείται για την αυθεντικότητά του, **καθόσον έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το υπόλοιπο (τεράστιο) συγγραφικό έργο του Ιωάννη Χρυσόστομου.** Οπότε θα πρέπει να δεχτούμε, **ή** ότι το μόνο σωστό σύγγραμμα του Χρυσόστομου είναι η «Λειτουργία» του και όλα τα άλλα είναι λάθος ή ψευδεπίγραφα, **ή** ότι η «Λειτουργία» αυτή είναι ψευδεπίγραφη και όλα τα υπόλοιπα συγγράμματα που φέρουν το όνομά του είναι πράγματι δικά του και για τη γνησιότητα των οποίων υπάρχουν αξιόπιστες ιστορικές μαρτυρίες και πηγές.

Κατά γενικότητα, οι μελετητές των κειμένων των πρώτων αιώνων δέχονται, **χωρίς καμιά αμφισβήτηση,** ότι η ονομαζόμενη **«ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ»** ανήκει πράγματι στον ίδιο. .

Η Βίβλος μας προτρέπει**: 1ο.** ***«Ο Λόγος του Χριστού ΑΣ ΚΑΤΟΙΚΕΙ ΜΕΣΑ ΣΑΣ πλουσίως μετά πάσης σοφίας»*** (Κολοσσαείς Γ/**3**: 16), **2ο.** Να μην απομακρυνθεί το βιβλίο του Θεού ***«από του στόματός σου, αλλά εις αυτό ΘΕΛΕΙΣ ΜΕΛΕΤΑ ημέρα και νύκτα…»*** (Ιησούς του Ναυή Α/**1**:8), και **3ο.** Είναι μακάριος ο άνθρωπος ο οποίος ***«εις τον νόμο Αυτού ΜΕΛΕΤΑ ημέρα και νύκτα»*** (Ψαλμός Α/**1**:1-2).

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (όχι η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ) είναι ***«ζωντανός και ενεργός»*** και σήμερα και σε όλες τις γενιές (Εβραίους Δ/**4**: 12). Ο Ιησούς είπε ότι τα πάντα μια ημέρα θα καταστραφούν ***«οι δε ΛΟΓΟΙ ΜΟΥ δεν θέλουν παρέλθει»*** (Ματθαίος ΚΔ/**24**:35). Ο Λόγος του Θεού έχει ιδιότητες και ενέργειες επάνω στον άνθρωπο, που ΚΑΜΙΑ ανθρώπινη παράδοση και ΚΑΝΕΝΑ ανθρώπινο σύγγραμμα (θρησκευτικό ή όχι) δεν έχει. Ο Λόγος του Θεού είναι που μας οδηγεί και μας δίνει σοφία για το **«πώς θα σωθούμε»** (βλ. Β' Τιμόθεου Γ/**3:**15-17).

- **Γιατί** σήμερα οι άνθρωποι φεύγουν από τις «εκκλησίες**;**»
- **Γιατί** με τη ζωή τους και τις πράξεις τους απορρίπτουν τον Ιησού και το ευαγγέλιό Του**;**

Η απάντηση είναι απλή**: Γιατί άδειοι πνευματικά πηγαίνουν στην εκκλησία και ακόμα πιο άδειοι και με πολλά ερωτηματικά φεύγουν.** Άλλα μας άφησαν ο Ιησούς και οι απόστολοι να εφαρμόζουμε και άλλα πιστεύουν, διακηρύττουν και ακολουθούν οι σημερινοί θρησκευτικοί ηγέτες.

Είναι καιρός -αγαπητέ αναγνώστη- να ξυπνήσεις από τον πνευματικό σου ύπνο και να απορρίψεις από τη ζωή σου κάθε ανθρώπινο σύστημα (όποια ονομασία και αν έχει: κοινωνικό, πολιτικό, θρησκευτικό, κλπ) που σε εμποδίζει να γνωρίσεις την αληθινή πηγή της ζωής και της χαράς, που είναι ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ και να στραφείς ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ σ' Αυτόν για τη λύση όλων των προβλημάτων σου. Η Βίβλος διακηρύττει**:** ***«Διότι είναι ΕΝΑΣ Θεός, ΕΝΑΣ***

(είναι) και ΜΕΣΙΤΗΣ μεταξύ Θεού και ανθρώπων, **άνθρωπος Χριστός Ιησούς**» (Α' Τιμόθεου Β/2:5). Ο Ιησούς είναι ο μοναδικός «δρόμος» που οδηγεί προς τον Πατέρα Θεό. Το αίμα Του που χύθηκε επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είναι η εγγύηση των λόγων Του, είναι η αιώνια διαθήκη που έκανε μαζί σου και μαζί μου και που τη σφράγισε με το άγιο αίμα Του**:** ***«Και δεν υπάρχει*** **δι ουδενός άλλου** ***σωτηρία, διότι ούτε*** **όνομα άλλο** ***είναι υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν»*** (Πράξεις Δ/4:12)**.** Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας **«Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ».**

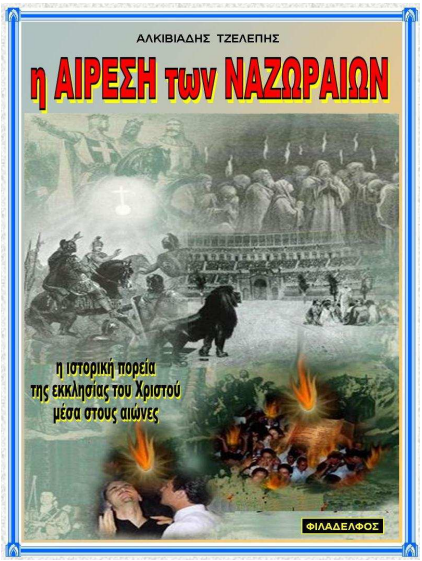

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 16 - 6

Α' έκδοση: 1993 ❖ Β' έκδοση 11/2008 ❖ Σελίδες 84

Το Ιουδαϊκό θρησκευτικό κατεστημένο αποκαλούσε τον Ιησού Χριστό **«ΠΛΑΝΟ»,** τον απόστολο Παύλο αρχηγό της **«ΑΙΡΕΣΗΣ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ»** και γενικά όλους τους πιστούς των πρώτων χριστιανικών χρόνων ότι ανήκαν στη **«ΝΕΑ ΑΙΡΕΣΗ».**

Τα μεγάλα ερωτήματα που υπάρχουν, όπως**:** «**ΠΟΙΟΣ** είναι ο πραγματικά αιρετικός**;**», «**ΠΟΙΟΙ** ήσαν οι μεγαλύτεροι αιρετικοί όλων των εποχών», «**ΠΟΙΑ** ήταν η "αίρεση των Ναζωραίων" στην εποχή των αποστόλων**;**», «**ΤΙ ΕΙΝΑΙ ή ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ** εκκλησία**;**» ….και πολλά άλλα ερωτήματα βρίσκουν απάντηση στο βιβλίο αυτό.

25 ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΩΝ

1. Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ "ΒΑΒΕΛ" ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

«Βαβέλ» σημαίνει **«σύγχυση»** και μέσα στη σύγχρονη Βαβέλ των θεωριών, των ιδεών, των συστημάτων και των οργανώσεων ο άνθρωπος έχει παγιδευτεί και αδυνατεί να γνωρίσει ποια είναι **η** "Αλήθεια" και για να μπορέσει να ελευθερωθεί από την κατάσταση αυτή, θα πρέπει να στραφεί μόνο στον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, απορρίπτοντας όλα τα ανθρώπινα συγγράμματα, ακόμα και τα ονομαζόμενα «εκκλησιαστικά συγγράμματα», γιατί και αυτά είναι προϊόν ανθρώπινης ενέργειας. Η μεγάλη σύγχυση που επικρατεί σήμερα, με πολύ γλαφυρό και παραστατικό τρόπο αναφέρεται μέσα στην Αγία Γραφή**:** ***«Το δε Πνεύμα ρητώς λέγει ότι εις τους υστέρους καιρούς θέλουν ΑΠΟΣΤΑΤΗΣΕΙ μερικοί από της πίστεως, προσέχοντες εις*** **πνεύματα πλάνης** ***και εις*** **διδασκαλίας δαιμονίων***»* (Α' Τιμόθεου Δ/**4:**1). Ο άνθρωπος άφησε τον Θεό και τον άγιο Λόγο Του και ακολουθεί «πνεύματα πλάνης» και «διδασκαλίες δαιμονίων».

Για την αποστασία αυτή του "πιστού" ανθρώπου η Γραφή μας προειδοποιεί**:** ***«Λέγω δε τούτο, διά να μη*** **σας εξαπατά** ***κάποιος με ΠΙΘΑΝΟΛΟΓΙΑΝ ....Μη σας*** **εξαπατήσει** ***κάποιος διά της ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ και της ΜΑΤΑΙΑΣ ΑΠΑΤΗΣ, κατά την παράδοσιν των ανθρώπων, κατά τα στοιχεία του κόσμου και ουχί κατά Χριστόν ...Ας μη σας στερήσει μηδείς του βραβείου με*** **προσποίησιν ταπεινοφροσύνης** ***και με*** **θρησκείαν των αγγέλων***, εμβατεύων (ασχολούμενος) εις πράγματα τα οποία δεν είδε, ματαίως φυσιούμενος υπό του νοός της σαρκός αυτού»* (Κολοσσαείς Β/**2:**4,8,18)**.**

Η Βίβλος **ρητά** διδάσκει ότι η προσκύνηση και η λατρεία ανήκει ΜΟΝΟΝ στον Θεό**:** ***«Κύριον τον Θεόν σου θέλεις*** **φοβείσθαι** ***και αυτόν θέλεις*** **λατρεύει** ***και εις το όνομα αυτού θέλεις*** **ομνύει***»* (Δευτερονόμιο ς΄***Ι*****6:**13). Ο ίδιος ο Ιησούς είχε πει στον Διάβολο,

όταν αυτός τον πείραζε στην έρημο: *«Ύπαγε, Σατανά· διότι είναι γεγραμμένον, Κύριον τον Θεόν σου θέλεις προσκυνήσει και* **αυτόν ΜΟΝΟΝ** *θέλεις λατρεύσει»* (Ματθαίος Δ/**4**:10 /Βλ. επίσης: Δευτερονόμιο Ι'/**10**:20**,** Ιησούς Ναυή ΚΔ/**24**:14**,** Α' Σαμουήλ Ζ/**7**:3**,** κλπ). Ο Θεός θέλει η προσκύνησή μας και η λατρεία μας να αποδίδεται σ' Αυτόν και να είναι πνευματική, δηλαδή με καθαρή καρδιά και όχι με ξερούς τύπους και εξωτερικά υλικά γνωρίσματα. Ο ίδιος ο Ιησούς το διευκρίνισε, λέγοντας: *«Πλην έρχεται ώρα, και ήδη είναι, ότε οι* **αληθινοί προσκυνηταί** *θέλουν προσκυνήσει τον Πατέρα* **ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ και ΑΛΗΘΕΙΑ·** *διότι ο Πατήρ τοιούτους ζητεί τους προσκυνούντας αυτόν.* **Ο Θεός** (είναι) **Πνεύμα,** *και οι προσκυνούντες αυτόν εν πνεύματι και αληθεία πρέπει να προσκυνούν»* (Ιωάννης Δ/**4**:23-24)**.**

Η προειδοποίηση του ίδιου του Θεού είναι αυστηρή και δεν πρέπει ο άνθρωπος να την προσπερνά, επειδή έτσι τον βολεύει, γιατί θα θερίσει και τα αποτελέσματα της παρακοής του: *«Δεν θέλεις προσκυνήσει* **άλλον θεόν·** *επειδή ο Κύριος, του οποίου το όνομα* (είναι) ***Ζηλότυπος,*** **είναι Θεός ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ***»* (Έξοδος ΛΔ/**34**:4 /Βλέπε: Έξοδος Κ/**20**:3-4**,** Δευτερονόμιο Δ/**4**:24, Ε/**5**:9, ς'/**6**:15**,** Ιεζεκιήλ ΛΘ/**39**:25**,** Ζαχαρίας Α/**1**:14, Η/**8**:2**,** Β' Κορινθίους ΙΑ/**11**:2). Ο Θεός είναι ΕΝΑΣ ("εις") και βδελύσσεται, σιχαίνεται την ειδωλο**λατρεία**, γι' αυτό και είναι ζηλωτής για τη λατρεία που εμείς Του δίνουμε και ευαρεστείται όταν Τον λατρεύουμε με αλήθεια**.**

Στο Δευτερονόμιο ς΄/**6**:4 γράφει**: «Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών είναι ΕΙΣ** (ένας) **Κύριος».** Την ίδια διακήρυξη έκανε και ο Ιησούς, όταν Τον ρώτησαν, ποια είναι «πρώτη» όλων των εντολών: *«Ο δε Ιησούς απεκρίθη προς αυτόν, ότι ΠΡΩΤΗ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ (είναι),* **Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών είναι ΕΙΣ Κύριος***»* (Μάρκος ΙΒ/**12**:29). Επειδή ο Θεός από τη φύση Του είναι ΕΝΑΣ και ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ, ο Ιησούς όταν είπε αυτά τα λόγια, δεν έμεινε εκεί, αλλά συνέχισε: *«…Και θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της* **καρδίας** *σου, και εξ όλης της* **ψυχής** *σου, και εξ όλης της* **διανοίας** *σου, και εξ όλης της* **δυνάμεώς** *σου· αύτη είναι η ΠΡΩΤΗ ΕΝΤΟΛΗ»* (Μάρκος ΙΒ/**12**:30)**.**

Ο Ιησούς τελείωσε, όπως άρχισε, δηλαδή άρχισε λέγοντας

ότι **«ΠΡΩΤΗ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ είναι...»** και τελείωσε **«...αυτή είναι η ΠΡΩΤΗ ΕΝΤΟΛΗ».** Όταν έδωσε ο Θεός τις εντολές στον Μωυσή επάνω στο όρος Σινά η πρώτη εντολή ήταν**:** ***«Εγώ*** *(είμαι)* ***Κύριος ο Θεός σου ...ΜΗΝ ΕΧΕΙΣ άλλους θεούς, πλην Εμού»*** (Έξοδος Κ/**20**:2**,** Δευτερονόμιο Ε/**5**:7**,** Β' Βασιλέων ΙΖ/**17**:35**,** Ιερεμίας ΚΕ/**25**:6, ΛΕ/**35**:15**,** κλπ). Όταν ο ίδιος ο Θεός, συνέχεια και συνέχεια, διακηρύττει τη μοναδικότητά Του, ο άνθρωπος θα είναι αναπολόγητος, όταν παρακούει τον άγιο λόγο Του. Ας προσέξουμε τι λέγει ο ίδιος ο Θεός για τον εαυτό Του**:**

- ***«Προ Εμού*** *(άλλος)* **Θεός** ***ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕ, ουδέ ΘΕΛΕΙ ΥΠΑΡΧΕΙ μετ' Εμέ. Εγώ, Εγώ*** *(είμαι)* ***Κύριος,*** **εκτός Εμού** ***ΣΩΤΗΡ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ»*** (Ησαΐας ΜΓ/**43**:10-11).
- ***«Ούτω λέγει ο Κύριος, ο βασιλεύς του Ισραήλ ...Εγώ*** *(είμαι)* ***ο ΠΡΩΤΟΣ και ο ΕΣΧΑΤΟΣ και*** **εκτός Εμού** ***ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ»*** (Ησαΐας ΜΔ/**42**:6 /βλ. Αποκάλυψη Α/**1**:8,17, ΚΒ/**22**:13).
- ***«Εγώ είμαι ο Κύριος και ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΛΟΣ, δεν*** **υπάρχει εκτός Εμού** ***Θεός»*** (Ησαΐας ΜΕ/**45**:5).
- ***«Εις Εμέ ΒΛΕΨΑΤΕ, και σώθητε, πάντα τα πέρατα της γης, διότι Εγώ*** *(είμαι)* ***ο Θεός, και ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΛΛΟΣ»*** (Ησαΐας ΜΕ/**45**:22).
- ***«Εγώ*** *(είμαι)* ***ο Κύριος, τούτο*** *(είναι)* ***το όνομά Μου, και ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΔΩΣΕΙ*** **ΤΗΝ ΔΟΞΑΝ ΜΟΥ** ***ΕΙΣ ΑΛΛΟΝ….»*** (Ησαΐας ΜΒ/**42**:8).

2. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μέσα στην Καινή Διαθήκη διαβάζουμε ότι οι απόστολοι και οι άγγελοι, τους οποίους σήμερα οι άνθρωποι αποδίδουν θεία τιμή και προσκύνηση **ΑΠΑΓΟΡΕΥΑΝ ρητά** την προσκύνησή τους και τη λατρεία τους**:**

(α) ΠΡΑΞΕΙΣ, κεφ.Ι':25-26 (απόστολος Πέτρος)

«Ως δε εισήλθεν ο Πέτρος, ελθών ο Κορνήλιος εις συνάντησιν αυτού, έπεσεν εις τους πόδας (αυτού) και προσεκύνησεν. Αλλ' ο Πέτρος εσήκωσεν αυτόν, λέγων· Σηκώθητι· και εγώ αυτός ΑΝΘΡΩΠΟΣ είμαι».

Εδώ βλέπουμε τον Πέτρο να ΜΗ δέχεται προσκύνηση και

λατρεία από ανθρώπους, γιατί η λατρεία ανήκει μόνο στον ένα και μοναδικό Θεό που υπάρχει και που Τον λατρεύουμε εν Χριστώ.

(β) ΠΡΑΞΕΙΣ, κεφ.ΙΔ:13-15 **(απόστολος Παύλος)**

«Και ο ιερεύς του Διός ....έφερε ταύρους και στέμματα εις τας πύλας μετά του όχλου και ήθελε να προσφέρει ΘΥΣΙΑΝ. Ακούσαντες δε οι απόστολοι Βαρνάβας και Παύλος, διέσχισαν τα ιμάτια αυτών και επήδησαν εις το μέσον του όχλου, κράζοντες και λέγοντες: Άνδρες, τι κάμνετε ταύτα; Και ημείς είμεθα ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΟΜΟΙΟΠΑΘΕΙΣ με εσάς, κηρύττοντες προς εσάς να επιστρέψετε από τούτων των ματαίων προς τον Θεόν τον ζώντα, ο οποίος έκαμε τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς....».

Όταν ο Παύλος και ο συνεργάτης του Βαρνάβας βρέθηκαν στα Λύστρα και θεράπευσαν έναν εκ γενετής χωλός, οι κάτοικοι θέλησαν να τους προσφέρουν θεϊκή τιμή και λατρεία, θυσιάζοντας ζώο, πιστεύοντας ότι είχαν μπροστά τους τον Δία (Βαρνάβα) και τον Ερμή (Παύλο), γιατί τέτοιο θαύμα μόνο οι "θεοί" θα μπορούσαν να το κάνουν. Βλέποντας αυτή τη σκηνή οι δύο απόστολοι, έσκισαν τα ρούχα τους για τη φοβερή πράξη των ιερέων και του λαού **να προσφέρουν θυσία σε ανθρώπους** και όχι στον Κύριο που θεράπευσε τον χωλό, αναγνωρίζοντας ότι η δόξα δεν ανήκε σε αυτούς, αλλά στον Ιησού που υπηρετούσαν.

Δυστυχώς, έτσι ενεργεί σε όλες τις εποχές ο Διάβολος, ο οποίος έχει καταφέρει τους ανθρώπους, ντύνοντάς τους με θρησκευτικό ένδυμα, να δίνουν θεία τιμή, λατρεία και προσκύνηση σε άλλους ανθρώπους και όχι στον Ιησού, που πέθανε στη δική τους θέση, για να έχουν αιώνια λύτρωση, εφόσον αποδεχτούν τη θυσία Του αυτή και Τον εκζητήσουν στη ζωή τους.

(γ) ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ, κεφ.ΙΘ:10 **(άγγελος Κυρίου)**

«Και έπεσον (εγώ ο Ιωάννης) **έμπροσθεν των ποδών αυτού** (του αγγέλου)**, διά να προσκυνήσω αυτόν. Και μου λέγει: ΠΡΟΣΕΧΕ μη κάμεις τούτο· εγώ είμαι ΣΥΝΔΟΥΛΟΣ σου και των αδελφών σου, οι οποίοι έχουν την μαρτυρίαν του Ιησού· τον Θεόν προσκύνησον· διότι η μαρτυρία του Ιησού είναι το**

πνεύμα της προφητείας».

Εδώ βλέπουμε τον απόστολο Ιωάννη, στην επιβλητική και ουράνια θέα του αγγέλου του Κυρίου να πέφτει στα πόδια του για να τον προσκυνήσει, αλλά ο άγγελος **του το απαγόρευσε αυστηρά,** λέγοντας του ότι και αυτός είναι **"σύνδουλός"** του, βάζοντας τον εαυτό του στην ίδια θέση με τον Ιωάννη και λέγοντάς του ποιον πρέπει να προσκυνεί μόνο**:** ***«Τον ΘΕΟΝ προσκύνησον».***

(δ) ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ, κεφ.ΚΒ:8-9 (άγγελος Κυρίου)

«Και εγώ ο Ιωάννης (είμαι) **ο ιδών ταύτα και ακούσας. Και ότε ήκουσα και είδον, έπεσα να προσκυνήσω έμπροσθεν των ποδών του αγγέλου** του δεικνύοντος εις εμέ ταύτα. Και λέγει προς εμέ· **ΠΡΟΣΕΧΕ μη κάμεις τούτο· διότι εγώ είμαι ΣΥΝΔΟΥΛΟΣ σου ΚΑΙ των αδελφών σου των προφητών ΚΑΙ των φυλαττόντων τους λόγους του βιβλίου τούτου· τον Θεόν προσκύνησον»**.

Εδώ βλέπουμε πάλι την ίδια περίπτωση με την προηγούμενη στο ΙΘ/**19**:10, όπου ο άγγελος λέγει στον Ιωάννη ότι ενώπιον του Θεού και ο ίδιος και ο Ιωάννης είναι **"σύνδουλοι"**, είναι υπηρέτες του ίδιου Θεού, δεν τους ανήκει η λατρεία. Ο άγγελος δεν μένει μόνο σε αυτό, αλλά προχωρά ακόμα περισσότερο, διευκρινίζοντας στον Ιωάννη ότι είναι σύνδουλοι **ΚΑΙ** με όλους τους προφήτες αδελφούς του **ΚΑΙ** με όλους, όσους φυλάττουν και υπακούν στον Λόγο του Θεού, που είναι γραμμένος στο βιβλίο αυτό.

◈ Τα **4** παραπάνω περιστατικά, που μας περιγράφει ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού, μας πιστοποιούν με απόλυτη καθαρότητα και σαφήνεια την απαγόρευση προσκύνησης των αγίων ανθρώπων, ή των αγίων αγγέλων, ή κάθε άλλου δημιουργήματος του Θεού. Είμαστε όλοι δούλοι και υπηρέτες του Κυρίου των δυνάμεων και αυτό είναι ύψιστη τιμή και ευλογία για εμάς, να είμαστε στην υπηρεσία Του. Δυστυχώς ο Διάβολος, ο εχθρός του Θεού, έχει αντιστρέψει την αλήθεια και έχει κατορθώσει τον άνθρωπο να λατρεύει τους αγγέλους και τους ανθρώπους, που είναι δημιουργήματα του Θεού. Η Αγία Γραφή το τονίζει**:** ***«Κύριον τον Θεόν σου***

ΘΕΛΕΙΣ ΠΡΟ-ΣΚΥΝΗΣΕΙ και Αυτόν <u>ΜΟΝΟΝ</u> ΘΕΛΕΙΣ ΛΑΤΡΕΥΣΕΙ» (Ματθαίος Δ/**4**:10), γιατί ***«είναι ΕΝΑΣ Θεός και ΕΝΑΣ μεσίτης Θεού και ανθρώπων, ΑΝΘΡΩΠΟΣ Χριστός Ιησούς»*** (Α' Τιμόθεου Β/**2**:5).

3. <u>ΤΟ "ΣΩΜΑ" ΤΟΥ ΜΩΥΣΗ</u> <u>και Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΩΝ 2 ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ</u>

Στην επιστολή του αδελφόθεου Ιούδα, εδ.9 γράφει: ***«Ο δε ΜΙΧΑΗΛ ο αρχάγγελος, ότε αγωνιζόμενος με τον ΔΙΑΒΟΛΟΝ εφιλονείκει* περί του σώματος του Μωυσέως.....».** Εδώ ο Λόγος του Θεού αναφέρεται στην τρομερή σύγκρουση ανάμεσα στον **Μιχαήλ,** του πρώτου πρίγκιπα μεταξύ των αγγέλων του Θεού και του **Διαβόλου**, του πρώτου πρίγκιπα του σκότους. Οι δύο κορυφαίοι άγγελοι (του φωτός και του σκότους) συναντιούνται και συγκρούονται γύρω από το σώμα ενός ανθρώπου, του Μωυσή, που οντολογικά (ως άνθρωπος) βρισκόταν σε κατώτερη θέση από αυτούς και που πλέον δεν είχε μέσα του ζωή, αφού ο Μωυσής είχε πεθάνει. Βέβαια ο Μωυσής, όταν ήταν στη ζωή, δεν ήταν ένας απλός άνθρωπος, ήταν ο "χριστός" (ο κεχρισμένος) του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη, ήταν ο άνθρωπος που ο Θεός τον χρησιμοποίησε για τη σωτηρία του επίγειου λαού Του Ισραήλ.

Το εύλογο ερώτημα είναι**: «Γιατί έγινε αυτή η σύγκρουση ανάμεσα στους δύο κορυφαίους αγγέλους; Ποια ήταν η αιτία και λόγος;»** Ο Ιουδαίος ιστορικός Ιώσηπος αναφέρει για τον Μωυσή, πως ήταν ένα πρόσωπο με καταπληκτικές ιδιότητες. Ήταν μεγάλος στρατιωτικός, πολιτικός και προφήτης, που όμοιός του δεν υπήρξε. Η επιρροή του στο λαό Ισραήλ και στα γύρω έθνη ήταν τόσο ισχυρή, που όλοι ήθελαν να τον γνωρίσουν. Η φήμη του είχε εξαπλωθεί σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο, όλοι υπάκουαν στον λόγο του. **Αυτόν τον Μωυσή, ή πιο συγκεκριμένα το ΣΩΜΑ του Μωυσή, θέλησε να εκμεταλλευθεί ο Διάβολος για τους σκοπούς του.**

Είναι γνωστό σε όλους, όσους γνωρίζουν την Βίβλο, ότι πάντοτε ο Διάβολος προσπαθούσε να αποτρέψει τον **"κατά σάρκα" λαό ΙΣΡΑΗΛ** από τη λατρεία του μόνου ζωντανού και αληθινού Θεού που υπάρχει και δυστυχώς αυτό το είχε κατορ-

θώσει αρκετές φορές, παρασύροντας το λαό να λατρεύει είδωλα. Το ίδιο ακριβώς έκανε και κάνει και στον **"κατά πνεύμα"** λαό Ισραήλ, που είναι η **ΕΚΚΛΗΣΙΑ του Ιησού,** δηλαδή να παρασύρει τους πιστούς, τους ζώντες αγίους στην ειδωλο**λατρεία**. Η εκκλησιαστική ιστορία επιβεβαιώνει το γεγονός αυτό, καθόσον μέσα στην πάροδο των αιώνων βλέπουμε πλήθη ανθρώπων να δίνουν τη δόξα τους, όχι στον μόνο ΑΛΗΘΙΝΟ Θεό, αλλά σε ανθρώπους και αντικείμενα**:** ***«Διότι*** **γνωρίσαντες τον Θεόν,** ***δεν εδόξασαν ως Θεόν ουδέ ευχαρίστησαν, αλλ' ΕΜΑΤΑΙΩΘΗΣΑΝ εις τους διαλογισμούς αυτών, και ΕΣΚΟΤΙΣΘΗ η ασύνετος αυτών καρδία· λέγοντες ότι είναι σοφοί εμωράνθησαν,*** **και άλλαξαν την δόξαν** ***του αφθάρτου Θεού εις*** **ομοίωμα εικόνος φθαρτού** ***ΑΝΘΡΩΠΟΥ και ΠΕΤΕΙΝΩΝ και ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ και ΕΡΠΕΤΩΝ ....Οι οποίοι*** ***μετήλλαξαν*** ***την αλήθειαν του Θεού εις το ψεύδος, και εσεβάσθησαν και ελάτρευσαν την ΚΤΙΣΙΝ μάλλον παρά τον ΚΤΙΣΑΝΤΑ, ο οποίος είναι ευλογητός εις τους αιώνας· αμήν»*** (Ρωμαίους Α/**1**:21-25).

Στο τέλος των εσχάτων καιρών ο Διάβολος θα παρασύρει τους ανθρώπους να δώσουν λατρεία και προσκύνηση στον δικό του εκλεκτό, τον Αντίχριστο (βλ. Αποκάλυψη ΙΓ/**13**:3-4) και θα το καταφέρει αυτό σχετικά εύκολα, γιατί ο Αντίχριστος δεν θα έρθει **"ενάντια"** του Χριστού, αλλά θα έρθει **"αντί"** του Χριστού (εξ' ού και **αντί-**Χριστός), που σημαίνει ότι θα βγει μέσα από τα υπάρχοντα χριστιανικά θρησκευτικά συστήματα, ακόμα και από αυτά που κηρύττουν αναγέννηση, γιατί η Βίβλος γράφει ότι θα πλανήσει ***«ει δυνατόν και τους εκλεκτούς»*** (βλέπε**:** Ματθαίος ΚΔ/**24**:23-24, Μάρκος ΙΓ/**13**:22). Ο Διάβολος παρουσιάζεται ως **"λύκος με ένδυμα προβάτου"** και μετασχηματίζεται **"εις άγγελον φωτός",** στρατηγική που έχει επιτυχία για τους άνομους σκοπούς του, μια τακτική που εφαρμόζει μέσα στους αιώνες**:** ***«Το μυστήριον της ανομίας ήδη ενεργείται»*** μας επισημαίνει ο Παύλος πριν 2000 χρόνια περίπου (Β' Θεσσαλονικείς Β/**2**:7).

Γιατί λοιπόν έγινε η μεγάλη σύγκρουση ανάμεσα στους δύο αρχαγγέλους, τον Μιχαήλ και τον Διάβολο; Το σχέδιο του Διαβόλου ήταν πάρει το σώμα του αποθανόντα Μωυ-

σή για να το εκμεταλλευτεί, κάνοντάς το αντικείμενο λατρείας από τους ανθρώπους. Από την περιγραφή του Ιούδα δεν φαίνεται εάν πέτυχε το σκοπό του ο Διάβολος, καθόσον ο Ιούδας δεν περιγράφει ποιο ήταν το αποτέλεσμα της σύγκρουσης των δύο κορυφαίων αγγέλων. Πιστεύω ότι η αποτυχία του Διαβόλου ήταν εκ των προτέρων προδιαγεγραμμένη, γι' αυτό και ο Ιούδας δεν ασχολείται παραπάνω με το θέμα αυτό και αυτό το στηρίζουμε σε 3 κυρίως γεγονότα**:**

(1) Σε όσες περιπτώσεις μέσα στην Βίβλο έχουμε αναμετρήσεις μεταξύ των αγγελικών δυνάμεων του Κυρίου και των πονηρών δαιμονικών πνευμάτων, ο Διάβολος πάντα χάνει, γιατί δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να συγκριθεί με τα στρατεύματα του ύψιστου Θεού.

(2) Εάν ο Διάβολος είχε κατορθώσει να πάρει το σώμα του Μωυσή, θα το **είχε θεοποιήσει** και οι άνθρωποι θα του έδιναν θεία τιμή, λατρεία και προσκύνηση, όπως το έχει κάνει και στην μετά Χριστό εποχή με τα λείψανα αγίων του Θεού**.**

(3) Το σώμα του Μωυσή το έθαψε ο ίδιος ο Θεός σε μέρος που παραμένει για πάντα άγνωστο ***«..και ΟΥΔΕΙΣ γνωρίζει την ταφήν αυτού, έως της σήμερον»*** (βλ. Δευτερονόμιο ΛΔ/**34**:5-6). Ότι κάνει ο Θεός, το κάνει τέλειο και ο Διάβολος με τις δυνάμεις του, δεν θα μπορούσαν να αλλάξουν το σχέδιο και τη βουλή του Θεού. Υπάρχει και μία μερίδα Βιβλικών ερμηνευτών που δέχεται την άποψη ότι ο Θεός ανέστησε τον Μωυσή με ένδοξο σώμα και τον άρπαξε στον ουρανό, όπως είχε κάνει με τον Ενώχ και τον Ηλία, που τους άρπαξε ζωντανούς στον ουρανό. Αυτό όμως είναι εικασία, καθόσον η Γραφή δεν κάνει καμιά μνεία επ' αυτού.

Δεν κατόρθωσε ο Διάβολος να πάρει το **φθαρτό σώμα** του Μωυσή, αλλά κατόρθωσε να πάρει το **πνευματικό σώμα** του Μωυσή, δηλαδή να πάρει το "νόμο" της Παλαιάς Διαθήκης και να παγιδέψει το λαό του Θεού, την εκκλησία Του, να υπακούει μόνο στο **ΝΟΜΟ** της Παλαιάς Διαθήκης και όχι στη **ΧΑΡΗ** της Καινής Διαθήκης. Ο Μωυσής, ο εκλεκτός και κεχρισμένος του Θεού, είναι ο εκφραστής του νόμου του Θεού, που του δόθηκε στο όρος

Σινά. Ο λαός Ισραήλ έπρεπε να υπακούει κατά πάντα στο "νόμο", μέχρι που θα ερχόταν ο Μεσσίας, για να τον «συμπληρώσει». Ο Ιησούς δεν ήρθε να καταλύσει το νόμο, αλλά για να τον «πληρώσει», δηλαδή για να τον γεμίσει και να του δώσει πνευματικό περιεχόμενο. Το αρχαίο θεόπνευστο κείμενο λέγει ***«ουκ ήλθον καταλύσαι τον νόμο, αλλά πληρώσαι»*** (βλ.Ματθαίος Ε/**5**:17-19)**.**

Σήμερα, με τη θυσία του Ιησού, δεν βρισκόμαστε κάτω από το δεσμευτικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά βρισκόμαστε μέσα στην ελευθερία της χάρης του Ιησού. Ο Διάβολος κατόρθωσε να πάρει το πνευματικό σώμα του Μωυσή, το "νόμο" και να τον βάλει μέσα στην εκκλησία του Ιησού, με αποτέλεσμα σήμερα οι άνθρωποι, αναγεννημένοι και μη, να είναι "δεμένοι" από πλήθος απαγορευτικών διατάξεων και να ζουν με ένα συνεχές **"μη",** δηλαδή, "μην κάνεις αυτό", μην κάνεις εκείνο".

Έχει καταργηθεί μόνον ο **τυπολογικός νόμος** της Παλαιάς Διαθήκης με τις θυσίες των ζώων, το ιερατείο και όλα όσα τυπολογικά προανήγγειλαν την έλευση του Μεσσία. Όλος ο **ηθικός νόμο**ς της Παλαιάς Διαθήκης (μη κλέψεις, μη φονεύσεις, κλπ) εξακολουθεί να ισχύει και πρέπει να εφαρμόζουμε τις εντολές του Θεού με χαρά **μέσα στην ελευθερία μας** και όχι γιατί φοβόμαστε ότι θα έρθει η άμεση κρίση του Θεού επάνω μας, όπως συνέβαινε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Δυστυχώς ο Διάβολος έχει επιφέρει το αντίθετο αποτέλεσμα μέσα στο λαό του Θεού, έχει επιβάλλει πλήθος **καταναγκαστικών** "θρησκευτικών" διατάξεων και έχει πλανήσει τον πιστό ότι πρέπει να τις τηρεί, γιατί αυτό είναι το θέλημα του Θεού.

Ο στόχος του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του είναι να παγιδέψει τον άνθρωπο, κάνοντάς τον να δίνει λατρεία, όχι μόνο σε ανθρώπους, αλλά και σε άψυχα πράγματα, όπως προσπάθησε να κάνει με το **ΧΑΛΚΙΝΟ ΦΙΔΙ (όφη)** που ο Μωυσής κατ' εντολή του Θεού ύψωσε στην έρημο (Αριθμοί ΚΑ/**21**:4-9) και με τη **ΡΑΒΔΟ** του Μωυσή (βλ. Έξοδος Δ/**4**:2-5**,** Ζ/**7**:10-13,19**,** Η/**8**:5-6**,** κλπ). Αργότερα, ο βασιλιάς Εζεκίας, βλέποντας τους Ισραηλίτες να έχουν καταστήσει αντικείμενο λατρείας το χάλκινο φίδι, διέταξε

να το καταστρέψουν αμέσως (Β' Βασιλέων ΙΗ/**18**:4). Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η λατρεία μας ανήκει μόνο στον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ αληθινό Θεό που υπάρχει εν Χριστώ Ιησού (βλ. Αποκάλυψη Ε/**5**:13**,** Α' Πέτρου Δ/**4**:11**,** κλπ)**.**

4. ΜΕΣΙΤΙΚΗ και ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ

Η προσκύνηση σήμερα των αγίων και των αγγέλων με τη μορφή και τον τρόπο που έχει πλέον καθιερωθεί, φέρει αποκλειστικά στοιχεία θείας λατρείας και δεν είναι (όπως ισχυρίζονται πολλοί) τιμητική προσκύνηση, γιατί ζητείται από τον προσκυνούντα η ΜΕΣΙΤΕΙΑ τους και η ΒΟΗΘΕΙΑ τους. Αυτό όμως έρχεται σε αντίθεση με την Αγία Γραφή, η οποία διδάσκει**:**

(α) Η προσκύνηση ρητά ανήκει ΜΟΝΟ στον Θεό, δια μέσου του κεχρισμένου Του Ιησού. Ο Θεός είναι "ζηλότυπος" και δεν δίνει τη δόξα Του σε άλλον (βλ. Ματθαίος Δ/**4**:10, Δευτερονόμιο ς΄/**6**:15, Ησαΐας ΜΒ/**42**:8, ΜΗ/**48**:11, κλπ)**.**

(β) Μόνον ο Θεός είναι ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ενώ οι άγιοι και οι άγγελοι δεν είναι, καθόσον η ιδιότητα αυτή ανήκει μόνο στον Θεό που είναι Πνεύμα. Όλοι οι άγιοι βρίσκονται μέσα στην ένδοξη παρουσία του Θεού και εφόσον δεν είναι πανταχού παρόντες, δεν μπορούν να ακούσουν τις επικλήσεις και τις προσευχές των ανθρώπων (διάβασε**:** Δευτερονόμιο Δ/**4**:39**,** Ψαλμός ΡΛΗ/**138**:7-8**,** Παροιμίες ΙΕ/**15**:3**,** Ησαΐας Ξς'/**66**:1**,** Ιερεμίας ΚΓ/**23**:24**,** κλπ)**.**

(γ) Η προσευχή γίνεται ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στον Ιησού, ο οποίος είναι ο μοναδικός ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ μας και ΜΕΣΙΤΗΣ μας προς τον Πατέρα Θεό (Α' Τιμόθεου Β/**2**:5). Η μεσιτική διακονία των ιερέων της Παλαιάς Διαθήκης έπαυσε να υπάρχει μετά τη θυσία του άμωμου Αμνού στον Γολγοθά (βλέπε**:** Εβραίους Η/**8**:6, Θ/**9**:15**,** Ιωάννης ΙΔ/**14**:6,13-15**,** ΙΕ/**15**:16**,** Ις΄/**16**:23**,** Α΄ Ιωάννου Β/**2**:1)**.**

Μέσα στην Αγία Γραφή αναφέρονται περιπτώσεις **τιμητικής προσκύνησης** και σεβασμού ανθρώπων, **ζωντανών και όχι αποθανόντων,** βασιζόμενες στα ήθη και τα έθιμα της εποχής εκείνης και ήταν ένας τρόπος έκφρασης ευγνωμοσύνης, ή χαιρετισμού, ή θαυμασμού. Για παράδειγμα έχουμε την προσκύ-

νηση του Ιωσήφ από τα αδέλφια του (Γένεση ΜΒ/**42**:6, ΜΓ/**43**:26-28, ΜΗ/**48**:12), ή του Μωυσή να προσκυνεί τον πενθερό του Ιοθόρ (Έξοδος ΙΗ/**18**:7)**.**

Για πληρέστερη ενημέρωση, διάβασε με προσοχή τα παρακάτω εδάφια από την Αγία Γραφή σου, στα οποία βρίσκονται παρόμοιες περιπτώσεις**:** Γένεση ΚΓ/**23**:7-12, ΚΖ/**27**:28-29, ΛΓ/**33**:3-7**,** Ρουθ Β/**2**:10**,** Α' Βασιλέων Κ/**20**:41, ΚΔ/**24**:9, ΚΕ/**25**:23**,** Β' Βασιλέων Α/**1**:2, Θ/**9**:6, ΙΔ/**14:**4,22, ΙΗ/**18**:21,28, ΚΔ/**24**:20**,** Δανιήλ Β/**2**:46**,** Ματθαίος ΙΗ/**18**:23-29**,** Πράξεις Ις'/**16**:25-30**,** κλπ**.**

5. ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Η πρώτη αποστολική εκκλησία είχε μια ένδοξη και νικηφόρα πορεία, το μήνυμα του ευαγγελίου δεν περιορίστηκε μόνο στην Ιουδαία, αλλά κηρύχτηκε σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο. Η θέση της εκκλησίας ήταν η ολοκληρωτική απόρριψη κάθε μορφής ειδωλο**λατρείας**. Αυτό ήταν μια συντριβή του Διαβόλου, ο οποίος όμως δεν έμεινε αδρανής και από την αρχή της ίδρυσης της εκκλησίας προσπάθησε να εισαγάγει τη λατρεία των ειδώλων. Επειδή είναι "πονηρός" (όπως και το όνομά του) και επειδή γνώριζε ότι ήταν δύσκολο ή και αδύνατον να εξαπατήσει τους μονοθεϊστές Εβραίους, που είχαν γίνει χριστιανοί, να λατρεύσουν άλλους ανθρώπους ή ψεύτικους θεούς, να λατρεύσουν δηλαδή είδωλα, κατά τα πρότυπα των γύρω λαών, τους έστρεψε αρχικά προς τη λατρεία αγγέλων και αυτό το βλέπουμε και από την επιστολή του Παύλου προς την εκκλησία των Κολοσσαέων όπου τους γράφει**:** ***«Ας μη σας στερήσει μηδείς του βραβείου με προσποίησιν ταπεινοφροσύνης και* με θρησκείαν των αγγέλων*, εμβατεύων*** *(ασχολούμενος)* ***με πράγματα τα οποία δεν είδε, ματαίως φυσιούμενος υπό του νοός της σαρκός αυτού,* και μη κρατών την κεφαλήν, τον Χριστόν*, εκ του οποίου όλον το σώμα διά των αρμών και συνδέσμων διατηρούμενον και συνδεόμενον αυξάνει κατά την αύξησιν του Θεού»*** (Κολοσσαείς Β/**2:**18-19)**.**

Η **αγγελο****λατρεία** εμφανίστηκε από την εποχή των αποστόλων και θεωρείται μία Ιουδαιογνωστική διδασκαλία. Αρχικά είχε σαν αποδέκτες τους εξ Ιουδαίων χριστιανούς, μεταγενέστερα,

όταν εξαπλώθηκε απέκτησε πολλούς οπαδούς από τους εξ εθνών προερχόμενους χριστιανούς, γεγονός που ανάγκασε την τότε Ρωμαϊκή (Ανατολική) εκκλησία να συγκαλέσει τη Σύνοδο της Λαοδίκειας το 365 μ.Χ., η οποία στον 35ο Κανόνα της ονομάζει τη λατρεία των αγγέλων **"απόκρυφη ειδωλολατρεία".** Γράφει: **«Δεν πρέπει χριστιανούς εγκαταλείπειν την εκκλησίαν του Θεού και απιέναι, και ΑΓΓΕΛΟΥΣ ονομάζειν, και συνάξεις ποιείν, το οποίο απηγορεύεται. Εάν τις λοιπόν ευρεθή ταύτη τη ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ σχολάζων, ας είναι ανάθεμα, (**δι)**ότι εγκατέλιπε τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν τον Υιόν του Θεού και ειδωλολατρείαν προσήλθεν….»**.

Ο μοναχός Νικόδημος στο σύγγραμμά του "ΠΗΔΑΛΙΟΝ" γράφει τα εξής, σχολιάζοντας τον 35ο κανόνα της Συνόδου της Λαοδίκειας**: «Δια τούτο ο παρών κανόνας αναθεματίζει τους χριστιανούς εκείνους, όπου αφήνουν την εκκλησίαν του Θεού και το να επικαλούνται τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, τον Υιόν του Θεού ….ΣΥΝΑΓΟΝΤΑΙ δε εις ναούς των αγγέλων (**ήτο γαρ, κατά τον Θεοδώρητον, έως εις τον καιρόν του, ναός του Αρχαγγέλου Μιχαήλ εις τα μέρη εκείνα της Λαοδίκειας δια τοιαύτην αιτίαν**) και ΕΠΙΚΑΛΟΥΝΤΑΙ αυτούς ως θεούς και ακολούθως με τον κεκρυμμένον τούτον τρόπον γίνονται ειδωλο**λάτραι και κτισματο**λάτραι»** (ΠΗΔΑΛΙΟΝ, σελ. 353).

Η παραπάνω μαρτυρία έχει περισσότερο βαρύνουσα αξία, γιατί γίνεται από κάποιον ο οποίος είχε ξεφύγει από την υγιαίνουσα διδασκαλία της Βίβλου, καθόσον ο Νικόδημος ως μοναχός είχε αποδεχτεί το ιερατείο, το οποίο έχει καταργηθεί με τη θυσία του Ιησού και είχε ταυτιστεί με αυτό. Άλλωστε είχε προηγηθεί και η Σύνοδος της Νίκαιας το έτος 325 μ.Χ. με την οποία εισήχθηκε επίσημα πλέον στη χριστιανική πίστη και διδασκαλία το **«Σύμβολο της Πίστεως»,** το οποίο σε πολλές περιπτώσεις **αντικατέστησε** ακόμα και την θεόπνευστο Βίβλο και όποιος δεν το δεχόταν, θεωρείτο αιρετικός και ενάντια της εκκλησίας, παρ' όλο που το κείμενο αυτό ήταν ένα δημιούργημα μιας σκοτεινής περιόδου και θεσπίστηκε από εκπροσώπους ενός καταργημένου ιερατείου με τη θυσία του Ιησού **(ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Για το θέμα αυτό

συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας **«ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ»)**. Ολόκληρη η πρώτη αποστολική εκκλησία καταδίκαζε ρητά την προσκύνηση των αγίων και των αγγέλων**: «Αλλά και τινές των διασημοτέρων Πατέρων της εκκλησίας διαρρήδην κατεδίκαζον το και απλώς ιδρύειν ναούς επ' ονόματι αγγέλων»** (ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ**:** Νίκου Καλογερά, σελ.280-284).

6. ΤΙ ΕΦΑΡΜΟΖΕ Η "ΜΕΤΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ" ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Όλοι οι πιστοί, κατά τους τρεις πρώτους μ.Χ. αιώνες, τιμούσαν τους αγίους που με το αίμα τους σφράγισαν τη μαρτυρία της πίστης τους στον Ιησού μέσα στον ιππόδρομο της Ρώμης, στα λιοντάρια, κλπ. Κατά την περίοδο των διωγμών, συνήθως τους αποθανόντας πιστούς τους ενταφίαζαν μέσα στις κατακόμβες, χωρίς όμως να τους αποδίδουν θεία λατρεία και προσκύνηση.

Ο συγγραφέας του μαρτυρικού θανάτου του Πολύκαρπου Σμύρνης γράφει ότι οι τότε πιστοί ζήτησαν το σώμα του άγιου μάρτυρα του Κυρίου να το ενταφιάσουν με τον πρέποντα σεβασμό, πλην όμως οι κρατούντες ειδωλολάτρες το σώμα, αρνήθηκαν να τους το παραδώσουν, μήπως **θεοποιήσουν** τον μάρτυρα και τον λατρεύουν όπως τον Ιησού και αυτό θα ήταν σε βάρος της δικής τους (ειδωλολατρικής) θρησκείας.

Με την άρνηση αυτή, δόθηκε η αφορμή και οι πιστοί διατύπωσαν **"ΤΑΣ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΣΑΣ ΤΟΤΕ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ"** ως εξής**: «*ΟΥΤΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ* ποτέ καταλιπείν δυνησόμεθα, τον παθόντα υπέρ της σωτηρίας του παντός κόσμου των σωζωμένων, τον άμωμον υπέρ αμαρτωλών, *ΟΥΤΕ ΕΤΕΡΟΝ ΤΙΝΑ ΣΕΒΕΣΘΑΙ*, διότι τούτον μεν, Υιόν όντα Θεού προσκυνούμεν, τους δε μάρτυρας, ως μαθητάς και μιμητάς του Κυρίου αγαπώμεν αξίως, ένεκα της ανυπερβλήτου ευνοίας εις τον ίδιον βασιλέα και διδάσκαλον».**

Ο ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ γράφει για το θέμα αυτό**: «Πέραν του δέοντος ου χρη** (δεν πρέπει) **τιμάν τους αγίους, αλλά τιμάν τον δεσπότην αυτών»** (Κατά Αιρέσεων, τόμος Α', σελ.1055).

Ο ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ επίσης αναφέρει**: «Ουδέ δι' επικλήσεως**

αγγέλων (ή αγίων)**, ή επαοιδών, ή δι' άλλων κακών ή παραδόξων μέσων ποιεί τι η εκκλησία, αλλ' εν καθαρότητι και φανερώς απευθύνουσα προσευχάς εις τον Κύριον, τον ποιήσαντα τα πάντα και επικαλούμενη το όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού»** (Κατά Αιρέσεων, τόμος Β', σελ.32)**.**

Ο (Μέγας) ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, ερμηνεύοντας το εδάφιο ΙΘ/**19**:10 της Αποκάλυψης γράφει**: «Ο άγγελος απαγορεύει τω Ιωάννη επιθυμούντι να προσκυνήση αυτόν. Άρα το ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΘΑΙ ανήκει μόνον εις τον Θεόν, τούτο δε και οι άγγελοι γινώσκουσιν, οίτινες καιπερ υπερέχοντες άλλων κατά την δόξα, είναι όμως πάντες κτίσματα, ου προσκυνητέοι, αλλά προσκυνούντες (οι άγγελοι) το των πάντων Κύριον»** (Λόγος Β' κατά Αρείου, Α 491)**.**

Κάθε τοπική εκκλησία είχε το δικό της **ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟ,** για να θυμούνται οι πιστοί τους αδελφούς, που σφράγισαν τη μαρτυρία τους με το αίμα τους, χωρίς να λυγίσουν από τα μαρτύρια. Σε καμιά περίπτωση η πρώτη εκκλησία δεν επικαλείτο τους κοιμηθέντες αγίους **σαν μεσίτες**. Η δεισιδαιμονία όμως που επικράτησε, αλλά και οι επιρροές των ειδωλολατρικών εθίμων που είχαν φέρει οι νέοι εξ εθνών πιστοί, τους οδήγησε, όχι μόνο να ενθυμούνται τους αποθανόντες αγίους, αλλά και να τους επικαλούνται.

Επιφανείς ηγέτες της τότε εκκλησίας, όπως ο Μέγας Βασίλειος και ο Γρηγόριος Ναζιανζηνός, αναφέρουν ότι στο τέλος του 4ου μ.Χ. αιώνα είχε πλέον γενικευτεί η επίκληση των αποθανόντων αγίων, στους οποίους άρχισαν να δίνουν ειδικότητες και αρμοδιότητες, καθώς και άσκηση εξουσίας επάνω σε επικράτειες, των οποίων ήσαν προστάτες.

Είχε αρχίσει πλέον η αποστασία από την αληθινή πίστη και οι άγιοι πήραν τη θέση του μεσίτη, την οποία σύμφωνα με την Βίβλο ανήκει ΜΟΝΟ στον Ιησού**:**

> ***«Διότι είναι ΕΙΣ*** *(ένας)* ***Θεός, ΕΙΣ*** *(ένας)* ***και μεσίτης Θεού και ανθρώπων,*** **άνθρωπος Ιησούς Χριστός,** ***ο οποίος έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εις ωρισμένους καιρούς»*** (Α' Τιμόθεου Β/**2**:5-6)**.**

7. Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ (ζώντων) ΑΓΙΩΝ

Η λέξη **«ΑΓΙΟΣ»** σύμφωνα με την Βίβλο σημαίνει **«ξεχωριστός, καθαρός, αγνός».** Το ρήμα «ΑΓΙΑΖΩ» σημαίνει «ΞΕΧΩΡΙΖΩ, ΚΑΘΑΡΙΖΟΜΑΙ, ΑΓΝΙΖΟΜΑΙ»**.** Άγιος είναι ο **ξεχωρισμένος** από τον κόσμο, δεν ανήκει πλέον στην εξουσία του ***«άρχοντα του κόσμου τούτου»,*** του Διαβόλου, αλλά ανήκει στον Ιησού Χριστό, τον οποίο έχει δεχτεί προσωπικό του σωτήρα και λυτρωτή. Η **"αγιότης"** στην Αγία Γραφή, κατά κύριο λόγο στην άπειρή της έννοια αποδίδεται στον Θεό **που ΕΙΝΑΙ "άγιος"** (βλέπε: Λευιτικό ΙΑ/**11**:44-45, Κ/**20**:26**,** Ψαλμός ΚΒ/**22**:3**,** Ησαΐας ς΄/**6**:3, ΝΖ/**57**:15**,** Ιεζεκιήλ ΛΘ/**37**:7**,** Α' Πέτρου Α/**1**:15-16**,** κλπ). **Ο Θεός όμως ΕΙΝΑΙ Πνεύμα** (Ιωάννης Δ/**4**:24) και εφόσον ο ίδιος από τη φύση Του είναι **"άγιος"**, άρα και το Πνεύμα Του είναι **"άγιο".** Είτε λοιπόν πούμε **«**Πνεύμα Θεού**»**, είτε πούμε **«**άγιο Πνεύμα του Θεού**»**, ή πούμε απλά **«**άγιο Πνεύμα**»**, εννοούμε τον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ **"άγιο" Θεό** που υπάρχει και που είναι ΠΝΕΥΜΑ και μάλιστα είναι **"άγιο" Πνεύμα**. Επίσης **«**άγιοι**»** ονομάζονται και οι άγγελοι του Κυρίου (βλ. Λουκάς Θ/**9**:26, Ματθαίος ΚΕ/**25**:11, κλπ).

ΑΓΙΟΣ δεν είναι αυτός που πέθανε και που εκ των υστέρων τον έχει ανακηρύξει ως «άγιο» η κατεστημένη εκκλησία, αλλά άγιος **είναι** κάθε αναγεννημένος πιστός, **είναι** αυτός που έχει δεχτεί τον Ιησού ως προσωπικό του σωτήρα και που αναγεννήθηκε με το άγιο Πνεύμα Του, **είναι** αυτός που πίστεψε ότι ο αναμάρτητος Ιησούς πέθανε στη δική του θέση, παίρνοντας στο σταυρό όλες τις αμαρτίες του. **Όλοι οι πιστοί ζώντες μέσα στην Καινή Διαθήκη αποκαλούνται «άγιοι».**

- **Ο απ. Παύλος** έστελνε τις επιστολές του, προς τους ζώντες αγίους των τοπικών εκκλησιών, γεγονός που στην αρχή της κάθε επιστολής του το διευκρίνιζε ρητά, γράφοντας**:** ***«Παύλος …προς τους ΑΓΙΟΥΣ, τους όντας*** *(τους κατοικούντας)* ***εις την Έφεσον και πιστούς εν Χριστώ Ιησού....»*** (Εφεσίους Α/**1**:1, Γ/**3**:1, ς΄/**6**: 18 - **Βλέπε:** Ρωμαίους Α/**1**:18, ΙΒ/**12**:13**,** Α΄ Κορινθίους Α/**1**:2**,** Β΄ Κορινθίους Α/**1**:1**,** Φιλιππησίους Α/**1**:1**,** Κολοσσαείς Α/**1**:2**,** Α΄ Θεσσαλονικείς Ε/**5**:27**,** Πράξεις Θ/**9**:32, 41**,** Κς΄/**26**:10, κλπ)**.**

- **<u>Ο απ. Πέτρος</u>**, όταν ανέστησε την Δορκάδα, φώναξε τους «αγίους» για να την παραλάβουν (Πράξεις Θ/**9**:40-41). Τους ζώντες αγίους φώναξε ο Πέτρος, όχι τους αποθανόντες.

Το σώμα του αναγεννημένου και βαπτισμένου με το άγιο Πνεύμα πιστού είναι **«ναός Θεού»** και μάλιστα είναι «άγιος» ναός**:** ***«Δεν εξεύρετε ότι είσθε ΝΑΟΣ ΘΕΟΥ και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν*** *(μέσα σας)****. Εάν κάποιος φθείρει τον ΝΑΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, τούτον θέλει φθείρει ο Θεός·*** **διότι ο ναός του Θεού είναι ΑΓΙΟΣ, *ο οποίος*** *(ναός)* ***είσθε εσείς»*** (Α΄ Κορινθίους Γ/**3**:16-17 - **<u>Βλέπε:</u>** Α' Κορινθίους ς΄/**6**:19**,** Β΄ Κορινθίους ς΄/**6**:16**,** Εφεσίους Β/**2:**21**,** Α΄ Πέτρου Β/**2:**5**,** Εβραίους Γ/**3**:6**,** κλπ).

Ο Θεός μέσα σε ολόκληρη την Βίβλο αναφέρεται ως **«άγιος»** και όχι ως **«<u>ΠΑΝ</u>-άγιος»,** ή **«<u>ΠΑΝ</u>-αγιότατος»,** κλπ. Κατά συνέπεια, αφού ο Θεός είναι ΑΓΙΟΣ και οι πιστοί είναι ΑΓΙΟΙ, δεν είναι αποδεκτοί τίτλοι, βαθμοί, τιμητικές προσφωνήσεις, κλπ. ανώτερες του Θεού, γιατί αυτό είναι βλασφημία και προσβολή κατά του «άγιου» Θεού, που μας δίδαξε δια Ιησού Χριστού την οδό της ταπεινοφροσύνης. Η μητέρα του Κυρίου μας Ιησού, η Μαριάμ, είναι **«αγία»,** είναι η ***«κεχαριτωμένη και ευλογημένη μεταξύ όλων των γυναικών»***, δεν μπορεί όμως να έχει τιμητική προσφώνηση και τίτλο ανώτερου του Θεού, του δημιουργού του σύμπαντος κόσμου, δηλαδή να αποκαλείται **«<u>ΠΑΝ</u>-αγία»** (αγία ΠΑΝΤΩΝ). Οι απόστολοι μέσα στις επιστολές τους αποκαλούσαν τους εαυτούς τους «δούλους» (**βλ.** Α' Πέτρου Α/**1**:1**,** Ιάκωβος Α/**1**:1**,** Ρωμαίους Α/**1**:1**,** Λουκάς ΙΖ/**17**:10**,** κλπ)**.**

Ο Διάβολος, ο πλανών την οικουμένη όλη, που είναι "καλλιτέχνης" στο να διαστρεβλώνει την πραγματικότητα και την αλήθεια, έχει εξαπατήσει τον άνθρωπο που βρίσκεται μακριά από τον Θεό και τον έχει πείσει να δέχεται τα ψέματά του, σαν αλήθεια. Η λέξη "διάβολος" σημαίνει "συκοφάντης" και ο Διάβολος με τις πονηρές δυνάμεις του συνέχεια συκοφαντούν το λαό του Θεού, συνέχεια διαβάλουν κάθε αναγεννημένο πιστό. Μια από τις μεγαλύτερες συκοφαντίες του Διαβόλου είναι ότι έχει πείσει με μεγάλη επιτυχία, με εξαιρετική θα έλεγα επιτυχία τους συμπα-

τριώτες μας "χριστιανούς" ότι όσοι έχουν αναγνωρίσει τον Κύριο Ιησού προσωπικό τους σωτήρα και ακολουθούν το ευαγγέλιό Του, ζώντας μια καθαρή ζωή, ότι "δεν πιστεύουν στους αγίους". Λέγει**: «Μην τους ακούτε αυτούς, είναι πλανεμένοι και αιρετικοί, δεν πιστεύουν στους αγίους!»** Αυτό, είναι ένα από τα μεγαλύτερα ψέματα του Διαβόλου, γιατί στην πραγματικότητα συμβαίνει το εντελώς αντίθετο.

Αυτοί που έχουν δώσει την καρδιά τους στον Ιησού και έχουν αναγεννηθεί από το άγιο Πνεύμα Του, μέσα από την καρδιά τους **σέβονται, αγαπούν και τιμούν** τους αγίους του Κυρίου, την αγία μητέρα Του, τους αποστόλους Του και γενικά όλους τους αγίους, σε όλους τους αιώνες και σε όλες τις εποχές και όχι μόνο αυτό, αλλά προσπαθούν **να μιμηθούν** το παράδειγμά τους και **να τους μοιάσουν** στην πιστότητά τους και στην αφιέρωσή τους στον Θεό. Για τον λόγο αυτό, το αληθινό παιδί του Θεού, ποτέ - ποτέ δεν θα πει άσχημο λόγο εναντίον τους, γνωρίζει ότι μια ημέρα θα συναντηθούν όλοι στον ουρανό και εκεί στην παρουσία του Κυρίου, όλοι μαζί θα Τον δοξάζουν αιώνια.

Αντίθετα, είναι γνωστό και όλοι μας έχουμε την εμπειρία αυτή, ότι όλοι αυτοί που υιοθετούν αυτές τις συκοφαντίες και που ισχυρίζονται ότι είναι "σωστοί" χριστιανοί και μάλιστα καυχώνται ότι είναι **«Ορθό**δοξοι**»** (ορθή διδαχή), όταν νευριάσουν, αρχίζουν να καταφέρονται με απρεπείς εκφράσεις, αρχίζοντας από τον Ιησού, μετά τη μητέρα Του (ως "Παναγία") και τελειώνουν με τους **«**αγίους Πάντες**»,** κατεβάζοντας και όλα τα "καντήλια" που έχουν στο οικογενειακό εικονοστάσι.

Δυστυχώς υπάρχουν και περιπτώσεις, που μια ικανή μερίδα ανθρώπων εκφράζονται υβριστικά κατά των θείων και χωρίς να είναι εκνευρισμένοι, απλά αυτός είναι ο συνήθης τρόπος έκφρασής τους μέσα στην καθημερινότητα, γιατί δεν μπορούν να ελέγξουν τη γλώσσα τους. Άρα λοιπόν**: (1)** Αυτοί που πραγματικά **δεν πιστεύουν** και δεν σέβονται τους αγίους, είναι όλοι αυτοί που τους βρίζουν, ανεξάρτητα εάν ισχυρίζονται με τα λόγια ότι είναι "χριστιανοί"**,** γιατί ένας γνήσιος χριστιανός ποτέ δεν κα-

ταφέρεται εναντίον σε εκείνο που αγαπά και που τον ευλογεί. **(2)** Εκείνοι **που πιστεύουν** πραγματικά στους αγίους είναι τα αναγεννημένα παιδιά του Κυρίου Ιησού, που ακολουθούν το παράδειγμά τους και που μας προτρέπουν **να μιμούμαστε τον Ιησού**, όπως και οι ίδιοι Τον μιμήθηκαν, όταν ζούσαν. Αυτό μας προτρέπει και ο Παύλος, λέγοντας**:** ***«Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς και εγώ*** *(είμαι μιμητής)* ***του Χριστού»*** (Α' Κορινθίους ΙΑ/**1**:1)**.**

Οι σημερινοί ζώντες άγιοι (πιστοί) του Κυρίου, **υψώνουν** πάνω απ' όλα την κεφαλή της εκκλησίας, τον Κύριο Ιησού **και τιμούν** όλους αυτούς (επώνυμους και ανώνυμους αγίους) που ανά τους αιώνες λάτρευσαν και ύψωσαν τον Ιησού και σε πολλές περιπτώσεις έδωσαν και τη ζωή τους.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01) **«ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ & Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ» Αλκιβιάδης Τζελέπης (**εκδόσεις **«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ» /**Κωδικός **19).**

(02) **«ΤΟ ΒΔΕΥΓΛΜΑ της ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑΣ» - Σειρά 4 μηνυμάτων με ομιλητή τον Αλκιβιάδη Τζελέπη (Youtube: Filadelfos Channel 1)**

(03) **«ΕΞΕΛΘΕΤΕ ΕΚ ΜΕΣΟΥ ΑΥΤΩΝ » Σειρά 2 μηνυμάτων σε διπλό CD/DVD** Ομιλητής: **Αλκιβιάδης Τζελέπης.**

(04) **«ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ» Σειρά 2 μηνυμάτων** Ομιλητής: **Αλκιβιάδης Τζελέπης /διπλό CD/DVD.**

(05) **«Η ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ ΣΕ ΕΞΑΡΣΗ»** /Ομιλητής: Αλκιβ. Τζελέπης **(**κωδ**.CD: 38)**.

(06) **«ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΒΥΛΩΝΕΣ» Alexander Hislop (εκδόσεις «ΓΙΑΝΝΙΚΟΣ»)**

(07) **«ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΚΗ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ και ΒΑΤΙΚΑΝΟ» Ralf Woodrow (εκδόσεις «ΣΤΕΡΕΩΜΑ – ΜΠΙΜΠΗΣ»)**

(08) **«ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ» Αλκιβιάδης Τζελέπης (**εκδόσεις **«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ» /**Κωδικός **37 και 37Α).**

(09) ……

(10) ……

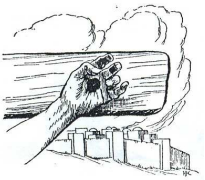

Τα μηνύματα έχουν αναρτηθεί στο YouTube στο κανάλι Filadelfos Channel 1

η ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ σε ΕΞΑΡΣΗ
ΚΩΔΙΚΟΣ
38
ομιλητής
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΤΖΕΛΕΠΗΣ
διάρκεια: 77.36'
Μαλεσίνα, 27.06.1992
Έκδοση σε CD: 01/2007
COMPACT
DISC
DIGITAL AUDIO
"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
collection

ομιλητής:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ
ΤΖΕΛΕΠΗΣ
19.02.2020
ΒΓΕΣ ΕΞΩ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΒΥΛΩΝΑ
ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ
ΚΩΔΙΚΟΣ
158
COMPACT
DISC
DIGITAL AUDIO
αίθουσα:
"ΚΕΝΤΡΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ"
Ηλιουπόλεως 12 - 14
Νέα Ιωνία Αττικής
faithbook
www.faithbook.gr
ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ
FILADELFOS

26 ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΕΙΚΟΝΩΝ ΚΑΙ ΓΛΥΠΤΩΝ

1. ΟΙ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ

Ο Θεός από τη φύση Του είναι άγιος και απείραστος κακών, η αγιότητά Του δεν μπορεί να συμβιβαστεί με την αμαρτία. Εκείνο που ιδιαίτερα σιχαίνεται ο Θεός είναι η ειδωλο**λατρεία**, σε κάθε μορφή της, είναι Θεός ζηλότυπος και δεν δίνει τη δόξα Του σε άλλον, δεν μοιράζεται τη δόξα Του με κανέναν άλλον. Για τον λόγο αυτό, θέλει ο λαός Του, όλα τα παιδιά Του, να ζουν σε αγιότητα και καθαρότητα, να Τον λατρεύουν ***«εν πνεύματι και αληθεία»*** και να Του δίνουν όλη τη δόξα, όλη την τιμή και όλη τη λατρεία. Αυτό ο Διάβολος το μισεί και κάνει τα πάντα, ώστε να αποτρέψει τον άνθρωπο να έχει αυτή τη σχέση με τον δημιουργό Του, κάνει τα πάντα για να πάρει αυτός τη δόξα και τη λατρεία.

Για τους ανθρώπους, σε όλες τους αιώνες, ο πειρασμός να έχουν άλλους "θεούς", εκτός από τον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΘΕΟ, πάντα υπήρξε μεγαλύτερος, παρά να γίνουν άθεοι. Ίσως σήμερα ο πολιτισμένος άνθρωπος, που ζει στην ηλεκτρονική και διαστημική εποχή, να καυχιέται ότι δεν προσκυνά ψεύτικες αγαλμάτινες θεότητες, ζώα, ηγεμόνες, αντικείμενα, κλπ, αλλά έχει θεοποιήσει και προσκυνά το χρήμα, το αυτοκίνητο, την τηλεόραση, τη διασκέδαση, το ποδόσφαιρο, το ωραίο σπίτι, τη μόδα, την τεχνολογία, τον κινηματογράφο, τη μουσική, την επιτυχημένη καριέρα, την οικονομική του άνεση και τόσα άλλα ευχάριστα που συμβαίνουν στην καθημερινή μας πορεία.

Θα πρέπει να επισημάνουμε ότι όλα αυτά **δεν είναι αμαρτία**, όταν γίνονται από μια καρδιά που αγαπά τον Κύριο Ιησού και που πάντα πρώτα βάζει τι Αυτός θέλει από τη ζωή μας. Γ**ίνονται όμως αμαρτία και ΕΙΔΩΛΑ**, όταν η καρδιά μας είναι κολλημένη ΜΟΝΟ σε αυτά και έχει απομακρυνθεί από το θέλημα του Θεού στη ζωή μας. Έχει παγιδευτεί ο άνθρωπος από τα υλι-

κά πράγματα και έχει ξεχάσει ποιος είναι ο πραγματικά πνευματικός σκοπός του σε αυτή τη ζωή, η οποία είναι ένας προθάλαμος για τη μέλλουσα αιώνια ζωή.

Εκτός από τα παραπάνω "είδωλα" που ο υλιστής άνθρωπος λατρεύει και προσκυνά, μέσα από τα τυποποιημένα πλέον θρησκευτικά συστήματα προσκυνά ανθρώπους, αγγέλους, άψυχες εικόνες και κάθε άλλο δημιούργημα του Θεού και αυτό έγινε, γιατί οι άνθρωποι ***«...*ΓΝΩΡΙΣΑΝΤΕΣ τον Θεόν,** *δεν εδόξασαν ως Θεόν ουδέ ευχαρίστησαν, αλλ' εματαιώθησαν εις τους διαλογισμούς αυτών, και* **εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδία·** *λέγοντες ότι είναι σοφοί εμωράνθησαν»*** (Ρωμαίους Α/1:21-22). Τα αποτελέσματα ήσαν και είναι τραγικά, όπως αναφέρει ο Λόγος του Θεού στο αμέσως επόμενο 23 εδάφιο ***«...και άλλαξαν** την δόξαν του <u>αφθάρτου</u> Θεού με **ομοίωμα εικόνος** <u>φθαρτού</u> ΑΝΘΡΩΠΟΥ και ΠΕΤΕΙΝΩΝ και ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ και ΕΡΠΕΤΩΝ».***

Η πτώση του ανθρώπου στην **ειδωλο**λατρεία ξεκίνησε σε μια καταστροφική πορεία **αντίστροφη.** Είχε ο άνθρωπος γνώση του Θεού που τον δημιούργησε, αλλά στην πορεία Τον εγκατέλειψε και στράφηκε σε άλλες πηγές λατρείας κάθε φορά πιο ολισθηρές. Την πορεία του αυτή πολύ γλαφυρά περιγράφει ο απόστολος Παύλος, ο οποίος μας γνωρίζει ότι στην αρχή λάτρευε τον **Θεό,** μετά άρχισε να λατρεύει τον **άνθρωπο,** δημιούργημα του Θεού, μετά έφυγε από τον άνθρωπο και πήγε στο ζωικό βασίλειο όπου στην αρχή λάτρευε τα **πετεινά** του ουρανού, μετά πήγε πιο χαμηλά λατρεύοντας τα **ζώα** και αργότερα πήγε ακόμα πιο χαμηλά όπου άρχισε να λατρεύει και τα **ερπετά**. Μία πορεία φθίνουσα, όπου ο άνθρωπος λάτρευσε την κτίση παρά τον κτίσαντα**: Θεός - άνθρωπος - πετεινά του ουρανού - ζώα της γης - ερπετά.** Αυτή την φθίνουσα πνευματική πορεία και τον ηθικό ξεπεσμό του ανθρώπου, περιγράφει με πολύ γλαφυρά χρώματα ο Παύλος στο Α΄ κεφάλαιο της επιστολής προς Ρωμαίους, που ήδη αναφερθήκαμε**.**

Βασικά η πορεία του αποστάτη ανθρώπου από τον Θεό, αρχίζει από την πτώση του μέσα στον κήπο της Εδέμ και αφού

εκδιώχθηκε από τον Θεό, αγνόησε τις αυστηρές προειδοποιήσεις Του να μην κατασκευάσει είδωλα, γλυπτά, εικόνες και ομοιώματα και ύψωσε άλλους θεούς, τους οποίους λάτρευε και προσκυνούσε με ζήλο και κατάνυξη:

ΛΕΥΙΤΙΚΟ Κς'/26**:1** *«Δεν θέλετε κάμει εις εαυτούς ΕΙΔΩΛΑ, ουδέ ΓΛΥΠΤΑ, ουδέ θέλετε ανεγείρει ΑΓΑΛΜΑ εις εαυτούς, ουδέ θέλετε στήσει λίθον εικονόγλυπτον εις την γη σας, διά να προσκυνείτε αυτόν·* **διότι** *εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σας».*

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ ΚΖ/27**:15** *«Επικατάρατος (είναι) ο άνθρωπος, ο οποίος κάμει γλυπτόν ή χωνευτόν, (το οποίο είναι) βδέλυγμα εις τον Κύριον, έργον χειρών τεχνίτου, και θέσει αυτό εις απόκρυφον (μερος). Και πας ο λαός θέλει αποκριθεί και ειπεί, ΑΜΗΝ».*

ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ Δ/4**:15-19** *«15. Φυλάττετε λοιπόν καλώς τας ψυχάς σας, διότι δεν είδετε ουδέν ομοίωμα, εις την ημέρα κατά την οποίαν ο Κύριος ελάλησε προς εσάς εν Χωρήβ εκ μέσου του πυρός·* **16. μήπως διαφθαρείτε, και κάμετε εις εαυτούς είδωλον, εικόνα κάποιας μορφής, ομοίωμα αρσενικού ή θηλυκού,** *17. ομοίωμα κάποιου κτήνους το οποίον είναι επί της γης, ομοίωμα κάποιου πτερωτού ορνέου το οποίον πετά εις τον ουρανόν, 18. ομοίωμα κάποιου έρποντος επί της γης, ομοίωμα κάποιου ιχθύος ο οποίος είναι εις τα ύδατα υποκάτω της γής·* **19. και μήπως υψώσεις τους οφθαλμούς σου εις τον ουρανόν,** *και ιδών τον ήλιον και την σελήνην και τα άστρα, πάσαν την στρατιάν του ουρανού,* **ΠΛΑΝΗΘΕΙΣ και ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΙΣ αυτά και ΛΑΤΡΕΥΣΕΙΣ αυτά,** *τα οποία Κύριος ο Θεός σου διεμοίρασεν εις πάντα τα έθνη τα υποκάτω παντός του ουρανού».*

ΕΞΟΔΟΣ Κ/20**:4 - ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ Ε/**5**:8** **«Μη κάμεις εις σεαυτόν ΕΙΔΩΛΟΝ, μηδέ ΟΜΟΙΩΜΑ κάποιου, όσα (είναι) εις τον ουρανό άνω, ή όσα εις την γη κάτω, όσα (είναι) εις τα ύδατα υποκάτω της γής· ΜΗ προσκυνήσειςς αυτά, ΜΗΔΕ λατρεύσεις αυτά· διότι εγώ Κύριος ο Θεός σου είμαι Θεός ζηλότυπος, ανταποδίδων τας αμαρτίας των πατέρων επί τα τέκνα, έως τρίτης και τετάρτης γενεάς των μισούντων με».**

<u>ΩΣΗΕ Δ/4:12</u> «Ο λαός μου ερωτά τα ξύλα αυτού, και η ράβδος αυτού αποκρίνεται προς αυτόν· διότι το ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΠΟΡΝΕΙΑΣ επλάνησεν αυτούς και επόρνευσαν εκκλίνοντες από του Θεού αυτών».

<u>ΠΡΑΞΕΙΣ ΙΘ/19:26</u> «.....Ο Παύλος ούτος έπεισε και μετέβαλε, λέγων ότι ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΙ οι κατασκευαζόμενοι δια χειρών ανθρώπων».

<u>Διάβασε και μελέτησε τα παραπάνω εδάφια με προσοχή και προσευχή, καθώς και τα παρακάτω εδάφια που έχουν άμεση σχέση με το θέμα μας</u>**: Δευτερονόμιο** ς'/6:13, ΚΗ/28:64 **/Ησαΐας** ΜΒ/42:8, ΜΕ/45:20, Μς΄/46:5-7, **/Ιερεμίας** Ι΄/10:1-5, Ις΄/16:10-13 **/Ιησούς του Ναυή** ΚΓ/23:7 **/Β' Βασιλέων** ΙΖ/17:35 **/Ωσηέ** Δ/4:12 **/Αββακούμ** Β/2:18-20 **/Ψαλμοί** 97:7, ΡΙΕ/115:4 και ΡΛΕ/135:15-18 **/Ματθαίος** ΙΖ/17:24-25, ΙΘ/19:26 **/Πράξεις** Ζ/7:48**.**

◈ Η πρώτη "πασών" (όλων) των εντολών είναι ότι υπάρχει μόνο ΕΝΑΣ Θεός ***«…Άκουε Ισραήλ, ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΗΜΩΝ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ*** *(ένας)* ***ΚΥΡΙΟΣ»*** (Μάρκος ΙΒ/12:28-29). Αυτό το γνωρίζουν τα δαιμόνια και φρίττουν: ***«Συ πιστεύεις ότι ο Θεός είναι ΕΙΣ*** *(ένας)****· καλώς ποιείς· και τα δαιμόνια πιστεύουν και φρίττουν»*** (Ιάκωβος Β/2:19). Γι' αυτό ο Ιωάννης στις επιστολές του προτρέπει ΝΑ ΦΥΛΑΜΕ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥΣ ΜΑΣ από τα είδωλα**:** ***«Τεκνία, φυλάξατε εαυτούς από των ειδώλων»*** (βλέπε, Α΄ Ιωάννου Ε/5:20-21)**.**

Δίνει μία (πρώτη) εντολή που αφορά τον **ΘΕΟ**, αλλά δεν μένει μόνο εκεί, δίνει και μια ακόμα εντολή (δεύτερη) που αφορά τον **ΑΝΘΡΩΠΟ,** λέγοντας**:** ***«Και ΔΕΥΤΕΡΑ ομοία,*** *(είναι)* ***αύτη· Θέλεις αγαπά τον πλησίον σου ως σεαυτόν….».*** Και συνεχίζει λέγοντας ότι από αυτές τις 2 εντολές, άλλη (τρίτη) μεγαλύτερη εντολή δεν υπάρχει**:** ***«…Μεγαλυτέρα τούτων άλλη εντολή δεν είναι».***

«ΘΕΟΣ» και «ΑΝΘΡΩΠΟΣ»**:** Η πρώτη εντολή ανήκει στον Κύριο των δυνάμεων, στον δημιουργό του σύμπαντος, η δεύτερη εντολή αφορά τον άνθρωπο. Στις 10 εντολές που έδωσε ο Θεός στον Μωυσή πάλι η ΠΡΩΤΗ εντολή ανήκει στον Θεό και στη μοναδικότητά Του**:** ***«Εγώ είμαι Κύριος ο Θεός σου, ο εξαγαγών σε εκ γης Αιγύπτου, εξ οίκου δουλείας. ΜΗΝ ΕΧΕΙΣ ΑΛΛΟΥΣ ΘΕΟΥΣ, πλην***

Εμού» **(**βλ. Έξοδος Κ/**20:**1-17). Ο Θεός βδελύσσεται και σιχαίνεται τη ειδωλολατρεία και απαγορεύει ρητά την κατασκευή ειδώλων, ομοιωμάτων, γλυπτών και εικόνων, είναι Θεός ζηλότυπος και ΔΕΝ ΔΙΝΕΙ ΤΗ ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΣΕ ΑΛΛΟΝ (Ησαΐας ΜΓ/**43:**10-11**,** ΜΕ/**45:**5). Απαγορεύει αυστηρά την προσκύνηση όλων αυτών.

Στο κεφάλαιο ΜΔ/**44** του προφήτη Ησαΐα, ο Λόγος του Θεού μας δείχνει με λεπτομέρειες τον ηθικό ξεπεσμό του ανθρώπου, ο οποίος τα άψυχα και άφωνα ξύλα, που τα χρησιμοποιεί για να θερμαίνεται ή για να ανάβει φωτιά να ψήσει το φαγητό του και το ψωμί του, **τα ίδια ξύλα** τα κόβει, τα λεπτύνει, τους δίνει διάφορα σχήματα και τα μετατρέπει σε "θεό" του για να τον προσκυνήσει. Διαβάζουμε για το θέμα αυτό**: «Όσοι κατασκευάζουν είδωλα, πάντες είναι ματαιότης· και τα πολυέραστα αυτών** (είδωλα) **ΔΕΝ ΩΦΕΛΟΥΝ· και αυτοί** (είναι) **μάρτυρες αυτών** (ότι) **ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΥΝ, ΟΥΔΕ ΝΟΟΥΝ, διά να καταισχυνθούν. Ποιος έπλασε "θεόν" ή έχυσεν "είδωλον", το οποίον ΟΥΔΕΝ ΩΦΕΛΕΙ; Ιδού, πάντες οι σύντροφοι αυτού θέλουν αισχυνθεί· και οι τεχνίται, αυτοί** (είναι) **εξ ανθρώπων. Ας συναχθούν πάντες ομού, ας παρασταθούν, θέλουν φοβηθεί, θέλουσιν εντραπεί** (πάντες) **ομού....»** (Ησαΐας ΜΔ/**44:**9-11).

Ματαιότητα είναι όσοι κατασκευάζουν είδωλα, τα οποία δεν βλέπουν, δεν έχουν νόηση και δεν ωφελούν και οι τεχνίτες που τα κατασκευάζουν είναι άνθρωποι, θνητοί. Και συνεχίζει ο Λόγος του Θεού να περιγράφει τι ακριβώς κάνει ο τεχνίτης με τα ξύλα**:**

- **«13. Ο ΞΥΛΟΥΡΓΟΣ εξαπλώνει τον κανόνα, σημειώνει αυτό** (το ξύλο) **με στάθμην, εξομαλύνει αυτό με ροκάνια και σημειώνει αυτό διά του διαβήτου και κάμνει αυτό κατά την ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΝ ΜΟΡΦΗΝ, κατά ανθρωπίνην ωραιότητα, διά να κατοικεί εις την οικία.**
- **14. Κόπτει δια τον εαυτόν του κέδρους και λαμβάνει την κυπάρισσον και την δρυν, τα οποία εκλέγει δια τον εαυτόν του μεταξύ των δένδρων του δάσους· φυτεύει πεύκην και η βροχή αυξάνει αυτήν.**
- **15. Και θέλει είσθαι** (χρήσιμον το ξύλον) **εις τον άνθρωπον διά καύσιμον· και εξ αυτού λαμβάνει και θερμαίνεται· προσέτι**

ΚΑΙΕΙ (αυτό) **και ΨΗΝΕΙ ΑΡΤΟΝ· προσέτι κάμνει** (αυτό) **θεόν και προσκυνεί** (αυτό)**· κάμνει αυτό είδωλον και γονατίζει έμπροσθεν αυτού**…**»** (Ησαΐας ΜΔ/**44:**13-15).

Πιο γλαφυρή, πιο παραστατική και πιο απλή παρουσίαση από την παραπάνω ίσως να μην μπορούσε να γίνει. Ο τεχνίτης ξυλουργός παίρνει το ξύλο, το ξαπλώνει κάτω, σημειώνει τι θέλει να κάνει επάνω σ' αυτό, το ροκανίζει και του δίνει ανθρώπινη μορφή. Το ξύλο αυτό δεν έχει κάτι το ιδιαίτερο, είναι ένα ξύλο, όπως είναι όλα τ' άλλα ξύλα από τα δέντρα του δάσους (κέδρο, κυπαρίσσι, δρυς, πεύκο, κλπ) τα οποία ποτίζει η βροχή. Ένα κομμάτι από το ίδιο ξύλο το χρησιμοποιεί για ν' ανάβει φωτιά για να ζεσταθεί, **ένα άλλο κομμάτι** το χρησιμοποιεί για φωτιά που να μπορεί να ψήνει το ψωμί του ή να φτιάχνει το φαγητό του και **ένα άλλο κομμάτι** (που ίσως του περισσεύει) το κάνει "θεό" και το προσκυνά. Το ίδιο ξύλο, για όλες τις χρήσεις, υλικές και πνευματικές.

Δεν χρειάζεται κάποιος να είναι πολύ έξυπνος, απλή γνώση μόνο χρειάζεται για να καταλάβει πόσο ανόητο είναι αυτό, όταν το κάνει και να αναρωτηθεί**: «**Μα καλά τι κάνω**;** Αυτό που χρησιμοποιώ για να ψήσω κρέας και για να ζεσταθώ, το προσκυνώ κιόλας**;** Γιατί δεν υπακούω τον Λόγο του Θεού, που με προειδοποιεί και μου το λέγει τόσο καθαρά**;»**

- **«16. Το ήμισυ αυτού** (του ξύλου) **ΚΑΙΕΙ εν πυρί** (εις την φωτά)**· με το άλλο ήμισυ ΤΡΩΓΕΙ το κρέας· ψήνει το ψητόν και χορταίνει· και θερμαίνεται, λέγων, Ω εθερμάνθην, είδον το πύρ·**
- **17. και το εναπολειφθέν αυτού** (ξύλον) **κάμνει θεόν, το γλυπτόν αυτού· γονατίζει έμπροσθεν αυτού και προσκυνεί** (αυτό) **και προσεύχεται εις αυτό και λέγει, "Λύτρωσόν με, διότι είσαι ο θεός μου".**
- **18.** (και αυτοί οι άνθρωποι) **δεν καταλαβαίνουν, ουδέ νοούν· διότι έκλεισε τους οφθαλμούς αυτών διά να μη βλέπουν, και τας καρδίας αυτών διά να μη νοούν.**
- **19. Και ουδείς συλλογίζεται εις την καρδίαν αυτού, ουδέ είναι γνώσις εις αυτόν, ουδέ νόησις, ώστε να είπει: "Το ήμισυ αυ-**

τού έκαυσα εν πυρί· ακόμη έψησα άρτον επί των ανθράκων αυτού· έψησα κρέας και έφαγον· έπειτα θέλω κάμει το υπόλοιπον αυτού βδέλυγμα; θέλω προσκυνήσει δένδρου κορμόν;"

- **20. Βόσκεται από στάκτης· η απατημένη καρδία αυτού απεπλάνησεν αυτόν, διά να μη δύναται να ελευθερώσει την ψυχήν αυτού, μηδέ να είπει: "Τούτο, το υπάρχον εις την δεξιάν μου, δεν είναι ψεύδος;"»** (Ησαΐας ΜΔ/**44**:16-20)**.**

Ο Διάβολος είναι ***«ο πλανών την οικουμένην όλην»*** (Αποκάλυψη ΙΒ/**12**:9) και κανένας δεν θέλει να παραδεχτεί ότι "πλανήθηκε", είτε από άγνοια, είτε από εγωισμό, αλλά η Βίβλος μας προειδοποιεί ότι και οι πιστοί θα πλανηθούν ***«προσέχοντες εις πνεύματα πλάνης και εις διδασκαλίας δαιμονίων»*** (βλ. Α' Τιμόθεου Δ/**4**:1-4) και πως είναι δυνατόν να μην πλανηθεί ο άνθρωπος, αφού ***«ο κόσμος όλος εν τω Πονηρώ κείται»*** (Α' Ιωάννου Ε/**5**:19). Ο πρωταρχικός στόχος του Διαβόλου είναι να πλανήσει τον άνθρωπο και να τον κάνει να τον προσκυνά, δίνοντάς του θεία τιμή και λατρεία και αυτό το καταφέρνει πάρα πολύ καλά μέσα από τον τρόπο που αναφέρεται στον Ησαΐα ΜΔ/**44**:9-20 και που περιγράψαμε παραπάνω με λεπτομέρειες**.**

2. ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΟΛΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η Αγία Γραφή διακηρύττει ότι**: (1)** Τον Θεό ΚΑΝΕΙΣ δεν είδε ποτέ**:** ***«Θεόν ΟΥΔΕΙΣ έωρακεν πώποτε»*** (Ιωάννης Α/**1**:18, αρχ.κείμενο). Ο Θεός είναι ο μόνος που έχει ***«αθανασίαν, κατοικών φως απρόσιτον, τον οποίον ΟΥΔΕΙΣ των ανθρώπων είδεν, ΟΥΔΕ δύναται να ίδει»*** (Α' Τιμόθεου ς'/**6**:16). **(2)** Κανείς των ανθρώπων δεν είδε τον Πατέρα, παρά μόνον ***«Εκείνος*** *(ο Ιησούς)****, ο οποίος είναι παρά του Θεού»*** (Ιωάννης ς'/**6**:46). **(3)** Ο Θεός είναι Πνεύμα (Ιωάννης Δ/**4**:24). Κατά συνέπεια, ο Θεός δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς, ούτε ***«λατρεύεται υπό χειρών ανθρώπων»***, όπως διακήρυξε και ο απόστολος Παύλος στον Άρειο Πάγο, όταν ήρθε στην Αθήνα (βλ. Πράξεις ΙΖ/**17**:24 - Επίσης: Α' Βασιλέων Η/**8**:27**,** Β' Χρονικών Β/**2**:6, ς'/**6**:18**,** Ησαΐας Ξς'/**66**:1)**.**

Σε όλους είναι γνωστό ότι η πρώτη αποστολική εκκλησία δεν είχε ούτε γλυπτά, ούτε εικόνες. Όλα όσα σήμερα υπάρχουν μέσα στην κατεστημένη Ελληνική εκκλησία εισχώρησαν στη χριστιανική πίστη και διδασκαλία από την εποχή του **μεγάλου Κωνσταντίνου**, ο οποίος "επέβαλε" για πολιτικούς κυρίως λόγους τη χριστιανική πίστη ως επίσημη θρησκεία του Ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους (μετέπειτα Βυζαντινού) και ιδιαίτερα από την εποχή του **μεγάλου Θεοδοσίου** (379 - 395 μ.Χ.), ο οποίος εξανάγκαζε τους γύρω λαούς να ασπασθούν το χριστιανισμό με τη βία. Ο Θεοδόσιος που χαρακτηριζόταν για τον βίαιο και ορμητικό του χαρακτήρα, έλαβε αυστηρότατα μέτρα κατά της ειδωλο**λατρείας**, κατέστρεψε και έκλεισε πολλούς αρχαίους ναούς και κατήργησε την τέλεση των Ολυμπιακών αγώνων (394 μ.Χ.).

Η επιβολή όμως του χριστιανισμού δια της βίας, είχε πολύ τραγικές συνέπειες. Οι ειδωλολάτρες όταν ασπάζονταν το χριστιανισμό από φόβο, για να μη θανατωθούν, έφερναν μαζί τους τα ήθη και τα έθιμά τους, τα οποία με την πάροδο του χρόνου αλλοίωσαν το καθαρό μήνυμα του ευαγγελίου, με ολέθρια αποτελέσματα, μέχρι και σήμερα και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό**:** Δεν προσκυνάμε πλέον τον θεό Ποσειδώνα σαν τον **προστάτη της θάλασσας**, αλλά προσκυνάμε τον άγιο Νικόλαο, όχι τον Άρη σαν τον **θεό του πολέμου**, αλλά την αγία Βαρβάρα, την αγία Ειρήνη και τον άγιο Μηνά σαν προστάτες στρατού και αστυνομίας, όχι την θεά Αφροδίτη σαν την **θεά της αγάπης και του έρωτα**, αλλά τον άγιο Βαλεντίνο και το ζευγάρι Ακύλα και Πρίσκιλλα, όχι την Αστάρτη σαν την **βασίλισσα των ουρανών,** αλλά την αγία μητέρα του Κυρίου μας Ιησού που με το νέο τίτλο "Παναγία" που της έχουν δώσει, την έχουν ανακηρύξει "Βασίλισσα των ουρανών" και "Παντοκρατόρισσα", όχι την θεά Ήρα σαν την **θεά της γονιμότητας**, αλλά την Ειρήνη της Χρυσοβαλάντου και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό. Εδώ ταιριάζει η λαϊκή ρήση**:** «Άλλαξε ο Μανωλιός, και φόρε-σε τα ρούχα του αλλιώς». Αυτό έκανε ο Διάβολος και εξαπάτησε τον θρησκευόμενο άνθρωπο, που όλα τα "ξέρει" και όλα τα "έχει διαβάσει", εκτός από την Βίβλο.

Κωμικοτραγικό ήταν το εξής γεγονός: Κατά τον Βαλκανικό πόλεμο του 1912 και οι ***Ορθόδοξοι ΕΛΛΗΝΕΣ*** προσευχόντουσαν στην προστάτιδα του πυροβολικού τους την αγία Βαρβάρα για να τους δώσει νίκη εναντίον των εχθρών τους των Βουλγάρων, αλλά και οι ***Ορθόδοξοι ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ*** προσευχόντουσαν στην προστάτιδα του πυροβολικού τους την αγία Βαρβάρα για να τους δώσει νίκη εναντίον των εχθρών τους των Ελλήνων. Τελικά, ποιους από τους δύο έπρεπε να βοηθήσει η αγία Βαρβάρα**;** Και που είναι η **«επί γης ειρήνη και εν ανθρώποις ευδοκία»**, για την οποία θυσιάστηκε ο Ιησούς Χριστός**;**

Ένα παρόμοιο γεγονός είναι και το εξής: Η ***αγία Ειρήνη*** ήταν προστάτης της πρώην Χωροφυλακής και ο ***άγιος Μηνάς*** ήταν προστάτης της πρώην Αστυνομίας Πόλεων. Με την ενοποίηση των δύο Σωμάτων που έγινε το έτος 1984 έπρεπε να βρεθεί νέος προστάτης άγιος, κοινός για το νέο σώμα της ΕΛ.ΑΣ. Και βρέθηκε ο ***άγιος Αρτέμιος***. Το ερώτημα ήταν**:** ***«Οι άλλοι δύο τι έγιναν, πήραν "σύνταξη" και δεν προστατεύουν πλέον κανέναν; Και ο άγιος Αρτέμιος, τόσο καιρό ήταν "άνεργος", δεν προστάτευε κανέναν;»*** Ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού μας προειδοποιεί ότι ο Διάβολος, ο μεγάλος ψεύτης, **ο πατέρας τους ψεύδους** (βλ. Ιωάννης Η/**8**:44) θα πλανήσει ακόμα και τους εκλεκτούς.

Τα είδωλα, οι εικόνες και τα γλυπτά, που είναι ανθρώπινα έργα, **στόμα** έχουν αλλά δεν μιλάνε, **μάτια** έχουν αλλά δεν βλέπουν, **αυτιά** έχουν αλλά δεν ακούν, **πόδια** έχουν αλλά δεν μπορούν να περπατήσουν. Αυτό μας το περιγράφει πολύ γλαφυρά η Αγία Γραφή**:** ***«Τα είδωλα αυτών είναι αργύριον και χρυσίον, έργα χειρών ανθρώπων· ΣΤΟΜΑ έχουν και*** **δεν λαλούν·** ***ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ έχουν και*** **δεν βλέπουν·** ***ΩΤΑ έχουν και*** **δεν ακούουν·** ***ΜΥΚΤΗΡΑΣ έχουν και*** **δεν οσφραίνονται·** ***ΧΕΙΡΑΣ έχουν και*** **δεν ψηλαφούν·** ***ΠΟΔΑΣ έχουν και*** **δεν περιπατούν·** ***ΟΥΔΕ ΟΜΙΛΟΥΝ διά του λάρυγγος αυτών...»*** (Ψαλμός ΡΙΕ/**115**:4-7)**.**

Ο Λόγος του Θεού είναι διαυγής και καθαρός, δεν αφήνει περιθώρια για παρερμηνείες, γι' αυτό μια ημέρα όλοι αυτοί που πράττουν αυτά, θα είναι αναπολόγητοι όταν βρεθούν ενώπιον

του Κυρίου Ιησού για να κριθούν. Στη συνέχεια μας δίνει μια εικόνα, ποιος θα είναι ο "μισθός" όλων αυτών που κατασκευάζουν εικόνες και γλυπτά (είδωλα) και ελπίζουν σε αυτά και δεν ελπίζουν στον ένα και μόνο αληθινό Θεό: ***«ΟΜΟΙΟΙ αυτών ας γίνουν*** **ΟΙ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ αυτά,** ***πας ο ελπίζων επ' αυτά»*** (εδ.8).

Ο Θεός βδελύσσεται και καταδικάζει αυστηρά την πνευματική πορνεία, να λατρεύει δηλαδή ο άνθρωπος τον ΑΛΗΘΙΝΟ Θεό μαζί με άλλους ΨΕΥΤΙΚΟΥΣ θεούς, να ακολουθεί και τον Θεό και τον κόσμο. Φορέας της πνευματικής αυτής πορνείας και γενικά της ειδωλολατρείας (σε κάθε μορφή της) είναι η αποστάτιδα εκκλησία, ανεξάρτητα τι δογματικό χαρακτήρα και τι όνομα έφερε ή φέρει, είναι η εκκλησία της οποίας τα μέλη **είχαν** αναγεννηθεί, **είχαν** φωτισθεί και γευθεί από την ουράνια δωρεά, **είχαν** γίνει μέτοχοι των ενεργειών του Πνεύματος του Θεού, αλλά τώρα συμβιβάστηκαν με τον κόσμο και ξέπεσαν πνευματικά (βλ. Εβραίους ς΄/6:4-8). Αυτή την "εκκλησία" ο Κύριος Ιησούς στο ΙΖ/17^{ο} κεφάλαιο της Αποκάλυψης την ονομάζει **«ΒΑΒΥΛΩΝ Η ΜΕΓΑΛΗ, Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ ΠΟΡΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΔΕΛΥΓΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ»**, η οποία μεθάει με το **αίμα** των αγίων και των μαρτύρων του Ιησού (Αποκάλυψη ΙΖ/17:5-6). Στη σημερινή εποχή, η αποστάτιδα αυτή εκκλησία, "μεθάει" με το κρασί της συκοφαντίας, συκοφαντεί κάθε τι που έχει σχέση με το λαό του Θεού, συκοφαντεί κάθε αναγεννημένο παιδί Του που ζει σύμφωνα με τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, συκοφαντεί τους αγίους σαν αιρετικούς, πλάνους, άθεους και οπισθοδρομικούς, η συκοφαντία είναι το ισχυρό όπλο της.

Ο Ιάκωβος, στην ομώνυμη επιστολή τους, αναφερόμενος στην πνευματική πορνεία του πιστού με τον κόσμο, γράφει: ***«Μοιχοί και μοιχαλίδες, δεν εξεύρετε ότι η*** **φιλία του κόσμου** ***είναι ΕΧΘΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ; Όποιος λοιπόν θελήσει να είναι*** **φίλος του κόσμου,** ***ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ καθίσταται»*** (Ιάκωβος Δ/4:4). Τα λόγια αυτά του Ιακώβου έχουν ιδιαίτερη αξία για το λαό Θεού, γιατί δεν αναφέρεται **γενικά** για την αποστάτιδα εκκλησία, αλλά αναφέρεται **ειδικά** για τους αναγεννημένους πιστούς, που ζουν μια χλιαρή ζωή, που ζουν ανάμεσα σε δύο φρονήματα, αγαπούν και τον Κύριο ΙΗΣΟΥ, αλλά αγαπούν και συμβιβάζονται με τον ΚΟΣΜΟ.

Άλλωστε την επιστολή του ο Ιάκωβος, δεν την απευθύνει σε μη πιστούς, αλλά σε αγίους, σε αναγεννημένους, σε πνευματικούς αδελφούς (Ιάκωβος Α/**1**:1-2). Η προτροπή του είναι να μη γίνουν τα παιδιά του Θεού ***«εχθροί του Θεού»,*** αλλά να ταπεινωθούν ενώπιόν Του, να υποταχθούν σε Αυτόν και να αντισταθούν στον Διάβολο**:** ***«*****ΥΠΟΤΑΧΘΗΤΕ** ***λοιπόν εις τον Θεόν.*** **ΑΝΤΙΣΤΑΘΗΤΕ** ***εις τον Διάβολον, και θέλει φύγει από εσάς· πλησιάσατε εις τον Θεόν, και θέλει πλησιάσει εις εσάς.*** **Καθαρίσατε** ***τας χείρας σας, αμαρτωλοί, και*** **αγνίσατε** ***τας καρδίας, δίγνωμοι ....*****ΤΑΠΕΙΝΩΘΗΤΕ** ***ενώπιον του Κυρίου, και θέλει σας υψώσει»*** (Ιάκωβος Δ/**4**:7-10).

3. ΟΙ ΜΕΘΟΔΕΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ενώ η Αγία Γραφή διακηρύττει ότι η σωτηρία του ανθρώπου προσφέρεται από τον Ιησού, με τη σταυρική Του θυσία, **ΔΩΡΕΑΝ**, ***«κατά χάριν»*** (Εφεσίους Β/**2**:8). Οι εικόνες και γενικά τα ομοιώματα των αγίων μέσα στις εκκλησίες, είναι γεμάτες από "τάματα", κυρίως χρυσαφικά και το "τάμα" είναι πανάρχαιο ειδωλολατρικό έθιμο (βλ. **«**ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ**»**, έκδοση "ΠΑΠΥΡΟΣ ΛΑΡΟΥΣ" /Επίσης **«**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ**»**, έκδοση "ΒΙΠΕΡ", No 195, 198, 201, 208, 207). Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι εάν "δωροδοκήσουν" τον Θεό και τους αγίους, τότε θα εισακουστούν και οι προσευχές τους. Αυτό όμως είναι προσβολή κατά του ίδιου του Ιησού, γιατί εάν έχουμε τη δυνατότητα **να εξαγοράσουμε** τη ΣΩΤΗΡΙΑ της ψυχής μας, τη ΘΕΡΑΠΕΙΑ του σώματός μας και την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ μας από τις πονηρές δυνάμεις, **τότε μάταια πέθανε ο Ιησούς στο σταυρό,** δεν υπήρχε λόγος να περάσει από μια τέτοια φοβερή δοκιμασία, υπήρχαν οι θυσίες των ζώων από τους ιερείς, προσθέτουμε και εμείς τα τάματα και τις δωρεές μας και έτσι όλα καλά και με τον τρόπο αυτό "ησυχάζουμε" τη συνείδησή μας ότι ενώπιον του Θεού εκτελέσαμε τα θρησκευτικά μας καθήκοντα.

Η Αγία Γραφή, μας διδάσκει με πολλή σαφήνεια και καθαρότητα ότι ***«ΔΕΝ ΛΥΤΡΩΘΗΚΑΤΕ από της ματαίας πατροπαραδότου διαγωγής σας διά*** **φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου,** ***αλλά*** *(λυτρωθήκατε)* ***διά*** **του τιμίου αίματος του Χριστού,** ***ως αμνού αμώμου και ασπίλου»*** (Α΄ Πέτρου Α/**1**:18-20). Είναι αδύνατον η ύλη, χρυσάφι ή

ασήμι, χρήματα ή σκεύη, και οτιδήποτε άλλο φθαρτό να λυτρώσει τον άνθρωπο, παρά μόνον λυτρώνει το τίμιο αίμα του αναμάρτητου Ιησού Χριστού.

Πολλοί άνθρωποι, ανεξάρτητα από μόρφωση, ηλικία ή κοινωνική τάξη, ισχυρίζονται ότι **δεν προσκυνούν** την εικόνα, το ξύλο από το οποίο έχει κατασκευαστεί, γιατί γνωρίζουν ότι η προσκύνηση ανήκει μόνο στον Θεό, **αλλά τιμούν** το εικονιζόμενο πρόσωπο του αγίου του Θεού. Αυτό όμως είναι μια φοβερή απάτη, παγίδα και ψέμα του Διαβόλου, το οποίο ψέμα αμέσως ξεσκεπάζεται. Το ερώτημα είναι**: «***Αφού δεν προσκυνούν και δεν λατρεύουν την εικόνα, το υλικό μέρος της, αλλά τιμούν όπως οι ίδιοι ισχυρίζονται μόνο το εικονιζόμενο πρόσωπο, για παράδειγμα της "Παναγίας",* ***γιατί*** *δεν πηγαίνουν στην εκκλησία της γειτονιάς τους για να την τιμήσουν, αλλά πηγαίνουν στην Παναγία της Τήνου; Άλλη είναι η* ***"Παναγία της γειτονιάς τους",*** *άλλη είναι η* ***"Παναγία της Τήνου",*** *άλλη είναι η* ***"Παναγία η Βρεφοκρατούσα"****, άλλη είναι η* ***"Παναγία η Τρυπητή"*** *στο Αίγιο; Όλες οι εικόνες δεν παρουσιάζουν (εικονίζουν) το ΙΔΙΟ πρόσωπο;»*

Η απάντηση στο απλό αυτό ερώτημα είναι πλέον αυτονόητη, πηγαίνουν αποκλειστικά και μόνο για την ΕΙΚΟΝΑ και όχι για το εικονιζόμενο ΠΡΟΣΩΠΟ, εμπαίζοντας έτσι τον Θεό και εξαπατώντας τους εαυτούς τους, νομίζοντας ότι ακολουθούν το σωστό, αλλά στην πραγματικότητα έχουν πέσει στην αριστοτεχνική παγίδα του Διαβόλου, ο οποίος προσφέρει στον άνθρωπο ***«θρησκεία αγγέλων»*** (Κολοσσαείς Β/**2**:8) και αυτό δεν είναι παράξενο, γιατί ο Διάβολος, προκειμένου να εξαπατήσει τον άνθρωπο, αφήνει τη δική του πονηρή μορφή (του Λύκου) και παίρνει τη μορφή του Ιησού (του Αρνίου), είναι **"λύκος με ένδυμα προβάτου"**, παρουσιάζεται, δια μέσου των ακολούθων του, σαν θρησκευόμενος, σαν καλός "χριστιανός". Αυτό είναι μια πολύ συνηθισμένη και προσφιλή τακτική του Σατανά, καθόσον ***«μετασχηματίζεται εις άγγελον ΦΩΤΟΣ»*** (Β' Κορινθίους ΙΑ/**11**:14).

Αυτή είναι η τραγική κατάληξη των ανθρώπων, οι οποίοι ***«μετήλλαξαν την* αλήθειαν του Θεού *εις το* ψεύδος*, και εσεβά-***

σθησαν και ελάτρευσαν την ΚΤΙΣΙΝ μάλλον παρά τον ΚΤΙΣΑΝΤΑ, ο οποίος είναι ευλογητός εις τους αιώνας» (Ρωμαίους Α/1:25).

Έχουμε συνηθίσει πλέον να ακούμε για εικόνες που **"κουνήθηκαν",** ή που **"δάκρυσαν"**, ή που **"μίλησαν",** με αποτέλεσμα να έχει δημιουργήσει ο Σατανάς τις κατάλληλες συνθήκες και τις άριστες προϋποθέσεις, ώστε, όταν (στο εγγύς μέλλον) "λαλήσει" και η εικόνα του θηρίου, του Αντίχριστου, όλοι να πλανηθούν και να το δεχτούν σαν αληθινό γεγονός. Στο ΙΓ/**13**ο κεφάλαιο της Αποκάλυψης αναφέρεται ότι ο Αντίχριστος, κατά την περίοδο της διακυβέρνησης του κόσμου από αυτόν, θα θέσει την εικόνα του μέσα στο ναό της Ιερουσαλήμ, ο οποίος θα έχει κτιστεί και θα κάνει ώστε ***«να λαλήσει η εικών του θηρίου και να κάμει, όσοι δεν προσκυνήσουν την εικόνα του θηρίου, να θανατωθούν»*** (εδ.15). Όλοι θα εκπλαγούν από το "εκπληκτικό" αυτό γεγονός και θα πιστέψουν ότι έγινε "θαύμα" που μίλησε η εικόνα του **Αντί-**Χριστου και θα τον προσκυνήσουν με μεγάλη ευκολία, αφού τόσο καιρό ο Διάβολος με μεθοδικότητα προετοίμαζε το κατάλληλο έδαφος για να εξαπατήσει τον άνθρωπο που δεν έχει προσωπική σχέση με τον Θεό και δεν έχει επίγνωση του Λόγου Του, δημιουργώντας μέσα στους αιώνες παρόμοια τεχνάσματα με "δακρύζουσες" και "κινούμενες" εικόνες, κάτι που συνέβαινε και στην αρχαιότητα και όχι μόνο στην μετά Χριστό εποχή, όπως πολλοί πιστεύουν και όπως θα δούμε στη συνέχεια.

4. Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στην αύξηση του φαινομένου της εικονο**λατρείας** συνέβαλε σημαντικά το ειδωλολατρικό παρελθόν των "νέων" πιστών της νεοσύστατης Ανατολικής Ρωμαϊκής (Βυζαντινής) αυτοκρατορίας. Ο δρ. Θ.Γ.Χατζηαντωνίου στην αξιόπιστη ιστορική μελέτη του με τίτλο "ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΙ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ" γράφει**: «Ο βαθμός της επίδρασης, που άσκησε η συνεισφορά αυτού του παράγοντα στη διαμόρφωση της θλιβερής κατάστασης στην εκκλησία** (όπως σκιαγραφήθηκε αυτή παραπάνω)**, θα διαπιστωθεί με αρκετά ικανοποιητικό μέτρο σαφήνειας, αν επιχειρήσουμε μια πρόχειρη αντιπαραβολή της με ορισμένες λεπτομέρειες της θρησκευτικής ζωής των**

αρχαίων Ελλήνων. Το αντικείμενο των δεισιδαίμονων θρησκευτικών εκδηλώσεων εκείνη την περίοδο ήταν οι ΗΡΩΕΣ, πραγματικοί ή μυθικοί και τα ΛΕΙΨΑΝΑ τους» (κεφάλ. Δ', σελ.39**).**

Οι αρχαίοι Έλληνες, στα "οστά - λείψανα" των ηρώων και στα άλλα "αντικείμενα", που είχαν κάποια στενή σχέση με αυτούς, απέδιδαν θρησκευτικές τιμές. Τέτοια αντικείμενα θρησκευτικών εκδηλώσεων ήσαν η **λόγχη του Αχιλλέα** στο ναό της Αθηνάς στη Φασήλη, το **σπαθί του Μέμνωνα** στο ναό του Ασκληπιού στη Νικομήδεια, η **ασπίδα του Πύρρου** στην είσοδο του ναού της Δήμητρας και ο κατάλογος συνεχίζεται! Ο χρονογράφος ιστορικός της αρχαιότητας Παυσανίας γράφει**: «Ο ΘΕΟΣ που τιμούν περισσότερο οι Χαιρώνιοι, είναι το ΣΚΗΠΤΡΟ που κατασκεύασε ο Ήφαιστος για τον Δία» (**βλ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ**,** κεφ. 9**:**40,11**).** Το ίδιο ακριβώς γίνεται και σήμερα από τους κατ' όνομα θρησκευόμενους "χριστιανούς", οι οποίοι έχουν σαν αντικείμενα θείας τιμής και προσκύνησης τα **"λείψανα"** των πιστών, την **"εσθήτα της Παναγίας",** μικρά κομματάκια από το **"τίμιο ξύλο"**, διάφορα φυλακτά, γούρια, ματάκια, κλπ.

Το ότι σήμερα τα διάφορα λατρευτικά είδωλα (εικόνες, γλυπτά, κλπ) δακρύζουν ή κουνιούνται, δεν είναι κάτι το καινούργιο ή το "χριστιανικό", γιατί το ίδιο ακριβώς γινόταν και στον αρχαίο ειδωλολατρικό κόσμο. Παραδείγματα έχουμε πολλά και θα αναφέρουμε ενδεικτικά τα παρακάτω**:**

(1) Ο Δίων ο Κάσσιος αναφέρει ότι το είδωλο της **θεάς ΝΙΚΗΣ** κατά την ημέρα της μάχης των Φαρσάλων (47 πΧ) **στράφηκε** προς το άγαλμα του Ιουλίου Καίσαρα (νικητή της μάχης αυτής), που ήταν και αυτό στημένο μέσα στον ίδιο ναό.

(2) Ο Δίων ο Κάσσιος επίσης αναφέρει ότι το είδωλο της **Παρθένου ΑΘΗΝΑΣ** κάποια ημέρα του έτους 21 π.Χ. από Ανατολάς που ήταν τοποθετημένο, στράφηκε προς Δυσμάς και **έφτυσε αίμα.**

(3) Σ' έναν αρχαίο μύθο (που τον επαναλαμβάνει και ο ιερός Αυγουστίνος στα συγγράμματά του) αναφέρεται ότι τον και-

ρό του πολέμου μεταξύ της Ρώμης και του Αριστόνικου της Περγάμου (130-129 πΧ), το είδωλο του **θεού ΑΠΟΛΛΩΝΑ** στην Κύμη, για τέσσερις συνεχείς ημέρες, **έχυνε δάκρυα**, θρηνώντας για τη συμφορά που θα ερχόταν επάνω στους Έλληνες (DE CIVITATE DEI, 3:11)**.**

Θα πρέπει να αναφέρουμε το γεγονός πως, ότι έκαναν οι αρχαίοι με τους ανδριάντες και τα λείψανα των ηρώων, το ίδιο κάνουν και οι σημερινοί τεχνοκράτες, θρησκευόμενοι, άθεοι, κλπ. με τους σύγχρονους ήρωες, όπου μπροστά στους ανδριάντες τους σύσσωμη η πολιτική, η στρατιωτική και η θρησκευτική εξουσία, μαζί με μεγάλο πλήθος λαού, απονέμουν σε συγκεκριμένες ημέρες τιμές, οι οποίες στο τελετουργικό περιέχουν στοιχεία θείας λατρείας και τιμής.

Α-ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ: Κατά τον 6ο αιώνα έκαναν την εμφάνισή τους οι λεγόμενες **"α-χειροποίητες"** εικόνες, οι οποίες έλαβαν αυτή την ονομασία από τη δοξασία που υπήρχε ότι δεν είχαν κατασκευασθεί από ανθρώπινα χέρια, αλλά κατασκευάσθηκαν με θαυματουργικό τρόπο. Ο εκκλησιαστικός ιστορικός Ευάγριος γράφει**: «Θεότευκτον εικόνα, την οποίαν ανθρώπων χείρες ουκ ειργάσαντο».** Τέτοιες "**α**χειροποίητες" εικόνες υπήρχαν και στην αρχαιότητα και τις ονόμαζαν **"διοπετή".** Τα πιο περίφημα διοπετή (αχειροποίητα) είδωλα ήταν η Αφροδίτη της Πάφου, η Παλλάς Αθηνά, η Κυψέλη του Πεσσινού στην Γαλατία και η Άρτεμις των Εφεσίων που αναφέρεται στις Πράξεις ΙΘ/**19**: 35. Κατά τον σύγχρονο ιστορικό E.J.Martin οι αχειροποίητες εικόνες είναι ίσως η πιο χαρακτηριστική περίπτωση ειδωλολατρικής αναβίωσης των δοξασιών μέσα στη χριστιανική εκκλησία (βλ. A History of the Iconoclastic Controversy, 21).

Είναι γνωστό ότι, κατά την αρχαιότητα υπήρχαν στους δρόμους της Αθήνας, σαν οδοδείχτες και προστάτες των διαβαινόντων, μικροί βωμοί που ονομάζονταν **«Ερμαί»** και που ήσαν προτομές του θεού Ερμή. Το ίδιο ακριβώς γίνεται και σήμερα με τα λεγόμενα **«εικονοστάσια»**. Ο Διάβολος, ο εχθρός της ψυχής μας, έχει ολοσχερώς εξαπατήσει τον άνθρωπο (μορφωμένο ή

αμόρφωτο, πλούσιο ή φτωχό, μικρό ή μεγάλο), με αποτέλεσμα να έχει παραγκωνίσει τον μόνο μεσίτη του, τον ΙΗΣΟΥ και να έχει υψώσει άλλους μεσίτες, αποδίδοντάς τους θεία λατρεία και τιμή, με αποτέλεσμα να έχει τόσους πολλούς **"μεσίτες-θεούς",** όσοι είναι και οι δρόμοι μιας μεγαλούπολης όπου ζει. Αυτό αναφέρεται προφητικά μέσα στον Λόγο του Θεού**:** ***«Διότι* κατά τον αριθμόν των πόλεών σου** *ήσαν οι θεοί σου, Ιούδα* (=εκκλησία)· ***και* κατά τον αριθμόν των οδών** *της Ιερουσαλήμ ανεγείρατε βωμούς εις τα αισχρά, βωμούς διά να θυμιάζετε εις τον Βάαλ* (=Διάβολο)**.** ***ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ, συ μη προσεύχου υπέρ του λαού τούτου και μη ύψωνε φωνήν ή δέησιν υπέρ αυτών· ΔΙΟΤΙ ΕΓΩ ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΕΙΣΑΚΟΥΣΕΙ, όταν κράζουν προς εμέ εις τον καιρό της ταλαιπωρίας αυτών»*** (Ιερεμίας ΙΑ/**11**:13-14).

5. ΟΙ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η κατεστημένη χριστιανική θρησκεία αποτελείται από ένα τριπλό κράμα δοξασιών και διδασκαλιών**: Χριστιανικών, Ειδωλολατρικών και Ιουδαϊκών.** Ήδη αναφέραμε ότι ο Θεός μέσα στην Βίβλο αποκαλύπτεται ως Θεός ζηλότυπος και το όνομά Του είναι **ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ** (βλ. Έξοδος Κ/**20**:5, ΛΔ/**34**:14), γι' αυτό θέλει αποκλειστική προσκύνηση και λατρεία. Η Βίβλος μας περιγράφει με ζωηρά χρώματα τις συνέπειες του ανθρώπου να προσκυνά και να λατρεύει τα **δημιουργήματα** του Θεού και όχι τον ίδιο τον **δημιουργό** Του**:**

1. ΕΦΕΣΙΟΥΣ Ε/5**:5-7** ***«Διότι τούτο εξεύρετε, ότι πας πόρνος ή ακάθαρτος ή πλεονέκτης,* ο οποίος είναι ειδωλολάτρης***, δεν έχει κληρονομίαν εις την βασιλεία του Χριστού και Θεού. Μηδείς ας μη σας απατά με ματαίους λόγους· επειδή διά ταύτα έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας.*** **Μη γίνεσθε λοιπόν συμμέτοχοι αυτών».**

2. ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Γ/3**:5-6** ***«Νεκρώσατε λοιπόν τα μέλη σας τα επί της γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν και την πλεονεξίαν,* η οποία είναι ειδωλολατρεία***, διά τα οποία έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας».***

3. Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ς΄/6**:9-10** ***«Ή δεν εξεύρετε ότι οι άδικοι δεν***

θέλουν κληρονομήσει την βασιλείαν του Θεού; Μην πλανάσθε· ούτε πόρνοι, **ούτε ειδωλολάτραι,** *ούτε μοιχοί, ούτε μαλακοί, ούτε αρσενοκοίται, ούτε κλέπται, ούτε πλεονέκται, ούτε μέθυσοι, ούτε λοίδοροι, ούτε άρπαγες, θέλουν κληρονομήσει την βασιλείαν του Θεού».*

4. Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Ι΄/10**:14** *«Διά τούτο, αγαπητοί μου, φεύγετε από της* **ειδωλολατρείας***».*

5. Α' ΙΩΑΝΝΟΥ Ε/5:20-21 *«Εξεύρομεν δε ότι ο Υιός του Θεού ήλθε και έδωκεν εις ημάς νόησιν,* **διά να γνωρίζωμεν τον Αληθινόν***· και είμεθα εις τον Αληθινόν, εν τω Υιώ Αυτού Ιησού Χριστώ. Ούτος είναι ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ και η ΖΩΗ Η ΑΙΩΝΙΟΣ. Τεκνία,* **φυλάξατε εαυτούς από των ειδώλων***· αμήν».*

Εδώ ο απόστολος Ιωάννης δείχνει παράλληλα και τη θεότητα του Ιησού, ο οποίος είναι ο **«**ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ**»** και η **«**ΖΩΗ Η ΑΙΩΝΙΟΣ**»** και για να μην πέσει ο πιστός σε πλάνες και **λατρεύει τα δημιουργήματα του Θεού**, όπως γίνεται σήμερα, μας προτρέπει να φυλάξουμε τους εαυτούς μας από τα ΕΙΔΩΛΑ. Η προσκύνηση ανήκει στον ένα και μόνο Αληθινό Θεό που υπάρχει και που μας φανερώθηκε *«εν* (μέσα) ***Χριστώ Ιησού».***

6. ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΚΑ/21**:27 & ΚΒ/**22**:15**

«Και δεν θέλει εισέλθει εις αυτήν (την ουράνια πόλη) **ουδέν το οποίον μιαίνει** *και προξενεί βδέλυγμα και ψεύδος, αλλά (θέλουν εισέλθει) μόνον οι γεγραμμένοι εις το βιβλίον της ζωής του Αρνίου ....Έξω δε είναι οι κύνες και οι μάγοι και οι πόρνοι και οι φονείς και* **οι ειδωλολάτραι** *και πας ο αγαπών και πράττων το ψεύδος».*

Εάν η αποστολική περίοδος είχε να παρουσιάσει λαμπρές σελίδες στην πορεία της εκκλησίας, στη μεταποστολική περίοδο αρχίζουν να φαίνονται τα **μελανά** σημάδια της πορείας του χριστιανισμού, που μεταγενέστερα έγιναν **κατάμαυρα**. Η εκκλησία άρχισε να έχει μια πορεία φθίνουσα**:**

- Από τη δόξα της παρουσίας του Θεού, οδηγήθηκε στην πτώση και στην πνευματική φτώχεια.
- Από το Πνεύμα που κυριαρχούσε σε κάθε κίνηση των πιστών,

κατέληξε στη σάρκα και στα πάθη.

- Από το φως της αλήθειας του θεόπνευστου Λόγου του Θεού, βρέθηκε στο σκοτάδι της πλάνης των ανθρωπίνων συγγραμμάτων και συστημάτων.
- Από τη μοναδικότητα του Θεού, που αποτελούσε την προμετωπίδα των πιστών, κατέληξε στην κάθε μορφής ειδωλολατρεία και στη διάσπαση της **"εν πνεύματι και αληθεία"** λατρείας του αληθινού Θεού.
- Από την καθαρότητα στη λατρεία, βρέθηκε να είναι γεμάτη από παγανιστικές εκδηλώσεις και να αρέσκεται σε αυτές.

***Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα*:**

(01**) «ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ & Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ» Αλκιβιάδης Τζελέπης (**εκδόσεις «**ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»).**

(02**) «ΤΟ ΒΔΕΛΥΓΜΑ της ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑΣ» - Σειρά 4 μηνυμάτων με ομιλητή τον Αλκιβιάδη Τζελέπη (Youtube: Filadelfos Channel 1)**

(03**) «ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΟΡΤΩΝ - Η Βαβυλώνα είναι εδώ»**
Σειρά 4 μηνυμάτων με ομιλητή τον Αλκιβιάδη Τζελέπη)

(04**) «Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ» Σειρά 4 μηνυμάτων - Ομιλητής: Αλκ.Τζελέπης**

(05**) CD 038 - «Η ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ ΣΕ ΕΞΑΡΣΗ»** /Ομιλητής: Αλκιβιάδης Τζελέπης.

(06**) CD 051 - «ΑΠΟΚΡΙΕΣ και ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ – Αναβίωση της Ειδωλο-Λατρείας»** Ομιλητής: Αλκιβιάδης Τζελέπης.

(07**) CD 158 - «ΒΓΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΒΥΛΩΝΑ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΩΝ»**
Ομιλητής: Αλκιβιάδης Τζελέπης.

(08**) CD 165 - «Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ»** - Ομιλητής: Αλκιβιάδης Τζελέπης.

(09**) «ΤΑ ΑΔΩΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ & Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ» (ΣΕ49 /**εκδόσεις **«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»).**

(10**)** ……

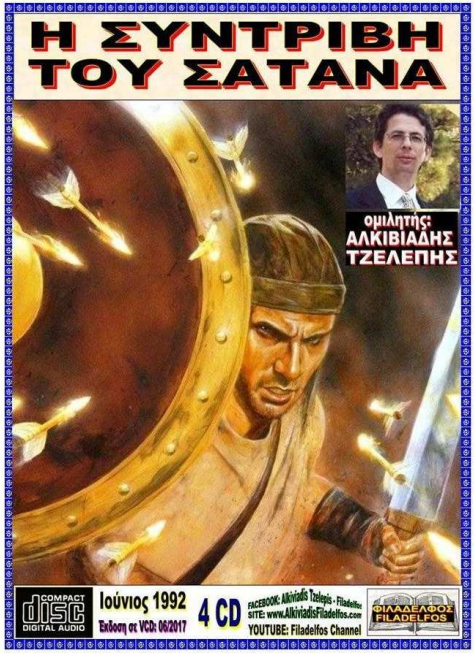
Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ
ομιλητής: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
COMPACT DISC DIGITAL AUDIO
Ιούνιος 1992
Έκδοση σε VCD: 06/2017
4 CD
FACEBOOK: AlkiviadisTzelepis - Filadelfos
SITE: www.AlkiviadisFiladelfos.com
YOUTUBE: Filadelfos Channel
ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ FILADELFOS

Κασετίνα με 4 CD
ταινιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
E-mail: filadelfos02@hotmail.com
Facebook: Groups/Filadelfos
COMPACT DISC DIGITAL AUDIO

Μητρώατα "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" ● FACEBOOK: Groups/Filadelfos
1
Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ
στη μάχη για την εξουσία
ομιλητής: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Μέρος Α'
07.06.1992
YOUTUBE: Filadelfos Channel
επανέκδοση σε VideoCD: 06/2017
διάρκεια 73.12'
E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com ● ☎ 694 - 49 21 318

Μητρώατα "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" ● FACEBOOK: Groups/Filadelfos
2
Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ
στην επίγεια διακονία του Ιησού
ομιλητής: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Μέρος Β'
14.06.1992
YOUTUBE: Filadelfos Channel
επανέκδοση σε VideoCD: 06/2017
διάρκεια 72.54'
E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com ● ☎ 694 - 49 21 318

Μητρώατα "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" ● FACEBOOK: Groups/Filadelfos
3
Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ
στην ανάσταση του Ιησού
ομιλητής: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Μέρος Γ'
21.06.1992
YOUTUBE: Filadelfos Channel
επανέκδοση σε VideoCD: 06/2017
διάρκεια 72.45'
E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com ● ☎ 694 - 49 21 318

Μητρώατα "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ" ● FACEBOOK: Groups/Filadelfos
4
Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ
από τη διακονία της εκκλησίας
ομιλητής: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Μέρος Δ'
28.06.1992
YOUTUBE: Filadelfos Channel
επανέκδοση σε VideoCD: 06/2017
διάρκεια 72.22'
E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com ● ☎ 694 - 49 21 318

ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

ΤΑ ΑΔΩΝΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

και...

...και

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

επιμέλεια - παρουσίαση:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 49

Α' έκδοση: 04/2019

27 ΚΑΘΑΡΑ και ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ
Βίβλος και υγιεινή διατροφή

«Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωυσήν και προς τον Ααρών λέγων προς αυτούς: Λαλήσατε προς τους υιούς Ισραήλ, λέγοντες, ταύτα είναι τα ζώα τα οποία θέλετε τρώγει εκ πάντων των κτηνών των επί της γης…..

…..Ούτος (είναι) ο νόμος περί των κτηνών και περί των πτηνών και περί παντός εμψύχου όντος κινουμένου εις τα ύδατα και περί παντός όντος έρποντος επί της γής· ΔΙΑ ΝΑ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΕ μεταξύ του ακαθάρτου και του καθαρού και μεταξύ των ζώων τα οποία τρώγονται των ζώων και οποία δεν τρώγονται».

(Λευιτικό ΙΑ/11:1-2, 46-47)

1. ΥΠΑΚΟΗ ΣΤΙΣ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στο κεφάλαιο ΙΑ/11 του Λευιτικού αναφέρονται λεπτομερώς ποια ζώα είναι από τον Θεό ξεχωρισμένα ως ΑΚΑΘΑΡΤΑ και τα οποία δεν πρέπει να τρώγονται από τον άνθρωπο. Η πλέον διαδεδομένη άποψη που επικρατεί σήμερα για το θέμα αυτό είναι ότι μπορούμε να τρώμε ελεύθερα απ' όλα τα ζώα, γιατί **αφενός μεν** ο Θεός έχει αγιάσει τα πάντα και **αφετέρου** δεν βρισκόμαστε πλέον κάτω από τον δεσμευτικό νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά βρισκόμαστε μέσα στο νόμο της ελευθερίας και της χάρης της Καινής Διαθήκης.

Ίσως κάποιος να θεωρήσει ότι το θέμα αυτό δεν είναι ζωτικής σημασίας και γι' αυτό δεν χρειάζεται να ασχοληθούμε καθόλου με αυτό. Όταν όμως ο Λόγος του Θεού ασχολείται και θέτει νόμους για κάθε τι που αφορά τον άνθρωπο, όπως είναι το ντύσιμο, η εμφάνιση, η συμπεριφορά, η ομιλία, τα φαγητά, κλπ, σημαίνει πως ο Θεός θέλει ΝΑ ΜΑΘΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΠΑΚΟΗ ΣΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ και δεν πρόκειται να γίνουμε κατά την **ομοίωσή Του** εάν δεν προσέξουμε τις λεπτομέρειες του Λόγου Του, που επιφανειακά μπορεί να φαίνονται ότι είναι «επουσιώδεις», αλλά για τον Λόγο

του Θεού δεν υπάρχει ουσιώδες και επουσιώδες, για τον Θεό είναι ο Λόγος Του, στον οποίο πρέπει να δείξουμε υπακοή. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ολόκληρη η Βίβλος είναι γεμάτη από λεπτομέρειες, οι οποίες συναρμολογούμενες μας δίνουν το οικοδόμημα των βασικών αληθειών του Λόγου του Θεού, επάνω στο οποίο μπορούμε να στηριζόμαστε με εμπιστοσύνη (βλ. Ησαΐας ΚΗ/**28**:9-13).

Θα πρέπει λοιπόν να εξετάσουμε με υπευθυνότητα και σοβαρότητα, εάν ο διαχωρισμός του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης σε ΚΑΘΑΡΑ και ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ **ισχύει και για την περίοδο της Καινής Διαθήκης ή καταργήθηκε** και εάν καταργήθηκε, ποιος ήταν ο συμβολισμός τους που τώρα δεν ισχύει πλέον. Σε περίπτωση που καταργήθηκε δεν υπάρχει πρόβλημα, εάν όμως ισχύει και για σήμερα η ευθύνη του πιστού, ΠΟΥ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΑΥΤΗ, αλλά δεν την ακολουθεί, είναι μεγάλη ενώπιον του Κυρίου και πως μπορεί να παρακούσει τον άγιο Λόγο Του;

Ο Ιησούς είπε: ***«Ο ΕΧΩΝ τας εντολάς Μου και ΦΥΛΑΤΤΩΝ αυτάς, εκείνος είναι ο αγαπών Με»*** (Ιωάννης ΙΔ/**14**:21) και ***«...εκείνος δε ο δούλος ο οποίος*** **γνωρίσας το θέλημα** ***του κυρίου αυτού, δεν ετοίμασεν, ουδέ έκαμε κατά το θέλημα αυτού, ΘΕΛΕΙ ΔΑΡΘΕΙ ΠΟΛΥ»*** (Λουκάς ΙΒ/**12**:47 - **Βλέπε**: Ιάκωβος Δ/**4**:17, Ιωάννης Θ/**9**:41, ΙΕ/**15**:22, Ρωμαίους Α/**1**:20-12, Β/**2**:17-23, κλπ).

2. ΤΙ ΓΙΝΟΤΑΝ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Για να έχουμε σχηματίσει μια σωστή και αντικειμενική άποψη του όλου θέματος, είναι αναγκαίο να εξετάσουμε τι είχε θεσπίσει ο Θεός από την αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου:

(1) ΓΕΝΕΣΗ Β/2:16-17 (Στον κήπο της Εδέμ)

«...Προσέταξε δε Κύριος ο Θεός εις τον Αδάμ, λέγων, **από παντός δένδρου** ***του παραδείσου ελευθέρως ΘΕΛΕΙΣ ΤΡΩΓΕΙ, από δε του ξύλου της γνώσεως του καλού και του κακού, ΔΕΝ ΘΕΛΕΙΣ ΦΑΓΕΙ απ' αυτού, διότι την ημέραν κατά την οποίαν φάγεις απ' αυτού, θέλεις εξάπαντος αποθάνει».***

Εδώ βλέπουμε ότι ο Θεός διέταξε τον άνθρωπο να τρώγει από όλα τα δένδρα του παραδείσου, γεγονός που φανερώνει ότι **η**

τροφή του ανθρώπου στην αρχή ήταν μόνο ΦΡΟΥΤΑ και ΦΥΤΑ (φυτική) και καθόλου ΖΩΑ (ζωική τροφή). Η βλάστηση τότε ήταν όλο το χρόνο άφθονη, γιατί δεν υπήρχαν οι τέσσερις σημερινές εποχές και έτσι υπήρχε συνεχής καρποφορία των δένδρων.

Πριν ο άνθρωπος αμαρτήσει ο Θεός είχε δώσει η τροφή του να είναι φρούτα, ξηροί καρποί και σπόροι**:** ***«Ιδού, σας έδωκα ΠΑΝΤΑ ΧΟΡΤΟΝ κάμνοντα*** **σπόρον,** ***ο οποίος είναι επί του προσώπου πάσης της γης, και ΠΑΝ ΔΕΝΔΡΟΝ, το οποίον έχει εν εαυτώ*** *(μέσα του)* **καρπόν δένδρου** ***κάμνοντος σπόρον· ταύτα θέλουν είσθαι εις εσάς προς τροφήν»*** (Γένεση Α/**1**:29). Μετά που ο Αδάμ αμάρτησε προστέθηκε στη διατροφή του και το χόρτο, δηλαδή τα λαχανικά**:** ***«...Και ακάνθας και τριβόλους θέλει βλαστάνει εις σέ· και θέλεις τρώγει τον*** **χόρτον** ***του αγρού»*** (Γένεση Γ/**3**:18)**.**

(2) ΓΕΝΕΣΗ ς΄/6:21 (Πριν τον κατακλυσμό)

«…Και συ λάβε εις σεαυτόν από παντός φαγητού **το οποίον τρώγεται,** ***και θέλεις συνάξει*** *(αυτό)* ***πλησίον σου, και θέλει είσθαι εις ΕΣΕ, και εις ΑΥΤΑ*** *(τα ζώα),* ***προς τροφήν».***

Εδώ έχουμε την περίπτωση που Θεός διατάζει τον Νώε να βάλει μέσα στην κιβωτό, πριν τον κατακλυσμό, από όλα τα φαγητά **«τα οποία τρώγονται»**, που σημαίνει ότι υπήρχαν και φαγητά **«τα οποία ΔΕΝ τρώγονταν»**, γι' αυτό και ο Κύριος έκανε αυτή την διευκρίνιση στον Νώε. Αυτό που παρατηρούμε εδώ στα λόγια του Θεού είναι ότι δεν είπε στον Νώε να πάρει ***«ΖΩΑ που τρώγονται»,*** ή να πάρει ***«ΧΟΡΤΑ που τρώγονται»,*** αλλά του είπε να πάρει **«ΦΑΓΗΤΑ που τρώγονται».** Εφόσον μέχρι την περίοδο εκείνη ο άνθρωπος δεν έτρωγε ζώα, η πρώτη σκέψη που μας έρχεται στα λόγια του Θεού **"...από παντός φαγητού το οποίον τρώγεται",** είναι ότι ο Νώε έπρεπε να πάρει μαζί του φαγητά (μη ζωικά) που γνώριζε και έτρωγε. Στη συνέχεια θα δούμε ποια είναι τα φαγητά που αναφέρει η Γραφή ότι τρώγονται.

(3) ΓΕΝΕΣΗ Ζ/7:1-2 (Διαχωρισμός των ζώων)

«…Και είπε Κύριος προς τον Νώε, Είσελθε συ, και πας ο οίκος σου, εις την κιβωτόν, διότι σε είδον δίκαιον ενώπιόν Μου εις την γε-

νεάν ταύτη, από πάντων των κτηνών των* καθαρών *λάβε εις σεαυτόν ΕΠΤΑ ΕΠΤΑ, άρσεν και το θήλυ αυτού, και από των κτηνών των* μη καθαρών *(ανά) ΔΥΟ, άρσεν και το θήλυ αυτού».

Ο Θεός στην περίοδο προ του κατακλυσμού δεν είχε δώσει ακόμα το νόμο Του, πως εδώ ο Νώε γνώριζε ποια είναι τα καθαρά και ποια είναι τα ακάθαρτα ζώα**;** Η Βίβλος δεν μας το διευκρινίζει αυτό, γεγονός όμως είναι ότι ο Νώε το γνώριζε. Πολύ πιο πριν χρονικά, βλέπουμε ότι ο Άβελ γνώριζε πως έπρεπε να θυσιάσει στον Θεό ζώα και όχι να προσφέρει από τους καρπούς της γης, όπως έκανε ο αδελφός του ο Κάιν (Γένεση Δ/4:1-7)**.**

Άρα ο Θεός απ' αρχής είχε διδάξει τον άνθρωπο, <u>ΠΩΣ</u> θα επικοινωνεί μαζί Του, <u>ΤΙ</u> θα Του προσφέρει, <u>ΠΟΙΑ</u> είναι τα «καθαρά» και τα «ακάθαρτα» ζώα και πολλά άλλα ακόμα που αργότερα βλέπουμε γραμμένα μέσα στο νόμο Του.

Κάθε τι, που ο Θεός έφτιαξε ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΡΩΓΕΤΑΙ. Για παράδειγμα, τα χόρτα τρώγονται όλα, εκτός βέβαια από τα δηλητηριώδη, γι' αυτό ο Θεός είπε στον Νώε να πάρει στην κιβωτό ***«φαγητό που τρώγεται»,*** δηλαδή **επτά ζεύγη** καθαρών ζώων από κάθε είδος, που θα χρησίμευαν όχι μόνο για θυσίες, αλλά και για τροφή. Από τα ακάθαρτα ζώα, πήρε μόνο από **δύο ζεύγη** (αρσενικό και θηλυκό), απλά και μόνο για διαιώνιση του είδους.

Ο Θεός γνώριζε ότι αργότερα, μετά τον παγκόσμιο κατακλυσμό, δεν θα υπήρχε βλάστηση για να θρέψει τον άνθρωπο, γι' αυτό διέταξε τον Νώε να πάρει περισσότερα καθαρά ζώα, γιατί θα του χρησίμευαν **και για τροφή**. Ενώ πριν το κατακλυσμό ο άνθρωπος ήταν μόνο ΧΟΡΤΟΦΑΓΟΣ, μετά τον κατακλυσμό έγινε και ΖΩΟΦΑΓΟΣ**.**

Άρα ο Θεός δεν ξεχώρισε τα ζώα σε καθαρά και ακάθαρτα αργότερα όταν έδωσε στον Μωυσή το νόμο Του, αλλά τα ξεχώρισε αμέσως από την αρχή. Άλλωστε ο Θεός, όσες φορές έρχεται σε επαφή με τον άνθρωπο, του δίνει εντολές για το πώς θα ζήσει και θα πορευτεί στη ζωή του. Αυτό βλέπουμε να το κάνει, κατά σύστημα, με τον Αδάμ, τον Νώε, τον Αβραάμ, κλπ.

(4) ΓΕΝΕΣΗ Θ/9:3-5 (Μετά τον κατακλυσμό)

«…Παν κινούμενον, το οποίον ζει, θέλει είσθαι εις εσάς προς τροφήν, ως τον χλωρόν χόρτον έδωκα τα πάντα εις εσάς, **κρέας** ***όμως με την ζωήν αυτού,*** *(με)* ***το αίμα αυτού,*** **δεν θέλετε φάγει,** ***και εξάπαντος το αίμα σας,*** *(το αίμα)* ***της ζωής σας, θέλω εκζητήσει…».***

Όταν ο Λόγος του Θεού λέγει ***«ΠΑΝ*** *(κάθε)* ***ΚΙΝΟΥΜΕΝΟΝ, το οποίον ζει, θέλει είσθαι εις εσάς προς τροφήν»,*** μήπως εννοεί ότι, μπορούμε να τα τρώμε όλα, να τρώμε κάθε τι που κινείται, δηλαδή σκορπιούς, φίδια, μυρμήγκια, αράχνες, ποντίκια, σκουλήκια, κλπ**;** Είναι αυτονόητο ότι δεν εννοεί αυτό. Για παράδειγμα, στην Αφρική υπάρχει ένα είδος βατράχου, τόσο δηλητηριώδες, που οι ιθαγενείς το χρησιμοποιούν για να δηλητηριάζουν τα βέλη τους, τρίβοντας απλά τις μύτες τους επάνω στη ράχη αυτών των βατράχων. Δεν μπορούμε λοιπόν να τρώμε από αυτό το είδος του βατράχου. Ούτε επίσης τα όρνεα του ουρανού ο Θεός τα έκανε για να τρώγονται, όπως και πολλά άλλα ζώα. Όταν λοιπόν εδώ ο Κύριος λέγει **«παν κινούμενον»** εννοεί από αυτά που ο ίδιος έχει **«αγιάσει»,** που έχει δηλαδή «ξεχωρίσει», εννοεί από τα καθαρά ζώα. Δεν μπορεί να φάει ο άνθρωπος την ύαινα που τρέφεται αποκλειστικά με πτώματα και το σώμα της είναι γεμάτο μικρόβια.

Είναι συχνό το φαινόμενο, που όταν κάποιος αρρωστήσει και πάει στο γιατρό, το πρώτο πράγμα που συνήθως του λέγει είναι να σταματήσει να τρώγει χοιρινό κρέας και μαλάκια (μύδια, χταπόδια, κλπ), γιατί το ανθρώπινο σώμα δεν είναι κατασκευασμένο να δέχεται τέτοιου είδους ζωικές τροφές, που το καταπονούν**.**

Στη Γένεση Θ/**9**:4 γράφει **«κρέας** ***όμως με την ζωήν αυτού,*** *(με)* **το αίμα αυτού,** ***δεν θέλετε φάγει».*** Όταν δηλαδή τρώμε κρέας, πρέπει το ζώο να έχει σφαχτεί και ΝΑ ΕΧΕΙ ΧΥΘΕΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ και μετά να το τρώμε. Αν δεν το κάνουμε και το φάμε μαζί με το αίμα του **(κάτι που γίνεται συνήθως με τα περιστέρια στα χωριά που τα πνίγουν και το αίμα τους μένει μέσα),** τότε αυτό λέγεται **«πνικτό»** και αυτό απαγορεύεται ρητά από τον Λόγο του Θεού. Στις Πράξεις ΙΕ/15:20 γράφει**:** ***«…Αλλά να γράφωμεν προς αυτούς*** **να απέχουν** ***από των μιασμάτων των ΕΙΔΩΛΩΝ, και από της ΠΟΡΝΕΙΑΣ, και του ΠΝΙΚΤΟΥ και του ΑΙΜΑΤΟΣ…».*** Θα πρέπει να διευκρινισθεί ότι αυτό

που αναφέρεται εδώ δεν έχει καμιά σχέση με τη **«μετάγγιση του αίματος»** που λανθασμένα διδάσκει η αυτοαποκαλούμενη οργάνωση των «Μαρτύρων του Ιεχωβά»**.**

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Μέχρι να δοθεί ο Λευιτικός νόμος, αλλά και κατόπιν, όλοι οι Ισραηλίτες έτρωγαν μόνον καθαρά φαγητά. Ο Αβραάμ δεν είχε κοπάδια χοίρων, αλλά είχε βόδια, πρόβατα, και κατσίκες, καθώς και καμήλες για μεταφορικό μέσο. Ούτε επίσης στους τρεις αγγέλους που τον επισκέφτηκαν τους πρόσφερε τρυφερό γουρουνάκι ή λαγό, αλλά τους πρόσφερε ***«μοσχάριον απαλόν και καλόν»*** (βλ.Γένεση ΙΗ/18)**.** Άρα λοιπόν, όλοι οι εκλεκτοί του Θεού δεν έτρωγαν ακάθαρτα ζώα, **αυτό ήταν μια προσφιλής συνήθεια των ειδωλολατρών.** Πολλές από τις αρρώστιες που σήμερα υπάρχουν, δεν θα υπήρχαν, εάν οι άνθρωποι πρόσεχαν τι τρώνε**.**

3. ΑΙΤΙΑ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥ – ΛΟΓΟΙ ΥΓΕΙΑΣ

«Ούτος είναι ο νόμος περί των κτηνών και περί των πτηνών ***και περί παντός εμψύχου όντος κινουμένου εις τα ύδατα και περί παντός όντος έρποντος επί της γης· διά να διακρίνετε μεταξύ του ΑΚΑΘΑΡΤΟΥ και του ΚΑΘΑΡΟΥ και μεταξύ των ζώων*** **τα οποία τρώγονται** ***και των ζώων τα οποία*** **δεν τρώγονται»** (Λευιτικό ΙΑ/11:46-47)**.**

Εδώ έχουμε το νόμο που έδωσε ο Θεός στον Μωυσή και υπάρχει σαφής διαχωρισμός σε «καθαρά ζώα», τα οποία τρώγονται και σε «ακάθαρτα ζώα», τα οποία δεν τρώγονται. Δεν υπάρχει καμιά **τυπολογική σημασία και έννοια** στο διαχωρισμό που γίνεται στο κεφάλαιο ΙΑ/11 του Λευιτικού σε καθαρά και ακάθαρτα ζώα, ούτε δείχνει να υπάρχει κάποια **σκιά μελλόντων πραγμάτων,** ώστε να έχουμε τον "τύπο" στην Παλαιά Διαθήκη και το "αντίτυπον" στην Καινή Διαθήκη. Εκείνο που ήθελε ο Θεός να διδάξει τους Ισραηλίτες ήταν να γνωρίζουν τι έπρεπε να τρώνε και από τι έπρεπε να απέχουν, ώστε **οι ΙΔΙΟΙ** να είναι υγιείς στο σώμα και **το ΣΠΕΡΜΑ τους** να είναι υγιές και εύρωστο**.**

«ΤΑΥΤΑ *(είναι)* ***τα ζώα, τα οποία θέλετε τρώγει εκ πάντων των κτηνών των*** *(υπαρχόντων)* ***επί της γης»*** (Λευιτικό ΙΑ/11:2). Εδώ ξεκαθαρίζεται πλέον αυτό που είπε ο Θεός στον Νώε ότι ***«από όλα τα ζώα της γης ΑΥΤΑ θα τρώτε»*** (Γένεση Θ/9:1-5). Στο Λευιτικό ΙΑ/11:22 λέγει

«<u>ΤΑΥΤΑ</u> θέλετε τρώγει εξ αυτών…..και την **ακρίδα** *κατά το είδος αυτής».* Όταν έπεφταν σμήνη ακρίδων, οι Ισραηλίτες τις μάζευαν, τις ξέραναν, αφαιρούσαν το μέρος της κοιλιάς, τα φτερά και τα πόδια και τις έτρωγαν σαν κάτι το εξαιρετικό στο τραπέζι. Ο Θεός την ακρίδα την συμπεριλαμβάνει στα καθαρά ζώα. Στα επίσημα τραπέζια των αρχόντων ήταν απαραίτητη λιχουδιά.

Ο Θεός λοιπόν ήθελε να προφυλάξει το λαό Του από μικρόβια, μολύνσεις και αρρώστιες. Έβαζε τους Ισραηλίτες να πλένονται τακτικά, γι' αυτό ο Ισραήλ ήταν ο πιο υγιής λαός και το σπέρμα τους ήταν το πιο δυνατό από όλους τους γύρω λαούς. Ο Θεός δίνει μεγάλη σημασία στην καθαρότητα του σώματος, **γιατί ο ίδιος είναι ΚΑΘΑΡΟΣ**. Οι αναγεννημένοι πιστοί και ιδιαίτερα οι βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού, δεν πρέπει να ξεχνούν ότι το σώμα τους είναι ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, <u>γι' αυτό θα πρέπει να διατηρούν πάντοτε καθαρό τον οίκο του Θεού</u>**:** ***«Δοξάσατε λοιπόν τον Θεόν*** **δια του ΣΩΜΑΤΟΣ σας** ***και*** **δια του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ σας,** ***τα οποία*** (σώμα και πνεύμα) ***είναι του Θεού»*** (Α΄ Κορινθίους ς΄/**6:**20 - Βλέπε**:** Α' Κορινθίους Γ/**3:**16**,** Β' Κορινθίους ς΄/**6:**16-18**,** Εφεσίους Β/**2:**21-22). Επίσης στην επιστολή προς Τίτο Β/**2**:5 λέγει ότι οι γυναίκες πρέπει να είναι ***«ΚΑΘΑΡΑΙ, οικοφύλακες …δια να μη βλασφημείται ο λόγος του Θεού».*** Βλέπουμε το αντίθετο να συμβαίνει, όταν ο άνθρωπος υπακούει, φιλοξενεί ή κατέχεται από πνεύματα πονηρίας, τότε υπάρχει στη ζωή του ρυπαρότητα και ακαταστασία.

Αυτό που θέλει σήμερα ο Κύριος Ιησούς από την εκκλησία Του είναι να έχει έναν λαό υγιή στο «πνεύμα» και στο «σώμα». Όπως δηλαδή ο Κύριος θέλει να είμαστε ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΥΓΙΕΙΣ, το ίδιο θέλει να είμαστε και ΣΩΜΑΤΙΚΑ ΥΓΙΕΙΣ. Η υγεία μας και γενικά η θεραπεία μας είναι δώρο και ευλογία από τον Ιησού. Ο Διάβολος θέλει να καταστρέψει την ΥΓΕΙΑ μας, αλλά Ιησούς ήρθε να καταστρέψει τα έργα του Διαβόλου. **Πως;** Θεραπεύοντας τους ασθενείς και αποκαθιστώντας τη χαμένη τους σωματική υγεία.

Όταν ο πιστός είναι γεμάτος αρρώστιες στο σώμα του, ποιος δοξάζεται, ο Κύριος Ιησούς ή ο Διάβολος που είναι ο φορέας κάθε προβλήματος; Οι πιστοί είναι το σώμα του Ιησού και Αυτός είναι η **«κεφαλή»** του σώματος, γι' αυτό θέλει το άγιο

«σώμα» Του να είναι υγιές και όχι άρρωστο. Πρέπει λοιπόν να προσέχουμε τι τρώμε, γιατί τότε δεν θα έχουμε παρρησία να ζητήσουμε από τον Κύριο Ιησού θεραπεία, όταν αρρωσταίνουμε από οποιαδήποτε αιτία, ή όταν ο Διάβολος μας φέρνει κάποια αρρώστια, γιατί εμείς του ανοίξαμε την πόρτα, όταν βέβαια έχουμε την αποκάλυψη για το θέμα αυτό**.**

Ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πήρε και τις ΑΜΑΡΤΙΕΣ μας και τις ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ μας (βλέπε**:** Ησαΐας ΝΓ/**53**:5**,** Ψαλμός ΡΓ/**103,** Α΄ Πέτρου Β/**2**:24**,** Πράξεις Ι΄/**10**:38**,** κλπ), γι' αυτό θέλει και το «πνεύμα» μας να είναι χωρίς ΑΜΑΡΤΙΑ και το «σώμα» μας να είναι χωρίς ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ. Ο απόστολος Παύλος για το θέμα αυτό μας προτρέπει, λέγοντας ***«ας καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού* σαρκός *και* πνεύματος*, εκπληρούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού»*** (Α΄ Κορινθίους Ζ/**7**:1)**.**

4. ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Όπως κάναμε με την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, το ίδιο θα κάνουμε και εδώ, θα αναφερθούμε δηλαδή σε όλα τα εδάφια της Καινής Διαθήκης που έχουν σχέση με το θέμα των καθαρών και ακαθάρτων ζώων, για να δούμε τι πρέπει να εφαρμόζει ο πιστός σήμερα. Για τον λόγο αυτό θα παραθέσουμε όλα τα «επιχειρήματα» αυτών που υποστηρίζουν ότι μπορούμε να τρώμε από όλα τα ζώα, καθόσον αυτά είναι (κατά τη γνώμη τους) ΟΛΑ καθαρά και θα εξετάσουμε εάν τα επιχειρήματα αυτά συμφωνούν ή όχι με τον Λόγο του Θεού**.**

(1) ΠΡΑΞΕΙΣ Ι΄/10:9-16 (Το όραμα του Πέτρου)

«*9*. Την δε επαύριον *(ημέραν)****, ενώ εκείνοι*** *(οι απεσταλμένοι του Κορνήλιου)* ***ωδοιπόρουν και επλησίαζον εις την πόλιν, ανέβη ο Πέτρος εις το δώμα διά να προσευχηθεί περί την έκτην ώραν.* 10*. Και πεινάσας ήθελε να φάγει· ενώ δε ετοίμαζον, επήλθεν επ' αυτόν έκστασις…***

11*. Και θεωρεί τον ουρανόν ανεωγμένον και καταβαίνον επ' αυτόν κάποιο σκεύος, ως σινδόνα μεγάλην, το οποίον* *(σκεύος)* ***ήτο δεμένον από των τεσσάρων άκρων και κατεβιβάζετο επί την γην,* 12*. εντός του οποίου*** *(σκεύους)* ***υπήρχον πάντα τα τετράποδα της γης και***

τα θηρία και τα ερπετά και τα πετεινά του ουρανού….

13. *Και έγινε φωνή προς αυτόν (λέγουσα)·* ***ΣΗΚΩΘΕΙΣ, Πέτρε, ΣΦΑΞΟΝ ΚΑΙ ΦΑΓΕ·*** **14.** *Ο δε Πέτρος είπε·* **Μη γένοιτο Κύριε· διότι ΟΥΔΕΠΟΤΕ έφαγον ουδέν βέβηλον ή ακάθαρτον. 15.** *Και πάλιν εκ <u>δευτέρου</u> έγινε φωνή προς αυτόν· ΟΣΑ Ο ΘΕΟΣ ΕΚΑΘΑΡΙΣΕ, ΣΥ ΜΗ ΛΕΓΕΙΣ ΒΕΒΗΛΑ.* **16.** *Έγινε δε τούτο <u>τρίς</u>, και πάλιν ανελήφθη το σκεύος εις τον ουρανόν».*

Λέγουν οι υποστηρικτές του επιχειρήματος αυτού ότι, αφού ο Θεός καθάρισε όλα τα ζώα, μπορούμε και να τα τρώμε ότι και να είναι αυτά, δηλαδή χοίροι, λαγοί, φίδια, μαλάκια,, κλπ. **Είναι όμως αυτό σύμφωνο με το όραμα του Πέτρου;** Ο Πέτρος είδε στην όραση ένα σκεύος που έμοιαζε με σεντόνι, μέσα στο οποίο υπήρχαν όλα τα ακάθαρτα ζώα και ο Θεός να του λέγει ***«Πέτρε, σφάξε και φάγε».*** Ο Πέτρος με απορία Του απάντησε**:** ***«Μη γένοιτο Κύριε; Διότι ΟΥΔΕΠΟΤΕ έφαγον ουδέν βέβηλον ή ακάθαρτον»*** (εδ.14), που σημαίνει ότι ο Πέτρος μέχρι εκείνη τη στιγμή (περίπου επτά χρόνια μετά την Πεντηκοστή) **δεν είχε φάει ποτέ ακάθαρτα ζώα**, αλλά το σπουδαιότερο εδώ είναι πως κατάλαβε ότι ο Θεός ΔΕΝ ΤΟΥ ΖΗΤΟΥΣΕ κάτι τέτοιο, γι' αυτό ***«ήτο σε απορία καθ' εαυτόν,*** **τι** *(άραγε)* **εσήμαινε** *το όραμα το οποίον είδεν ….(και)* **διελογίζετο** *περί του οράματος»* (Πράξεις Ι΄/**10**:17-19)**.**

Η ερμηνεία όμως δίνεται παρακάτω πολύ καθαρά, χωρίς να αφήνει αμφισβητήσεις. Όταν ο Πέτρος βρισκόταν στο σπίτι του εκατόνταρχου Κορνήλιου, είπε**:** ***«Σεις εξεύρετε ότι είναι ασυγχώρητον εις άνθρωπον Ιουδαίον να συναναστρέφεται ή να πλησιάζει εις αλλόφυλον· ο Θεός όμως <u>έδειξεν</u> εις εμέ ΝΑ ΜΗ ΛΕΓΩ ΜΗΔΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΟΝ βέβηλον ή ακάθαρτον»*** (Πράξεις Ι΄/**10**:17-19). Οι εθνικοί για τους Ιουδαίους ήσαν **ακάθαρτοι** και απαγορευόταν να μπαίνουν στα σπίτια τους για να μη μολυνθούν, αλλά εδώ όμως είναι που ο Θεός με τον Πέτρο ανοίγει την πόρτα της σωτηρίας και προς τα υπόλοιπα έθνη. Τα ακάθαρτα ζώα του οράματος του Πέτρου είναι ένας συμβολισμός των εθνικών (των ειδωλολατρών)**.**

Αυτό λοιπόν ήταν που ο Θεός ήθελε να δείξει στον Πέτρο με την όραση αυτή, **δεν ήταν ότι μπορούσε να τρώγει ό,τι ήθελε, αλλά ότι ο ΜΕΣΟΤΟΙΧΟΣ του φραγμού μεταξύ Ιου-**

δαίων και εθνικών είχε πλέον πέσει (βλ. Εφεσίους Β/**2:**14) και ότι ο Θεός καθαρίζει τα έθνη και τα ενώνει με τους Ισραηλίτες για να δημιουργήσει ΕΝΑ σώμα, ΜΙΑ ποίμνη, ΜΙΑ εκκλησία. Αυτό ήταν το σχέδιο του Θεού απ' αρχής για τον άνθρωπο. Κατά συνέπεια, το επιχείρημα αυτών που υποστηρίζουν ότι **"με την όραση του Πέτρου ο Θεός καθάρισε όλα τα ζώα"**, είναι αστήρικτο στην εξεταζόμενη περίπτωση. Άλλωστε τα ακάθαρτα ζώα **και ΠΡΙΝ** από το όραμα που είδε ο Πέτρος **και ΜΕΤΑ** από το όραμα **βιολογικά δεν άλλαξαν**, εάν ήταν ακάθαρτα πριν και ακατάλληλα για τροφή, το ίδιο ήταν βιολογικά ακάθαρτα και μετά το όραμα.

Το όραμα που ο Θεός έδειξε στον Πέτρο είναι ένα από τα **πιο ισχυρά επιχειρήματα** (όχι ότι ο Θεός κατήργησε το νόμο της Παλαιάς Διαθήκης σε καθαρά και ακάθαρτα, αλλά το αντίθετο), **ότι ο νόμος αυτός παραμένει σε ισχύ και στην μετά Χριστό εποχή,** καθόσον ο ίδιος ο Πέτρος τον εφάρμοζε, γεγονός που σημαίνει ότι τον εφάρμοζε και όλη η πρώτη αποστολική εκκλησία, όπως θα εξετάσουμε παρακάτω, που θα αναλύσουμε το Πράξεις ΙΕ/**15**:18-21**.**

(2) ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Β/2**:16-17 (Διά φαγητόν ή διά ποτόν)**

«Ας μη σας κρίνει λοιπόν μηδείς διά ΦΑΓΗΤΟΝ ή διά ΠΟΤΟΝ ή διά λόγον εορτής ή νεομηνίας ή σαββάτων, τα οποία είναι σκιά των μελλόντων, το σώμα όμως είναι του Χριστού».

Πολλοί στηρίζονται στο εδάφιο αυτό και λέγουν ότι μπορούμε να τρώμε απ' όλα, εφόσον η Βίβλος, διά του Παύλου, μας λέγει **«ας μη σας κρίνει λοιπόν μηδείς ΔΙΑ ΦΑΓΗΤΟΝ…»** Είναι όμως ένα επιχείρημα αυθαίρετο, γιατί το ερώτημα είναι**:** «Πως είναι σίγουροι οι υποστηρικτές αυτής της άποψης ότι εδώ ο Παύλος αναφέρεται στα καθαρά ή στα ακάθαρτα**;** Αυτό, δεν μας το διευκρινίζει ρητά**.** Μήπως λοιπόν αναφέρεται σε κάτι άλλο**;**».

Για να μην πέσουμε σε πλάνη, θα πρέπει να αναφέρουμε όλες τις πιθανές περιπτώσεις που μπορεί να εννοεί εδώ ο Λόγος του Θεού και αυτές βασικά είναι τρεις περιπτώσεις**:**

(1) Εννοεί τα ΚΑΘΑΡΑ ή ΑΚΑΘΑΡΤΑ ζώα**;**

(2) Εννοεί τα ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΑ**;** ή

(3) Εννοεί τον τρόπο ΝΗΣΤΕΙΑΣ του πιστού**;**

Τόσο στην επιστολή αυτή, όσο και στις άλλες επιστολές του Παύλου, δεν έχουμε ΚΑΜΙΑ ΕΝΔΕΙΞΗ ότι «κανένας δεν πρέπει να μας κρίνει εάν θα τρώμε καθαρά ή ακάθαρτα ζώα». Αντίθετα, έχουμε από τις επιστολές του Παύλου πολλές αποδείξεις ότι πρόκειται για ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΑ, πλην όμως πιστεύω ότι στο συγκεκριμένο εδάφιο δεν αναφέρεται ούτε και στα ειδωλόθυτα. **Άρα, τι εννοεί εδώ ο Παύλος;** Στην Κολοσσαείς Β/2:16-17 υπάρχει μία λέξη κλειδί, η οποία είναι ***«…ή διά ΠΟΤΟΝ».*** Λέγει ο Παύλος **«Ας μη σας κρίνει λοιπόν μηδείς διά ΦΑΓΗΤΟΝ ή διά ΠΟΤΟΝ…»** Γνωρίζουμε ότι το ποτό δεν χωρίζεται σε «καθαρό» και «ακάθαρτο», όπως γίνεται με τα ζώα.

Αυτό που θέλει εδώ ο Λόγος του Θεού να μας δώσει να καταλάβουμε αφορά το θέμα της **νηστείας**, το πότε δηλαδή ΘΑ ΦΑΜΕ και το πότε ΘΑ ΠΙΟΥΜΕ και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης η νηστεία δεν είναι τυποποιημένη, ώστε θα πρέπει να γίνεται σε τακτές ημερομηνίες, όπως γινόταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά ο καθένας είναι ελεύθερος να νηστεύει, όπως ο Θεός τον οδηγεί, ή κατά τις ανάγκες του. **Όλα αυτά**, δηλαδή και οι νηστείες και οι εορτές και οι νεομηνίες και τα Σάββατα **είναι** ***«σκιά μελλόντων, το σώμα (όμως) είναι του Χριστού»*** (εδ.17), άλλωστε ο διαχωρισμός σε καθαρά και ακάθαρτα στην περίοδο του ΝΟΜΟΥ (Παλαιάς Διαθήκης), δεν είχε κάποια τυπολογική σημασία, ώστε αυτός να καταργηθεί στην περίοδο της ΧΑΡΗΣ (Καινής Διαθήκης)**.**

(3) Α΄ ΤΙΜΟΘΕΟΥ Δ/4:1-5 (Αποχή βρωμάτων)

«Το δε Πνεύμα ρητώς λέγει ότι εις τους ύστερους *(έσχατους)* ***καιρούς θέλουν ΑΠΟΣΤΑΤΗΣΕΙ μερικοί από της πίστεως, προσέχοντες εις ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΠΛΑΝΗΣ και εις ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, διά της υποκρίσεως ψευδολόγων,*** **εχόντων** ***την εαυτών συνείδησιν καυτηριασμένην,*** **εμποδιζόντων** ***τον γάμον,*** **(προσταζόντων) αποχήν βρωμάτων,** ***τα οποία ο Θεός έκτισε διά να μεταλαμβάνουν μετά ευχαριστίας οι ΠΙΣΤΟΙ και οι ΓΝΩΡΙΣΑΝΤΕΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ.***

Διότι ΠΑΝ ΚΤΙΣΜΑ Θεού *(είναι)* ***καλόν, και ουδέν απορρίψιμον, όταν λαμβάνεται μετά ευχαριστίας· διότι ΑΓΙΑΖΕΤΑΙ διά του*** **λόγου**

***του Θεού και διά της* προσευχής».**

Λέγουν οι υποστηρικτές του επιχειρήματος αυτού ότι **«**...ΠΑΝ ΚΤΙΣΜΑ του Θεού είναι καλόν και δεν απορρίπτεις τίποτα, όταν αυτό λαμβάνεται με ευχαριστία, **γιατί** ΑΓΙΑΖΕΤΑΙ από τον Λόγο του Θεού και από την προσευχή**»**. Είναι όμως αυτό έτσι**;** Όταν ισχυριζόμαστε ότι πρέπει να απέχουμε από ακάθαρτα ζώα κατά την περίοδο της Καινής Διαθήκης, **δεν προστάζουμε αποχή από τα φαγητά,** απλά αναφέρουμε αυτό που η Βίβλος καταγράφει, δηλαδή *«…διότι ΠΑΝ ΚΤΙΣΜΑ Θεού είναι καλόν* (φυσικά εδώ «κτίσμα» δεν εννοεί ξύλα, πέτρες και άλλα παρόμοια πράγματα, γιατί παρακάτω λέγει) **…** διότι *ΑΓΙΑΖΕΤΑΙ διά του λόγου του Θεού και διά της προσευχής».*

Το ερώτημα είναι **«Τι ΑΓΙΑΖΕΙ ο Λόγος του Θεού;»**. Το ρήμα *«αγιάζω»* σημαίνει *«ξεχωρίζω»* και ο Λόγος του Θεού μας αναφέρει λεπτομερώς τι «ξεχωρίζει». Ξεχωρίζει ποια ζώα τρώγονται και ποια ζώα δεν τρώγονται. **Όλα λοιπόν τα κτίσματα του Θεού δεν είναι ΓΙΑ ΝΑ ΤΡΩΓΟΝΤΑΙ, είναι καλά και τίποτα από αυτά δεν είναι απορρίψιμο.** Επομένως όταν η Βίβλος λέγει «προστατζόντων αποχήν βρωμάτων» αναφέρεται στους κανόνες που βάζουν οι άνθρωποι για να υποδουλώσουν το λαό Θεού**: Μη** φας κρέας όταν νηστεύεις, αλλά φάε καλαμάρια, χταπόδια και σουπιές. **Μη** φας λάδι, αλλά ελιές μπορείς να τρώγεις. **Μη** φας τυρί και αυγά, αλλά φάε ελεύθερα αυγοτάραχο, νηστίσιμο τυρί, κλπ**.**

Ο Λόγος του Θεού αγιάζει (ξεχωρίζει) τι πρέπει και τι δεν πρέπει να τρώμε, γιατί αυτό που τρώμε «ξεχωρίζεται» (αγιάζεται) με τον ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και με την ΠΡΟΣΕΥΧΗ. **Και αυτό γίνεται για δύο βασικούς λόγους:** (1) **Γιατί** ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ξεχωρίζει τι πρέπει και τι δεν πρέπει να τρώμε, και (2) **Γιατί** με την ΠΡΟΣΕΥΧΗ ευχαριστούμε τον Θεό γι' αυτό. **Πρέπει να προσευχόμαστε πάντοτε πριν το φαγητό** (βλ. Ματθαίος ΙΕ/**15**:36 & Κς΄/**26**:26, Μάρκος ς΄/**6**:41, κλπ) και πως μπορείς να προσευχηθείς για φαγητά που ο Θεός δεν τα έχει «αγιάσει**;**», δηλαδή που δεν τα έχει ξεχωρίσει**;** Είναι αμαρτία, όταν εσύ έχεις επίγνωση αυτής της αλήθειας, αλλά δεν την εφαρμόζεις στη ζωή σου**.**

Η μεγάλη απάτη και πλάνη του Διαβόλου στο θέμα αυτό,

είναι ότι κοροϊδεύει και εξαπατά τον θρησκευόμενο άνθρωπο, όταν αυτός υποτίθεται ότι «νηστεύει». Τον έχει πείσει ότι είναι αμαρτία να τρώγει τροφές που ο Θεός τις έχει αγιάσει (ξεχωρίσει) ως καθαρές και τον προτρέπει να τρώγει ως «άγιες» (νηστίσιμες) ακάθαρτες τροφές, τις οποίες ο Θεός **ρητά** έχει απαγορεύσει να τρώγει ο άνθρωπος, όπως καλαμάρια, χταπόδια, σουπιές κλπ, που είναι επιβλαβή για τον ανθρώπινο οργανισμό. Αυτό μήπως πρέπει να μας προβληματίζει, όταν ξέρουμε ότι ο Διάβολος πάντοτε αντιστρέφει το κακό σε καλό**;**

(4) ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΕ/15:1-11 (Το εισερχόμενο δεν μολύνει)

«....Διά τι οι μαθηταί σου παραβαίνουν την παράδοσιν των πρεσβυτέρων; Διότι δεν νίπτονται τας χείρας αυτών όταν τρώγουν ΑΡΤΟΝ. Ο δε *(Ιησούς)* ***αποκριθείς, είπε προς αυτούς*** *(τους Φαρισαίους)****· Διά τι και εσείς*** **παραβαίνετε** ***την εντολήν του Θεού διά την παράδοσίν σας; ....και*** **ακυρώσατε** ***την εντολήν του Θεού διά την παράδοσίν σας …Ο λαός ούτος με πλησιάζει με το στόμα αυτών και με τα χείλη με τιμά, η δε καρδία αυτών μακράν απέχει απ' Εμού. Εις μάτην δε με σέβονται, διδάσκοντες ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ, ΕΝΤΑΛΜΑΤΑ ανθρώπων.***

Και προσκαλέσας *(ο Ιησούς)* ***τον όχλον, είπε προς αυτούς· Ακούετε και νοείτε. Δεν μολύνει τον άνθρωπον το ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟΝ εις το στόμα, αλλά*** *(μολύνει)* ***το ΕΞΕΡΧΟΜΕΝΟΝ εκ του στόματος τούτο*** *(είναι που)* ***μολύνει τον άνθρωπον».***

Εδώ υπάρχει ένα άλλο επιχείρημα γι' αυτούς που υποστηρίζουν ότι είναι όλα καθαρά, πλην όμως τους διαφεύγει το γεγονός ότι το θέμα της συζήτησης μεταξύ του Ιησού και των Φαρισαίων εδώ δεν ήταν τα καθαρά και τα ακάθαρτα, αλλά **γιατί οι μαθητές του Ιησού έτρωγαν με άπλυτα τα χέρια.** Άλλωστε οι Φαρισαίοι εφάρμοζαν κατά γράμμα το νόμο του Θεού (φυσικά και τα καθαρά και ακάθαρτα), σε τέτοιο σημείο, που είχαν πέσει σε ξερό τυπικισμό. Είναι βέβαια μια πολλή καλή συνήθεια ο άνθρωπος να πλένεται πριν από το φαγητό, αλλά εδώ οι Φαρισαίοι το είχαν κάνει «νόμο» (εντολή υποχρεωτική) και κατέκριναν τους πάντες όταν δεν το έκαναν, σαν αυτό να ήταν εντολή του Θεού. Ήταν όμως μία καθαρά ανθρώπινη εντολή**.**

Δεν μολύνεται ο άνθρωπος εάν θα φάει με πλυμένα ή με άπλυτα χέρια, αλλά μολύνεται από τα λόγια που βγαίνουν από το στόμα του, γιατί ο Ιησούς είπε ότι ***«εκ του περισσεύματος της ΚΑΡΔΙΑΣ λαλεί το ΣΤΟΜΑ»*** (Ματθαίος ΙΒ/**12**:34) και από την καρδιά του ανθρώπου εξέρχονται ***«διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι. Ταύτα είναι τα μολύνοντα τον άνθρωπον»*** (Ματθαίος ΙΕ/**15**:19-20 - Βλέπε επίσης**:** Ιάκωβος Γ/**3**:1-12, Μάρκος Ζ/**7**:18-23)**.**

(5) <u>ΠΡΑΞΕΙΣ ΙΕ</u>/15<u>:18-21 (Αποχή από 4 πράγματα)</u>

«Απ' αιώνος είναι γνωστά εις τον Θεόν πάντα τα έργα Αυτού. Όθεν εγώ κρίνω να μη παρενοχλώμεν τους επιστρέφοντας εις τον Θεόν από των εθνών, αλλά να γράφωμεν προς αυτούς **να απέχουν** ***από των μιασμάτων των ΕΙΔΩΛΩΝ και από της ΠΟΡΝΕΙΑΣ και του ΠΝΙΚΤΟΥ και του ΑΙΜΑΤΟΣ. Διότι ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας έχει εις πάσαν πόλιν τους κηρύττοντας αυτόν εις τας συναγωγάς,*** **αναγινωσκόμενος** ***κατά παν Σάββατον...».***

Εδώ, οι υποστηρικτές του επιχειρήματος ότι πρέπει να τρώμε απ' όλα, λέγουν ότι **«...**η εντολή που έδωσαν οι απόστολοι στα έθνη **δεν συμπεριλαμβάνει** ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΝΕ και ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΝΕ και ούτε τους απαγόρευσαν να τρώνε αυτά που πριν έτρωγαν σαν Εθνικοί**...».** Αυτό είναι ένα λάθος επιχείρημα, γιατί ο Ιάκωβος εδώ που έχει τον λόγο σαν υπεύθυνος της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ λέγει **«να ΜΗΝ παρενοχλούμε τους επιστρέφοντες στον Θεό από τα έθνη»** και το ερώτημα είναι, γιατί το λέγει αυτό**;** Το αναφέρει αυτό με πολλή σαφήνεια στο εδάφιο 21**:** *«...***Διότι** ***ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας ΕΧΕΙ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΠΟΛΗ ΤΟΥΣ ΚΗΡΥΤΟΝΤΑΣ αυτόν εις τας συναγωγάς, αναγινωσκόμενος κάθε σάββατον».***

Πολλή απλή αλήθεια**:** Κάθε τοπική εκκλησία που δημιουργείτο τότε, είχε σαν βάση μερικούς Εβραίους οι οποίοι είχαν βγει από κάποια συναγωγή και αυτοί αποτελούσαν τον πυρήνα, πάνω στον οποίο οικοδομείτο η νέα εκκλησία. Αυτοί οι άνθρωποι ΓΝΩΡΙΖΑΝ το νόμο του Θεού (που είχε δώσει στον Μωυσή) και τον ΔΙΔΑΣΚΑΝ στους νέους πιστούς. **Γνώριζαν** τις δέκα εντολές, **γνώριζαν** όλους τους ηθικούς θεσμούς που μας αναφέρει η Βίβλος, **γνώρι-**

ζαν την Πεντάτευχο και φυσικά **γνώριζαν** και το ΙΑ/11 κεφάλαιο του Λευιτικού, μέσα στο οποίο είναι γραμμένο ποια φαγητά είναι καθαρά και ποια είναι ακάθαρτα. Γι' αυτό ο Ιάκωβος τους επισημαίνει ότι **«έχουν σε κάθε πόλη τους κηρύτοντας τον Μωυσή»,** ώστε να διδαχθούν αυτά που πρέπει να μάθουν.

Εδώ λοιπόν οι απόστολοι δεν κάθονται να τους γράψουν και να επαναλάβουν το νόμο του Μωυσή, αλλά τους λέγουν μερικά ουσιώδη πράγματα, που την εποχή εκείνη ήταν **επίκαιρα,** καθόσον γύρω τους υπήρχαν μόνο ειδωλολατρικά έθνη, τους επισημαίνουν δηλαδή να απέχουν ***«από των μιασμάτων των ΕΙΔΩΛΩΝ και από της ΠΟΡΝΕΙΑΣ και του ΠΝΙΚΤΟΥ και του ΑΙΜΑΤΟΣ».*** Τα υπόλοιπα θέματα τα αφήνουν στον Μωυσή, που διδασκόταν στους νέους πιστούς εξ εθνών κάθε Σάββατο, γεγονός που σημαίνει ότι οι παλιοί πιστοί δίδασκαν τους εθνικούς να αποφεύγουν τα ακάθαρτα ζώα και να τρώγουν μόνο τις καθαρές τροφές που ο Θεός είχε αγιάσει **«διά του Λόγου Του και διά της προσευχής».**

Κατά συνέπεια, αυτό το επιχείρημα, όχι μόνο δεν είναι υπέρ των υποστηρικτών που λέγουν ότι πρέπει να τρώμε απ' όλα, αλλά κατά βάση είναι και ένα από τα πιο ισχυρά επιχειρήματα εναντίον τους, προσθέτοντας επί πλέον ότι, **όπως αυτοί ισχυρίζονται ότι «**…η εντολή που έδωσαν οι απόστολοι στα έθνη δεν συμπεριλαμβάνει ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΝΕ και ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΝΕ**»**, **λέμε και εμείς το αντίθετο, ότι «**…δεν τους είπαν ρητά οι απόστολοι ότι ΔΕΝ ΙΣΧΥΕΙ πλέον ο διαχωρισμός σε καθαρά και ακάθαρτα**».**

Πιστεύω ότι αυτός που θέλει να ακολουθεί την αλήθεια, εύκολα μπορεί να την καταλάβει, άλλωστε μπορεί να κάνει απλά μια δοκιμή, γιατί ο Θεός μας προτρέπει ***«δοκιμάστε Με»,*** για ένα μήνα δηλαδή να μη φάγει τροφή που ο Θεός έχει χαρακτηρίσει ως ακάθαρτη και εκεί θα διαπιστώσει εάν, τηρώντας την εντολή αυτή, έχει ή όχι ευλογία στην υγεία του και γενικά στη ζωή του.

(6) ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ε/5:17-18 (Ήλθα να "πληρώσω")

«Μη νομίσετε ότι ήλθον να καταλύσω τον νόμον ή τους προφήτας· δεν ήλθον να καταλύσω, αλλά* να εκπληρώσω** *(αρχαίο κείμενο:* **"πληρώσαι")** ***Διότι αληθώς σας λέγω, έως αν παρέλθει ο ουρανός

και η γη, ιώτα ένα ή μία κεραία δεν θέλει παρέλθει από του νόμου, εωσού εκπληρωθούν πάντα».

Η Παλαιά Διαθήκη είναι γεμάτη από **τύπους**, μέσα στους οποίους κρύβεται η εκπλήρωσή τους στην Καινή Διαθήκη, όπου ο Θεός φανερώθηκε *«εν Υιώ»*. Αντίστοιχα και μέσα στην Καινή Διαθήκη βρίσκεται κρυμμένη η Παλαιά Διαθήκη. Όταν ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είπε το *«τετέλεσται»* και το καταπέτασμα του επίγειου ναού σχίστηκε από πάνω προς τα κάτω (Ματθαίος ΚΖ/27:51), τότε καταργήθηκε και όλος ο ΤΥΠΟΛΟΓΙΚΟΣ (τελετουργικός) νόμος της Παλαιάς Διαθήκης, **καταργήθηκαν** οι θυσίες των ζώων, γιατί η θυσία του Ιησού ήταν *«άπαξ»*, πέθανε ο δίκαιος υπέρ των αδίκων, **καταργήθηκε** η Λευιτική ιεροσύνη, γιατί ο Ιησούς Χριστός είναι ο μόνος μεσίτης και ιερέας κατά την τάξη Μελχισεδέκ, **καταργήθηκαν** οι εορτές γιατί άρχισε η εκπλήρωσή τους (Πάσχα, Πεντηκοστή, κλπ), **καταργήθηκαν** οι "τύποι" αφού εκπληρώθηκε πλέον το "αντίτυπον"**.**

Δεν καταργήθηκε όμως ο ΗΘΙΚΟΣ νόμος της Παλαιάς Διαθήκης και οι εντολές του Κυρίου εξακολουθούν να έχουν την ίδια ισχύ και σήμερα. Για παράδειγμα, οι εντολές του Θεού **«μη κάνεις σεαυτόν είδωλον, ή μη φονεύσεις, μη μοιχεύσεις, μη ψευδομαρτυρήσεις, κλπ..»** ισχύουν και σήμερα. Άλλωστε, δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι πολλές προφητείες που αναφέρονται στην Παλαιά Διαθήκη (Δανιήλ, Ησαΐα, Ιερεμία, Ιωήλ, κλπ) δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί**.**

Ο Ιησούς με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο το επιβεβαίωσε λέγοντας ότι **«…**μη νομίσετε ότι ήλθα να καταργήσω το νόμο ή τους προφήτες, δεν ήλθα να τον καταργήσω, αλλά ήλθα να τον **<u>γεμίσω</u>»**. Το αρχαίο κείμενο δεν γράφει **"να εκπληρώσω"**, (που μεταφράζει λάθος το κείμενο του Βάμβα), αλλά γράφει **"πληρώσαι"** και "πληρώνω" σημαίνει "γεμίζω"**.** Ο Ιησούς Χριστός ήρθε να "γεμίσει" το νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, δεν ήρθε για να τον καταργήσει. Μέσα στον ηθικό ΝΟΜΟ της Παλαιάς Διαθήκης, έβαλε και τη ΧΑΡΗ της αγάπης της Καινής Διαθήκης**:** ***«Ο νόμος του Κυρίου***

είναι ΑΜΩΜΟΣ, επιστρέφων ψυχήν· η μαρτυρία του Κυρίου πιστή, σοφίζουσα τον απλούν» (Ψαλμός ΙΘ/**19:**7)**.**

Κατά συνέπεια, το επιχείρημα όσων δέχονται ότι δεν ισχύει ο διαχωρισμός των ζώων σε καθαρά και ακάθαρτα, επειδή δεν βρισκόμαστε πλέον "υπό νόμο", δεν έχει ισχυρό έρεισμα μέσα στον Λόγο του Θεού, αλλά είναι μια ερμηνεία, που έρχεται σε αντίθεση με τα λόγια του Ιησού, που ρητά ανέφερε ότι δεν ήρθε να καταργήσει το νόμο και τους προφήτες, αλλά έρχεται και σε αντίθεση και με ολόκληρη την πρώτη εκκλησία, η οποία δίδασκε ότι ***«ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας έχει εις πάσαν πόλιν τους κηρύττοντας αυτόν εις τας συναγωγάς, αναγινωσκόμενος κατά παν σάββατον»*** (Πράξεις ΙΕ/**15:**21)**.**

4. ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΑ: ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΑΡΑ ή ΑΚΑΘΑΡΤΑ;

Η πλειοψηφία των πιστών που υποστηρίζει ότι μπορούμε σήμερα να τρώμε απ' όλα τα φαγητά, σαν επιχείρημα χρησιμοποιεί τα σχετικά εδάφια από τις επιστολές προς Ρωμαίους, κεφ. ΙΔ/**14** και Α΄ Κορινθίους, κεφ. Η/**8** και Ι΄/**10**, που αναφέρονται στα **«ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΑ»** και όχι στο διαχωρισμό των ζώων σε «ΚΑΘΑΡΑ» και «ΑΚΑΘΑΡΤΑ». Είχε δημιουργηθεί ένα πρόβλημα στην πρώτη αποστολική εκκλησία, εάν οι πιστοί μπορούσαν να τρώνε ή όχι «ειδωλόθυτα», τα οποία ήσαν **ζώα καθαρά** (μοσχάρια, βόδια, αρνιά, κλπ) που οι εθνικοί τα είχαν θυσιάσει στους θεούς τους και μετά τα πήγαιναν στα καπηλειά για να τα πωλήσουν για τροφή. Ο Παύλος, δεν ασχολείται καθόλου εάν τα θυσιασθέντα ζώα από τους ειδωλολάτρες ήσαν καθαρά ή ακάθαρτα, αυτό το θεωρεί αυτονόητο για την εποχή του και ασχολείται μόνο με το γεγονός, πότε μπορεί και πότε δεν μπορεί ο πιστός να τρώγει από τα ειδωλόθυτα και για το θέμα αυτό δίνει συμβουλές στις επιστολές του προς Ρωμαίους και Α΄ Κορινθίους. Δεν θα ασχοληθούμε ιδιαίτερα με το θέμα αυτό, επειδή είναι ήδη πολύ γνωστό και εύκολα μπορεί κάποιος να κατανοήσει τη διαφορά μεταξύ «ειδωλοθύτων» και «ακαθάρτων» ζώων, απλά θα αναφερθούμε συνοπτικά σε τέσσερα μόνο σημεία, από τα πολλά που αναφέρει ο Παύλος**:**

(α) ***«Εξεύρω και είμαι πεπεισμένος εν Κυρίω Ιησού ότι ουδέν υπάρχει ακάθαρτον ΑΦ' ΕΑΥΤΟΥ, ειμή εις εκείνον ο οποίος στοχάζεται κάτι ότι είναι ακάθαρτον, εις εκείνον είναι ακάθαρτον»*** (Ρωμαίους ΙΔ/14:14)**.** Εδώ ο Παύλος «ακάθαρτον» εννοεί εάν αυτό είναι θυσιασμένο στα είδωλα ή όχι, γιατί γνώριζε το διαχωρισμό σε καθαρά και ακάθαρτα. Το θέμα είναι εάν το κρέας που είναι καθαρό **«αφ' εαυτού»** (από μόνο του), όταν θυσιάζεται στα είδωλα, μήπως μολύνεται**;** Για παράδειγμα τα «κόλυβα» που προσφέρονται στα μνημόσυνα είναι καθαρή τροφή, καθόσον αποτελούνται από στάρι, εάν δεν σε ελέγχει η συνείδησή σου μπορείς να φας ελεύθερα, δεν είναι αμαρτία, εάν όμως σε ελέγχει και φας, τότε είναι αμαρτία. Παρόμοια περίπτωση έχουμε με τις **«αρτοκλασίες»** και τα **«πρόσφορα»**. Είναι στη συνείδηση του καθενός εάν θα φάει ή όχι, όταν του προσφέρουν, γιατί σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού είναι "αφ' εαυτού" (από μόνα τους) καθαρά**.**

(β) ***«Μη κατάστρεφε το έργον του Θεού διά φαγητόν.*** **Πάντα μεν είναι καθαρά,** ***κακόν όμως είναι εις τον άνθρωπον ο οποίος τρώγει με σκάνδαλον»*** (Ρωμαίους ΙΔ/14:20)**.** Λέγοντας εδώ ο Παύλος ότι τα **«πάντα είναι καθαρά»** αναφέρεται στα ειδωλόθυτα, για τα οποία αναφέρεται ολόκληρο το ΙΔ/14 κεφάλαιο της προς Ρωμαίους επιστολής και όχι για το διαχωρισμό των ζώων σε καθαρά και ακάθαρτα.

(γ) ***«Το φαγητόν όμως δεν συνιστά ημάς εις τον Θεόν· ΔΙΟΤΙ ούτε εάν φάγωμεν περισσεύομεν, ούτε εάν δεν φάγωμεν ελαττούμεθα. Πλην προσέχετε μήπως αύτη η εξουσία σας ΓΙΝΕΙ ΠΡΟΣΚΟΜΜΑ εις τους ασθενείς»*** (Α΄ Κορινθίους Η/8:8-9)**.** Το φαγητό δεν μας συνιστά στον Θεό και επειδή έχουμε αυτή τη γνώση, ας μην υπερηφανευόμαστε ότι γνωρίζουμε πολλά πράγματα, γιατί δεν είναι αυτό που μας αυξάνει σε αγιότητα, αλλά το ότι υπακούμε στον Θεό που έφτιαξε τα σώματά μας και μας έδωσε εντολές **πώς πρέπει να τα συντηρούμε** και ένας καλός τρόπος συντήρησης είναι να απέχουμε από τροφές που είναι βλαβερές για τη σωματική υγεία μας.

Πρέπει λοιπόν σε όλες τις περιπτώσεις και για τα «ειδωλόθυτα» και για τα «καθαρά και ακάθαρτα» να ενεργούμε με σοφία και να μη γίνεται αιτία το φαγητό ή το ποτό να χαλάμε τις ευλογημένες και όμορφες σχέσεις που πρέπει να έχουμε με τους αδελ-

φούς μας, αλλά να έχουμε διάκριση πώς να συμπεριφερόμαστε στις περιπτώσεις αυτές: «**…Διότι** ***η βασιλεία του Θεού δεν είναι ΒΡΩΣΙΣ και ΠΟΣΙΣ, αλλά ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, και ΕΙΡΗΝΗ και ΧΑΡΑ εν Πνεύματι αγίω»*** (Ρωμαίους ΙΔ/**14:**17)**.**

Ο Κύριος μας λέγει με παράπονο ότι ***«ο λαός Μου ηφανίσθη δι' έλλειψιν γνώσεως»*** (Ωσηέ Δ/**4:**6, Ησαΐας Ε/**5:**16) και δυστυχώς πολλοί πιστοί στηρίζουν τις διδασκαλίες τους (από άγνοια) σε λάθος εδάφια, όπως συμβαίνει και για το θέμα των καθαρών και ακαθάρτων ζώων, όπου για να υποστηρίξουν ότι πρέπει να τρώμε απ' όλα **στηρίζουν τα επιχειρήματά τους** σε εδάφια που έχουν άμεση σχέση με τα ειδωλόθυτα.

(δ) ***Δεν δύνασθε να πίνετε το* ποτήριον του Κυρίου *και το* ποτήριον των δαιμονίων· *δεν δύνασθε να είσθε μέτοχοι της τραπέζης του Κυρίου και της τραπέζης των δαιμονίων»*** (Α΄ Κορινθίους Ι΄/**10:** 21)**.** Ο Παύλος μιλώντας για τα ειδωλόθυτα μπαίνει πιο βαθιά στο θέμα, προτρέποντας τους πιστούς που έχουν προχωρήσει σε γνώση **«να μην γίνονται κοινωνοί των δαιμονίων»**, κάτι που την εποχή εκείνη ήταν συνηθισμένο να γίνεται με τους πιστούς, να πηγαίνουν δηλαδή σε συνεστιάσεις που γινόντουσαν σε ειδωλολατρικούς ναούς. Αυτό ήταν κάτι ανάλογο που γίνεται και σήμερα, όπου οι πιστοί συμμετέχουν ενεργά πλέον σε όλες τις εορταστικές εκδηλώσεις που είναι αποτέλεσμα επικράτησης αρχαίων ειδωλολατρικών δοξασιών με χριστιανικό μανδύα. **Δεν παραλείπουν να έχουν ενεργή συμμετοχή σε όλες τις λεγόμενες μεγάλες εορταστικές εκδηλώσεις Χριστουγέννων, Πάσχα, Αποκριάς, κλπ.**

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ - Βίβλος και υγιεινή διατροφή» Αλκιβιάδης Τζελέπης (**εκδόσεις «**ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»).**

(02**) «ΒΡΩΜΑΤΑ, ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ» - Σειρά μηνυμάτων σε 2 CD**

(03**) «ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΟΡΤΩΝ» - Σειρά 3 μηνυμάτων – Ομιλητής: Α.Τζελέπης.**

(04**)** ……

(05**)** ……

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 25 - 8

Αρχική έκδοση: **10/1991**
Α΄ έκδοση: 02/2017 ❖ Β΄ έκδοση βελτιωμένη: 03/2022
Σελίδες 84

Ο Λόγος του Θεού στο βιβλίο του Λευιτικού, κεφ.ΙΑ/11 διαχωρίζει τα ζώα σε ΚΑΘΑΡΑ **που τρώγονται** και σε ΑΚΑΘΑΡΤΑ **που δεν τρώγονται.**

Τα ερωτήματα που απασχολούν ένα μελετητή της Βίβλου είναι:

- Ποιοι ήσαν οι λόγοι που ο Θεός έκανε αυτό το διαχωρισμό;
- Ήσαν λόγοι υγείας, φυσικοί ή πνευματικοί λόγοι;
- Υπάρχει τυπολογία στο διαχωρισμό σε καθαρά και ακάθαρτα ζώα;
- Σήμερα ισχύει αυτός ο διαχωρισμός ή όχι; Εάν ΝΑΙ, για ποιο λόγο; Εάν ΟΧΙ, γιατί καταργήθηκε;

Μερικά από τα περιεχόμενά του βιβλίου:

Οι εντολές του Θεού και η υπακοή του ανθρώπου. **Τι γινόταν** στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης**. Τι εφάρμοζε** η πρώτη αποστολική εκκλησία. **Διαχωρισμός** και λόγοι υγείας. Ακάθαρτα ζώα και ειδωλόθυτα. Ο νόμος του Θεού περί πνικτών**.**

28 Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ
Το προφητικό σχέδιο του Θεού

1. ΟΙ 3 ΑΡΧΙΚΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Στα τρία πρώτα κεφάλαια του βιβλίου της Γένεσης υπάρχουν τρεις καταπληκτικές προφητείες, που έχουν άμεση σχέση μεταξύ τους. Οι δύο πρώτες προφητείες αναφέρονται **πριν** την παρακοή και την πτώση του Αδάμ στην αμαρτία και την τρίτη προφητεία την συναντάμε **μετά** την πτώση του. Εδώ θα ασχοληθούμε ιδιαίτερα με την **1η** κατά σειρά προφητεία, αλλά θα αναφερθούμε συνοπτικά και στις υπόλοιπες δύο, ώστε να μην υπάρχουν κενά και απορίες στο θέμα που εξετάζουμε και το οποίο είναι **"το προφητικό σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου προ καταβολής κόσμου",** όπως αυτό μας αποκαλύπτεται μέσα από την **1η** προφητεία. Στην περιγραφή μας θα ακολουθήσουμε αντίστροφη πορεία, αρχίζοντας από την **3η** προφητεία**.**

3η προφητεία: Ανάμεσα στους σχολιαστές και ερμηνευτές της Αγίας Γραφής επικρατεί η άποψη ότι η πρώτη προφητεία που συναντάμε μέσα στις σελίδες της Βίβλου είναι αυτή που αναφέρεται στα λόγια του Θεού προς τον Διάβολο (τον όφη)**:** ***«…Και έχθραν θέλω στήσει*** **αναμέσον** ***ΣΟΥ και της ΓΥΝΑΙΚΟΣ, και*** **αναμέσον** ***του σπέρματός ΣΟΥ και του σπέρματος ΑΥΤΗΣ, αυτό*** *(το σπέρμα)* ***θέλει σου συντρίψει την κεφαλήν, και συ θέλεις κεντήσει την πτέρναν Αυτού»*** (Γένεση Γ**:**15)**.** Πλην όμως, η θαυμαστή αυτή προφητεία δεν είναι η **1η** της Αγίας Γραφής, όπως λάθος πιστεύεται, αλλά είναι η **3η** κατά σειρά προφητεία, που συναντάμε στα τρία πρώτα κεφάλαια του βιβλίου της Γένεσης και είναι μία προφητεία που δόθηκε από τον ίδιο τον Θεό **μετά** την πτώση του ανθρώπου.

Με τα λόγια αυτά, ο Θεός αναφέρεται προφητικά στο θαυμαστό γεγονός της συντριβής του Διαβόλου από το σπέρμα της γυναίκας επάνω στο σταυρό του Γολγοθά. Η γυναίκα βιολογικά δεν έχει σπέρμα, αλλά ο άνδρας και εδώ αναφέρεται ότι Αυτός που θα συντρίψει τον Διάβολο θα γεννηθεί από τον ίδιο τον Θεό (θείο

σπέρμα), θα είναι ***«ο έσχατος αδάμ»*** (Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:45), που θα γεννηθεί ***«εκ Πνεύματος αγίου»*** (Ματθαίος Α/**10**:18) και αυτό ήταν ένα μυστήριο το πώς ο Θεός ***«εφανερώθη εν σαρκί»*** (Α' Τιμόθεου Γ/**3**:16)**.**

2η προφητεία: Όταν ο Θεός παρουσίασε στον Αδάμ την Εύα, αυτός κατάλαβε ότι η Εύα ήταν ένα κομμάτι από το δικό του σώμα, δεν ήταν κάτι το ξεχωριστό, ή κάτι το διαφορετικό, γι' αυτό είπε**: «Τούτο είναι τώρα οστούν εκ των οστέων μου και σαρξ εκ της σαρκός μου· *αύτη θέλει ονομασθεί ανδρίς, διότι εκ του ανδρός αύτη ελήφθη. ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ θέλει αφήσει ο άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα αυτού, και θέλει προσκολληθεί εις την γυναίκα αυτού·* και θέλουν είσθαι οι δύο εις σάρκα μίαν»** (Γένεση Β/**2**:23-24)**.** Μέσα από τα λόγια αυτά του Αδάμ η Βίβλος παρουσιάζει μια μεγάλη και θαυμαστή αποκάλυψη για την εκκλησία του Χριστού.

Ο Αδάμ είναι τύπος του Ιησού και η Εύα είναι τύπος της εκκλησίας. Η εκκλησία αποτελείται από πολλά μέλη του ενός σώματος του Χριστού. Άλλος είναι τα πόδια, άλλος είναι τα χέρια, άλλος είναι τα μάτια και ούτω καθ' εξής. Όλα τα μέλη έχουν πλήρη ταύτιση και άμεση εξάρτηση με το κεφάλι που είναι ο Ιησούς. **Αυτή είναι η τυπολογία:** Ο Αδάμ και η Εύα ήταν «μία σάρκα», ο άνδρας και η γυναίκα είναι «μία σάρκα», ο Ιησούς Χριστός και η εκκλησία Του είναι «ένα σώμα».

Αυτή την αλήθεια παρουσιάζει και ο απόστολος Παύλος όταν αναφέρεται στη σχέση άνδρα και γυναίκας, όπου στο τέλος καταλήγει**: «*Διά τούτο θέλει αφήσει ο άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και θέλει προσκολληθεί εις την γυναίκα αυτού, και θέλουν είσθαι* οι δύο εις σάρκα μίαν. *Το μυστήριον τούτο είναι μέγα, εγώ δε λέγω τούτο περί* Χριστού *και περί της* εκκλησίας»** (Εφεσίους Ε/**5**:31-32). Αποκαλεί τη σχέση ΑΝΔΡΑ και ΓΥΝΑΙΚΑΣ **μεγάλο μυστήριο**, το οποίο μυστήριο το ταυτίζει με τη σχέση ΧΡΙΣΤΟΥ και ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Έτσι εξηγείται πως δύο άνθρωποι (άνδρας και γυναίκα) ταυτίζονται και γίνονται «ένα σώμα», όπως ακριβώς η εκκλησία ταυτίζεται με τον Ιησού Χριστό και γίνεται «ένα σώμα».

Το συγκλονιστικό είναι ότι και η **1η** προφητεία, που προηγείται (Γένεση Α/**1**:26-27) και η **3η** προφητεία που ακολουθεί (Γένεση

Γ/**3:**14-15)**,** έχουν άμεση σχέση με το σώμα της εκκλησίας του Χριστού και ήταν **ένα μυστήριο κρυμμένο** μέσα στους αιώνες, το οποίο αποκάλυψε ο Ιησούς στο άγιο σώμα Του, την εκκλησία Του**:** ***«Το μυστήριον, το οποίον ήτο αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών, τώρα δε εφανερώθη εις τους αγίους αυτού, εις τους οποίους ηθέλησεν ο Θεός να φανερώσει ποιος (είναι) ο πλούτος της δόξης του μυστηρίου τούτου εις τα έθνη, "***το οποίον** (μυστήριον) **είναι ο Χριστός μέσα σας" (αρχ.κείμενο), η ελπίς της δόξης»*** (Κολοσσαείς Α/**1:** 26-27). Η μετάφραση του Βάμβα γράφει λάθος **"όστις είναι ο Χριστός εις εσάς"**, ενώ το αρχαίο θεόπνευστο Ελληνικό κείμενο γράφει **"ό (το οποίον) έστιν Χριστός εν υμίν"**. Θαυμαστή αποκάλυψη, η ενότητα του άνδρα και της γυναίκας, είναι ο τύπος της ενότητας του νυμφίου Ιησού με την νύμφη εκκλησία.

1η προφητεία: Πριν την πτώση του ανθρώπου στην αμαρτία, στο **1°** κεφάλαιο της Γένεσης συναντάμε μια καταπληκτική προφητεία, η οποία αφορά **το προφητικό σχέδιο του Θεού** για τη σωτηρία του ανθρώπου (μετά την πτώση του) και αναφέρεται στην Γένεση Α/**1**:26**:** ***«Και είπεν ο Θεός, Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ' ΕΙΚΟΝΑ ημών, καθ' ΟΜΟΙΩΣΙΝ ημών· και*** **ας εξουσιάζουν** ***(αρχαίο "αρχέτωσαν") επί των ιχθύων της θαλάσσης και επί των πετεινών…».*** Η μετάφραση του Βάμβα γράφει λάθος **"ας εξουσιάζη"** (ενικός αριθμός) και επ' αυτού θα αναφερθούμε στη συνέχεια με λεπτομέρειες.

Έχουμε λοιπόν στην Γένεση Α/**1:**26 και Γ/**3**:15, **δύο προφητείες** που έχουν άμεση σχέση με τη λυτρωτική θυσία του Υιού του Θεού, του Ιησού Χριστού. Μεταξύ των δύο αυτών προφητειών στην Γένεση Β/**2:**23-24 συναντάμε **μία** ακόμα **προφητεία,** η οποία έχει άμεση σχέση με την ένδοξη πορεία του σώματος της εκκλησίας του Ιησού Χριστού. Συνοπτικά έχουμε**:**

- **1η προφητεία:** Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου, προ καταβολής κόσμου.
- **2η προφητεία:** Η θαυμαστή ενότητα του **σώματος** της εκκλησίας (των ΠΙΣΤΩΝ) με την **κεφαλή** του σώματος (τον ΙΗΣΟΥ), μέσα από την ενότητα του άνδρα και της γυναίκας.
- **3η προφητεία:** Τη συντριβή του Διαβόλου από το σπέρμα

της γυναίκας, που ήταν αποτέλεσμα του σχεδίου του Θεού για τον άνθρωπο, πριν ακόμα τον δημιουργήσει.

Φυσικά, δεν είναι μόνο οι τρεις παραπάνω προφητείες που αναφέρονται στα τρία πρώτα κεφάλαια της Γένεσης, αλλά αυτές είναι οι πιο αντιπροσωπευτικές. Για παράδειγμα στην Γένεση Β/2:7 λέγει: ***«Και έπλασε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον από* χώματος *εκ της γης…».*** Εδώ έχουμε κρυμμένη μία ακόμα προφητεία που αφορά την **ενότητα** του σώματος της εκκλησίας, την ενότητα των πιστών. Ο Θεός για να πλάσει τον άνθρωπο πήρε **χώμα** από τη γη, αλλά το χώμα αποτελείται από άπειρους **κόκκους**, που ενώθηκαν μεταξύ τους και έδωσαν το **σώμα** του πρώτου Αδάμ. Το ίδιο συμβαίνει και με την εκκλησία του Ιησού, η οποία αποτελείται από αμέτρητους πιστούς (απ' όλο τον κόσμο) που ενώνονται με το αίμα του Ιησού και γίνονται ΕΝΑ σώμα, το σώμα του έσχατου Αδάμ**.**

Τα **3** πρώτα κεφάλαια της Γένεσης ξεχωρίζουν για το διαφορετικό τους περιεχόμενο**:** Στο **1°** κεφάλαιο έχουμε (σε γενικές γραμμές) τη δημιουργία του κόσμου μέσα σε επτά ημέρες, που δεν είναι ημέρες με την 24ωρη σημερινή μορφή, αλλά είναι περίοδοι μεγάλης χρονικής διάρκειας. Στο **2°** κεφάλαιο έχουμε τη δημιουργία του πρώτου ανθρώπου και το κεφάλαιο αυτό στη μελέτη μας έχει μεγάλη σημασία, γιατί ο πρώτος άνθρωπος δεν δημιουργήθηκε στο εδάφιο Γένεση Α/1:26, όπως πιστεύεται από την πλειοψηφία των πιστών, αλλά δημιουργήθηκε στο **2°** κεφάλαιο, όπου έχουμε λεπτομέρειες για το πώς ο Θεός ΜΟΝΟΣ Του έπλασε τον πρώτο άνθρωπο. Στο **3°** κεφάλαιο, όπως προαναφέρθηκε, έχουμε την πτώση του ανθρώπου από την παρουσία του Θεού.

2. ΓΕΝΕΣΗ Α/1:26 και ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ ΚΛΕΙΔΙΑ

Ερχόμαστε τώρα στην **1η** προφητεία που είναι το κύριο θέμα που εξετάζουμε εδώ. Η γενική λοιπόν άποψη που επικρατεί είναι ότι η πρώτη προφητεία της Βίβλου αναφέρεται στην Γένεση Γ/**3**:15 και όχι στην Γένεση Α/**1**:26. Αυτό οφείλεται στο γεγονός της έλλειψης αποκαλυπτικού λόγου και της παρερμηνείας που γίνεται στο εδάφιο Α/1:26, σύμφωνα με την οποία διδάσκεται ότι**: (1)** Τον άνθρωπο δεν τον δημιούργησε ο Θεός μόνος Του, αλλά μαζί με τον

Υιό Του, καθόσον χρησιμοποιείται πληθυντικός αριθμός **«Ας ΚΑΜΩΜΕΝ»,** και **(2)** Όταν ο Θεός λέγει **«Ας κάμωμεν ΑΝΘΡΩΠΟΝ»**, δεν αναφέρεται σε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, αλλά αναφέρεται μόνο στον πρώτο άνθρωπο, τον Αδάμ. Στη συνέχεια θα δούμε με σαφήνεια και καθαρότητα, σύμφωνα με την ερμηνεία που δίνει η ίδια η Αγία Γραφή, ότι ο Θεός ΜΟΝΟΣ Του δημιούργησε τον πρώτο άνθρωπο και ότι το εδάφιο Γένεση Α/1:26 αναφέρεται στη δημιουργία ολόκληρου του ανθρώπινου γένους και όχι ειδικά στη δημιουργία του πρώτου ανθρώπου, του Αδάμ.

«Και είπεν ο Θεός, Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ' ΕΙΚΟΝΑ ημών, καθ' ΟΜΟΙΩΣΙΝ ημών· και* "ας εξουσιάζουν"** ***(*όχι "****εξουσιάζει****") επί των ιχθύων της θαλάσσης και επί των πετεινών…κλπ...»*** (Γένεση Α/1:26). Εδώ έχουμε το **1°** θαυμαστό προφητικό μήνυμα της Βίβλου. Ποιες αποδείξεις μπορεί να έχουμε για το θέμα αυτό**;** Την απάντηση, αλλά και την ερμηνεία για το θέμα αυτό, μας την δίνει η ίδια η Βίβλος από τις λέξεις - κλειδιά που χρησιμοποιεί**:**

(1) **<u>«Και ΕΙΠΕΝ ο Θεός»:</u>** Το ρήμα «είπεν» στο Εβραϊκό κείμενο είναι **«αμάρ»,** σε ενικό αριθμό (ο πληθυντικός είναι «αμερού»). Η λέξη «Θεός» στα Εβραϊκά είναι **«Ελοχίμ»,** σε πληθυντικό αριθμό (ο ενικός είναι «ΕΛ» ή «ΗΛ»), αλλά όταν χρησιμοποιείται για τον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ αληθινό Θεό που υπάρχει έχει την έννοια του ενικού αριθμού, **είναι πληθυντικός μεγαλειότητας**, κάτι που παρατηρείται πολύ συχνά στα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, στο δε θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο η λέξη «Ελοχίμ» αποδίδεται πάντοτε σε ενικό αριθμό («Θεός» και όχι «θεοί»)**.**

Υπάρχουν περιπτώσεις μέσα στην Βίβλο, που το «Ελοχίμ» με την έννοια του ενικού αριθμού χρησιμοποιείται για **ψεύτικους θεούς** (βλ. Κριτές Ιϛ΄/16:23**,** Έξοδος Κ/20:23**,** Ησαΐας ΛΖ/37:19**,** Σοφονίας Β/2:11**,** κλπ) ή **για ανθρώπους,** με χαρακτηριστική περίπτωση τον Μωυσή, όπου ο Θεός τον αποκαλεί Ελοχίμ**:** ***«Εγώ σε κατέστησα Ελοχίμ εις τον Φαραώ»*** (Έξοδος Ζ/7:1 - Βλέπε επίσης**:** Έξοδος ΚΒ/22:7-8**,** Α΄ Σαμουήλ Β/2:25**,** Ψαλμός ΠΒ/82:1,6**,** κλπ)**.**

(2) **<u>«Ας ΚΑΜΩΜΕΝ άνθρωπον»</u>:** Το ρήμα «κάμωμεν» γραμματικά είναι**: (α) Πληθυντικός αριθμός,** που σημαίνει ότι ο Θεός,

δεν θα «έκανε» μόνος Του τον άνθρωπο, έπρεπε να υπήρχε και κάποιος άλλος ή κάποιοι άλλοι. **(β) Έγκλισης υποτακτικής**, που φανερώνει κάτι το επιθυμητό και το προσδοκώμενο, δηλαδή κάτι που δεν υπήρχε εκείνη τη στιγμή, αλλά θα γινόταν στο μέλλον, και **(γ) Χρόνου αορίστου Β΄,** που φανερώνει όχι κάτι το συγκεκριμένο και ειδικό, αλλά κάτι το καθαρά γενικό.

(3) «Ας κάμωμεν ΑΝΘΡΩΠΟΝ»: Η Εβραϊκή λέξη που χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει τον **«άνθρωπο»** είναι **«αδάμ»,** η οποία χρησιμοποιείται εκατοντάδες φορές μέσα στην Αγία Γραφή και συνήθως αφορά τον άνθρωπο ΓΕΝΙΚΑ και δεν αφορά ΕΙΔΙΚΑ τον πρώτο άνθρωπο. Υπάρχουν όμως μερικές καθαρές και χαρακτηριστικές περιπτώσεις που αναφέρεται σαν κύριο όνομα του πρώτου ανθρώπου, του άνδρα της Εύας, ο οποίος δεν είναι απλά «**α**δάμ», αλλά είναι «**Α**δάμ» (με κεφαλαίο **Α**). Η λέξη «αδάμ» σημαίνει «γήινος», «χοϊκός» και ο Θεός ήθελε να δημιουργήσει ένα όν από «χώμα», γι' αυτό είπε **«ας κάμωμεν αδάμ** (άνθρωπον)**...»,** δεν είπε **«ας κάμωμεν ΤΟΝ Αδάμ** (τον πρώτο άνθρωπο)**...»,** που φανερώνει την πρόθεση του Θεού να κάνει όλους τους ανθρώπους και όχι απλά τον πρώτο άνθρωπο, τον Αδάμ**.**

(4) «ΕΙΚΟΝΑ ημών» και «ΟΜΟΙΩΣΙΝ ημών»: Η δημιουργία του ανθρώπου θα γινόταν σε δύο φάσεις, **(1)** κατά την «εικόνα» τους, και **(2)** κατά την «ομοίωσή» τους. **«ΗΜΩΝ»:** Χρησιμοποιείται και εδώ πληθυντικός αριθμός που σημαίνει πολύ καθαρά ότι Θεός ΔΕΝ ΘΑ ΕΚΑΝΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ μόνος Του, κατά την «εικόνα» **τους** και κατά την «ομοίωσή» **τους.**

(5) «Εξουσιάζουν»: Όπως αναφέρθηκε, η χρησιμοποιούμενη λέξη στο κείμενο του Βάμβα **"εξουσιάζη"** είναι λάθος. Το πρωτότυπο αρχαίο Εβραϊκό κείμενο είναι σε πληθυντικό αριθμό **«αρχέτωσαν»** (εξουσιάζουν), που σημαίνει ότι το σχέδιο του Θεού δεν ήταν μόνο για τον πρώτο άνθρωπο, τον **Αδάμ** (για να "εξουσιάζει"), αλλά ήταν για όλο το **ανθρώπινο γένος** (για να "εξουσιάζουν").

Σαν γενικό συμπέρασμα για το εδάφιο Γένεση Α/1:26, βλέπουμε τον Θεό να λέει: **«Και είπεν** (όχι «είπαν») **ο Ελοχίμ, ας κάμωμεν άνθρωπο, κατά την εικόνα ΜΑΣ και κατά την ομοίωσή ΜΑΣ»**, **να**

δημιουργήσουμε δηλαδή έναν άνθρωπο, που να έχει **τη δική μας** ΕΙΚΟΝΑ και **τη δική μας** ΟΜΟΙΩΣΗ. Αυτό ήταν το σχέδιο του Θεού Πατέρα, αυτό ήταν μέσα στην πρόθεσή Του. Το ερώτημα είναι**:** «Πέτυχε ο Θεός να κάνει, αυτό που σχεδίασε στο εδάφιο 26, γιατί στο επόμενο 27 εδάφιο, φαινομενικά δείχνει ότι απέτυχε**;**».

3. ΑΠΕΤΥΧΕ Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΤΟΥ; (εδ.27)

Το επόμενο εδάφιο **27** δείχνει ότι έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το εδάφιο 26**:** ***«Και ΕΠΟΙΗΣΕΝ ο Θεός τον άνθρωπον κατ' ΕΙΚΟΝΑ ΕΑΥΤΟΥ· κατ' εικόνα Θεού ΕΠΟΙΗΣΕΝ αυτόν· άρσεν και θήλυ ΕΠΟΙΗΣΕΝ αυτούς».*** Ο Θεός με τον ή τους συνεργάτες Του δεν «ΕΚΑΜΑΝ» (πληθυντικός) τον άνθρωπο, όπως ήταν η αρχική Του πρόθεση, **αλλά μόνος Του «ΕΠΟΙΗΣΕΝ» τον άνθρωπο** και τον «εποίησεν», όχι κατά την «εικόνα ΤΟΥΣ» και κατά την «ομοίωσή ΤΟΥΣ», αλλά τον εποίησε μόνο κατά **την δική Του** εικόνα **(«εικόνα ΕΑΥΤΟΥ εποίησεν»)**. Το ερώτημα είναι**:** Απέτυχε ο Θεός του αρχικού σχεδίου Του**;** Όχι, ο Θεός δεν απέτυχε αυτό που είχε σχεδιάσει για τον άνθρωπο και μέσα στο εδάφιο αυτό έχουμε λέξεις-κλειδιά που μας δίνουν την απάντηση στις απορίες μας, όπου βλέπουμε πως αυτό που ο Θεός «εποίησεν» ήταν μόνο η πρώτη φάση του θαυμαστού σχεδίου Του ***«από καταβολής κόσμου»,*** για να ακολουθήσει μετά **η δεύτερη φάση** του σχεδίου του Θεού, για να γίνει ο άνθρωπος «κατά την ομοίωσή» ΤΟΥΣ.

(1) «ΚΑΜΩ» και «ΠΟΙΩ»: Ενώ στο εδάφιο 26 ο Θεός λέγει **«Ας ΚΑΜΩΜΕΝ»,** στο επόμενο εδάφιο 27 η Βίβλος δεν χρησιμοποιεί το ρήμα **«και ΕΚΑΜΕΝ ο Θεός»,** αλλά **«και ΕΠΟΙΗΣΕΝ ο Θεός»,** ποια είναι η διαφορά μεταξύ των δύο λέξεων "έκαμεν" και "εποίησεν"**;**

- **Το ρήμα «ΚΑΜΝΩ»** (Εβρ.«ΑΣΑ») σημαίνει **"...**κατασκευάζω κάτι με κόπο από ένα προϋπάρχον υλικό, ώστε να πάρει άλλο σχήμα και άλλη μορφή**"**.
- **Το ρήμα «ΠΟΙΕΩ-Ω»** (Εβρ.«ΜΠΑΡΑ») σημαίνει **"...**δημιουργώ κάτι εκ του μηδενός**"** και αυτό εφαρμόζεται μόνο στον Θεό, που είναι ο δημιουργός και που είναι ο μόνος που μπορεί να ***«ποιεί εκ του μηδενός».***

  Το **«ας ΚΑΜΩΜΕΝ άνθρωπο»** (εδ.26) αναφέρεται προφη-

τικά στο **τι** είχε σχεδιάσει ο Θεός να κάνει για όλο το ανθρώπινο γένος γενικά και στο εδ. 27 βλέπουμε τον Θεό, σαν **πρώτο βήμα** υλοποίησης του σχεδίου Του ήταν να δημιουργήσει τον άνθρωπο μόνον **«κατά την ΕΙΚΟΝΑ Του»** και όχι «κατά την εικόνα ΤΟΥΣ», ούτε επίσης και «κατά την ΟΜΟΙΩΣΗ Του». Αυτό θα το έκανε σε πολύ μεταγενέστερο χρόνο στον άνθρωπο, σαν το **δεύτερο βήμα** του σχεδίου Του.

(2) «Κατ' εικόνα ΕΑΥΤΟΥ»: Εδώ βλέπουμε τη μεγάλη αντίφαση των δύο εδαφίων, όπου στο μεν εδάφιο 26 ο Θεός θέλει να κάνει τον άνθρωπο **«κατ' ΕΙΚΟΝΑ ημών και καθ' ΟΜΟΙΩΣΙΝ ημών»**, δηλαδή «κατά την ΕΙΚΟΝΑ ΜΑΣ και κατά την ΟΜΟΙΩΣΗ ΜΑΣ», στο δε επόμενο εδάφιο 27 ο πληθυντικός καταργείται και βλέπουμε τον Θεό ΜΟΝΟΣ Του να δημιουργεί τον άνθρωπο και όχι μόνο αυτό, αλλά να τον δημιουργεί μόνο κατά την «ΔΙΚΗ ΤΟΥ εικόνα», παραλείποντας τελείως το «καθ' ομοίωση». **Απέτυχε ο Θεός του αρχικού Του σχεδίου;** Επειδή ο Θεός, δεν είναι δυνατόν να απέτυχε του σκοπού Του, εύκολα καταλαβαίνει κάποιος ότι το εδ.26 δεν αναφέρεται ειδικά στον πρώτο άνθρωπο, Αδάμ, αλλά αναφέρεται προφητικά στο ποιος ήταν ο σκοπός και το σχέδιο του Θεού για όλους τους ανθρώπους γενικά.

(3) «ΑΡΣΕΝ και ΘΗΛΥ εποίησεν ΑΥΤΟΥΣ»: Εάν ο Θεός στο εδ.26 αναφερόταν στη δημιουργία μόνο του πρώτου ανθρώπου (του Αδάμ), όπως πολλοί ισχυρίζονται, τότε γιατί στο εδ.27 λέγει **«αυτούς»,** δηλαδή «άρσεν και θήλυ», αφού γνωρίζουμε ότι ο Θεός **ΔΕΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ταυτόχρονα** τον Αδάμ και την Εύα, αλλά σε διαφορετικό χρονικό διάστημα το οποίο δεν γνωρίζουμε πόσο ήταν**;** Άρα, **τόσο το (επόμενο) εδ.27 (***«…**Και ΕΠΟΙΗΣΕΝ ο Θεός τον άνθρωπον κατ' ΕΙΚΟΝΑ ΕΑΥΤΟΥ· κατ' εικόνα Θεού ΕΠΟΙΗΣΕΝ αυτόν· άρσεν και θήλυ ΕΠΟΙΗΣΕΝ αυτούς»***), όσο και το (προηγούμενο) εδ.26 (***«…Και είπεν ο Θεός, Ας κάμω-μεν άνθρωπον κατ' ΕΙΚΟΝΑ ημών, καθ' ΟΜΟΙΩΣΙΝ ημών· και "ας εξουσιάζουν" επί των ιχθύων της θαλάσσης και επί των πετεινών...»***), αναφέρονται** στη δημιουργία ΟΛΩΝ των ανθρώπων.

Στο Ε/5° κεφάλαιο της Γένεσης, όπου ο Θεός αναφέρεται στη γενεαλογία του ανθρώπου, αφού λέγει ότι ***«άρσεν και θήλυ εποίησεν ΑΥΤΟΥΣ και ευλογησεν ΑΥΤΟΥΣ…»*** συνεχίζει και λέγει ότι

«εκάλεσε **το όνομα ΑΥΤΩΝ αδάμ**, *κατά την ημέραν την οποίαν εποίησεν ΑΥΤΟΥΣ».* Ποιους εννοεί εδώ η Βίβλος, όταν λέγει «**αυτών»,** στους οποίους έδωσε το όνομα **«αδάμ»,** δηλαδή «γήινος, χοϊκός**;** Φυσικά, δεν μπορεί να εννοεί μόνο τους δύο πρωτόπλαστους, γιατί είχαν ήδη ονόματα για να ξεχωρίζουν, αλλά εννοεί όλους τους «αδάμ», όλους τους ανθρώπους.

4. Ο ΘΕΟΣ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΕΠΟΙΗΣΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Στο εδάφιο **26** βλέπουμε ποιο ήταν το προφητικό σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου, που δεν θα το πραγματοποιούσε μόνος Του, γιατί ακόμα δεν είχε γεννηθεί ο Υιός Του. Στο εδάφιο **27** βλέπουμε την αρχή της εκπλήρωσης του σχεδίου του Θεού με το να δημιουργήσει τον άνθρωπο σε πρώτη φάση μόνο κατά τη «δική ΤΟΥ εικόνα» και με απώτερο στόχο να γίνει «κατά την εικόνα ΤΟΥΣ και κατά την ομοίωσή ΤΟΥΣ».

Αυτό φαίνεται και από το **2°** κεφάλαιο της Γένεσης, όπου στο εδ.2 λέγει**:** ***«Και είχε συντετελεσμένα ο Θεός εις την ημέρα την εβδόμη τα έργα Αυτού, τα οποία έκαμε».*** Δηλαδή, ο Θεός στις πρώτες έξι ημέρες τελείωσε όλο το δημιουργικό Του έργο. Δημιούργησε τον ουρανό, τη γη, την ατμόσφαιρα, τη θάλασσα, την ξηρά, τα δένδρα (βλάστηση), τον ήλιο και τους αστέρες, τα ζώα (ξηράς, θάλασσα και αέρα) και τέλος την έκτη ημέρα, δημιούργησε τον άνθρωπο για τον οποίο είχε ετοιμάσει ένδοξα σχέδια, όχι απλά να τον δημιουργήσει και να τον βάλει μέσα στον κήπο της Εδέμ *«δια να εργάζεται και να φυλάττει αυτόν»* (εδ.Β/**2:**15), αλλά με απώτερο σκοπό να τον κάνει **«κατά την ΕΙΚΟΝΑ Του»** και **«κατά την ΟΜΟΙΩΣΗ Του»,** τον είχε προορίσει «προς καταβολή κόσμου» για δόξα.

Αυτό το βλέπουμε και πάλι με σαφήνεια στην Βίβλο, όπου παρατηρούμε το εξής**:** Ενώ στο εδ.Α/1:27 αναφέρεται στη δημιουργία του πρώτου ανθρώπου ***«…και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα εαυτού, κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν»,*** στο εδ. Β/**2**:7 αναφέρεται και πάλι στη δημιουργία του πρώτου ανθρώπου, αλλά με περισσότερες λεπτομέρειες. Αυτό σημαίνει πολύ καθαρά ότι στην Γένεση Α/**1:**26 η Γραφή μας δείχνει, **ΤΙ** ο Θεός είχε σχεδιάσει να κάνει στο ΜΕΛΛΟΝ για τον άνθρωπο και όχι **ΤΙ** είχε ήδη

κάνει στο ΠΑΡΟΝ στην Γένεση Β/2:7 *«και έπλασε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον από χώματος εκ της γης. και ενεφύσησεν εις τους μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής, και έγεινεν ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν».*

Το ότι ο Θεός στο **1ο** κεφάλαιο της Γένεσης (εδ.26-27) αναφέρεται στο τι είχε σχεδιάσει για **ολόκληρο** το ανθρώπινο γένος, και όχι ειδικά για τον πρώτο άνθρωπο, φαίνεται από την περιγραφή της δημιουργίας του πρώτου ανθρώπου στο **2ο** κεφάλαιο της Γένεσης, όπου ο Θεός μόνος Του πήρε πηλό και έπλασε τον Αδάμ και κατόπιν από την πλευρά του δημιούργησε και την Εύα:

- **«Και ΕΠΛΑΣΕ Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον από χώματος εκ της γης. και ενεφύσησεν εις τους μυκτήρας αυτού πνοήν ζωής, και έγεινεν ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν»** (εδ.Β/2:7).
- **«Και ΕΙΠΕΝ Κύριος ο Θεός, Δεν** (είναι) **καλόν να είναι ο άνθρωπος μόνος· θέλω κάμει εις αυτόν βοηθόν όμοιον με αυτόν»** (εδ.Β/2:18).
- **«Και ΕΠΕΒΑΛΕ Κύριος ο Θεός έκστασιν επί τον Αδάμ, και εκοιμήθη· και έλαβε μίαν εκ των πλευρών αυτού και έκλεισε με σάρκα τον τόπον αυτής»** (εδ.Β/2:21).
- **«Και ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ Κύριος ο Θεός την πλευράν, την οποίαν έλαβεν από του Αδάμ, εις γυναίκα και έφερεν αυτήν προς τον Αδάμ»** (εδ. Β/2:22).

Στα παραπάνω εδάφια η Βίβλος γράφει: **«Και έπλασε… Και είπεν…. Και επέβαλε…. Και κατεσκεύασε ΚΥΡΙΟΣ ο Θεός»,** δεν γράφει **«Και έπλασαν… Και είπαν…. Και επέβαλαν…. Και κατεσκεύασαν ΚΥΡΙΟΙ οι Θεοί».** Στο εδ.Α/1:27 τρεις φορές αναφέρεται το ρήμα «μπαρά» (ποιέω-ω) στον ενικό αριθμό *«Και ΕΠΟΙΗΣΕΝ ο Θεός τον άνθρωπον κατ' ΕΙΚΟΝΑ ΕΑΥΤΟΥ· κατ' εικόνα Θεού ΕΠΟΙΗΣΕΝ αυτόν· άρσεν και θήλυ ΕΠΟΙΗΣΕΝ αυτούς».* Η μαρτυρία του Λόγου του Θεού ότι ο Θεός ΜΟΝΟΣ Του δημιούργησε τον άνθρωπο επιβεβαιώνεται από συνεχείς αναφορές της Βίβλου.

5. ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στο εδάφιο **27** βλέπουμε αυτό που ο Θεός προ καταβολής κόσμου είχε σχεδιάσει για τη σωτηρία του ανθρώπου να αρχίζει

σιγά - σιγά να το πραγματοποιεί σε διάφορα στάδια:

(1) ΚΑΤ' ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ: Πρώτο στάδιο ήταν να δημιουργήσει τον άνθρωπο ***«κατ' εικόνα Του»,*** κάτι που δεν έκανε με την υπόλοιπη δημιουργία Του. Έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο τις γραμμές της θείας τελειότητάς Του, του έδωσε τα πνευματικά Του χαρακτηριστικά και όχι ότι του έδωσε τη μορφή Του (πρόσωπο, χέρια, πόδια, κλπ), γιατί **ο Θεός είναι Πνεύμα** και δεν έχει μορφή (βλ. Ιωάννης Δ/4:24**,** Πράξεις ΙΖ/17:24-28**,** Β΄ Κορινθίους Γ/3:17**,** Γένεση Α/1:2**,** Ιωήλ Β/2:28). **Βέβαια ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, κατά τη μορφή Εκείνου, τον οποίο είχε ΠΡΟΓΝΩΡΙΣΕΙ** (βλ. Α' Πέτρου Α/1:18**,** Πράξεις Β/2:23**,** Αποκάλυψη ΙΓ/13:8, κλπ) και τον οποίο είχε μέσα την ΠΡΟΘΕΣΗ Του, σαν μέσο εξιλέωσης (βλ. Ρωμαίους Γ/3:25**,** Εφεσίους Γ/3:9-11**,** Β΄ Τιμόθεου Α/1:9-10), κατά την εικόνα του Υιού Του**.**

(2) ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ: Ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο κυριαρχικά δικαιώματα επάνω σε ολόκληρη τη δημιουργία Του (βλ. Γένεση Α/1:28), δικαιώματα τα οποία αργότερα έχασε ο άνθρωπος με την παρακοή του ενώπιον του Θεού και η δοσμένη από τον Θεό εξουσία του πέρασε στον «άρχοντα και θεό του κόσμου τούτου», τον Διάβολο.

(3) ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΚΛΟΓΗΣ: Ο Θεός έδωσε επίσης στον άνθρωπο την ελευθερία εκλογής, την ελεύθερη δηλαδή βούληση, ώστε να μπορεί να εκλέγει το καλό ή το κακό, να μπορεί να δέχεται και να απορρίπτει, ιδιότητα την οποία στερούνται τα ζώα και είναι αυτό που κάνει τον άνθρωπο να ξεχωρίζει από όλη την υπόλοιπη δημιουργία του Θεού**.**

(4) ΠΝΕΥΜΑ ΘΕΟΥ: Ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο από το δικό Του Πνεύμα, το οποίο δεν έχουν τα ζώα**:** ***«Και ενεφύσησεν εις τους μυκτήρας αυτού ΠΝΟΗΝ ΖΩΗΣ».*** Όλος ο οργανικός κόσμος, σε ξηρά, θάλασσα και αέρα, ζει, αναπτύσσεται, πεθαίνει και **εξαφανίζεται,** ενώ ο άνθρωπος όταν πεθαίνει **δεν εξαφανίζεται,** αλλά το μεν ΣΩΜΑ του επιστρέφει στη γη από την οποία προήλθε και στην οποία θα παραμείνει μέχρι την ανάσταση των σωμάτων των νεκρών, το δε ΠΝΕΥΜΑ του επιστρέφει στον δημιουργό Του, ο οποίος του το έδωσε.

(5) ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΜΟΙΩΣΗ ΤΟΥ: Το απώτερο σχέδιο του Θεού ήταν ο άνθρωπος να γίνει και ***«κατά την ΟΜΟΙΩΣΗ Του»,*** αλλά αυτό όμως θα γινόταν μελλοντικά, όταν ο Υιός Του, ο άνθρωπος Χριστός Ιησούς, που θα γεννιόταν από την παρθένο Μαρία εκ Πνεύματος αγίου, θα σταυρωνόταν, θα πέθαινε, θα ανασταινόταν και θα έστελνε την επαγγελία του Πατρός στους ανθρώπους, οπότε θα μπορούσε χωρίς εμπόδιο να κατοικήσει **μόνιμα** μέσα στις καρδιές τους για να αρχίσει ο άνθρωπος να γίνεται και **«καθ' ΟΜΟΙΩΣΗ Του»,** γεγονός το οποίο θα γίνει στον ουρανό, όταν δούμε τον ένδοξο και αναστημένο Κύριο Ιησού πρόσωπο με πρόσωπο και τότε θα είμαστε ΟΜΟΙΟΙ με Αυτόν**:** ***«Τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και ακόμη δεν εφανερώθη τι θέλομεν είσθαι· εξεύρομεν όμως ότι όταν φανερωθεί, θέλομεν είσθαι*** **ΟΜΟΙΟΙ με Αυτόν,** ***διότι θέλομεν ιδεί Αυτόν καθώς είναι»*** (Α΄ Ιωάννου Γ/**3**:2)**.**

6. ΠΡΟΒΛΕΨΗ και ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Άρα στα εδάφια Γένεση Α/**1**:26-27 έχουμε το πρώτο προφητικό μηνυμα της Βίβλου, που είναι **το σχέδιο της σωτηρίας του ανθρώπου α**πό τον Θεό, ο οποίος **προέβλεψε ΠΡΙΝ** την πτώση του ανθρώπου (Ρωμαίους Γ/**3**:25) και **ενήργησε ΜΕΤΑ** την πτώση του (Α΄ Πέτρου Α/**1**:18-20, αρχ. κείμενο), άλλωστε αυτό φαίνεται με σαφήνεια από το **2°** κεφάλαιο της Γένεσης, όπου περιγράφεται με λεπτομέρεια η δημιουργία του πρώτου ανθρώπου από τον Θεό μόνο Του, σαν την **1η** φάση του σχεδίου Του. Με τη μελλοντική θυσία του Υιού Του θα ακολουθούσε και η **2η** φάση του σχεδίου Του, γι' αυτό αναφέρεται σε πληθυντικό αριθμό στη Γένεση «***Ας ΚΑΜΩΜΕΝ άνθρωπον κατ' εικόνα ΗΜΩΝ, καθ' ομοίωσιν ΗΜΩΝ»***.

Η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει δύο εκδηλώσεις της θαυμαστής και άπειρης αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο, που είναι η **«πρόβλεψη»** σε πρώτη φάση και η **«ενέργεια»** σε δεύτερη φάση. Ειδικότερα, ο Θεός**:**

(1) **Προέβλεψε ΠΡΙΝ** από την πτώση του ανθρώπου**:**

«…Τον οποίον (τον Ιησού) **ο Θεός προέθετο μέσον εξιλεώσεως διά της πίστεως εν τω αίματι Αυτού, προς φανέρωσιν της δικαιοσύνης αυτού διά την άφεσιν των προγενομένων αμαρτημάτων διά**

της μακροθυμίας του Θεού» (Ρωμαίους Α/**1**:25)**.**

(2) **<u>Ενήργησε ΜΕΤΑ</u>** την πτώση του στην αμαρτία**:**

«Εξεύροντες ότι δεν ελυτρώθητε από της ματαίας πατροπαραδότου διαγωγής σας διά φθαρτών, αργυρίου ή χρυσίου, αλλά (ελυτρώθητε) **διά του τιμίου αίματος του Χριστού, ως αμνού αμώμου και ασπίλου, ο οποίος ήτο μεν "προεγνωσμένος"** (αρχαίο κείμενο /*ο Βάμβας γράφει «**προορισμένος**»*) **προ καταβολής κόσμου, εφανερώθη δε εις τους έσχατους καιρούς διά σας»** (Α' Πέτρου Α/**1**:18-20)**.**

Ο Θεός αγαπώντας τον αμαρτωλό άνθρωπο και μισώντας την αμαρτία, ενήργησε με τέτοιον τρόπο, ώστε **η ΑΓΑΠΗ Του** και **η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ Του** σε μια αρμονική συνεργασία να εξεύρουν το έργο της λύτρωσης, με το οποίο **η ΑΓΙΟΤΗΤΑ Του** και **η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ Του,** θα χτυπούσαν την αμαρτία, όχι επάνω στον άνθρωπο, αλλά επάνω σε κάποιον αντικαταστάτη του, επάνω σε κάποιο εξιλαστήριο Αρνίον και με αυτό τον τρόπο **η ΑΓΑΠΗ του Θεού** θα αγκάλιαζε όλους εκείνους που θα ήθελαν να επανασυνδεθούν μαζί Του, διά μέσου της μετάνοιας και της πίστης στη θυσία Εκείνου. Αυτό το νόημα έχει και ο προφητικός Ψαλμός ΠΕ/**85**:10-11 που λέγει**:** ***«ΕΛΕΟΣ και ΑΛΗΘΕΙΑ συναπαντήθησαν· ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ και ΕΙΡΗΝΗ εφιλήθησαν, αλήθεια εκ της γης θέλει αναβλαστήσει, και δικαιοσύνη εξ ουρανού θέλει κύψει».*** Το αρχαίο Εβραϊκό κείμενο δεν γράφει **«θέλει κύψει»,** κάτι δηλαδή που θα γίνει στο μέλλον, αλλά **«διέκυψε»,** κάτι που ήδη έχει γίνει στο παρελθόν.

Η αγάπη του Θεού για τον αμαρτωλό άνθρωπο φανερώνεται επάνω στον Γολγοθά. Εκεί βλέπουμε τον Θεό, όχι **ως Θεό ΚΡΙΣΗΣ,** αλλά **ως Θεό ΑΓΑΠΗΣ**, γιατί την κρίση Του την έριξε επάνω στον Υιό Του. Ο άνθρωπος έξω από τον Ιησού Χριστό, πρέπει να φοβάται τον Θεό. Ο Θεός στον Γολγοθά, διά μέσου του Ιησού, προσφέρει καθαρισμό, αποκατάσταση και δικαιοσύνη, γιατί από άποψη δικαιοσύνης ο άνθρωπος είναι πνευματικά ρυπαρός**:** ***«Πάσα η δικαιοσύνη ημών (είναι) ως ρυπαρόν ιμάτιον»*** (Ησαΐας ΞΔ/**64**:6 /Βλέπε επίσης**:** Β' Τιμόθεου Α/**1**:19**,** Τίτος Γ/**3**:5**,** Ρωμαίους Γ/**3**:20**,** Γαλάτες Β/**2**:16**,** Φιλιππησίους Γ/**3**:9**,** κλπ)**.**

Πηγαίνοντας ο κάθε άνθρωπος στον Γολγοθά και αποδεχό-

μενος ότι ο Ιησούς πήρε τη δική του θέση, όχι μόνο αποκαθιστά την κομμένη σχέση του με τον Θεό, αλλά γίνεται και συμμέτοχος της βασιλείας και της δόξας του Ιησού Χριστού**:** ***«Κληρονόμοι μεν Θεού, συγκληρονόμοι δε Χριστού, εάν συμπάσχωμεν διά να γείνωμεν συμμέτοχοι της δόξας Αυτού»*** (Ρωμαίους Η/**8**:17)**.**

Στην Εφεσίους Β/**2**:5-6 ο απόστολος Παύλος γράφει**:** ***«Και ενώ ήμεθα νεκροί διά τα αμαρτήματα,*** **εζωοποίησεν** ***ημάς μετά του Χριστού· κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι· και*** **συνανέστησε** ***και*** **συνεκάθισεν** ***εν τοις επουρανίοις διά Ιησού Χριστού».*** Τριπλή η ενέργεια του Κυρίου Ιησού, μας ΕΖΩΟΠΟΙΗΣΕ, μας ΣΥΝΑΝΕΣΤΗΣΕ και μας ΣΥΝΕΚΑΘΙΣΕ για έναν δοξασμένο σκοπό, που είναι να είμαστε ***«εις έπαινον της δόξης της χάριτος Αυτού, με την οποίαν εχαρίτωσεν ημάς διά του ηγαπημένου (Αυτού), διά του οποίου έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος Αυτού, την άφεσιν των αμαρτημάτων, κατά τον πλούτον της χάριτος Αυτού»*** (Εφεσίους Α/**1**:6-7). Αυτό ήταν το σχέδιο του Θεού για τον άνθρωπο**.**

7. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

- **«26. Και είπεν ο Θεός, Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ' ΕΙΚΟΝΑ ημών, καθ' ΟΜΟΙΩΣΙΝ ημών· και ας εξουσιάζουν** (αρχαίο **«αρχέτωσαν») επί των ιχθύων της θαλάσσης και επί των πετεινών του ουρανού……..κλπ…».**
- **«27. Και ΕΠΟΙΗΣΕΝ ο Θεός τον άνθρωπον κατ' ΕΙΚΟΝΑ ΕΑΥΤΟΥ· κατ' εικόνα Θεού ΕΠΟΙΗΣΕΝ αυτόν· άρσεν και θήλυ ΕΠΟΙΗΣΕΝ αυτούς»** (Γένεση Α/**1**:26-27)**.**

Στην Γένεση Α/**1**:26 ο Θεός με την πρόγνωσή Του αναφέρεται στο μελλοντικό σχέδιο της συνεργασίας Του με τον Υιό Του, τον οποίο θα γεννούσε δια μέσου της παρθένου Μαρίας. Ο Θεός είπε **«ας ΚΑΜΩΜΕΝ άνθρωπον…»,** ο πληθυντικός αριθμός του ρήματος «κάμωμεν» αναφέρεται **(1)** στον ένα και μοναδικό Θεό που υπάρχει, στον Πατέρα ***(θεία φύση),*** και **(2)** στον «άνθρωπο Χριστό Ιησού», που δεν είχε γεννηθεί ακόμα ***(ανθρώπινη φύση),*** γιατί και οι δύο λαμβάνουν μέρος στο να κάνουν τον άνθρωπο να γίνει κατά την «εικόνα» και κατά την «ομοίωση» του Θεού. Πως γίνεται αυτό με δύο απλά λόγια**;**

- **Ο** μεν **ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ** πέθανε για τις αμαρτίες του ανθρώπου (ως άνθρωπος πέθανε, γιατί ο Θεός δεν πεθαίνει)**.**
- **Ο** δε **ΠΑΤΕΡΑΣ ΘΕΟΣ** δέχτηκε τη θυσία του Υιού Του, συγχωρώντας τον άνθρωπο**.**

Το ότι λέγει **«εικόνα ημών»,** δηλαδή ΜΙΑ εικόνα για ΔΥΟ πρόσωπα και όχι **«εικόνες ημών»,** αυτό φανερώνει ότι ο Ιησούς θα ήταν η ορατή εικόνα του Θεού του αοράτου, όπως αναφέρεται και στην Κολοσσαείς Α/**1**:15 ***«όστις*** *(ο Ιησούς)* ***είναι εικών του Θεού του αοράτου».*** Έχουμε μία εικόνα, την εικόνα του ΘΕΟΥ και του ΑΝΘΡΩΠΟΥ. Έτσι με το σχέδιο του Θεού της εν Χριστώ Ιησού σωτηρίας, ο άνθρωπος γίνεται **«κατ' εικόνα Χριστού»,** ο οποίος είναι η **«εικόνα του Θεού»** και ο αρχικός σκοπός του Θεού να κάνει τον άνθρωπο **«κατ' εικόνα Του»** πραγματοποιείται.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Ο Θεός είπε **«…**Ας κάνουμε τον άνθρωπο κατά την εικόνα μας και κατά την ομοίωσή μας, ώστε **να εξουσιάζουν** επάνω σε όλη τη δημιουργία**»** και το πρώτο στάδιο της υλοποίησής του σχεδίου του Θεού ήταν **να «ποιήσει»** μόνος Του τον άνθρωπο, μόνο κατά **τη δική Του εικόνα**, με απώτερο σκοπό να γίνει και κατά **την ομοίωσή Του**, αυτό όμως δεν θα το έκανε μόνος Του, αλλά μαζί με τον Υιό Του, τη θυσία του οποίου θα δεχόταν ως αντίλυτρο για την αμαρτία του ανθρώπου. Ένα θαυμαστό σχέδιο του Θεού **«προ καταβολής κόσμου»**, που φανερώνει την καρδιά της αγάπης Του, γιατί ο Υιός Του, ο Ιησούς Χριστός ήταν ***«…το*** *(προεγνωσμένο)* ***Αρνίον το εσφαγμένον, ΠΡΟ καταβολής κόσμου»,*** πριν ακόμα ο κόσμος δημιουργηθεί**.**

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ» - Αλκιβιάδης Τζελέπης (**εκδόσεις «**ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»).**

(02**) CD** 031_**«ΑΣ ΚΑΜΩΜΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ» -** Ομιλητής**: Αλκιβιάδης Τζελέπης.**

(03**) CD 131_«ΤΟ ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ και ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»** Ομιλητής**: Αλκιβιάδης Τζελέπης.**

(04**) «ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ» -** κωδ**.37. Αλκιβιάδης Τζελέπης (**εκδόσεις «**ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»).**

(05**) «Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ» -** κωδικός **43. Αλκιβιάδης Τζελέπης (**εκδόσεις «**ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»).**

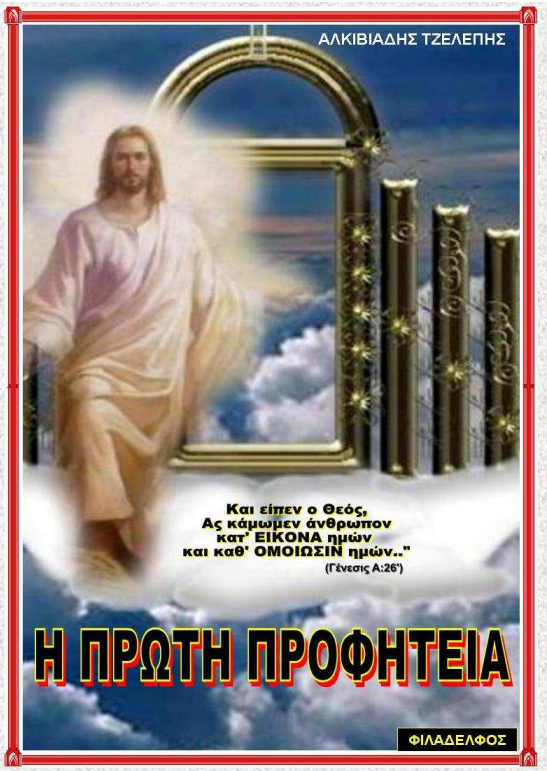

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 05 - 0

Α΄ έκδοση: 01/1996 - Β΄ έκδοση: 04/2003
Σελίδες 76

Μια λεπτομερής ανάλυση και μελέτη στη **Γένεση Α**/1:**26-27**
Μια απολογητική και ερμηνευτική μελέτη.

Μέσα στην Αγία Γραφή υπάρχουν πολλές προφητείες, άλλωστε η Βίβλος είναι ένα κατεξοχήν προφητικό βιβλίο, αλλά η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ που συναντάμε μέσα στις σελίδες της και αναφέρεται στη Γένεση Α/**1:**26-27 είναι συγκλονιστική σε αποκάλυψη.

Γνώριζε, πως ο Θεός:

ΦΑΝΕΡΩΝΕΙ την άπειρη αγάπη Του για τον αμαρτωλό άνθρωπο,
ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ το σχέδιο για τη σωτηρία του, και
ΔΕΙΧΝΕΙ την πρόθεσή Του να γίνει ο άνθρωπος «όμοιος» με Αυτόν.
Μια συγκλονιστική αποκάλυψη του Λόγου του Θεού.

29 ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
και ο τυπολογικός συμβολισμός τους

1. ΟΙ 8 ΕΟΡΤΕΣ ΠΟΥ Ο ΘΕΟΣ ΚΑΘΙΕΡΩΣΕ

Ο άνθρωπος σήμερα έχει θεσπίσει και καθιερώσει πλήθος θρησκευτικών εορτών. Η Ορθόδοξη και η Καθολική εκκλησία στο επίσημο **ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ** τους έχουν συμπεριλάβει για να τιμούν και να εορτάζουν πλήθος αποθανόντων αγίων και μαρτύρων του Ιησού Χριστού και έχουν καθιερώσει και μία ειδική ημέρα το χρόνο για να τιμούν τη μνήμη των **«αγίων ΠΑΝΤΩΝ»,** για να εορτάζουν όλους ανεξαιρέτως τους "αγίους" και ειδικότερα αυτούς που δεν αναφέρονται ονομαστικά σε κάποια συγκεκριμένη ημέρα.

Όσοι ασχολούνται με τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, έχουν επίγνωση ότι οι απόστολοι, οι μαθητές και γενικά ολόκληρη η πρώτη αποστολική εκκλησία **δεν τηρούσαν τις εορτές** που ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες να ακολουθούν και να εφαρμόζουν μέσα στη λατρεία τους, κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά **ούτε και είχαν καθιερώσει άλλες εορτές**, αφού ιστορικά είναι επιβεβαιωμένο ότι οι εορτές που ακολουθούν σήμερα τα μεγάλα χριστιανικά δόγματα χρονολογικά άρχισαν να καθιερώνονται από την εποχή του Ρωμαίου αυτοκράτορα Κωνσταντίνου και μετά και οι εορτές αυτές δεν είναι τίποτα άλλο, παρά αναβίωση αρχαίων δοξασιών με χριστιανικό μανδύα.

Κατά συνέπεια, όλες οι εορτές που ακολουθεί σήμερα η κατεστημένη Ελλαδική εκκλησία είναι αντίθετες προς τον Λόγο του Θεού, γι' αυτό και οι αναγεννημένοι πιστοί δεν πρέπει να ταυτίζονται με αυτές, αλλά να απέχουν, όπως διατάσσει (δεν προτρέπει) ο Λόγος του Θεού (βλ. Β' Κορινθίους ς'/**6**:14-18**,** Ρωμαίους ΙΒ/**12**:2, κλπ).

Το ερωτήματα που απασχολούν έναν ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας είναι**: «Γιατί** οι εορτές είχαν καθιερωθεί από τον Θεό στην Παλιά Διαθήκη, τι συμβόλιζαν και ποια ήταν σημασία τους**; Γιατί** στην περίοδο της Καινής Διαθήκης έχουν καθιερωθεί πλήθος δια-

φορετικών εορτών**; Τι** αναφέρει η Αγία Γραφή για τις εορτές αυτές, είναι σύμφωνα με όσα δίδαξε ο Ιησούς και οι απόστολοι**; Πρέπει** να τις τηρούμε, ή είμαστε παραβάτες των εντολών του Κυρίου**;»**

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ο ίδιος ο Θεός είχε καθιερώσει **ΕΠΤΑ ετήσιες** εορτές και **ΜΙΑ εβδομαδιαία** εορτή, που ήταν η έβδομη ημέρα του **Σαββάτου**, συνολικά **οκτώ εορτές** και διέταξε τους Ισραηλίτες να τις εορτάζουν με όλες τις λεπτομέρειες που Αυτός τους έδωσε. Στο Λευιτικό ΚΓ/**23**:1-4 γράφει**:**

- **«Και ελάλησε Κύριος προς τον Μωυσήν, λέγων, Λάλησον προς τους υιούς Ισραήλ και ειπέ προς αυτούς, ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, τας οποίας θέλετε διακηρύξει ΣΥΓΚΑΛΕΣΕΙΣ ΑΓΙΑΣ, αύται (είναι) αι εορταί μου.**
- **Έξι ημέρας θέλεις κάμνει εργασίαν, την δε εβδόμην ημέραν (είναι) σάββατον αναπαύσεως, συγκάλεσις αγία· ΟΥΔΕΜΙΑΝ εργασίαν θέλετε κάμει· είναι σάββατον του Κυρίου εις πάσας τας κατοικίας σας.**
- **Αύται (είναι) αι εορταί του Κυρίου, συγκαλέσεις άγιαι, τας οποίας θέλετε διακηρύξει εις τους καιρούς αυτών».**

Οι επτά ετήσιες εορτές, κατά σειρά, είναι:

(1) **ΠΑΣΧΑ** - 14η του 1ου Εβραϊκού μήνα Νισάν**.**

(**2**) **ΑΖΥΜΩΝ** - Από 15-21 του μήνα Νισάν - 7 ημέρες**.**

(3) **ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ** - 17η Νισάν. Η εορτή αρχίζει την επομένη του Σαββάτου, το οποίο περιέχεται στην εβδομάδα της εορτής των Αζύμων.

(4) **ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ή ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ ή ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ, ή ΘΕΡΙΣΜΟΥ** Εορταζόταν τον 3ο μήνα Σιβάν, **πενήντα ημέρες** μετά την εορτή του Δράγματος (50 ημέρες μετά την 17η Νισάν).

(5) **ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ** - Την 1η του 7ου μήνα Τισρί**.**

(6) **ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ** - Την 10η του μήνα Τισρί.

(7) **ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ** - Από 15-21 του μήνα Τισρί - 7 ημέρες.

Μέσα στις εορτές αυτές ο Θεός είχε "κρύψει" αιώνιες αλήθειες, τις οποίες ήθελε να αποκαλύψει στους αγίους Του. Οι εορτές αυτές ήταν **τύποι μελλοντικών** αγαθών και αληθειών, που

είχαν σχέση με την έλευση του Μεσσία και το έργο Του για τη σωτηρία του ανθρώπου, καθώς και με τη νικηφόρα πορεία της νύμφης εκκλησίας του Ιησού. Κατά τη διάρκεια των εορτών δεν γινόταν καμιά απολύτως εργασία, παρά μόνο υπήρχε λατρεία στον Θεό. Ο Θεός λέγει ***«αύται είναι αι εορταί ΜΟΥ»***, που φανερώνει τη θεία προέλευσή τους. Ήσαν ***«συγκαλέσεις άγιαι»***, που σημαίνει ότι οι συμμετέχοντες θα έπρεπε να συμμετάσχουν με **αγιασμό** και **καθαρότητα καρδιάς**.

Οι εορτές δεν γινόντουσαν για επικοινωνία των Ισραηλιτών μεταξύ τους, ούτε ήσαν κοινωνικές εκδηλώσεις (όπως γίνεται σήμερα), αλλά ήταν η συνάντησή τους με τον Θεό και έτσι ερχόντουσαν και σε πραγματική "κοινωνία μετ' αλλήλων" (βλ. Α' Ιωάννου Α/**1**:7). Υπήρχε μια πραγματική ευφροσύνη στις εορτές αυτές, σαν πνευματικό αποτέλεσμα της συνάντησης του λαού με τον Θεό (βλ. Δευτερονόμιο Ις'/**16**:11-15**,** Ησαΐας ΚΕ/**25**:6, ΞΑ/**61**:10**,** Ψαλμός ΡΚΒ/**122**:1**,** Λουκάς ΚΕ/**25**:24**,** Ματθαίος ΚΒ/**22**:1-31)**.**

Κύριο χαρακτηριστικό των επτά ετήσιων εορτών είναι **η ΑΝΑΠΑΥΣΗ του λαού**, γι' αυτό προτάσσεται η μία εβδομαδιαία εορτή του ΣΑΒΒΑΤΟΥ (Λευιτικό ΚΓ/**23**:3), η οποία είναι "τύπος" **της αληθινής ανάπαυσης του πιστού** όταν βαπτιστεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού. "ΣΑΒΒΑΤΟ" σημαίνει "ΑΝΑΠΑΥΣΗ". Οι εορτές αυτές ήταν **«σκιά μελλοντικών γεγονότων»**, τα οποία όταν θα εκπληρώνονταν, οι εορτές θα έπαυαν να ισχύουν. Από τις **7** ετήσιες εορτές, μέχρι σήμερα (21ος αιώνας) έχουν εκπληρωθεί οι **4** πρώτες και η επόμενη εορτή, η **5η** κατά σειρά, η εορτή των Σαλπίγγων, θα εκπληρωθεί με την αρπαγή της εκκλησίας.

Εκτός από τις παραπάνω **7** ετήσιες εορτές, οι Ισραηλίτες είχαν καθιερώσει και άλλες εορτές, **ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΕΝΤΟΛΗ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΤΙ ΤΕΤΟΙΟ,** που σημαίνει ότι, εφόσον δεν θα τις τηρούσαν, δεν θα είχαν καμιά αμαρτία ενώπιον του Θεού. Τέτοιες εορτές ήταν **η εορτή των Φουρείμ** (βλ. Εσθήρ Θ/**9**:26-28) και οι **εορτές ορισμένων μηνών,** που αναφέρονται στο βιβλίο του προφήτη Ζαχαρία Η/**8**:19.

Με το πέρασμα του χρόνου οι **«εορτές του ΚΥΡΙΟΥ»** έγιναν

οι **«εορτές των ΙΟΥΔΑΙΩΝ»,** έχασαν το θείο σκοπό και το νόημά τους, έχασαν την αγιότητά τους και έγιναν για τους ανθρώπους πανηγύρια, κοσμικές εορτές και ξεροί θρησκευτικοί τύποι, κάτι που πολύ αυστηρά κατακρίνει ο Κύριος, λέγοντας**:**

- **«Όταν έρχεσθε ΝΑ ΕΜΦΑΝΙΣΘΗΤΕ ενώπιόν Μου, ποιος εζήτησεν εκ των χειρών σας τούτο ΝΑ ΠΑΤΗΤΕ ΤΑΣ ΑΥΛΑΣ ΜΟΥ;**
- **Μη φέρετε πλέον, ματαίας προσφοράς το θυμίαμα είναι βδέλυγμα εις Εμέ τας ΝΕΟΜΗΝΙΑΣ και τα ΣΑΒΒΑΤΑ, την ΣΥΓΚΑΛΕΣΙΝ ΤΩΝ ΣΥΝΑΞΕΩΝ, δεν δύναμαι να υποφέρω, ανομίαν και πανηγυρικήν σύναξιν.**
- **Τας νεομηνίας σας και τας διατεταγμένας εορτάς σας ΜΙΣΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ, είναι φορτίον εις Εμέ εβαρύνθην να υποφέρω.**
- **Και όταν εκτείνετε τας χείρας σας, θέλω κρύπτει τους οφθαλμούς Μου από σας ναι, όταν πληθύνετε δεήσεις, δεν θέλω εισακούει αι χείρες σας είναι πλήρεις αιμάτων»**(Ησαΐας Α/1:12-15).

2. ΟΙ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ και Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥΣ

Κατά την περίοδο των εορτών του Κυρίου γινόντουσαν, κατά περίπτωση, οι παρακάτω προσφορές, οι οποίες είχαν κάποιον συμβολισμό για την περίοδο της Καινής Διαθήκης. Ήταν ο **"τύπος"** στην Παλαιά Διαθήκη (οικονομία του νόμου) και το **"αντίτυπον"** στην Καινή Διαθήκη (οικονομία της χάρης)**:**

(α) ΠΡΟΣΦΟΡΑ "ΠΕΡΙ ΑΜΑΡΤΙΑΣ" ή "ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΒΑΣΕΩΣ"

Στις προσφορές αυτές, που αναφέρονται στο Ε/5ο κεφάλαιο του Λευιτικού, γινόντουσαν **θυσίες ζώων** για την εξιλέωση (κάλυψη) των αμαρτιών του αμαρτωλού κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Οι προσφορές περί αμαρτίας συμβόλιζαν την ***εξιλέωση*** των δικών μας αμαρτιών στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, που καλύπτονται με το αίμα της μοναδικής θυσίας του Ιησού Χριστού στο σταυρό του Γολγοθά, όπου έχυσε Αυτός το δικό Του αίμα στη δική μας θέση.

(β) ΠΡΟΣΦΟΡΑ "ΔΙΑ ΠΥΡΟΣ" ή "ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ"

Στις προσφορές αυτές γινόντουσαν θυσίες ζώων, αλλά έπρεπε **τα μέλη τους να κατακαίονται** (Λευιτικό Α/1:9-13). Οι προ-

σφορές αυτές συμβόλιζαν την ***αυταπάρνηση*** και την ***παραχώρηση*** της ζωής αυτού που έκανε την προσφορά. Για μας σήμερα είναι η αυταπάρνηση του εαυτού μας και η πλήρη παραχώρηση της ζωής μας στον Κύριο Ιησού. Αυτό γίνεται από ένα ξεχείλισμα χαράς και ευγνωμοσύνης που βγαίνει από την καρδιά του πιστού σαν οσμή ευωδίας.

(γ) ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ (Λευιτικό, κεφ.Γ').

Και στην ειρηνική προσφορά γινόντουσαν θυσίες ζώων, αλλά το προσφερόμενο ζώο **έπρεπε να ήταν άμωμο,** να μην έχει κάποιο ελάττωμα. Η ειρηνική προσφορά σήμαινε την ανάγκη του λαού να έρθει σε ***πνευματική ευφροσύνη*** και ***συμφιλίωση*** με τον Θεό. Αυτός ο συμβολισμός έχει εφαρμογή και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, καθόσον η θυσία του άμωμου Αμνού του Θεού, του Ιησού Χριστού, φέρνει τη συμφιλίωση των ανθρώπων και με τον Θεό και μεταξύ τους**:** ***«Δικαιωθέντες λοιπόν εκ πίστεως, έχομεν ειρήνην προς τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού»*** (Ρωμαίους Ε/**5**:1). ***«Αυτός δε ο Κύριος της ειρήνης είθε να σας δώσει την ειρήνην διαπαντός εν παντί τρόπω»*** (Β' Θεσσαλονικείς Γ/**3**:16)**.**

(δ) Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ "ΕΞ ΑΛΦΙΤΩΝ" (Λευιτικό, κεφ.Β/2^{ο}).

Η εξ αλφίτων προσφορά αποτελείτο από αλεύρι, σιμιγδάλι, αλάτι και λάδι και έπρεπε ο άρτος να είναι άζυμος και όχι ένζυμος: ***«Και όταν προσφέρεις δώρον*** **προσφοράν εξ αλφίτων*** ***εψημένην εις τον κλίβανον, θέλει είσθαι*** **άρτοι άζυμοι** ***από σεμιδάλεως εζυμωμένης μετά ελαίου και λάγανα άζυμα κεχρισμένα με έλαιον»*** (Λευιτικό Β/**2**:4). Μέρος από την προσφορά καιγόταν στο θυσιαστήριο και μέρος αυτής την έδιναν στους ιερείς. Τα **AZYMA** συμβολίζουν την αγιότητα και την καθαρότητα, ενώ το **ENZYMO** είναι σύμβολο αμαρτίας, πονηρίας και κακίας. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο άρτος της ζωής και είναι άζυμος, είναι δηλαδή αναμάρτητος και ταπεινός, αμαρτία δεν είχε και δεν βρέθηκε δόλος σε Αυτόν, γι' αυτό και η προσφορά Του ήταν ευάρεστη στον Θεό.

Η προσφορά εξ αλφίτων ήταν θυσία δια πυρός **"εις οσμήν ευωδίας"** και γινόταν μόνο στις εορτές του Δράγματος (17 του μήνα Νισάν) και της Πεντηκοστής (μήνα Σιβάν). Συμβολίζει ότι όπως

η επίγεια διακονία του άζυμου (άμωμου) Ιησού και η προσφορά Του ήταν οσμή ευωδίας προς τον Θεό, το ίδιο πρέπει να είναι και η δική μας πνευματική πορεία και προσφορά προς Αυτόν:

- *«Διότι του* **Χριστού ευωδία είμεθα** *προς τον Θεόν εις τους σωζομένους και εις τους απολλυμένους»* (Β' Κορινθίους Β/**2**:15).
- *«Γίνεσθε λοιπόν μιμηταί του Θεού ως τέκνα αγαπητά, και περιπατείτε εν αγάπη, καθώς και ο Χριστός αγάπησεν ημάς και παρέδωκεν εαυτόν υπέρ ημών* **προσφοράν και θυσία***ν εις τον Θεόν εις* **οσμήν ευωδίας***»* (Εφεσίους Ε/**5**:1-2).
- *«Το λοιπόν, αδελφοί, όσα είναι αληθή, όσα σεμνά, όσα δίκαια, όσα καθαρά, όσα προσφιλή, όσα εύφημα, εάν υπάρχει κάποια αρετή και εάν (υπάρχει)* ***κάποιος έπαινος, ταύτα συλλογίζεσθε…»*** (Φιλιππησίους Δ/**4**:8).

3. ΤΥΠΟΛΟΓΙΑ & ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Ο Θεός προκειμένου να μας δείξει το σχέδιό Του για την ένδοξη πορεία της εκκλησίας Του, έκρυψε τις αλήθειες Του μέσα στον άγιο Λόγο Του και χρειάζεται να είμαστε ανοικτοί στις αποκαλύψεις Του για να μπορέσουμε να καταλάβουμε τα αξιοθαύμαστά Του. Θα αναφερθούμε στη συνέχεια στη σημασία και το συμβολισμό των επτά ετήσιων εορτών του Κυρίου, από τις οποίες μέχρι σήμερα (όπως έχουμε προαναφέρει) έχουν εκπληρωθεί οι τέσσερις πρώτες (Πάσχα, Αζύμων, Δράγματος και Εξιλασμού) και απομένουν να εκπληρωθούν στο μέλλον οι άλλες τρεις (Σαλπίγγων, Εξιλασμού και Σκηνοπηγίας).

1η εορτή: «Π Α Σ Χ Α» - 14 Νισάν

Λευιτικό ΚΓ/23**:5, Έξοδος ΙΒ/**12**:1-13, Δευτερονόμιο Ις'/**16**:1-8, Γένεση ΚΒ/**22**:1-14, Α' Κορινθίους Ε/**5**:7-8** (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Ο Θεός τηρεί με μεγάλη ακρίβεια και λεπτομέρεια αυτά που αναφέρει μέσα στον άγιο Λόγο Του. Αν οι Ισραηλίτες πίστευαν σε αυτή την ακρίβεια και είχαν το φως και την όραση να βλέπουν τον κεχρισμένο του Θεού, τον Ιησού και την ένδοξη πορεία της εκκλησίας Του, θα έβλεπαν ότι αυτά που τους είχε βάλει ο Θεός να τηρούν 1500 χρόνια πριν έρθει ο Μεσσίας, είναι η πραγματική αλή-

θεια. Θα μπορούσαν να δουν, πόσο θαυμαστά εκπληρώθηκαν οι προφητείες της Γραφής στο πρόσωπο του γιου της Μαρίας και του ξυλουργού Ιωσήφ, όπως τους γνώριζαν οι ομοεθνείς τους.

Ο Θεός στις 14 του Εβραϊκού μήνα Νισάν είχε διατάξει, δια μέσου του Μωυσή, τους Ισραηλίτες που ήταν υπόδουλοι στους Αιγυπτίους, να σφάξουν ένα αρνί που θα ήταν ***«τέλειον, αρσενικόν ενιαύσιον»*** και με το αίμα του να βάψουν τους δύο παραστάτες και το ανώφλιο της θύρας τους, ώστε όταν θα περνούσε ο εξολοθρευτής άγγελος για να επιφέρει το θάνατο επάνω σε κάθε πρωτότοκο της γης Αιγύπτου, αυτοί να έχουν τέλεια προστασία και κάλυψη (Έξοδος ΙΒ/**12**:5-7)**.** Ήταν **η δέκατη πληγή** κατά της σκληροκαρδίας του Φαραώ, που τον ανάγκασε μετά να αφήσει τον υπόδουλο λαό να φύγει. Είναι η γνωστή έξοδος των Ισραηλιτών.

«Πάσχα» είναι Εβραϊκή λέξη, προέρχεται από τη ρίζα **«πεσάχ»** και έχει διπλή ονομασία**: (1) «ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΗ»,** γιατί ο άγγελος του Κυρίου είδε στις θύρες των ισραηλιτών το αίμα του αρνίου και τους προσπέρασε, χωρίς να επιφέρει την κρίση του Θεού στα πρωτότοκα τους, και **(2) «ΠΕΡΑΣΜΑ»,** που είναι το πέρασμα από τη σκλαβιά των Αιγυπτίων στην ελευθερία στην απέναντι όχθη της Ερυθράς Θάλασσας. Ο Θεός είχε παραγγείλει στο λαό Του να φάει το αρνί τη νύκτα εκείνη που θα έκανε κρίση κατά των Αιγυπτίων ψημένο στη φωτιά ***«οπτόν εν πυρί, με άζυμα και με χόρτα πικρά»*** και να μην αφήσουν τίποτα ως υπόλοιπο, ότι περισσέψει να το κάψουν στη φωτιά και αυτό ***«είναι πάσχα του Κυρίου»*** (βλ. Έξοδος, κεφ.ΙΒ/**12**).

Ο Θεός είχε διατάξει να ξεχωρίσουν το αρνί που θα θυσίαζαν **4** ημέρες πριν, την 10η του μήνα Νισάν**: *«Λαλήσατε προς πάσαν την συναγωγήν του Ισραήλ, λέγοντες,* την δεκάτην τούτου του μηνός *ας λάβουν εις εαυτούς έκαστος ένα αρνίον κατά τους οίκους των πατριών αυτών, ένα αρνίον δι' έκαστον οίκον»*** (Έξοδος ΙΒ/**12**:3). Μερικούς αιώνες αργότερα, την ίδια ημερομηνία στις 10 Νισάν, ο Ιησούς επί πώλου καθήμενος μπήκε θριαμβευτικά στην Ιερουσαλήμ και μετά από 4 ημέρες, στις 14 Νισάν, θυσιάστηκε. Τυπολογικά οι **4 ημέρες** που ήταν στην Ιερουσαλήμ, πριν το θάνατό Του, είναι **4 χιλιετηρίδες,** γιατί ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ενώπιον του

Κυρίου είναι ως ΧΙΛΙΑ ΕΤΗ και το αντίστροφο (βλ. Β' Πέτρου Γ/**3**:8, Ψαλμός 90**:**4). Από τον πρώτο Αδάμ μέχρι τον έσχατο Αδάμ είναι **4000 χρόνια** (4 χιλιετηρίδες). Ο Ιησούς έμεινε **2** ημέρες στον τάφο και την **3η** ημέρα αναστήθηκε. Τυπολογικά ακολουθούν **3 ακόμα χιλιετηρίδες**, έχουμε δηλαδή **4** προ Χριστού και **3** μετά Χριστό, είναι ο τύπος της εβδομάδας της δημιουργίας του Θεού.

Όλα αυτά, που ο Θεός είχε διατάξει να εκτελούν οι Ισραηλίτες κατά τον εορτασμό του Πάσχα, έχουν τυπολογική-συμβολική σημασία. Είναι ο "τύπος" της Παλαιάς Διαθήκης και έχουμε το "αντίτυπον" στην περίοδο της Καινής Διαθήκης**:**

- **«Αίγυπτος»** είναι ο κόσμος που ακολουθεί τον «Φαραώ», τον άρχοντα του κόσμου τούτου, τον Διάβολο. Μέσα από το σύστημα του κόσμου, μας ελευθέρωσε ο Ιησούς Χριστός με τη θυσία Του.
- **«Αρνίον»** είναι σύμβολο του Ιησού Χριστού, ο οποίος μέσα στην Βίβλο αναφέρεται ως το ***«αρνίον το εσφαγμένον προ καταβολής κόσμου»*** (βλ. Αποκάλυψη Ε/**5:**6**,** Ησαΐας ΝΓ/**53:**7**,** Ιωάννης Α/**1:**29,36)**.**
- **Το «αίμα»** είναι σύμβολο σωτηρίας και κάλυψης από την οργή του Θεού ενάντια στους απειθούντες. Ο λαός Ισραήλ τότε σώθηκε με το **«αίμα του αρνίου»** που είχε βάλει στις θύρες των σπιτιών του, σήμερα εμείς που βρισκόμαστε μεσα στο σύστημα του Φαραώ του κόσμου τούτου, σωζόμαστε με το πολύτιμο **«αίμα του Ιησού Χριστού»** που χύθηκε επάνω στο σταυρό του Γολγοθά και με το αίμα Του έχουμε βάψει «συμβολικά» τους παραστάτες και το ανώφλιο της καρδιά μας και εφόσον ο Κύριος Ιησούς είναι πλέον ο κύριος της ζωής μας, οι κρίσεις του Θεού ενάντια στην αμαρτία, μας προσπερνούν και δεν μας αγγίζουν.
- **«Οπτόν εν πυρί»** έπρεπε να φαγωθεί το αρνί, δηλαδή ψημένο με τη φωτιά του αγίου Πνεύματος. Το αρνί συμβολίζει τον Κύριο Ιησού και ο Ιησούς είναι ο Λόγος του Θεού, που σημαίνει ότι πρέπει να "τρώμε" τον Λόγο με αποκάλυψη του

Πνεύματος του Θεού και όχι "ωμόν" (κατά γράμμα), ή "βραστόν (με ανθρώπινη ενέργεια).

- **«Άζυμα»**, είναι σύμβολο ταπεινότητας, σε αντίθεση με τη ζύμη (ένζυμο), που είναι σύμβολο αμαρτίας, υποκρισίας και ψευδοδιδασκαλίας. Τα άζυμα για τον πιστό είναι **η συνεχής άγια ζωή** (Α' Κορινθίους Ε/**5:**7-8**,** Α' Ιωάννου Ε/**5:**18-20, κλπ). Ο Ιησούς ήταν το τέλειο υπόδειγμα της ταπείνωσης, που ταπείνωσε τον εαυτό Του μέχρι θανάτου, ***«θανάτου δε σταυρού».***
- **«Πικρά χόρτα»**, συμβολίζουν την πίκρα της αμαρτίας, που ζούσαμε μακριά από τον Θεό και την υποδούλωση στην πνευματική "Αίγυπτο", που είναι ο κόσμος, μέσα από τον οποίο βγήκαμε (βλ. Ψαλμός ΠΑ/**81:**3, Μ/**40**:1, ΡΙΘ/**119:**104, κλπ)**.**

Σαν ανάμνηση αυτού του γεγονότος, ότι είμαστε παιδιά του Θεού, αναγεννημένα και πλυμένα με το αίμα Του εορτάζουμε το «πάσχα», το πέρασμά μας δηλαδή από τη σκλαβιά του Διαβόλου στην ελευθερία του Ιησού με την τέλεση του **«δείπνου του Κυρίου»,** αυτό που ο πολύς κόσμος, που δεν διαβάζει την Αγία Γραφή, ονομάζει «θεία κοινωνία» (**βλ.** Α΄ Κορινθίους, κεφ.Ι'/**10**:16-17, ΙΑ/**11**: 23-32**,** Ματθαίος Κς'/**26:**26-28**,** Έξοδος ΙΒ/**12:**43-48**,** Δευτερονόμιο Ις'/**16**:5-6**,** κλπ). Όταν μετέχουμε του δείπνου του Κυρίου και λαμβάνουμε του ***«άρτου και του ποτήριου»,*** διακηρύττουμε ότι ο Ιησούς Χριστός με τη θυσία Του **πρόσφερε το ΣΩΜΑ Του** (άρτος) **και το ΑΙΜΑ Του** (ποτήριον) **για να σωθώ εγώ και εσύ προσωπικά.** Αυτή είναι η αναμνηστική τελετή του «πάσχα» που πρέπει να εορτάζουμε σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού. Ο απόστολος Παύλος διακηρύττει ότι ο Ιησούς Χριστός ***«πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας».***

Η πνευματική πορεία των πιστών, της εκκλησίας του Ιησού Χριστού είναι παράλληλη με την πορεία της εξόδου του λαού Ισραήλ από την Αίγυπτο. Οι Ισραηλίτες βγήκαν θριαμβευτικά από την **ΑΙΓΥΠΤΟ**, πέρασαν με θαυμαστό τρόπο την **ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ**, βρέθηκαν στο **ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ**, όπου ο Θεός τους έδωσε τις εντολές Του και μετά περιπλανήθηκαν στην **ΕΡΗΜΟ** μέχρι να πάνε στη Γη της υπόσχεσης του Θεού, στη Γη της Επαγγελίας.

Συμπερασματικά το ΠΑΣΧΑ είναι**:**

(1) Τύπος **της θυσίας** του Ιησού (αποδοχή της θυσίας Του).

(2) Τύπος **της εξόδου** του αμαρτωλού ανθρώπου από την Αίγυπτο του κόσμου (αναγέννηση)

(3) Τύπος **της προσπέρασης της κρίσης του Θεού** επάνω μας (π.χ. με σεισμό, πόλεμο, κλπ), κάτι που δεν έχει εφαρμογή και για τους αμετανόητους αμαρτωλούς

(4) Τύπος **της θριαμβευτικής εξόδου της εκκλησίας** από τον κόσμο. Αυτό είναι και τύπος της αρπαγής της εκκλησίας, όπως οι Ισραηλίτες έφυγαν από την Αίγυπτο με πολλά λάφυρα, έτσι και η εκκλησία του Κυρίου Ιησού θα φύγει από τον κόσμο αυτό με πολλές ψυχές που θα έχει αρπάξει από το βασίλειο του Σατανά.

2η εορτή: «Α Ζ Υ Μ Ω Ν» - 15 - 21 Νισάν

Λευιτικό ΚΓ/23**:6-8, Έξοδος ΙΒ/**12**:8,15-20, Αριθμοί ΚΗ/**28**:16-25, Δευτερονόμιο Ις'/**16**:1-8, Α' Κορινθίους Ε/**5**:7-8, Β' Κορινθίους Ε/**5**:14-17**
(μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Μετά το **"πάσχα"** του πιστού, μετά δηλαδή την αναγέννησή του (που είναι η έξοδός του από το σύστημα του Φαραώ του κόσμου), το δεύτερο πράγμα που απαιτεί ο Θεός από τον άνθρωπο είναι **ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ του** και αυτό είναι που συμβολίζει η 2η εορτή των Αζύμων, η οποία εορταζόταν για **7** συνεχείς ημέρες και άρχιζε από την αμέσως επόμενη ημέρα της εορτής του Πάσχα, άρχιζε δηλαδή στις 15 του μήνα Νισάν. Κατά τη διάρκεια όλων των ημερών της εορτής των Αζύμων ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες να βγάλουν έξω από τα σπίτια τους κάθε τι ένζυμο**:** ***«ΕΠΤΑ ημέρας δεν θέλει ευρίσκεσθαι προζύμιον εις τας οικίας σας, διότι όποιος φάγει ένζυμα, η ψυχή εκείνη θέλει εξολοθρευθεί εκ της συναγωγής του Ισραήλ, είτε ξένος είναι, είτε αυτόχθων»*** (Έξοδος ΙΒ/**12**:19).

Ο αριθμός **"επτά"** μέσα στην Αγία Γραφή είναι ο αριθμός του Θεού και ο οποίος συμβολίζει την τελειότητα και την πληρότητα του Θεού, γι' αυτό **ο αγιασμός μας** δεν θα είναι μερικές μόνο ημέρες, όσο δηλαδή κρατούν οι εορτές, αλλά μετά την αναγέννη-

σή μας **θα είναι συνεχής**, μέχρι να φύγουμε από τη ζωή και να πάμε στον ουρανό.

Το ΕΝ-ΖΥΜΟ (προζύμι) πάντοτε μέσα στην Αγία Γραφή συμβολίζει την **αμαρτία**. Ο Ιησούς μας προειδοποιεί ότι πρέπει να αποφεύγουμε **τη ΖΥΜΗ ΤΩΝ ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ,** η οποία είναι η υποκρισία (Λουκάς ΙΒ/**12**:1), **τη ΖΥΜΗ ΤΩΝ ΣΑΔΟΥΚΑΙΩΝ,** η οποία είναι η ψευδοδιδασκαλία (Ματθαίος Ις'/**16**:5-12**,** Πράξεις ΚΓ/**23**:8**,** Λουκάς ΙΓ/**13**: 20-21), **τη ΖΥΜΗ ΤΟΥ ΗΡΩΔΗ,** η οποία είναι η φιλαυτία, η κοσμικότητα, η καιροσκοπία και ο συμβιβασμός (Μάρκος Η/**8**:15) και **τη ΖΥΜΗ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΝΗΡΙΑΣ** (Α' Κορινθίους Ε/**5**:6-8)**.**

Στο Ρωμαίους Α/**1**:16 γράφει**:** ***«Και εάν η ζύμη είναι αγία, είναι και το φύραμα· και εάν η ρίζα είναι αγία, είναι και οι κλάδοι».*** Το εδάφιο αυτό έχει μεταφραστεί λάθος από τον Ν.Βάμβα, γιατί η "ζύμη δεν μπορεί ποτέ να είναι άγια", γιατί συμβολίζει την αμαρτία. Το θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο γράφει**:** ***«Ει δε η απαρχή αγία και το φύραμα και ει η ρίζα άγια και οι κλάδοι».*** Ο Βάμβας μεταφράζει λάθος τη λέξη "απαρχή", ως "ζύμη".

Το Α-ΖΥΜΟ είναι πάντοτε σύμβολο **αγιότητας και ταπείνωσης.** Το άζυμο ψωμί δεν φουσκώνει και όταν κάποιος "φουσκώνει", γίνεται υπερήφανος. Ο Ιησούς ήταν ταπεινός στη διακονία Του και υποτακτικός στο θέλημα του Πατέρα, ήταν υπάκουος μέχρι θανάτου. Ο Ιησούς Χριστός είναι **ο «άζυμος άρτος της ζωής»** από τον οποίο πρέπει να τρώμε καθημερινά για να χορταίνουμε πνευματικά.

Ο απόστολος Παύλος γράφει**:** ***«Δεν εξεύρετε ότι*** **ολίγη ζύμη** ***κάμνει ΟΛΟΝ το φύραμα*** **ένζυμον***; Καθαρίσθητε λοιπόν από της ΠΑΛΑΙΑΣ ΖΥΜΗΣ, διά να είσθε νέον φύραμα, καθώς είσθε άζυμοι.*** **Διότι το πάσχα ημών εθυσιάσθη υπέρ ημών, ο Χριστός**· *ώστε* **ας εορτάζωμεν** *ουχί με ΖΥΜΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ, ουδέ με ΖΥΜΗΝ ΚΑΚΙΑΣ και ΠΟΝΗΡΙΑΣ, αλλά με* **άζυμα ειλικρινείας** *και* **αληθείας…»** (Α' Κορινθίους Ε/**5**:6-8)**.**

Επειδή το ένζυμο συμβολίζει την αμαρτία και το άζυμο συμβολίζει την καθαρότητα και την αγιότητα και **επειδή** θυσιάστηκε για εμάς ο ***"αζυμος*** *(αναμάρτητος)* ***Ιησούς Χριστός"*** και όχι ο ***"έν-***

ζυμος *(αμαρτωλός)* ***Ιησούς",*** πρέπει για να μη χαλάει ο τύπος, ο χρησιμοποιούμενος άρτος στον δείπνο του Κυρίου να είναι **άζυμο**ς, γιατί όταν εκτελούμε μια εντολή του Κυρίου δεν πρέπει να την αλλοιώνουμε και να χαλάμε τον τύπο, γιατί κάθε τι που κάνουμε, το κάνουμε για να διδασκόμαστε σωστά τον Λόγο του Θεού.

3η εορτή: «Δ Ρ Α Γ Μ Α Τ Ο Σ» - 17 Νισάν

Λευιτικό ΚΓ/23**:9-14, Ματθαίος ΚΗ/**28**:1, Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:20, Κολοσσαείς Α/**1**:18** (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Από τους πρώτους καρπούς που είχαν ωριμάσει, στάρι, κριθάρι, κλπ, οι Ισραηλίτες έπρεπε να πάρουν μια **"αδραξιά"** (χούφτα) και να την πάνε στον ιερέα, ο οποίος την κουνούσε μπροστά στο θυσιαστήριο και μετά την κρατούσε μένα στο ναό. Η εορτή του Δράγματος άρχιζε την επόμενη ημέρα του Σαββάτου που περιείχετο στην εβδομάδα της 2ης εορτής των Αζύμων (15-21 Νισάν). Ο Ιησούς σταυρώθηκε ημέρα ΠΕΜΠΤΗ, έμεινε στον τάφο ΠΕΜΠΤΗ - ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ και την επόμενη ημέρα, δηλ. την ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας αναστήθηκε. Οι ημέρες στης Εβραϊκής εβδομάδας άρχιζαν από τις 6 το απόγευμα. Κατά συνέπεια, η Πέμπτη άρχιζε από το απόγευμα της δικής μας ημέρας Τετάρτη (18.00 μμ). **Η ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας ήταν η ημέρα της εορτής του ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ (17η Νισάν)**. Αυτή η ημέρα ήταν η βάση για την μέτρηση των ΕΠΤΑ εβδομάδων του Θερισμού, για να μπούμε στην επόμενη (4η κατά σειρά) εορτή της Πεντηκοστής.

Από τους πρώτους καρπούς που ωρίμασαν **ο Θεός πήρε την πρώτη αδραξιά** και αυτό έγινε (πνευματικά) όταν ο Ιησούς αναστήθηκε, όπου δεν αναστήθηκε μόνος Του, αλλά αναστήθηκαν και άλλοι μαζί Του**:** ***«Ο δε Ιησούς πάλιν κράξας μετά φωνής μεγάλης, αφήκε το πνεύμα. Και ιδού, το ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΕΣΧΙΣΘΗ εις δύο από άνωθεν έως κάτω, και η ΓΗ ΕΣΕΙΣΘΗ και αι ΠΕΤΡΑΙ ΕΣΧΙΣΘΗΣΑΝ, και*** **τα μνημεία ανοίχθησαν** ***και πολλά σώματα των κεκοιμημένων αγίων ΑΝΕΣΤΗΣΑΝ, και*** **εξελθόντες εκ των μνημείων** ***μετά την ανάστασιν αυτού εισήλθον εις την αγίαν πόλιν και ΕΝΕΦΑ-***

ΝΙΣΘΗΣΑΝ εις πολλούς» (Ματθαίος ΚΖ/**27**:50-53)**.**

Έγινε μία συμβολική ανάσταση της ΠΡΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ του Θεού και της ΑΡΠΑΓΗΣ της εκκλησίας. Ήταν οι πρώτοι αναστάσιμοι καρποί που βγήκαν από την τρυπημένη πλευρά του Κυρίου Ιησού, ήταν οι πρώτοι καρποί της νίκης της ΖΩΗΣ επάνω στο κράτους του ΘΑΝΑΤΟΥ του Διαβόλου.

Το δράγμα (η χούφτα) των καρπών που πήγαιναν οι Ισραηλίτες στον ιερέα, ήταν προϊόν προηγούμενης σποράς, έπρεπε δηλαδή ο σπόρος να πέσει στη γη, να ταφεί, να βλαστήσει και στο τέλος να καρποφορήσει και από αυτό τον καρπό πρόσφεραν μια χούφτα στον ιερέα και στο ναό. Ο Ιησούς Χριστός είναι η πνευματική αυτή σπορά**:** Πέθανε, ετάφη και αναστήθηκε και δεν αναστήθηκε μόνος Του, αλλά μαζί με άλλους πνευματικούς καρπούς (βλ. Ιωάννης ΙΒ/**12**:24**,** Ματθαίος ΚΗ/**28**:1-6**,** Ρωμαίους Α/**1**:4, ΙΔ/**14**:9**,** Πράξεις Β/**2**:24**,** κλπ). Ο απόστολος Παύλος γράφει ότι ***«…σπείρεται σώμα ΖΩΪΚΟΝ, ανίσταται*** *(ανασταίνεται)* ***σώμα ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ. Είναι σώμα ζωϊκόν, και είναι σώμα πνευματικόν. Ούτως είναι και γεγραμμένον· Ο ΠΡΩΤΟΣ άνθρωπος Αδάμ έγινεν*** **εις ψυχήν ζώσαν·** ***ο ΕΣΧΑΤΟΣ Αδάμ*** *(έγινεν)* **εις πνεύμα ζωοποιούν»** (Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:44-45)**.**

Συμπερασματικά η εορτή του Δράγματος ήταν τύπος**:**

(α) **Της ανάστασης του Ιησού** και των λοιπών που αναστήθηκαν μαζί Του (**βλ.** Κολοσσαείς Α/**1**:15,18**,** Ρωμαίους Η/**8**:29**,** Αποκάλυψη Α/**1**:5)**.**

(β) **Του θερισμού της εκκλησία**ς του Ιησού (βλ. Ιάκωβος Α/**1**:18, Εβραίους ΙΒ/**12**:23)**.**

Τα πρωτότοκα παιδιά των ΙΣΡΑΗΛΙΤΩΝ ήσαν εξαγορασμένα από το θάνατο ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ του αρνίου που θυσίαζαν κατά την εορτή του Πάσχα, σύμφωνα με το διατεταγμένο του νόμου του Μωυσή (Έξοδος ΙΒ/**12**)**.**

Τα πρωτότοκα παιδιά του ΘΕΟΥ είναι εξαγορασμένα από το θάνατο ΔΙΑ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ του Κυρίου Ιησού**:** ***«Διότι ηγοράσθητε διά τιμής· δοξάσατε λοιπόν τον Θεόν διά του σώματός σας και διά του πνεύματός σας, τα οποία είναι του Θεού»*** (Α' Κορινθίους ς'/**6**:20**,** Γαλάτες Γ/**3**:13**,** Πράξεις Κ/**20**:28**,** κλπ).

ΜΙΑ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ:

Την **17η του ΕΒΔΟΜΟΥ μήνα** (πολιτικό ημερολόγιο) στάθηκε η κιβωτός του Νώε επάνω στο όρος Αραράτ (βλ. Γένεση Η:4) και την **17η του ΠΡΩΤΟΥ μήνα** (θρησκευτικό ημερολόγιο), δηλαδή την ίδια ημερομηνία, αναστήθηκε ο Ιησούς Χριστός. Τυπολογικά, **η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ,** που ήταν η μόνη σωτηρία από τον κατάκλυσμό κάθε έμψυχου όντος, συμβολίζει **την ΚΙΒΩΤΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** που είναι η μόνη σωτηρία του ανθρώπου από τον πνευματικό θάνατο, αποδεχόμενος διά πίστεως ότι ο Ιησούς Χριστός τον λύτρωσε προσωπικά με τη θυσία Του, ότι πήρε Αυτός τη δική του θέση.

4η εορτή: «ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ» - Μήνας Σιβάν

Λευιτικό ΚΓ/23**:15-22, Δευτερονόμιο Ιϛ'/**16**:9-12, Πράξεις Β/**2**:1-4, Εφεσίους Β/**2**:11-18 & Γ/**3**:1-7** (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

1. Η 4η κατά σειρά εορτή, δεν έχει μόνο μία ονομασία, αλλά έχει περισσότερες ονομασίες, κάθε μία από τις οποίες αντιπροσωπεύει και προσδιορίζει ένα σημαντικό πνευματικό γεγονός**:**

(α) **<u>Εορτή των ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ:</u>** ***«Και την εορτήν του* θερισμού,** ***των* πρωτογεννημάτων** ***των κόπων σου, τα οποία έσπειρας εις τον αγρόν· και την ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΣΥΓΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ, εις το τέλος του ενιαυτού, αφού συνάξεις τους καρπούς σου εκ του αγρού…»*** (Έξοδος ΚΓ/**23**:16). Ονομάστηκε έτσι, γιατί τα πρώτα γεννήματα της γης ανήκαν στον Κύριο, που συμβόλιζαν τα πρωτογεννήματα της θυσίας του Ιησού Χριστού, που μπαίνουν μέσα στην εκκλησία Του.

(β) **<u>Εορτή του ΘΕΡΙΣΜΟΥ:</u>** ***«Και την εορτήν του* θερισμού,** ***των* πρωτογεννημάτων** ***των κόπων σου, τα οποία έσπειρας εις τον αγρόν»*** (Έξοδος ΚΓ/**23**:16). Η είσοδος των πρωτογεννημάτων είναι η αρχή του **μεγάλου θερισμού**, όπου ο Κύριος Ιησούς "θερίζει" πνευματικά πιστούς και τους φέρνει μέσα στη βασιλεία Του. Ο πρώτος θερισμός έφερε **120 άτομα,** τα οποία είχαν συγκεντρωθεί στο ανώγειο και περίμεναν την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Ιησού (Πράξεις Α/**1**:15, Β/**2**:1-4). Μετά ο θερισμός έφερε **3.000 άτομα** (Πρά-

ξεις Β/**2**:41), λίγο πιο μετά ο αριθμός αυξήθηκε σε **5.000 άτομα** (Πράξεις Δ/**4**:4) και πιο αργότερα ολόκληρα **πλήθη ανδρών και γυναικών** προστέθηκαν στην εκκλησία (Πράξεις Ε/**5:**12-16)**.**

(γ) **Εορτή των ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ:** ***«Και θέλεις κάμει την εορτήν των εβδομάδων εις Κύριον τον Θεόν σου, μαζί με την ανήκουσα αυτοπροαίρετον προσφορά της χειρός σου, την οποίαν προσφέρεις, όπως σε ευλόγησε Κύριος ο Θεός σου»*** (Δευτερονόμιο Ις'/**16:**10 /βλ. Β' Χρονικών Η/**8:**13, Λευιτικό ΚΓ/**23:**15-16). Η ονομασία αυτή αντιπροσωπεύει τη χρονική περίοδο των **επτά εβδομάδων,** η οποία αρχίζει από την 3η εορτή του Δράγματος (17η Νισάν) μέχρι την εορτή αυτή.

(δ) **Εορτή των (**όχι **"εκ των") ΑΠΑΡΧΩΝ:** ***«Και εις την ημέρα* των απαρχών,** ***όταν προσφέρετε νέαν εξ αλφίτων προσφοράν προς τον Κύριον, εις το τέλος των εβδομάδων σας, θέλετε έχει συγκάλεσιν αγίαν· δεν θέλετε κάμνει ουδέν έργον δουλευτικόν»*** (Αριθμοί ΚΗ/**28**:26). Η ονομασία "απαρχές" οφείλεται στο γεγονός ότι την ημέρα αυτή οι Ισραηλίτες έφερναν **τον πρώτο καρπό της γης** που είχε ωριμάσει και έτσι εόρταζαν τον πρώτο θερισμό**.**

(ε) **Εορτή της ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ:** ***«Και θέλετε αριθμήσει εις εαυτούς από της επαύριον του σαββάτου, από την ημέρα κατά την οποία προσφέρετε το δράγμα της κινητής προσφοράς,*** **επτά ολοκλήρους εβδομάδας·** ***μέχρι της επαύριον του εβδόμου σαββάτου θέλετε αριθμήσει*** **πεντήκοντα ημέρας** ***και θέλετε προσφέρει νέαν προσφοράν εξ αλφίτων προς τον Κύριον»*** (Λευιτικό ΚΓ/**23:**15-16). Η ονομασία της είναι φανερή, εορταζόταν την 50ή ημέρα από την εορτή του Δράγματος. Την ημέρα αυτή ο Ιησούς (50 ημέρες μετά την ανάστασή Του), έστειλε την επαγγελία του Πατρός, έστειλε το άγιο Πνεύμα Του και **βάπτισε όλους τους πιστού**ς που προσευχόντουσαν (120 άτομα) και από τότε βαπτίζει με το Πνεύμα Του τους πειθαρχούντες στον Λόγο Του**:**

«Και όταν ήλθεν **η ημέρα της Πεντηκο-στής,** ***ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν εις τον αυτόν τόπον. Και εξαίφνης έγεινεν ήχος εκ του ουρανού ως ανέμου βιαίως φερομένου, και εγέμισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι· και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών, και*** **επλήσθησαν άπα-**

ντες Πνεύματος αγίου, ***και άρχισαν*** **να λαλούν ξένας γλώσσας,** ***καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλούν»*** (Πράξεις Β/**2:**1-4).

Με το βάπτισμα του Πνεύματος, το οποίο εκδηλώνεται με το υπερφυσικό χάρισμα της **ομιλίας των ξένων γλωσσών** το σώμα μας (το σώμα του αναγεννημένου) γίνεται **ο ναός του Θεού** (βλ. Α' Κορινθίους Γ/**3:**16,17, Β' Κορινθίους ς'/**6:**16) και ο Κύριος είναι μαζί μας, όχι πλέον **"κατά σάρκα",** σωματικά, αλλά είναι ως **"Πνεύμα ζωοποιούν"**, πνευματικά (βλ. Πράξεις Γ/**2:**26**,** Α' Κορινθίους ΙΕ/**15:**45**,** Ματθαίος ΙΗ/**18:**20, ΚΗ/**28:**20**,** κλπ).

2. Στο Λευιτικό ΚΓ/**23**:17 ο Θεός είχε διατάξει**:** ***«Από των κατοικιών σας θέλετε φέρει εις προσφοράν κινητήν*** **δύο άρτους·** ***δύο δέκατα σεμιδάλεως θέλουν είσθαι·*** **ΕΝΖΥΜΑ** ***θέλουν ψηθεί·*** **πρωτογεννήματα** ***είναι εις τον Κύριον»*****.** Οι 2 άρτοι συμβόλιζαν τους **Ιουδαίους** (μονοθεϊστές) και τους **Εθνικούς** (ειδωλολάτρες), που τώρα με τη θυσία του Ιησού Χριστού, Ιουδαίοι και Εθνικοί είναι **«ΕΝ (ένα) σώμα»** και **«ΕΙΣ (ένας) άρτος»** (βλ.Εφεσίους Β/**2:**14-18, Α' Κορινθίους Ι'/**10:** 16-17, ΙΒ/**12:**14). Το χαρακτηριστικό εδώ είναι ότι οι άρτοι ήσαν **ΕΝ-ζυμοι** και όχι **Ά-ζυμοι**, γιατί συμβόλιζαν την παλαιά σαρκική φύση του ανθρώπου, πριν αυτός αναγεννηθεί και γίνει ενώπιον του Θεού από "ένζυμος" (αμαρτωλός) σε "άζυμο" (καθαρός, άγιος).

3. Τα "πρωτογεννήματα", που τυπολογικά είναι η ίδρυση της εκκλησίας του Ιησού, είναι το αποτέλεσμα του σχεδίου του Θεού **προ καταβολής κόσμου** (βλ. Εφεσίους Α/**1**:4**,** Α' Πέτρου Α/**1**:2**,** Ρωμαίους Η/**8**:29**,** Ιάκωβος Α/**1**:18)**:**

- Ήταν το κεκρυμμένο μυστήριο, η αποκάλυψη του **"σεσιωπημένου μυστηρίου"** από χρόνων αιω-νίων (βλ. Ρωμαίους Ις'/**16**:25-26**,** Εφεσίους Γ/**3**:4-7**,** Κολοσσαείς Α/**1**:26-27**,** Α' Κορινθίους Α/**1**:7)**.**
- Αποτελεί **το κατοικητήριο** του ζωντανού Θεού (Α' Κορινθίους Γ/**3**:16, ς'/**6**:19-20**,** Β' Κορινθίους ς'/**6**:16**,** Εφεσίους Β/**2**:20-21**,** Α' Πέτρου Β/**2**:4).
- Είναι **η ΜΙΑ εκκλησία,** που τα μέλη της στηρίζονται στην ενότητα του Πνεύματος (Εφεσίους Δ/**4**:4, Γ/**3**: 17-18**,** Ιωάννης ΙΖ/**17**:21**,** Α' Κορινθίους Ι'/**10**:17**,** κλπ)**.**

5η εορτή: «Σ Α Λ Π Ι Γ Γ Ω Ν» - 1η Τισρί

Λευιτικό ΚΓ/23**:23-25, Αριθμοί ΚΘ/**29**:1-6 και Ι'/**10**:1-10, Έξοδος Λ/**30**:11-16, Α' Κορινθίους ΙΔ/**14**:8-9, ΙΕ/**15**:52, Α' Θεσσαλονικείς Δ/**4**:16, Ματθαίος ΚΔ/**24**:31** (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Οι **4** πρώτες εορτές, που αναφέραμε (Πάσχα, Αζύμων, Δράγματος και Πεντηκοστής) και που έχουν ήδη εκπληρωθεί, ονομάζονται **ΑΠΟΛΥΤΡΩΤΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ.** Οι **3** τελευταίες εορτές (Σαλπίγγων, Εξιλασμού και Σκηνοπηγίας), που δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί, ονομάζονται **ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ**. Η εορτή των Σαλπίγγων, που είναι η 1η από τις εσχατολογικές και η 5η κατά σειρά από όλες τις εορτές, εορταζόταν την 1η του έβδομου μήνα Τισρί. Τυπολογικά εδώ βλέπουμε ότι ο Θεός έχει βάλει **έξι ημέρες**, που αντιστοιχούν σε **έξι χιλιετηρίδες** και την 1η ημέρα του έβδομου μήνα, στην αρχή δηλαδή της **έβδομης χιλιετηρίδας** σαλπίζει η σάλπιγγα. Η εορτή των Σαλπίγγων είναι τύπος της αρπαγής της εκκλησίας.

(1) Οι σάλπιγγες ήταν φτιαγμένες από το **αργύριο εξαγοράς** που πλήρωναν οι Ισραηλίτες για να εξαγοράσουν τα πρωτότοκα αρσενικά που διάνοιγαν μήτρα (βλ. Έξοδος Λ/**30:**11-16). Ο άργυρος είναι **σύμβολο λύτρωση**ς και σήμερα, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης (περίοδος χάρης) είμαστε εξαγορασμένοι και λυτρωμένοι με το αίμα της θυσίας του Ιησού Χριστού (Α' Πέτρου Α/**1:**18-19). Με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας, ο άνθρωπος λυτρώνεται και από τον τελευταίο εχθρό που είναι ο φυσικός θάνατος.

Οι μοναδικοί άνθρωποι που δεν θα γνωρίσουν φυσικό θάνατο θα είναι όσοι μετέχουν της αρπαγής της εκκλησίας. Μέχρι σήμερα μόνο δύο άνθρωποι δεν έχουν γνωρίσει φυσικό θάνατο, ο ένας είναι ο **Ενώχ**, ο έβδομος από Αδάμ (Γένεση Ε/**5:**23-24) και ο άλλος είναι ο **Ηλίας** (Β' Βασιλέων Β/**2:**11), που αρπάχτηκαν ζωντανοί στον ουρανό. Ο ΕΝΩΧ αρπάχτηκε **πριν την κατακλυσμό** και είναι τύπος της αρπαγής της "εκκλησίας της Φιλαδέλφειας" (της εκκλησίας δηλαδή που δεν θα περάσει μέσα από την διακυβέρνηση του Αντίχριστου). Ο ΗΛΙΑΣ αρπάχτηκε **μετά τον κατακλυσμό** και είναι τύπος της ανάστασης και ανάληψης της "εκκλησίας

της Λαοδίκειας", δηλαδή της εκκλησίας της θλίψης.

(2) Οι σάλπιγγες **«ηχούσαν για να κινηθεί το στρατόπεδο»** και κάποτε ΗΧΗΣΑΝ ΓΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ, όταν οι Ισραηλίτες μπήκαν στη γη Χαναάν. Εμείς σήμερα, όσοι είμαστε αναγεννημένοι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού, περιμένουμε να ηχήσουν οι σάλπιγγες του Θεού για να μπούμε στην ουράνια κατοικία μας**:** ***«Διότι τούτο σας λέγομεν διά του λόγου του Κυρίου, ότι*** **εμείς οι ζώντες,** ***όσοι απομένομεν εις την παρουσίαν του Κυρίου, δεν θέλομεν προλάβει τους κοιμηθέντας· επειδή αυτός ο Κύριος θέλει καταβή απ' ουρανού με*** **κέλευσμα,** ***με*** **φωνήν αρχαγγέλου** ***και με*** **σάλπιγγα Θεού,** ***και οι αποθανόντες εν Χριστώ ΘΕΛΟΥΝ ΑΝΑΣΤΗΘΕΙ πρώτον, έπειτα*** **εμείς οι ζώντες** ***όσοι απομένομεν ΘΕΛΟΜΕΝ ΑΡΠΑΧΘΗ μετ' αυτών εν νεφέλαις εις απάντησιν του Κυρίου εις τον αέρα, και ούτω θέλομεν είσθαι πάντοτε μετά του Κυρίου»*** (Α' Θεσσαλονικείς Δ/**4**:15-17)**.**

(3) Οι σάλπιγγες ήσαν **σφυρήλατες** και **όχι κομματιαστές.** Ο Κύριος Ιησούς σφυρηλατεί την εκκλησία Του για να την παραλάβει και να είναι μία, αγία, άμωμη και χωρίς κηλίδα και όχι να είναι κομματιασμένη, διαιρεμένη και πνευματικά λερωμένη. Ο Ιησούς πέθανε για να αγιάσει την εκκλησία Του ***«καθαρίσας*** *(αυτήν)* ***με το λουτρόν του ύδατος διά του λόγου, διά να παραστήσει αυτήν εις εαυτόν ένδοξον εκκλησίαν, μη έχουσαν κηλίδα ή ρυτίδα ή κάτι των τοιούτων, αλλά διά να είναι αγία και άμωμος»*** (Εφεσίους Ε/**5:**26-27).Η εκκλησία πρέπει να είναι πάντα έτοιμη και να αγρυπνεί πνευματικά, περιμένοντας το σάλπισμα της λύτρωσης.

(4) Οι σάλπιγγες ήσαν **ΔΥΟ**, που συμβολίζουν την αρπαγή **των ΝΕΚΡΩΝ ΠΙΣΤΩΝ** που θα αναστηθούν και **των ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΙΣΤΩΝ** που θα μεταμορφωθούν τα σώματά τους από θνητά σε αθάνατα**:** ***«Ιδού, μυστήριον λέγω προς εσάς· πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθεί, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθεί, εν μιά στιγμή, εν ριπή οφθαλμού,*** **ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ·** ***διότι θέλει σαλπίσει, και οι ΝΕΚΡΟΙ*** **θέλουν αναστηθεί** ***άφθαρτοι, και ΕΜΕΙΣ*** **θέλομεν μεταμορφωθεί.** ***Διότι πρέπει το φθαρτόν τούτο να ενδυθεί αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο να ενδυθεί αθανασίαν»*** (Α' Κορινθίους ΙΕ/**15:**51-53)**.**

(5) Δεν πρέπει να συγχέουμε τις σάλπιγγες που ηχούσαν στην εορτή των Σαλπίγγων και που θα ηχήσουν στην αρπαγή της εκκλησίας με την **7η σάλπιγγα** που αναφέρεται στην Αποκάλυψη ΙΑ/**11**:15-19 και Ις'/**16**:17-21.

Οι πρώτες είναι ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ ΘΕΟΥ που συμβολίζουν τη **λύτρωση** και οι δεύτερες είναι ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ ΑΓΓΕΛΩΝ που συμβολίζουν την **κρίση**.

6η εορτή: «Ε Ξ Ι Λ Α Σ Μ Ο Υ» - 10η Τισρί

Λευιτικό ΚΓ/23**:26-32, Ις'/**16**:1-34, Αριθμοί ΚΘ/**29**:7-11, Εβραίους Θ/**9**:11-28, Ζαχαρίας ΙΒ/**12**:10-14, ΙΓ/**13**:1, Α' Κορινθίους Γ/**3**:10-15, Β' Κορινθίους Ε/**5**:10, Ρωμαίους ΙΔ/**14**:10** (μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Η εορτή του Εξιλασμού εορταζόταν την 10η του εβδόμου μήνα Τισρί. Από την **10η** του πρώτου μήνα ΝΙΣΑΝ ή ΑΒΙΒ, μέχρι την **10η** του μήνα ΤΙΣΡΙ μεσολαβούν ακριβώς **6 μήνες,** που τυπολογικά συμβολίζει ότι **από** την ΠΤΩΣΗ του "πρώτου Αδάμ", **μέχρι** την ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ του "έσχατου Αδάμ", του Ιησού (βλ. Α' Κορινθίους ΙΕ/**15**:45) είναι **6.000 χρόνια**, δηλαδή **6 ημέρες** ή **6 χιλιετηρίδες**, καθόσον σύμφωνα με την ερμηνεία που δίνει η ίδια η Βίβλος ΜΙΑ ημέρα ισούται με ΧΙΛΙΑ χρόνια (Β' Πέτρου Γ/**3**:8, Ψαλμός 90:4).

"Ιλασμός" σημαίνει "σκέπασμα" και **ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ** είναι η **ΤΕΛΙΚΗ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ**. Η εορτή του Εξιλασμού συμβολίζει την οριστική κάλυψη των αμαρτιών μας. Τότε είναι που θα ακουστεί αυτό που διαβάζουμε στην Αποκάλυψη ΙΒ/**12**:10-11**:** ***«Και ήκουσα φωνήν μεγάλην λέγουσα εις τον ουρανόν·*** **Τώρα έγειναν** ***η σωτηρία και η δύναμις και η βασιλεία του Θεού ημών και η εξουσία του Χριστού αυτού,*** **διότι κατερρίφθη ο κατήγορος των αδελφών ημών,** ***ο κατηγορών αυτούς ενώπιον του Θεού ημών ημέραν και νύκτα. Και αυτοί ενίκησαν αυτόν διά το ΑΙΜΑ του Αρνίου και διά τον ΛΟΓΟΝ της μαρτυρίας αυτών, και δεν αγάπησαν την ψυχήν αυτών μέχρι θανάτου».***

Την ημέρα της εορτής του Εξιλασμού, ήταν η μοναδική φορά όλο το χρόνο, όπου ο αρχιερέας έμπαινε μέσα στα "άγια των αγίων", κρατώντας το θυμιατήριο που ήταν γεμάτο κάρβουνα από το θυσιαστήριο και έριχνε περίπου μισό κιλό θυμίαμα, έτσι ώστε ο

καπνός να καλύψει το ιλαστήριο (το καπάκι) της Κιβωτού της Διαθήκης. Αυτό συμβόλιζε την **"άπαξ" είσοδο** (μια φορά, για πάντα) του Ιησού, όχι πλέον σε χειροποίητα άγια των αγίων, αλλά στα αληθινά ουράνια "άγια των αγίων" και έτσι έγινε ο εξιλασμός μας, η λύτρωσή μας από τα δεσμά της αμαρτίας (Εβραίους Θ/**9**:11-14)**.**

Όμως η ολοκληρωτική εκπλήρωση αυτού του εξιλασμού θα είναι, όταν θα βρεθούμε στην παρουσία του άγιου Θεού, όπου ο Θεός θα μας δεχτεί, **επειδή δέχεται τη μεσιτεία του Ιησού**, δέχεται τη θυσία του Ιησού ότι είναι το σκέπασμά μας και έτσι για τον Θεό λογιζόμαστε άγιοι και καθαροί. Είναι η αναγνώριση ότι οι αμαρτίες μας πραγματικά σκεπάστηκαν από τον Ιησού. Όμως δεν θα είναι μόνο αυτό, αλλά θα είναι και όταν βρεθούμε (ως λυτρωμενοι) μπροστά στο βήμα της κρίσης του Χριστού (βλ. Ρωμαίους ΙΔ/**14:** 10**,** Β' Κορινθίους Ε/**5**:10**,** Ματθαίος ΚΕ/**25**:11**,** Αποκάλυψη Κ/**20**:13).

Ως λυτρωμένοι πιστοί δεν θα είμαστε μπροστά στο **λευκό θρόνο** (Αποκάλυψη Κ/**20**:11), αλλά θα είμαστε μπροστά στο **Βήμα του Χριστού**, το οποίο θα στηθεί για τα πεπραγμένα των πιστών μέσα στην εκκλησία (Α' Κορινθίους Γ/**3**:10-15). Ο Κύριος θα μας "κρίνει", όχι για να μας καταδικάσει (τη δική μας κρίση και αμαρτία την πήρε Αυτός με τη θυσία Του στο σταυρό του Γολγοθά), αλλά για να μας δώσει τον ανάλογο μισθό. Η εορτή του Εξιλασμού είναι και η εορτή της απονομής του βραβείου μας. Εδώ είναι που εκπληρώνεται **η παραβολή των ταλάντων** που δίδαξε ο Κύριος Ιησούς (Ματθαίος ΚΕ/**25:**14)**.**

7η εορτή: «ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ» - 15 - 21 Τισρί

Λευιτικό ΚΓ/23**:33-36, Αριθμοί ΚΘ/**29**:12-38, Εβραίους Θ/**9**:11-28, Δευτερονόμιο Ις'/**16**:13-15, Ζαχαρίας ΙΔ/**14**:16-21**
(μελέτησε τα εδάφια αυτά)

Η εορτή της Σκηνοπηγίας άρχιζε την **15η** του έβδομου μήνα Τισρί και διαρκούσε **επτά** συνεχείς ημέρες και συμβόλιζε μία κατάσταση, η οποία θα ήταν στην πληρότητά της και θα ήταν συνεχής. Επτά ημέρες ήταν και η δεύτερη εορτή των Αζύμων, η οποία συμβόλιζε την πληρότητα του αγιασμού μας σε όλη την πληρότητα της ζωής μας. **Η εορτή της ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ** ονομαζόταν και

εορτή της ΣΥΓΚΟΜΙΔΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΩΝ, γιατί οι Ισραηλίτες εόρταζαν γι' αυτά που είχαν μαζέψει από τη γη.

Η εορτή αυτή δεν είναι τίποτα άλλο, παρά ο τύπος της μεγάλης εορτής που θα στηθεί στον ουρανό, για όλους αυτούς που θα έχουν θεριστεί. Μέχρι τότε όμως, θα έχει έρθει η Μεγάλη Θλίψη κάτω στη γη και οι δύο μάρτυρες που αναφέρονται στο ΙΑ/**11** κεφάλαιο της Αποκάλυψης (που θα είναι η εκκλησία της Λαοδίκειας, ή σε άλλη τυπολογία θα είναι οι 5 φρόνιμες παρθένες) θα έχουν αρπαχτεί στον ουρανό, όπως επίσης θα έχουν ανέβει στον ουρανό και οι 144.000 Ισραηλίτες. Κατά μία άλλη ερμηνεία και άποψη, ίσως η εορτή αυτή να αναφέρεται και σε όλους αυτούς, που θα έχουν σωθεί στη χιλιετή βασιλεία του Ιησού.

Η τελική εκπλήρωση της εορτής αυτής στον ουρανό, θα είναι **ο μεγάλος δείπνος** που μας έχει υποσχεθεί ο Κύριος Ιησούς, όταν ο ίδιος έκανε τον **τελευταίο δείπνο,** λίγο πριν συλληφθεί**:** ***«Σας λέγω δε ότι, δεν θέλω πίει εις το εξής εκ τούτου του γεννήματος της αμπέλου έως της ημέρας εκείνης,*** **όταν πίνω αυτό νέον ΜΕΘ' ΥΜΩΝ** *(μαζί σας)* ***εις την βασιλεία του Πατρός μου»*** (Ματθαίος Κς'/**26**:29). Ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες κατά τη διάρκεια της εορτής της Σκηνοπηγίας **να ΕΥΦΡΑΙΝΟΝΤΑΙ**, θέλοντας να φανερώσει τυπολογικά αυτή ακριβώς τη χαρά και την ευφροσύνη που θα υπάρχει σε εκείνο το μεγάλο δείπνο.

Ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες κατά την εορτή αυτή να κατοικούν σε ΣΚΗΝΕΣ (γι' αυτό και ονομάστηκε εορτή της ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ), οι οποίες ήσαν φτιαγμένες από κλαδιά αγριελιάς, ελιάς, μυρσίνης, φοίνικα και ιτιάς**:** ***«Και εύρηκαν γεγραμμένον εις τον νόμο, τον οποίον προσέταξεν ο Κύριος διά του Μωυσέως,*** **να κατοικήσουν οι υιοί Ισραήλ εν σκηναίς εις την εορτή του εβδόμου μηνός·** ***και να δημοσιεύσουν και να διακηρύξουν εις πάσας τας πόλεις αυτών και εις την Ιερουσαλήμ, λέγοντες*****:** ***Εξέλθετε εις το όρος και φέρετε κλάδους*** **ελαίας** ***και κλάδους*** **αγριελαίας** ***και κλάδους*** **μυρσίνης** ***και κλάδους*** **φοινίκων** ***και κλάδους*** **δασυφύλλων δένδρων,** ***διά να κάμητε σκηνάς, κατά το γεγραμμένον»*** (Νεεμίας Η/**8**:14-15). Ο Θεός τους έβαζε να τα κάνουν όλα αυτά, για να θυμούνται ΑΠΟ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΕΒΓΑΛΕ (από την **Αίγυπτο**), να θυμούνται το ταξίδι στην έρημο και τέ-

λος να θυμούνται ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΕΒΑΛΕ (στη γη **Χαναάν**).

Αυτός είναι ο τύπος της πορείας της εκκλησίας σήμερα. Θυμόμαστε την αμαρτία και την κατάρα που κάποτε βρισκόμαστε, όταν είμαστε κάτω από την εξουσία του άρχοντα του κόσμου τούτου (**αγριελιά**) και ότι την κατάρα ο Θεός την έκανε ευλογία, όταν μας αναγέννησε δια του Λόγου και του Πνεύματός Του (**ελιά**). Θυμόμαστε που στη συνέχεια μας βάπτισε με το άγιο Πνεύμα Του και μας έδωσε χαρίσματα, δυνάμεις κατά των πονηρών σκοτεινών δυνάμεων και πλούσιες αποκαλύψεις και ευλογίες (**μυρσίνη**). Η **ιτιά** συμβολίζει τη θλίψη και τη δοκιμασία (Ψαλμός ΡΛΖ/**137:**2), ενώ ο **φοίνικας** είναι σύμβολο θριάμβου. Φοίνικες έστρωσαν στον Ιησού κατά τη θριαμβευτική του είσοδο στην Ιερουσαλήμ, καθήμενος επί πώλου όνου (Ιωάννης ΙΒ/**12:**12-15). Ο Κύριος Ιησούς μέσα στις θλίψεις, τις δοκιμασίες και τα προβλήματα που μας δημιουργεί ο Διάβολος, φέρνει τη νίκη και το θρίαμβο.

4. Η ΟΓΔΟΗ ΗΜΕΡΑ και Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ

(α) ΛΕΥΙΤΙΚΟ ΚΓ/23**:36 «Επτά ημέρας θέλετε προσφέρει προσφοράν γινομένην διά πυρός προς τον Κύριον· την ογδόην ημέραν θέλει είσθαι εις εσάς ΣΥΓΚΑΛΕΣΙΣ ΑΓΙΑ, και θέλετε προσφέρει προσφοράν γινομένην διά πυρός προς τον Κύριον· είναι σύναξις επίσημος· ουδέν έργον δουλευτικόν θέλετε κάμει».**

(β) ΙΩΑΝΝΗΣ Ζ/7**:2,37-39 «Επλησίαζε δε η εορτή των Ιουδαίων, η σκηνοπηγία ....Κατά δε την ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΗΜΕΡΑΝ την μεγάλην της εορτής ίστατο ο Ιησούς και έκραξε λέγων: "Εάν κάποιος διψά, ας έρχεται προς Εμέ και ας πίνει. Όποιος πιστεύει εις Εμέ, καθώς είπεν η Γραφή, ποταμοί ύδατος ζώντος θέλουν ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού". Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος, το οποίον έμελλον να λαμβάνουν οι πιστεύοντες εις Αυτόν».**

Η εορτή της Σκηνοπηγίας, αντί να τελειώνει την **7η ημέρα** (21 Τισρί) και να είναι η ημέρα αυτή "σάββατον αναπαύσεως" από κάθε δουλευτικό έργο, συνεχιζόταν για μία ακόμα ημέρα, την **8η ημέρα**, η οποία όμως ήταν η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ μετά τη λήξη των επτά προηγουμένων που αποτελούσαν την εορτή της Σκηνοπηγίας. Η ΟΓΔΟΗ ΗΜΕΡΑ ήταν *«σύναξις αγία και ουδέν δουλευτικόν*

έργον» θα γινόταν. Η προσθήκη της όγδοης ημέρας στην εορτή της Σκηνοπηγίας (τελευταίας εορτής από όλες τις εορτές) **είναι σύμβολο ΝΕΑΣ ΑΡΧΗΣ,** συμβολίζει στην τυπολογία την αιωνιότητα και όπου συναντάμε στην Αγία Γραφή τον αριθμό ΟΚΤΩ, σε όλες τις περιπτώσεις συμβολίζει κάτι το νέο, συμβολίζει μία νέα αρχή, μία νέα κατάσταση**:**

(1) **<u>Οκτώ άτομα</u>** σώθηκαν από τον παγκόσμιο **κατακλυσμό,** μέσα στην κιβωτό που κατασκεύασε ο Νώε σύμφωνα με τις οδηγίες που του είχε δώσει ο ίδιος ο Θεός. Η ζωή πριν τον κατακλυσμό, ξεκίνησε με **2** άτομα, μετά τον κατακλυσμό ξεκίνησε με **8** άτομα (Γένεση, κεφ.Ζ/7^{ο}**).**

(2) **<u>Όγδοο έτος</u>** ήταν το **Ιωβηλαίον έτος**, ή το έτος της αφέσεως, το οποίο ήταν κάθε 50 χρόνια, ήταν για τον Θεό "έτος ανάπαυσης", ήταν "σάββατο ανάπαυσης". Μετά από 7 εβδομάδες ΕΤΩΝ, ήταν ένα ακόμα έτος ανάπαυσης, το έτος της αφέσεως (Λευιτικό ΚΕ/**25:**2-9)**.**

(3) **<u>Την όγδοη</u>** ημέρα ήταν και η **Πεντηκοστή**, που εορταζόταν 50 ημέρες από τις 17 Νισάν, που ήταν η εορτή του Δράγματος. Μετά από 7 εβδομάδες ΗΜΕΡΩΝ, ήταν μία ακόμα ημέρα, η 50ή κατά σειρά, η οποία ήταν η όγδοη ημέρα της τελευταίας εβδομάδας**.**

(4) **<u>Την όγδοη ημέρα</u>** έγινε στο όρος Θαβώρ **η μεταμόρφωση** του Κυρίου Ιησού (Λουκάς Θ/**9:**28)**.**

(5) **<u>Την όγδοη ημέρα,</u>** που ήταν και η ΠΡΩΤΗ της εβδομάδας **αναστήθηκε ο Ιησούς.** Συμβολίζει την αρχή της πνευματικής δημιουργίας, είναι η ημέρα της ανάπαυσης του Ιησού από το έργο της λύτρωσης**.**

(6) **<u>Την όγδοη ημέρα,</u>** που ήταν και η ΠΡΩΤΗ της εβδομάδας εμφανίστηκε ο αναστημένος Ιησούς στους μαθητές Του, απόντος του Θωμά. Μετά από 8 ημέρες, εμφανίζεται και πάλι παρόντος του Θωμά**:** ***«...Και μεθ' ημέρας ΟΚΤΩ πάλιν ήσαν έσω*** *(μέσα εις τον οίκον)* ***οι μαθηταί αυτού και Θωμάς μετ' αυτών. Έρχεται ο Ιησούς, ενώ αι θύραι ήσαν κεκλεισμέναι, και εστάθη***

εις το μέσον και είπεν· Ειρήνη υμίν» (Ιωάννης Κ/**20:**26)**.**

(7) **Όγδοη** ήταν και η τελευταία ημέρα της εορτής της **Σκηνοπηγίας,** η οποία προφητικά (τυπολογικά) θα σημάνει **την ανάπαυση του Θεού** επί του ολοκληρωμένου πλέον έργου Του.

Ο λαός Ισραήλ ακολουθούσε **το Σεληνιακό έτος**, το οποίο αποτελείτο από **354** ημέρες και για να το συγχρονίζουν με **το Ηλιακό έτος,** το οποίο ακολουθούμε εμείς σήμερα και περιλαμβάνει **365 1/4** ημέρες, πρόσθεταν κάθε δύο ή τρία χρόνια και έναν 13ο μήνα, τον Βε-Αδάρ. Γι' αυτό, μετά τον **7ο μήνα Τισρί** (που τελείωναν όλες οι εορτές), ακολουθούσαν μέχρι τον **1ο μήνα Νισάν** (που άρχιζαν οι εορτές), **άλλοτε ΠΕΝΤΕ και άλλοτε ΕΞΙ μήνες**, υπήρχε δηλαδή μία χρονική περίοδος απροσδιόριστη, μία χρονική περίοδος που δεν είχε κάθε χρόνο σταθερή χρονική διάρκεια και η οποία συμβολίζει την ατελεύτητη αιωνιότητα.

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

(01**) «ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ» Αλκιβ.Τζελέπης (**εκδόσεις «**ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»).**

(02**) «ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ» - Σειρά 12 μηνυμάτων (σε 11 VideoCD) Ομιλητής: Αλκιβιάδης Τζελέπης (Youtube: Filadelfos Channel 1)**

(03**) «Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ» Αλκιβιάδης Τζελέπης (**εκδόσεις «**ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»).**

(04**)** ……

(05**)** ……

ΕΒΡΑΪΚΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ - 7 εορτές (Λευιτικό ΚΓ΄/23)						
1ος **ΝΙΣΑΝ ή Αβίδ** (**3** εορτές)	**2ος**	**3ος** **ΣΙΒΑΝ** (**1** εορτή)	**4ος**	**5ος**	**6ος**	**7ος** **ΤΙΣΡΙ ή Εθανείμ** (**3** εορτές)
1. Πάσχα (14η) **2. Αζύμων** (15-21) **3. Δράγματος** (17η)		**4. Πεντηκοστής** (**50** ημέρες μετά την 3η εορτή)				**5. Σαλπίγγων** (1η) **6. Εξιλέωσης** (10η) **7. Σκηνοπηγίας** (15-21)

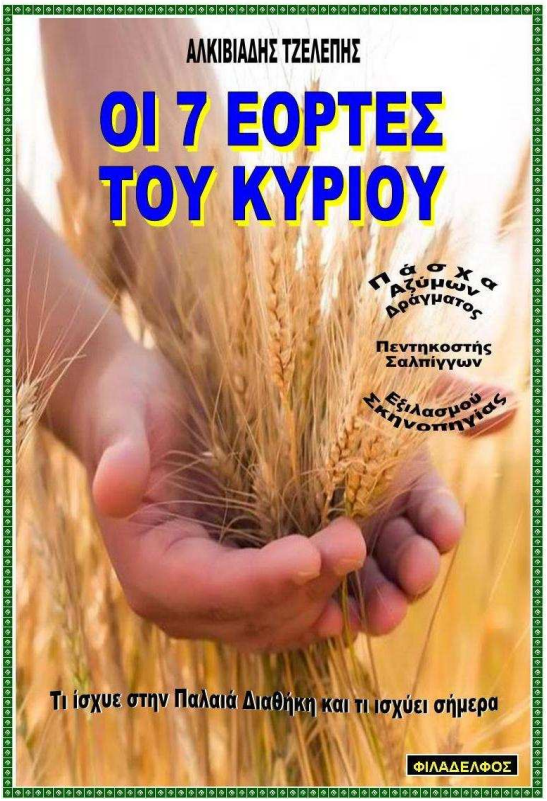

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 32 - 6

1η έκδοση 2019 - σελίδες 84 (κωδικός 40)

❖ Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ο Θεός είχε καθιερώσει **7 ετήσιες** εορτές και **1 εβδομαδιαία** εορτή, το Σάββατο, μέσα στις οποίες ο Θεός είχε "κρύψει" αιώνιες αλήθειες, τις οποίες ήθελε να αποκαλύψει στους αγίους Του. Οι εορτές αυτές ήταν **τύποι** μελλοντικών αγαθών και αληθειών, που είχαν σχέση με την έλευση του Μεσσία και με την ένδοξη πορεία της νύμφης εκκλησίας.

❖ Στο βιβλίο αυτό γίνεται παρουσίαση και ανάλυση των 7 ετήσιων εορτών, οι οποίες προφητικά και χρονολογικά καλύπτουν όλα τα γεγονότα από τη ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ του ανθρώπου μέχρι τη ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ του κόσμου. Δίνονται απαντήσεις σε ερωτήματα που απασχολούν τον εκζητητή της αλήθειας, **όπως:** Ποιος ήταν ο προφητικός συμβολισμός των εορτών; Ισχύουν οι εορτές αυτές και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης; Η πρώτη αποστολική εκκλησία τι εφάρμοζε; Οι σημερινές εορτές είναι από το Θεό ή είναι ανθρώπινες;

οι ΗΜΕΡΕΣ που ο ΙΗΣΟΥΣ έμεινε στον ΑΔΗ

Αντιστοιχία ΗΜΕΡΩΝ και ΩΡΑΣ:

- **Σημερινής εβδομάδας**
  (έναρξη ημέρας: Ώρα 24/00 μεσάνυχτα)
- **Εβραϊκής εβδομάδας**
  (έναρξη ημέρας: Ώρα 18 μμ)

ο Ιησούς έμεινε στο σταυρό 6 ώρες:
Από 03 - 09 (Εβραϊκή ώρα)
Από 09 - 15 (σημερινή ώρα)
ημέρα Πέμπτη - 14 του μήνα Νισάν

30 Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ (η ημέρα του Κυρίου)

1. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ

Οι μεγαλύτερες χριστιανικές ομολογίες, σε ολόκληρο τον κόσμο, πιστεύουν και διδάσκουν ότι, κατά την περίοδο της Καινής Διαθήκης στην οποία βρισκόμαστε (από την ημέρα της Πεντηκοστής και μετά), η **«πρώτη ημέρα»** της εβδομάδας, η οποία μετονομάστηκε σε **«Κυριακή»** είναι ενώπιον του Θεού **«άγια»** (ξεχωριστή), γι' αυτό οι χριστιανοί κατά την ημέρα αυτή θα πρέπει να απέχουν από κάθε εγκόσμια εργασία και να αφιερώνουν την ημέρα αυτή στον Κύριο. Κατά την άποψη αυτή **Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ,** η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, είναι **Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ,** που αντικατέστησε το Ιουδαϊκό Σάββατο. Ιστορικά, ο όρος "Κυριακή" πρωτοεμφανίστηκε κατά τον 2ο μ.Χ αιώνα, αρχικά από τον Ιουστίνο τον Μάρτυρα και αργότερα, τον 4ο μ.Χ. αιώνα, καθιερώθηκε επίσημα από τον Μέγα Κωνσταντίνο με μια σειρά διαταγμάτων.

Οι ακολουθούντες την άποψη αυτή, «στηρίζονται» σε διάφορα εδάφια της Καινής Διαθήκης, προτάσσοντας κυρίως δύο περιπτώσεις, που τις θεωρούν χαρακτηριστικές**: Πρώτον** το γεγονός ότι ο Ιησούς Χριστός αναστήθηκε το πρωί της πρώτης ημέρας της Εβραϊκής εβδομάδας και **δεύτερον** την αναφορά του απόστολου Ιωάννη στην Αποκάλυψη Α/**1:**10, λαμβάνοντας υπόψη, όχι το πρωτότυπο (θεόπνευστο) αρχαίο Ελληνικό κείμενο, αλλά το κείμενο της **λάθος** μετάφρασης του αρχιμανδρίτη Νεόφυτου Βάμβα, στο οποίο γράφει ***«κατά την ΚΥΡΙΑΚΗΝ ημέραν ήλθον εις** (έκστασιν) **πνευματικήν…»***, ενώ το αρχαίο κείμενο λέει ***«εγενόμην εν πνεύματι εν τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ…».*** Στη συνέχεια θα αναφερθούμε ποια είναι η διαφορά μεταξύ των δύο κειμένων (αρχαίου και μετάφρασης).

Το εύλογο ερώτημα που γεννιέται σε κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας είναι**: «**Εννοεί πράγματι ο Λόγος του Θεού ότι η ΚΥΡΙΑΚΗ ημέρα, είναι μία από τις επτά ημέρες της εβδομάδας, την οποία πρέπει να ξεχωρίζουμε **ή** υπάρχει κάποια άλλη αποκάλυψη

της Βίβλου για το θέμα αυτό**;»** Για να δώσουμε σαφή απάντηση στο ερώτημα αυτό, αλλά και ορθή ερμηνεία του Λόγου του Θεού, ώστε να αποφύγουμε να πέσουμε σε λάθη και να βγάλουμε εσφαλμένα συμπεράσματα, θα πρέπει να εξετάσουμε, **τι** γινόταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, **ποια** ήταν η ημέρα του Κυρίου στην περίοδο εκείνη, **γιατί** ο Θεός την έδωσε και **ποια** ήταν η σημασία της, **εάν** καταργήθηκε ή όχι η ημέρα αυτή στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, ή **εάν** μεταφέρθηκε σε κάποια άλλη ημέρα της εβδομάδας. Σε όλες αυτές τις ερωτήσεις θα δοθεί μία απάντηση συνοπτική. Για λεπτομέρειες συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **«Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ»** (έκδοση 2018 /σελ. 270).

2. ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ ή ΣΑΒΒΑΤΟ

Μία ημέρα που αναφέρεται περισσότερο από κάθε άλλη ημέρα μέσα στην Αγία Γραφή είναι η **«ημέρα του Σαββάτου».** Γι' αυτό, θα πρέπει να εξετασθεί και η περίπτωση μήπως η **«Κυριακή ημέρα»** στην Αποκάλυψη Α/**1:**10 αναφέρεται ή σχετίζεται με την ημέρα του Σαββάτου. Στο Μάρκος Β/**2:**28 γράφει ότι ο Ιησούς είναι ο **«κύριος του Σαββάτου»,** που σημαίνει ότι την ημέρα αυτή ο Ιησούς μπορεί να την κάνει ότι θέλει, πλην όμως ο Ιησούς δεν είναι **"ο ΥΠΗΡΕΤΗΣ του νόμου",** αλλά είναι **"ο ΑΡΧΩΝ του νόμου".** Κατά συνέπεια, το εδάφιο αυτό δεν αποτελεί καθαρή απόδειξη ότι ο απόστολος Ιωάννης αναφερόταν ειδικά στο Σάββατο όταν είπε *«εγενόμην εν πνεύματι εν τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ»* (αρχ. κείμενο).

Ο Θεός στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης είχε θεσπίσει **ΕΠΤΑ ΕΤΗΣΙΕΣ ΕΟΡΤΕΣ** (βλ. Λευιτικό ΚΓ/**23**) και **ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΟΡΤΗ,** την έβδομη ημέρα, την ονομαζόμενη **ημέρα του Σαββάτου,** την οποία ο Θεός την "ξεχώρισε" από όλες τις υπόλοιπες ημέρες. Το Σάββατο από την αρχή της δημιουργίας του κόσμου δεν ήταν μια κοινή ημέρα, αλλά ήταν μια ξεχωριστή ημέρα **και** για τον Θεό **και** για τον άνθρωπο, για τον λόγο αυτό θα πρέπει να εξετάσουμε, γιατί ο Θεός την θέσπισε και ποια ήταν η σπουδαιότητά της κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης**:**

(1) **ΓΕΝΕΣΗ Β**/2**:2-3** ***«Και είχε συντετελεσμένα ο Θεός εις την ημέραν την ΕΒΔΟΜΗΝ τα έργα αυτού, τα οποία έκαμε· και*** **ανε-**

παύθη *την ημέραν την ΕΒΔΟΜΗΝ από πάντων των έργων αυτού, τα οποία έκαμε. Και* **ευλόγησεν** *ο Θεός την ημέραν την ΕΒΔΟΜΗΝ και* **ηγίασεν** *αυτήν· διότι εις αυτήν* **ανεπαύθη** *από πάντων των έργων αυτού, τα οποία έκτισε και έκαμεν ο Θεός».*

Εδώ θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι η ημέρα της ανάπαυσης του Θεού **ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΚΟΜΑ ΕΚΠΛΗΡΩΘΕΙ**, γιατί ο Θεός από τότε που δημιούργησε τον άνθρωπο **δεν αναπαύθηκε εξαιτίας της αμαρτίας**. Θα εκπληρωθεί όμως στην έβδομη χιλιετηρίδα, που αρχίζει μετά την ένδοξη έλευση του Ιησού στη γη.

(2) **ΕΞΟΔΟΣ Κ**/20**:8-11** **(τέταρτη εντολή):** *«Ενθυμού την ημέραν του ΣΑΒΒΑΤΟΥ, διά να αγιάζεις αυτήν·* **έξι ημέρας** *εργάζου και κάμνε πάντα τα έργα σου·* **η ημέρα όμως η εβδόμη** *(είναι)* **σάββατον** *Κυρίου του Θεού σου· μη κάμεις (εις ταύτην) ουδέν έργο…*

....διότι εις έξι ημέρας εποίησεν ο Κύριος τον ουρανόν και την γην, την θάλασσαν και πάντα τα εν αυτοίς· εις δε την ημέρα την ΕΒΔΟΜΗ **κατέπαυσε·** *διά τούτο* **ευλόγησε** *Κύριος την ημέραν του ΣΑΒΒΑΤΟΥ και* **ηγίασεν** *αυτήν».*

Στα παραπάνω εδάφια αναφέρεται ότι ο Θεός την έβδομη ημέρα αναπαύθηκε από όλα τα έργα Του και την ημέρα αυτή την **αγίασε,** δηλαδή την **ξεχώρισε** ("αγιάζω" σημαίνει "ξεχωρίζω"). Στο παρακάτω εδάφιο θα δούμε γιατί ο Θεός το έκανε αυτό.

(3) **ΕΞΟΔΟΣ ΛΑ**/37**:13-17** *«Προσέχετε να φυλάσσετε τα ΣΑΒΒΑΤΑ μου· διότι τούτο (είναι) ΣΗΜΕΙΟΝ μεταξύ* **Εμού** *και* **εσάς** *εις τας γενεάς σας,* **διά να γνωρίζετε** *ότι εγώ (είμαι) Κύριος, ο αγιάζων εσάς· και θέλετε φυλάττει το ΣΑΒΒΑΤΟΝ, διότι είναι ΑΓΙΟΝ εις εσάς· όποιος βεβηλώσει αυτό, θέλει εξάπαντος θανατωθεί ....*

...Και θέλουν φυλάττει οι υιοί Ισραήλ το σάββατον, διά να εορτάζουν αυτό εις τας γενεάς αυτών εις ΔΙΑΘΗΚΗΝ ΑΙΩΝΙΟΝ…

....Τούτο (είναι) ΣΗΜΕΙΟΝ μεταξύ Εμού και των υιών Ισραήλ διαπαντός*...».*

Εδώ φαίνεται ακόμα με περισσότερη σαφήνεια ότι ΣΑΒΒΑΤΟ σημαίνει ΑΝΑΠΑΥΣΗ και δόθηκε στον άνθρωπο για **ΣΗΜΕΙΟ** για να γνωρίζει ότι *«ο Κύριος είναι ο αγιάζων αυτόν»*. Εφόσον ο λαός Ισραήλ τηρούσε το "σάββατο" του Κυρίου, τότε θα υπήρχε μεγάλη

ευλογία επάνω στο λαό Του, ο θρόνος του Δαβίδ και η Ιερουσαλήμ θα έμεναν στον αιώνα (βλ. Ιερεμίας ΙΖ/17:24-25). Οι Ιουδαίοι όμως εξέλεξαν το δρόμο της ανυπακοής, γεγονός που είχε τραγικές συνέπειες γι' αυτούς. Όταν καταστράφηκε η ωραία πόλη τους, τότε θυμήθηκαν την προειδοποίηση του Θεού: ***«Αλλ' εάν δεν μου υπακούσετε,*** **ώστε να αγιάζετε την ημέραν του σαββάτου** ***και να μη βαστάζετε φορτίον, και*** *(εσείς)* ***βάζετε*** *(αυτό)* ***μέσα εις τας πύλας της Ιερουσαλήμ την*** **ημέραν του σαββάτου,** ***τότε θέλω ανάψει πυρ εις τας πύλας αυτής και θέλει καταφάγει τα παλάτια της Ιερουσαλήμ και δεν θέλει σβησθεί»*** (Ιερεμίας ΙΖ/17:27).

«Τούτο (είναι) ΣΗΜΕΙΟΝ μεταξύ Εμού και των υιών Ισραήλ διαπαντός» (Έξοδος ΛΑ/31:17). Ο Θεός σε κάθε περίπτωση σφραγίζει τον Λόγο Του με τον άνθρωπο κάνοντας μαζί του **διαθήκη**, που σημαίνει ότι κάνει μαζί του μία συμφωνία και το **"σάββατο"** είναι η σφραγίδα της υπόσχεσης του Θεού προς τον άνθρωπο, είναι το ΣΗΜΕΙΟ της διαθήκης Του ότι μας αγιάζει: ***«ΔΕΣΟΝ την μαρτυρίαν, ΣΦΡΑΓΙΣΟΝ τον νόμον μεταξύ των μαθητών μου»*** (Ησαΐας Η/8:16).

Ο Θεός συνέχεια κάνει διαθήκες με τον άνθρωπο, έκανε με τον **Νώε** (Γένεση Θ/9:14-17), με τον **Αβραάμ** (βλ. Γένεση ΙΒ/12:1-3, ΙΓ/13:14-17, ΙΖ/17:2-10, κλπ), με τον **λαό Ισραήλ** επάνω στο όρος Σινά, διά μέσου του Μωυσή και τέλος έκανε νέα διαθήκη με τον **άνθρωπο** επάνω στο λόφο του Γολγοθά, όπου τη σφράγισε με το τιμιο αίμα του Ιησού, του αναμάρτητου Υιού Του.

3. ΤΙ ΓΙΝΟΤΑΝ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Το κύριο χαρακτηριστικό της εποχής του Ιησού, όπως πολύ γλαφυρά την περιγράφουν οι συγγραφείς των Ευαγγελίων είναι ότι οι Ιουδαίοι είχαν πέσει σε μεγάλο **τυπικισμό,** έχοντας προσθέσει πλήθος ανθρωπίνων διατάξεων, με αποτέλεσμα, αντί η τήρηση της ημέρας του Σαββάτου να είναι γι' αυτούς πνευματική κατάπαυση, ήταν ένα βαρύ φορτίο. Ζούσαν μόνο για το "σάββατο" και κατέκριναν με το παραμικρό αυτούς, που (κατά τη γνώμη τους) παρέβαιναν την εντολή του Θεού για την ημέρα του Σαββάτου. Οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι ερχόντουσαν συχνά σε μεγάλη αντιπαράθεση με τον Ιησού και τους μαθητές Του, κατηγορώντας τους ότι παρα-

βαίνουν την εντολή του Θεού για το "σάββατο":

(1) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΒ**/12**:1-2** *«Εις εκείνον τον καιρό επορεύετο ο Ιησούς διά των σπαρτών εν ΣΑΒΒΑΤΩ· οι δε μαθηταί Αυτού επείνασαν και άρχισαν να αποσπούν στάχυα και να τρώγουν. Οι δε Φαρισαίοι ιδόντες είπον προς αυτόν· Ιδού, οι μαθηταί σου πράττουν ό,τι* **δεν συγχωρείται να πράττεται το σάββατον***».*

Όταν οι Φαρισαίοι κατέκριναν δριμύτατα τους μαθητές του Ιησού, που την ημέρα του Σαββάτου έκοψαν στάχυα και έφαγαν, ο Ιησούς τους είπε κάτι πολύ απλό, για να τους δείξει την πνευματική τους γύμνια, καθόσον οι ίδιοι διδάσκαλοι του νόμου του Θεού, δεν γνώριζαν το νόμο: *«ΔΕΝ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ τι έκανε ο Δαβίδ, όταν πείνασε, αυτός και εκείνοι οι οποίοι ήσαν μαζί του; (ΔΕΝ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ) πώς εισήλθε μέσα εις τον οίκο του Θεού και έφαγε τους άρτους της προθέσεως, τους οποίους δεν του επιτρεπόταν να φάει, ούτε και εκείνοι οι οποίοι ήσαν μαζί του, παρά μόνον οι ιερείς; Ή, ΔΕΝ ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ εις τον νόμον, ότι κατά τα σάββατα οι ιερείς βεβηλώνουν το σάββατον μέσα εις το ιερόν, και είναι αθώοι;»* (Ματθαίος ΙΒ/12:3-5 /**βλέπε**: Α' Σαμουήλ ΚΑ/21:6, Έξοδος ΚΕ/25:30, κλπ).

(2) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΙΒ**/12**:10-12** *«Ήτο άνθρωπος έχων την* **χείρα ξηράν·** *και ερώτησαν Αυτόν λέγοντες·* "**Συγχωρείται τάχα να θεραπεύει κάποιος κατά το σάββατον;**"*διά να κατηγορήσουν Αυτόν. Ο δε (Ιησούς) είπε προς αυτούς· Ποιος άνθρωπος από εσάς θέλει είσθαι, ο οποίος έχων ένα πρόβατον, εάν τούτο πέσει κατά την ημέρα του σαββάτου εις λάκκον,* **δεν θέλει πιάσει και σηκώσει αυτό;***. πόσον λοιπόν διαφέρει άνθρωπος (του)* ***προβάτου; ώστε συγχωρείται κατά το σάββατον να αγαθοποιεί κάποιος».***

Η περίπτωση αυτή είναι παρόμοια με την προηγούμενη. Ο Ιησούς θεράπευσε την ημέρα του Σαββάτου κάποιον που είχε "ξηράν χείρα" και δέχθηκε την κριτική των θρησκευτικών αρχόντων, αλλά ο Ιησούς τους απάντησε με σοφία τι γίνεται μέσα στη ζωή.

(3) **ΛΟΥΚΑΣ ΙΓ**/13**:10-12,14** *«Εδίδασκε δε (ο Ιησούς) εις μία των συναγωγών το ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Και ιδού,* **κάποια γυνή είχε πνεύμα ασθενείας** *δεκαοκτώ έτη και ήτο συγκύπτουσα και δεν ηδύνατο παντελώς να ανακύψει. Ιδών δε αυτήν ο Ιησούς, εφώναξε και εί-*

πε προς αυτήν·* Γύναι, ηλευθερωμένη είσαι από της ασθενείας σου *....Αποκριθείς δε ο αρχισυνάγωγος, αγανακτών ότι εις το σάββατον εθεράπευσεν ο Ιησούς, έλεγε προς τον όχλον· Έξι ημέραι είναι, εις τας οποίας πρέπει να εργάζεσθε· εις ταύτας λοιπόν ερχόμενοι θεραπεύεσθε, και όχι την ημέρα του σαββάτου».

Εδώ έχουμε μία ακόμα περίπτωση που ο Ιησούς κατακρίνεται από τον αρχισυνάγωγο, επειδή θεράπευσε μια γυναίκα την ημέρα του Σαββάτου, αλλά ο Ιησούς του απάντησε με αυστηρούς λόγους, όπως αναφέρεται στη συνέχεια (βλ. εδάφια 15-16).

Κάνοντας όλα αυτά ο Ιησούς, ούτε παραβίαζε το Σάββατο, ούτε το καταργούσε, αντίθετα με τις δραστηριότητές Του έδινε ένα τέλος στους δυσβάστακτους νόμους που είχαν θέσει κατά καιρούς οι νομοδιδάσκαλοι Ιουδαίοι, καταστρέφοντας και διαστρεβλώνοντας τον αληθινό αγιασμό του Σαββάτου. Η πρόθεση του Θεού για το **"σάββατο"** ήταν ο άνθρωπος **να "αναπαύεται"** στην άγια παρουσία Του. Ο Ιησούς Χριστός, ως "κύριος και άρχοντας του Σαββάτου" καλεί το λαό Του να ακολουθήσουν το παράδειγμα Του και η ανάπαυση του Σαββάτου να είναι η "τρυφή" τους, η πνευματική απόλαυσή τους**.**

4. Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΡΟΥΣΕ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ;

Στην επιστολή προς Κολοσσαείς Β/2:16-17 ο Παύλος γράφει: ***«Ας μη σας κρίνει λοιπόν μηδείς διά ΦΑΓΗΤΟΝ, ή διά ΠΟΤΟΝ, ή διά λόγον ΕΟΡΤΗΣ, ή ΝΕΟΜΗΝΙΑΣ, ή* ΣΑΒΒΑΤΩΝ*, *τα οποία είναι* σκιά των μελλόντων, *το σώμα όμως είναι του Χριστού».*** Εδώ ο Παύλος αναφέρει πέντε περιπτώσεις (φαγητό, ποτό, λόγος εορτής, νεομηνία, σάββατα), που είναι "σκιά των μελλόντων", είναι τύποι μελλοντικών καταστάσεων. Ανάμεσα σε αυτά, είναι και τα **"σάββατα"** (πληθυντικός αριθμός) και επειδή "σάββατο" σημαίνει "ανάπαυση", μέσα στην έννοια του "σαββάτου" **είναι και όλες οι εορτές,** στις οποίες *«ουδέν δουλετικόν έργον»* επιτρεπόταν να γίνεται, ήσαν *«συγκαλέσεις αγίαι»* και ήταν ημέρες ανάπαυσης (σάββατα). Το εβδομαδιαίο όμως σάββατο ήταν **σκιά** της αληθινής ανάπαυσης του πιστού με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος**.**

Ο Ησαΐας προφητικά λέγει: *«Διότι με χείλη ψελλίζοντα και με* **άλλην γλώσσαν** *θέλει ομιλεί προς τούτον τον λαόν· προς τον οποίον είπεν, αύτη (είναι) η* **ανάπαυσις,** *με την οποίαν δύνασθε να αναπαύσετε τον κεκοπιασμένον, και αύτη (είναι) η* **άνεσις,** *αλλ' αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσουν»* (Ησαΐας ΚΗ/28:11-12). Η ανάπαυση που αναφέρει εδώ ο Λόγος του Θεού, δια του προφήτη Ησαΐα, είναι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και αυτό φαίνεται καθαρά από την Α' Κορινθίους ΙΔ/14:21, όπου ο απόστολος Παύλος επαναλαμβάνει τα λόγια αυτά: *«Εις τον νόμον είναι γεγραμμένον ότι* **δι' ετερογλώσσων** *και διά* **ξένων χειλέων** *θέλω λαλήσει προς τον λαόν τούτον, και ουδέ ούτω θέλουν με εισακούσει, λέγει Κύριος».*

Ο Ιησούς είπε: *«Έλθετε προς με, ΠΑΝΤΕΣ οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω* **σας ΑΝΑΠΑΥΣΕΙ…»** (Ματθαίος ΙΑ/11:28). Ο Ιησούς είναι το "σάββατο" του πιστού, είναι η ανάπαυση του πιστού όταν κατοικήσει μέσα μας *«ως Πνεύμα ζωοποιούν»* (Α' Κορινθίους ΙΕ/15:45) και αυτό γίνεται όταν ο πιστός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα. Αυτή είναι η **"ανάπαυση του σαββάτου"** του πιστού.

Μέσα στις Πράξεις βλέπουμε ότι ο Παύλος πολύ συχνά δίδασκε κατά την ημέρα του Σαββάτου στις συναγωγές των Ιουδαίων, αλλά αυτό το έκανε, **όχι γιατί ο ίδιος τηρούσε το «σάββατο» του νόμου** (της Παλαιάς Διαθήκης), αλλά γιατί οι Ιουδαίοι, εφόσον δεν είχαν δεχτεί τον Ιησού ως Μεσσία, εξακολουθούσαν να ξεχωρίζουν την έβδομη ημέρα του Σαββάτου και να την τηρούν.

Το ότι ο Παύλος δεν τηρούσε το Σάββατο, αυτό φαίνεται καθαρά από τις επιστολές του: *«Άλλος μεν κρίνει μίαν ημέραν* **αγιωτέραν** *παρά (άλλην)* ***ημέραν, άλλος δε κρίνει*** **ίσην** ***πάσαν ημέραν. Ας είναι έκαστος πληροφορημένος εις τον ίδιον αυτού νούν. Ο παρατηρών την ημέραν παρατηρεί*** *(αυτήν)* ***ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ, και ο μη παρατηρών την ημέραν ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ δεν παρατηρεί*** *(αυτήν)»* (Ρωμαίους ΙΔ/14:5-6).

Προς την εκκλησία της Γαλατίας, που είχε πέσει σε πολλά λάθη, ο Παύλος γράφει: *«***Ημέρας** *παρατηρείτε και* **μήνας** *και* **καιρούς** *και* **ενιαυτούς.** ***Φοβούμαι (διά) εσάς, μήπως ματαίως εκοπίασα εις εσάς»*** (Γαλάτες Δ/4:10-11). Το Σάββατο, όπως και οι υπόλοιπες εορτές, σύμφωνα με τα παραπάνω εδάφια, αλλά και από πολλές

άλλες αναφορές της Γραφής (Κολοσσαείς Β/2:16-17) δεν ίσχυε στην εποχή του Παύλου, που σημαίνει ότι είχε εκπληρωθεί ο τύπος του.

Στην επιστολή προς Εβραίους γράφει: *«Ας φοβηθώμεν λοιπόν μήποτε, ενώ μένει (εις ημάς) επαγγελία* **να εισέλθωμεν εις την ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΝ Αυτού,** *φανεί κάποιος από εσάς ότι υστερήθη (αυτής) ...Διότι εισερχόμεθα εις την κατάπαυσιν ημείς οι πιστεύσαντες* **...Άρα μένει κατάπαυσις εις τον λαόν του Θεού.** *Διότι ο εισελθών εις την κατάπαυσιν αυτού και αυτός κατέπαυσεν από των έργων αυτού, καθώς ο Θεός από των (έργων) εαυτού»* (Εβραίους Δ/4:1-3, 9-10).

Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει να αγωνιζόμαστε να εισέλθουμε στην κατάπαυση του Πνεύματος του Θεού: *«Άρα μένει ΚΑΤΑΠΑΥΣΙΣ εις τον λαόν του Θεού»* (Εβραίους Δ/4:9). Το αρχαίο κείμενο αντί για τη λέξη **"κατάπαυση"** χρησιμοποιεί τον όρο **"σαββατισμός"**. Μας προτρέπει ο Λόγος του Θεού, όχι να μπούμε στο "σάββατο", αλλά να μπούμε στον "σαββατισμό". Υπάρχει μεγάλη διαφορά στη γραμματική ερμηνεία των δύο όρων. Ετυμολογικά οι λέξεις που τελειώνουν σε κατάληξη **-ισμός** εκφράζουν μια κατάσταση, **ή** μία πίστη, **ή** ένα σύνολο ανθρώπων με κοινές ιδέες, όπως χριστιανισμός, μωαμεθανισμός, καπιταλισμός, βουδισμός, φασισμός, κομουνισμός, κλπ.

Ο **σαββατισμός**, δεν είναι κάποια συγκεκριμένη ημέρα της εβδομάδας, δεν είναι η ανάπαυση της έβδομης ημέρας του Σαββάτου, αλλά είναι **μια συνεχής κατάσταση,** μέσα στην οποία μπαίνουμε και ζούμε μόνο γι' αυτή, είναι μια συνεχής ανάπαυση του πιστού. Μπορεί κάποιος να έχει δυσκολίες και προβλήματα, μπορεί να θερίζει καταιγίδες και θύελλες στη ζωή του, αλλά όταν ζει μέσα στο σαββατισμό του Κυρίου έχει ανάπαυση στο πνεύμα του, έχει χαρά και ειρήνη. **Προσέξτε:** Ο σαββατισμός δεν θα ήταν αναγκαίος στην περίοδο της Καινής Διαθήκης (που βρισκόμαστε τώρα), εάν εμείς εξακολουθούσαμε να τηρούμε την έβδομη ημέρα του Σαββάτου. Άρα η προς Εβραίους επιστολή αναφέρεται στην πνευματική κατάπαυση του πιστού.

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης (του νόμου) το **ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ** του Θεού προς τον λαό Ισραήλ ήταν το **«σάββατο»**

(βλ. Έξοδος ΛΑ/**31:**12-17, κλπ). Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης (της χάρης) το **ΣΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΗΣ** του Θεού σε όλους πλέον τους ανθρώπους είναι το **«σφράγισμα με το άγιο Πνεύμα της επαγγελίας»** (βλ. Εφεσίους Α/**1:**13, Δ/**4:**30**,** Α' Κορινθίους ΙΔ/**14:**21-22**,** Ησαΐας ΚΗ/**28:**9-13**,** κλπ). Σήμερα αναπαυόμαστε από τα έργα της σάρκας όταν ο Κύριος μας βαπτίσει με το Πνεύμα Του, γι' αυτό είναι απόλυτα απαραίτητο και αναγκαίο ο κάθε πιστός να λάβει στη ζωή του την εμπειρία της Πεντηκοστής, γιατί αυτό είναι η εκπλήρωση του «σαββάτου» στη ζωή του.

Ο **ΤΥΠΟΣ** στην Παλαιά Διαθήκη ήταν το ***«Σάββατο»,*** το **ΑΝΤΙΤΥΠΟ** στην Καινή Διαθήκη είναι το ***«βάπτισμα εν Πνεύματι αγίω».*** Ο εορτασμός της έβδομης ημέρας του Σαββάτου, ούτε καταργήθηκε, ούτε μεταφέρθηκε την επόμενη (πρώτη) ημέρα για να εορτάζεται, όπως πολλοί πιστεύουν, αλλά **ΕΚΠΛΗΡΩΘΗΚΕ** με το βάπτισμα του Πνεύματος, που είναι το αντίτυπον και αυτό θα το δούμε στη συνέχεια με περισσότερες λεπτομέρειες.

5. Η "ΠΡΩΤΗ" ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

- **«Εγενόμην εν πνεύματι εν τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ και ήκουσα φωνήν οπίσω μου…»** (Αποκάλυψη Α/**1**:10 - αρχαίο κείμενο)
- **«Κατά την ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ήλθον εις** (έκστασιν) **πνευματικήν, και ήκουσα οπίσω μου φωνήν…»** (μετάφραση Ν.Βάμβα)

Τα δύο παραπάνω κείμενα από γραμματική και συντακτική ερμηνεία δεν συμφωνούν μεταξύ τους, καθόσον η μετάφραση του Βάμβα είναι λάθος. Η έκφραση **«κατά την Κυριακήν ημέραν»,** δείχνει σαφώς ότι ο Ιωάννης ήρθε σε έκσταση μια συγκεκριμένη ημέρα της εβδομάδας, την σημερινή Κυριακή. Εάν έγραφε **«κατά την Δευτέραν ημέραν»,** τότε θα είχε έρθει σε έκσταση την ημέρα Δευτέρα, και ούτω καθεξής. Είναι αδύνατον να είναι σωστή η άποψη (ερμηνεία) του Βάμβα, καθόσον ιστορικά η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ονομάστηκε "Κυριακή" τέλη του 2ου μ.Χ. αιώνα και όταν ο Ιωάννης έγραψε την Αποκάλυψη η ονομασία αυτή ήταν άγνωστη.

Το θεόπνευστο αρχαίο κείμενο λέγει ότι ο Ιωάννης ήρθε πνευματικά **«…εν τη Κυριακή ημέρα»,** δηλαδή με το πνεύμα του μπήκε μέσα **(«εν τη...»)** στην "Κυριακή ημέρα", που σημαίνει ότι

μπήκε **μέσα** σε κάποια χρονική περίοδο, που είχε σχέση με την **ημέρα του Κυρίου** (Κυριακή ημέρα), για την οποία πολλές φορές αναφέρεται η Βίβλος με λεπτομέρειες.

Διάφορες χριστιανικές ομολογίες και ομάδες, **στηριζόμενες στο λάθος κείμενο του Βάμβα,** δέχονται ότι ο Ιωάννης στο εδάφιο αυτό, αναφέρεται στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας που αργότερα μετονομάσθηκε σε Κυριακή και ότι η πρώτη αποστολική εκκλησία άλλαξε την ημέρα λατρείας του Κυρίου από Σάββατο σε Κυριακή. Η άποψη αυτή, στερείται αξιοπιστίας και αντικειμενικότητας, καθόσον δεν στηρίζεται στο πρωτότυπο αρχαίο κείμενο.

Σε όλες τις περιπτώσεις που ο Βάμβας μεταφράζει **«η ΠΡΩΤΗ της εβδομάδος»,** το αρχαίο Ελληνικό κείμενο αναφέρει πάντοτε **«τη μιά των ΣΑΒΒΑΤΩΝ»** ή **«εις μία των ΣΑΒΒΑΤΩΝ»**, με μοναδική εξαίρεση στο Μάρκος Ις'/**16**:9, όπου γράφει ***«πρωί ΠΡΩΤΗ σαββάτου».*** Αυτό δεν συμβαίνει μόνο με τους **4** συγγραφείς των Ευαγγελίων, που εξιστορούν γεγονότα, που χρονολογικά ανήκουν στην περίοδο του νόμου, προ της Πεντηκοστής, αλλά το ίδιο συμβαίνει στις Πράξεις και στις επιστολές του Παύλου, που γράφτηκαν αρκετά χρόνια μετά την Πεντηκοστή (Πράξεις Κ/**20**:7**,** Α' Κορινθίους Ις'/**16**:1-2)**.** Αυτό έχει μεγάλη ερμηνευτική σημασία, γιατί, εάν καταργήθηκε η **έβδομη** ημέρα του Σαββάτου και μεταφέρθηκε στην **πρώτη** ημέρα της εβδομάδας, θα έπρεπε αυτό να αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη ρητά και καθαρά και όχι καλυμμένα, όπως φανερά συνέβαινε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης και για το «σάββατο».

Στη συνέχεια θα δούμε τα εδάφια που αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη για την **"πρώτη"** ημέρα της εβδομάδας ***(σύμφωνα με το κείμενο της μετάφρασης του Βάμβα, χρησιμοποιώντας και το αρχαίο κείμενο, όπου είναι αναγκαίο),*** τα οποία εδάφια σε καμιά περίπτωση **δεν μας αποδεικνύουν** ότι στην εποχή των αποστόλων η μετέπειτα ονομασθείσα «Κυριακή» ήταν ημέρα ανάπαυσης, την οποία έπρεπε να τηρούν οι πρώτοι χριστιανοί**:**

01. **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΚΗ**/28**:1** ***«Αφού δε επέρασε το ΣΑΒΒΑΤΟΝ, περί τα χαράγματα της* πρώτης *(ημέρας) της εβδομάδος, ήλθε Μαρία η Μαγδαληνή και η άλλη Μαρία, διά να θεωρήσουν τον τάφον».***

Το αρχαίο κείμενο γράφει: **«...Οψέ δε ΣΑΒΒΑΤΩΝ τη επιφωσκούση εις μίαν ΣΑΒΒΑΤΩΝ ήλθεν Μαρία η Μαγδαληνή....».**

02. ΜΑΡΚΟΣ Ις'/16**:1-2** ***«Και αφού επέρασε το ΣΑΒΒΑΤΟΝ, Μαρία η Μαγδαληνή και Μαρία η*** *(μήτηρ)* ***του Ιακώβου και η Σαλώμη αγόρασαν αρώματα, διά να έλθουν και*** *(να)* ***αλείψουν Αυτόν. Και πολλά πρωί της*** **πρώτης** *(ημέρας)* ***της εβδομάδος*** **(αρχαίο: "τη μιά των ΣΑΒΒΑΤΩΝ")** ***έρχονται εις το μνημείον, ότε ανέτειλεν ο ήλιος».***

03. ΜΑΡΚΟΣ Ις'/16**:9** ***«Αφού δε ανέστη*** *(ο Ιησούς)* ***το πρωί της*** **πρώτης** ***της εβδομάδος*** **(αρχαίο: "ΠΡΩΤΗ σαββάτου"),** ***εφάνη πρώτον εις την Μαρίαν την Μαγδαληνήν...»***

04. ΛΟΥΚΑΣ ΚΔ/24**:1** ***«Και το μεν ΣΑΒΒΑΤΟΝ ησύχασαν κατά την εντολήν, την δε*** **πρώτην** ***(ημέραν) της εβδομάδος*** **(αρχαίο: "τη δε μιά των ΣΑΒΒΑΤΩΝ"),** ***ενώ ήτο όρθρος βαθύς, ήλθον εις το μνήμα φέρουσαι τα αρώματα τα οποία ητοίμασαν».***

05. ΙΩΑΝΝΗΣ Κ/20**:1** ***«Την δε*** **πρώτην** ***της εβδομάδος*** **(αρχαίο: "τη δε μιά των ΣΑΒΒΑΤΩΝ"),** ***Μαρία η Μαγδαληνή έρχεται εις το μνημείον το πρωί, ενώ ακόμη ήτο σκότος, και βλέπει τον λίθον σηκωμένον εκ του μνημείου....»***

06. ΙΩΑΝΝΗΣ Κ/20**:19** ***«Το εσπέρας λοιπόν της ημέρας εκείνης της*** **πρώτης** ***της εβδομάδος*** **(αρχαίο: "τη μιά ΣΑΒΒΑΤΩΝ"),** ***ενώ αι θύραι ήσαν κε-κλεισμέναι, όπου οι μαθηταί ήσαν συνηγμένοι διά τον ΦΟΒΟΝ των Ιουδαίων, ήλθεν ο Ιησούς και εστάθη εις το μέσον, και λέγει....».***

Οι μαθητές είχαν συγκεντρωθεί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, **όχι για να λατρεύσουν τον Κύριο**, άλλωστε δεν γνώριζαν ακόμα ότι είχε αναστηθεί (Ιωάννης Κ/**20**:20-25), ούτε πίστεψαν τις γυναίκες που τους ανήγγειλαν την ανάστασή Του, αντίθετα τις θεώρησαν "φλύαρες" (βλ. Λουκάς ΚΔ/**24:**11, Μάρκος Ις'/**16:**11). Οι μαθητές είχαν συγκεντρωθεί ***«διά τον φόβον των Ιουδαίων»***. Εκεί τους εμφανίστηκε για πρώτη φορά ο Ιησούς, απόντος του Θωμά. Η ίδια σκηνή επαναλαμβάνεται μετά από μία εβδομάδα, πάλι την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, παρόντος και του Θωμά (Ιωάννης Κ/**20**:26).

07. ΠΡΑΞΕΙΣ Κ:7 (ένα μοναδικό εδάφιο στις Πράξεις)

«Και **τη ΠΡΩΤΗ** **(ημέρα)** **της εβδομάδος** ***ενώ οι μαθηταί ήσαν συνηγμένοι διά την κλάσιν του άρτου, ο Παύλος διελέγετο προς αυτούς, μέλλων να***

αναχωρήσει τη επαύριον, και παρέτεινε τον λόγον μέχρι μεσονυκτίου». Το αρχαίο κείμενο γράφει**: «Εν δε τη μιά των ΣΑΒΒΑΤΩΝ συνηγμένων ημών κλάσαι άρτον ο Παύλος διελέγετο αυτοίς, μελλων εξιέναι τη επαύριον....».**

Το παραπάνω εδάφιο, είναι το μοναδικό στις Πράξεις των Αποστόλων που αναφέρεται στην "πρώτη" ημέρα της εβδομάδας (**"τη μιά των Σαββάτων"**) και πολλοί το θεωρούν σαν ένα ισχυρό επιχείρημα για να υποστηρίξουν ότι η σημερινή **«Κυριακή»** είναι η **«ημέρα του Κυρίου»** στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Εκείνο που είναι βέβαιο και που μπορεί να το διαπιστώσει ο κάθε αναγνώστης είναι ότι η ημέρα αυτή αναφέρεται στις Πράξεις σαν ένα καθαρά **ιστορικό γεγονός** και δεν δίνεται κάποια εντολή, ώστε να τηρείται από τις τοπικές εκκλησίες. Ολόκληρο το Κ'/**20** κεφάλαιο των Πράξεων έχει ιστορικό χαρακτήρα, περιγράφοντας τις μετακινήσεις και τα διάφορα γεγονότα που αφορούν τον Παύλο και τους ακολούθους του, οι οποίοι από τους Φιλίππους, μετά από πορεία 5 ημερών, έφθασαν στην Τρωάδα, όπου παρέμειναν για 7 ημέρες (Πράξεις Κ/**20**:6). Εκεί γινόντουσαν καθημερινά συναθροίσεις και την τελευταία ημέρα **που συνέπεσε** να είναι η ΠΡΩΤΗ ημέρα της εβδομάδας, ο Παύλος πρότεινε να έχουν και "κλάση του άρτου".

Το αρχαίο κείμενο γράφει *«συνηγμένων ΗΜΩΝ κλάσαι άρτον»*, που το **"ημών"** σημαίνει ότι η πρωτοβουλία να έχουν στην τελευταία συνάθροιση και κλάση του άρτου ήταν του Παύλου και των συνεργατών του. Ένας σοβαρός μελετητής, δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση, να στηριχθεί στο γεγονός αυτό και να το θεωρήσει σαν ένα ισχυρό επιχείρημα ότι υπήρχε συνήθεια στην τοπική εκκλησία της Τρωάδας να συναθροίζονται και να κόπτουν τον άρτο κάθε "πρώτη" της εβδομάδας. Άλλωστε ο Παύλος παρέτεινε τον λόγο μέχρι αργά το μεσονύχτιο, με αποτέλεσμα να κόψουν τον άρτο, μετά το περιστατικό που συνέβηκε με τον Εύτυχο, ο οποίος νύσταξε, έπεσε από το 3ο πάτωμα και πέθανε, αλλά κατέβηκε ο Παύλος, προσευχήθηκε και επανήλθε ο νέος στη ζωή. Μετά ο Παύλος *«ανέβη και έκοψεν άρτον και εγεύθη και ώμίλησεν ικανώς μέχρι της αυγής· μετά ταύτα ανεχώρησε»* για Άσσο και Μυτιλήνη (Πράξεις Κ/**20**:11-14).

08. Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Ις'/16:1-2 (μοναδικό εδάφιο στις Επιστολές)

«Περί δε της **συνεισφοράς** *της υπέρ των αγίων, καθώς διέταξα εις τας*

εκκλησίας της Γαλατίας, ούτω κάμετε και εσείς. Κατά την **πρώτην** *της εβδομάδος* **(αρχαίο: "κατά μίαν ΣΑΒΒΑΤΟΥ"),** *έκαστος από εσάς ας εναποθέτει παρ' εαυτώ θησαυρίζων ό,τι αν ευπορεί, ώστε όταν έλθω να μη συνάγωνται τότε συνεισφοραί...».*

Το εδάφιο αυτό δεν αναφέρει τίποτα που να έχει σχέση με τον τρόπο **λατρείας** των πιστών, ή για το **κόψιμο του άρτου**, ή για **αποχή από την εργασία**, ή για την **αγιότητα** κάποιας ημέρας της εβδομάδας, ή για κάποιο άλλο θέμα. Απλά ο Παύλος τους είπε να συγκεντρώσουν χρήματα *«παρ' εαυτώ»*, στο σπίτι τους και όχι στην τοπική τους εκκλησία, ώστε όταν θα πήγαινε στην Κόρινθο θα τα έπαιρνε για να τα δώσει στους οικονομικά δοκιμαζόμενους αδελφούς της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ. Η εβδομάδα την εποχή εκείνη τελείωνε την έβδομη ημέρα (Σάββατο) και έτσι την επόμενη ημέρα, που ήταν εργάσιμη (πρώτη ημέρα) μπορούσαν να υπολογίσουν τα έξοδά τους και να βάλουν ένα μέρος στην άκρη για συνεισφορά. Το εδάφιο αυτό **δεν καθιερώνει** καμιά νέα εντολή, απλά αναφέρει την προτροπή του Παύλου προς τους αγίους της Κορίνθου να συγκεντρώσουν χρήματα, κάποια συγκεκριμένη ημέρα, που τους διευκόλυνε. Δεν μπορούμε λοιπόν να στηρίξουμε στο εδάφιο αυτό ότι καθιερώθηκε η πρώτη ημέρα της εβδομάδας (η σημερινή Κυριακή) σαν επίσημη ημέρα του Κυρίου**.**

6. ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΔΡΑΣΗ

Η πλειοψηφία των ανθρώπων των μεγάλων χριστιανικών δογμάτων και ομολογιών δέχεται ότι ο εορτασμός του Ιουδαϊκού Σαββάτου, η έβδομη ημέρα της εβδομάδας, στην μετά Χριστό περίοδο της Καινής Διαθήκης μεταφέρθηκε στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας, η οποία μετονομάσθηκε **"Κυριακή"**, ερμηνεύοντας ότι έλαβε αυτή την ονομασία από τη λέξη **"Κύριος"** (εννοώντας τον Κύριο Ιησού). Μία μεγάλη μερίδα πιστών, που είναι εξοικειωμένοι με τον Λόγο του Θεού δέχονται αυτή την άποψη, στηριζόμενοι στο κείμενο της μετάφρασης του Ν.Βάμβα που λέγει**:** *«Κατά την ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ήλθον εις (έκστασιν) πνευματικήν, και ήκουσα οπίσω μου φωνήν μεγάλην ως σάλπιγγος…»* (Αποκάλυψη Α/1:10). Αναφέρθηκε ότι το εδάφιο αυτό είναι λάθος μεταφρασμένο και πολλοί πιστοί, είτε από άγνοια, είτε επειδή στηρίζει τη δογματική τους θέση, στηρίζο-

νται στην έννοια της **λάθος μετάφρασης** και όχι στη διαφορετική ορθή διατύπωση του θεόπνευστου αρχαίου Ελληνικού κειμένου. Σύμφωνα με τους υποστηρικτές της άποψης αυτής ο απόστολος Ιωάννης **«κατά την Κυριακή ημέρα»** είδε τις οράσεις

Το αρχαίο κείμενο λέγει ***«εγενόμην εν πνεύματι εν*** *(=μέσα)* ***τη Κυριακή ημέρα»***, δηλαδή ο Ιωάννης **«ήλθε πνευματικά εις την ημέρα του Κυρίου»**. Ο Κύριος Ιησούς που του έδωσε την αποκάλυψη αυτή, του φανέρωσε τα γεγονότα που θα συνέβαιναν στην "δική Του" ημέρα, του αποκάλυψε "τι μέλλει γενέσθαι", γι αυτό και οι περιγραφές του Ιωάννη αναφέρονται σε γεγονότα που ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΣΥΜΒΕΙ, πρόκειται για γεγονότα που θα συμβούν μετά την αρπαγή της εκκλησίας του Ιησού και έχουν σχέση με την εμφάνιση του Αντίχριστου στην παγκόσμια πολιτική σκηνή, την επταετή διακυβέρνηση του κόσμου από αυτόν, την ένδοξη έλευση του Ιησού και τη βασιλεία Του επί της γης.

Το ότι η έκφραση της Γραφής **"Κυριακή ημέρα"** δεν αφορά σε καμιά περίπτωση την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, τη σημερινή Κυριακή, αυτό φαίνεται πολύ καθαρά από το γεγονός ότι η πρώτη αποστολική εκκλησία, **ουδέποτε** χρησιμοποίησε την ονομασία "Κυριακή", τουλάχιστον στους 2 πρώτους αιώνες. Μέσα στις Πράξεις των Αποστόλων και στις επιστολές βλέπουμε να χρησιμοποιείται μόνο ο όρος **"πρώτη ημέρα"** της εβδομάδας **("μια των σαββάτων" /**αρχαίο κείμενο). Σταμάτησε να ονομάζεται "πρώτη ημέρα", όταν η εκκλησία του Χριστού, με την πάροδο του χρόνου, εξέκλινε από τις αλήθειες του Λόγου του Θεού.

Τόσο ο απλός λαός, όσο και οι εκκλησιαστικοί πατέρες, δεχτηκαν τη χριστιανική πίστη, ενώ πριν ήσαν ειδωλολάτρες και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα πολλά ειδωλολατρικά ήθη, έθιμα και δοξασίες να διεισδύσουν σταδιακά μέσα στην εκκλησία και να αποκλίνει από την υγιαίνουσα διδασκαλία της Αγίας Γραφής. Υπάρχουν πολλά αξιόπιστα **ιστορικά στοιχεία,** που καταμαρτυρούν το γεγονός αυτό, όπως είναι τα παρακάτω**:**

(1) **<u>ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ο ΜΑΡΤΥΣ</u>** **(114 - 165 μ.Χ.)**

Ο Ιουστίνος στη 2η απολογία του γράφει**: «Κατά την ημέρα που**

ονομαζόταν Κυριακή όλοι, όσοι ζουν στη χώρα, συγκεντρώνονται σε ένα μέρος .....Η Κυριακή είναι η ημέρα που, όλοι εμείς οι χριστιανοί, τηρούμε σαν κοινή ημέρα συναθροίσεως και λατρεύουμε τον Θεό, ΓΙΑΤΙ αυτή την ημέρα Ο ΘΕΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ και ο Κύριος ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ο σωτήρας μας, την ίδια αυτή ημέρα, την Κυριακή ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ. Σταυρώθηκε, πριν το Σάββατο, που ήταν η ημέρα του ΚΡΟΝΟΥ και την επόμενη ημέρα, που ήταν η ημέρα του (θεού) ΗΛΙΟΥ και η οποία μετονομάσθηκε σε Κυριακή, αναστήθηκε και εμφανίστηκε στους μαθητές Του....». Εδώ ο Ιουστίνος χρησιμοποιεί καθαρά ειδωλολατρικούς όρους (ημέρα του θεού ΚΡΟΝΟΥ και ημέρα του θεού ΗΛΙΟΥ)**.**

(2) ΤΕΡΤΥΛΛΙΑΝΟΣ (3ος μ.Χ. αιώνας)

Είναι ο πρώτος που αναφέρεται στην **παύση κάθε εγκόσμιας απασχόλησης** κατά την "πρώτη" ημέρα της εβδομάδας. Η απαγόρευση εργασίας ήταν το πρώτο βήμα για την καθιέρωση της ημέρας αυτής σαν την "ημέρα του Κυρίου" στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, αντικαθιστώντας μερικά χρόνια αργότερα το Ιουδαϊκό Σάββατο, την έβδομη ημέρα της Παλαιάς Διαθήκης**.**

(3) Μέγας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (4ος μ.Χ. αιώνας)

Ο Κωνσταντίνος, έχοντας σαν σκοπό να ενώσει όλους τους πολίτες της απέραντης Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας (χριστιανούς και ειδωλολάτρες) κάτω από ένα ενιαίο πολιτικό και θρησκευτικό σύστημα, ώστε να υπάρχει ενότητα στην αυτοκρατορία, εκδίδει στις 7 Μαρτίου του έτους 321 μ.Χ. διάταγμα για την υποχρεωτική τήρηση της αργίας της πρώτης ημέρας της εβδομάδας, την οποία αποκαλούσε **«Σεβαστή ημέρα του Ηλίου»**, επειδή την ημέρα αυτή οι ειδωλολάτρες λάτρευαν τον θεό Ήλιο**.**

(4) Σύνοδος της ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ (364 μ.Χ.)

Η Σύνοδος αυτή συγκλήθηκε στην Λαοδίκεια της Φρυγίας, κατά τα έτη 357 και 368 μ.Χ. και κατά τους περισσοτέρους το έτος **364 μ.Χ**., όπου εξέδωσε συνολικά 69 Κανόνες. Στον **29**ο Κανόνα της Συνόδου μετέφερε τον εορτασμό της τήρησης του Σαββάτου στην επόμενη ημέρα, την Κυριακή. Στην περιοδική έκδοση με τίτλο **"Καθολικός Καθρέπτης"** (23 Σεπτ.1983) γράφει**: «Η Καθολική εκκλησία, χίλια και πλέον έτη πριν εμφανισθεί έστω και ένας Διαμαρτυ-**

ρόμενος, δυνάμει της θείας αποστολής της, ΜΕΤΕΒΑΛΕ την ημέρα της αναπαύσεως από το Σάββατον εις την Κυριακήν».

Αργότερα, όταν εμφανίστηκε το κίνημα των Διαμαρτυρομένων, αυτοί υιοθέτησαν πολλές λανθασμένες δογματικές θέσεις της Καθολικής εκκλησίας, όπως την τήρηση της Κυριακής με όλες τις προεκτάσεις της (ημέρα αργίας, ιερή ημέρα, κλπ), την τριάδα, το νηπιοβαπτισμό, την απόρριψη του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα, κλπ.. Όλα αυτά μπορεί να θεωρηθούν σαν ένας **φόρος υποτέλειας** που πληρώνουν οι Διαμαρτυρόμενοι στην Καθολική εκκλησία, μέσα από την οποία βγήκαν.

(5) Η ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΗΛΙΟΥ

Οι ειδωλολάτρες αποκαλούσαν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας **«ημέρα του θεού Ήλιου»** και την ονόμαζαν Λατινικά **«DIE DOMINICA»**, που κατά γράμμα σημαίνει **«ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ» (**από το **"DIE"**=ημέρα και το **"DOMINICUS"**=Κύριος**)** και την ορολογία αυτή τη χρησιμοποίησαν μεταγενέστερα και οι εκκλησιαστικοί πατέρες, για λόγους σκοπιμότητας κυρίως, δηλαδή για να προσελκύσουν στη χριστιανική πίστη τους ειδωλολάτρες, οι οποίοι την ημέρα εκείνη λάτρευαν τον Περσικό θεό Μίθρα που είναι ο θεός Ήλιος και τον Φρυγικό θεό Άττη. Έτσι με την πάροδο του χρόνου, η πρώτη ημέρα της εβδομάδας έλαβε τρεις διαδοχικές ονομασίες**:**

- **ΣΕΒΑΣΤΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ.** Επίσης, οι Ρωμαίοι μία φορά το χρόνο, στις 25 Δεκεμβρίου, εόρταζαν τη γέννηση του θεού Ήλιου και ονόμαζαν την ημέρα εκείνη **«γενέθλια ημέρα του αήττητου Ήλιου»** (**DIES NATALIS INVICTI SOLIS).**
- **ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ** (Λατ. Die Dominica).
- **ΚΥΡΙΑΚΗ (**ημέρα) στα Ελληνικά.

(6) ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΟΡΟΛΟΓΙΕΣ - ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

Το ότι η σημερινή ονομασία της πρώτης ημέρας της εβδομάδας σε Κυριακή έχει ειδωλολατρική προέλευση, φαίνεται και από την μέχρι σήμερα διατήρηση και χρησιμοποίηση των ονομασιών "Σαββάτου" και "Κυριακής" στις διάφορες σύγχρονες γλώσσες του κόσμου. Για παράδειγμα, στην Αγγλική γλώσσα η **6η** ημέρα της εβδομάδας ονομάζεται «SATUR**-DAY»** (ημέρα του Σατούρνου, δη-

λαδή του Κρόνου) και η **7η** ημέρα ονομάζεται «SUN**-DAY»** (ημέρα του Ήλιου). Στη Γερμανική γλώσσα η σημερινή Κυριακή ονομάζεται **«**SONG**-TAG» (**Sonne**=**Ήλιος και Tag**=**Ημέρα**).**

Όταν ο Ιωάννης λέγει ότι ***«εγενόμην εν πνεύματι εν τη ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ»,*** λέγει ότι ήρθε με το πνεύμα του μέσα στην ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, ήρθε πνευματικά και είδε όλα εκείνα τα γεγονότα που θα συμβούν στην τελευταία ημέρα της δημιουργίας του Θεού, στην **7η ημέρα,** που τυπολογικά είναι η **7η χιλιετηρίδα**, όπου ο Θεός θα αναπαυθεί. Τα γεγονότα που ο Ιωάννης είδε για την "ημέρα του Κυρίου" (που με επιθετικό προσδιορισμό ονομάζεται "Κυριακή ημέρα") αρχίζουν με την αρπαγή της εκκλησίας του Ιησού και θα τελειώσει με τη δημιουργία νέου ουρανού και νέας γης.

Τα γεγονότα που συνετέλεσαν να επέλθει η σταδιακή μετάθεση της ημέρας του Κυρίου από την έβδομη ημέρα (Σάββατο) στην πρώτη ημέρα (Κυριακή) ήσαν**:**

(1) **Η επίδραση** της λατρείας του θεού Μίθρα των Περσών και γενικά του **θεού Ήλιου**, που λατρευόταν από τους περισσότερους αρχαίους λαούς, όπως Ελλάδα, Ρώμη, Αίγυπτος, Βαβυλώνα, κλπ. Στην αρχαία Ελλάδα ο θεός Ήλιος ήταν ο Απόλλων***.***

(2) **Η τήρηση της ειδωλολατρικής εορτής** του θεού Ήλιου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αλλά και η γενέθλια ημέρα του θεού Ήλιου στις 25 Δεκεμβρίου.

(3) **Το αντί Ιουδαϊκό πνεύμα,** που συνέχεια αυξανόταν μεταξύ των χριστιανών, που είχαν αποστατήσει από την αλήθεια.

(4) **Η ανάσταση του Ιησού** το πρωί της πρώτης ημέρας, που για τους χριστιανούς της εποχής εκείνης θεωρήθηκε σαν ένα σημαντικό γεγονός και η ημέρα αυτή σαν ημέρα άγιας χαράς.

(5) **Η επιθυμία των Ρωμαίων αυτοκρατόρων,** Κωνσταντίνου και Θεοδοσίου, να ενώσουν όλα τα θρησκευτικά στοιχεία σε ένα κοινό θρήσκευμα.

(6) Η σταδιακή αποστασία της εκκλησίας από την υγιαίνουσα διδασκαλία του Ιησού Χριστού και των αποστόλων.

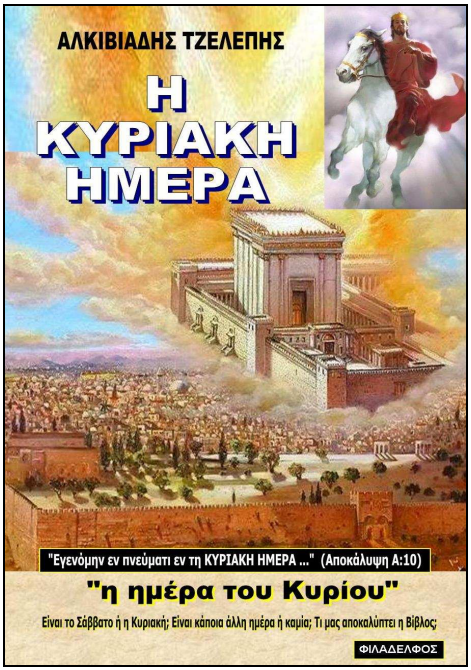

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 30 - 2

Α΄ έκδοση: 05/2018 ❖ Σελίδες 270
(αρχική έκδοση 80 σελίδων: 10/1993)

Ποια είναι η **ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ** την οποία αναφέρει ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη Α/**1**:10, πρόκειται για την **"ημέρα της Κυριακής",** ή πρόκειται για την μελλοντική **"ημέρα του Κυρίου;"** Όταν ο Ιωάννης έγραψε την Αποκάλυψη το 95 μ.Χ. ο όρος **"Κυριακή"** για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ήταν τελείως άγνωστος. Ήταν όμως γνωστός στον ειδωλολατρικό κόσμο, γιατί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας λάτρευαν τον θεό Ήλιο και τον Περσικό θεό Μίθρα και την ημέρα αυτή την ονόμαζαν **"Die Dominica",** που σημαίνει **"ημέρα του Κυρίου"** (Dominicus=Κύριος)

Μερικά από τα περιεχόμενα του βιβλίου:

- Η έννοια της λέξης «ΗΜΕΡΑ»
- Η πρώτη αποστολική Εκκλησία τηρούσε την ημέρα του Σαββάτου;
- Τι αναφέρει η Βίβλος για την **«έβδομη ημέρα ή Σάββατο»** και για την **«πρώτη ημέρα»** της εβδομάδας;
- Τι είναι τα **«δύο Σάββατα;»**
- Είναι καλό να τηρούμε σαν **«άγια ημέρα»** το Σάββατο;

31 ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙΡΟΙ
γεγονότα τελευταίων καιρών

1. ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι μέσα στο πέρασμα των αιώνων έχουν δοθεί πολλές ερμηνείες για τις εσχατολογικές (προφητικές) αναφορές της Αγίας Γραφής, για προφητείες δηλαδή που δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί. Οι ερμηνείες αυτές μεταξύ τους είναι αντικρουόμενες και σε ορισμένες περιπτώσεις έχουν ταυτισθεί με τα ιστορικά και κοινωνικά γεγονότα της κάθε εποχής, προσπαθώντας οι άνθρωποι να προσαρμόσουν τα γεγονότα αυτά με τις Βιβλικές προφητείες ή και το αντίστροφο, να προσαρμόσουν δηλαδή και να ερμηνεύσουν την Βίβλο σύμφωνα με την πορεία των γεγονότων που στην εποχή τους βρίσκονταν σε εξέλιξη.

Σήμερα, πρώτες δεκαετίες του 21^{ου} αιώνα, θα μπορούσαμε να πούμε ότι το φαινόμενο αυτό της προσαρμογής των Βιβλικών προφητειών στα ομολογουμένως συγκλονιστικά γεγονότα που συμβαίνουν επάνω σε όλο το πρόσωπο της γης είναι κάτι παραπάνω από έκδηλη, καθόσον η άποψη ότι βρισκόμαστε στα τέλη των **«εσχάτων καιρών»** που αναφέρει η Γραφή, θεωρείται πλέον δεδομένη και μάλιστα για πολλούς Βιβλικούς μελετητές βρισκόμαστε στο **"παρά πέντε",** βρισκόμαστε λίγο πριν αρχίσουν να εκπληρώνονται οι προφητείες της Αποκάλυψης. Σε αυτό συντελεί το γεγονός ότι πολλές προφητείες της Γραφής, που έχουν χαρακτηρισθεί ως **«σημεία των καιρών»,** πράγματι βρίσκουν την εκπλήρωσή τους στις ημέρες μας και μάλιστα αυτό συμβαίνει με θαυμαστό τρόπο, γεγονός που το αναγνωρίζουν ακόμα και αυτοί που είναι δύσπιστοι με τις Βιβλικές προφητείες.

Υπάρχει υπερβολική πληθώρα βιβλίων με θέμα τους έσχατους καιρούς, πλην όμως, παρ' όλο που υπάρχουν αξιόλογες μελέτες και ο Κύριος έχει δώσει θαυμαστές αποκαλύψεις για τα επερχόμενα γεγονότα, είναι γενική διαπίστωση ότι μεταξύ των μελετητών και των ερμηνευτών της Γραφής υπάρχουν ουσιώδεις

αντιφάσεις μεταξύ τους, μερικές από τις οποίες χαρακτηρίζονται και ως αυθαίρετες. Ο Λόγος του Θεού είναι «ναι και αμήν» και δεν αλλοιώνεται, γι' αυτό θα πρέπει να είμαστε πάρα πολύ προσεκτικοί στα θέματα αυτά, γιατί εάν οδηγούμε το ποίμνιο του Ιησού σε λάθος δρόμο, σαν διδάσκαλοι του Λόγου του Θεού έχουμε μεγάλη ευθύνη και μια ημέρα θα δώσουμε λόγο γι' αυτό, όταν βρεθούμε μπροστά στο βήμα του Ιησού, όπου ο κάθε πιστός θα λάβει την αμοιβή του για τα πεπραγμένα του.

Πολλοί που δεν είναι εξοικειωμένοι γενικά με τις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής, ίσως τα παρακάτω προφητικά - εσχατολογικά θέματα που θα αναφέρουμε, να μην τους αγγίξουν. Εάν όμως τα διαβάσουν και τα ξανά διαβάσουν με προσοχή και με προσευχή το Πνεύμα του Θεού θα αρχίσει να εργάζεται μέσα τους και θα τους αποκαλύψει τις αλήθειες του ευαγγελίου. Ο Κύριος ευαρεστείται σε απλές και ταπεινές που θα Τον εκζητήσουν με ειλικρίνεια και αλήθεια, δεν ζητάει να βρει σοφούς και επιστήμονες και σε αυτές τις καρδιές αποκαλύπτεται.

Πριν λοιπόν αναφερθούμε σε βασικά εσχατολογικά γεγονότα που εκπληρώνονται στις ημέρες μας, θα ήθελα να καταγράψουμε μερικές αντίθετες ερμηνείες που υπάρχουν όσον αφορά την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας και του ένδοξου ερχομού του Κυρίου Ιησού**:**

(1) ΠΟΛΛΟΙ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ότι οι προφητείες της Γραφής για τον Αντίχριστο έχουν ήδη εκπληρωθεί στο πρόσωπο της Παπικής (Καθολικής) εκκλησίας κατά την περίοδο του Μεσαίωνα. Αυτή όμως η ερμηνεία θεωρείται αυθαίρετη, καθόσον δεν έχει κανένα Βιβλικό στήριγμα, έστω και εάν επιφανειακά αυτό δείχνει και αυτό συμβαίνει, γιατί οι σχετικές με το θέμα αυτό προφητείες είναι καθαρά για τις έσχατες ημέρες, πρόκειται για γεγονότα που θα ξεκινήσουν με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας και δεν αφορά την περίοδο του Μεσαίωνα, σύμφωνα με τους υποστηρικτές της άποψης αυτής (βλέπε**:** Β' Κορινθίους Β/**2:**1-12**,** Αποκάλυψη ΙΓ/**13** και ΙΖ/**17,** Δανιήλ Β/**2:**28, Ζ/**7:**22-27, Η/**8:**19-13, Ι'/**10:**14, ΙΒ/**12:**4 **,** κλπ)**.**

(2) ΑΛΛΟΙ ΔΕΧΟΝΤΑΙ την ονομαζόμενη «**προ**χιλιαστική» ή «**με-**

ταχιλιαστική» θεωρία, ανάλογα με το πότε θα έρθει ο Ιησούς στο μεσουράνημα για να παραλάβει την εκκλησία Του (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ/**4:**13-18, Α΄ Κορινθίους ΙΕ/**15:**56, κλπ), εάν δηλαδή έρθει πριν ή μετά τη χιλιετή βασιλεία Του, που αναφέρεται στην Αποκάλυψη Κ/**20:**2-4. Όπως θα αναφέρουμε στη συνέχεια η Αγία Γραφή ρητά ξεχωρίζει ότι η **ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** και η **ΤΕΛΙΚΗ ΚΡΙΣΗ** θα γίνουν σε διαφορετικό χρόνο και όχι μαζί (ταυτόχρονα)**.**

(3) ΑΛΛΟΙ ΔΕΧΟΝΤΑΙ την λεγόμενη «**α-**χιλιαστική» θεωρία, κατά την οποία δεν θα υπάρξει καμιά χιλιετή βασιλεία του Ιησού και ότι η αναφορά της Αποκάλυψης για χιλιετή βασιλεία είναι αλληγορική και δεν αφορά πραγματική χρονική περίοδο χιλίων ετών. Κατά τους υποστηρικτές της άποψης αυτής ο Ιησούς Χριστός θα έρθει και θα τελειώσουν τα πάντα, χωρίς να προηγηθεί ο ερχομός του Αντίχριστου, ο οποίος είναι αλληγορικό πρόσωπο και στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα κοσμικό θρησκευτικό σύστημα που θα υπηρετεί την αμαρτία**.**

(4) Η ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ και μάλιστα με συντριπτικό ποσό απορρίπτουν παντελώς όλες τις «χιλιαστικές θεωρίες» (πριν ή μετά, κλπ) σχετικά με την αρπαγή της εκκλησίας και της ένδοξης έλευσης του Ιησού και δέχονται μία από τις τρεις περιπτώσεις που αφορούν την επταετή κυριαρχία του Αντίχριστου. Δέχονται δηλαδή ότι η αρπαγή της εκκλησίας θα γίνει**: (α) Ή στην ΑΡΧΗ της επταετίας** του Αντίχριστου, οπότε η εκκλησία δεν θα περάσει μέσα από την κρίση επί της γης. **(β) Ή στο ΜΕΣΟΝ της επταετίας** του Αντίχριστου, στηριζόμενοι κυρίως στο ΙΑ/**11** κεφάλαιο της Αποκάλυψης. **(γ) Ή στο ΤΕΛΟΣ της επταετίας** του Αντίχριστου, όπου θα έχουμε ταυτόχρονα και την ένδοξη έλευση του Ιησού. Η περίπτωση αυτή ταυτίζεται και με την προΧιλιαστική θεωρία**.**

(5) ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΛΛΟΙ που υποστηρίζουν διάφορες απόψεις επάνω στα εσχατολογικά - προφητικά θέματα, όπως**: Δεν δέχονται** την αναβίωση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας στους έσχατους καιρούς υπό την ηγεσία ενός παγκόσμιου Υπέρ-Ηγέτη (δικτάτορα), που είναι γνωστός ως Αντίχριστος. **Δεν δέχονται** την αναζωπύρωση του αποκρυφισμού, του πνευματισμού της σατανολα-

τρειας και της ειδωλολατρείας, κάτω από διάφορα προσωπεία, θρησκευτικά, κοινωνικά και πολιτικά **(**το πνεύμα της "βαβυλώνας" σε έξαρση**)**. **Δεν δέχονται** την αύξηση δεινών επάνω στην ανθρωπότητα, όπως πείνες, αρρώστιες, πόλεμοι, φυσικές καταστροφές, κλπ, με το επιχείρημα ότι αυτά πάντα συνέβαιναν και θα συνεχίζουν να συμβαίνουν**.**

◆ Ο Λόγος του Θεού απευθύνει αυστηρές προειδοποιήσεις σε όλους αυτούς που θα τολμήσουν να διδάξουν πράγματα αντίθετα από τον άγιο Λόγο Του (βλ. Ματθαίος Ε/**5:**18, Αποκάλυψη ΚΒ/**22:**18-19). Εάν κάτι δεν καταλαβαίνουμε και έχουμε αμφιβολίες, καθόσον δεν υπάρχει ο αποκαλυπτικός λόγος, καλό είναι, αντί να δημιουργούμε δικές μας θεωρίες και απόψεις, αυτό να μην το αγγίζουμε και να περιμένουμε στην προσευχή την αποκάλυψη του Πνεύματος του Κυρίου. Τον Λόγο του Θεού πρέπει να τον ερμηνεύουμε ***«οπτόν εν πυρί»,*** δηλαδή πνευματικά (Έξοδος ΙΒ/**12:**8) και όχι κατά γράμμα, γιατί ***«το ΓΡΑΜΜΑ θανατώνει, το δε ΠΝΕΥΜΑ ζωοποιεί»*** (βλ. Β' Κορινθίους Γ/**3:**6**,** Ιωάννης ς΄/**6:**63**,** Ρωμαίους Η/**8:**2**,** κλπ). Για περισσότερες λεπτομέρειες, τι σημαίνει ερμηνεία «οπτόν εν πυρί», συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **«ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ»** (κωδικός 33)**.**

2. ΜΕΓΑΛΑ ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΆ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Όλοι οι προφήτες του Θεού και δίνοντας ιδιαίτερη προσοχή στους προφήτες Δανιήλ, Ησαΐα, Ιεζεκιήλ, Ζαχαρία, Ιωήλ και απόστολο Ιωάννη, μας παρουσιάζουν μέσα από τα θεόπνευστα κείμενά τους ένα **ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ,** που μας αφήνει έκπληκτους για την μεταξύ τους θαυμαστή και αρμονική σύνδεση των διαφόρων προφητικών γεγονότων των εσχάτων καιρών, για την λεπτομέρεια των περιγραφών τους και για την ακριβή εκπλήρωσή τους στις ημέρες μας (όσα βέβαια γεγονότα έχουν εκπληρωθεί), ώστε μόνον ένας νους σκοτισμένος από πλάνες και από ψευδοδιδασκαλίες θα μπορούσε να απορρίψει την θαυμαστή ενέργεια του Θεού στον άνθρωπο.

Ο Ιησούς μέσα στον Λόγο Του προειδοποιεί ότι επάνω σε ολόκληρο τον κόσμο, πριν έρθει το τέλος, θα έρθει παγκόσμια

θλίψη που θα είναι κατά τόπους: ***«Θέλει εγερθεί έθνος επί έθνος και βασιλεία επί βασιλείαν, και θέλουν γίνει πείναι και λοιμοί και σεισμοί κατά τόπους. Πάντα δε ταύτα*** *(είναι)* ***ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ»*** (Ματθαίος ΚΔ/24:7-8). Αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα οι μάζες της ανθρωπότητας να εκζητήσουν τον Θεό και Αυτός θα επέμβει και θα εκχέει το Πνεύμα Του επάνω σε κάθε άνθρωπο. Αφού ο Ιησούς ετοιμάσει την εκκλησία Του, θα έρθει να την παραλάβει στο μεσουράνημα. Θα συμβεί αυτό που είναι γνωστό σε πολλούς ως **«η αρπαγή της εκκλησίας».** Κάτω στη γη θα μείνουν όλοι αυτοί που απείθησαν στον Λόγο Του και αντιστάθηκαν στη δύναμη του Πνεύματός Του που πλούσια εξέχεε στους εκζητούντες και θα περάσουν μέσα από τη μεγάλη θλίψη που θα φέρει ο Αντίχριστος επάνω στην ανθρωπότητα. Σε **συνοπτική παρουσίαση,** το ΧΡΟΝΟΔΙΑΓΡΑΜΑ των γεγονότων των εσχάτων καιρών, έχει ως εξής:

1. <u>Ηθική διαφθορά - Παγκόσμια θλίψη και ταραχή</u>

Η κοινωνική κατάσταση των εθνών στους έσχατους καιρούς, σύμφωνα με τα λόγια του Ιησού θα είναι όπως ήταν στις ημέρες του **Νώε** (λίγο πριν τον κατακλυσμό) και του **Λωτ** (πριν βρέξει φωτιά από τον ουρανό). Οι άνθρωποι θα είναι απορροφημένοι μόνο στην ύλη και στην απόλαυση, θα έχουν απορρίψει τον Θεό από τη ζωή τους, αλλά θα παριστάνουν και τους ευσεβείς (βλ. Ματθαίος ΚΔ/24: 37-40**,** Λουκάς ΙΖ/17:26-30**,** Β΄ Τιμόθεου Γ/3:1-5**,** κλπ)**.**

Λίγο πριν ο Ιησούς αρπάξει την νύμφη εκκλησία Του, οι άνθρωποι θα ασχολούνται μόνο με τα υλικά πράγματα, δηλαδή πώς να τρώγουν, να πίνουν, να τελούν γάμους, να οικοδομούν, να αγοράζουν και να πωλούν, έχοντας απορρίψει τον Θεό από τη ζωή τους, πλην όμως θα έχουν μορφή ευσέβειας, παριστάνοντας τους θρησκευόμενους (Β' Τιμόθεου Γ/3:5)**.**

Στις ημέρες εκείνες θα παρατηρείται μεγάλη αύξηση της εγκληματικότητας, σύγχυση και συμβιβασμοί των πιστών, η βία και η κακία συνεχώς θα αυξάνεται και γενικά θα υπάρχει μεγάλη ηθική διαφθορά. Φοβερά δεινά θα συγκλονίσουν τον κόσμο, που θα έρχονται με τη μορφή συχνών και μεγάλων **φυσικών καταστροφών**, ή με τη μορφή **ανθρώπινης παρέμβασης** και ενέρ-

γειας, όπως σεισμοί, πλημμύρες, καταιγίδες, καταστροφές δασών, πόλεμοι, τρομοκρατία, πείνες, αρρώστιες, κλπ. Δυστυχώς σήμερα αυτός είναι ο καθρέπτης της κοινωνίας μέσα στην οποία εμείς σήμερα ζούμε**.**

2. Παγκόσμια πνευματική αναζωπύρωση

Την παγκόσμια θλίψη και ακαταστασία και το αυξανόμενο χάος, θα το ακολουθήσει παγκόσμια **πνευματική αναζωπύρωση**. Άνθρωποι κατά κύματα θα στρέφονται στο ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού και θα Τον δέχονται σαν προσωπικό τους σωτήρα. Θα είναι μια καθαρή ενέργεια του Θεού που θα είναι σχεδόν παράλληλη με τις κρίσεις Του επάνω στη γη. Θα υπάρχει η **ΚΡΙΣΗ** του Θεού επάνω στους ασεβείς, αλλά θα υπάρχει και η **ΑΓΑΠΗ** και το **ΕΛΕΟΣ** Του επάνω στους εκζητούντες το πρόσωπό Του. Ο Θεός θα εκχέει το Πνεύμα Του επάνω στο πρόσωπο όλης της γης και θα βρουν καταφύγιο και προστασία κάτω από τη σκιά των πτερύγων Του, όσοι χαίρονται να εκτελούν τον Λόγο Του.

Ο προφήτης Ιωήλ, 800 χρόνια περίπου π.Χ. προφήτευσε**:** ***«…Και μετά ταύτα ΘΕΛΩ ΕΚΧΕΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ επί πάσαν σάρκαν, και θέλουν προφητεύσει οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, οι πρεσβύτεροί σας θέλουν ενυπνιασθεί ενύπνια, οι νεανίσκοι σας θέλουν ιδεί οράσεις…»*** (Ιωήλ Β**/2:**28). Η αρχική εκπλήρωση του θαυμαστού αυτού γεγονότος συνέβηκε πριν 2000 χρόνια περίπου, όταν το Πνεύμα του Θεού επέπεσε με δύναμη επάνω στους 120 συγκεντρωμένους μαθητές του Ιησού κατά την ημέρα της εορτής της Πεντηκοστής (Πράξεις, κεφ. Β**/2°**). Η τελική εκπλήρωση της προφητείας θα λάβει χώρα στις έσχατες ημέρες, λίγο πριν έρθει ο Ιησούς. Ήδη σήμερα, πρώτες δεκαετίες του 21^{ου} αιώνα, υπολογίζεται ότι σε ολόκληρο τον κόσμο υπάρχουν 500 εκατομμύρια πιστοί βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα**.**

3. Το κράτος του Ισραήλ

Η Αγία Γραφή αναφέρει ότι ο λαός Ισραήλ, ο οποίος μετά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το έτος 70 μ.Χ. από τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Τίτο, διασκορπίστηκε σε όλα τα μέρη της γης και έπαψε να υπάρχει σαν κράτος, στους έσχατους καιρούς θα επι-

στρέψει στη γενέτειρά του. Το γεγονός αυτό ήδη εκπληρώθηκε το **1948** και αποτελεί ένα από τα σημεία που θα προηγηθούν της έλευσης του Ιησού Χριστού (βλέπε: Ιεζεκιήλ Ις΄/**16:**24-31, κεφ. ΛΖ/**37,** Ησαΐας ΙΑ/**11:**12, Ξ/**60:**21**,** Ματθαίος ΚΔ/**24:**32**,** Λουκάς ΚΑ/**21:**29-33**,** κλπ). Η ιστορία του λαού Ισραήλ από την ίδρυσή του ως κυρίαρχο κράτος και μετά είναι γεμάτη πολέμους και ταραχές. Μέχρι σήμερα έχει κάνει **5** μεγάλους πολέμους (1948, 1956, 1967, 1973 και 1982), έχει εδραιώσει την κυριαρχία του και θεωρείται μια ισχυρή και υπολογίσιμη δύναμη στο διεθνή χώρο. Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας **«ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ»** (σελ. 570 - κωδικός 03)**.**

4. Αναβίωση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας

Αυτό φαίνεται καθαρά από το ενύπνιο που έδειξε ο Θεός στον Βαβυλώνιο βασιλιά Ναβουχοδονόσορα και το εξήγησε με θεία αποκάλυψη ο Δανιήλ (βλ. Δανιήλ. κεφ**.** Β/**2ο**). Ο βασιλιάς είδε ένα τεράστιο ομοίωμα ανθρώπου, ένα άγαλμα, του οποίου η όψη ήταν τρομερή. **Το κεφάλι** ήταν από ΧΡΥΣΟ, **το στήθος** από ΑΡΓΥΡΟ, **η κοιλιά και οι μηροί** ήταν ΧΑΛΚΙΝΟΙ και τέλος **τα πόδια** από μίγμα ΣΙΔΗΡΟΥ και ΠΗΛΟΥ. Σύμφωνα με την ερμηνεία που έδωσε ο ίδιος ο Δανιήλ τα **4** στοιχεία της εικόνας συμβολίζουν **4** ισχυρές αυτοκρατορίες, οι οποίες κατά σειρά είναι η **Βαβυλωνιακή** (χρυσός), η **ΜηδοΠερσική** (άργυρος), η **Ελληνική** (χαλκός) και τέλος η **Ρωμαϊκή αυτοκρατορία** (σίδηρος και πηλός), η οποία φτάνει μέχρι τους έσχατους καιρούς.

Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία των τελευταίων καιρών θα αποτελείται από έναν συνασπισμό **10 κρατών** (που αποτελούσαν την άλλοτε κραταιά Ρωμαϊκή δύναμη), επικεφαλής των οποίων θα τεθεί ο Αντίχριστος, μετά την αρπαγή της εκκλησίας για την οποία θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω. **Υπάρχουν διάφορες απόψεις για το ποια θα είναι τα κράτη αυτά.** Πολλοί δέχονται σαν επικρατέστερη άποψη ότι θα είναι τα κράτη που απαρτίζουν την Ενωμένη Ευρώπη (Ε.Ε.), πρώην ΕΟΚ, που συστήθηκε με την υπογραφή της Σύμβασης της Ρώμης στις **25 Μαρτίου 1956,** πλην όμως η Ε.Ε. έχει φτάσει να αποτελείται όχι από 10 κράτη, αλλά από 27 κράτη, γι' αυτό η άποψη αυτή θεωρείται μη εφικτή.

Στο βιβλίο των εκδόσεών μας **«ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ»** αναφέρονται **τρεις περιπτώσεις *(Ενωμένη Ευρώπη - Ομοσπονδία Μεσογειακών εθνών - 10 μεγιστάνες του πλούτου)*** για το ποια θα είναι (πιθανόν) η αναβιούμενη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, που θα αποτελέσει και το σύστημα του Αντίχριστου, με επικρατέστερη την **3η** κατά σειρά αναφερόμενη περίπτωση (οι 10 ισχυροί μεγιστάνες του πλούτου).

Ο επικεφαλής της αναβιούμενης Ρωμαϊκής δύναμης (με σύγχρονη πλέον ονομασία) θα είναι μια ισχυρή πολιτική προσωπικότητα, που είναι γνωστή ως Αντί-Χριστος, ενώ στην Αποκάλυψη αποκαλείται **«το ΘΗΡΙΟΝ»** και που θα λαμβάνει τη δύναμή του απευθείας από τον Σατανά (Αποκάλυψη ΙΓ/**13:**1-2**,** ΙΖ/**17:**8, κλπ). Θα είναι Εβραϊκής καταγωγής, αλλιώς οι Ισραηλίτες δεν θα τον δεχθούν σαν τον αναμενόμενο Μεσσία τους και η κυριαρχία του θα είναι για επτά έτη (Δανιήλ Θ/**9:**24-27**,** Αποκάλυψη ΙΑ/**11:**2-3**,** ΙΒ/**12:**6**,** ΙΓ/**13**:5). Στο τέλος των επτά ετών θα έρθει ο Ιησούς και θα τον συντρίψει μαζί με τις δυνάμεις του (Αποκάλυψη ΙΘ/**19:**11-21)**.**

5. <u>Αρπαγή της εκκλησίας</u>

Αυτό είναι ένα γεγονός που η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων παγκόσμια και ειδικότερα εδώ στην Ελλάδα αγνοούν παντελώς. **«Αρπαγή»** ονομάζουμε το γεγονός που ο Ιησούς θα έρθει στο μεσουράνημα (δεν θα είναι ορατός) για να παραλάβει τους πιστούς, ζώντες και νεκρούς. Δηλαδή, ο Ιησούς **πρώτα θα αναστήσει** τους ΠΙΣΤΟΥΣ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΕΣ με σώματα άφθαρτα και ένδοξα και **μετά θα μεταμορφώσει** τα θνητά σώματα των ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΙΣΤΩΝ σε αθάνατα και ουράνια και μετά ΟΛΟΥΣ ΜΑΖΙ θα τους αρπάξει στον ουρανό για να είναι για πάντα μαζί Του**:** ***«Επειδή αυτός ο Κύριος θέλει καταβεί απ' ουρανού με κέλευσμα, με φωνήν αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού, και*** **οι αποθανόντες εν Χριστώ** ***θέλουν ΑΝΑΣΤΗΘΕΙ πρώτον, έπειτα*** **ημείς οι ζώντες** ***όσοι απομένομεν θέλομεν ΑΡΠΑΧΘΕΙ μετ' αυτών εν νεφέλαις εις απάντησιν του Κυρίου εις τον αέρα, και ούτω θέλομεν είσθαι πάντοτε μετά του Κυρίου»*** (Α΄ Θεσσαλονικείς Δ/**4:**16-17 - **<u>Βλέπε:</u>** Α' Κορινθίους ΙΕ/**15:**50-55**,** Ματθαίος ΚΔ/**24:**31,40-41**,** Λουκάς ΙΖ/**17:**34-35**,** Αποκάλυψη ΙΒ/**12:**5**,**

Ησαΐας Ξ/60:8, Εφεσίους Δ/4:30, Β' Κορινθίους Α/1:22, Ε/5:5).

Ξαφνικά, εκατομμύρια άνθρωποι από ολόκληρο τον πλανήτη Γη θα εξαφανιστούν. Χάος, σύγχυση και ταραχή θα επικρατήσει παγκόσμια. Πολλές καταστροφές θα επακολουθήσουν, καθόσον πολλοί από τους εξαφανισθέντες θα οδηγούν οχήματα και αεροπλάνα, τα οποία ακυβέρνητα πλέον θα γίνουν αιτία μεγάλων δυστυχημάτων. Για το γεγονός αυτό αναφέρθηκε και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, λέγοντας: ***«Κατά την νύχτα εκείνη, θα είναι δύο επί μιας ΚΛΙΝΗΣ, ο ένας παραλαμβάνεται*** (αρπάζεται στον ουρανό), ***και ο άλλος αφήνεται*** (στη Γη). ***Δύο (γυναίκες) θα ΑΛΕΘΟΥΝ μαζί, η μία παραλαμβάνεται, και η άλλη αφήνεται. Δύο θα είναι εις τον ΑΓΡΟ, ο ένας παραλαμβάνεται, και ο άλλος αφήνεται....»*** (Λουκάς ΙΖ/17:34-37). Η αρπαγή της εκκλησίας θα γίνει πριν κυριαρχήσει στη γη ο Αντίχριστος και επομένως η εκκλησία δεν θα περάσει μέσα από τη μεγάλη θλίψη. Για λεπτομέρειες στο θέμα αυτό, συστήνουμε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **«ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ»** (κωδ.28).

6. Παγκόσμια κυβέρνηση από Αντίχριστο / Μεγάλη θλιψη

Μετά την αρπαγή των αγίων, κάτω στη γη η κατάσταση θα είναι δραματική. Την εξουσία θα την έχει αναλάβει μια «εξέχουσα» πολιτική φυσιογνωμία, την οποία η Αγία Γραφή αποκαλεί **«Θηρίο»** και **«Άνομο».** Ο Αντίχριστος (όπως είναι ευρεία γνωστός) θα επιβάλλει μια στυγνή δικτατορική παγκόσμια κυβέρνηση και θα επιφέρει τόσο φοβερές πληγές, ώστε οι άνθρωποι **θα λένε** στα βουνά ***«πέστε επάνω μας και πλακώστε μας»,*** **θα ζητούν** το θάνατο για να γλιτώσουν από τα δεινά και δεν θα τον βρίσκουν και **θα δαγκώνουν** τη γλώσσα τους από τον πόνο. Η διακυβέρνηση της γης από τον Αντίχριστο θα είναι για χρονικό διάστημα επτά ετών, που **θα αρχίσει** με την αρπαγή της εκκλησίας και **θα τελειώσει** με την ένδοξο ερχομό του Κυρίου Ιησού. Η επταετής περίοδος χωρίζεται σε δύο μέρη, από τα οποία το δεύτερο ονομάζεται ως η **«περίοδος της μεγάλης θλίψης»** εξαιτίας των φοβερών κρίσεων του Θεού επάνω στην ασεβή ανθρωπότητα. Ο Θεός επεμβαίνει για να κάνει κρίση και να αποδώσει δικαιοσύνη.

7. Πόλεμοι στη Μέση Ανατολή

Η επταετία του παγκόσμιου κυβερνήτη, του Αντίχριστου, θα είναι περίοδος πολεμικών συγκρούσεων με επίκεντρο τη Μέση Ανατολή. Ο προφήτης Ιεζεκιήλ στα κεφάλαια ΛΗ/**38** και ΛΘ/**39** του βιβλίου του περιγράφει με θαυμαστή λεπτομέρεια τα πολεμικά γεγονότα που θα λάβουν χώρα την περίοδο εκείνη και ιδιαίτερα την αποτυχημένη επίθεση της Ρωσίας με τους συμμάχους της (Περσία, Αιθιοπία, Λιβύη και Γερμανία) εναντίον του Ισραήλ. Η επίθεση αυτή είναι το κεντρικό θέμα του βιβλίου **«ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ»**, στο οποίο ο αναγνώστης θα βρει λεπτομέρειες για το θέμα αυτό.

Η τελική μάχη θα δοθεί στον Αρμαγεδώνα, στο τέλος της επταετίας του Αντίχριστου και για την οποία αναφέρονται με συγκλονιστικές περιγραφές και λεπτομέρειες ο Ησαΐας ΚΔ/**24**, ο Ιωήλ, κεφ.Γ/**3** και ο απόστολος Ιωάννης στην Αποκάλυψη Ις΄/**16**: 16, ΙΘ/**19**:19.

8. Έλευση του Ιησού Χριστού

Όλοι οι στρατοί της γης, υπό την αρχηγία του Αντίχριστου, θα συγκεντρωθούν στην κοιλάδα του Αρμαγεδώνα για να συντρίψουν τον μισητό επίγειο λαό του Θεού, τον Ισραήλ και να υπάρξει ολοκληρωτική παγκόσμια κυριαρχία, ώστε κανένας λαός πλέον να μην αμφισβητεί την εξουσία του. Ήδη θα έχει προηγηθεί (όπως αναφέρθηκε) μια παγκόσμια σύρραξη, όπου η Ρωσία με τους συμμάχους της θα έχει επιτεθεί εναντίον του Ισραήλ, πλην όμως η επιχείρηση αυτή, με επέμβαση του ίδιου του Θεού, θα καταλήξει σε συντριβή των επιδρομέων. Όταν λοιπόν οι συνασπισμένοι λαοί θα είναι έτοιμοι για να αναμετρηθούν μεταξύ τους, ο λαός Ισραήλ έχοντας απορρίψει επί χιλιάδες χρόνια τον Ιησού ως τον απεσταλμένο Μεσσία, κάτω από την οδυνηρή πίεση των καταστάσεων θα στραφεί και θα κράξει με αγωνία και θα εκζητήσει να επέμβει Αυτός ***«του Οποίου την πλευρά*** *(κάποτε)* ***εξεκέντησαν»*** (βλ. Ζαχαρίας ΙΒ/**12:**10**,** Ιωάννης ΙΘ/**19:**37**,** Αποκάλυψη Α/**1:**7).

Τότε είναι που θα επέμβει ο Ιησούς Χριστός και θα έρθει ορατά **γεμάτος δόξα και μεγαλοπρέπεια**, θα έρθει μαζί με ανα-

ρίθμητους αγγέλους και με τους αγίους, που είχε αρπάξει πριν επτά χρόνια: ***«Και τότε θέλει φανεί το σημείον του Υιού του ανθρώπου εις τον ουρανό, και τότε θέλουν θρηνήσει πάσαι αι φυλαί της γης και θέλουν ιδεί τον Υιόν του ανθρώπου*** **ερχόμενον επί των νεφελών** ***του ουρανού μετά δυνάμεως και δόξης πολλής»*** (Ματθαίος ΚΔ/**24**:30).

Ο προφήτης Ζαχαρίας αναφέρει: ***«Και οι πόδες Αυτού θέλουν σταθεί*** **κατά την ημέραν εκείνην** ***επί του όρους των ελαιών, του απέναντι της Ιερουσαλήμ εξ ανατολών· και το όρος των ελαιών θέλει σχισθεί κατά το μέσον αυτού προς ανατολάς και προς δυσμάς και θέλει γίνει κοιλάς μεγάλη σφόδρα...»*** (Ζαχαρίας ΙΔ/**14**:4). Εδώ πρόκειται για μια επίδειξη της παντοδυναμίας του Κυρίου Ιησού**.**

Τα χαρακτηριστικά του ένδοξου ερχομού του Ιησού θα είναι**:**

- **<u>Θα έρθει ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ</u>** (Ησαΐας ΛΕ/**35**:4, Μ/**40**:10-11**,** Ζαχαρίας ΙΔ/**14**: 3-4**,** Ματθαίος ΚΔ/**24**:30**,** κλπ)**.**
- **<u>Η έλευσή Του θα είναι ΟΡΑΤΗ</u>** (Αποκάλυψη Α/**1**:7, ΙΘ/**19**:5**,** Ζαχαρίας ΙΒ/**12**:10, ΙΔ/**14**:4**,** Ματθαίος ΚΔ/**24**:30**,** κλπ)**.**
- **<u>Θα έρθει με ΔΟΞΑ και με ΔΥΝΑΜΗ</u>** (Ματθαίος ΙΓ/**13**:31, 41-42, ΚΔ/**24**:30-31, Κολοσσαείς Γ/**3**:4, Ιούδας εδ.14, Αποκάλυψη ΙΘ/**19**:11-21, Ζαχαρίας ΙΔ/**14**:5, Δανιήλ Ζ/**7**:10)**.**
- **<u>Θα έρθει ΞΑΦΝΙΚΑ</u>** (Ματθαίος ΚΔ/**24**:27**,** Λουκάς ΙΖ/**17**:24**,** Α΄ Θεσσαλονικείς Ε/**5**:2-3**,** Β΄ Πέτρου Γ/**3**:10**,** Αποκάλυψη Γ/**3**:3, Ις΄/**16**:15)**.**

Με την έλευσή Του ο Ιησούς θα συντρίψει τον Άνομο, τον Αντίχριστο (Β΄ Θεσσαλονικείς Β/**2**:8), θα υποτάξει τα επαναστατημένα έθνη στον Αρμαγεδώνα και θα επιβάλλει πλέον μια **κυβέρνηση ειρήνης και δικαιοσύνης.** Το περιφρονημένο όνομα του Ιησού θα αναγνωριστεί και θα υψωθεί από όλους και κάθε γλώσσα, φυλή και έθνος θα ομολογήσει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος ***«εις δόξαν Θεού Πατρός»*** (Φιλιππησίους Β/**2**:9-11)**.** Ο Υιός του Θεού, ο ένδοξος και αναστημένος Ιησούς θα λάβει την εξουσία, η οποία δεν θα παρέλθει ποτέ (Δανιήλ Ζ/**7**:13-14)**.**

9. <u>Βασιλεία του Ιησού Χριστού - Καταστροφή ουρανού και γης και δημιουργία νέου ουρανού και γης</u>

Στις προφητείες της Αποκάλυψης, αλλά και των προφητών

της Παλαιάς Διαθήκης, αναφέρεται ότι ο Ιησούς, μετά την καταστροφή των συνασπισμένων στρατών στη Μέση Ανατολή και την απελευθέρωση του Ισραήλ, θα συλλάβει τον ίδιο τον Σατανά και θα τον δέσει, αφαιρώντας του κάθε δύναμη και εξουσία επάνω στην ανθρωπότητα, θα ρίξει ζωντανούς στη λίμνη του πυρός (Αποκάλυψη ΙΘ/**19**:20) τον παγκόσμιο δικτάτορα (τον Αντίχριστο) και τον θρησκευτικό ηγέτη του, τον λεγόμενο Ψευδοπροφήτη και θα επιβάλλει μία κυβέρνηση ειρήνης και δικαιοσύνης, όπου θα κυβερνά μαζί με την εκκλησία Του ***«εν ράβδω σιδηρά»*** (βλ. Αποκάλυψη Β/**2**:22, ΙΒ/**12**:5, ΙΘ/**19**:15, Ψαλμός Β/**2**:9)**.**

Στην Αποκάλυψη Κ΄/**20**:1-3 αναφέρεται ότι η βασιλεία του Ιησού θα είναι για χίλια έτη. Μετά των τέλος των ετών αυτών θα λύσει για λίγο τον Σατανά, ο οποίος αφού θα προσπαθήσει και πάλι να πλανήσει τον άνθρωπο, θα τον συλλάβει οριστικά, θα τον ρίξει στη λίμνη του πυρός, θα καταστρέψει τη γη και τον ουρανό και θα δημιουργήσει νέα γη και νέο ουρανό (Αποκάλυψη ΚΑ/**21**:1)**.**

10. <u>Ουρανός και κόλαση.</u>

Και τα δύο είναι μια πραγματικότητα και **είναι αιώνια**. Όπως θα υπάρχει ατέλειωτη χαρά και ευφροσύνη στον ουρανό για τους λυτρωμένους με το αίμα του Ιησού, έτσι θα υπάρχει και **αιώνια κόλαση** γι' αυτούς που απέρριψαν στη ζωή αυτή τη θυσία του Ιησού. Πουθενά μέσα στην Αγία Γραφή δεν αναφέρεται ότι μετά θάνατον θα υπάρξει και **«δεύτερη ευκαιρία σωτηρίας»,** ότι θα αλλάξουν τα πράγματα. Αυτό είναι ψέμα και πλάνη του Διαβόλου, γιατί στους ανθρώπους είναι αποφασισμένο ***«άπαξ να αποθάνουν, μετά δε τούτο (είναι) ΚΡΙΣΙΣ»*** (Εβραίους Θ/**9**:27). Στον Άδη δεν θα υπάρχει πλέον μετάνοια (Ματθαίος ΚΕ/**25**:46**,** Ιωάννης Ε/**5**:29**,** Ρωμαίους Β/**2**:7-8**,** Αποκάλυψη ΚΒ/**22**:14-15)**.**

11. <u>Οι δύο κρίσεις</u>

Οι βασικές κρίσεις που θα πρέπει να γνωρίζει ο άνθρωπος είναι δύο (στο "βήμα του Χριστού" και στο "Λευκό Θρόνο")**:**

α) Η κρίση στο ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (Β΄ Κορινθίους Ε/**5**:10**,** Ρωμαίους ΙΔ/**14**:10**,** Α΄ Κορινθίους Γ/**3**:11-15)**.** Είναι η κρίση **μόνο** των πιστών «κατά τα έργα τους», για να λάβουν τον πνευματικό μισθό

τους (οι μη πιστοί θα κριθούν «περί αμαρτίας»). Η κρίση αυτή θα λάβει χώρα στον ουρανό μετά την αρπαγή της εκκλησίας, όταν στη γη θα κυβερνά ο Αντίχριστος. Οι πιστοί δεν θα κριθούν «περί αμαρτίας», που θα κριθούν οι άπιστοι.

β) Η κρίση στο ΜΕΓΑΛΟ ΛΕΥΚΟ ΘΡΟΝΟ (Αποκάλυψη Κ/**20:**11**,** Ματθαίος ΚΕ/**25:**31-46**,** κλπ). Στην κρίση αυτή ο Θεός θα κρίνει «τα κρυπτά των ανθρώπων δια Ιησού Χριστού» (Ρωμαίους Β/**2:**16). Όλοι θα εμφανιστούν ενώπιόν Του, οι μικροί και οι μεγάλοι του κόσμου αυτού, για να υποστούν τη δίκαιη κρίση, ή τη δίκαιη ανταμοιβή για τα πεπραγμένα τους, όταν ζούσαν στη γη. Δεν θα υπάρχει πλέον καμιά ελπίδα για όλους όσους είχαν απορρίψει το έργο της λυτρωτικής θυσίας του Ιησού Χριστού (**βλέπε**: Ιωάννης Ε/**5:**22-27**,** Ματθαίος ΙΒ/**12:**36**,** Πράξεις Ι΄/**10:**42, ΙΖ/**17:**31**,** Ρωμαίους Β/**2:**5-6**,** Β' Τιμόθεου Δ/**4:**1**,** Α' Κορινθίους ς'/**6:**2**,** Β' Πέτρου Β/**2:**4**,** Ιεζεκιήλ Κ/**20:**33-38**,** κλπ)**.**

3. ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Οι μαθητές του Ιησού Χριστού, δύο φορές Τον ρώτησαν «πότε θα επανέλθει». Την πρώτη φορά Τον ρώτησαν **πριν** το θανατό Του, λέγοντας**:** ***«Ειπέ προς ημάς, πότε θέλουν γίνει ταύτα; Και ποιο*** *(είναι)* ***το ΣΗΜΕΙΟΝ της παρουσίας σου και της συντελείας του αιώνος;»*** (Ματθαίος ΚΔ/**24:**3). Τη δεύτερη φορά Τον ρώτησαν **μετά** την ανάστασή Του**:** ***«Κύριε, τάχα εις τον καιρόν τούτον αποκαθιστάνεις την βασιλείαν εις τον Ισραήλ;»*** (Πράξεις Α/**1:**6). Από τότε, όλοι οι αναγεννημένοι και πληρωμένοι με το άγιο Πνεύμα πιστοί, με μεγάλη προσδοκία περιμένουν αυτή την ένδοξη στιγμή**.**

Στις ερωτήσεις αυτές των μαθητών ο Ιησούς απάντησε ότι ***«..περί της ημέρας εκείνης και της ώρας ΟΥΔΕΙΣ γινώσκει, ουδέ οι άγγελοι των ουρανών*** (**"**ουδέ ο Υιός**"**, λέγει στο Μάρκος ΙΓ/**13:**32), ***ειμή ο Πατήρ μου μόνος»*** (Ματθαίος ΚΔ/**24:**36), και ότι ***«..δεν ανήκει εις εσάς να γνωρίζετε τους χρόνους ή τους καιρούς τους οποίους ο Πατήρ έθεσεν εις την ιδία*** *(αυτού)* ***εξουσία»*** (Πράξεις Α/**1:**7). Καμιά λοιπόν χρονολογία δεν αποκαλύφτηκε, τόσο για την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας, όσο και για την έλευση του Κυρίου Ιησού. **Όλοι οι υπολογισμοί για τον προσδιορισμό κάποιας χρονολογίας,** είναι μά-

ταιοι, ψεύτικοι και απατηλοί.

Ο Λόγος όμως του Θεού, δεν αφήνει χωρίς απάντηση μια τόσο θεμελιώδη και σημαντική ερώτηση για τον κάθε πιστό. Η επιστροφή του Ιησού Χριστού είναι ένα γεγονός που πρέπει να το περιμένουμε ότι θα συμβεί από στιγμή σε στιγμή. Ο ίδιος ο Ιησούς, μας προτρέπει **«ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ - ΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ - ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΕ»** (βλ. Μάρκος ΙΓ/**13:**33**,** Ματθαίος ΚΔ/**24:**42). Ο Ιησούς δεν μας αποκάλυψε την ημερομηνία της επιστροφής Του, άλλωστε ούτε και ο ίδιος ως άνθρωπος την γνώριζε (Μάρκος ΙΓ/**13:**32), αλλά με την αποκάλυψη που Του είχε δώσει ο Πατέρας, μας έδωσε **πολλά ΣΗΜΑΔΙΑ** για να καταλάβουμε περίπου το χρόνο που θα συμβούν όλα αυτά.

Με το παράδειγμα της συκιάς μας δίνει να καταλάβουμε καθαρά τι εννοεί**:** ***«Δείτε την συκήν και πάντα τα δένδρα. Όταν ήδη ανοίξουν, βλέποντες γνωρίζετε από μόνοι σας ότι ήδη το θέρος είναι πλησίον. Ούτω και εσείς,*** **όταν δείτε ταύτα γινόμενα,** ***εξεύρετε ότι είναι ΠΛΗΣΙΟΝ η βασιλεία του Θεού. Αληθώς σας λέγω ότι δεν θέλει παρέλθει η γενεά αύτη,*** **εωσού** ***γείνουν πάντα ταύτα»*** (Λουκάς ΚΑ/**21:** 29-32). Κάποια άλλη φορά ο Ιησούς είχε πει**:** ***«Το μεν πρόσωπο του ουρανού εξεύρετε να διακρίνετε, τα δε*** **σημεία των καιρών** ***δεν δύνασθε (να διακρίνετε);»*** (Ματθαίος Ις΄/**16:**3). Γι' αυτό, όταν αυτά αρχίσουν να γίνονται, ο Ιησούς μας λέγει ***«ΑΝΑΚΥΨΑΤΕ και ΣΗΚΩΣΑΤΕ τας κεφαλάς σας, διότι πλησιάζει η απολύτρωσίς σας»*** (Λουκάς ΚΑ/**21:**28)**.**

Ποια λοιπόν θα είναι τα σημεία, που θα προηγηθούν της δεύτερης έλευσης του Ιησού και αναφέρονται μέσα στην Βίβλο και που βλέπουμε να πραγματοποιούνται στις ημέρες μας**;**

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για πρακτικούς λόγους στις παραπομπές των παρακάτω εδαφίων χρησιμοποιούνται μόνο **ΓΡΑΜΜΑΤΑ (Α,Β,Γ…**κλπ**),** χωρίς επί πλέον και **ΑΡΙΘΜΟΙ** (**1,2,3….**κλπ)**:**

01. Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ
Θα είναι όπως ακριβώς ήταν στις ημέρες του Νώε και του Λωτ….
Ματθαίος ΚΔ**:**37-40**,** Λουκάς ΙΖ**:**26-30.

02. ΗΘΙΚΗ ΔΙΑΦΘΟΡΑ - ΑΥΞΗΣΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ
Β΄ Τιμόθεου Γ**:**1-3,13.

03. ΑΥΞΗΣΗ ΑΝΟΜΙΑΣ - ΨΥΧΡΑΝΣΗ ΑΓΑΠΗΣ: Ματθαίος ΚΔ**:**12.

04. ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΙΣΤΗ
Α΄ Τιμόθεου Δ:1-2, Β΄ Θεσσαλονικείς Β:3-4, Επιστολή Ιούδα.

05. ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΩΝ
Β΄ Πέτρου Β:1-3, Κολοσσαείς Β:4,8,18, Β΄ Κορινθίους ΙΑ:13-15, Γαλάτες Α:8-9, Ματθαίος ΚΔ:4-5,11, Μάρκος ΙΓ:5-6,21-23, Α΄ Ιωάννου Δ:1-3, Β΄ Ιωάννου εδ.7.

06. ΕΜΠΑΙΚΤΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Β΄ Πέτρου Γ:3-7, Ιούδας εδ.18.

07. ΔΙΩΓΜΟΙ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
Ιωάννης ΙΕ:18-20, Ις΄:2, Ματθαίος ΚΔ:9, Λουκάς ΚΑ:12, Μάρκος ΙΓ:12-13, Τιμόθεου Γ:12.

08. ΔΙΑΜΑΧΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ
Ησαΐας Ξς΄:5-6, Ματθαίος ΚΔ:10, Ιωάννης Ις΄:1-2, Πράξεις Κς΄:9-11, Γ΄ Ιωάννου εδ.9-10.

09. ΑΠΟΡΙΑ (ακαταστασία) ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ
Λουκάς ΚΑ:25-26, Ιερεμίας ΚΕ:15-16, Ψαλμός ΟΕ:8.

10. Η ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ: Ιερεμίας ΚΕ:16-17 και ΝΑ:7.

11. ΑΝΤΙΔΙΚΙΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
Λουκάς ΙΒ:49-53, Ματθαίος Ι΄:34-39, Ιωάννης ΙΓ:19, Γαλάτες Δ:29.

12. ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ
Ματθαίος Δ:44, ΚΕ:13, Λουκάς ΙΒ:40, ΙΗ:8, ΚΑ:34-36, Μάρκος ΙΓ:33, Α΄ Θεσσαλονικείς Ε:6.

13. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ
Ματθαίος ΚΔ:7, Λουκάς ΚΑ:10-11, Μάρκος ΙΓ:7-8.

14. ΠΕΙΝΕΣ - ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ - ΣΕΙΣΜΟΙ με τοπική ισχύ
Ματθαίος ΚΔ:7, Λουκάς ΚΑ:11, Μάρκος ΙΓ:7-8, Αποκάλυψη ς΄:12-14, Ις΄:18-21.

15. ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ - ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΜΟΥ
Σατανολατρεία και Ειδωλολατρεία:
Α΄ Τιμόθεου Δ:1-4, Α΄ Κορινθίους ΙΑ:13-15, Ρωμαίους Α:23-25, Έξοδος ΚΒ:18, Ησαΐας Η:19, ΜΒ:8, ΜΕ:20, Μς΄:5-7, Δευτερονόμιο Δ:15-16, Ε:5-8, ΙΗ:6-12, ΚΖ:15, Λευιτικό ΙΘ:26-31, Κ:27, Κς΄:1, Α΄ Σαμουήλ ΚΗ:7, Ωσηέ Δ:12, Πράξεις ΙΘ:26, Ζ:48, Αββακούμ Β:18-20.

16. ΣΗΜΕΙΑ ΕΝ ΤΩ ΟΥΡΑΝΩ - Διαπλανητικά ταξίδια
Λουκάς ΚΑ:25-26, Ματθαίος ΚΔ:29-30, Αβδιού Α:3-4, Ιερεμίας ΜΘ:16,

Ιερεμίας ΝΑ:3, Ιώβ Κ:6-7.

17. **ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ:** Δανιήλ ΙΒ:4.

18. **ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΣΤΗ ΓΗ ΤΟΥΣ**
Ματθαίος ΚΔ:32, Λουκάς ΙΓ:29-32, Ιεζεκιήλ. Ις΄:24-31, κεφ.ΛΖ΄ (**όραμα ξηρών οστών**), Ιερεμίας Ις΄:14-16, ΚΔ:4-7, Ησαΐας ΙΑ:12, Ξ:21, Ιωήλ Γ:20, Αμώς Θ:15, Μιχαίας Β:12.

19. **ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΑΓΟΝΗΣ ΙΟΥΔΑΙΑΣ ΣΕ ΕΥΦΟΡΗ**
Ησαΐας ΛΕ:1-7,ΜΑ:17-20,ΜΓ:19, Ιεζεκιήλ Λς΄:8-12, Κ:33-36, Ψαλμός ΡΖ:35.

20. **Ο ΙΣΡΑΗΛ "ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ" ΤΩΝ ΓΥΡΩ ΛΑΩΝ**
Λουκάς ΚΑ:20,24, Ζαχαρίας ΙΒ:1-3, Ησαΐας ΝΑ:17-23, Ιερεμίας ΚΕ:15-29, Ψαλμοί Ξ:3, ΟΕ:8.

21. **ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ**
ο Αντίχριστος και το χάραγμά του - 666: Δανιήλ Β:31-47, Ζ:7-8, 23-27, Θ:24-27, κεφάλ.**Ι΄**, ΙΑ:21-45, Αποκάλυψη κεφ. ΙΓ΄- ΙΔ΄- ΙΖ΄.

22. **Η ΛΙΓΟΨΥΧΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ:** Λουκάς ΚΑ:26, Ματθαίος ΚΔ:6.

23. **ΑΚΟΥΣΤΙΚΟΙ ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΙ**
Β΄ Τιμόθεου Δ:3-4, Γ:5-6, Α΄ Τιμόθεου Α:3-4, Δ:7.

24. **ΣΥΝΕΔΡΙΑ, ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ, ΠΟΡΕΙΕΣ, κλπ. ΕΙΡΗΝΗΣ**
Α΄ Θεσσαλονικείς Ε:3, Αποκάλυψη ς΄:2, Ησαΐας Β:4, ΜΗ:22.

25. **Η ΠΡΟΚΟΠΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**
Β΄ Τιμόθεου Γ:13, Β:16, Β΄ Θεσσαλονικείς Β:11.

26. **Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ - ΞΑΦΝΙΚΑ**
Λουκάς ΚΑ:35, ΙΖ:24, Ματθαίος ΚΔ:44, ΚΕ:13, Μάρκος ΙΓ:35-36, Α΄ Θεσσαλονικείς Ε:2,6, Β΄ Πέτρου Γ:10, Αποκάλυψη Γ:3.

27. **ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ** Β΄ Πέτρου Γ:3-10.

28. **ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ και ΠΥΡΟΒΟΛΩΝ ΟΠΛΩΝ**
Ναούμ Β:3-4.

29. **ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΒΟΜΒΩΝ**
Ιερεμίας Δ:23-38, Σοφονίας Α:2-3,17, Ζαχαρίας ΙΔ:12, Ιωήλ Β:3, Ησαΐας ΚΔ:4-6,17-20.

30. <u>Η ΦΑΝΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ</u>
ο Λόγος του Θεού αρχίζει να "ανοίγει", να αποκαλύπτεται
Δανιήλ ΙΒ:4,9 και Αποκάλυψη ΚΒ:10.

31. <u>ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΑΧΥΤΑΤΩΝ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ</u>
Δανιήλ ΙΒ:4 (**τουριστικά ταξίδια**).

32. <u>ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ - ΜΑΤΑΙΟΛΟΓΟΙ - ΦΡΕΝΟΠΛΑΝΟΙ</u>
Τίτος Α:10, Γ:9**,** Α' Τιμόθεου Α:6, ς΄:4,20**,** Ρωμαίους Ι**ς΄**:18**,**
Κολοσσαείς Β:4,8.

33. <u>ΚΑΠΗΛΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ</u>
Β΄ Κορινθίους Β:17,Δ:2**,** Β΄ Πέτρου Β:3.

34. <u>ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ</u>
Φιλιππησίους Γ:18, Β:21**,** Γαλάτες Α:7, ς΄:12.

35. <u>Πολλοί ΑΣΘΕΝΕΙΣ - ΑΡΡΩΣΤΟΙ - ΘΑΝΑΤΟΙ:</u> Α΄ Κορινθίους ΙΑ:30.

36. <u>ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ - ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ:</u> Αποκάλυψη **ς΄**:6.

37. <u>ΜΟΛΥΝΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ</u>
Αποκάλυψη Η:7-11, Θ:2-5**,** Ησαΐας ΛΖ:24-26.

38. <u>ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ</u>
Μάρκος ΙΓ:10**,** Ματθαίος ΚΔ:14**,** Ρωμαίους Ι΄:18.

Σύμφωνα λοιπόν με τα παραπάνω σημάδια, θα γεννηθεί η λογική απορία ***«απέχουμε πολύ από τα γεγονότα αυτά, που θα συνταράξουν τον κόσμο;»*** Η χρονολογία της δεύτερης έλευσης του Ιησού είναι **αποκεκρυμμένη,** για να μας κρατεί πάντα σε πνευματική ετοιμότητα, *<u>άγρυπνους</u>*. Οι ενδείξεις όμως, τα σημεία των καιρών, μας είναι **αποκεκαλυμμένα**, για να μας κάνουν να είμαστε *<u>αναμένοντες</u>*. Αυτό θα μπορούσε να παρουσιασθεί ως βασική αρχή της Βίβλου, με βάση την οποία ο ίδιος ο Λόγος του Θεού προχωρεί στην προσέγγιση και χρονομέτρηση του ένδοξου ερχομού του Κυρίου Ιησού.

Η ημερομηνία της έλευσης του Ιησού είναι μυστικό αφανέρωτο, είναι το απόρρητο του Θεού**:** ***«Περί δε της ημέρας εκείνης και της ώρας*** **ΟΥΔΕΙΣ ΓΙΝΩΣΚΕΙ*****,*** ***ουδέ οι άγγελοι οι εν ουρανώ,*** **ουδέ ο Υιός*****,*** ***ειμή ο Πατήρ»*** (Μάρκος ΙΓ/13:32). Η Αγία Γραφή, με σαφήνεια αποκαλύπτει ότι δεν γνωρίζει ***«...ουδέ ο Υιός».*** Ούτε ο κεχρισμένος

του Θεού, ο Ιησούς ως άνθρωπος γνώριζε την ημέρα της ένδοξης επιστροφής Του. Παρ' όλα αυτά όμως, τα σημάδια των καιρών (οι ενδείξεις) συνέχεια πληθαίνουν, με αποτέλεσμα να υπάρχει μεταξύ των πληρωμένων με το άγιο Πνεύμα χριστιανών, καθώς παρατηρούν τα «σημεία» αυτά, μια διαρκώς αυξανόμενη πεποίθηση ότι ο ερχομός του Ιησού Χριστού δεν πρόκειται να αργήσει, αλλά είναι πάρα πολύ κοντά.

Ακόμα και μεταξύ των Εβραίων που γνωρίζουν και αγαπούν τα προφητικά κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, πολλοί από αυτούς περιμένουν την εμφάνιση του Μεσσία από στιγμή σε στιγμή. Τον Ιούνιο του **1979,** ο Ραββίνος Μαρδοχαίος Σαράμπι, μια ευσεβής πατριαρχική μορφή στην Ιερουσαλήμ (τότε 89 ετών), περιμένοντας για την προσδοκία του λαού Ισραήλ, αναφέρεται ότι είχε ένα ενύπνιο από τον Κύριο, σύμφωνα με το οποίο ***«όταν το Ισραήλ φιλήσει το χέρι της Αιγύπτου, τότε η αντίστροφη μέτρηση, για την αποκάλυψη του Μεσσία και τον καθαρισμό των δικών Του, θα αρχίσει».*** Αυτό πράγματι συνέβηκε τον Μάρτιο του 1979, όπου στην Ουάσιγκτον, η Αίγυπτος και το Ισραήλ συνήψαν μεταξύ τους συνθήκη ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας, γνωστή ως **«η συμφωνία του Καμπ Ντέιβιντ»,** γεγονός που συνεχίζεται μέχρι τις ημέρες μας και που έφερε την Αίγυπτο σε αντίθεση και έχθρα με τα υπόλοιπα Αραβικά έθνη.

◆ Πολλοί άνθρωποι, είτε μελετούν την Βίβλο, είτε όχι, πίστευαν, ή είχαν την εντύπωση ότι με τον ερχομό του έτους **2000** κάτι το σημαντικό θα συνέβαινε επάνω στην ανθρωπότητα. Άλλωστε, επειδή η ιστορία επαναλαμβάνεται, σε κάθε αλλαγή χιλιετίας συνέβαινε το ίδιο. Η ίδια προσδοκία υπήρχε το **999 μ.Χ.,** όπου πολύ πίστευαν ότι με την είσοδο του έτους **1000** θα ερχόταν ο Ιησούς, με αποτέλεσμα να συμβούν πολλά ευτράπελα και κωμικοτραγικά γεγονότα. Μόνο που αυτό δεν συνέβηκε, όπως δεν συνέβηκε και το έτος **2000 μ.Χ**., που ανήκει πια στο παρελθόν.

Η Αγία Γραφή μας αναφέρει ότι ο Θεός ***«ανεπαύθη την ημέραν την ΕΒΔΟΜΗΝ από πάντων των έργων αυτού»*** (Γένεση Β/**2**:2). Θα έρθει η «έβδομη ημέρα», που θα είναι «η χιλιετηρίδα της ανάπαυ-

σης», θα είναι **«η ημέρα του Κυρίου»** (η Κυριακή ημέρα) που μας περιγράφει ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη (Αποκάλυψη Α/**1**:10 /**αρχαίο κείμενο**). Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι οι Εβραίοι, όταν μιλούσαν για τις ημέρες της εβδομάδας, τις χώριζαν σε **2** κατηγορίες, στις **ΠΡΩΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ** της εβδομάδας, που ήσαν οι τέσσερις πρώτες (**Π**ρώτη/σημερινή Κυριακή, **Δ**ευτέρα, **Τ**ρίτη, **Τ**ετάρτη) και στις **ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ** που ήσαν οι τρεις τελευταίες (**Π**έμπτη, **Π**αρασκευή, **Σ**άββατο).

Ο προφήτης Ιωήλ, 800 χρόνια π.Χ., αναφέρει ότι ο Θεός στις έσχατες ημέρες θα εκχέει το Πνεύμα Του ***«επί πάσαν σάρκα»,*** γεγονός που συνέβηκε πριν δύο χιλιάδες χρόνια, την ημέρα της Πεντηκοστής και το επιβεβαίωσε ο απόστολος Πέτρος μιλώντας στο συγκεντρωμένο πλήθος, λέγοντας**:** ***«Τούτο είναι το ρηθέν δια του προφήτου Ιωήλ, Και*** **εν ταις εσχάταις ημέραις,** ***λέγει ο Θεός, ΘΕΛΩ ΕΚΧΕΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ ΕΠΙ ΣΑΡΚΑΝ, και θέλουν προφητεύσει...»*** (βλ. Ιωήλ Β/**2**:28, Πράξεις Β/**2**:15-17). Ο Ιησούς μας αναφέρει ρητά η Βίβλος ότι ήρθε στις έσχατες ημέρες**:** ***«...Εν ταις εσχάταις ταύταις*** **ημέραις** ***ελάλησε προς ημάς <u>εν</u> Υιώ…»*** (Εβραίους Α/**1**:1 – **αρχαίο κείμενο**). **"<u>εν</u> Υιώ"** σημαίνει **"<u>μέσα</u> από τον Υιό".** Άρα οι ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ αρχίζουν από την εποχή του Ιησού.

Ολόκληρη η ιστορία του κόσμου, από τη ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ του ανθρώπου μέχρι τη ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ, χωρίζεται σε **«επτά χιλιετηρίδες»,** που τυπολογικά αντιστοιχούν σε **«επτά ημέρες».** Από τον Αδάμ μέχρι τον ερχομό του Μεσσία έχουμε **4** χιλιετηρίδες, που αντιστοιχούν στις 4 πρώτες ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας. <u>Ο Ιησούς Χριστός ήρθε στην αρχή της **«πέμπτης ημέρας»** (της **5ης** χιλιετηρίδας), που είναι η πρώτη από τις τρεις έσχατες ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας</u> και από τότε έχει παρέλθει η ΠΕΜΠΤΗ ΗΜΕΡΑ και η ΕΚΤΗ ΗΜΕΡΑ (**ή** πρώτη και δεύτερη έσχατη ημέρα), που είναι η πέμπτη και η έκτη χιλιετηρίδα, αντίστοιχα και **σύμφωνα με το γήινο ημερολόγιο** έχουμε ήδη εισέλθει στην ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ (**ή** τρίτη έσχατη ημέρα), που είναι η **«έβδομη ημέρα (χιλιετηρίδα) της ανάπαυσης»,** που τυπολογικά αντιστοιχεί με τη χιλιετή βασιλεία του Ιησού Χριστού.

Ο λαός Ισραήλ που απέρριψε τον Ιησού Χριστό ως Μεσσία Του πριν 2000 χρόνια περίπου, θα επιστρέψει σ' Αυτόν στην αρχή

της **3ης** έσχατης ημέρας, που είναι η **7η** κατά σειρά, δηλαδή στην αρχή της έβδομης χιλιετηρίδας**:** ***«Έλθετε και ας επιστρέψωμεν προς τον Κύριον...»*** (Ωσηέ ς΄/**6:**1). Για τον Θεό μία ημέρα είναι σαν 1000 χρόνια και τα 1000 χρόνια είναι σαν μία ημέρα (βλ. Β΄ Πέτρου Γ/**3:**8, Ψαλμός **90:**4) και ο λαός Ισραήλ έμεινε 2 ολόκληρες ημέρες, δηλαδή 2.000 χρόνια, στους τάφους των εθνών και την αυγή της **3ης** ημέρας, δηλαδή της **3ης** χιλιετηρίδας, θα στραφεί προς τον σωτήρα του, τον ένδοξο Ιησού, προς Αυτόν του οποίου την πλευράν ***«εξεκέντησαν».***

Όπως ο Ιησούς, ο οποίος ήταν *τύπος* του λαού Του, έμεινε **2** ημέρες στον τάφο και την **3η** ημέρα αναστήθηκε, έτσι και ο Ισραήλ θα αναστηθεί πνευματικά την αυγή της **3ης** ημέρας (χιλιετηρίδας)**:** ***«...Θέλει αναζωοποιήσει ημάς μετά ΔΥΟ ΗΜΕΡΑΣ, εις την ΤΡΙΤΗΝ ΗΜΕΡΑ θέλει μας αναστήσει, και θέλομεν ζει ενώπιον αυτού. Τότε θέλομεν γνωρίσει (και) θέλομεν εξακολουθεί να γνωρίζωμεν τον Κύριον...»*** (βλ. Ωσηέ ς΄/**6:**2-3). Στο κεφάλαιο ΚΓ/**23** του Λευιτικού διαβάζουμε ότι ο ίδιος ο Θεός είχε θεσπίσει **επτά ΕΤΗΣΙΕΣ** εορτές και **μια ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ** εορτή (το Σάββατο), οι οποίες είναι**:**

1. **ΠΑΣΧΑ** (Την 14η του Εβραϊκού μήνα Νισάν ή Αβίδ)**.**
2. **ΑΖΥΜΩΝ** (Από 15-21 του Νισάν - Επτά ημέρες συνέχεια)**.**
3. **ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ** (Άρχιζε από την επομένη του Σαββάτου, το οποίο περιλαμβανόταν στην εβδομάδα της εορτής των Αζύμων)**.**
4. **ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ, ή ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΜΑΤΩΝ, ή ΕΒΔΟΜΑΔΩΝ, ή ΘΕΡΙΣΜΟΥ** (Εορταζόταν τον **3**ο μήνα Σιβάν, πενήντα ημέρες μετά την εορτή του Δράγματος)**.**
5. **ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ** (Την 1η του **7**ου μήνα Τισρί)**.**
6. **ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ** (Την 10η του Τισρί)**.**
7. **ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ** (Από 15-21 του μήνα Τισρί - 7 ημέρες)**.**

Οι **7** αυτές εορτές που θέσπισε ο ίδιος ο Κύριος ήταν τύποι μελλοντικών αγαθών και αληθειών, ήταν δηλαδή **συμβολισμοί μελλοντικών γεγονότων**. Προκειμένου ο Θεός να μας δείξει το σχέδιό Του για την ένδοξη πορεία της εκκλησίας Του, έκρυψε τις αλήθειες Του μέσα στον άγιο Λόγο Του και χρειάζεται ο άνθρωπος

αποκάλυψη από τον ίδιο τον Θεό για να μπορέσει να καταλάβει τα θαυμαστά αυτά πράγματα.

Οι τέσσερις πρώτες εορτές ονομάζονται **ΑΠΟΛΥΤΡΩΤΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ** και έχουν ήδη εκπληρωθεί: Η **1η** εορτή, το **«πάσχα»,** εκπληρώθηκε με τη σταυρική θυσία του Ιησού. Η **2η**, των **«αζύμων»** συμβολίζει τη συνεχή άγια ζωή που πρέπει να ζει ο καθένας που δέχεται τη θυσία του Ιησού. Η **3η,** του **«δράγματος»** εκπληρώθηκε με την ανάσταση του Ιησού. Τέλος, η **4η** εορτή, της **«πεντηκοστής»** εκπληρώθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής, κατά την οποία βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα οι 120 μαθητές που ήταν συγκεντρωμένοι στο ανώγειο και που συνέβηκε 50 ημέρες μετά την ανάσταση του Ιησού Χριστού (εξ' ού και η ονομασία **«πεντηκοστή»**). Όπως αναφέρεται στην Βίβλο, μεταξύ των 120 ήταν η Μαρία η μητέρα του Ιησού και οι αδελφοί Αυτού (βλ. Πράξεις Αποστόλων κεφ. Α/**1:**13-15, Β/**2:**1-4)**.**

Οι τρεις τελευταίες εορτές ονομάζονται **ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ** και δεν έχουν εκπληρωθεί ακόμα, αυτό θα συμβεί στο μέλλον. Η αμέσως επόμενη εορτή, η οποία πρόκειται να εκπληρωθεί είναι των **«σαλπίγγων»,** που εορταζόταν την **1**η του **7ου** μήνα. Βλέπουμε και πάλι ότι ο Θεός έχει βάλει τυπολογικά **6** ημέρες (χιλιετηρίδες) και την **1η** ημέρα του **7ου** μήνα θα ηχήσει η σάλπιγγα. **Η εορτή των «σαλπίγγων» είναι τύπος της αρπαγής της εκκλησίας, γεγονός που δεν έχει συμβεί ακόμα.** Ο Θεός καθιέρωσε τις εορτές στην Παλαιά Διαθήκη για ένα συγκεκριμένο σκοπό, για να απεικονίσει μια μελλοντική κατάσταση, η οποία όταν θα εκπληρωνόταν **θα έπαυε και η τέλεση της εορτής.**

Η τελευταία εορτή που εκπληρώθηκε είναι της "Πεντηκοστής", πριν 2.000 χρόνια και με την αρπαγή της νύμφης εκκλησίας (που θα συμβεί στο εγγύς μέλλον) θα εκπληρωθεί και η **5η** κατά σειρά εορτή, η εορτή των σαλπίγγων. Η **6η** εορτή του **«εξιλασμού»** θα εκπληρωθεί κατά το τέλος της επταετίας του Αντίχριστου και η **7η** εορτή της **«σκηνοπηγίας»** θα είναι ο **"**Μεγάλος Δείπνος**"** που έχει υποσχεθεί ο Ιησούς στους πιστούς στο Ματθαίος Κς΄/**26:**29**.**

Τυπολογικά βλέπουμε ότι όλα συγκλίνουν στη νέα χιλιετηρίδα, στην οποία έχουμε εισέλθει «υποθετικά» και η οποία είναι **«η**

έβδομη ημέρα», ή **«η τρίτη έσχατη ημέρα».** Η αρχή της νέας χιλιετίας σύμφωνα με το ημερολόγιο του Θεού **δεν ήταν το έτος 2000 μ.Χ.,** γιατί ο Θεός δεν μετράει ανθρώπινα, αλλά μετράει με το δικό Του ρολόι. Μπορεί η νέα χιλιετηρίδα να αρχίσει για τον Θεό το έτος 2035 ή το 2050, ή **πάρα πολύ αργότερα**. Αυτός γνωρίζει το πότε, εμείς πρέπει να είμαστε άγρυπνοι και έτοιμοι να υποδεχτούμε τον ένδοξο ερχομό Του.

◆ Δεν μπορώ να αναλάβω την ευθύνη και να πω ότι **«αυτά θα γίνουν οπωσδήποτε έτσι».** Ο Ιησούς μας είπε να παρατηρούμε τα «σημεία» των καιρών και παρατηρώντας αυτά τα σημεία, θα μπορούμε να διακρίνουμε τι πρόκειται να γίνει επάνω στον κόσμο. Όταν βλέπουμε στον ορίζοντα καλοκαιρία, τότε λέμε ***«Αύριο θα έχουμε καλό καιρό»,*** και όταν έχει συννεφιά και σκοτεινιά, τότε πάλι λέμε ***«Αύριο έρχεται βροχή».*** Εάν λοιπόν μπορούμε να διακρίνουμε τα σημεία των **φυσικών καιρών**, τα σημεία των **πνευματικών καιρών** δεν μπορούμε να τα διακρίνουμε**;**

Για περισσότερες λεπτομέρειες συστήνουμε τα παρακάτω βοηθήματα:

ΟΚΤΩ (8) ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ - εκδόσεις «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»

(01) **Κωδ.03 - «ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ»**… **(σελ.570)**

(02) **Κωδ.13 - «Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤ. ΚΑΙΡΩΝ»**

(03) **Κωδ.14 - «ΠΟΛΕΜΟΣ και ΝΙΚΗ - Μάχη σάρκας και πνεύματος»** ……**(σελ. 92)**

(04) **Κωδ.22 - «Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ - Η ημέρα του Κυρίου»** ……**(σελ.270)**

(05) **Κωδ.27 - «Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»** ……**(σελ. 78)**

(06) **Κωδ.28 - «ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ και ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ»** ……**(σελ. 84)**

(07) **Κωδ.29 - «ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ»** ……**(σελ. 80)**

(08) **Κωδ.42 - «ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ»** …… **(σελ. 88)**

ΕΝΝΕΑ (9) ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΙΡΕΣ σε CD/DVD - σειρά «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»

Ομιλητής: Αλκιβιάδης Τζελέπης - Youtoube: Filadelfos Channel 1

(01) **1982 - «ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ»** ……**03 CD/DVD**

(02) **1990 - «ΟΙ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ»** ……**11 CD/DVD**

(03) **1992 - «Η ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ»** ……**05 CD/DVD**

(04) **1995 - «Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ»** ……**04 CD/DVD**

(05) **1996 - «ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΚΑΙΡΩΝ» ……06 CD/DVD**

(06) **2002 - «ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ» ……06 CD/DVD**

(07) **2012 - «ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ» ……07 CD/DVD**

(08) **2019 - «ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙΡΟΙ: ΣΗΜΕΙΑ και ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ»……08 CD/DVD**

(09) **2021 - «ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ»……05 CD/DVD**

ΕΙΚΟΣΙ (20) ΕΣΧΑΤΟΛΟΓΙΚΕΣ ΜΗΝΥΜΑΤΑ -CD/DVD -σειρά «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»

Ομιλητής: Αλκιβιάδης Τζελέπης - Youtoube: Filadelfos Channel 1

(01) **CD 005 - «Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»**

(02) **CD 019 - «ΕΤΟΙΜΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ»**

(03) **CD 021 - «ΟΙ ΕΠΤΑ ΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ»**

(04) **CD 023 - «Η ΔΟΞΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ»**

(05) **CD 050 - «ΤΟ ΕΝΔΥΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ»**

(06) **CD 064 - «Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ»**

(07) **CD 080 - «Η ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΑΡΝΙΟΥ»**

(08) **CD 112 - «Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ και ΕΝΟΤΗΤΑ ΑΥΤΗΣ»**

(09) **CD 120 - «Η ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ»**

(10) **CD 128 - «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΟΜΙΑΣ - Ο πλανών την οικουμένην»**

(11) **CD 138 - «ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙΡΟΙ και ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ»**

(12) **CD 146 - «ΟΙ ΕΠΤΑ (7) ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ»**

(13) **CD 147 - «ΟΙ ΔΥΟ (2) ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ, κεφ.ΙΑ/11»**

(14) **CD 148 - «ΟΙ ΔΥΟ (2) ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ - Η εκκλησία των εσχάτων καιρών»**

(15) **CD 156 - «ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΙΣ ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ»**

(16) **CD 161 - «ΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ…..»**

(17) **CD 164 - «ΚΑΛΕΣΜΑ ΓΙΑ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ - Προφητικοί λόγοι για Εσχ.Καιρούς»**

(18) **CD 165 - «Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ - Η ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ»**

(19) **CD 168 - «ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ και ΚΑΛΕΣΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ»**

(20) **CD 170 - «ΔΕΚΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΠΟΥ ΕΚΠΛΗΡΩΘΗΚΑΝ ΣΤΟΝ 20ό ΑΙΩΝΑ»**

. . . /// . . .

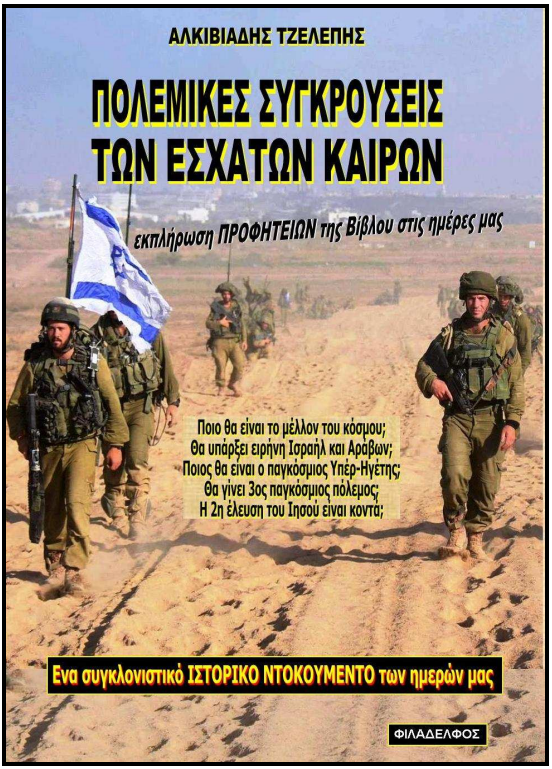

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 26 - 5

1η έκδοση: 1995 ❖ 7η έκδοση: 2021 - σελ. 570

❖ Το βιβλίο αυτό αναλύει με ακριβή **ιστορικά στοιχεία** τις σύγχρονες πολεμικές κινητοποιήσεις που συμβαίνουν επάνω σ' ολόκληρο τον κόσμο, με τελική κατάληξη την περιγραφή της μελλοντικής **επίθεσης της Ρωσίας** με τους συμμάχους της **εναντίον του λαού Ισραήλ.**

Αν και τα γεγονότα αναλύονται κάτω από το φως των προφητειών της Βίβλου, το βιβλίο αυτό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν ***«θρησκευτικό»***, αλλά αποτελεί ένα ***«σύγχρονο ιστορικό ντοκουμέντο»***, μοναδικό στην Ελληνική βιβλιογραφία, ένα μνημειώδες έργο που προχωρεί μέσα στο μέλλον.

❖ **Ερωτήματα όπως τα παρακάτω βρίσκουν απάντηση:**

Ποιο θα είναι το μέλλον του κόσμου; **Θα υπάρξει** ειρήνη μεταξύ Αράβων και Ισραήλ στη Μέση Ανατολή; **Ποιος** θα είναι ο ρόλος της Ενωμένης Ευρώπης; **Ποιος** θα είναι ο μελλοντικός «Παγκόσμιος Υπέρ-Ηγέτης;» **Θα γίνει 3ος** παγκόσμιος πόλεμος και πότε; **Είναι κοντά** η **2η** έλευση του Ιησού;

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

1. **ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ: Αλκιβιάδης Τζελέπης:** Γεννήθηκε στο χωριό Σελινούντας (Κρόκοβα) του Αιγίου - Ν. Αχαΐας. Πέρασε δύσκολα παιδικά χρόνια, γιατί σε ηλικία **9** ετών πεθαίνει ο πατέρας του και αφήνει τη μητέρα του χήρα με **6** παιδιά **(**το μεγαλύτερο τότε ήταν **11** ετών και το μικρότερο ενός έτους**)**. Ο πατέρας του ήταν ψάλτης στην εκκλησία του χωριού του, γεγονός που τον επηρέασε θετικά στο να σέβεται και να αγαπά τον Θεό. Κατά την περίοδο που πήγαινε Γυμνάσιο (εξατάξιο) ήταν από τα τακτικά μέλη του κατηχητικού σχολείου στη Χριστιανική Ένωση του Αιγίου. Όταν βρισκόταν στη Β΄ Τάξη είχαν δωρίσει σε όλους τους μαθητές από μία Καινή Διαθήκη σε απλή δημοτική γλώσσα **(έκδοση «ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ»)** Άρχισε να την διαβάζει και του δημιουργήθηκαν πολλές απορίες, αλλά οι υπεύθυνοι της κατεστημένης εκκλησίας που εκπροσωπούσαν την Χριστιανική Ένωση, στα ερωτήματα που είχε, του έδιναν πάντα στερεότυπες απαντήσεις, όπως **«...πήγαινε στην εκκλησία ...Άναψε κανένα κεράκι ...Φίλησε το χέρι του παπά, κλπ, κλπ».** Επειδή όλες αυτές οι προτροπές που του έδιναν, δεν είχαν καμιά σχέση με το Ευαγγέλιο που διάβαζε, ήθελε ο ίδιος να ψάξει και να βρει το αληθινό νόημα της χριστιανικής πίστης και διδασκαλίας, γιατί στο χώρο αυτό δεν μπορούσαν να του λύσουν τις πνευματικές αναζητήσεις που είχε, αφού και οι ίδιοι δεν γνώριζαν**.**

2. **ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ:** Τον Σεπτέμβριο του **1975** έρχεται στην Αθήνα για να φοιτήσει στο Πολιτικό Τμήμα της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Η επιθυμία στην καρδιά του για να γνωρίσει την αλήθεια συνέχιζε να καίει, αλλά ο εχθρός της ψυχής, του παρουσίασε άλλα ενδιαφέροντα, όπως πολιτική, διασκέδαση, κλπ, τα οποία όχι μόνο δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς του, αλλά αυτό συνέχεια μεγάλωνε. Για ένα χρόνο ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την πολιτική, έχοντας ενταχθεί σε κάποιο πολιτικό φορέα. Καμιά όμως δραστηριότητα δεν γέμιζε το κενό της καρδιάς του και μέσα στο πνεύμα του υπήρχε μια ανεξήγητη θλίψη και μια μεγάλη απογοήτευση, με αποτέλεσμα να αναρωτιέται: **«Εάν πράγματι αυτός ήταν ο σκοπός της ζωής του; Και εάν αυτός ήταν, τότε γιατί δεν τον ευχαριστούσε τίποτα;».** Στην κραυγή αυτή της καρδιάς του, ο ουρανός δεν έμεινε ασυγκίνητος, γιατί ο Ιησούς αποκαλύπτεται σ' όποιον με θέρμη Τον εκζητεί.

3. **ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ:** Το έτος **1976** και ενώ βρισκόταν στο Β΄ έτος των σπουδών του, εργαζόταν σε μια ιδιωτική επιχείρηση στην περιοχή Μεταμόρφωση Αττικής. Εκεί εργαζόταν και ένας νεαρός άνδρας, ονόματι **Νί-**

κος, που αγαπούσε τον Θεό και η συμπεριφορά του και ο τρόπος του διέφερε όλων των άλλων. Κάποια ημέρα είχε μαζί του ένα άρθρο από μια ημερήσια εφημερίδα, που παρουσίαζε μία κινηματογραφική ταινία με θέμα τον Αντίχριστο **(The Omen).** Το πήρε, το διάβασε και ένιωσε τη μεγαλύτερη έκπληξη στη ζωή του. Δεν μπορούσε να καταλάβει πως, ενώ είχε διαβάσει πολλά χριστιανικά βιβλία και επί χρόνια πήγαινε στο κατηχητικό σχολείο, δεν γνώριζε τίποτα για τον «άνθρωπο της αμαρτίας», τον Αντίχριστο και τώρα μια πολιτική εφημερίδα να ασχολείται ιδιαίτερα με το θέμα αυτό, λόγω της ταινίας. Αυτό ήταν το κίνητρο για να αρχίσει να μελετά τον Λόγο του Θεού με ζήλο. **Όλα τα άλλα ενδιαφέροντά του παραμερίστηκαν.**

Μελετώντας συστηματικά τον Λόγο του Θεού άρχισαν τα πνευματικά του μάτια να ανοίγουν και να κατανοεί πράγματα για τα οποία πριν είχε απορίες και ερωτηματικά. Η ζωή του άρχισε να αποκτά νόημα και σκοπό. Κατάλαβε πλέον, **γιατί** υπάρχει, **γιατί** ο Ιησούς σταυρώθηκε, **γιατί** ο κόσμος βρίσκεται μακριά από τον Θεό, **τι** πρέπει να πιστεύει και να ακολουθεί, **πώς μπορεί** να σωθεί από τις αμαρτίες του και **τι** ήθελε από αυτόν ο Ιησούς. Γνώριζε πολλά ΓΙΑ τον Ιησού Χριστό, αλλά ακόμα του έλειπε το πιο σημαντικό, δεν είχε γνωρίσει προσωπικά ΤΟΝ ΙΔΙΟ τον Ιησού. Ήξερε με το **νου** ποια είναι η αλήθεια, αλλά με την **καρδιά** δεν είχε γνωρίσει Αυτόν που είναι **η** Αλήθεια**.** Αυτό συνέβηκε τον **Απρίλιο του 1977**, κάποιο πρωινό που δεν εργαζόταν και ήταν μόνος σπίτι. Καθώς μελετούσε τον Λόγο του Θεού, ένιωσε την επιθυμία να αφιερώσει τη ζωή του στον Ιησού και να αναλάβει Αυτός το τιμόνι της ζωής του. Γονάτισε και με απλά λόγια ζήτησε από τον Κύριο Ιησού να έρθει το Πνεύμα Του να κατοικήσει μέσα στην καρδιά του και να αναλάβει Αυτός τη ζωή του. Τότε, έγινε μάρτυρας μιας θαυμαστής εμπειρίας, κάτι σαν ουράνιο φως τον γέμισε και η ζωή του σε δευτερόλεπτα άλλαξε ριζικά. Μια νέα πνευματική γέννηση έγινε εκείνη τη στιγμή, αναγεννήθηκε από το άγιο Πνεύμα του Θεού. ΠΡΙΝ ήταν ένας **χαμένος αμαρτωλός** με προορισμό την αιώνια καταδίκη, ΤΩΡΑ ήταν ένας **σωσμένος αμαρτωλός** με ουράνια και αιώνια κληρονομιά.

Τον Σεπτέμβριο του **1980** κατατάχθηκε στην Πολεμική Αεροπορία, όπου εκπλήρωσε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, υπηρετώντας το μεγαλύτερο μέρος της θητείας του στην Λήμνο. Ένα μήνα μετά την απόλυσή του από το στρατό, νυμφεύεται και από τον Νοέμβριο του **1982**, αρχίζει μαζί με τη σύζυγό του να εργάζονται για τον Κύριο Ιησού στη χριστιανική συνάθροιση που είχε πάει όταν ο Κύριος τον αναγέννησε. Ο Κύριος τον ευλόγησε και στον τομέα της εργασίας του, όπου με θαυμαστό τρόπο άνοιξε δρόμο και τον Μάρτιο του **1984** διορίζεται σε Υπηρεσία του

δημόσιου τομέα, στην οποία παρέμεινε μέχρι το **2013**, όπου υπέβαλε παραίτηση, λόγω συμπλήρωσης των απαιτουμένων ετών υπηρεσίας.

4. <u>ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ</u>: Στις **9 Νοεμβρίου 1987**, ημέρα Δευτέρα, ο Κύριος Ιησούς τον βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα Του. Όπως ο ίδιος ομολογεί στη βιογραφία του, ήταν γι' αυτόν μια συγκλονιστική εμπειρία. Καθώς προσευχόταν μαζί με άλλους πιστούς και δόξαζε τον Κύριο Ιησού, Αυτός τον γέμισε με το Πνεύμα Του, όπως ακριβώς γεμίζει ένα δοχείο με νερό και ταυτόχρονα ένας χείμαρρος δοξολογίας έβγαινε από μέσα του **σε ξένες γλώσσες**, όπως συνέβηκε για πρώτη φορά στους αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής και όπως συνέβηκε και συμβαίνει σε εκατομμύρια πιστούς σε όλους τους αιώνες και σ' ολόκληρο τον κόσμο (βλ. Πράξεις Β/**2:**1-4). Με την **«αναγέννησή»** του το Πνεύμα του Θεού καθάρισε τη ζωή του από κάθε αμαρτία, γιατί ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πλήρωσε τις δικές του αμαρτίες και τις δικές του αρρώστιες, πέθανε ο Ιησούς ΑΝΤΙ γι' αυτόν. Με το **«βάπτισμα του αγίου Πνεύματος»** ο Κύριος κατοίκησε μόνιμα μέσα του και το σώμα του έγινε ο ζωντανός ναός του αγίου Πνεύματος του Θεού.

5. <u>ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ</u>: Ο τομέας στον οποίο δραστηριοποιήθηκε σχεδόν αμέσως από τα πρώτα χρόνια της αναγέννησής του και αυτή ήταν η κύρια κλήση του από τον Θεό ήταν **η διακονία του Λόγου Θεού** και σαν ομιλητής (κήρυκας και διδάσκαλος) έχει μεταφέρει τα καλά νέα του ευαγγελίου του Ιησού, σ' όλη την Ελλάδα, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι να έχουν ευλογηθεί, καθώς εκζητούν τον Ιησού Χριστό στη ζωή τους και στρέφονται με δίψα στον άγιο Λόγο Του, την Βίβλο, που αποτελεί ύψιστη τιμή για τη χώρα μας (όπως συχνά τονίζει), καθόσον η Καινή Διαθήκη έχει γραφτεί απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, ένα προνόμιο μοναδικό για εμάς, που ο Θεός δεν το έδωσε σε κανένα άλλο έθνος.

Κατά καιρούς έχει αναλάβει ως υπεύθυνος **την ποίμανση διαφόρων συναθροίσεων ή χριστιανικών ομάδων** σε Αθήνα και επαρχία που λειτουργούσαν, είτε κατ' οίκον, είτε σε δημόσιους χώρους (κτίρια), έχοντας συνεργαστεί με όλες σχεδόν τις αναγεννημένες ομάδες, ομολογίες και συναθροίσεις, που δραστηριοποιούνται στη χώρα μας, Ελληνόφωνες και Αγγλόφωνες. Τα μηνύματά του, αρχικά μέσω κασετών και αργότερα μέσω CD και DVD έχουν μεταφερθεί σε ολόκληρη την Ελλάδα και το εξωτερικό. Με τη χρήση του ιντερνετ (facebook, youtube, κλπ) τα μηνύματά του μεταδίδονται και σε ολόκληρο τον κόσμο, με αποτέλεσμα πολλοί να έχουν ευλογηθεί, σύμφωνα με τις δικές τους μαρτυρίες.

6. **<u>ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟ ΕΡΓΟ</u>:** Σε ηλικία **19** ετών συνέγραψε δύο κοινωνικά διηγήματα, από τα οποία το ένα απέσπασε μια πολύ καλή κριτική από εκδοτικό οίκο. Όταν αργότερα αφιέρωσε τη ζωή του στον Ιησού Χριστό, αποφάσισε να αφιερώσει το ταλέντο του στη δική Του υπηρεσία. Μέχρι τέλος του έτους 2022**: (1) Έχει συγγράψει** συνολικά **44** βιβλία με ποικίλη ύλη, όπως ερμηνευτικά**,** απολογητικά**,** εσχατολογικά**,** κλπ. **(2) Έχει δημιουργήσει 3** υμνολόγια**. (3) Έχει κάνει** πολλές ολιγοσέλιδες μελέτες, μέχρι **30** σελίδες περίπου**. (4) Έχει εκδώσει** δεκάδες φυλλάδια με ποικίλα θέματα**, 3 ή 8** σελίδων**.** Θεωρείται, ίσως ο πιο πολυγραφότατος συγγραφέας στη σύγχρονη Ελληνική χριστιανική βιβλιογραφία. Επειδή, ένα από τα χαρίσματά του είναι του **διδασκάλου,** όλα σχεδόν τα βιβλία του απευθύνονται σε συγκεκριμένο αναγνωστικό κοινό, απευθύνονται σε άτομα που είναι εξοικειωμένα με τον Λόγο του Θεού. Πολλά από τα βιβλία του έχουν αποσταλεί σε διάφορες πολιτικές και κοινωνικές προσωπικότητες, καθώς και σε διάφορους φορείς και έχουν αποσπάσει ευμενή σχόλια και κριτικές. Τοπικές εφημερίδες της γενέτειράς του συχνά έχουν προβάλει τα βιβλία του, με εξαιρετικές κριτικές**.**

7. **<u>ΔΙΑΚΟΝΙΑ "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"</u>:** Στην όλη διακονία του έχει δώσει την άτυπη επωνυμία **«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»,** γιατί πιστεύει ότι μόνο με ειλικρινή αγάπη και φιλαδέλφεια μπορεί κάποιος να υπηρετήσει και τους αδελφούς και τον πλησίον του, μια γνήσια φιλαδέλφεια που να έχει τα σπλάχνα του Ιησού Χριστού και την καρδιά της αγάπης του Πατέρα. <u>Είναι ένας από τους ελάχιστους πρωτεργάτες που έχει εργαστεί επί δεκαετίες για την αληθινή ενότητα της εκκλησίας, **με διαφορετικές δογματικές θέσεις**, γι' αυτό και είχε πολεμική εναντίον του, καθόσον όσοι μιλούσαν για "φιλαδέλφεια" και "ενότητα" την εννοούσαν μέσα σε στενά δογματικά πλαίσια</u>. Η πίστη του είναι ότι ο Κύριος στις έσχατες ημέρες που ζούμε, ετοιμάζει το λαό Του για κάτι θαυμαστό, ετοιμάζει το ***«νέον πράγμα»*** που αναφέρεται στον Ησαΐα ΜΓ/**43:**18 και για το σκοπό αυτό φέρνει σε επαφή αδελφούς, άγνωστους μεταξύ τους και με διαφορετικές δογματικές τοποθετήσεις, αλλά με ένα κοινό στόχο και οραματισμό**:** Να χρίσουν τη κεφαλή του σώματος, να χρίσουν τον αναστημένο και ένδοξο Ιησού, γιατί Αυτός είπε ***«Όταν εγώ υψωθώ, θα ελκύσω πάντας μπρος εμαυτόν»*** και όταν συμβεί αυτό, τότε η εκκλησία θα έρθει σε αληθινή ενότητα πνεύματος.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Λεπτομέρειες για την πνευματική πορεία του συγγραφέα, μπορεί ο ενδια-φερόμενος να διαβάσει την αυτοβιογραφία του που κυκλοφορεί με τίτλο **«ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ»** (κωδικός 11). Όλα τα βιβλία έχουν αναρτηθεί σε αρ-χεία PDF στην ιστο-σελίδα (site): **www.AlkiviadisFiladelfos.com** και όλα τα μηνύματα έχουν αναρτηθεί στο κανάλι **Filadelfos Channel 1** στο **YouTube**.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ και Σ Χ Ο Λ Ι Α (σελ.01)

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ και Σ Χ Ο Λ Ι Α (σελ.02)

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ και Σ Χ Ο Λ Ι Α (σελ.03)

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ και Σ Χ Ο Λ Ι Α (σελ.04)

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

Συγγραφέας: Αλκιβιάδης Τζελέπης

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (31 Βιβλικά θέματα - 5η έκδοση 2022)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ εσχατολογικό (7η έκδοση 2021)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεση Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Αλκιβιάδη Τζελέπη)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (με σκίτσα)
17. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑ (το 3ο μέρος του βιβλίου 17)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ - Η ημέρα του Κυρίου (έκδοση βελτιωμένη) 2018)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ - Η Θεότητά του Ιησού Χριστού
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «Ψάλτε ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 670 ύμνοι)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο θεολογίας - 16 θέματα)
31. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ - Τραγούδια, Ύμνοι, Κάλαντα (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ (συνοπτική παρουσίαση)
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ από την ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ μέχρι ΣΗΜΕΡΑ /ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ

38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ και ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖΩΟΦΙΛΙΑ και ΖΩΟΛΑΤΡΕΙΑ - ΦιλόΖΩΟΣ ή ΦιλΑΝΘΡΩΠΟΣ;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ - προφητική & ερμηνευτική μελέτη
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητείες - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
44. ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Δέκατα και προσφορές (1η έκδοση 2022)

02

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Επίτομος πρακτικός οδηγός Βιβλικής μελέτης

◆ Το βιβλίο αυτό είναι ένας πολύτιμος **ΟΔΗΓΟΣ - ΒΟΗΘΗΜΑ** και αποτελεί μια συλλογή βασικών θεμάτων που εξετάζονται και ερμηνεύονται σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή. Δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ένα βιβλίο **συστηματικής θεολογίας,** αλλά πρόκειται για ένα **ΕΠΙΤΟΜΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ,** το οποίο εκθέτει εκείνα που η Βίβλος διδάσκει και που θεωρούνται **θεμελιώδεις αρχές** της χριστιανικής πίστης και ομολογίας.

◆ Τα θέματα που περιλαμβάνονται στο βιβλίο είναι **αυτοτελή** και ανεξάρτητα μεταξύ τους, γεγονός που χαρακτηρίζει το βιβλίο αυτό σαν μια **«Μικρή Βιβλική Εγκυκλοπαίδεια».** Η ύλη του κάθε θέματος περιλαμβάνει περίπου **15-20 σελίδες**, ώστε να υπάρχει μια σφαιρική παρουσίαση και να μην υπάρχουν κενά και απορίες. Λόγω της περιορισμένης ύλης όλων των θεμάτων και για λεπτομερή ανάλυση και ερμηνεία τους στο τέλος του κάθε θέματος αναφέρονται πηγές και βοηθήματα (βιβλία, μηνύματα, cd, video, κλπ), όπου μπορεί να ανατρέξει ο ενδιαφερόμενος. Οι πηγές συνοδεύονται από **φωτογραφικό υλικό**, όπου αυτό είναι εφικτό.

◆ Η βασική αιτία που γράφτηκε το βιβλίο αυτό, ήταν η ανάγκη να υπάρχει ένα βιβλίο που με απλό, κατανοητό και σύντομο τρόπο να εξηγεί βασικές Βιβλικές διδασκαλίες, ώστε να μπορεί να τις καταλάβει οποιοσδήποτε, ακόμα και **αυτός που δεν είναι εξοικειωμένος με την Αγία Γραφή**. Για τον λόγο αυτό, το παρόν βιβλίο απευθύνεται **σε όλες τις τάξεις** των ανθρώπων, σε θεολόγους, ιεροκήρυκες, ομιλητές, δασκάλους Κυριακών σχολείων, καθώς και σε απλούς ανθρώπους που εκζητούν με ταπεινή καρδιά να γνωρίσουν τις αιώνιες αλήθειες της Γραφής και να έχουν προσωπική σχέση και γνωριμία με τον Κύριο Ιησού.

◆ Το παρόν βιβλίο παρουσιάζει μία μοναδική **καινοτομία** στην Ελληνική βιβλιογραφία στο χρησιμοποιούμενο κείμενο της Αγίας Γραφής του αρχιμανδρίτη Ν.Βάμβα. **Λέξεις συγκεκριμένες** σε ΟΛΑ ΤΑ ΕΔΑΦΙΑ θα αναγράφονται στη **δημοτική,** ώστε το κείμενο να είναι προσιτό και σε αυτούς που δεν είναι εξοικειωμένοι με την απλή καθαρεύουσα. Η αρχική μορφή του κειμένου θα παραμένει η ίδια, καθόσον πρόκειται για έναν συνδυασμό (μείξη) της ΑΠΛΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΣΟΥΣΑΣ με τη ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ, όπου θα υπερισχύει **η καθαρεύουσα.**

◆ Το βιβλίο παρουσιάζει Βιβλικά θέματα που καμιά άλλη παρόμοια έκδοση **δεν έχει συμπεριλάβει** ή που δεν έχουν κυκλοφορήσει σε αυτοτελές βιβλίο και αυτό το καθιστά να αποτελεί μια σημαντική πηγή πληροφόρησης.

"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - βιβλιοθήκη - "FILADELFOS"
Site: www.AlkiviadisFiladelfos.com
Facebook: Alkiviadis Tzelepis (filadelfos)
E-mail: filadelfos02@hotmail.com

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 40 - 1